

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

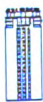
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

UNIVERSITEIT

90

Digitized by Google

OK D. 33

JO. ALBERTI FABRICII,
SS. Theol. D. & Prof. Publ.
**BIBLIOTHECÆ
GRÆCÆ**
LIBER IV.

De libris Sacris Novi Foederis, Philone item
atq; Josepho, & aliis scriptoribus claris à tempore Nati
CHRISTI Salvatoris Nostri ad Constantinum M. usq;.

Accedunt

CL. PTOLEMÆI liber de Apparentiis fixarum, nunc primum
Græce editus addita versione, & PHILIPPI LABBEI S. J.
Elogium Galeni Chronologicum.

UNIVERSITÄTSBIBLIOTHEK
HAMBURG

HAMBURGI
Sumtu CHRISTIANI LIEBEZEIT,
Typis Spiringianis A. C. cl. lxxxviii

22. Theol. D. & Pract. Lib.

GRACE LIBRARY

VIRO ILLUSTRISSIMO

M A G N O

DE

WEDDERKOP,

SERENISSIMI

DUCIS REGNANTIS SLESWICI ET

HOLSATIÆ MINISTRO PRIMARIO ET

PRÆSIDI CONSILII INTIMI,

PRÆFECTO IN TREMSBUTTEL, ET CAPITULI

LUBECENSIS CANONICO,

DOMINO HEREDITARIO

IN STEINHORST, MOISLINGEN, TANGSTED,

SEEGARDEN &c. &c. &c.

S. D.

JO. ALBERTUS FABRICIUS

Uanquam incredibilis est amor

Tuus in litteras, EXCELLEN-

TISSI-

TISSIME ac verè MAGNE WED-
DERKOPFI, qualem scilicet conve-
nit esse in eo, qui ipse adyta illarum
accessit & penetravit, nihilq; in iis reli-
quit intentati atque inexcussi: tanto
tamen magis spero, haud ingratum
fore præsens quod offerre Tibi audeo
volumen, quod in eo non de aliis tan-
tummodo varii argumenti præclaris
Scriptoribus, sed præcipue de sacris
Divinæ Religionis nostræ libris dis-
seritur. Nihil enim Tibi scio magis
esse cordi, quam ut Divinis illis ora-
culis Christianum pectus Tuum pas-
cas, inque sanctissima CHRISTI præ-
cepta assidue intuearis, atque è coele-
stis Verbi fonte vivo adversus mala
quævis & pericula, mortem denique
ipsam

ipsam solatium Tibi, spem, fiduciam & gaudium
haurias perpetuum & immarcescibile. His Pie-
tatis superstructa atque innixa fundamentis faci-
le coelo assurgit admirabilis illa Prudentia Tua ac
Virtus, quæ in tantum Te fastigium evexit, tot
Principibus ob sollertiam, consilium in negotiis
difficillimis, fidem, industriam, charissimum red-
didit, integras Tibi obligavit regiones, invidiam
denique ipsam & inimicorum conatus longe
infra Te posuit, & ne valerent Tibi nocere, egre-
gie prospexit atque impedivit. Alienissimus
autem à fastu cum sis, & in tanta dignitate (qua
longe minor etiam excutere multis solet sensum
communem) humanissimus adversus omnes,
litteris maxime operantes, unde eruditorum
natio Te velut communem Mæcenatem suum
suspicit colitque: confido hoc quod pro singu-
lari Tua & immerita prorsus in me benevolen-
tia jampridem Tibi debeo observantiæ meæ ve-
rissimæ ac devotæ pignus, à Te in meliorem par-
tem acceptum, libroque huic locum conces-
sum iri in Bibliotheca Tua locupletissima, ju-

cundissimo Tuo à gravissimis negotiis secessu.
Faxit DEUS, ut inter res publice privatimque
prosperas cruda & viridi senectæ, qua divino be-
neficio per sobrietatem tuam moderationem-
que hætenus uteris, etiam impostero quam
diutissime utaris, gaudio CELSISSIMÆ & SE-
RENISSIMORUM PRINCIPUM, ac com-
muni HOLSATIÆ bono, & cum sapientissi-
mo illo Romanorum nihil quicquam habeas
quo accuses senectutem, multa vero illi debeas,
atque inter alia præclara hoc, ut divino mune-
re concessos liberos Tuos, qui tuarum jam Vir-
tutum vestigiis strenue insistant, dignitatum
quoque Tuarum meritorumque vestigia felici-
ter legentes intueri, antequam rebus huma-
nis valedicas, cum summa voluptate possis.
Scripsi Hamburgi VI. Iduum Martii, Anno
Christiano clcxcviii.

Ad

Ad Lectorem.

Nihil habeo quod multis temo-
rer, quisquises, qui notitia
Græcorum & sacrorum præ-
cipue scriptorum caperis:
tantummodo es mihi rogan-
dus, ut quod vides à me ti-
bi hic exhiberi recens volumen, accipias non mi-
nus serena fronte, quam duo priora, proxime-
que si DEUS valetudinem concesserit, à me exspe-
ctes, quæ propter occupantem conatus meos merca-
tibus Francofurtensem adungi jam non potuit par-
tem tibi quartam, in qua hæc tibi capita sese
offere studio qualicunque meo explicata:

L De Nicomacho Gerasemo, Diophanto & aliis
Arithmeticis.

P Philosophis M. Antonino, Maximo Tyrio, Al-
cinoo, Alexandro Aphrodisiensi, Plotino
& Porphyrio.

XOX

De

- 3. De Hermogene , Aristide , Longino & aliis Rhetoribus editis , ineditis , atque deperditis.
- 4. De Julio Polluce & aliis Lexicorum Græcorum scriptoribus.
- 5. De Hephæstione , Apollonio Dyscolo , Herodiano ; & aliis Grammaticis editis , ineditis atque deperditis.
- 6. De Philostratis , Callistrato &c.
- 7. De Scriptoribus Græcis usque ad Constantinum Magnum Christianis.

Sed ut uno conspectu etiam videas , ec quid ex hoc ipso quod præ manibus nunc habes Volumine possit tibi polliceri , præfixi similiter capitum illius elenchum , qui & qualiscunque indicis instar tibi interim in librum futurus est , donec communes & uberrimos in totum opus indices , universis sex libris absolutis subjicere dabitur. Vale.

INDEX

INDEX CAPITUM

Libri Quarti.

Caput 1. De Strabone Amaseno, ejusque scriptis editis ac deperditis, & de Operis Geographici Græca Epitome, editionibus atque interpretibus, & Index scriptorum à Strabone laudatorum. Alii Strabones decem. 1.

2. De Dionysio Periegete ejusque editionibus & interpretibus, tum index scriptorum ab Eustathio ad Dionysium allegatorum. Præterea de Scylace, Isidoro Characeno, Scymno Chio, Marciano Heracleota, Artemidoro Ephesio, aliisque Geographis editis & ineditis, de Chartis Geographicis; Notitiis Episcopatum &c. Eusebio etiam de locis Hebraicis & Stephano Byzantino, à quo allegatorum scriptorum index locupletior subjicitur. 21.

):():(2

3. De

3. *De Medicis Doscoride, Aretæo & Rufo, singulorumque scriptis editis ac deperditis & vulgatorum editionibus.* 88.

4. *De Philone Judæo, scriptorum editorum ac deperditorum Catalogus & ordo, (suppositorum quoque) cum variis observationibus. Editiones item atque interpretes, & Philones varii amplius quadraginta.* 104.

5. *Tabula Chronologica & Historia brevis Critica scriptorum Novi fœderis, Canon & Ordo librorum: Codices MSti, editiones, Versiones & Commentari veterum ac selecti recentium in N. T. Distinctio in capita & $\alpha\chi\alpha\varsigma$, De lingua Hellenistica & stylo N. T. De Epistolis Clementis Romani & Barnabæ, & de Apocryphis sub CHRISTI, Mariæ & Apostolorum nomine jactatis.*

122.

6. *De Flavio Josephi vita & scriptis editis ac perditis vulgatorumque editionibus. Testimonium de CHRISTO. Josephus PseudoGoronides ejusque interpretes & editiones. Alii Josephi qui Græce scripsere. Scriptores Græci deperditi de rebus Judaorum, Index Scriptorum à Josepho allegatorum.* 228.

7. *De Epicteto Philosopho, ejus vita, Enchiridii interpretibus Arriano, Simplicio, S. Nilo qui Græcam paraphrasin Christianam condidit, & variis editionibus. Sententia Epicteti quæ in Arriano hæud leguntur.* 256.

8. *De Flavio Arriano ejusque scriptis editis ac deperditis & eorum quæ exstant editionibus.* 269.

9. *De Zenobio, Diogeniano & aliis proverbiorum scriptoribus Græcis cum indice auctorum ab illis allegatorum. Catalogus scriptorum & deperditorum & quamplurimum recentium de eodem argumento.* 280.

10. *De Dione Chrysostomo ejusque dissertationum argumenta & editiones. De Dionis Cassii Historia Romana ejusque Epitomatore Joanne Xiphilino, &*

de vita *Alexandri Severi*, quam velut è *Græca* versam confinxit & *Anglice* edidit *Tho. Elyotus*. 305.

11. De *Plutarchi Chæronensis vita* & scriptis editis ac deperditis, cum variis observationibus. *Lampriati bellus* de *Plutarchi scriptis Græce & latine*. Alii *duodecim Plutarchi*. Index scriptorum à *Plutarcho* allegatorum. 329.
12. De *Appiani Alexandrini* libris editis ac deperditis, eorumque quæ exstant editionibus. 390.
13. De *Phlegonte Tralliano* ejusque scriptis editis ac deperditis, libro item de *Nilo* quem ei tribuit *Menagius*. De *Artemidoro*; *Astrampsycho*, *Nicephoro*, *Achmete* & aliis *Onirocriticis*. Indices scriptorum à *Phlegonte* & *Artemidoro* allegatorum. *Artemidori* varii. 397.
14. De *Claudio Ptolemæo* ejusque *Geographia*, *Magna Syntaxi*, libro de *Judicandi facultate* atque *animi principatu*, & aliis scriptis editis, supposititiis ac deperditis, eorumque quæ exstant editionibus. Liber de *apparentiis fixarum* nunc primum *Græce* editus integer è *MS. Saviliano*. Alii *Ptolemæi*. De *globis cælestibus veterum* & similibus instrumentis *Astronomicis*. 411.

15. De

15. *De Pausania & Polyeni scriptis editis ac deperditis, & index scriptorum à Pausania laudatorum.* 467.
 16. *Luciani vita & scriptorum catalogus ordine litterarum digestus cum variis observationibus. *Luciani editiones & alii decem hoc nomine.* 485.
 17. *Elogium Galeni Chronologicum & vita auctore Phil. Labbeo. Scripta Galeni quæ exstant recensita ordine litterarum cum variis observationibus ad paginas triplicis editionis Græca Basileensis, latine Juntarum & Græcolatinæ Parisiensis. Scripta Galeni deperdita, Editiones & index scriptorum à Galeno allegatorum.* 590.
 18. *De Sexto Empirico & ejus scriptis atque editionibus, addito indice pleniore Auctorum ab eo laudatorum.* 599.
 19. *De Diogene Laertio ejusque Pammetro & Opere de vitis Philosophorum & hujus interpretes atque editiones. Index scriptorum ab eo allegatorum, ex editione Vetseniana.* 600.
 20. *De Oppiani Scriptis, scholiaste, Paraphrasi Eutecnii, interpretibus & editionibus. De Dipnosophisticis Athenai eorumque Epitome & editionibus. Plures hoc nomine, & Index scriptorum ab Athenæo allegatorum, illo qui est in editione novissima, locis variis plenior & emendatior.* 625.
 21. *De Eliani unius an duorum scriptis editis perditisque & eorum quæ exstant editionibus. Index scriptorum in Varia & animalium Historia allegatis.* 696.
- Indi-

Indices scriptorum allegatorum ab

Æliano 707.

Artemidoro 407.

Athenæo 635.

Diogene Laertio 612.

Eustathio ad Dionysium 28.

Galeno 560.

Geographis minoribus Clariss. Hudso-
ni 40.

Flavio Josepho 255.

Pausania Casareensi 472.

Phlegonte Trailliano 402.

Plutarcho 374.

Proverbiorum Græcorum scriptoribus
286.

Sexto Empirico 595.

Stephani Byz. fragmento Segvieriano 55.

Stephani Epitome 57.

Strabone 9.

BI.

BIBLIOTHECÆ GRÆCÆ

LIBER IV.

DE SCRIPTORIBUS,
qui claruerunt à nato CHRISTO Sa-
lutificatore nostro usque ad Constan-
tini M. tempora.

CAPUT I.

De STRABONE Amaseno.

De Strabonis nomine, genere, & aetate. 1. Opus Geographicum. 2. Gemisti Plethonis emendatio errorum Strabonis, Veterumque de Strabone testimonia. 3. Strabonis Epitome, quando composita, ejusque editiones. 4. Editiones Strabonis. 5. Scripta Strabonis deperdita. 6. Alii Strabones de cem. 7. Index scriptorum in Opere Strabonis Geographico allegatorum. 8.

A

STRA-

STRABONEM, non *Stratonem* appellatum fuisse Virum eruditione & iudicio præstantissimum, de cuius opere Geographico in præfati dicere institui, facile evicerit adversus novam Francisci Patricii (a) suspensionem consensus tot veterum scriptorum sub Strabonis nomine illud laudantium, & auctoritas codicum MSS. ex quibus tam opus ipsum, quam græca epitome ejus est expressa. Genus duxit nobile Strabo e Cnossio Cretæ civitate, in qua Dorylaus tacticus Mithridatis Evergetæ amicus e Maçetide Sterope sustulit Stratarcham in extrema senectute Straboni adhuc visum & Lagetam, cujus filia fratri Moaphernis nupta peperit matrem Strabonis. Dorylai Tactici frater fuit Philæterus, cujus filius e Mithridatis Eupatoris ducibus unus regi charissimus & summo in Comana Ponti sacerdotio regia proxima dignitate (confer A. Hirtium de bello Alex. c. 66.) functus patruo cognominis fuit, neque plura de genere materno nostri observavit eruditorum (b) industria, de paterno ne tantillum quidem. Patria fuit Apamea Cappadociæ sive Ponti civitas, unde Josepho & aliis Cappadox dicitur. Audivit in Grammaticis Tyrannionem atque Aristode-

- (a) Lib. 3. discus. Peripatet. Tom. 1. p. 29. seq. Argumento utitur duplici Patricius, *primum* est, quod Athenæus l. 14. p. 657. notat Strabonem libro VII. tellari, quod Posidonium Stoicum Scipionis Africani æqualem notum habuerit, Operis Geographici auctor vero scripserit sub Tiberio, hoc est 150 amplius post captam Carthaginem annis, neque usquam in libris, qui exstant, testetur se Posidonium *ἐγνωκέναι*. *Alterum*, quod Suidas post commemoratum Strabonem, Stratonis meminit his verbis: *Στρατῶν Ἀμασσεὺς Φιλόσοφος γέγονεν ἐπὶ Τιβερίῳ Καίσαρι καὶ ἔγραψε γεωγραφίαν ἐν βιβλίοις 7*. Huic Patricii sententiæ singularem librum oppositum se promissit Casaubonus præf. ad Strabonem, qui licet editus non fuit, non tamen admodum difficile est ad ejus argumenta respondere. Nam Svidam errasse non dubito, quando Stratonem nobis Geographiæ auctorem pro Strabone ingessit, Athenæum vero duos confudisse Posidonios, unum Scipionis, si forte familiarem & alterum Posidonium Apameensem qui Pompeji amicus fuit & de quo Strabo lib. 16. *Ποσειδώνιος ὁ Στωϊκὸς ἀνὴρ τῶν κατ' ἡμᾶς Φιλοσόφων πολυμαθὲς αὖτε*. Confer, si placet, quæ de pluribus Posidoniis supra in Stoicorum notitia dixi, & quæ contra Patricium disputat Marsilius Cagnatus III. 20. Var. Observationum in face arrium Gruteriana T. 3. p. 608. & Jonsius p. 202: Imaginem Strabonis nescio qua fide dat Job. Sambucus in Iconibus num. LXIV.

- (b) Cagnatus p. 602. & Casaubonus Præf. de Strabone & ejus scriptis. Præcipue Xylander erudita in Strabonem præfatione,

Stodenum & hunc in Rhetoricis quoque mane, cum pomeridianis horis Grammatica tradentem auscultaret. E Philosophis frequentavit Xenarchum Seleuciensem Peripateticum & cum Boëtho se in dogmatibus Aristotelis exercuit, attamen Peripateticis amplius probavit Stoicos ut adversus Xylandrum demonstrat Casaubonius non uno loco suarum in Strabonem notarum, & in præfat. tum Vossius II. 6. de Historicis Græcis. Athenodorum celebrem sub Augusto Stoicum *ἐταίρον* suum vocat Strabo XVI. p. 779. Itinerum passim à se susceptorum facit ipse quoque mentionem, Ægyptumque, Asiam, & Græciam atque Italiam, sed & Sardiniam & alias insulas perlustrasse se testatur. Ab Armenia usque versus occasum ait se profectum ad Hetruriæ loca Sardiniae opposita, & versus meridiem ab Euxino Ponto usque ad extrema Æthiopiarum. Germaniam ipse non adiit, unde tanto minus mirum, quod perturbatorie, ac parum bona fide has regiones descripsisse queritur Phil. Cluverius III. 1. Germaniæ antiquæ, & quod in descriptione Germaniæ multos eum commisisse errores arguit Herm. Conringius. Licet & circa Germaniam Strabonis industria celebratur ab Ægidio Tschudo in Epist. ad Beatum Rhenanum inter Philologicas à Goldasto editas p. 224. Ælio Gallo, qui exercitum sub Augusto Imp. in Arabiam felicem duxit socium se & amicum fuisse refert lib. 2. p. 118. & cum eo in Ægypto admirandam Memnonis statuam contemplatum lib. 17. p. 816. Multos memorat passim æquales suos Cn. Pisonem, Athenodorum, Boethum, variaque, quæ temporibus suis contigisse animadvertit, quæ ex ejus libris congestit Marsilius Cagnatus III. 20. Var. Observationum. Ex pluribus autem locis perspicuum est eum Augusti & Tiberii ætate floruisse & quidem librum IV. p. 206. scripsisse se innuit anno U. C. 771. Tiberii V. cum ante annos 33. Norici essent à Tiberio & Druso devicti, quod Dio 4. 54. p. 536. notat factum M. Druso Libone & L. Calpurnio Pisone CoSS. Anno U. C. 739. Cum vero librum XII. componeret p. 576. Cyzicenis nondum ademerat Tiberius libertatem, quod anno U. C. 778. Cornelio Cosso & Asinio Agrippa Cosf. anno XII. Tiberii factum constat ex Taciti IV. 36. Annal. Pulchre etiam Vossio observatum, quod * Gallus, quem amicum sibi fuisse testatur Strabo, manus sibi violentas intulit jam Anno U. C. 728. (confer Dionem lib. 53. p. 512.) ut adeo Strabonem

A 2

cum

* Qui aliis Cornelius, Straboni & Josepho est Ælius Gallus, fortassis propter scripturæ compendium librariis Ælium pro Cornelio legentibus, ΑΙΛΙΟΣ pro ΚΡΑΙΟΣ.

cum circa Annum 771. scriberet, necesse sit ætate fuisse admodum pro-
vectum & sexagenario majorem. Quod autem anno Tiberii duodeci-
mo obierit diem supremum, sine ullo veteris scriptoris testimonio affir-
mat Morlerius Doctor Sorbonicus in conatibus litterariis Gallice editis
(Essais de literature pour la connoissance des livres) T. 1. edit. Hagenlis
p. 105. Unum hujus scriptoris præstantissimi opus ad nos pervenit:

II. ΓΕΩΓΡΑΦΙΚὸν βιβλίον ἢ libri XVII. de Geographia, in quo-
rum duobus primoribus docet Geographiæ cognitionem rem esse Philoso-
pho dignissimam & Homero pridem atque antiquis Philosophis mini-
me neglectam: neque vero sibi causam defuisse, cur post Eratosthenem,
Timosthenem, Hipparchum, Posidonium aliosque, quorum hallucina-
tiones nonnullas perstringit, Geographiam illustrandam aggressus sit.
Hinc post insignem disciplinæ ipsius & tractandorum *παρτίπων* aggre-
ditur libro tertio describere Hispaniam, quarto Galliam Britannicasque
insulas & gentes in alpinas, quinto & sexto Italiam, insulasque adjacentes:
septimo, qui extrema parte mutilus est, Germaniam, Getas, Illyrios, Tau-
ricam Chersonesum & Epirum. Octavo nono & decimo Græciam cum vi-
cinis insulis, Proximis quatuor libris XI. XII. XIII. & XIV. Asiam intra
Taurum, Libro XV. & XVI. Asiam extra Taurum, Indiam, Persidem,
Syriam, Arabiam &c. Libro XVII. denique Ægyptum, Æthiopiam,
Carthaginem, ac reliqua nonnulla Africæ, sub juncta enumeratione pro-
vinciarum, quas Strabonis tempore per univèrsam terrarum orbem te-
nebant Romani: Neque simpliciter situm locorum nominaque in præ-
senti opère annotat hic scriptor, sed frequentissime instituta, mores, po-
litiam, religionem populorum ac Rerump. exponit & viros celebres lau-
dat, ut vere haberi possit quidam veteris historiæ ac Geographiæ thesau-
rus, singulari judicio ac delectu compositus.

III. Laudatur Strabo passim sub *Γεωγράφος* quidem nomine
ab Evagrio lib. 1. c. 20. Hist. Eccles. & Juliano * Architecto Aſcalonita
de moribus Palæstinæ apud Harmenopulum lib. 2. *περὶ χερσὶ νόμων*
tit. 4. Marciano in periplo pag. 63. & ab Eustathio ad Homer. & Diony-
sium: sub nomine *Philosophi* à Plutarcho in Lucullo pag. 511. qui ejus
meminit quoque in Sylla pag. 468. uti Socrates Hist. Eccles. VII. 25.
p. 366. Schol. Aristophanis, Steph. Byzantinus, Tertullianus c. 46. de ani-
ma, Josephus, Athenæus, Svidas, Etymologus & alii. Jornandi de re-
bus Geticis c. 2. *Strabo Græcorum nobilis scriptor.* Gemisti Plethonis
emen-

* Alium Juliani locum, in quo itidem Strabo laudatur, Harmenopulo præteritum
& schedis MSS. producit Casaubonus in notis ad librum XI. non longe à fine.

emendationem aliquot errorum Strabonis MStam habuit & in syntagmate Græcorum Geographorum edere voluit Lucas Holstenius teste Lambecio. Vide lib. I. de Bibl. Vindobonensi p. 114.

IV. Habemus & Geographicorum Strabonis *Epitomen* sive ex illis potius *Χρησολογίας* atque excerpta, quæ præter alios usus ad castigandum subinde & in calce libri VII. supplendum inserviunt Strabonem. Incertum quo auctore concinnata videntur inter Annum Christi 976. & 996. sub Basilio Bulgaroctono, quod H. Dodwellus in diss. de excerptore Strabonis colligit ex huius verbis lib. 7. p. 98. *καὶ νῦν δὲ πᾶσαν ἡπειρὸν καὶ Ἑλλάδα σχεδὸν καὶ Πελοπόννησον καὶ Μακεδονίαν σκυδαὶ σκλάβοι νέμονται.* Idem Clariss. Dodwellus observat nullis Græcobarbaris uti vocabulis hunc scriptorem excepto unico, quod *ῥιχίαν* plus simplici vice dixit pro recessu ætus marini. Primus græcè hanc epitomen vulgavit Sigismundus Gelenius Basil. 1533. 4to cum Hannonis & Arriani periplo atque Plutarcho de fluminibus & montibus. Latina versio Hieronymi Gemusæi post Dominici Marii Nigri Veneti libros XI. Geographiæ prodit ibid. 1557. fol. Hinc græcè & latine cum Gemusæi versione & eruditissimi Dodwelli dissertatione de ætate auctoris & brevibus notis suis recudi curavit Vir Cl. Johannes Hudsonus tomo secundo Geographiæ Veteris scriptorum minorum. Oxoniæ 1703. 8vo. Denique eandem Straboni suo præstantiss. Almelooveenius subjecit, secutus ex æsse editionem Hudsonianam, Dodwelli diss. præfixâ.

5. Editiones Strabonis.

Græca Aldi Manutii Venet. 1516. fol. Præmissis brevibus singulorum libror. argumentis, quæ in Codd. MSS. occurrere Casaubonus quoque testatur.

MSti codices Strabonis duo sed recentes exstant Mediolani in Bibl. Ambrosiana teste Bernhardo de Montfaucon in diario Italico p. 14. Occurrit etiam MS. Oxoniæ in Collegio Lincolnensi, & alius in Etonensi sed uterque mutilus. Dicitur etiam existare Venetiis in Bibl. D. Marci.

Latina 1. Ex versione antiquiori Guarini Veronensis & Gregorii Triferiatis, ultimam manum imponente Jac. Antonio Marcello, Venet. 1480. fol. 1494. & 1511. fol. Paris. 1512. fol. Guarinus sive æmulatione æqualis sui Gregorii (ut Vossius p. 585. de Hist. latinis) sive

Nicolai Pontificis V. jussu, (ut Gesnerus in Bibl.) transtulit ea, quæ de Europa Strabo, ut Gregorius ea quæ de Asia scripsit verterat. Marcellus reliqua adjunxit. Vide Barnabam Brissonium de regno Persarum p. 207. edit. Heidelberg.

2. Eadem versio ex recognitione *Cunradi Heresbachii* Basil. 1523. & 1539. fol.

3. Ex versione * *Guil. Xylandri* cum ejusdem notis & castigationibus ad calcem singulorum librorum subjectis Basil. 1571. fol. Xylandrum magna negligentia usum in scriptore hoc explicando queritur Casaubonus in limine notarum ad librum XIV. Adjunctæ sunt hinc inde in Xylandri editione tabulæ geographicae Ptolemaicae, non valde nitide expressæ.

4. Ex antiquiori versione à *Conrado Heresbachio*, *Hieron. Gemusæo*, *Hcnr. Glareano* & *Job. Hartungo* emendata. Amstelod. 1652. 12mo 2. Vol. *Græco-latina* 1. cum versione antiquiori, ab illis, quos jam dixi emendata & græcis recognitis per *Marcum Hopperum*. Basil. 1549. fol. apud H. Petri.

2. Cum Xylandri versione & *Is. Casauboni*, vix tum duodecimginta annos nati, qui Græca etiam ex Aldi edit. & antiquiori versione & MSS. (Collationes IV. Codicum à socero suo H. Stephano, edito jam fere Strabone accepisse se testatur) emendavit, eruditis animadversionibus Genev. 1587. fol. Inscripta hæc editio est Jacobo Lectio, quæ cum notis *Jos. Scaligeri* MSS. fuit in Bibliotheca Nic. Heinsii & inde pervenit, ni fallor in Grævianam. *Ἐπιγραμὰ ἐξ ἀμφοῖν* vocat Casaubonus Epist. XL

3. Cum Xylandri versione (quam à Casaubono recognitam falso præ se fert titulus) & Casauboni animadversionibus per secundas ejus curas locupletioribus, *Federici* item *Morelli* notis ad pauca quædam Strabonis loca. Paris. 1620. fol. Luculentior longe priore & melior locupletissimoque indice conspicua est hæc editio.

4. Denique novam *ἑκδοσιν* præclaram Strabonis debemus Clarissimo Viro *Theodoro Janssonio ab Almelooveen*, qui Parisiensem editionem ita recudi curavit, ut paginas illius in margine notaverit, ommissa nonnulla verba restituerit, notas vero Casauboni in quibus libros & capita versusque veterum scriptorum pleraque ut facilius investigari singula possint indicavit, notas item Morelli substraverit singulis paginis:
tum

* Hæc editio quæ ad manus mihi, non Græco-latina est ut in indiculo Almelooveenianæ editioni præmisso legitur, sed latina.

tum addiderit notas integras Xylandri & quæ Jacobus Palmerius in Exercitationibus ad optimos auctores Græcos Straboni illustrando annotavit, præterea observationes quam plurimas delectas è scriptis virorum antiquæ Geographiæ gnarissimorum Pauli Merulæ, Philippi Cluverii, L. Holstenii, Claudii Salmasii, Samuelis Bocharti, If. Vossii, Ezech. Spanhemii, Christophorique Cellarii. Joannis item Meursii & aliorum, quibus loca amplius quadringenta Strabonis illustrantur Amstelod. apud Jo. Wolters 1607. fol.

5. Suas in Strabonem notas memorat *Cornelius Bonaventura Bertramus* c. 3. lucubrationum Frankenthalens. Philippus quoque Cluverius lib. III. c. 40. Germaniæ antiquæ, notas in Strabonem pollicetur, & c. 49. affert verba Casauboni in Epistola ad ipsum scripta Cluverium hortantis ad hoc opus suscipiendum. Verum nec Bertrami nec Cluveri notæ lucem viderunt, nec *Roderici*, Collegii Regalis præfecti, quem Cantabrigiæ novam hujus scriptoris editionem molitum esse fama fuit. *Gemisti Pleshonis* correctionem in quædam excerpta Strabonis memorat Labbeus Bibl. nova MSS. p. 120. *Foret profecto egregium ornamentum inquit Clariss. Almeloventius, si comparari posset Cyriacus Anconitanus Scholastes Græcus Strabonis, qui tempore Frederici III. in Strabonem videtur Græca scholia conscripsisse, quibus usus est Lucas Langermannus JCIus Hamburgensis, ut colligi potest ex Reinesii Inscriptionum syntagmate pag. 223. & 368. In primis etiam Henrici Scrimgeri Professoris Genevensis notæ Casaubono A. 1607. à Petro Junio missæ, quas alicujus momenti fuisse vel ex ipsius Casauboni verbis constat scribentis: Quantum ad eam rem (novam nempe Strabonis editionem) juvare nostræ illæ notæ Scrimgerianæ queant, ne dici quidem potest. (Epist. 514.)*

6. Constat alia quoque scripsisse Strabonem, quæ interciderunt, & quæ intercidisse dolemus. Sunt autem hæc: ὑπομνήματα ἱστορικὰ scripta ante opus Geographicum. Strabo ipse lib. 1. pag. 13. Διοπερ ἡμῶς πεπιηκότες ὑπομνήματα ἱστορικὰ, χρήσιμα ὡς ὑπολαμβάνομεν εἰς τὴν ἡθικὴν καὶ πολιτικὴν φιλοσοφίαν, ἐγνωμεν προσθεῖναι καὶ τήνδε τὴν σύνταξιν. Libris primoribus res Alexandri attigisse videtur, eosque respicere cum lib. 2. p. 70. ait: καὶ ὑμῖν δ' ἐπ' ἡρξεν Πρωτόλεον κατείδειν ταῦτα ὑπομνηματίζομένους τὰς Ἀλεξάνδρου πράξεις. A libro quinto & deinceps Polybii historiam continuandam in se suscepit, ut recte Casaubonus colligit ex hoc loco libri XI. p. 515. εἰρηκότες ἢ πολλὰ περὶ τῶν Παρθικῶν νομίσαντες ἐν τῇ ἑκτῇ τῶν ἱστορικῶν ὑπομνημάτων βιβλῷ, δευτέρῃ ἢ τῶν μὲν Πολύβιον, ὁδωλαίβομεν ἐν ταῦτα &c. Suidas autem in πολύβιος auctor est, Strabonem scripsisse τὰ μὲν Πολύβιον βιβλίοις μὲν γ' libris XLIII. ὑπομνήματα

μνήματα Strabonis Historica allegat Plutarchus in Lucullo, pag. 511. & eadem videtur respicere in Sylla p. 468. uti Josephus quoque XIV. cap. 8. ubi Strabonem inter scriptores rerum gestarum Pompeji Magni refert, *non intelligit Strabonis Geographica*, inquit de Josephi loco commentans Montacutius p. 147. Apparatus ad Origines Ecclesiasticas, *sed historiam, ut inanis sit Saliani admonitio, hæc non haberi apud Strabonem.*

7. Fuere item alii Strabones in veterum scriptis memorati, ut (1.) C. Fannius Strabo Consul Anno. U. C. 592. à quo lex sumtuaria Fannia nomen accepit & quo Consule Rhetores ac Philosophi Roma sunt pulsi teste Gellio XV. 1. (2.) Strabo Siculus, quem per 135000. passuum quod abesset vidisse referunt Cicero, Varro, Strabo ipse noster, Plinius ac Solinus. Confer Brodæum VIII. 1. Misc. & Petavium VII. 10. diss. ad Uranolog. (3.) Cn. Pompejus Strabo Magni Pompeji Pater. Plutarch. in Pompeji vita & de sera vindicta Numinis. (4.) Strabo Tragicus latinus, cujus meminit Marius Victorinus p. 2456. Grammaticæ. *Strabo qui & sesquiculus (leg. sesquioculus) dictus est primus de Tecmesæ scripsit tragædiam suam & in scena pronunciari iussit.* (5.) Sejus Strabo prætorianarum cohortium sub Augusto præfectus, pater Sejani. Hunc puto intelligi à Macrobio II. Saturnal. cum refert Augustum Straboni in adulationem Cæsaris male existimanti de pervicacia Catonis dixisse: *quisquis præsentem statum civitatis commutari non volet, & civis & vir bonus est.* (6.) Acilius Strabo prætor, absolutus à Nerone. Tacit. XIV. 18. annal. (7.) Æmilianus Strabo Vir Consularis, quem laudat Apulejus in floridis. (8.) Theodoricus Strabo Ostrogothorum dux cujus meminit Paulus Diaconus lib. 16. (9.) Strabo sive Strabus Gallus Hortuli auctor pseu-Macro laudatus in poemate de herbis. De eo Thom. Bartholinus lib. de Medicis Poëtis pag. 117. seq. (10.) Walafridus Strabo Monachus Fuldensis postea Decanus s. Galli ac denique Abbas Augiæ divitis A. C. 849. defunctus, de quo Vossius II. 33. Hist. lat. & Clariss. Caveus Hist. litterar. ad A. 842. &c. Dicti primum Strabi sive Strabones à specie depravata oculorum quod hi illis essent distorti sive σκελῶς. Meminit Plinius VII. 12. & XI. 37.

Strabo pro Geographorum Principe in Epitaphio Seb. Münsteri:

Germanus Esdras hic Straboque conditur.

VIII.

VIII. INDEX * SCRIPTORUM & virorum. ingenio ac doctrina illustrium à Strabone laudatorum.

- A** Cusilaus Argivus. 472.
Adeimantus Lampfacenus.
589.
Adelphius, 23. nisi leg. *Dellius*, cum
Casaubono.
Æschinem Atheniensem ejusque
matrem perstringit Demos-
thenes. 417.
Æschines Milesius Rhetor ob dica-
tatem in Pompejum Ma-
gnum exsul mortuus. 635.
Æschylus. 43. 182. 258. 300. 341.
387. 393. 447. 470. 728.
ἐν ἰκτίσιν ἢ Δαναΐσι 221.
Μυρμιδόνι. 616.
Νιδῶν. 580.
Pontio Glaucō. 447.
Prometheo. 183. 299. Prome-
theo soluto. 33.
Agatharchides. 770. Cnidius, Peri-
pateticus, Historicus. 656.
Alcæus 37. 411. 412. 600. 610. 617.
661. Infra in *Callias*.
Alcmæonidis auctor. 52.
Alcman 43. 299. 340. 446. 460. 482.
580.
Alexander M. Homeri studiosus.
Ejus διερῶσις ὁμηρικῆ ἐκ παρ-
θῆ. 594.
Alexander. 768 Ætolus. 566. 681.
Alexander Rhetor, Lychnus co-
- gnomine, patria Ephesus 642
ejus Historia & ἐπὶ Astronom.
& Geograph. ibid.
Alexander Philaethes. 580.
Amphiaraus Vates. 399. 404. 642.
762.
Anacreon. 151. 633. 638. 661. Te-
jus. 644.
Anaxagoras Clazomenius, Physi-
cus. 645.
Anaxarchi διόρθωσις ὁμήρου ποιήσεως.
594.
Anaxicrates. 768.
Anaximander Milesius Thaletis
discip. 1. 635. primus πίνακες
γεωγραφικῶν ἐκδίδως. 7.
Anaximenes Rhetor 589. Lampsa-
cenus 635. a.
Anaximenes Milesius Anaxagoræ
præceptor 635. c. 645.
Andro. 392. 456. 475. 476.
Andronicus Rhodius Peripateti-
cus. 655.
Androsthene Thasius. 766.
Anniceris Cyrenaica sectæ emen-
dator & auctor sectæ Anni-
ceriæ. 817.
Anticlides 221. (617.
Antigenides Alcæi Poëtæ frater.
Antimachus. 345. 364. 387. 409.
588.

B

Antio-

* Ad paginas edit. Parisi quas Almelo-veniana in margine, ut dixi, annotavit. Sed In-
dice hunc in utraque frustra quæres.

Antiochus. 242. 252. 255. 257. 262.
264. 265. 278. 759.

ἐν τῷ πρῶτῳ ἱππίας. 254.

Antiochus Philosophus Ascalonites. 759

Antipater 757. Tarsensis Stoicus.
674.

Antiphanes 102. ὁ πολὺ διπολείπεται
πῶτα τῶν Πυθίων καὶ Εὐημερῶν καὶ
Ἀντιφάνους ψευσμάτων. Vide
infra, Bergans.

Apellicon Tejus. 644. φιλόσοφος
μᾶλλον ἢ φιλόσοφος libros Aristotelis ac Theophrasti magna pecunia redemit à Neleo Sceprio, & lacunis passim male suppletis inemendate descriptos edidit. Ejus Bibliotheca captis Athenis venit in Syllæ potestatem. 609.

Apollodorus. 43. 44. 45. 61. 303. 328.
338. 339. 368. 370. 460. 464.
474. 514. 553. 555. Grammaticus.
661. navium catalogo 31.
254. 298. 405. 677. 678. 680.

Apollodorus Rhetor. ὁ πρὸς τήχους
συγγραψας. 625. auctor sectæ
Apollodoreæ, Augustum instituit,
& præceptor fuit Dionysii Attici. id.

Apollodorus Adramytenus. 525.
nisi leg. Ἀδραμυτηνός.

Apollodori Artemitæ Παρθικά. 118.
509. 519. 685. Grammaticus.
661.

Apollonides. 309. 523. 528.

Apollonius Adramytenus. 516.

Citicius, Medicus. 683.

Cronus, Cyrenæus. 837.

Malacus. 661.

Mys Erythræus. 645.

Molon. 651. 661.

Argonauticorum scriptor Alexandrinus fuit, sed dictus est Rhodius. 655.

Stoicus, patria Nyssæus Panætii auditorum optimus. 650.

Tyrius qui non diu ante Strabonem edidit πίνακα τῶν διὰ τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν βιβλίων. 757.

Aratus 3. 103. 346. 387. 478. 484.
486. 671.

Arcefilaus 15. Academicus. 614.

Archdamus Tarsensis Stoicus.
674.

Archelaus Physicus. 645.

Archemachus Euboënsis. 465.

Archilochus. 370. 457. 487. 549.
647. Callino junior. 648.

Archimedes. 55.

ἐπὶ τῶν ὀχμείων. 54.

Archytas Tarentinus. 280.

Arete Cyrenæica. 837.

Aristarchus Homeri enarrator. 30.
31. 33. 103. 609. 650. præceptor Menecratis Nyssæi. 650.

Aristeus Proconnesius 21. Homeri præceptor. 639. auctor Arimaspeorum carminum. 589.

Aristippus Cyrenæus Socraticus.
837. ejus nepos μητροδίδακτο. id.

Ari-

- Aristo 15.** Cœus Juletes, Peripateticus Bionis Borysthenitæ discipulus 486. ejus liber de Nilo. 790.
- Aristo** Cœus Cei auditor & heres. 658.
- Aristobulus** 509. 618. 671. 691. 694. 695. 707. 730. 766. 824. ejus locus de Sophistis Taxilenibus, Brachmanis. 714.
- Aristocles** Rhodius Grammaticus Strabonis æqualis. 655.
- Aristodemus** Nysæus Menecratis F. Grammaticus quem decrepitum audivit Strabo. 650.
- Aristodemus** prioris consobrinus qui Pompejum magnum docuit. id.
- Aristonicus** Grammaticus Strabonis æqualis ἐν τοῖς πρὸς τῆς Μενελάου πλάνης. 38.
- Aristoteles** 29. 94. 104. 152. 182. 299. 345. 373. 374. 380. 445. 447. 598. 695. 703. 790. αἱ Ἀριστοτέλους πολιτεῖαι. 321. πρὸς ἀνέμων. 29.
- Scriptorum** ejus fatum. 608. discipuli. 618.
- Aristus** Historicus Salaminius. 682. 730.
- Artemidorus** Agatharchidæ F. Cnidi. 656.
- Artemidorus** Tarsensis Grammaticus. 675.
- Artemidorus** (Ephesius) 137. 138. 148. 157. 159. 164. 170. 172. 183. 198. 224. 245. 261. 267. 284. 285. 335. 368. 459. 460. 474. 485.
622. 640. 642. 663. 665. 670. 675. 760. 669. 774. 775. 776. 801. 803. 804. 825. 829. 830.
- Asclepiades** Myrleanus. 166. ἐν τῇ Τερρδιτανίᾳ παιδευσας πρὸς Γραμματικά ἢ πρὸς ἡγήγησιν τινα τῶν ἐθνῶν ἐκδιδωκὰς τῶν πύτων. 157.
- Asclepiades** Prusiensis Medicus. 566.
- Asiatici** Rhetores. 614. 660. Stylus Asiaticus. 648.
- Asinius.** 193.
- Asius** Poëta. 265.
- Athenæus** Seleuciensis Peripateticus sub Augusto clarus. 670.
- Athenodorus.** 6. 55. 173. Philosophus, Strabonis amicus. 779.
- Athenodori** duo Tarsenses Stoici, unus Cordylion nomine qui in Catonis contubernio obiit, alter Sandonis F. Cananita Cæsaris præceptor. 674. 675.
- Augusti** Imp. divisio Galliarum in quatuor partes. 17.
- Bacchylides** Cœus, Juletes Simonidis consobrinus. 486. 616.
- Batho** Sinopensis, Περσικῶν scriptor. 546.
- Bergæus** (Antiphanes) 47. 100. 104.
- Bias** Priæus. 636.
- Bio** Astrologus 29.
- Bio** Borysthenites. 15. 486.
- Boëthus** Sidonius ὁ συμφοιλοσοφῆσας τῷ Στράβωνι πρὸς Ἀριστοτέλειαν. 757.
- Boëthus** Tarsensis malus poëta & civis, tempore M. Antonii. 674.

- Cadmus. 18. λύσαντες τὸ μέτρον τὰ
ἀλλὰ ἢ φυλάξαντες τὰ ποιητικά
συνέγραψαν οἱ ὡς Κάδμον καὶ
Φερεκύδην καὶ Ἑκαταῖον.
- Cæcilius Historicus. ὁ τῶν ἑσμάων
συνγραφεύς. 230.
- Cæsar in commentar. 177. ὁ Θεὸς
Καῖσαρ ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν.
- Calchas vates. 284. 642. 668. 675.
- Callias Lesbios ὁ τῷ Σαπφῶ καὶ τῷ
Ἀλκαίῳ ἐξηγησάμενος. 618.
- Callimachus. 44. 46. bis. 216. 299.
347. 354. 397. 437. 479.
484. 638. 737. 805. 837. Cy-
renæus à Regibus Ægypti
πεπιμημένος, ποιητὴς μὲν αἶμα
καὶ γραμματικὴν ἐσπῶδακός. 838.
- Callinus Elegiographus. 604. 627.
647. 668. Archilocho anti-
quior. 648. ἐν τῷ πρὸς Δία λό-
γῳ. 633.
- Callisthenes 362. 517. 531. 542. 588.
611. 627. 635. 813. 814. Ejus
διόρθωσις ὁμήρου ποιήσεως. 595.
- Carneades Cyrenæus. 837. 870. ἢ
τῶν ἐξ Ἀκαδημίας ἀριστῶν Φιλο-
σόφων ὁμολογεῖται.
- Cephato Gergethius. 589.
- Charaxus frater Sapphonis. 808.
- Charmolaus Posidonii Philosophi
in Liguria hospes. 165.
- Charon Historicus. 589. Lampsa-
cenus. 583.
- Charondæ legibus usi Mazaceni,
delecto νομῶδῳ qui ipsis fuit
legum interpretes. 539.
- Chærilus Poëta. 303. 672.
- Chorographus. 261. 285.
- Cicero. 660. 798.
- Cleanthes Affius, Stoicus. 610. 343.
671. (566.)
- Cleophanes Myrleanus Rhetor.
- Clitarchus. 224. 293. 491. 505. 718.
- Coriscus Scepsius Nelei pater, So-
craticus. 608.
- Crateri Epistola ad matrem Aristo-
patram. 702.
- Crates. 3. 4. 5. 30. 31. 38. 103. 439.
609. Mallothes. πρὸς Πιπτημο-
νικὰς ὑποθέσεις τῆς ὁμήρου ποιή-
σιν πρῆψας. 157. 676.
- οἱ ὠρεῶν δότες τὰ Κρητικά. 466.
Ἐν τοῖς Κρητικοῖς λόγοις. 472.
- Crinagoras Mytilenæus Strabonis
ætate clarus. 617.
- Creophylus Samius, Homeri ho-
spes ac Magister. 638. 639.
- Ctesias Cnidius. 43. 508. 779. 785.
ὁ ἰατρικῶς μὲν Ἀρταξέρξην, συγ-
γραψας ἢ τὰ Ἀσσυριακὰ καὶ Περ-
σικά. 656.
- Cyrenaici. 837.
- Cersylus sive Cyrsilus Pharfalius,
(Historicus) ἀνὴρ συνεστρατευ-
κὼς Ἀλεξάνδρῳ. 530.
- Daimachus Indicorum scriptor.
68. 69. 74. 75. 76. 77. 690. nul-
lius fidei 70.
- Nicolaus Damascenus. 716. 719.
- Damastes 583. ab Eratosthene re-
prehensus. 684. scriptor nulla
fide dignus. 47.
- Damasus Scombrus Trallianus
Orator. 649.

Daphi.

Daphitas Grammaticus in opido
Thorace cruci fixus quod Re-
ges Pergamenos carmine
proscidisset. 617.

Deimachus. vide Daimachus.

Dellius. supra, Adelphius.

Demetrius Amilenus Ratheni F.
Mathematicus. 548.

Demetrius Calatianus terræ mo-
tus per universam Græciam
enarrans. 60.

Demetrius Laco. 658.

Demetrius Phalereus. 147. 361.
Theophrasti discipulus. Ejus
ὑπομνήματα περὶ τῆς πολιτείας
τῶν Ἀθηναίων. 398.

Demetrius Pharius. 315.

Demetrius Scepsius. 44. 46. 58. 339.
344. 377. 439. 456. 472. 489.
550. 551. 552. 594. 596. 600.
602. 606. 607. 611. 626. τὸν
Τρωϊκὸν Διόκοσμον τριάκοντα βί-
βλους ἐξηγησάμενος ὁ γραμματι-
κὸς æqualis Cratetis & Aristar-
chi. 603. 609.

Democles Demetrio Scepsio anti-
quior. 58.

Democritus. 1. 61. 65. 703.

Demosthenes. 121. 374. 424. 445.
471.

Dialectici. 838.

Dicæarchus. 2. 104. 105.

Dio Academicus, tempore Pompeji
Magni, princeps legationis
contra Ptolemæum Avle-
tem. 796.

Diogenes Sinopenfis Cynicus. 546
675. 744.

Diodori duo Sardiani Oratores
quorum major dictus Zonas.
627. seq.

Diodorus Tarsensis Grammaticus.
675.

Diodorus Cronus Dialecticus Apol-
lonii discipulus. 838.

Diodotus Sidonius Philosophus
Boëthi frater. 757.

Diogenes Plutiades Philosophus &
extemporalium carminum
poëta. 675.

Dionysides Tragicus è plejade. 675.

Dionysocles Trallianus, Orator,
649.

Dionysiodorus Icen Amisenus Ma-
thematicus. 548.

Dionysius Dialecticus patria Bi-
thynus 566.

Dionysius Pergamenus cogno-
mento Atticus Apollodori
Rhetoris discipulus, *σεφιστὴς*
*ἰκανὸς καὶ συγγραφεὺς καὶ λογι-
γράφος.* 625.

Dionysius ὁ πρὸς κτίσεις γεγράφας. 566.

Dionysius Thrax, Grammaticus
Alexandrinus patria fuit, sed
dictus est Rhodius. 655.

Dionysius Halicarnassæus Histori-
cus. 656.

Diophanes Mytilenæus Rhetor.
617.

Diotrephes Sophista ex Antiochia
ad Mæandrum, præceptor
Hybreæ. 630.

B 3.

Diphi-

Diphilus Sinopensis poeta Conci-
cus. 546.

Dorylaus tacticus. 557.

Empedocles. 364. 274. 276.

Ephorus Dii filius, Cumanus, Isocra-
tis discipulus ὁ τῶν ἰσχυρίων συγ-
γραψας καὶ τὰ περὶ τῶν ἐξημαί-
των. 622. 235. 138. 199. 244.
259. 260. 262. 265. 266. 267.
279. 293. 303. 305. 326. 327.
332. 334. 357. 361. 364. 366.
374. 400. 401. 462. 463. 464.
465. 476. 477. 479. 480. 544.
550. 583. 600. 623. 634. 677.
678. 679. 680.

ἐν τῇ πέμπτῃ μὲν τῆς ἰστορίας, Ἐυ-
ρώπη δ' Ἀπὸ γεωγραφικῆς βιβλίου.
302. 34.

ἐν τῇ Εὐρώπῃς πολιτείας. 477.

Epicharmus. 364.

Epicurus, Lampfaci commoratus.
589.

Erasistratus Ceus Juletes Medicus.
486.

Erasistrea schola Smyrnae, praeside
Hicesio. 580.

Eraustus Scepsius Socraticus. 608.

Eratostrhenes Cyrenaeus. 838. Alle-
gatus. 1. 2. 7. 14. 15. 16. 18. 22.
23. 24. 25. 26. 27. 38. 44. 47. 48.
seq. 50. 54. 55. 56. 57. 62. 63. 65.
67. 68. 69. 70. 74. 76. 77. 78.
79. 80. 81. 82. 83. 86. 88. 89.
90. 91. 92. 93. 94. 95. 97. 104.
106. 107. 108. 113. 126.
132. 134. 135. 159. 170. 224.
298. 299. 300. 317. 384. 475.

490. 497. 509. 510. 513. 522.
663. 684. 688. 689. 690. 727.
741. 746. 764. 765. 767. 769.
778. 784. 785. 786. 790. 802.
818. 829. 837. περὶ τῶν ἀγνο-
δῶν 15. μελέται. ibid. Ejus
ὑπομνημάτων γεωγραφικῶν li-
ber primus 29. & secundus.
62. tertius 67. immerito re-
prehenditur ab Hipparcho.
Infra, Hipparch. Magna Erato-
sthenis Bibliotheca. 69.

Eretrorum Philosophorum Scho-
la à Menedemo instituta.
448.

Eudemus Rhodius Philos. 655.

Eudorus Peripateticus. Ejus liber
de Nilo plagii ab Aristone po-
stulatus. 790.

Eudoxus Cnidius Mathematicus. 378.
390. 413. 465. 510. 550. 562.
582. 656. Ejus Specula Cnidi,
ἐ qua Canopum spectavit. 119.

Eudoxus Cyzicenus tempore Ever-
getis secundi clarus. 98. seq. 103.

Evemerus. 102. 104. 299. Messe-
nius 47. βελτίον τῶν Μεισσηνίων πι-
στύνει ἢ τὰ τῶν. 104. Quod ibi-
dem legitur Eratostrhenem
τὸν Ἐφήμερον Βεργαῖον καλεῖν,
per Βεργαῖον intelligit fabulo-
sum, ut p. 100. Βεργαῖον διήγη-
μα, ab Antiphane Bergæo.

Euphorio 681. 364. 566. ὅτα Περσέ-
α ποιήσας. 382. ubi Eupho-
rio legendum pro Evphro-
nio,

Euri-

- Euripides. 183. 371. 379. 183. 366.
 615. 616. 670. 498. 520. 615.
 Anaxagoræ auditor. 645. in
 Ætolo 356. Archelao. 221.
 Bacchis 27. 469. 687. Jone 356.
 Palamede 470. Phaetonte. 33.
 Euthydemus Mylasenus Rhetor.
 659.
 Fabius Historicus. 228. (Q. Fabius
 Pictor.)
 Gabinius ὁ τῶν Ῥωμαίων συγγραφεύς.
 829.
 Hecataus Historicus & Philoso-
 phus Milesius. 1. 7. 18. 271.
 299. 316. 321. 341. 633. 644.
 Hecataei Milesii τῆς περιόδου. 550.
 nisi nomen corruptum, Xe-
 nocratis enim Philosophi di-
 scipulum eum Strabo ibidem
 appellat.
 Hecataus Tejus Historicus. 644.
 Hegesianax. 594.
 Hegesias. 396. Magnes Rhetor, sty-
 li princeps Asiatici. 648.
 Hellanicus Lesbicus. 43. 366. 426.
 451. 456. 508. 550. 602. 610.
 618.
 Heraclides Erythræus, Medicus
 Herophileus. 645.
 Heraclides Heracleotes Ponticus
 Philosophus Platonius. 541.
 604. ἐν τῷ Ἀλγόρῳ. 98.
 Heraclides. 100. 384. 645.
 Heraclitus. 3. Ephesus Scotinus.
 642. 784.
 Heraclitus Thurius Poëta Callima-
 chi discipulus. 656.
- Hermeas Evnuchus. 610.
 Hermodorus Ephesius. 642.
 Herodotus. 30. 35. 43. 61. 62. 98.
 100. 141. 282. 428. 448. 473.
 301. 473. 508. 531. 534. 536.
 544. 550. 573. 611. 618. 626.
 627. 668. 823. Thurius. 656.
 Ἡεροφίλειον διδασκαλεῖον Medicorum
 Smyrnæ, præside Zeuxide ac
 deinde Alexandro Philaletha.
 580.
 Herophilei Medici Heraclides
 Erythræus & Apollonius Mys.
 645.
 Hesiodus. 23. 29. 43. 59. 221. 299.
 300. 302. 322. 327. 328. 342.
 364. 370. 385. 393. 409. 413.
 424. 442. 471. 507. 508. 588.
 622. 642. 647. 676.
 in Catalogo. 42.
 τῆς περιόδου. 676.
 Hestiza Alexandrina Demetrio
 Scepsio laudata ἡ συγγραψά-
 σαι περὶ τῆς Ὀμήρου Ἰλιάδος.
 599.
 Hierocles Alabandenſis, Meneclis
 frater. 661.
 Hieronymus Rhodius Philoſ. 655.
 378. 475.
 Hipparchus. 2. 5. 7. 14. 15. 16. 55.
 56. 63. 68. 69. 71. 72. 74. 75. 76.
 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 86. 88.
 89. 90. 91. 92. 93. 94. 106. 113.
 115. 131. 132. 135. 332. Bithy-
 nus Mathematicus. 566.
 Ἀστρονομικός. 131. ἐν τοῖς περὶ
 Ἑρατοσθένους. 7. 15. 56. ἐν τῷ δι-
 κριῶ

τέρῳ ὑπομνήματι 69. 77. ἐν τῷ
 τρίτῳ ὑπομνήματι τῶν πρὸς τὴν
 Ἐρατοδένους Γεωγραφίαν πε-
 ποιημένων. 94.

Hippocrates Medicus. 69.

Hipponax Ephesius Poëta. 340. 633.
 636. 642.

Homerus. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 12.

16. 17. 18. 20. 21. 22. 23. 24. 25.

26. 27. 28. 29. 30. 31. 33. 34. 35.

36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44.

45. 46. 48. 53. 58. 59. 65. 83.

103. 149. 150. 157. 221. 224.

244. 256. 295. 296. 298. 299.

300. 301. 302. 303. 327. 328.

329. 330. 331. 332. 336. 337.

338. 339. 340. 341. 342. 344. 345.

346. 348. 349. 350. 354. 355.

357. 359. 363. 364. 365.

367. 368. 369. 370. 371. 372.

375. 376. 377. 383. 384. 386.

387. 388. 392. 394. 399. 401.

401. 404. 405. 407. 410. 411.

412. 413. 414. 417. 420. 423.

424. 425. 426. 427. 429. 430.

431. 432. 433. 434. 436. 437.

438. 439. 441. 442. 445. 446.

449. 451. 452. 453. 454. 455.

456. 457. 459. 551. 554. 564.

565. 572. 573. 574. 581. 582.

584. 585. 586. 587. 590. 591.

595. 596. 597. 598. 599. 600.

601. 602. 604. 605. 606. 607.

611. 612. 613. 614. 615. 619.

625. 630. 635. 648. 651. 653.

654. 661. 662. 665. 667. 676.

679. 680. 681. 716. 757. 762.

790. 801. 802. 814. 815. 834.

Geographiæ principem esse

docet p. 77. & per totum fere

librum primum, atque passim

alibi. Neque temere omnia

finxisse, ut sensit Eratosthenes.

18. 224. &c. Οἰχαλίας ἀλωσις

Creophylo hospiti dono da-

ta. 638.

Homeri editio ἐν Ἐναρθηκῶ. 594.

Vide & supra in *Aristarcho*, *Cra-*

teete, *Callisthene*, *Apollodoro*, *He-*

stia, *Zenodoro* &c.

Hybreas Mylasenus Diotrephis di-

scipulus ὁ καὶ ἡμᾶς μέγιστος

ἦταρ. 630. 659. 660.

Hypicrates. 311. 504.

Ibycus. 59. 271.

Icen Amisenus Geometra. 548.

Idomeneus Lampfacenus Epicuri

amicus. 589.

Inscriptio æreæ hydriæ in fano

Æsculapii apud Panticapæum.

74. Columnæ duplicis Eretri-

ensium in templo Dianæ

Amarynthiæ. 448.

Ion Poëta. 615. 364. ἐν Ὀμφάλῃ

Σατυρικῇ. 60.

Iphicrates. 827.

Isocrates Ephori Cuman præce-

ptor. 622.

Leonides Rhodius Stoicus. 655.

Leonteus Lampscenus Epicuri

amicus. 589.

Lesbocles Mytilenæus Strabonis

ætate clarus. 617.

Lycurgus Orator. 601.

Αυσία

- Λυσιστράτης.** 648. (648. **Mnasalces Sicyonius Plataeensis**
Lyfis carminis cinædici auctor. Poëta. 412.
Μαγιστράτης. 648. **Moschus Sidonius** πρὸ τῶν Τρωϊκῶν
Megarici, 393. ἡρώων παρὰ τὸν 757.
Megasthenes, 68. 69. 76. 77. 600. **Moses.** 760. Μωϋσῆς ὁ ἀγίων τῶν Αἰγυπ-
668. 689. 702. 703. 705. 706. τίων ἱερέων. &c.
709. 711. 718. Indicorum scri-
ptor nullius fidei. 70. **Myrsilus.** 610. 60.
Meleager Gadarensis. 759. **Neanthes Cyzicenus.** 45.
Menander. 206. 452. 486. 637. 638. **Nearchus.** 69. 77. 525. 686. 689.
Meneclæ Rhetor Apolloniorum 691. 705. 706. 716. 720. 725.
Mollis & Molonis præceptor. 726. 732. 766. 767. exigua fi-
655. 661. dei. 70.
Menecrates. 650. Elaites 772. Xe-
nocratis Philosophi discipu-
lus 550. ἐν τῇ Ἑλλησποντιακῇ
περίοδῳ. 551.
Menecrates Nysæus Aristarchi
Grammatici discipulus. 650.
Menippus Gadarens ὁ ἀπὸ δόγ-
λοιῶν. 759.
Menippus Rhetor Stratonicens
quem audivit Cicero & omni-
bis Asianis Oratoribus ante-
posuit. 660.
Menodorus Trallianus ἀπὸ τοῦ λόγι-
οῦ καὶ ἀλλῶς σεμνὸς καὶ βαρὺς, ἔχων
πλὴν ἱερωσύνην & Διὸς & Ἀρετῆς
σοφίας. 649.
Metrodorus. 609. 642. **Scepsius** 775.
504.
Metrodorus Lampfacenus Epicuri
amicus. 589.
Milo Crotoniates athleta, discipu-
lus Pythagoræ. 263.
Mimnermus. 46. 642. ἐν Νάρκῳ.
633. 634.

Parmenides. 94. Eleates Pythago-
reus. 252.

C

Patro-

UNIVERSITÄTSBIBLIOTHEK
GENT

Patrocles qui Alexandri Magni expeditionem in Indiam descripsisse videtur. 508. 509. 510. 689. 70. 76. 77. fide haud indignus. 68. 69.

Phanias Eresius Philos. Peripateticus. 618.

Pherecydes. 18. 169. 472. 632. 643.

Philemon Tarsentis, Comicus. 671.

Philetas 364. ἐν ἀρμενίᾳ. 168. allegatur ibi distichon elegiacum. Cous fuit, Poëta & Criticus. 657.

Philippus ὁ πικραὶ γράψας. 662.

Philo συγγράψας τὴν αἰς Ἀιθιοπίαν πλῆν. 77.

Philochorus. 318. 362. 392. 397.

Philodemus Gadareus Epicureus. 759.

Ὁ τῶν Φορωνίων γράψας. 471.

Phrynichus Tragicus ob drama de capta per Darium Mileto ab Atheniensibus multatus. 635.

Pindarus. 155. 172. 248. 268. 270. 321. 328. 411. 711. 412. 413. 419. 431. 469. 485. 544. 626. 643. 645. 655. 802.

Pisander Rhodius ὁ τῶν Ἡεκαλείων γράψας. 655.

Plato. 260. 400. 468. 471. 477. 591. 762. in Phædro. 295.

Polemo 15. Periegetes 396. τῆς βιβλίου συνέγραψε πρὸς τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει. id.

Polybius. 2. 14. 23. 24. 96. 97. 104. 105. 106. 108. 145. 147. 148.

151. 162. 163. 170. 172. 173. 183. 190. 202. 207. 208. 211. 214. 222. 242. 261. 276. 285. 317. 322. 323. 332. 335. 381. 389. 663. 465. 313. 515. 797. 798.

Polycletus. 509. 510. 728. 742.

Polycritus (de Persarum rebus) 735.

Posidonius. 2. 4. 6. 14. 29. 41. 54. 55. 58. 95. 97. 103. 104. 119. 135. 138. 144. 146. 153. 157. 162. 163. 165. 170. 172. 173. 182. 183. 188. 198. 218. 266. 273. 277. 293. 295. 296. 297. 309. 316. 372. 614. 465. 492. 515. 743. 750. 753. 757. 764. 779. 784. 790. 827. 830. 655. ἐν τοῖς περὶ ἀκίαν. 94.

Potamo Mytilenusus, Strabonis ætate clarus. 617.

Praxiphanes Rhodius Philos. 655.

Protarchus Bargyllites Epicureus Demetrii Laconis præceptor. 658.

Ptolemæus Lagi F. 301.

Pythagoras Crotone diu versatus, 263.

Πυθαγορείων πλῆν. Crotone. ibid.

Pytheas. 64. 71. 75. 102. 104. Massiliensis. 114. 295. 115. 135. 158. 190. 201. ἰσορῶν τῶν Θάλη. 63. 104.

Sappho. 617. 808. Vide & supra Callias, & Charaxus.

† Sar-

Sardanapali Epitaphium. 672. Cyri. 730.

Scepsius. Vide supra, Demetrius.

Scylax 658. Caryandensis. 583.

Seleucus. ὁ δὲ τῆς Εὐρυθραΐδος θαλάσσης ἀ Ποσιδονίῳ allegatus. 174. Babylonius. 6.

Simmias. 364. Rhodius Grammaticus. 655.

Simon Magnelius μελοποιός. 648.

Simonides Ceus Juletes. 486. 711. 728. 487. 619.

Simus. 648. Cous, Medicus. 657.

Solon. 394.

Sophocles. 687. 295. 364. 370. 372. 399. 433. 438. 470. 473. 608. 638. 675.

ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει. 643. Ἰλίου πέρι. 608.

ἐν τῇ Πολυξέει. 470.

Τρυπτόλεμος. 27.

Solocrates de Creta insula accuratissime scripsit. 474.

Soltratus Nysæus Grammaticus Aristodemi F. 650.

Sotades. ἦρξε πρῶτον κιναιδολογεῖν. 648.

Stesichorus. 42. 148. 347. 356.

Stesimbrotus Thasius Demetrio Scepsio antiquior. 472.

Strato Physicus. 49. 50. 51.

Stratocles Rhodius Philosophus. 655.

Stratonici Citharædi in Caunios dictum 651. in Assios. 610.

Svidas τοῖς θεήλοισι μυθώδεις λόγους προσχαρίζομενος. 329.

Terpander Lesbicus. 618.

Thales Cretensis νομοδός. 480. 482.

Thales Milesius ὁ πρῶτος Φυσιολογίας ἀρχὰς ἐν τοῖς Ἑλλήσι καὶ Μαθηματικῆς. 635.

Theocritus Chius Sophista. 645.

Theodectis (Tragici) versus. 695.

Theodorus Gadareus Rhetor, Strabonis ætate clarus. 759.

Theodorea secta à Theodoro Rhetore. 625.

Theodorus Cronus, Jassius, Dialecticus. 658.

Theodosius Bithynus ejusque filii Mathematici. 566.

Theophanes Historicus. 528. Mytilenæus, 493. Strabonis ætate clarus. 617. Pompeji castra secutus in Albania. 503.

Theophrastus Eresius Philos. ante Tyrtaum. 618. ἐν τῷ περὶ ἔρωτος λόγῳ. 408. Vide & supra in apellicone Tejo.

Theopompus. 43. 299. 317. 323. 373. 375. 445. 542. 547. 591. 629. Chius 645. incredibilia quandoque scribere notat Strabo. p. 299. 317.

Theopompus Cnidius Artemidori pater apud Cæsarem gratiofus. 656.

Thrasylces Scriptor Aristotele antiquior. 29. 790.

Thucydides. 326. 333. 359. 370. 374. 376. 423. 462. 600. 661.

C 2

Timæus

- Timæus Tauromenites. 640. 183.
260. 270. 271. 600. de Pithecusis 248. ob reprehendendi studium ἐπιτίμησθαι cognominatus. 640.
- Timagenes. 188. 711.
- Timosthenes. 29. 93. 140. 421. 618.
827. τὰς λιμένας γράψας. 92.
- Timotheus Patrio Philosophus Sinopenfis. 546.
- Tyrannio Amifenus Grammaticus, Strabonis præceptor. 548.
- Tyrtæus Poëta. 279. 362. 366.
- Versus incerti. 362. 425. 429. 463.
487. 618. 623. 672. 683. 738.
- Xanthus Lydus. 49. 50. 680. 681.
572. 579. 628.
- Xenarchus Seleuciensis Cilix peripateticus. 670.
- Xenocles. 660. Adramyitten⁹ Rhetor. 614. ἔμην Ἀσιανὲν χαρακτὴρ ἀγωνιστὴς εἰς τὴν ἀλλῶν, καὶ εἰρηκῶς ὑπὲρ τῆς Ἀσίας ὅτι τῆς συγκλήτης, καὶ ὃν κατὰ τὸν αἰτίαν εἶχε Μιθριδατισμῶν. id.
- Xenocles alius Alexandri M. Gazæ præfectus. 69.
- Xenocratis Atheniensis discipuli Menecrates & Hecataeus. 550.
- Xenocrates Bithynus Philosophus. 566.
- Xenophanes Colophonius Physicus ὁ τὰς σίλας ποιήσας ἀπὸ ποιημάτων. 642.
- Xenophon. 387. 402.
- Zeno noster 41. Philosophus Homeri versum emendans. 41.
299. Citiensis. 15. Stoicorum princeps. 682. Vide & supra in Apollonio Sidonio.
- Zeno Laodicensis 660. Rhetor. 578.
- Zeno Eleates Pythagoreus. 252.
- Zenodotus Grammaticus Homeri poemata emendans. 413.
543. 553.
- Zoilus ὁ ῥήτωρ ὁ πρὸς Ὀμηρον ψέγων ὡς μυθογράφον, in Tenediorum Encomio. 271.

Liber secundus Strabonis incipit p. 67. III. p. 136. IV. p. 176. V. p. 209. VI. p. 252. VII. p. 289. VIII. p. 332. IX. p. 390. X. p. 444. XI. p. 490. XII. p. 533. XIII. p. 581. XIV. p. 632. XV. p. 685. XVI. p. 736. XVII. p. 785. edit. Paris. Ad hunc vero Indicem concinnandum fateor adjutum me esse industria V. C. Jo. Hudsoni, & Joh. Friderici Winckleri, Collegæ mei conjunctissimi.

CAPUT

CAPUT II.

De DIONYSIO Periegete
atque aliis Geographis.

Dionysii Patria & ætas. 1. Interpretes veteres. 2. Editiones. 3. Scripta deperdita. 4. Index scriptorum in Eustathii commentariis & Anonymi paraphrasi allegatorum. 5. De Scylacis periplo. 6. Ejus editiones. 7. De Periplo Anonymi cum Scylace editi. id. De Isidoro Characeno. 8. Symmo Chio. 9. Marciano Heracleota qui Artemidori Ephesi libros XI. Geographia in epitomen redegit. 10. De ætate Artemidori Ephesi ac Menippi Pergameni. ibid. De Agathemere. 11. Index scriptorum in Geographis Græcis Jo. Hudsoni V. C. allegatorum. 12. De Eusebio de locis Hebraicis. 13. De Stephani Byz. ἱστορίαι, fragmento eorum Segviciano, & Epitome Hermolai. 14. Index scriptorum in Stephani fragmento & Epitome allegatorum. 15. 16. De expositione totius Mundi quam Græce & latine edidit Jacobus Gothofredus. 17. De Geographicis scriptis à Leone Allatio editis. 18. De Syntagmate Geographorum Græcorum quod edere voluit Lucas Holstenius. 19. De aliis quibusdam Græcis Geographis ineditis ac deperditis. 20.

1.

Traboni jungere juvat DIONYSIUM, ejusdem argumenti & ætatis scriptorem, qui ab erudito & eleganti poemate Heroico quo περιήγησις οὐρανῶν a) five enarrationem orbis suo tempore cognita ad Eratosthenis maxime, ut videtur, mentem complexus est, PERIEGETÆ nomen accepit. Patria ei fuit Charax Spasinu b) quam prius Alexandriam dictam esse constat,

C 3

non

a) Περιήγησις dicitur quæ veluti manu deducit lectorem per varias regiones orbis terrarum. Uti Περιπλῆξ, qui oram maritimam stylo describit ac quasi circumnavigat. Allegator Dionysii nostri periegesis à Stephano Byz. sapiusculæ, & à Jo. Tzetza Chil. XII. hist. 450. fallitur etiam doctiss. Vossius qui ex alterius Samii Dionysii periegesi versus illius petitos putat.

b) Vide H. Valesium ad Ammiani XXIII. 6. p. 372. edit. Parisi 1681. fol. & Harduinium ad Plin. VI. 27. Hist.

non illam Ægypti aut Syriæ, sed Susianæ ad sinum Arabicum inter Tigrin & Eulæum fluvios. Hinc Dionysium *Characenum* vocant nonnulli, ut magnus H. Valesius ad Excerpta Pciresciana p. 6. alii plerique *Alexandrinum*. Eustathius Afrum esse affirmat, forte quod ex Alexandria Ægypti ortum Dionysium esse existimaret: Sicut apud Luitprandum Ticinensem cum Dionysio * Pontifice Rom. inepte confunditur. *Sunt qui putant*, inquit, *Dionysium Papam fuisse natione Africum, scriptorem libri de situ Orbis*. Svidas Byzantinum c) est suspicatus, sive ut Vossius d) apud Svidam in Διονυσ. legendum esse conjicit, Bithynum: ac præterea periegesin refert etiam inter scripta Dionysii Mileſii & alterius Dionysii Rhodii vel Samii. Denique doctissimus Meursius ad Helladii Chrestomathiam & in libro de Dionysiis auctorem periegeseos fecit è Svida Dionysium Corinthum. Sed merito illorum sententiæ subscribimus qui de nostro Dionysio accipiunt hæc Plinii VI. 27. Hist. *Charax opidum Persici sinus ultimum - - - conditum est primum ab Alexandro Magno - - - Hoc in loco genitum esse Dionysium terrarum orbis situs recentissimum auctorem constat, quem ad commentanda omnia in orientem premisit Divus Augustus, ituro in Armeniam ad Parthicas Arabicasque res majore filio*. e) Sane Augusti tempora signat Periegetes v. 1051. ubi de Parthis:

Ἀλλ' ἔμπης καὶ δὴ ἐν ἀμαιμακέτῃ περ' εὐντας
 Ἀυσονίᾳ βασιλῆϊ ἐπεπρήνεν ἀκωκή.

Ubi βασιλεία vocat Imperatorem Augustum: ἀνακτας vero Cajum ac Lucium Cæsares f) v. 355. ubi de Roma canit: Ρώμην πμήσαν ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων. ad quæ verba Eustathius: ἀνάκτων ἧ εἰπὼν εἰδείξει, φασίν, ἐναργῶς ὅτι ἐκ τῆς τῶν ὑπ' αὐτῶν αὐτὸς ἦν ἀλλ' οἷον τῶν αυτοκρατόρων ἡγεμῶν, Νέρωνος ἢ καὶ Αὐγύστου κατὰ πᾶν, ὃ μνησθῆναι λέγεταί καὶ ἐν τῷ. Ἀυσονίᾳ βασιλῆϊ ἐπεπρήνεν ἀκωκή. Accedit locus veteris Scholiastæ MS. Vossio de

* Confer si placet Gvil. Cavei Hist. litterar. scriptorum Ecclesiast. part. 2. ad A.C. 259.

c) Voss. de Hist. Græcis lib. II. c. 3. cui Clariss. Neocorus ad Svid. assentitur.

d) Hujus Dionysii Byzantini περιήγησιν ἧ ἐν τῷ βιβλίῳ ἀνάπλεα præter eundem Svidam Stephanus Byz. memorat, de qua dicam infra.

e) Cajo puta, quem cum Lucio Cæsare Augustus adoptavit. Confer Antonium Pagi T. I. Criticæ Baronianæ p. 8. & H. Noris ad Cenotaphia Pisan. diss. 2. p. 193. Christoph. Cellarium V. C. in diss. de Poëtis Scholæ Publicæ, utilioribus Halæ Sax. A. 1706. §. 18. seq.

f) Svidas ex Harpocrate: καλῶνται δὲ οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τῷ βασιλεὺς ἀνακτες.

de Poëtis Græcis laudatus: Διονύσιος ὁ περὶ ἡγετην γαζοναὺς υἱὸς Διονυσίου Ἀλεξανδρέως. Γέγονε δὲ ὅππῃ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων μὲν Λυγαῖον καίαιατος ἡ ὅππῃ αὐτοῦ. Miratus tamen sum quod auctor Characis patriæ suæ ne quidem facit mentionem, & v. 707. seq. Caspium mare descripturus negat se itinera maritima fecisse, aut loca illa ipsummet oculis suis lustrasse:

Ἔἴα δὲ πῶ καὶ τήνδε καταγράψαιμι Ήλαοστια
 Οὐ μὲν ἰδὼν ἀπάνευθε πρὸς ἡμῖν περήσεις
 Οὐ γὰρ μοι βίβλος ἐστὶ μελαιναῶν. ὅππῃ νηῶν
 Οὐδὲ μοι ἐμπόριον πατρῴϊον, εἰδ' ἐπὶ Γάγγην
 Ἐρχομαι, οἷα πῶ πολλοὶ Ἑρυθραίᾳ Διὰ ποταμῶν
 Ψυχῆς σὺν αἰέζοντες, ἢν ἀσπετον ὄλβον ἔλονται.
 Οὐδὲ μὲν Ὑρκανίοις ὁππῇ σιζομεν, εἰδ' ἱερὴν
 Καυκασίας κημῖδας Ἑρυθρῶν τ' Ἀρμενῶν
 Ἀλλὰ με μεσσίῳ φορεῖ ἰός τε αἶτε δύνανται
 Νόσφι ἀλημοσύνης πολλὴν ἀλα μετρησάδω
 Οὐρεα τ' ἡπερόντε καὶ ἀπτερίν ὁδοὺ ἀσπραν.

Quod autem v. 208. seq. Nafamonum λατοφθιμένων ἐρημαζήντα μελάτρα memorat, non necesse est respici ab eo cladem, Domitiani ætate Nafamonibus per Romanos illatam, memoratamque Zonaræ: licet hoc vehementer contendit Salmasius p. 411. seq. ad Solinum, qui propterea Dionysium hunc juniorem longe esse Augusti ætate, ac Severi g) temporibus vixisse vel Marci Antonini h) alibi etiam scripsit: at enim antiquiorem de Nafamonibus Romanorum victoriam notant non modo Eusta-

g) p. 628. in Exerc. ad Solin. quas post commentar. in Hist. Augustam edidit secutus Scaligerum, quem vide ad Eusebii num. M M C C X V. p. 228. Vide etiam Jo. Rualdum ad Plutarchum p. 95. & Tillemontii Hist. Imperator: T 1. p. 212. & 1010.

h) Salmas. ad Severum Spartiani c. 15. T. I. p. 614. à Scaligeri sententia recedens ignoscant, inquit, mihi manes summi Viri, vetustum Dionysii 1051. seq. retulerim potius ad Verum Mascesfractum, qui de Parthis triumphavit, unde & Parthis dicitur esse. Temporibus enim Matres vixisse illum potius multum & validum argumentum alibi adstruimus, quod & ostendit v. 355. ubi ἀνακτες sunt duo Augusti Marcus & Verus. Et Scaliger ipsum ἀνάκτων exponit Severi patræ Caracallæ & Geta filiorum. Sed ad ipsum Poëtam hac pluribus discutimus, quem poliorum commendatioremque aliquando, si Deus fuerit, dabimus comparatis duabus antiquis interpretationibus Avieni & Prisciani, ubi quid uterque interpret peccarit, & quoties, aperimus. Etiam Barthius LVIII. 5. affirmat Dionysium aureolum suum libellum principantibus Antoninis scripsisse. Cui sententiæ nuper ad stipulatus est in sua Dionysii editione V. C. Georgius Henricus Ursinus.

Eustathius : οἱ δὲ φασὶν αὐτὸς καταπλεμῆσθαι συναγωνιζομένους τῷ Κάτωνι καὶ Καίσαρι. Sed & alter Scholiastes Oxonii editus : ἔπειδ' οὐ μὴ φροντισσάντες Διὸς, καὶ Ῥωμαίων ἢ στρατεύσαντες καὶ ἡττηθέντες, ὥς καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ὑπὸ Σκιπίωνος ἀναιρεθῆναι, μὴ φέροντες τῷ ἡτῆαι ἑαυτὸς ἀνέλδον. Et Catonem per Nasamones copias duxisse suas ē Plutarcho in ejus vita p. 786. & Lucano IX. 443. seq. observat præclaræ doctrinæ Vir Christophorus Cellarius erudita diatriba qua inter utiliores publicis scholis poëtas Græcos Dionysium nostrum præ ceteris commendat §. XXI. Dionysium Diogenis filium Geographum memorat Marcianus Heracleota, aitque eum perinde ut Eratosthenes terræ ambitum fecisse stadiorum 259200.

II. Interpretes Dionysii periegesis ex antiquis habuit duos qui ambo illam carmine latino Hexametro reddiderunt, *Rufum Festum Avienum*, & *Priſcianum* pro quo alii *Rhemnium Fannium* contra Codd. auctoritatem nominant. De utroque dixi in Bibliotheca latina. Græco commentario copioso illustravit libellorum supplicum minister & Magister Rhetorum, postea Archi Episcopus Theſſalonicensis *Eustathius*, clarus circa A. C. 1160. ut dicere me memini lib. II. cap. III. §. 8. cum ejusdem in Homerum diffusos commentarios recenserem. Lacunam ingentem in Eustathio ad Dionysii v. 889. --- 917. quæ editiones habebant, ē codice Holsteniano in eadem latina supplevi Bibliotheca A. 1696. Hamburgi excusa, unde in Oxoniensem Dionysii editionem A. 1697. supplementum illud fuit derivatum. Præter Eustathium qui commentarios suos Joanni Ducæ Andronici F. dicavit, in eadem editione exhibentur ē Codd. Bodlejanis *glossæ græcæ interlineares*, & *paraphrasîs Græcæ Anonymi* scholiastæ nunquam ante vulgata. Paraphrasîs ejusmodi manu exarata occurrit etiam in Bibliotheca Vindobonensi. Et Is. Casaubonus notis ad Strabonem aliquoties allegat alium ab Eustathio & Græcum ἀνέκδοτον Dionysii Scholiasten. Plures quoque ante Eustathium in hunc Poëtam scripsisse ex multis hujus commentariorum locis patet, quibus ad aliorum provocat explicationes, interdum etiam vocans παλαιὸς, ut quando tradit ab iis Dionysii poëma appellari ἱστορικὸν συγκείμενον ἐκ τοπικῆ καὶ πραγματικῆ καὶ χρονικῆ καὶ γενεαλογικῆ. Denique Clariss. Hudsonus tomō tertio Geographorum Græcorum daturum se recepit Dionysii Periegesin cum commentariis Græcis *Nicephoro Blemmida* ē Codice Bodlejano, & Avieni versione metrica. Claruit Blemmidas medio sæculo post CHRISTUM natum tertio decimo.

III. *Editiones Dionysii latine.*

Avieno interprete Venet. 1488. 4. & Paris. 1500. 8. inter poemata Vetera à P. Pithoeo edita & illustrata: atque Madriti A. 1634. 4. inter Avieni poemata, è Bibl. Ramiresii, de Prado.

Prisciano interprete, qui è Solino nonnulla hinc inde intertexuit. Venet. 1482. 4. & apud Aldum 1518. 8. Florent. 1519. 8. Lugd. 1550. &c. & cum notis Joach. Camerarii. Viennæ 1512. 4. quam editionem in Catalogo Thuano memoratam haud vidi, ut nec Lipsiensem A. 1518. cum scholiis Petri Mosellani. Neque Rostochiensem 1577. 4.

Interprete *Antonio Bacharis*. Venet. 1477. 4. 1498. 4.

Simone Lemnio, Rheto, qui carmine reddidit. Venet. 1543. ut testatur Simlerus. *Andrea Papio*, qui item, Antvverp. 1576. 8.

Editiones cum Eustathii commentariis latine versis.

Abele Matthæo Carnotensi Jcto interprete, qui Dionysii periegesi carmine versæ Eustathii commentarios latine à se translatos adjunxit. Paris. 1556. 4. ad Cardinalem Carolum Lotharingum.

Interprete *Bernardo Bertrando* Rhegiensi, qui similiter Dionysii poema & Eustathii commentarios latine vertit. Basileæ, anno eodem 1556. 8. apud Jo. Oporinum. In hac editione Dionysius ipse Græce exstat & latine.

Versio latina commentariorum Eustathii quam à *Vincenzio Marinerio* Valentino Bibl. Regiæ Escorialensis præfecto adornatam refert Nic. Antonius in Bibl. Hispana, non vidit lucem.

Editiones Dionysii Græce sine Eustathii commentariis.

Veneta apud Aldum 1513. 8.

Parisienses A. 1556. & 1559. 4. cum notis Gvil. Morelli.

Inter Poetas principes Heroici carminis Paris 1566. fol. editio luculenta H. Stephani, emendata & majoribus descripta typis, una cum Variis Lect.

Cantabrigienlis A. 1533. 8.

Londinensis 1668. 8.

D

Edi-

Editio Dionysii Græca cum Eustathii commentariis.

Perquam nitide vulgata à Rob. Stephano Paris. 1547. 4. una cum Variis lectionibus. Hæc cum emendationibus MSS. Xylandri & M. Sladi fuit apud P. Francium V. C.

Editiones Dionysii Græcolatina.

Cum Prisciani Metaphrasi & notis *Cæli Calcagnini*. Basil. 1552. 8.

Cum versione profaria *Jo. Camerti* Monachi Franciscani, & notis *Jo. Cepporini*. Basil. 1523. 8. 1534. 8. 1547. 8. 1561. 8. 1585. 8. additis Procli Sphæra, Cleomede & Arato. In his editionibus *Prisciani* quoque Metaphrasis occurrit.

Coloniz 1530. 8.

Antvverpiæ 1553. 8.

Cum Metaphrasi *Andrea Papii* Gaudensis, qui tunc vix duodeviginti annos natus Dionysium versibus reddidit, & *Prisciani* interpretationem ad tres Codd. MSS. Caroli Langii, Gemblacensem & Busli-dianum & duas Venetas editiones recensitam adjunxit. Antvverp. apud Plantin. 1576. 8. una cum Musæi poemate de Herone & Leandro ejusdem Papii interpretatione illustrato.

Cum H. Stephani versione & Variis Lect. Genev. 1606. fol. in corpore Poëtarum Græcor. curante Jac. Lectio.

Cum notis *Antonii Bassolii* è Soc. Jesu. Mussiponti 1620. 8.

Cum versione H. Stephani, tabulis Geographicis & commentario Grammatico ac Geographico uberrimisque Indicibus Gvilelmi Hill. Lond. 1657. 1679. 8.

Cum H. Stephani versione & notis atque A. Papii metaphrasi, & T. Fabri animadversionibus. Salmur. 1676. 8.

Cum ejusdem Stephani versione hinc inde emendata & notis eruditis *Georgii Henrici Ursini* Gymnasii Ratisponensis Rectoris. Ratisponæ A. 1705. 8.

Denique V. C. *Eduardus Wells* Aëdis Christi Oxoniæ alumnus Dionysii poemata ex suo ingenio ad faciem hodiernæ Geographicæ disciplinæ digessit emendavit & versibus Græcis supplevit, additis notis & latina versione separatim excusa atque tabellis Geographicis *XVI*. Oxon. è theatro Sheldon. 1706. 8.

Editio-

*Editiones Dionysii Græcolatinæ cum commentariis
Eustathii.*

Dionysius cum versione *H. Stephani* prosæria, & Eustathii commentariis Græcè subjunctis, notisque A. Papii in Priscianum cujus Metaphrasis & ipsa adnectitur, una cum Mela, Solino, Æthico &c. Paris. 1577. 4. In Catalogo Bibl. Grævianæ p. 208. memoratur hæc editio *Collata cum Cod. MS. in quo aliquot versus inediti reperiuntur.*

Cum versione H. Stephani, tabulis Geographicis, Eustathii commentario & notis H. Stephani, Gvil. Morelli, Jo. Ceperini, A. Papii & commentario copioso Grammatico ac Geographico *Guilielmi Hill* Gymnasii Dublinensis præfecti. Lond. 1688. 8.

Cum versione H. Stephani singulis paginis una cum *glossis interlinearibus* Græcis ac *paraphrasi Græca* Anonymi Scholiastæ substrata, Eustathii-que Commentario cum brevibus notis, & quinque tabulis Geographicis de novo delineatis ac Dionysio & Eustathio accommodatis. In hac præclara Dionysii editione quam studiosi debere se norint Viro Clariss. (nomen ipse enim suum dissimulavit) *Eduardo Thwaites* Collegii Reginae Socio, occurrunt præterea Variæ lectiones ex editionibus Stephanorum & Codicibus Bodlei. Etonens & Cantabrigiens. atq; ex interpretibus priscis Dionysii diligenter collectæ, tum editoris breves ad Dionysium notæ siue castigationes, Metaphrasis item Prisciani ex A. Papii editione cum ejusdem notis, supplementum lacunæ in commentariis Eustathii quod ex Codice MS. Bibl. Claramontanæ descripserat Holstenius, ac denique Indicem editionum Dionysii, vocabulorum omnium quæ in Dionysio reperiuntur & scriptorum quos Eustathius in commentariis suis allegat, Oxoniæ A. 1697. 8. è theatro Sheldoniano.

Versio Gallica.

Carminè Gallico donavit *Benignus Salmasius*. Paris. 1597. 12. Hoc politissimum disertissimumque vocat filius Claudius Salmasius præf. ad Tertullianum de pallio.

Editiones promissa.

1. *Claudii Sabmasii*, vide supra notam f.
2. *Luce Holstenii*. Lambec. T. 1. de Bibl. Vindob. p. 114.
3. *Nicolai Lloydii*. Confer ejus præf. ad Dictionar. Historico Geograph. Poëticum Caroli Stephani locupletatum.

IV. Dicitur & alia scripsisse hic Dionysius, quæ omnia intercidere. Eustathius: Διονύσιος ὁ Λέων μὴ ἰσορεύει τὴν γένεσιν, συγχεύειν ὃ καὶ ἄλλα βιβλία λέγουσι, Λιθιακάτε, καὶ Ὀρνιθιακά καὶ Βασιλευικά (miminit Svid. in Διονύσιον Κορίνθιος) ἐκείνηται ἰδία Διονυσίου τὰ Λιθιακά διὰ τὴν ἑκαρεκτικὴν ὁμοιότητα. τὰ δὲ Βασιλευικά (Stephano Byz. plus simplici vice laudata) διὰ τὴν βραχυτητα τῶν ἁξίων τῶν κελεύειν εἰς τὴν Σάμιον ἀνηχέουσαν Διονύσιον. Τὰ δὲ Ὀρνιθιακά εἰς ἄλλον Ἰνὰ Φιλαδελφείαν Διονύσιον, ὃν διὰ λέξεως ἀκυρολογίαν ἐπεκάλαν διόκεοντες.

V. Index scriptorum ab Eustathio ad Dionysium allegatorum:
ex editione Oxoniensi A. 1697. 8.

Aftericus notat epistolam Commentariis præmissam, numerus
versum Dionysii.

Α θλίαι 479,
1134.	Αμασεύς Γεωγράφος	Αλεξάνδρος 1140.
Αθλωόδωρος 219.	[Στραβών] * 7.	Αρριανός 14, 66, 140,
Αϊλτιανός 39, 49, 1134.	Αναξίμανδρος * 79, 81.	222, 270, 322, 378,
— ἐν τῇ περὶ πο-
ταμῶν 453.	Απλόδοτος 384.	391, 414, 451, 453,
Αἰγυλός 31, 69, 92,
114, 173, 176, 179, 181.	Απλόωνος 321.	498, 511, 517, 525,
Αλέξανδρος *	384, 803, 1134.	530, 542, 558, 647,
Αλέξανδρος ὁ Εφείος	— ἐν Ἀργολοῦντοῖς	669, 767, 772, 775.
558.	1134.	783, 791, 793, 803,
Αλέξανδρος ὁ καὶ Λύ-
χνος 591.	— ὁ ποιητής 32.	805, 809, 828, 847,
Αλκαίος 306.	Ἄρατος * 288.	861, 867, 874, 939,
	Ἀρίστανδρος 747.	976, 1005, 1086,
	Ἀριστοφάνης 76, 126, 262,	1088, 1096, 1139,
	298, 373, 557, 867,	1143, 1153.
	939, 976.	— ἐν ταῖς περὶ Αλε-
ξάνδρου 976, 1097.
	— ἐν πρὸς πρὶν περὶ	Ἀρχίας

Αρχίας 498.	Δημόκριτος *	270, 298, 304, 305,
Αρχιλοχ 533, 767.	Δικαιαρχ 767.	309, 310, 311, 322,
Γεωγραφος [Στραβων] *	Διόδωρος 375, 467, 689,	323, 347, 364, 378,
7, 11, 38, 64, 88,	772, 791.	398, 409, 414, 419.
140, 144, 195, 198,	Διονύσιος Σάμιος *	423, 431, 437, 511,
218, 226, 254, 258,	Διονύσιος Φιλαδέλφους *	513, 517, 520, 525,
288, 298, 304, 306,	Δίων 209, 350.	533, 538, 561, 566,
321, 322, 357, 358,	Δύρις 828.	581, 620, 653, 669,
362, 364, 369, 373,	Εθνικά [Σπάρτης Βυ-	689, 694, 721, 739,
378, 409, 414, 419,	ζατίας] 524, 859.	749, 751, 764, 772,
423, 431, 437, 451,	Εθνικών αναγραφείς	784, 793, 809, 823,
453, 457, 458, 467,	954.	830, 854, 857, 874,
476, 479, 498, 513,	Εθνικών καταγραφή	916, 933, 939, 976,
525, 533, 546, 558,	382.	988, 1005, 1056,
566, 596, 609, 647,	Εκαταύτος *	1069, 1073, 1097,
663, 680, 689, 692,	Επίγραμμα 823, 1069.	1107, 1143, 1153.
695, 730, 759, 766,	Επιμύθης ὁ ποιήσας δι	Ηρώδιανος 215, 566.
767, 772, 783, 787,	ἰπῶν κατὰ τρεῖς 88.	— ἐν τῇ καθύλου
805, 815, 820, 828,	Εραποδείης *	— ὡς ἀδία 457, 504.
830, 837, 847, 852,	775, 869.	533, 1140.
855, 857, 859, 867,	Ερμίας ὁ Πλατωνικός	— ἐν τῷ περὶ παιδῶν
874, 918, 936, 970,	423.	859.
988, 990, 992, 1017,	Ερμούλης *	Ησίοδος *
1073, 1082, 1086,	Ευδοξ 694.	498, 638,
1095, 1096, 1134,	Ευεπίθης 80, 229, 347,	666, 707, 927, 1181,
1139, 1140, 1141,	403, 820.	Θαλής *
1153, 1166.	— ἐν Ἰωνί 1181.	Θαυμάζων (ἡ Ηρόδοτος)
Γεώργιος πρὸς ἔθνηκα [Σπ-	— ἐν Ρήσῳ 270.	248.
φαν 80 Βυζάντιον]	— ἐκ Περσέως 1174.	Θέα γραφή 195.
11, 38, 66, 78, 266,	Εὐφορίων 558.	Θεοδότης 8551
305, 310, 513, 530,	Εὐφρο 513.	Θεόκριτος 121, 232,
625, 694, 787, 815.	Ηρόδοτος 1, 7, 14, 31,	350, 511, 805, 823,
916, 927, 954.	41, 48, 66, 140, 144,	956, 1005, 1055,
Δαμῶν 666.	147, 163, 175, 180,	1134.
Δαμασκηνὸς ὁ γραφίς	185, 211, 219, 217,	Ἰβλιανός 976
τὸ δράμα Σωτηρι-	218, 222, 226, 232,	— ἐν πρὶ τῶν αὐτῶ
δος 976.	242, 260, 262, 267,	λόγων 304.
		Ἰππάρχος 473.

Ἰππίας	270.	638, 680, 707, 739,	Ορφεὺς ἐν τῇ περὶ Διὸς κ		
Ἰσχυρία ἱερά	322.	749, 767, 809, 830,	Ἡρας	1.	
Καλλιμάχ.Θ.	414.	857, 867, 927, 994,	Οὐραν.Θ.	38.	
Κωμικός [Αεῖσοφάνης]		1017, 1031, 1153,	Παρθένη.Θ. ὁ πῖς μετα-		
374, 520, 530, 764,		1166.	μορφώσεως γραψαί		
809, 1056.			λεγομένη.Θ.	420.	
— ἐν βασιλεύχοις	337.	— ὁ ποιητής	38, 66,	Παυσανίας	525.
— ἐν ὄρνισι	347.	112, 135, 157, 347,		Πίνδαρος.Θ. *	1, 64, 66,
— ἐν Λυσιστρατῇ	525.	378, 419, 451, 467,		144, 172, 211, 213,	
Κωμῳδία [Αεῖσοφάνης]		483, 492, 533, 581,		403, 409, 426, 467,	
525.		769, 809, 994, 1010,		508, 511, 530, 805,	
Λεξικὸν Λατινικόν	384	1097, 1107.		809, 820, 1181.	
Λεξιαν.Θ.	39, 815.	— ἐν Ἰλιάδι	135, 248,	— ὁ γλυκὺς λυρικὸς *.	
Λυκιανός *		527, 919, 1107.		— ἡ ὀρθαία λύρα *.	
Λυκίον	492.	— ἐν Ὀδυσσεύῃ	144,	Πλάτων *	
Λυκόφρων	76, 92, 157,	205, 428, 458, 492,		Πλάταρχ.Θ.	285, 775.
218, 248, 259, 270,		498, 425, 647, 680,		Ποιητής πς	476.
306, 327, 347, 414,		739.		Πολύβι.Θ.	187, 321.
423, 444, 457, 467.		— Ἀ τῆς Ὀδυσσεύς	66,	Πορφύρι.Θ.	939.
483, 508, 511, 524,		179,		Ποσειδάων.Θ.	1.
525, 530, 536, 620,		— Ω τῆς Ὀδυσσεύς		Πτολεμαῖ.Θ.	48, 298,
692, 767, 809, 854,		492.		568, 591, 718, 721.	
1017, 1143.		— πρὸς εἰς τὸ Ὀμηρον		Ρήτωρ [Ἡλίοδωρος]	180.
Νίκιος	175.	[ἐν τῇ περὶ πρὸς εἰς		Σέσωκρως ὁ Αἰγυπτιῶς *.	
Ξενοφῶν	142, 322, 766,	λαί]		Σελύλλα	467.
772, 787, 976.		— πρὸς εἰς τὴν Ἰλιάδα		Σιμοκράτου εἰκουμένη	
— ἐν τοῖς Ἑλλήνικοις		302.		ἱσχυρία	730.
775.		— πρὸς εἰς τὴν Ὀδυσ-		Σοφοκλῆς	145, 148, 419,
Ὀμηρ.Θ. *	1, 64, 75,	σεύαν		Στρεπτιν.Θ.	933.
88, 117, 135, 140,		180, 259, 410, 431,		Σωφρόνι.Θ.	1384.
144, 185, 239, 260,		461, 479, 591, 725.		Τιμόθεος ὁ κωμικὸς	520.
270, 321, 358, 369,		Ὀππαιτός		Φίλων	752.
373, 378, 409, 444,		270, 772,		Φωκυλίδης	530.
461, 467, 473, 483,		803.		Χάμαξ	687, 689.
520, 524, 525, 530,		— ἐν αἰλυστικοῖς		Χρησμός	473, 525, 591,
533, 566, 599, 620,		1055.		803, 867.	

Λυστο-

Auctores citati in Supplemento Eustathii.

Αἴλιος Διονύσιος ἐν τοῖς περὶ Ἀθηναίων	Ἡρόδοτος	904, 907, 911,
λέξεων	912.	912.
Ἀρριανός	907.	916.
Γεωργάφους	899, 907, 911.	916.
	Ομηρός	
	Οππιανός	

Auctores citati à Paraphrase.

Ευκλείδης	175.	Ομηρός	67, 113.
Ἡσίοδος	672.	— ὁ ποιητής.	442, 540, 872.
Καλλιμάχους	464.	Πυλεμαῖος	718.
Μάρων	113.	Χάραξ qui corrupte vocatur Γά-	
Μένανδρος ἐ Βορυθωνίτης	311.	εἰς.	687.

VI. Jam ceteros deinceps Geographos Græcos paucis persequar, quorum alii antiquiores etiam Dionysio sunt, alios plerosque ætate ille antecessit. Antiquior i) est SCYLAX Caryandensis à Caryandis Cariæ opido, quem Darius Hystaspis k) misit ad Indum fluvium & oras maritimas lustrandas, ex quo itinere trigésimo mense est reversus, ut auctor est Herodotus IV. 44. Condidit hinc Περικλῆν quem eidem inscripsit Dario, ut Ælii Dionysii testimonio l) constat. Mentionem ejus facit Aristoteles VII. 14. Politic. & in Cianorum politia apud Scholiasten Apollonii Rhodii lib. 1. ad v. 1177. atque varia ex eo fabulosa legas apud Philostratum III. 14. Vitæ Apollonii, & Jo. Tzetzam Chiliade VII. hist. 144. Huic Scylaci malo tribuere PERI-

i) Antiquiores etiam sunt Hanno, de cujus Periplo dixi lib. I. c. 6. & Dicaarchus, de cujus ἀναγραφή ἐλάδου vide si placet lib. III. cap. 11. p. 196.

k) Darius Hystaspis obiit Olymp. LXXIII. 4. ante CHRISTUM natum 485.

l) Græcus auctor incertus cujus testimonium periplo Scylacis præfigitur, non dubitans hunc ipsum quem habemus Scylacis libellum esse eundem antiquissimi illius scriptoris, Dario illum dictum ab auctore suo refert: Ἄλιος Διονύσιος ἐν τῷ περὶ Ἀλεξανδρείας βιβλίῳ πρώτῳ φησὶν ὅτι Δαρεῖος προσφώνησε Σκύλαξ τὸ φρόντισμα. Darium If. Vossius Nothum intelligit, sed videtur Ælius Dionysius de eodem potius cogitasse Dario à quo Scylacem ablegatum Herodotus narrat. Atqui ille fuit Darius Hystaspis F. Notho antiquior. Editio quidem periplo nulla ejusmodi προσφωνήσις ad Darium præfigitur, quæ sanè potuit temporum injuria perire atque amitti.

PERIPLUM qui hodie exstat, quam vel cum viris doctis m) comminisci sine veterum suffragio Scylacem alterum Caryandensem qui prior sit junior, sed ante Alexandri M. tempora sub Dario Notho vixerit: vel cum Svida, cujus sententiam sequitur clarissimus Dodwellus n) referre hunc librum ad Scylacem tertium Polybii æqualem. En Svidæ verba: Σκύλαξ Καρυανδεύς (πίλις δὲ ὅτι τῆς καρίας πόλεως Ἀλικαρνασσοῦ τὰ Καρύανδα) Μαθηματικὸς καὶ Μουσικὸς ἔγραψε περίπλιν τῶν ἐκτὸς τῆς Ἡερακλείας ἐπὶ τῶν καὶ τῆς Ἡερακλείδην τὴν Μυλασσῶν βασιλείας, τῆς περὶ ὁδοῦ, ο) ἀντιγραφῆν p) πρὸς τὴν Πολυβίου ἱστορίαν. Valde vereor ne Svidas, in distinguendis Homonymis scriptoribus minime accuratus, confuderit Scylacem antiquum Caryandensem cum Scylace Halicarnasseo Mathematico, de quo Cicero II. de divinat. c. 42. *Scylax Halicarnassensis familiaris Panatii, excellens in Astrologia, idemque in regenda sua civitate princeps, totum hoc Chaldaicum predicendi genus repudiavit.* Certe veteres, ut Strabo, unicum norunt Geographum Scylacem Herodoteum illum, quem propterea *παλαιὸν συγγραφεύς* vocat idem Strabo XIV. p. 658. scriptor Græcus incertus cujus testimonium edito periplo præfigitur

- m) Ita Vossius pater lib. I. de Hist. Græcis cap. 19. & II. Vossius in præfat. ad Scylacem. *Meminit enim nosse, inquit, σκελῶν μαθητῶν τῆς Πειραιέως quodiamen Themistoclis opus: Meminit & Amphipoleos quam condidit Brasidas cum antea ἐννεα ὅδοι dicebantur. Cleostrati quoque Astrologi Tenedii & Callistrati Rhetoris Atheniensis mentionem facit, quos dum post illum Hyftaspidem floruisse certissimum.* Ex his quædam sunt, ut Cleostrati mentio, quæ non male congruunt scriptori temporum Darii Hyftaspis, nam Cleostrati Utaeteridem primam qui serius computant ab Olympiade LXI repetunt, alii ab Olymp. LIX. Themistocles paucis post Hyftaspidem obiit annis. Callistratus Atheniensis, Dati conditor, antiquior, videtur & diversus à Rhetore de quo Plutarchus in vita Demosth. Denique Amphipolin à Brasida demum hoc nomen accepisse ægre mihi persuadeo, & contrarium innuit Diodorus Sic. XII. 68. Quid quod idem Vossius Epitomen tantum Scylacis nos habere affirmat, in qua multa legantur contra sententiam Scylacis in quibus epitomator erraverit. Mirum igitur ad hunc non retulisse potius si quæ offendit vir doctus manifesta recentiorum Darii Hyftaspidis ætate temporum testimonia.
- n) H. Dodwellus in diss. de l'eripli Scylacis ætate. T. 1. Geographor. Græc. minorum Jo. Hudsoni V. C.
- o) Ex hac Scylacis Periodo sive descriptione orbis terrarum Clariss. Dodwellus §. 3. habuisse existimat Strabonem quod lib. XII. p. 566. è Scylace tradit circa lacum Ascanium habitasse Phrygas & Mysos. Sed & in periplo Scylacis, qui mutilus ad nos pervenit, loca mediterranea quandoque perstringuntur. Itaque poterat illa Strabo petiisse è loco peripli qui in nostris codicibus desideratur.
- p) Vide si placet quæ de hac ἀντιγραφῇ notavi lib. III. c. 30. §. 6. p. 761.

tur ἀρχαῖοτατον ἄνδρα, Stephanus Byz. in καρύανδα, παλαιὸν λογογράφον. Jam certo constat periplus quem hodie habemus lectum eidem Straboni, nam in hoc Troadis initium ab Abydo deducitur, quod à Scylace fieri ille notavit XIII. p. 583. Idem quoque lectus à Marciano Heracleota, Avieno in oræ maritimæ descriptione, aliisque. Quid igitur? num Svidæ plus fidei quam Straboni habebimus? aut credemus scriptorem Polybii æqualem Tyrum βασιλῆα νῆσον appellaturum, aut Thebas τῆχ, aut memoraturum Olynthum, aut q) Lysimachium & Antiochiam Syriæ itemque Thessalonicam, & in Ægyptiacæ oræ descriptione Alexandriam prætermisurum? Non sane. Relinquatur igitur per me antiquissimo illi Herodoteo Scylaci, quem unum veteres noverunt, periplus iste, qui non plane integer, ne dicam parum, (etiam post virorum doctissimorum curas) emendatus r) ad nos pervenit. In hoc ab Herculis columnis in Hispania facto initio ultra quas ipsas Carthaginensium emporia (qualia etiam ante primum bellum Punicum habuisse ex Polybii lib. I. c. 10. jam observant viri docti) commemorat, universas deinceps Europæ & Africæ oras persequitur, ad columnas Herculis in Africa denique subsistens. Narrat etiam diaphragmata sive vias quibus è Græcia in Asiam vel ex Asia in Græciam commode liceat trajicere.

VII. Primus Græce edidit Scylacem David Hæschelius una cum Marciano Heracleota, Artemidoro Ephesio, Dicæarcho Messenio & Isidoro Characeno: Augustæ Vindel. 1600. 8. additis brevibus notis sive castigationibus. Edidit autem ex Codice Palatino, in quo hunc reperit titulum: Σκύλαξ ὁ Καρυανδῆς πρὸς πᾶσι τῆς οἰκουμένης Εὐρώπης καὶ Ἀσίας καὶ Λιβύης, καὶ ὅσας καὶ ὅποια ἔστιν ἕκαστοι ἐξ ἧς καὶ χῶραι καὶ λιμῆνες καὶ ποταμοὶ, καὶ ὅσα μῆκη τῶν πηλῶν καὶ αἱ νῆσοι αἱ ἐπὶ τῇ s) αἱ οἰκουμένη κατὰ τὴν ἐκάστην κῆνται τῆς ἐπεύρου. Postea lucem vidit Græce & latine cum translatione & notis eruditis atque castigationibus Isaacii Vossii tum vix unum & viginti t) nati annos, Amstelod. 1639. 4. subjuncto Anonymi periplo Mæotidis Paludis & Ponti Euxini quem à Salmasio acceperat, cui etiam librum dicavit. Ita enim par erat, inquit, ut

E

primi-

q) Jac. Gronovius præfat. ad Geographica antiqua.

r) Rich. Bentley Apologia diss. de Epistolis Phalaridis p. 327. *Scylax one of the most corrupted books in the World.*

s) Ad calcem libri non septem tantum sed duodeviginti insulas periplus Scylacis memorat. Confer H. Dodwell. §. 16. diss. de Scylacis ætate.

t) Natus 16. Vossius Lugduni Batavorum 1618. fati concessit Londini 1691.

Primitia juvenis nostra primo, si pateris, virorum cederent. Loca quædam Scylacis ab eo tempore illustravit, ne Phil. Ciuverum, Meursium, Borchartum, Holstenium, Salmasium aliosque paucos, qui hoc obiter in scriptis suis fecerunt, jam memorem, *Jacobus Palmerius* *Grentesmenilius* in *Exercitationibus* ad optimos auctores Græcos Lugd. Bat. 1648. 4. pag. 268.—282. & *sparsim* in *Græcia antiqua*. De hoc *Isaacus Vossius* ad *Catullum* p. 257. *Multus est in hoc Scylacis loco vir doctus Jacobus Palmerius, ubi excutit observatiunculas quas pueri olim edidimus, sed ut hoc, ita quoque ceteris in locis feliciter instituire potuisset censuram.* Ab eo tempore *Jacobus Gronovius* V. C. edidit *Geographica antiqua* Lugd. Bat. 1697. 4. in quibus *Scylax Vossii, Palmerii & Gronovii* ipsius notis illustratus & emendatus præmittitur *Anonymi Periplo, Agathemeri Hypotyposi Geographiæ & expositioni Mundi à Jacobo Gothofredo editæ.* Denique præstantissimus *Joannes Hudson* Volumine primo *Geographorum Græcorum minorum* quos cum notis, indicibusque locupletissimis, & *H. Dodvvelli* de ætate singulorum scriptorum dissertationibus divulgavit, *Scylacem* quoque cum castigationibus, notisque integris virorum doctorum exhibuit. Oxoniæ 1698. 8. e theatro Sheldoniano. Reliqui in hoc Volumine sunt *periplus Hannonis, Agatharchides de mari rubro* u) è *Photii Cod. CCL.* cum *Laur. Rhodomanni* versione, *Periplus* uterque *Arriano* adscriptus, *Nearchi Paraplus* ex ejusdem *Arriani Indicis, Marciani Heracleotæ periplus* cum fragmentis *Artemidori ac Menippi, & Anonymi periplus ponti Euxini ac Maotidis paludis* quem ab *Is. Vossio & Jac. Gronovio* editum jam dixi, atque è *Scymni Chii* atque ex *Arriani* periplis maximam partem ad verbum collectum esse eruditi observarunt, auctore sive *Alypio* de quo *Julianus Epist. 30.* sive ut *Is. Vossius* existimabat juniore aliquo, licet *H. Dodvvellus* vir doctissimus in *diff. de hoc scriptore* suspicetur nescio quem *Diocletiani Imp. temporibus* propinquum.

VIII. *ISIDORUS Characenus Dionysii, de quo sub initium hujus capituli, civis scripsit post fugam Tiridatis x) quam Anno Tiberii XXII. post CHRISTUM natum XXXV.) contigisse innuit Tacitus VI. Annal. 44. licet Augusti Imp. temporibus illam adscribit Dio lib. LI.*

p. 456.

u) De *Agatharchide* dixi lib III. cap. 8. p. 207. 208.

x) Meminit ejus *Isidorus* p. 4. ἐνταῦθα γὰρ ἦν φρασίτη ἡ ἀποσφάξαντες τὰς παλακίδας ἢ τηρώτης φυγὰς ἀνείσβαλεν. Confer *Vossium* lib. de *Philologia* p. 55.

p. 456. Neque diversus videtur ab hoc Isidorus Characenus quem laudat Plinius inter externos scriptores è quibus librum II. Nat. Historia digessit & lib. V. c. 31. ut adeo scripsisse videatur ante imperium Flavii Vespasiani. Artaxerxes vero quem Isidori Characeni parentum ætate annos natum XCIII. decessisse è vita narrat Lucianus in Macrobiis T. 2. p. 472. non fuit Artaxerxes Ochus ut aliquando visum Vossio IV. 10. de Hist. Græcis, sed longe junior Artaxerxes quidam è regibus Persarum qui Parthis Arsacidis subiecti fuerunt, ut pulchre observavit doctiss. Dodvellus in diss. de Isidoro Characeno §. 1. Scripserat hic Isidorus Marciano etiam Heracleotæ laudatus *παρθίας περιηγητικόν* quem allegat Athenæus III. Dipnosophist. p. 93. Hujus operis deperditi pars esse videntur qui hodie exstant *σαδομοὶ παρθικοὶ γ)* *mansiones Parthicae*, quibus distantias locorum in XVIII. regnis Imperio Parthico tum subiectis (non tantum Parthyenes proprie sic dictæ) Isidorus annotavit. Primum Græce cum Scylace & aliis lucem viderunt cura optimi Hoeschelii, deinde ad codicem Parisiensem castigatæ cum versione Clariss. Hudsoni & notulis meis in Tomo secundo Geographorum minorum editæ sunt Oxoniæ A. 1703. 8. in quo volumine præterea habentur Dicæarchi *βίβλος ἐπὶ τῷ Πελίῳ* & montis Pelii descriptio, Scymni Chii quæ supersunt, Plutarchus de fluviis, Agathemer, & Strabonis Epitome, atque de singulis hisce scriptis eorumque ætate dissertationes eruditissimi Dodvelli.

IX. SCYMNUS Chius post Apollodorum, cujus *2)* *ἡ γεωγραφία τοῖς χρονοῖς ἀρχαῖς ἔνν βίβλιν* compositam verbis Jambicis & Attalo Philadelpho Pergami Regi inscriptam tacito Apollodori nomine laudat, scripsit ad Regem Bithyniæ Nicomedem (tertium Chrestum cognomine ut videtur H. Dodvello, Olymp. CLXXII. 3. ante CHRISTUM natum XC.) carmine itidem Jambico *περιήγησιν* sive *enarrationem Orbis*, qua Eratosthenis maxime vestigiis insistere se proficetur v. 112. seq. Mutila sub falso *Marciani Heracleotæ* nomine primum Græce ab

E 2

Hoesche-

γ) De his *σαδομοῖς* sive ut apud Jo. Malalam T. 2. Chron. p. 21. vocantur *μοναῖς* earumque varietate præter ea quæ ad Isidorum notavi vide si placet Eduardi Bernhardi V. C. lib. 3. de mensuris & ponderibus p. 248. seq. Sic Amyntas quidam scripserat *σαδομὸς Περγαμῆς* & *σαδομὸς τῆς Ασίας*. Laudat Athenæus & Elian. XVII. 17. de animal.

2) Vide si placet quæ de Apollodori Chronico scripsi lib. III. c. 27. Quod vero Stephanus Morinus V. C. p. 42. diss. periegesin Marciani Apollodoro tributam scribit à Salmasio, error est haud dubie, sive Salmasii, sive quod magis mihi persuadetur Morini.

Höfchelio una cum Scylace & aliis edita est Augusta Vindel. 1600. 8: deinde latino carmine reddita & Græce ac latine vulgata à Fed. Morello Paris. 1606. 8. Hinc cum profaria versione & notis *Erasmi Vindingii* Pauli F. Hafniae 1662. 8. Verum jam Isaacus Vossius ad Anonymi periplum p. 38. recte monuerat Scymnum Chium esse illius periegeſeos auctorem, quod postea confirmavit Lucas Holſtenius ad Porphyrium p. 82. & ad Apollonii Rhodii IV. Argonaut. v. 284. ac novissime H. Dodvvelius diff. de Scymno Chio §. 7. ita ut nullus dubitandi locus superſit. Igitur doctiſſimus *Hudſonus* non dubitavit poemati huic verum Scymni Chii nomen præfigere, qui illud non modo recudi fecit in tomo ſecundo Geographorum Græcorum cum latina verſione Vindingii notisque, & caſtigationibus: ſed etiam ſubjecit eidem aliud Scymni ex eodem opere *fragmenta*, ex Anonymi maxime periplo quem H. Vossius ediderat, collecta, quæ cum verſione Jambica *Luca Holſtenii* ad calcem notarum ſummi ejus viri ad Stephanum Byz. in lucem protulit Theodorus Ryckius Lugd. Bat. 1692. fol. Mentio Scymni Chii apud Apollonium Dylcolum hiſt. commentitiæ cap. 15. (uti Meurſio probe obſervatum) & Stephanum Byz. variis in locis, & Scholiaſten Apollonii IV. 277. ubi ἐν τοῖς περὶ Ασίας & 284. ubi ἐν τοῖς περὶ Ευρώπης allegatur, ita enim pro ἐν τῇ 15^ῃ legendum docuit idem laudatus Holſtenius.

X. MARCIANUS ex Heraclea Ponti oriundus, junior fuit Claudio Ptolemæo, Stephano autem qui eum ſæpius laudat antiquior. Incertum idemne Marcianus qui Creticorum ſcriptor memoratur à Phrynicho apud Photium Cod. CLVIII. vel quem Syneſius Epist. CL ad Pylæmenem Ἐρμῆ λογίῃς τύπῃ appellat, & quem Valentis Imp. filias Anaſtaſiam & Caroſam Grammatica præcepta docuiſſe refert Socrates IV. 9. Hiſt. Scripſit proſa *Περὶ πλῶν τῆς ἔξω θαλάσσης ἕως τῆς καὶ ἰατρικῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ μεγίστων νήσων Periplum maris externi* a) maximarumque quæ in illo ſita ſunt inſularum *libris II.* quorum prior integer exſtat, de mari orientali & meridionali, poſterior qui Oceanum Occidentalem & ſeptentrionalem perſequitur, capitibus tribus poſtremis de Africa, & capite de diſtantiis ab Roma ad inſignes Orbis habitabilis urbes mancus ad

- a) Mare externum opponit mari intra Europam, Africam, & Aſiam quod ſatis accurate affirmat deſcripſiſſe Artemidorum. Τὴς μὲν γὰρ ἐντὸς Ἡρακλείων ἡσλην ἀπέναντις θαλάσσης ἀπὸ τῆς τῶν περὶ πλῶν πεποιμένης ἐν ταῖς ἐπιτομαῖς τῶν τὰ Βαβυλῶν Ἀρτεμίδωρον τὸ Εὐφρατὸς γεωγράφου, ὃν νομίζομεν τῆς κατ' ἡμᾶς θαλάσσης ἐπιμελέσαντον περὶ πλῶν ἐν τοῖς τῆς γεωγραφίας βιβλίοις πεποιμένη. Lib. 2. pag. 35.

ad nos pervenit. Ante hos duos libros in quibus Claudii Ptolemæi & Protagoræ Geographia atque ἀναμετρήσει σεδίων πῦμα se fuisse testatur, idem Marcianus composuerat *Epitomen librorum undecim Geographia Artemidori Ephesii*, è qua prologus tantum & Ponti utriusque, Bithyniæ & Paphlagoniæ periplus superest. Neque vero solum in hac Epitome secutus est Artemidorum, quem Olympiade CLXIX. hoc est centum circiter ante natum CHRISTUM annis claruisse refert, sed etiam alios, quos laudat his verbis: Οἱ γὰρ δὴ δοκῶντες πάντα μὲν λόγων ἐξητακῆναι ΤΙΜΟΘΘΕΝΗΣ ὁ ῥοδῖός ἐστιν ἀρχικυβερνήτης ἔδιντῆρα Πιολιμαῖς γεγραμῶς, καὶ μετ' ἐκείνων ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ b) ὃν βήτη ἀκάλεστον οἱ μαθηταὶ περιέγραψαν. Πρὸς δὲ τούτους ΠΥΘΕΑΣ πὶ ὁ Μάοσαλιώτης καὶ ΙΣΙΔΩΡΟΣ ὁ χαρρακηνός. καὶ ΣΩΣΑΝΔΡΟΣ ὁ κυβερνήτης τὰ κτ' τῶν Ἰνδικῶν γεγραμῶς. ΣΙΜΜΕΑΣ πὶ ὁ τῆς οἰκουμενῆς ἐκείνης τὸν πᾶντολιν, ἐπὶ μὲν Αἰπυλαῖς ὁ Κυρηναῖος καὶ ΕΥΘΥΜΑΝΗΣ ὁ Μάοσαλιώτης καὶ ΦΙΛΕΑΣ ὁ Ἀθηναῖος καὶ ΑΝΔΡΟΣΘΕΝΗΣ ὁ Ἰάσιος καὶ ΚΛΕΩΝ ὁ Σικελιώτης, ΕΥΔΟΣΟΣ πὶ ὁ ῥοδῖος καὶ ἌΝΝΩΝ ὁ Καρχηδόνιος. — Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ΣΚΥΛΑΞ ὁ Καρυανδεύς καὶ ΒΟΤΘΑΪΩΣ --- Μετὰ δὲ τούτων τὸς πλείους ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ ὁ ἐφέσιος γεωγράφος, καὶ ΣΤΡΑΒΩΝ γεωγραφίαν ὁμῶς καὶ πᾶντολιν συντεθειμένος, ΜΕΝΙΠΠΟΣ πὶ ὁ Περραιμῶς c) ἀπὸ πᾶντο γεωγραφίας ἀκριβέστεροι δοκῶσι πάντων τῶν περιεγραμμένων τυγχάνειν --- Ἐγὼ οὖν πάντων τῶν μνημονευόντων προκρίνας ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ἐφέσιον ὅτι πλεονέκτητον τῶν ἐνδεκα βιβλίων ἔχει μνημονευόντος ἐποιοῦσά μιν προσθεῖς καὶ ἐξ ἑτέρων ΠΑΛΑΙΩΝ τὰ ἐλλείποντα, καὶ τῶν διαιρέσεων τῶν καὶ βιβλίων φυλάξας, ὡς μετέριαν ἀπὸ τῶν γεωγραφῶν, τιλεῖσθαι πρὸς πᾶν ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν γεωγραφῶν. Primus Marcianum è codice Jo. Georgii Hervvarti Græce luci dedit David Hæschelius Augustæ Vindel. 1600. 8. cum Scylace, Dicæarcho & Isidoro Characeno. Latine vertit & cum notis edidit in volumine primo Geographorum minorum sæpe jam ex merito mihi landatus Jo. Hædsonus, Oxoniæ 1698. 8. subjunctis Menippi Pergameni & Artemidori Ephesii eloquiis atque fragmentis. Marcianum respiciunt scholia ad Apollonium

E 3

quan-

b) De Timosthene & Eratosthene dixi lib. III. c. 18.

c) Idem Marcianus p. 65. Μένιππος ὁ Περραιμῶς καὶ αὐτὸς τῆς ἐντὸς θαλάσσης περιέγραψεν ἐν τρισὶν ἡμέραις βιβλίους, ἱστορικὴν τινὰ καὶ γεωγραφικὴν ἐποίησά τε τὴν ἐκλογικὴν. Hoc Menippi opus, cujus notam editionem curasse se Marcianus p. 66. testatur, ἴσως πύκλον vocat Grinagoras in Epigrammate quod edidit Salmasius ad Solin. p. 580. edit primæ. Hinc constat Menippum non demum floruisse sub Imp. Commodæ ut conjiciebat doctiss. Dodwellus diss. de ætate Marciani Heracl. §. 7. sed jam ante Augustum, sub quo fuit Philippus Thessalonicensis qui Grinagoræ Epigrammata, cujus meminit & Strabo, coronæ suæ intexuit.

quando III. 558. in illis laudatur Artemidorus ἐν τῇ Περὶ ὁραμάτων τῶν γεωγραφικῶν.

X. AGATHEMER Orthonis (al. Othonis) F. Marciano antiquior esse creditur à viris doctis, d) & ad Septimii Severi tempora propius accedere, licet argumenta quibus utuntur non plane certa atque explorata sunt, & ab aliis (ut à Salmasio) Agathemerus iste suppar habetur Georgio Gemisto Plethoni, qui sæculo XV. post CHRISTUM natum claruit. Equidem Compendiarii ejusmodi scriptores frequenter antiquiorum verba transcribunt, è quibus ætatem illorum colligere valde lubricum est. Claudio Ptolemæo plurimum tribuit Agathemerus, sed quam longe ab ejus fuerit ætate remotus, nullo indubitato docet indicio. Laudat in limine libri prioris etiam alios antiquiores. ΑΝΑΣΤΗΜΑΝΟΣ, inquit, ὁ Μιλήσιος ἀκκῆς θάλασσαν πρῶτον ἐτόλμησε τὸ οὐκ αἰνῶν ἐν πίνακι * γεγραψαί. Μεθ' οὗ ἘΚΑΤΑΪΟΣ ὁ Μιλήσιος ἀνὴρ πολυπλάτης.

d) Godfrid. Wendelinus apud Tenuilium præf. ad Agathemerum, H. Dodwellus diss. de Marciani ætate § 9. & in diss. de Agathemero.

* Tabulas Geographicas primum è Græcis composuisse, *Anaximandrum* testatur etiam Strabo, Laërtius II. 2. & alii. Inter Ægyptios *Sesostri* hoc tribuit Eustathius ad Dionys. Καὶ Σέσωστρος δὲ Φάσιν ὁ Αἰγυπτίος πολλὴν περιεληλυθὺς γῆν πίνυξε δὲ δέδωκε τὴν περίοδον, καὶ τῆς τῶν πινάκων ἀναγραφῆς ἐκ Αἰγυπτίους μόνον αἰνῶν καὶ Σκυθίας (Colchis: vide Marsham Can. Chron. Sæc. XIV. p. 363. & Franciscum Bianchinum V. C. in Historia Universali è monumentis antiquis probata & Italice edita Romæ 1699. 4. cap. 30. p. 477. seq.) εἰς Θάυμας μεταδύναμι ἤξιωσεν. Post Anaximandrum Hecataeus, Democritus & Eudoxus similiter docuerunt brevibus in tabellis *πίκτας εἰσφέρει τοὺς κόσμους*, ut Propertii IV. 3. 35. verbis ad sententiam Græci scriptoris effereudam utar. Idem Eustathius: *πινάκογραφίας κατὰ ἑξῆς μὲν ἰσόρηται Ἀναξίμανδρος, Ἐκαταῖος δὲ μετ' αὐτὸν τῇ ταύτῃ τάλμῃ ἐπιβαλεῖν. Μετὰ δὲ Δημόκριτον μαθητευσάμενος Θάλητι, καὶ τέταρτος Εὐδόξος.* Meminit etiam tabulæ Geographicæ æreæ ab Aristogora Mileti tyranni Cleomeni Lacedæmonio Regi allatæ Herodotus V. 49. Nec defuere qui jam apud sacrum scriptorem libri Josue XVIII. 8. seq. tabularum Geographicarum vestigium sibi visi sunt reperire. Conferatur Clariss. Kiloniensium Jctus & Mathematicus Samuel Reyherus Mathefeos Mosaiscæ capite XXII. Ex scriptorum porro Græcorum latinorumque monumentis varia de mappis Geographicis testimonia collegerunt Marcellus Cagnatus IV. 5. Var. Obs. Nicolaus Bergierius de publicis & militaribus Romanis Imperii viis III. 17. Tomo X. thesauri Antiqu. Rom. Gerh. Joh. Vossius libro de Philologia p. 61. seq. Matthias Berneggerus Quæst. I. in Tacitum, Menagius ad Laërtii Theophrastum lib. V. sect. 51. Jac. Perizonius V. C. ad Eliani III. 88. Var. Hist. & Cangius in glossario latino, vocabulo *mappa mundi*. Apud Stephanum Byz. in Ἰνδῶν & Ἀφρῶν περὶ πινάκας & πινάκογράφους Xylander & Maulliacus putant denotari tabulas Geographicas, sed Holstenius & Abr. Berkelius in notis ad illa loca recte observant respici tabulas sive indices doctorum Virorum eorumque scriptorum

ἡς διακρίβασεν ὡς θυμαστῶν τὸ πρᾶγμα. ἙΛΛΑΝΙΚΟΣ γὰρ Λέσβιος αἰνὴ πολλοῖς αὐτῶς παρέδωκε τὴν ἰστορίαν. Ἐἶτα ΔΑΜΑΣΤΗΣ ὁ Σιγίεὺς τα πλείους ἐκ τῶν ἑκατὸς μεταγράψας πλείων ἔγραψεν. Ἐξῆς ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ καὶ ἙΤΑΘΕΟΣ καὶ ἄλλοι πῖνεις (Timotheum & Posidonium Stoicum aliquibus interjectis etiam nominat) τῆς γῆς περιόδου καὶ περιπλῆς ἐπεγράματεύσατο. Libros duos hujus Agathemerii Compendiariorum Geographia expositiorum, ὑποτυπώσεων τῆς Γεωγραφίας ἐν Πιλιππῶν, scriptos ad Philonem e) discipulum suum, lectuque hand indignos & nonnulla tradentes alibi haud obvia in lucem edere voluere viri docti Jf. Vossius, f) Lucas Holstenius g) & Godfridus Wendelinus: h) Sed primus ē Codicē Jo. Jacobi Chifletii cum versione & notis vulgavit Samuel Tennulius Amstelod. 1671. 8. Deinde Scylaci subjecit Jacobus Gronovius V. C. qui avunculi notis suas addidit & versionem plusculis locis emendavit. Lugd. Batav. 1697. 4. Denique in Volumine secundo Geographorum mino-

rum

ptorum quales à Callimacho olim compositos dixi lib. III. c. 19. p. 478. seq. quem admodum patrum nostrorum memoria scriptor elegantissimus libro quo vitas doctorum virorum suavissimo stylo descripsit, titulum fecit Pinacothecam. Mirum est quod Jo. Xiphilinus p. 222. ē Dione narrat Metium Pompuiliatum interfectum à Domitiano, quod imperium affectare videretur τὴν ἀρχαμένην ἐν τοῖς ἑκαστῶν τοίχοις ἔχων ἐγγεγραμμένην. Utrum vero Diabolus Matth. IV. cum CHRISTO Servatori regna mundi ostendit, hoc fecerit demonstrata mappa Geographica, ut Viro summo Hugoni Grotio in mentem venisse videtur, aliis judicandum relinquo. Mihi quidem vel ideo hoc non videtur verisimile, quod nemini altus mons ascendendus sit, ut tabulam Geographicam vel inspiciat ipse, vel alteri inspiciendam relinquat. Consule etiam si placet Jo. Danielis Majoris Medici Kilon. scrutinium Medicum Satanicæ κοσμοδοξίας capite 2. Quales denique fuerint veterum πρῶτες Geographici, rudiores præsertim illi ad itinerum directionem comparati, nullo clariore testimonio constat quam reliquiis Tabulæ Theodosianæ ē Peutingeri schedis à M. Velfero editæ, de qua differui in Bibliotheca latina. De Agathodæmonis Alexandrini tabulis Geographicis dictum à me infra est in capite de Claudio Ptolemæo. De diaphragmatis sive lineolis quibus marium trajectus & itinera notabantur, conferendus Dodwellus diss. de Scylacis Periplusi atate §. 16. Libellus qui nautis portus & intervallo locorum monstrat, apud Græcos vocatur πορτολάν, de quo vocabulo Cangius. Tabulam veterem terræ sanctæ vulgavit Jacobus Bongarsius in tomo posteriore præclari operis quod inscripsit Gesta Dei per Francos. ap. Wechel. 1611. fol.

e) Lib. I. c. 6. τῶν δὲ τὰ τῇ αἰσθήσει ὡς ψεύδη ἀπολελεγμένα ἐπισημονικῶς διορθούμενοι δὲν προσεπονήσαμεν καὶ αὐτοὶ τὴν ἑκαστὴν ὡς ἐγγχειριδίᾳ συνελείν πρᾶγματείας, ὡς ἀν' ἐπὶ μνήμης ἔχης ἢ ΦΙΛΩΝ ἀρετῆς, ὅσα καὶ διὰ ζωῆς φωνῆς παρ' ἡμῶν ἀκηποῦς.

f) G. Joh. Vossius lib. de Philologia p. 16.

g) Lambec. I. de Bibl. Vindob p. 113.

h) Tennulius præf. ad Agathemerum.

rum è Gronovii fere editione repræsentavit recensuitque præstantissimus *Hudsonus* Oxon. 1703. 8. qui Codicis etiam Saviliani mentionem facit. Exstat quoque MStum hoc opusculum in variis Bibliothecis, Vaticana, Cæsarea, Regis Galliæ aliisque etiam privatis. In veteribus Inscriptionibus Agathemeri nomen plus simplici vice occurrit, ut notatum Wendelino. *L. Ælius Agathemer*, *C. Papius Agathemer*, *C. Julius Agathemerus* & *C. Vatronius Agathemer* apud Gruter. & in marmoribus Arundelianis Γ. Αἰλῖος Ἀγαθήμερος Ἐφέσιος & Ἰππὶς ἱερῶν Ἀγαθήμη... Denique Epitaphium *Claudii Agathemeri* Medici, Myrtalesque ejus conjugis, quod integrum adscribam ex edit. Prideauxii p. 77.

Κλαύδιος ἱππὴρ Ἀγαθήμερος ἐνθάδε κῆμαι
 Παντοίῃς δαδαῶς κραπνὴν ἀνεσµα νόσῃ.
 Ζυνὸν τῷτο δέ μοι καὶ Μυρτάλῃ εἶσα συνεύνη
 Μνήµα µετ' εὐσεβέων δ' ἔσµεν ἐν Ἠλύσιω.

Etiam in vita Persii pro Claudio Agaterno Medico Lacedæmonio, cujus convictu ille apud Cornutum usus esse traditur, Claudii Agathemeri nomen esse reponendum haud dubitat Reinesius in Epistolis ad Hofmannum p. 538. & in syntagmate Inscriptionum p. 610.

XI. Index Scriptorum in Geographis antiquis Græcis minoribus allegatorum.

Ex editione Clariss. Hudsoni, Oxon. 1698. & 1703. 8.

Tomo primo.

Æ <i>Schylus</i> . Agatharch. p. 12. in <i>Prometheo soluto</i> . Arrian. periplus ponti Euxin. p. 19, & Anonymus II. Vossii p. 1.	<i>Basilis</i> . Agatharch. 48.
<i>Androsthenes Thasius</i> . Marcian. Heracl. p. 63.	<i>Bottheus</i> . Marcian. 63.
<i>Antiphanes Bergæus</i> . id. 62.	<i>Cleon Siciliensis</i> . id. 63.
<i>Apellas Cyrenæus</i> . id. 63.	<i>Cleostratus Astrologus</i> . Scylax p. 35.
<i>Artemidorus Ephesius</i> . id. p. 1. 6. 35. 37. 46. 63. 64. 65. 66. Anonymus periplus II. Vossii p. 10.	<i>Clinias Historicus</i> . Agatharch. 2.
	<i>Demetrius</i> . id. 48.
	<i>Demetrius Calatianus</i> . Anonymus II. Vossii p. 10.
	<i>Demosthenes</i> . Agatharch. 19. 21.
	<i>Dionysius Diogenis F. Marcian</i> . p. 6.
	<i>Diophantus</i> . Agatharch. p. 48.

Epho-

Ephorus. Anonymus II. Vossii p. 2.
3. 4.

Eratosthenes Cyrenæus Marcian. p. 6.
63. 64.

Eudoxus Rhodius. id. p. 63.

Euripides. Agatharch. p. 12.

Euthymenes Massiliota. Marcian. p. 63.

Hanno Carthaginiensis. Marcian. p. 63.
Nearch. p. 40.

Hecateus. Agatharch. p. 48.

Hegesias. id. 17.

Hermesianax. id. 19.

Herodotus. Arriani peripl. ponti Eux.
16. 18.

Hesiodus. Agatharch. p. 6. 12.

Homerus. id. p. 12. Arrian. peripl.
pontis Eux. p. 3. 8. 23.

Hydorus Characenus. Marcian. p. 63.

Lycus. Agatharch. 48.

Menippus Pergamenus. Marcian. 63.
65. 66. 67.

Phileas Atheniensis. Marcian. 63.

Protagoras Geographus. id. p. 2. 35.
37. 55.

Ptolemaeus Geogr. id. p. 2. 6. 35.

Pytheas Massiliensis. id. 63.

Scylax Caryandensis. id. 63.

Simmeas Geogr. id. 63.

Sofander. id. 63.

Strabo. id. 63.

Timæus. Agatharch. p. 48.

Timosthenes Rhodius Marcian. p. 63.
64.

Xenophon. Arrian. peripl. pontis Eux.
p. 1. 3. 11. 13. 14. 15. 17. 24. &c.
Anonym. II. Vossii p. 15.

Tomo secundo.

Agatharchides. Plutarch. de flum.
p. 22. Samius id. p. 20. de rebus

Phrygiis id. p. 22. quarto de lapidibus. id. p. 20.

Agathocles Milesius. id. p. 35. de fluminibus. ibid.

Agathocles Samius in Rep. Pessimuntiorum. id. p. 19.

Agatho Samius secundo de fluminibus
id. p. 35. secundo rerum Scythicarum. id. p. 29.

Agathonymus in Perside. id. p. 37.

Alexander Cornelius tertio rerum Phrygiarum. id. p. 21.

Anaximander Milesius primus edidit
τινῶν τῆς ἀνατολῆς. Agathem. p. 1. Excerpta è Strab.
p. 3.

Antimachus. excerpta è Strabone
p. 119.

Antiphanes id. p. 16. *Bergaus ὁ γεωγράφος τῆς ἀνατολῆς.* Scymnus p. 37.

Antisthenes tertio Μεταγείδ. Plutarch. de flum. p. 44.

Apollodori Chronographia Jambris scripta, à temporibus Trojanis ad suam ætatem. Scymnus p. 2.

Aratus. Excerpta è Strab. p. 120.

Archelaus primo de lapidibus. Plutarch. de flum. p. 20. tertio de fluminibus. id. p. 50.

Archilochus. Excerpta è Strab. p. 137.

Arctæus ἐκ τῶν Φρυγιάκων. Plut. de flum. p. 25.

F

Ar-

- Aristarchus Scymn.* p. 2. Excerpta è Strab. p. 8.
Aristobolus decimo de lapidibus. Plut. de flum. p. 28.
Aristonymus. id. p. 48.
Aristoteles. Excerpta è Strab. p. 34. 194. quarto de fluminibus Plut. de flum. p. 50.
Arrianus (de Alexandro M.) Excerpta è Strab. p. 143.
Artemidorus. (Ephesus) Agathem. p. 12.
Athenodorus. Excerpt. è Strab. p. 31.
Camaro primo Ἰνδικῶν. Plut. de flum. p. 9.
Callias. Scymnus p. 8.
Callimachus. Excerpta è Strab. p. 44.
Callisthenes tertio de venatione. Plutarch. de flum. p. 9. Sybarita, decimo tertio Γαλατικῶν. id. p. 13.
Chrysermus Corinthius Octavo Ἰνδικῶν. id. p. 3. tertio de fluminibus. id. p. 16. 40. primo Πελοποννησιακῶν. p. 36.
Cleantes primo de montibus. id. p. 34. tertio Theomachia. p. 12.
Cleon Siculus. Scymn. p. 7.
Clitonymus tertio Τεαγμαῶν (ἀνθεακικῶν) Plut. de flum. p. 8.
Clitophon. id. p. 17. tertio κτισέων. p. 14. decimo Ἰνδικῶν. p. 39. Rhodius id. p. 50.
Crates Excerpta è Strab. p. 8.
Crates Milesius. Agathem. p. 2.
Ctesias primo de fluminibus. Plut. de flum. p. 39.
Ctesias Cnidius secundo de montibus id. p. 43.
Ctesias Ephesus primo Perseidos. id. p. 36.
Ctesiphon I. de Arboribus. id. p. 37. XIII. de arboribus. p. 47. primo Πεποικῶν. id. p. 45.
Ctesippus secundo Σχοδικῶν. id. p. 11.
Damastia Citiensis periplus. Agath. p. 2.
Demaratus tertio de fluminibus. Plut. de flum. p. 20. quarto de Phrygia. id.
Demetrius Calatianus. Scymn. p. 7. 41. 46. 51.
Democriti γῆς περιόδος. Agathem. p. 2.
Demodocus primo Heracleæ. Plutarch. de flum. p. 36.
Demostratus Apameensis. id. p. 19. secundo de fluminibus. id. p. 25.
Dercyllus primo de lapidibus. id. p. 39. tertio de montibus. p. 3. 17. tertio Αἰτωλικῶν. Plut. de flum. p. 44. primo Σατορικῶν p. 22.
Diogenes Stoicus Apollodori praeceptor. Scymnus p. 2.
Dionysius Chalcidensis. id. p. 7.
Dorotheus Chaldaus secundo de lapidibus Plut. de flum. p. 46.
Empedocles. Excerpta è Strab. p. 119.
Ephorus. Scymn. p. 7. 27. 31. 49. 50. 51.
Epicharmus. Excerpta è Strab. p. 119.
Eratosthenes. id. p. 5. 19. Scymnus p. 7. 24. Agathem. p. 2.
Eudoxi γῆς περιόδος. Agathem. ibid.
Evemerides Cnidius. Plut. de flum. p. 21.
Evemerus. Excerpta è Strab. p. 16.

Eupho-

- Euphorion*. id. p. 119.
Euripides. Dicæarch. p. 22.
Hecataeus Milesius. Excerpta è Strab. p. 3. Agathem. p. 2.
Hellanicus Lesbicus. Agathem. p. 2.
Heracleus Sicyonius secundo de lapidibus. Plut. de flum. p. 27.
Hermesianax Cyprius. id. p. 5. 48. secundo rerum Phrygiarum. id. p. 25.
Hermogenes. id. p. 34.
Herodotus. Scymn. p. 8. 32. Excerpta è Strab. p. 8. 84. 150.
Hesiodus. Eadem excerpta p. 119. 186.
Hipparchus. id. p. 16. 23. Agathem. p. 2.
Homerus. Excerpta è Strab. p. 1. 2. 3. 4. 6. 7. 8. 12. 13. 16. 45. 60. 63. 83. 84. 102. 104. 106. 107. 109. 112. 113. 115. 116. 118. 119. 122. 123. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 137. 155. 157. 160. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 178. 181. 214. 221. 228.
Jason Byzantius ἐν Τετραβίκοις (forte Ὁραβίκοις) Plut. de flum. p. 23.
Jon. Excerpta è Strab. p. 119.
Laon Poëta. Dicæarch. p. 17.
Leo Byzantius in libris Βοιωτικῶν. Plut. de flum. p. 5. tertio de fluminibus. id. p. 48.
Lysippus. Dicæarch. p. 10.
Menippus (Pergamenus) Agathem. p. 12.
Nicanor Samius secundo de fluminibus. Plut. de flum. p. 33.
Nicias Mallotes de lapidibus. id. p. 40.
Pherecrates. Dicæarch. p. 19.
Pherecydes. Excerpta è Strab. p. 186.
Phileas Dicæarch. p. 3.
Philiscus. id. p. 20.
Pindarus. Excerpta è Strab. p. 55.
Plato id. p. 12. 135.
Plesimachus δευτέρῳ Νόσων. Plut. de flum. p. 38.
Polybius. Excerpta è Strab. p. 30. 41. 99.
Posidippus Comicus. Dicæarch. p. 14. 23.
Posidonius. Excerpta è Strab. p. 31. 35. 75. 176. 208. 214. Stoicus. Agathem. p. 2.
Ptolemaeus (Geograph.) Agathem. p. 17. Excerpta è Strabone p. 21. 99. 226.
Pytheas Massiliensis. id. p. 13. 16. 39.
Sophocles. Dicæarch. p. 16. Excerpta è Strab. p. 119.
Sosthenes XIII. ἱβηρικῶν. Plut. de flum. p. 32. Cnidius. p. 34.
Sostratus de fluminibus. id. p. 4. in primo μυθικῆς ἰσορίας συναγωγῆς. id. p. 20.
Thales Agathem. p. 1. Excerpta è Strab. p. 3.
Theophilus X. de lapidibus. Plut. de flum. p. 47.
Theopompus. Scymnus p. 22.
Thrasyllus Mendesium ἐν Τετραβίκοις (forte Ὁραβίκοις) Plut. de flum. p. 24. ἐν Ἀργυρῆσι. id. p. 31. tertio de lapidibus. id. p. 24.
Timaus. Scymnus p. 13. 24. Excerpta è Strab. p. 55.
Timagenes Syrus. Plut. de flum. p. 13.

Timagoras de fluminibus, id. p. 42.

Timolaus primo Φρυγιάκων, id. p. 19.

Timosthenes, Scymnus p. 7. Agathem. p. 5. 13.

Timotheus ἐν Ἀρχολικοῖς, id. p. 35. XI.

de fluminibus, p. 7.

Xenophon, Excerpta è Strab. p. 148.

Zeno, Dicæarch. p. 12.

XIII. EUSEBIUS Pamphili, Cæsareensis Episcopus circa annum CHRISTI 340. denatus, præter tot alia doctrinæ atque industriæ singularis monumenta præclara, quæ capite postremo hujus libri perstringam, scripserat ad Paulinum Tyri Episcopum libros duos περὶ τῶν τοπικῶν ὀνομάτων ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ, *de nominibus locorum & urbium in sacra Scriptura*. Horum priore libro, qui intercidit, nomina illa locorum quæ Hebraica in sacris litteris occurrunt interpretatus in Græcam linguam, subjunxerat topographiam terre Judææ & distinctas tribuum sortes, ipsius quoque Hierusalem templique in ea cum brevissima expositione picturam: καὶ περὶ τὰς ὡς ἐν γραφῇς τύπῳ (ita leg. pro γραφαῖς) τῆς πόλεως Ἀβραάμ, ἡμετέρας αὐτῆς, λέγω δὴ τὴν ἱερουσαλήμ, τὰ ἐν αὐτῇ ἱερὰ διαχρονικὰ καὶ ὡς ἔστι τῶν εἰς τὰς πόλεις ὑπομνημάτων. Libro posteriore qui adhuc existat, ordine alphabeti eadem nomina persecutus Eusebius, singulorum locorum situm & quomodo sua ætate appellarentur explicavit. Hic diu lectus est latine tantum inter S. Hieronymi opera, qui librum istum Eusebii de locis Hebraicis vertit, atque in Palæstina ipse diu versatus non pauca emendavit & addidit. Pluribus tamen locis Hieronymi liber corruptus ad nos est delatus, unde mendosissimum vocat Andreas Mafius p. 198. commentarii luculenti in Josuæ historiam, quo inter alia variis cum locis illustravit correxitque. Græce primus edidit Jacobus Bonfrerius è Soc. Jesu, nactus exemplar (mendis scatens & ipsum) in Bibliotheca Regis Christianissimi. Edidit autem præfixum eruditis suis commentariis in Josuam, Judices, & Ruth Paris. 1631. fol. atque iterum 1659. fol. apud Cramoisiū. Et quemadmodum Eusebium ex Hieronymo, ita hunc ex illo vicissim emendavit, faciliiori omnia ordine digessit, novam suam versionem, notas insignes & supplementa, tabulam item Chorographicam Palæstinæ subjunxit, ut merito habeatur hoc volumen sive Onomasticon urbium & locorum S. Scripturæ ad Geographiam sacram illustrandam ex omnibus quæ hætenus existant præcipuum atque princeps. Ab eo tempore Joannes Marcianus Monachus Benedictinus in præclara sua Operum Hieronymi editione Tomo secundo Paris. 1699. fol. hunc Eusebii librum Græce ad exemplar MS. denuo recensitum cum versione Hieronymi ad MSS. codices castigata iterum exhibuit, adeoque pluribus locis meliorem dedit, sed omisissis Bonfrerii notis, quod factum

factum nollet Richardus Simon in Epistolis Criticis Basileæ editis. Denique Bonfrerianam editionem integram, collata Marcianæ industria longe nitidius emendatiusque recudi curavit, & castigationes suas addidit vir doctissimus *Joannes Clericus*, subjuncta Bonaventuræ Brocardi Monachi Ord. Prædicator. qui circa A. C. 1283. in terra sancta versatus est, Palæstina, latine scripta. Amstelodami hoc ipso anno 1707. fol. Confer si placet ejus Bibliothecam selectam Tomo XIII. sub init. Etiam Petrus Bertius pridem Geographiam sacram ad Eusebii librum *περικλῶν ὀνομάτων* molitus fuit, ut ex ejus digesto novo de aggeribus & pontibus ad mare structis refert Vossius cap. XLIV. §. 35. de scientiis Mathematicis. Bertio defuncto ejus Eusebiana ex Menagii munere ad H. Vossium transmisit Claudius Sarravius, ut constat ex hujus Epistolis p. 267. edit. primæ. Eusebium auctorem esse hujus libri præter rationem dubitarunt nonnulli eruditi uti Petavius ad Epiphan. Laudatur sub Eusebii nomine etiam à Procopio Gazæo ad librum Judicum p. 503.

XIV. STEPHANUS Grammaticus Byzantinus auctor *Εθνικῶν* sive Lexici quod eruditorum manibus teritur Geographici, Eugenio in schola, quæ Imperatorum auspiciis CPoli florebat, successit, si credimus Thomæ de Pinedo, qui id probat ex his verbis in voce *ἀνακρίσια*: *Ευγένιος ὁ πρὸς ἡμῶν πῶς ἐν τῇ βασιλείᾳ σχολὰς διακοσμήσας.* Verum recte observatum à Guil. Xylandro, Theodoro Ryckio & Abr. Berkelio est, hæc non Stephani sed Epitomatoris *Hermolai* verba esse videri, de quo Svidas: *Ἑρμόλαος γραμματικὸς Κωνσταντινέπολεως, γραψας τὴν ἑπιτομὴν τῶν ἐθνικῶν σφράγας Γραμματικὰ πρὸς Φωνήθαι καὶ Ἰεσινιανὴ τῷ βασιλεῖ.* Idem Svidas auctor est Eugenium CPoli docuisse sub Anastasio Imp. qui Justinianum, cui Hermolaum Epitomen suam inscripsisse constat, in Imperio antecessit. Ex quibus perspicuum esse videtur, non Stephanum sed Hermolaum Eugenio in schola successisse, licet fuerit etiam antequor quidam Eugenius Themistii Pater, sed is non Grammaticus verum Philosophus à Constantio celebratur. Non minus ambiguum est, utrum in aliis locis, quæ ad probandam vel inquirendam Stephanianæ ætatem Berkelius allegat, loquatur Hermolaus, an ipse Stephanus. Ex Tzetza autem Stephani opus in Chiliadibus citante ne minimæ quidem notæ conjectura de illius ætate peti potest, etsi non minimam posse colligi eidem Berkelio videbatur: qui vero possit, cum Tzetza sexcentis propemodum annis scripserit post Hermolaum, nec hilum addat, ex quo ætatem Stephani discamus. Hæc enim ejus sunt verba Chiliad. 3. hist. 100. agentis de Heraclea, quæ ante dicta Perinthus:

Ὁ Ἀπολλόδοτος Φησι πάντῳ τῷ ἰσχυρῶν
 τῷ περὶ ἡρώων πύλων καὶ δῆμων ὃ Βελίσι
 Σπφαι. ὁ Βυζάντιος, ὃ γράφει περὶ πάντης,
 Περὶ τῆς Ἡρακλείας δὲ γράφει τῆς ἐν τῷ Πόντῳ.

Ubi in transeursu cum doctissimo viro Thoma Galeo cap. 8. diss. de scriptorib⁹ Mythologicis discedere liceat à Celeberrimi Vosii sententia, qui in opere de Historicis Græcis putavit à Tzetzah. I. allegari librum Apollodori περὶ ἡρώων πύλων καὶ δῆμων. Ceterum è fragmento Segueiriano & ex iis, quæ non ex Epitome sed ex Stephani opere ipso supersunt apud Constantinum Porphyrogenetum, patet illum scripsisse non tantum post Athenæum Naucraticum & Grammaticum Herodianum, id est post Marci Antonini & filiorum tempora, sed & post Marcianum Heracleotam, qui Synesii æqualis fuit, ut adeo eundem necesse sit vixisse post Arcadium Honoriumque, quæ opinio fuit viri summi & de bonis litteris, Stephano autem cum primis, præclare meriti Lucæ Holsténii Hamburgensis. Itaque minus audiendus Johannes Tristanus argumento levior ductus, cui ante Gallienum vixisse, longèque quam vulgo antiquior fuisse Stephanus videbatur, T. 2. operis præclari numarii p. 81. Plane autem ratio fugit virum doctum, * qui in Italiâ antiqua p. 1234. Eustathium Stephanò antiquiorem putavit, cum Eustathius tot sæculis illo junior in commentariis ad Dionysium Periegetem & ad Homerum frequentissime Stephanum ejusque ἔθνικα, nec Stephanum modo, sed & Stephani Epitomen, τὸν περὶ ἔθνικα ὁμιτῶμενον, alleget, non quidem quod integro Stephano usus non fuerit Eustathius, ut Thomas de Pinedo suspicatur, cum contrarium pridem ostensum sit à Berkelio ex locis ubi Eustathius ex Stephano profert, quæ in nostro hodie desiderantur: (Confer Clariss. Neocorum ad Svidam in περὶ θέν. c.) sed quia Hermolaus nonnulla adjecerat pasim operi, quod in Epitomen contraxit. Unde puto etiam minus tuto nos posse cum Holstenio, Berkelio, Theodorio Rycquio affirmare, quod Stephanus religione Christianus fuerit, etsi in vocabulo βητλεὲμ legimus verba Christiani procul dubio scriptoris: ἐν ἣ γέγονεν ἡ καὶ αἰρκα γέννησις τοῦ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν. Equis vero nos docebit hæc Stephani esse, non Hermolai? Non miror igitur viro doctissimo Septimio Florenti Christiano in mentem venire potuisse, ut ἔθνικων auctorem Ethnicis adscriberet in notis ad Aristophanis Irenem p. 77. Quod etiam facit Richardus Montacutius p. 177. Appa-

* Vide Berkellii præf. ad Stephanum.

Apparatus, Stephanum in originibus sacris & Hebraicis mire hallucinari observans. Quamvis aliud videtur Eduardo Bernhardo, litterarum illarum peritissimo, qui p. 49. ad Josephum non dubitat Stephanum laudare tanquam orientalium originum sedulum indagatorem. Confer Bocharti Chanaan II. 12. Ceterum rectius nos fortassiacum praestantissimo Petro Balio in Lexico Historico-Critico nihil definimus, & hoc totum de * religione Stephani in medio relinquimus. Quantum vero si qui veterum scripta in Epitomas redegerunt licere sibi in illa olim putaverint, non uno exemplo norunt viri eruditi, ut minime necessarium sit ea de re hoc quidem in locoplura verba facere.

Stephani opus ab auctore videtur inscriptum fuisse ΕΘΝΙΚΑ, ita enim Svidas & saepe Eustathius appellat, & svalet scopus operis haud postremus, qui ad Grammaticam *πληκην* pertinet, & est nomina gentilia docere, quomodo à gentium, regionum, insularum, urbiumque, pagorum, & fluviorum nominibus recte deduci debeant; quod veterum scriptorum auctoritate plerumque facit, imo semper hoc curri facere, si opus ipsum Stephani exstaret integrum, videremus: etsi ipsum saepe ex ingenio formare sua *ΕΘΝΙΚΑ* notat II. Vossius ad Melam p. 45. Ita etiam opus suum inscripserat Orus sive Orion Grammaticus, cujus liber secundus *περὶ ἑθνικῶν* Stephano citatur in Ταῦτα. Diversum tamen institutum fuit Damastæ Sigeensis in *ἑθνῶν καὶ πόλεων κατάλογον*, Diogeniani *ἐν πέντε τοῖς πέντε ἐν τῇ γῇ πόλεων* aliorumque, qui de Regionibus vel urbibus tractarunt Geographorum more vel Historicorum. Neque huc spectant Hippiae Delii vel Callimachi *ἑθνικὰ ὀνόματα*, Hellanicique & Zenodoti scripta ejusdem argumenti, quibus in scriptis de vocabulis & idiomatis nationi alicui peculiaribus agebant, ut alio loco diximus. Ceterum in versione Græca Catalogi Hieronymiani, quæ ad Sophronium vulgo refertur, statim sub initium alio longe sensu *οἱ περὶ ἑθνικῶν συντάξαντες* sunt scriptores Ethnici sive pagani. Stephani porro *ΕΘΝΙΚΑ* in plures libros digesta erant, ita quidem, ut cum litera O jam inciperet liber sextus & trigessimus, ut ex manu exarato Epitomes codice Perusino & Salmasii, qui Palatino MS. usus fuerat observatione docuit Vir Clariss. Jacobus Gronovius. Hinc patet, falli Joh. Rualdum, qui in vita Plutarchi cap. 1. citat Stephanum Byzantinum libro XXII. *περὶ πόλεων*, producens locum ex voce *χαϊρωνία* & capite 6. afferens nonnihil ex voce *Τάναρχου* laudat librum XIX. Nempe singulis litteris singulos libros

* Fateor tamen me valde inclinare in eorum sententiam, quibus Stephanus videtur fuisse Christianus.

libros à Stephano tributos, perperam putabat vir doctus. Equidem jam cum Xylandro non licet amplius dubitare litterarum ordinem secutum fuisse τὸν Ἑθνικογράφον, ita tamen, ut unica littera plures interdum impleret libros, singulis præmisso indice nominum, de quibus esset dicturus. Utrumque patet ex calce fragmenti, quod ex Bibliotheca Petri Segvierii Franciæ Cancellarii primus in lucem protulit Samuel Tenuilius addita latina versione & notis Amstelod. 1669. 4. Eidem fragmento Theophilus nescio quis, qui illud in membrana descripsit, hoc tristichon adjecerat:

Σφάλματα καλλιγράφων πολυώδυνα μόρια Φεύγων
 Χερσὶν ἑαῖς Θεοφίλου ὅλας ἐγράψατο βιβλῆς
 Τῶν ἑθνικῶν * Στεφάνοιο σοφὴς σέζονται μελίτης.

Titulus autem hic præfigitur: Στεφάνος γραμματικῆς Κωνσταντίνου πόλεως περὶ πόλεων νήσων τε καὶ ἑθνῶν δῆμων τε καὶ τοπικῶν καὶ ὁμωνυμίας αὐτῶν καὶ μετανομασίας καὶ τῶν ἐντεῦθεν ἑθνικῶν τε καὶ τοπικῶν καὶ κτητικῶν τε ὀνομάτων, qui titulus plenissime quidem, quæ in Stephani libro continentur exponit, sed librarii potius merces ematori venditantis, quam auctoris esse videtur. Nomina quæ fragmentum istud libri decimi pars postrema persequitur, sunt δύμη, usque ad extremum litteræ Δ, nisi quod in vocabulo δώριον magna & aliquot paginarum lacuna est. Facile autem patet, si quis vulgatos Stephani codices cum hoc fragmento conferat, quam multa omiserit Hermolans in sua Ἑθνικῶν Πιπτομή, quæ sola nobis hodie omisso Stephani opere superest, apparetque recte affirmasse I. Vossium, qui idem fragmentum tum adhuc ἀνέκδοτον non semel laudavit in suis ad Melam notis, vix vicesimam partem ἑθνικῶν descriptam ab Hermolao, unde fuere quibus in mentem venit non Epitomen ipsam sed epitomen epitomes nos duntaxat habere. Confer Bailleti judicia de præstantissimis quibusque scriptoribus T. I. p. 461. Caspar itaque Barthius epitomatori indignatus in Bibliotheca sua sive libro octavo epidorpidon de Stephano ita scripsit:

Cui iste fractus est liber, male incestus.
 In orbis ambitum coactor existit.

Ceterum id, quod dixi integri Stephani fragmentum Segvierianum post Tenuilium versione & notis illustravit Abraham Berkelius, Lugd.

Bat.

* Ita in MS. legi, non ut editum est ab aliis, τεπικῶν, testis Jac. Gronovius V. C.

Bat. 1674. 8. idemque suæ Stephani editioni postea suo loco p. 312. seqq. inseruit, & iterum ad calcem sui Stephani nova versione & notis locupletatum exhibuit *Thomas de Pinedo*. Partem fragmenti, quæ de Dodone agit, peculiariter (post trium viros illos) Academicis exercitationibus illustrandum sibi sumsit *Jacobus Gronovius* V. C. Lugd. Bat. 1681. 4. adjecta Stephani Lemonii erudita de oraculo Dodonæo Epistola, & notis doctissimis *Eduardi Bernhadi*. Pars illa fragmenti Segvieriani ex Gronovii editione recusa etiam est Tomo septimo thesauri Antiquitatum Græcarum. Equidem fatendum est Stephanum per universum opus non pauca adspargere de urbium populorumque veris & fabulosis originibus, recensere passim viros doctos, qui in civitate vel regione, de qua agit claruerunt, aliaque tradere quam plurima Historici & Geographici argumenti, ita quidem, ut si præcipue ipsum Stephanum non Stephani *Ἰστορίην* haberemus, minimam operis partem tributam videremus exponendis nominibus gentilitiis & patronymicis, unde vocem *ἑθνικῶν* paulo laxius à Stephano acceptam suspicabatur acutissimus *Bælius*, cujus verba ex T. 3. Lexici p. 2793. adscribam: *il n'y a nulle apparence que le dessein principal de ce Grammaire ait roulé sur l'explication de ces termes derivatifs. C'étoit apparemment la plus petite partie de son projet, & un accessoire de son ouvrage. J'avoue qu'il est fort soigneux de marquer ces sortes de noms, mais cela n'occupe que très peu de place en comparaison des faits qu'il rapporte, & des témoignages qu'il cite. Et que seroit ce si nous avions tout l'ouvrage? nous y verrions une ou deux lignes par article pour l'explication du nom adjectif formé du nom de la ville, & nous verrions quelquefois des pages toutes entières dans un seul article. Je croi sauf meilleur avis que le titre *ἑθνικά* se rapporte à toutes les observations qui se peuvent faire sur un peuple, sur un lieu, en tant qu'on se borne aux origines & à l'histoire Geographique.* Integro Stephani opere præterea usus *Constantinus Porphyrogenetus*, ut patet conferenti caput XXIII. & XXIV. libri de administrando Imperio cum iis, quæ in vulgata *Hermolai* Epitome de Iberia & Hispania leguntur. Ac jure mireris *Meursium* virum doctiss. in editione operum *Constantini* hoc non observasse, qui duo ista capita, quoniam de illis emendandis desperabat, sine interpretatione latina edidit. Sed caput XXIII. emendatum & latine versum *Berkelianæ* Stephani editioni p. 408. seq. integrum insertum est. In capite XXIV. omnia recte se habent, nisi quod verba *κοῖντ' ὁ τῶν Ῥωμαίων πόλεμαρχ' ἐν αὐτοῖς Ἰσπανίαις* delenda videntur, utpote quæ nihil aliud sunt quam nota ex ora libri in textum recepta: & postremum verbum *Παννῶν* ex *Plutarcho* de fluminibus

& Plinio lib. 3. cap. 1. Hist. mutandum est in *Πανία*. In libris ejusdem Constantini de thematibus Imperii Orientalis plura ex Stephano, longe iis, quæ Hermolai Epitome exhibet, locupletiora occurrunt. Videlib. 2. thema 6. 9. 10. 12. &c. etsi raro nominatur ipse Stephanus, quod tamen fit themate IX, de Sicilia, ubi Stephani Grammatici nomen diserte exstat. Consulenda etiam excerpta Constantini Peiresciana ab Henr. Valesio cum versione ac notis vulgata p. 493. Stephanum ἐν τῷ *περικύπτε* laudat magni Etymologici auctor & ex eo Varinus in *σφήκεια*, quod apud Vossium p. 416. de Historicis Græcis redditur *libro de Cypro*. Sed verisimilius est ab Etymologo respici *ἐθνικά* Stephani in voce *κύπτε* (ubi *σφήκεια* hodieque meminit Epitome) quam singularem de Cypro librum. Aut in Etymologico non *Stephanus* legendum sed Philostephanus, (Cyrenæus ille fuit Callimachi familiaris) cujus *περὶ κύπτε* laudat Clemens Alexandrinus in protreptico, atque idem Vossius partem esse putabat operis *περὶ νήσων*, eodem auctore, tot veteribus celebrati. Certe Isaacius Tzetzæ ad Lycophronem, qui Stephani quoque alibi meminit, eadem verba quæ apud Etymologum habentur producit ex Philostephano ἐν τῷ *περὶ κύπτε*, ut ante nos annotavit Abrahamus Berkelius. Ab eodem observatum est, *ἐθνικογενέων* laudari præterea à Svida in *Νακίων*, & *Νόξης*, ut auctorem Scholiorum ad Epigrammata Græca, Biserum ad Lyfistratam Aristophanis, aliosque juniores innumeros silentio involvam. Hermolai Epitomatoris mentionem occurrere in Eudociæ Macrembolitissæ Joniis MSS. testatur Carolus Fraxinetus sive du Fresneus in Glossario Græco. In edita Stephani Epitome considerantur in littera κ nomina quædam incipientia à κε tum omnia à κη, κι, κα, κν, & non pauca à κο. Neque hæcenus repertus est, qui illam lacunam suppleret, etsi Josephus Scaliger Epistola ad Janum Gruterum quæ inter editas est 431. testatus est Nicolao * Sophiano præter alios codices Græcos fuisse etiam integrum Stephanum (hoc est integram Epitomen Stephani) cum toto κ & λ. Equidem in λ nullam lacunam suspicati sunt vel primus editor Aldus, vel post eum alii: nullum tamen nomen à AE incipiens occurrit, & in reliquis hujus litteræ quandoque parciore esse videtur, unde Scaligero venire in mentem potuit etiam litteram Α imperfectam in vulgatis codicibus circumferi. Præterea Joh. Passeratius integra Stephani Epitome usûs fuisse perhibetur ex eo, quod Stephanum in voce *κηφισ* laudat illustrans Elegiam sextam

secun-

* Non Nicolaus sed Michael Sophianus illos græcos codices habuit. Vide Pauli Colomesii Opuscula p. 17.

secundi libri Propertii Poëtæ. Quamquam Nicolaus Lloydus, qui locum eundem respiciens hoc de Passeratio tradiderat ad Caroli Stephani dictionarium historicum in *Argynnis*, postea per litteras à Thoma de Pinedo rogatus rescripsit se de ipsius fide dubitare. Dubitat etiam jure meritoque Berkelius, & productam à Passeratio fabulam ex Epitome Stephani in voce Ἀργεννῶν peti potuisse observat.

Primus Stephani Epitomen Græce in lucem edidit *Aldus Manutius* Romanus Venetiis A. 1502. fol. dicatam *Johanni Taberio Brixiensi*. Hinc ex *Juntarum* officina prodiit Florentiæ A. 1521. fol. Ab eo tempore *Conradus Gesnerus* Basil. 1553. 1560. fol. in secunda & tertia editione onomastici nominum propriorum, nomina locorum ex Stephano latine interpretatus adjecit, non paucis etiam castigatis ut ipse in præfatione & Epistola de libris à se editis p. 23. testatur. In *Gerhardi Johannis Vossii* libro de scientiis Mathematicis p. 410. leges satis omnibus liquere, quod *Stephanus multum debeat Xysto Betulejo*, quod olim *Vossium* secutus & ipse in exercitatione de Lexicis A. 1689. Lipsiæ edita scripsit. Sed jam non dubito à *Vossio* perperam nominatum *Xystum* pro doctissimo *Xysti* discipulo *Guilielmo Xylandro*, qui Basileæ A. 1568. fol. Stephanum innumeris locis emendatum cum suis castigationibus, Græce, subjecto auctorum ab ἑνικογενέσῃ laudatorum indice recudendum dedit, & hac editione procul dubio optime de Stephano promeritus est. Sunt, qui latinam versionem etiam simul edidisse affirmant, sed & hos falli constat, quamvis versionem promisit molitusque fuit *Xylander*, cujus partem *Heidelbergæ* ab ejus heredibus redemit & A. 1626. ad *Holstenium* misit vir summus *Claudius Salmasius*. Hic & ipse Stephanum cum versione & animadversionibus edendum aliquando in se suscepit, ut patet ex ejus notis ad Inscriptionem *Herodis Attici* p. 29. verum à latine transferendi labore detertere eum non dubitavit. *Josephus Scaliger* his verbis epistola CCXLV. scripta A. 1607. 3. Id. Maji. Tamen prius Stephani ἑνικὰ à te expectamus, siquidem parata habes: in illo auctore melior pars litterarum καπνὸς ὃ λαμβάνει deest. Et præterea multa sunt suspecta, alia perspicue vitiosa, quibus sine codice mederi ne optima quidem ingenia possunt. Quid est, quod è re litteraria magis facere possis, quam hæc publicare. Sed quomodo ulla interpretatio latina è dignitate adjici possit, non video; Est enim merum Lexicon, ut *Pollux*, cujus, qui versionem latinam dedit, magis sese illo facto traduxit, quam commendavit. Hæc est sententia mea, non qui te à sua dimovere postulem. Nam si tibi ita videtur, nolim te à proposito tuo deter-

vere. Melius tamen tibi consuleum fore credo, si hoc labore supersederis, ex quo tenuissimus ad imperitos, nullus ad doctiores fructus, ad te vero nulla gloria provenitura sit. Quæ viri maximi verba respiciens Jac. Gronovius Exercitat. de Dodone p. 12. Vehementer, inquit, mihi placuit sententia Josephi Scaligeri negantis se videre, quomodo è dignitate Stephano aliqua interpretatio posset adjici. Unde quoque Salmasium novimus consilium vertendi hujus Lexici quod ante formaverat abjecisse, & plane hunc laborem non dubitavit supervacuum vocare magnus Casaubonus. Forte igitur memoria fefellit Antonium Clementium qui in vita Salmasii p. 28. cum retulisset virum hunc, vel juvenem potius supra laudes, (tunc enim vix * viginti annorum fuit) præter alia Stephanum quoque sexcentis amplius locis emendatum ac maxima ex parte ex antiquissimo codice Bibl. Palatinæ auctum ad prælum paratum habuisse, subjungit: Cui, si bene memini, versionem etiam adjecerat, potius temporis fallendi & styli exercendi gratia, quam quod necessarium judicaret. Sed & Leo Allatius p. 147. apud Urbanarum versionem pariter & notas eruditissimas in Stephanum à Salmasio ad prælum paratas fuisse testatur. Quod vero p. 29. scribit idem Clementius, certo sibi constare, non periisse eum thesaurum nec in Bibl. & paracelsi à multis retro annis extitisse, sed hæere apud virum quendam eruditissimum, cui usum codicis sui Salmasius concesserit, vix dubitem verba hæc, si non ad Is. Vossium, ad Lucam certe Holstenium respicere, cui Salmasius & partem versionis Xylandri, quam forte pro Salmasiana habuit Clementius, & suum Stephanum utendum amice concesserat. Ulus Holstenius præterea codice Jacobi Casauboni, quem similiter non mediocrem operam in isto auctore castigando posuisse constat, vel ex lectionibus ejus Theocriteis, in quibus cap. 1. Stephanum sexcentis mendis liberatum edere promittit, neque ob aliam causam illam curam abjecisse videtur, quam quod Salmasio idem cordi esse intellexisset, cujus Stephanus tempore interjecto pervenit in Bibliothecam Isaaci Vossii, qui Berkelio utendum illum dedit. Carolus præterea Sigonius de Stephano illustrando cogitasse fertur, uti Johannes Hartungus quoque teste Simlero & Aloysius Gradenicus Bibliothecæ Venetæ S. Marci præfectus teste Kœnigio in Bibl. & Colomesio in Bibl. selecta p. 48. seq. ut omittam Nicolaum Lloydium & viros doctissimos, qui obiter non paucis Stephani

* Antonius Clementius affirmat Salmasium natum esse A. 1596. Ita vix undecim fuisset annorum, cum ista ad eum scripsisset Scaliger. Sed verius videtur quod alii ajunt eum natum fuisse A. 1587. Atque ipse Clementius p. 32. scribit eum A. 1506. egisse annorum ætatis quartum decimum.

phani locis lucem attulere, Philippum Cluverium, Abrahamum Ortelium, Ezechielem Spanhemium, omnisque eruditionis ac veteris præcipue Geographiæ penu Isaacum Vossium. Etiam *Josephi Scaligeri* manu notatus & castigatus Stephanus editionis *Xylandrinx* comparatus à Seb. Tegnagelio exstat Viennæ in Bibliotheca Augustissimi Imperatoris. Lubinum quidem hisce addere nolim, nam Thomas de Pinedo cum notasset Mich. Antonium Baudrandum Parisinum ad Philippi Ferrarii Lexicon Geographicum T. 2. p. 357. ubi de Stephano agit mox subjungere: *Quod nunc latinum reddidit, restituit & notis illustravit doctissimus P. Augustinus Lubin Augustinianus*, testatur sibi veritatem hujus rei scrutanti per litteras ad amicum scriptas, responsi loco obtigisse, Baudrandum hoc dixisse *in fide parentum*. Ac profecto non valde diligenter Stephanum trivisse videtur Lubinus ille Mercurii Geographici Gallice editi auctor, qui integrum ejus nomen esse putavit *E'tienne des Villes*, quasi *Stephanus de Urbibus*, ut Petrus de Natalibus, vel Nicolaus de Passeribus appellatus fuisset, quod non minus lepidum est, quam quod nuper ante aliquot annos Ferdinandus quidam Fabiani in Joh. Ciampini V. C. elogio laudaturus Itinerarium quoddam Gallice scriptum & duplici Indice auctum, cum in titulo legisset Verba *enrichi de deux listes*, id scriptoris nomen esse ratus, appellavit *Dominum Henricum de Deux listes*. Latinam quoque Stephani *Εθνικῶν* versionem adornavit *Benedictus Aegius* Spoletinus, quam è Vaticana Bibl. à Stephano Gradio illius tum præfecto acceptam una cum Græcis edere, Holsteniique notis præmittere volebat Theodorus Rycius, nisi ex Italia in Belgium redux à novis Stephani interpretibus, de quibus jam dicturus sum, præventum se esse sensisset.

A. 1678. Amsterodami fol. lucem adspexit Stephani Epitome illustrata animadversionibus copiosis & latina versione Judæi Lusitani *Thome de Pinedo*, auctaque indice scriptorum ab *Εθνικογραφῶ* allegatorum, in quo quidem Xylandrum secutus est, ut ipse fatetur, ubi de Polo agit. Non pauca tamen addidit & Xylandri hallucinationes interdum correxit, ut cum inter alia sustulit, quod Cornelium Alexandrum Polyhistorum Asclepiadæ discipulum historicum in quinque diversos scriptores Xylander distraxerat, notatus eo nomine à Joh. Jonsio p. 13. libri de scriptoribus Historiæ Philosophicæ. Non me fugit alioqui Beverlandum p. 87. de Peccato Orig. & Ed. Bernardum p. 49. ad Josephum & alios admodum sinistre de Judæi illius animadversionibus sentire, modestia tamen illius industriaque & rem litterariam juvandi studium ne-

mini cordato improbabantur. Hinc non tantum à diligentia eum commendat Joh. Daniel Major in diff. de numis græce inscriptis, sed & Paullus Colomesius notis ad Gyraldi dialogos de Poëtis p. 105. appellare non dubitat virum multæ lectionis atque ingenii amœnissimi. Idem tamen in Bibliotheca selecta p. 46. seq. fatetur se in Stephano Thomæ de Pinedo non multum eximii deprehendisse. *Il y paroît je l'avoue, quelque lecture, mais une lecture triviale, & qui ne nous apprend rien de particulier. Pour les corrections ou les conjectures, outre que ce Juif Portugais en doit une bonne partie à Jean Hartungus, qu'il n'allegue que fort rarement, il y en a peu qu'on puisse nommer heureuses & de la force de celles des Leopars, des Scaligers, des Mauffacs, & des Saumaises. De plus il témoigne n'avoir lû que fort imparfaitement les ouvrages de ces grands hommes & de plusieurs autres du travail desquels il auroit pu embellir & augmenter le sien. Je ne pousse pas plus loin ma censure, parce que j'ay fait ailleurs quelques remarques sur la Critique de ce Juif.*

A. 1684. Lugduni Batavorum fol. prodire Luca Holstenii notæ & castigationes postumæ in Stephanum, non sane à viro præstantissimo, quod valde optandum erat ad editionem paratæ & elaboratæ, sed quales ad oram Stephani ab Holstenio adscriptas velut sylvam quandam & apparatus elaborandorum commentariorum in codice Barberiniano ex autographo quod Serenissimæ Christianæ Suecorum Regina Holstenius legaverat expressio reperit, nec sine magno labore digessit descripsitque Theodorus Ryckius. Nihilominus vel hæc inter legendum in charitatem à viro insigni conjectæ nec ultimam manum expertæ notæ, plurimum longe lucis Stephano afferunt, plura loca tum illius tum aliorum scriptorum felicissime restitunt. Ac profecto non tantum MStis duobus Palatinis aliisque subsidiis præstantissimis instructus sed & Critices ac Geographiæ veteris omnisque doctrinæ callentissimus Holstenius fuit, ut si ipsi commentarium in *Idriam* perficere atque edere concessum fuisset, nihil forte magis egregium in hoc genere potuisset requiri ac desiderari. Jam non adeo mirum est in postumo opere nonnullos legentibus observari errores, quorum multos ex numis præcipue ostendi posse, Pyrrhique Ligorii auctoritati nimium sæpe Holstenium tribuisse, notatum est ab illustri Ez. Spanhemio Epistola tertia ad Andreæ Morellum, quæ hujus specimini rei numariæ subjungitur. Quantum vero lumen quamque haud vulgare Stephano ex numis possit accedere, docuit idem Spanhemius in incomparabili opere de præstantia numismatum,

ut

ut Harduinum aliosq; nunc prætermittam. *Francisci Guicci* notas ad Stephanum sed adhuc ineditas laudat *Ægidius Menagius* p. 27. amœnitatum juris civilis.

Denique A. 1688. Lugduni Batavorum fol. Stephani Epitome cum nova versione & commentario eximio *Abrahami Berkelii* editus est, qui vir eruditus & diligens præter codicem Salmatianum cum codd. Palatinis collatum, variis aliis adminiculis & MSto insigni Vossiano usus non tantum innumeris locis emendatiorem sed & interdum auctiorem Stephani Epitomatores dedit, ut in ἀγνῆς, ἀκυλῆια & plurimis aliis vocibus lector non indiligens facile ex se observabit. Immortuus est huic operi bonus Berkelius, adeoque à littera π commentarius ultimam auctoris manum haud expertus, qualiscunque tamen in ejus schedis exstabat cura Clarissimi *Jacobi Gronovii* adjectus fuit. Subjunctæ sunt etiam ipsius Gronovii breves notæ quædam cum variantibus lectionibus per eundem virum doctum ex MSto Perusino collectis. Sed Berkelio tamen si jam pridem defuncto non levem dicam scribit prolegom. ad Sam. Bocharti Opera *Stephanus Morinus*, V. C. quod *Bocharti*, *Palmerii* suasque ipsius observationes in Stephanum illi transmissas vel plane neglexerit vel appositas rarissime suis, quibus debebat auctoribus acceptas tulerit. Qua de re lector melius judicabit, si Bocharti, Palmerii & Stephani Morini ad Stephanum observationes, quæ T. 1. Operum Bocharti editionis Trajectinæ post paginam 793. leguntur, conferet cum editione Stephani à Berkelio concinnata, evolvatque Jani Berkelii filii pietatem in vindicanda fide paterna ad Jac. Gronovium.

XV. INDEX SCRIPTORUM in fragmento *Stephani Seguieriano allegatorum.*

Ad paginas editionis Berkelianæ p. 313 -- 331.

A Cestodorus p. 321.

Alexander β' ὡς Καρχαδ. p. 315.
ἐν Ευρώπῃ. p. 317. ἐν Ἀσίᾳ p. 329.

Andro p. 327.

Antimach⁹ p. 314. ὁ ἑκαίδος ἔ. p. 315.
ἐν β' Λυδῆς. p. 331.

Apollodorus p. 313. 2⁹⁰ κῶν α'. p.

314. δ. p. 329. α' ὡς Θεῶν p. 323.

Apollodorus ἡ ὅτι τὰς ὑπὸ Πιπτεμέν-

μεν. p. 314.

Apollonius π' 323. Rhodius ἐν Ῥό-
δῳ καὶ ἄλλῃ p. 330.

Archenus p. 330.

Aristides Polemonis descriptor li-
bro secundo (de Dodone) p.
324.

Artemidor⁹ ἐν Πιπτεμῇ τῶν ἰα' p. 328.

ἐν ὁ γεωγραφημένων p. 320.

Ascle-

Asclepiadis Medici auditores Titus Aufidius, Philonidas & Niccon. p. 318.

Βάλαρος ἐν Μακεδονικοῖς. p. 318.

Callimachus p. 322. ἐν Πτολεμαίον p. 313. ἐν ὕμνοις p. 330.

Charax libro VII. p. 327. libro XI. 329.

Cineas p. 320.

Claudius Jull⁹ ἐν γ' Φοινικικῶν. p. 328.

Craterus ἐν τῷ γ' περὶ ψηφισμάτων. p. 329.

Cratinus Ἀρχλόχοις p. 323.

Ctesias Περσικῶν i. p. 315.

Demon qui de proverbiiis scripsit. Infra in Menedemon.

Dexippus ἐν χρονικῶν i. p. 317.

Dicæarchus α' & β' τῆς Ἑλλάδος. p. 326.

Dionysius (periegetes) p. 319.

Dionysius ἐν α' Γρανπαδῶ. p. 331. ἐν β'. id.

Epaphroditus ἐν τῇ π' τῆς Ἰλιάδος. p. 320.

Ἑπιματιζῶν τὸ β' ἄπρον (Callimachi forte) p. 320.

Ephorus libro 24. p. 313.

Eratosthenes γ' γεωγραφεμένων. p. 317.

Euphorio. p. 314. 317. ἐν Ἀνίῳ. p. 322.

Hecataeus Εὐρώπῃ p. 323. Ἀσία p. 329.

Herennius Philo ἐν τοῖς ἱατρικοῖς. p. 318.

Herodianus ἐν ἡ. p. 331. Vide & infra, πηχικός.

Hesiodus p. 331.

Herodotus p. 326.

Homerus p. 323. 326. 327. 331.

Josephus ἐν δ' καὶ ἐ τῆς Ἰσδοκῆς ἱστορίας. p. 328.

Menander ἀρήφωρος p. 325.

Menedemon (lege ως μὲν ὁ Δήμων) p. 324.

Mnaseas p. 321. 330.

Nico Agrigentinus Asclepiadis auditor p. 318. medicinam fecit in patria, & libros scripsit XLV. id.

Orus p. 325. ἐν τοῖς Ἑθνικοῖς. p. 331.

Pausanias ἐν Βοιωποικοῖς. p. 313.

libro I. p. 313. (Achaicis)

libro VI. (Eliacis posterioribus) p. 318.

ἐν τῇ τῆς πατρὶδος αὐτοῦ κλίσεως. p. 329.

Philistus Σικελικῶν α' p. 314.

Philo p. 317.

Philonides Dyrrhachenus Asclepiadis auditor. p. 318.

Philoxenus ὁ πλὴν Ὀδυσσεύαν ὑπομνηματίζων. p. 319.

Phlegon Olympiadum descriptione. p. 319.

Pindarus p. 320.

Polemo periegetes. p. 324.

Rhianus quarto Θεωγραφικῶν. p. 325. quarto Μεσσηνιακῶν. p. 330.

Simmius Rhodius. p. 322.

Sophocles Ulysse ἀκαυτοπλήγῃ p. 321. 323.

Λαερτιάδῃς p. 330.

Δημνίαις περὶ τῆς 330.

Πηλῆ. id.

Τραχινίαις. p. 322.

Strabo p. 325.

Suidas p. 320.

Ὁ πικρικός (Herodianus) ἐν τῷ α' τῆς
καθόλου. p. 321.

Thamyris p. 331.

Theopompus libro XL. p. 314. Φι-
λοπομπῶν κ.δ. p. 319.

Thrasylbus. p. 320.

Titus Aufidius Sículus Asclepiadis
auditor. p. 319.

Tryphon p. 329. ἐν πικρυνόμοις.
p. 319.

Zenodotus p. 320.

XVI. INDEX SCRIPTORUM in Stephani

Epitome memoratorum, longe, quam est in edi-
tione Berkeliana, plenior.

ABRO, πρὸ περιώνυμων. in αἰλία,
ἀρχαῖη, γέλα, ἀργεῖ, ἀθήνη,
ἱβηρία.

ὁ καλλίς ἐξηγητὴς πρὸ ἑορτῶν
καὶ θυσιῶν ἱερογραφῶς, patria
Atheniensis. in βατή.

Acetodorus Megalopolitanus πρὸ
πίστεων γεγραμμένος. in μεράλη πῆ-
λεις.

Adrastus Philippopolites, Peripa-
teticus, in Φίλιπποισι.

Adrianus Ἀλεξανδρεῖαδ' α' in
ἀπράια & ἐξ αὐτοῦ ὁμοῦ, in
συνεία.

Contra eum scripsit Nicanor. in
ἀθλιβίς.

Ælianus, ἀ' ἱεροκλῆς ἀπολεξέως. in
χαρτήντ' α'.

Ænesias Megalopolitanus Theo-
phraستي discipulus. in μεράλη
πῆλεις.

Æschylus in Ἀργυπῆ.

Ejus Ἄντη in παλῆκη.

Εὐρώπη, vide mōx, κάρεις.

Ἰκεπιδες, in δῆμος.

κάρεις seu Εὐρώπη, in μύλασκ.

Ἀλὼν Σατορικὸς. in χῆρα.

Μυσι, in οἰ.

Πέρου, in λυρησός.

Προμηθεὺς δεσμώτης, in βόσπερος,
ἴονον, ἰνα χῆρα.

Προμηθεὺς λυόμενος, in ἀβίρι.

Agathocles,

α' πρὸ κυζίκου, in βόσπερος.

Agætas, in ἀρπηλ.

Alcman in αἰγιάλῳ, ἀρῖνδα, ἀννί-
χωρον, γάρχαροι, χρῆμοι, πᾶρυ-
ς, ἰασηδόρες, πτυκασαί.

ejus β' παρ' ἑνὶ ὄντι, in
ἐρυσίτη.

Alexander Cornelius ὁ δ' Ἀσκλη-
πιάδης, Grammaticus πολυμα-
θὴς πρὸ. Eutyas, cogno-
mento Polyhistor. in κοτυά-
σκι, ἀμβασσον, γάδικα, ἰονή, ἰ-
δαία & p. 712. 721. 727. 743.
255. 257. 265. 664. 274. 116.
23. 198. 420. 631. 504. 616. 692.
695. 534. 537. 200. 831. 420.
404. 513. 514. 534. 544.
550. 760.

H

Αἰγυ-

Διγυπιακά in Φαρυγιον.
 αἱ in θῆς, εὐωνυμίται, ναυπάται, ὁμο-
 κοι, Χηνοδοσκία.

β' in ψίναφθ.

γ' in λητῆς πόλις, σέθρον, πνυτρίς.
 ιγ' (si non est mendum) in ἀγκυ-
 ρών.

Λοῖα in ὕρκανόι, μελιτιά.

περὶ Βιθυνίας β', καλλίπολις.

περὶ εἰς ἐν Δελφοῖς χρηστηρίον αἱ
 πύραυς.

Ευρώπη in Δυρράχιον, ἐλῖμα, ἐρκί-
 νιον, τυρακῖναι, ὕλεια, car-
 mine.

περὶ Εὐξάνη πόντος, in ἄβιοι δεῖαμοι
 Καρυκῶν α' in Ναξία, Καρόπλις.

β', in ἄμθ, ἀργίλα, τύμνθ,
 μέμας.

περὶ Κιλικίας in ἀφροδισιάς.

περὶ Κύπρον, χυτρί.

Διευκῶν γ' in ἀρσινόη, γάργα, ἀφά-
 κη, κορακόνθθ, ξιλία, σκυθό-
 πλις, γρ' δα, δρακόντος, ζάχυσ, γ,
 λίξα, μάγνα, χερρόνηθθ, χαλ-
 κῆα, ἔνφραπ, κυνῶν πῖλις.

Λυκίας πρὶ πλθ in δολίχη, μάκρσ,
 ψελλός.

περὶ Λυκίας α', in μολύνδεια.

Λυκιακοῖς in δαίδαλα δε μέλαχνα.

αἱ γάργα, ἐρυμναί, λάμος, τυμ-
 νισίς, οἰνόανδα, σίδυμα, τήλαν-
 δρος. β', ἀραξά, κραγος, ὕλμοι.

περὶ Λυκαρσίας β', in λυλη.

περὶ πλθ in σέβδα.

περὶ πόντος in ὕλεια.

περὶ πεφλαγοῖας, in γάργα,
 δαείδια.

περὶ Φρυγίας, γ', Φαρνακία, γάλ-
 λθ, ἀκμοῖα.

περὶ Συρίας, Τάβαι, ὠροπός.

περὶ παντοδαπῆς ὕλης λογοί, μβ'.
 in κοτυδαῖον.

Libro III. in αὐτομάλακα. XIII. in
 ἀλλώρια.

ἐν τῇ περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶν τοπ-
 κῶς ἐξημῶν. in ἀραξά, δε
 ἀσσός.

Alexander Ephesius in σβασή.

ἐν Λοῖα καὶ Διβύη in χαονία.

Alexandri hujus, cognomine
 Lychni, versus in λαπηθθ &
 ταπροβάνη.

Anacreon, in τίως.

Anaximenis μεταλλαγαί βασιλείων
 in πασαργάδα.

Androtio in αἰτωλία, βολιοσός, κρε-
 πία, θυρέα, ἐπαρίται, οὐνῆς.

Ejus liber tertius in ἀλικαρνασ-
 σός, quintus in μαλιεύς, sextus in
 αἰραί, septimus in μετὰ χοιον,
 ἐνύμη, οἰσῶς in ἀκόντιον.

Αἰθιδθ β' in Δελφοί, γ' in κά-
 πα, πᾶνακτον, παρπάρων. δ' in ἀρ-
 γινεῖσα. εἰ in μεθελάδες. ς' in
 ρησίνθ, ἀρκεσίγη, αἰραί, τήλος.
 Vide & p. 71. 429. 440.

Anthes in ἀλικαρνασός.

Antibius ascalonita Stoicus. in ἀσ-
 κάλων.

Antigoni περὶ ἡγήσεως Μακεδονική, in
 ἀβαττις.

Αντι-

Antigonus Carystius, in γυα-
ρ.

Antimachus, in ὑπερβόρειοι, ἀμφι-
γένεια, ἀργ., δύμη.

Ejus Θηβαίος citatur in αἰα. αἰ Θη-
βαῖδος in κύνθ. & versus ali-
quot heroici in πευμησός.

Ἀρτέμιδ. β', in κοτύλαιον.

Antiochus, in βρέθ., σαμάρεια.

Antiochus Cynus Ascalonita,
Philos. Stoicus. in Ἀσκάλων.

Antipater, γ' περὶ Ἑόδα, in ἀρμενία.

Antiphanes, Bergæus Comicus in
Βέργη.

Aphrodisius sive Euphemius ἐν τῷ
περὶ πατρὶδ., in ἀφόρμιον.

Apio in διπλόων., πόλις, καθεσσός,
κρεσός.

Apollodorus p. 175. 285. 415. 164.
166. 99. 102. 313. 361. 198.
222. 768. 769. 67. 82. 123.
136. 251. 603. 369. 767. 699.
704. 740. 392. 505. 631. 638.
668. ἱαμασιώπικος. in ἀρχικός.

Ejus β' περὶ Ἀλεξανδρείας in ὀρ-
βίτη.

Γεωγραφικῶν α' in πυρρίος.

περὶ γῆς δ' in ζωωζάμελλα, ἰβηρία &
forte in αὐσός, ubi alii codices
παραγῆστος β'. & p. 510. 535.
596. 619. 726.

πῶν καταλόγῳ, in τίνεθ. α' τῶν
καταλόγῳ, in ἀργυρά & πηλα-
ταιαί. ζ' ejusdem, in κοράνη. η'
in ὤλει.

περὶ θίων θ' in ἀρεθ. παγ. ις'.
ἀρχός.

καρικῶν δ' in ὕδη, ζ' in ἀρκόνησ.
& p. 517. 540. 550. ἰνάρκαστος.
ις', λαρίνια.

παραγῆστος β', in αἰθυλλοί, αὐγίλα,
νασός, ψησσοί, τρέπη, γ', in ζω-
ζάμελλα.

χρονικῶν α', in ἀσώλειον, ἐλωρός,
μνῆς, χῆσιον. β' in Νόα. ὑπκαρόν,
φαβία, χαρῶνεα & χαλκήτο-
ριον, γ', in ἀμαξίτος, ὅκαιθα.

δ' in αερία ἀμήστρα & καινοί.

Allegantur & Apollodori

Chronica p. 628. 630. 512.

514. 543. 170. 118. 57. 314.

329. 114.

Δευτέρῳ, operis nulla mentione,
in αερίαντα.

Apollodorus Nicæus in Νικαία.

Apollonides ὁ Νικαεὺς, περὶ παροί-
μιων, in τέμενα.

Apollonius Historicus Ascalonita:
in Ἀσκάλων.

Apollonius Myndius Grammati-
cus. in Μύνδ.

Apollonius τεχνικός in Ἐρυσίχη. ἐν τῷ
πρὸ γυνών, in καρία.

περὶ παθῶν, ἰbid.

Apollonius p. 4. 6. 267. 296. 309.
323. 356. 409. 462. 583.

Apollonius Technius Parius.

ἐν τῷ περὶ παρωνύμων, in παίρ.,
ἀβασσηνοί, & forte ἀβελνάται.

Apollonius καρικῶν α' in κερρόπληξ,
δ' in κύον, ὕδη. ε', in ὕλλυαλα. δ'
& ις', in βάρκασι. ζ', χρυσσοίς.
ιζ', in ἀγκυρα & εὐρωμ. ιη',
in χαλκὸν τῷχ.

Κρίδης κήτει, in ψυκτήρι.
 περι' λυκίας β' in κοχλίαισα.
 Apollonius εν β' in δισία, μάκρωνες.
 θ', in τείσαι.
 χρονικῶν δ', in χαλκητόριον, ubi vi-
 detur leg. Apollodorus.

Apollonius Rhodius in αἰσάτις, ἱερ-
 οῖσι, κρεβιάλῳ, ὄρχησας, κύα,
 αἰσάρως, αἰλαί, ἀκρόναι.

Argonauticorum quarto. in ὑλ-
 λας. secundo, in ἀσθημῆς.
 ὅρ' ῥόθυλλος in δώλοι.
 κανῶν, in χώρα. Κανῶν δευτέρῳ
 in κέρυθος.

Apollonius Letopolites ὁ ἀρχιερεὺς.
 in ἀπὸ πύλας.
 ἐν Ἀπιδανίῳ. Carmen hoc sine
 auctoris nomine citatur in
 ἡμισυνέ.

Apollonius Antiochenus, Stoi-
 cus. in ἀπὸ χεῖρα.

Appianus in δάλμιον, πάσαι.
 ἐκτῶ, in ἀστυπῶσι.

Aratus in πολὺν σόδρος, ἐλεγεῖον ejus
 in γάρταρα.

Arcadius Grammaticus in ἀφ' ἑ-
 τῆς, δασκύλειον, αἰγυρῆναισα, ἑ-
 φύσιν, μοδάκρεια, λυγιστά,
 χαιρῶναια.

Ejus ὀρθογραφία in ἀκτῶ.

Archilochus, in κέρυθος.

ἐπὶ δούκῃ, in πύρῳ.
 ἰσθακχίς in βέχην.

Archippus ἰχθῶσι citatur in γα-
 λῶνται.

Aristanetus ἀ τῶν περὶ Φασηλίδας
 in γέλα.

Aristagoras in γυναικόπολις, ἐκκῆ-
 νικόν.

ἀ Αἰγυπιακῶν, in ἐρμωτομυθίαις δε-
 πακομψῳ. β' in κίς κόμη. Et
 sine libri numero, in ψεῶ.

Aristarchus, in ἀλαλκόμενοιον, δαλι-
 χον, ἴλιον, μῶμερφας.

Alius cypus mentio (ex Aristophane) in ἰσθρία.

Aristides in ἀραί, τίνοςδῳ.

Aristo Julietes Ceus Peripateticus.
 in ἰαλῆς.

Aristo, Gerasenus Rhetor eximius
 in Γέρασσα.

Aristocles κεκρυμένος. in κύριον.

Aristocrates in ἀδάτης.

Aristophanes in μῆλῳ, καυτορῶν,
 πινέξ, ἀθήναι, ἀχέρων, ἐρετήῳ,
 παμπασιδῆς, παμπασιον.

Ejus ἀχαρνεῖς, in βοιωτία, τραγά-
 σαι, φυλῆ.

Βαβυλωνίαι, in λακωδαίμων,
 ἡρακλῆς, in ἀργῳ.

Εκκλησιαζῶσαι in ἀχεράδης.
 Ἰσομοφορέα? ὅποι, in ἀργῳ.

Ἰσομοφορέα, in ἰσθμίουσῳ, Φολῆ, χαλ-
 κῳ.

ῥεῖσθῳ. ἢ ἰσθμίουσῳ.

Λυσιστράτη, in τεκέρωνθῳ.

Παράλῳ, in πέρης.

ὑλακῶν, in Φαλῆς.

ὄρως, in τριβαλῶν.

Σφῆκες, in δημόνησῳ.

πλμιοσῆς, in πλμιοσῶς.

Arion Methymneus in μεθύμναια.

Τρι-

τετραφάλης, in τετραφάλη.

Citatur etiam Aristophanes
alius ὁ τῶς Θεοφάνους ὄντος γεγρα-
φώς, in αἰνιτισμοῖς. Eiusdem
Βιωτικῶν β. in χαλκίονα.

Aristoteles in ἑταίρῳ & p. 670.
688. 692. 770. 487.

πολιτείας, in ἀριστοκρατίας.
πολιτεία Ἀμβρακιωτῶν, in διέ-
μεσται.

Ἡπειρωτῶν, ἀμύνται.

Τενεδίων, τένεδος.

περὶ γεωγραφικῶν αἰκυσμάτων, in
γεωγραφικῶν αἰκυσμάτων, οἰνα, ἀμβρα-
κίονα, ἀμύνται, ἀμύνται.

Aristoxenus, Musicus Tarentinus
in τάραν.

Armenides in ἀλίστα.

Arrianus Nicomediensis in Νικο-
μεδείᾳ, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
Βίβλος, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα. & p.
702. 720. 689. 212. 412. 72. 97.
474. ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.

Libro XVI, operis nomine
misso, in ἀλίστα. Libro XL, in
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.

ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.

ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.

γα. 9. ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
in ἀλίστα.

περὶ αἰκυσμάτων, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.

Artemidorus Ephesius in γένεσι, γέ-
νεσι, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.

Geographus in ἀλίστα.
Γεωγραφικῶν ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.

ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.

Libra decimo, sine operis no-
mine, ἀλίστα.

Alius Artemidorus Ascalobita
quidē Bithynia scripti, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.

Asclepiadis Medici auctores, in
ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα, ἀλίστα.

Asclepiades, in ἀλίστα. Myrleanus
in Μυρλέα.

H 3 Ascle-

Asclepiades Anazarbeus

περί πίπμων, in ἀναζαρβα.

Asclepiadis Tragilci

τραγωιδιῶν βιβλίω εἰς, in τραγίλ.

Asclepiades Nicæus in Νικαία.

Asinius Quadratus, in γηλῆς, μεσοσητή.

Astynomus in Κόπρ.

Athenæi Δειπνοσοφιστῶν β in γαμήλῳ, τήν, ἰβηρία. γ' in γαγχα.

Athenodorus Anchialensis de sua patria in ἀγχιάλη.

Axones Legum Solonis in ἀγνῆς.

Bacchylides Jultetes CeusSimoni-
dis ἀδελφιδῆς. in ἱελίς.

Babager μακεδονικῇ, in ἄλβηλ, β' ejus operis in ἀμολβ.

Basianus ἄρις ῥήτωρ patria Berrhoënsis. in βέρουα.

Blefsus στυδομελίδων ποιητής in καπρίνη.

Bolus Democriteus. in ἀψυθῆς.

Callias. Vide supra, Ἀβρου.

Callimachus p. 561. 99. 113. 209. 293. 307. 374. 395. 582. 688. 576. 622. 546. 526. 566. 629.

α' αἰπῶν, in ἀραχναίων, ἀαρυῆς, μεσοπύργου, μαλλῆς, τρυπακρία, τρυπιδίον. β' (forte ejusdem operis) in κυνέτα, γ', in ἀπίας, λυκώρησι, δ' in δειπνίας.

ἰωμασίσις in κερῆται.

Δαυδάλῳ in αἰδηψ.

ἐκάλῃ ibidem: & in δίατη, ἰσπίς, λυρκεῖν, τρενέμας.

ἐπιγράμματα, in ἐσπῆς.

ἱαμβοῖς in ἀπίσας.

Ex hymno in Delum, in ερυμῶν.

ὑμῶ in Dianam, μέλιγυς.

Callisthenes, γ' ἑλληνικῶν in τέμνα.

Callistratus libro VII. de Heraclea.
Vide infra, Domitius Callistratus.

Capito, in ἀκαρσιότῳ, ππῆ.

ἰστωρικῶν α' in Κοτράδες, β' in ἀλίματα, ἀρῦκανδα, ἐδεβησῶς, λάλισμαδα, σύβρα, μέκιστος.

γ' ἀρεναί, μενιδήμιον, σπῆρα.

δ', καυίνδατα.

ἰστωρικοῖς in μοναβαί.

Carneadis successor Clitomachus in schola Cyrenaica. καρχηδόν.

Carterus, vide Craterus.

Castor in βοιωτία.

Cato, in δις πόλις.

Cephalo in ἀρίσθη, γραμῆς.

Corcidas Megalopolitanus ἄρτος
νομοθέτης ἢ μιμιάμελαινποικητής, in μεγάλη πόλις.

Cerycus Sophista Gerasenus, in γέρρασι.

Charax p. 11. 19. 43. 54. 90. 131. 161. 204. 120. 372. 419. 730. 743. 726. 740. 719. 766. 332. 425. 171. 584.

250

χρονικῶν ἁ in παρράσια. ἑ in ἀργίαι.
γ' in λάραιδα. ζ' in αὐπεριάται.
η' in ἀλαβέριον, ι' in ἄρσει, ηφαι-
στια, σέλυες. ιά in δῶρ, ιε in
ψίμαδα ις' in ὠρεός.

Ἑλληνικῶν β' in ἀδράσεια, & τάννα-
ρ. δ' in φήγεια.

β', sine operis nomine, in ἄσυ-
ρα, ι in κοσίανα, ιβ' in κέριοι.

Charondas Catanæus Διόσημ. ἑ
ἑ Ἀθήνησι νομοθετῶν. in κα-
τάνη.

Choerillus Jassensis, in ἰασσός.

Choeroboscus, vide Georgius.

Cineas Rhetor. in ἑφύρα.

Claudius Julus sive Julius ut in
λάμπη legitur) ἁ Φοινίκων (leg.
Φοινικικῶν) in ἄκη. In ἰθδαία
vocatur ἰόλα.

Cleo, Syracusanus, ὡς λιμένων, in
ἀσπίς.

Cleodamas, de re equestri, in ἄχ-
ναι.

Clitomachus Carthaginienfis Dio-
gneti F. nomine patrio Af-
drubal &c. Vide in καρχη-
δών.

Corinna, in ἱέσσεια.

Craterus, ὡς ψήφισμάτων. in λη-
ψήμανδ & χαλκητόριον.

γ' in καρήνη, τυρέδιζα.

θ' in ἀρταῖα, ληψήμανδ.

Crates, in νήιον, πέρταρ.

Cratinus, in ψύρα ἀδραμύττειον,
μαλθακοῖς in ἰθβρία.

Νέμεσις in ψύρα.

Σερίφιοι in δάλων πόλις.

Crito, Getica scripsit, in γητία.

Ctesias, in ἀγβάτανα, δελβίκαται.

ὡς ἐιγήσεως γ' in κοσότη.

περίστων, ἁ in σίγυν, ἐν τῷ δδ-
τέρῳ in τρίζα.

Περζικῶν ἁ in χάυνον, γ' in κυρ-
ταῖα.

Περζικῶν ι in δαρβαῖοι, χωρα-
μναῖοι.

Cyon Cydathenæensis in κυδαθη-
ναιον.

Daimachus, λέ πολιορκητικῶν
ὑπομνημάτων, in λακεδαί-
μων.

Damagetus, vide Demagetus.

Damastes ἐν τῷ ὡς ἐν ἑθῶν, in ὑπερ-
βόρειοι.

Damophilus, in ψήακη.

Deilochus Cyzicenus, in λαμψα-
κός.

Demagetus sive Demaratus, in
ἀκτή.

Demetrius in ἀγβάτανα, ἀκτῆ, δρ-
κάδες, ἀθῆναι, ἀλθαία, ἀπία, ἀτ-
πάλεια, ἀπάκη.

συνωνύμοις, in ἀλαβών.

Demetrius Antigoni F. in κύρρ.

Demetrius Salaminus in καρπα-
σία.

Demetrius Callatianus, in αἰτή-
κυρα.

Demetrius Odesen⁹ qui de patria
sua scripsit. in ὀδησός.

Demetrius Scepsius ις' τρωϊκῆ Διό-
κόσμη, in Σιλίνδιον.

Deme-

Demetrius * Phalereus in Nican-
drum, Κερώνη.

Demodamas, Milesius, in αὐ-
πσοῦ.

Demosthenes, orator, in δορυλαίειον
& δολολλανία.

Demosthenes, Βιθυνιακῶν libro
secundo in Τάρεας & Ταρσός.

tertio in τευμησός.

quarto ἀλεξαστρέα.

5 in δερπική.

6 in κοσσός & μυκισαλοῦ ubi versus

citantur sicut & in ἡραία ex id

et si operis nomen expressum

non habetur: ibique Bithy-

nus appellatur.

Demosthenes κῆσεσι, in ὀλιζών.

Idem forte in ἀμαρῆς, λαμ-
ψυκῶ, Κρήσσα, Χαλκεία.

Demus Delius. in βελγίη.

Dexippus, ἱερωνικῶν, σεμχαίοι.
13, in ἐλαιο.

Diagoras Melius. in μήλα.

Dicaearchus, in πάρεα.

α' & τῆς ἐλλάδος βίαι, in χαλ-
δαίοι.

Didymus, p. 10. 17. 43. 96. 149.

162. 464. 616. 717. 666.

758.

Decimo συμποσιακῶν. in ἡτία.

secundo, in οἶβα.

ἐν συμποσιακῶ, in μίλητι.

Dieuchidas, in σιρφαί.

Dinarchus, & πνθία, ξενίας, in
αἰγναί.

Diodorus, in ελαιεύς, χόλδεγ, &
τρικόρυτον. Grammaticus, αγ-
χιάλη, χόλαργος.

Diogenes Cyzicenus, scripsit VII.

libros de sua patria. in βεσσι-

κῶ. liber tertius in ζέλεια. Pri-

mus in ἀδρασεια. decimus in

ἀδρασεια.

Diogenes ὁ λαερνεὺς φιλοσόφῳ ἰσο-

ρίαι, in δρυΐσαι, ἔνετοί, χολλίδαί.

Dionysius, in χόλαργ, πάνδα,

ελαιεύς, τρικόρυτον, αἰγυρναί,

αἰτήνη, σιγεία, σίβα, φαρμασίαι,

λακαρία.

Dionysii Halic. ῥωμαϊκῆς δέχαι-

λογίας libri p. 32. 181. 164. bis:

369. 441. 771. 451. 483. 598.

510. 547. 43. 353. 369. 470.

Liber XIII. p. 587. XV. p. 695.

473. 438. Libro XVI. p. 551.

681. 738. 267. 61. 461. XVII.

p. 551. 588. & in φεραντί.

XVIII. in ἐκρίκοι, νάριαι XIX,

in κωνσταντία & p. 501. 676.

Ἐπιτομή, in κορίοι.

Πέμπη ὁπταρῆς, in αἰρίκειαι.

Dionysius Byzantius ἀνάκλη, βοσπό-

ρ. in χερσόπολις.

Dionysius Cyrus Medicus, in κύρ-

τῶ.

Diony-

* Phalerei nomen ab alia manu adjectum videtur.

Dionysii *περίησις* p. 14. 32. 212.
222. 244. 265. 297. 352. 409.
417. 418. 451. 587. 590. 752.
144. 151. 169. 178. 468. 482.
locupletior, quam hodie ex-
stat. Vide notas ad *ἐμίσσα*.

Dionysius (Samium hunc facit Eu-
stathius in prolegomenis ad
Dionysii *περίησιν*) Bassarica
carmine Epico scripsit.

γ' *Βασσαρικῶν*, p. 238. 241. 257.
310. 355. 376. 452. 465. 677.
286. 288. 601. 458. δ' in *ᾠδο-*
νες, ιη' in *βάλιγγα*. δ' in *γάρδοι*,
ἐαρες. α' in *Μαλλοί*.

Dionysius Thrax, de Rhodo, in
παρῶς.

Dionysius Tryphonis, in *μυρρί-*
νης, *ῶα*.

Dionysius Uticensis (an Diocles)
ριζοτομικῶν α' in *ιτίκη*.

Dionysius *Γιγαιπιάδης* α' p. 331.
465. 711. β' in *ῥέσαι*. γ', in
νέσσαν. forte Samius.

Dionysius lib. XXIII. *μυσικῆς ἱστο-*
ρίας, in *ὑδρεᾷ*.

Dionysii Epitoma, *κορύμβια*.

Diophantus, *αἰβίοι*, in Politicis, *λι-*
ευσῖνοι.

Dioscorides Anazarbeus Medicus
clariss. in *ἀναζαρβά*.

Diotimus Adramyttenus Garga-
ris litteras docuit, in quem
Arati Epigramma in *γάργορα*.

Diotimus, Lib. LXV. *παντοδαπῶν*
ἀναγνωσμάτων, in *πιασαργά-*
δαι.

Domitius Callistratus, lib. 3. de He-
raclea, in *ψίλιον*, *τέφρα* lib. 4.
in *ἀρκιρόεσσα*, *μόκατε*. libro 6. in
ὑπος & *ῥοδίς* *πολις*. 7. in *Ὀλδμνη*.

Dositheus, in *δῶριον*.

Duris, in *ἀκράγαντες*, *ἀγασσις*, *γέρ-*
γυα.

Duridis Elaitæ epigramma in *ἔφε-*
σῶ.

Echecratides Methymnæus Aristo-
telis discipulus. in *μεθυμνα*.

Echephylides, in *σφακτηρία*.

Emphanes, an *Ευφανής*, *πυραυνῶ* in
πύρην.

Epaphroditus p. 56. 57. 223. 263.
308. 364. 368. 398. 409. 508.
759. 659. Neronis liberrus.
in *βιθύτιον*.

in Homericis, *λαπίθη*, *νάρικῶ*,
ὀλμιον.

Ephorus p. 8. 13. 127. 230. 346.
436. 216. 236. 165. 294. 406.
732. 229. 99. 109. 211. 229.
247. 427. 582. 583. 595. 631.
666. 667. 583. Historicus Cu-
manus, in *κύμη*.

ἐν τῷ α' in *δυμᾶν*, *χαλίσια*. γ' *Βα-*
φία, *σχυφία*, *ἀθήναι*, *λάμψῶ*
μυκαλυσός. ε' *ἄβανῶ*, *βρύλ-*
λιον. *καρχκὸν* *τείχος*, *παραρνήια*,
ὑδρα. ε' *ἀλιεῖς*. ι' *πύρῶ* ubi
multa ejus verba referuntur.
ιβ' in *τύχη*. ις', in *ἐνπελλα*. ιη' in
ἔρμῃ *πεδίον*, ιθ' *ἄρτος*, *αἰπῆς*, &

- Φοινίκαιον, κγ' Ἐφέια, χρυσόπολις.
 κς' in Κασσάνωρ. κδ' in δυ-
 μάν, κζ', Εύμαζ, Ζηραίοι.
 ΚΗ in ἐρεῖ, Φάρ, μύδονες.
 κθ' ἰς, χυτόν. λ', μελι-
 τήα & μετάχοιον.
- Epicharmus, Comicus è Craſto Si-
 ciliæ. in Κραστός.
 σφιγγί in χιτώνη.
- Epicrates, Balaneotes. Φαλαντεύ.
 ejus Encomium in patriam. Βα-
 λαντεύ.
- Epigramma incerti auctoris in
 διον, ἀγχιαι, ἀγχιάλη, Μίλητος,
 Φασίλης.
- Epitherſes Grammaticus Nicænus
 qui ſcripſit de vocibus Atti-
 cis & de comicis ac tragicis,
 in νικάια.
- Eratoſthenes p. 27. 61. 185. 254.
 255. 96. 113. 198. 430. 696.
 698. Agathoclei F. Cyrenæus,
 in Κυρήνη.
- Ejus Ηειρόνη, in ἄςυ.
 ραλαπικῶν α' in παλιτέσιοι. β' σπάρ-
 τικος. δ' Ἀλενῆς. ε' in ὕγκανία. ζ',
 βοὸς κεφάλαι, λγ' ὕδρηλα.
 Ερμῆς in ἀπία.
- Erranius lege Erennius five Heren-
 nius, in βαβυλων.
- Eraſiſtratus Medicus Julietes Ceus.
 in ἰαλῆς & Κάς.
- Erennius Philo ἱατρικῶς, in θυρρά-
 χιον, κύρ. Vide, Philo.
- Evages Hydreates Comicus in
 Ὑδρεία.
- Eubius Alcalonites Stoicus, in Ἀσ-
 καλῶν.
- Euclides Megarensis Socraticus. in
 Μεγάρων.
- Eudæmon, in δοκίμιον, καπετάλιον,
 Ὀρεῖα.
- Ejus Ortographia in αἰλία.
- Eudæmus, leg. Εὐδαίμων in δασκύ-
 λιον.
- Eudoxus in ἄβδηρα, καστρινάια, ἀγά-
 θη, πῶνα, πλαπυαί, ἀσκαλῶν.
 α' γῆς περὶ ὅδ, in ἀρμενία &
 μοαστόνικοι, σαρμάται, χά-
 λιβες. β', in ἄσδονις. δ' περὶ ὅ-
 δων, in ἄβδηρα, σκυμνιάδαι,
 σιντία, καλή ακτή, χαλκίς, χα-
 βερηνί. ε' γῆς περὶ ὅδ, in ἀζα-
 νία, ζυραντίς & ἀσίνη, Φελισαίοι,
 αἰγίον, ὀπκοί, σκυλλήπον, κρεμ-
 μῶν.
- Eugenius Stephani aut Hermolai
 in Cæsarea ſchola antecessor,
 λέξεων συλλογῇ, in αἰακτόρεια.
- Euphemius, ἐν τῷ περὶ παιδείας,
 in ἀφόρμιον.
- Euphotion in ἀλήσι, ἄλπαν,
 ἀγύρας, νάξ, γάξα, βοιωτία,
 δαφνῆς, μωρεῖς, τρικόντην,
 ὠρωπῆς.
- Ἀλεξάνδρω in Σόλοι.
- Ἐρᾶς ἢ ποτηροκλήπη in αἰλύβη.
- Ἐρπιδάρω (forte Ἀπιδωδάρω vel
 Ἀρτέμιδ ὕμνω) in ἀσσωρον.
- Θιούσω, in ακτή, λυκαῖπος, ὠρυχιον.
- Θρα-

Θρακί, in ἄσσωτῳ, ἐγκαῖα.

ἰππομέδοντι in λυκαῖνῃ.

ποτηριοκλέπῃ in ἀλύβῃ.

χιλιάσιν, in ἄσκανία, χαονία.

Euphrates Epiphanensis Stoicus. in
Ἐπιφάνειᾳ.

Eupolis in ἀγυὰ, ἀμυρῳ, ἄτραξ,
τρῆγοῖα, γράσιλλῳ.

Μαρικᾷ in γάδιερα & Ἰεσσαλία
ubi μαρυκαῖ legitur.

Πόλεσι, in μάροδονες.

Χρυσῶ γένει in Μαριαδυνία.

Euripides, in βοιωπία, ὑρία, χερρό-
νησῳ.

αἰξί in ἀντρον.

Ἀνδρομάχῃ, Φθία.

Ἀρχελάῳ, αἰθίοψ.

ἔρεχθῇ, αἰθίοψ.

Θησῇ, ἐνρώπῃ.

Εὐρυδῇ σατυρικῷ, τάρταρῳ.

Λικυμνία in πυθραῖα.

Πλεισθέει, ἀργῳ.

Eusebius, ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ,
in βίῃνῳ.

Eustochius in παντοκράτορι.

Eutropius, in καρχηδόνι.

Favorinus, vide Phaborinus.

Georgius, Γεώργιῳ ὁ χοιροβοσκός,
cognomento subulcus, ὀμα-
πκῷ, ταμίαδι.

Glaucus, in δρίνδηλα, δευτέρα, αἰτα-
βηνοί.

τιπάρῃ, in Γάδδα.

Ἀραδικῇ δὲ χαλιοζογία in γέα, σιλ-
μηνοί.

Ἀραδικῶν β' in δέμαθι & αἰταφυ-
νοί, ἔρτα, Εὐαληνοί, νέγλα, ὅμα-

να. γ', αἶλαιον, βασιννοί δ', in
δέμαθι. ἢ in Γάζακῃ.

Glossographi. in ἄλλῳ.

Harmenidas, in ἀλῖαρτῳ.

Hecataeus Abderita. in ἐλίζοια, κα-
ραμβύκῃ.

Hecataeus Milesius, p. 12. 13. 18.

37. 48. 51. 56. 198. 71. 732.

207. 209. 230. 262. 272. 273.

280. 350. 353. 367. 581. 753.

462. 399. 401. 403. 406. 407.

433. 443. 478. 489. 605. 466.

453. 506. 517. 539. 573. 665.

670.

Περικλήσῃ, in Θίγγῃ, δέλων πῖλις,

γαῦλῳ & p. 412. 436. 493.

264. 666. 717. 718. 441. 485.

490. 525. 527. 538. 583.

β' ὡς Περικλήσεως in ἀγέροβασις.

Ἀλίας Περικλήσῃ p. 6. 144. 262.

448. 604. 628. 354. 631. 465.

466. 632. 667. 418. 422. 426.

437. 466. 470. 482. 487. 489.

493. 499. 503. 373. 374. 402.

443. 456. 508. 517. 531. 536.

537. 544. 547. 543. 475. 483.

262. 753. 682. 687. 668. 669.

671. 676. 677. 680. 754. 718.

768. 572. 579. 595. 701. 712.

724. 730. 733. 599. 600. 737.

548. 553. 556. 559. 561. 562.

564. 567. 569. 571.

Ἀιολικοῖς, in ἀμαζόνειον, μελήτης
κόλπῳ.

ἀ γυναιλογίων, in ἀμφανοαί, ἀπὶ-
τρeron, μελία.

δ ejusdem operis, in μύγισσι, τρε-
μίλη.

εὐρώπη five εὐρώπης πεποιησὶ, in
αἰθάλῃ, αἰζάκη, ἀμπελῶ,

ἀελύθη, αὐτογδα, ἰμφῆς & p. 418.

425. 427. 430. 436. 446. 447.

467. 470. 471. 472. 475. 477.

479. 480. 481. 482. 492. 606.

610. 612. 616. 617. 486. 494.

638. 662. 668. 670. 672. 676.

678. 686. 165. 174. 260. 286.

288. 290. 556. 557. 563. 564.

565. 570. 572. 573. 567. 292.

295. 306. 338. 339. 340. 345.

348. 357. 362. 370. 377.

378. 415. 416. 507. 512.

513. 515. 516. 517. 521. 526.

527. 531. 540. 541. 544. 546.

550. 551. 751. 753. 57. 58. 120.

450. 460. 462. 687. 747. 755.

756. 757. 758. 769. 749. 710.

716. 718. 724. 725. 727. 731.

747. 748. 592. 596. 597. 599.

Περὶ γῆς λιβύης. in ἐλῶει, ἐν-
δαίπη, & ἐναβάτης. p. 577.

475. 680. 736. 742. 764. 954.

Διγύπτι πεποιησὶ. p. 515. 683.

690. 730. 756.

ἰσρελῶν (α, in οἶη & Φάλασσα.

Περσικῶν α in δερπῆς.

Ἑλλησιωντῶ in τένεδῶ.

Hegemon, Leuctricum bellum
scripsit, in ἀλεξάνδρεια.

Hegesianax Grammaticus Troa-

derisus πρὸ Δημοκρίτου λέξεως
βιβλίον. in Τρωιάς.

Περὶ ποιητικῶν λέξεων. id.

Hegesippus Mecybernæus Παλλῆ-
νακὰ scripsit. in μηχανόερα,
παλλήνη.

Heliodorus Πρωτοπλάτης, carmine.
in Φυλάκη.

Helladius, ἐν τῷ ἀσχεῖ in Ἀγδα-
πανα, Βηρυτός.

Hellanicus p. 102. 106. 508. p. 8. 68.

395. 75. 448. 554. 164. 165.

199. 263. 266. 433. 604. 771.

679. 728.

Δευκαλιωνίας α in ἀράδαν, μισ-
ρομεταξάσπενδος, ἡγώνιον, ἀλ-
πων, Φημίαν, καπρία, λα-
κέλα. β in Μιδάκων, σάλμ.

ἰσρελῶν α in ποῖα, σίπυλ,

Φαίλαξ.

ἰσρελῶν β in Φερίκη, ποῖα,
χαρῶννα, χαλκίς.

ἰσρελῶν γ in χαονία.

κτίσπον ἐδνῶν καὶ πόλων, in χη-

εμῶν.

Κυπριακοῖς, in καρπασία.

Δεσδιακῶν α in μαλῆεις, τρεῖς αἰσῆς,

β in νάκη.

περὶ λυδίας, in αἰσῶν.

Περσικῶν α in δερπῆς, χαλδαῖοι, β

in τυρέδζα.

Σκυθικά. in ἀμάδοκοι & ἀμύρ-

νον ubi σκῆψης pro eadem

legitur.

Libro secundo, sine operis nomi-

ne, ἀράμεια.

Τρωί-

Τρωϊκοῖς, in Φοῖπον. α Τρωικῶν, in
βαπτεῖα.

Heracleo, in βῆσσα. Glauconis fi-
lius vocatur, in ἀγεια. Glau-
ci F. in δρέψασα, & κροκύν-
λειον.

Heraclides, μακεδονία.

Heraclides Grammaticus Mopsea-
tes, in μόψα. ἐστά.

Heraclides Ponticus lib. I. in μοῖσο-
πία. πει νήσων in ὠλίαρ.

Herennius in βαθυλάων. Vide Eren-
nius, & Philo.

Hermias πενηγῆσαι, in χαλκίς.

Hermippus Comicus, θεοῖς, in πῆ-
ναρ.

Hermippus Berytius, in ῥαβεννα.

Hermogenes Tarsensis in ἀζανοί.
Rhetorice scripsit, in περὶ τοῦ.

Herodianus p. 1. 12. 133. 139. 250.
271. 281. 36. 58. 63. 75. 80. 92.
202. 222. 241. 373. 458. 461.
464. 470. 475. 478. 484. 515.
719. 754. 572. 574. 605. 642.
750. 736. 173. 176. 228. 268.
445. 702.

ἐν πρώτῃ κλίσει ὀνομάτων, in
βρίγες.

ἐν ὀρθογραφίᾳ, in καρία.

περὶ παιδῶν in πνύξ.

ἐν τῇ καθόλου προσωπίδι, in ἔρυ-
σίχη.

ἐν τῇ καθόλου (Xylander subintel-
ligit χεῖρα) in καρία.

Libro I. in ἀζανοί.

Libro III. in ἀμάρραβις.

IV. τῇ καθόλου in ἀδανα, φρεῖς &
ἰωπῖς.

VI. in Εὐρδαῖα, σὺναγχος.

VII. in πόξιοι.

VIII. in ἀψαρ, δώπιον.

XI. in σάλιμνα, & ἄγρη.

XII. in δριανθῇ & τριποδισκ.

XIII. πει ἐδεπέρων, in ἀκακαῶν.

XX. in ἀβα.

ὑπομνηματίζων τὸ περὶ γενῶν
Ἀπολλωνίς, in καρία.

ἐν τοῖς εἰς λῖς, in ἀδελῖς.

Symposium Puteolis scripsit, δι-
καιάρχεια.

περὶ σωπῆξε. σοιχείων in ἀγ-
βάτανα.

Herodorus in πευκέτσιοι, ἀργ &
δρυόπη.

Libro decimo in γλήπες.

Decimo τῶν κατ' Ἡρακλέα, in
ἱβηρία & κυνητικόν.

Herodotus, p. 5. 9. 19. 121. 38.
50. 58. 87. 90. 101. 105. 121.
128. 129. 133. 134. 141. 159. 195.
184. 192. 198. 199. 692. 739.
206. 235. 430. 438. 262. 405.
417. 436. 443. 450. 359. 365. 403.
388. 384. 423. 373. 381. 458.
423. 425. 448. 529. 718. 745.
273. 281. 296. 275. 283. 289.
293. 300. 337. 440. 165. 184.
174. 176. 326. 477. 479. 481.
485. 493. 759. 765. 552. 553.
568. 577. 595. 240. 245. 248.
437. 446. 450. 729. 759. 764.
746. 705. 706. 670. 674. 681.

I 3

Vita

- Vita Homeri*, in νεὸν τεῖχος.
 Herodoti Epitaphium in Θέροι.
 Herodotus Olophyxius περὶ νυμ-
 φῶν καὶ θεῶν, in ὁλόφυξος.
 Hesiodus, in ὁδαντὶς, αἰγείον, αἴσων,
 ἄμυρ & p. 182. 331. 383.
 619. 689. 768. 526. 546. 602.
 498. 728. 729.
 ἐν Αἰγυμῖς δευτέρῳ περὶ ἰδὸς χεά-
 φων, in ἄδαντῖς.
 Versus ejus ex κατελόγων α', in
 γερηνία.
 Cumanus, in Κύμη.
 Hierocles, Φιλίστορος in βραχμαῖνες
 & περκυνία.
 Forte idem Hierocles Hyllari-
 menfis, qui ab athleticis Exer-
 citationibus ad Philosophiam
 adductus traditur in Ἑλλά-
 εσμα.
 Hippocrates Cous in κῶς.
 Hippius Rheginus, κέρπας.
 Histiaus, βηρυτός.
 Homerus, p. 5. 10. 15. 50. 51.
 52. 60. 67. 68. 69. 97. 98. 99.
 103. 106. 115. 130. 132. 142.
 148. 152. 159. 162. 178. 180.
 185. 187. 227. 353. 433. 447.
 610. 611. 711. 724. 726. 728.
 734. 735. 737. 738. 442. 623.
 630. 641. 678. 681. 691. 692.
 696. 697. 700. 703. 739. 745.
 748. 768. 410. 413. 423. 425.
 426. 430. 431. 364. 368. 372.
 373. 382. 389. 402. 407. 758.
 767. 456. 163. 164. 169. 170.
 195. 197. 209. 227. 235. 239.
 274. 276. 278. 283. 290. 299.
 303. 320. 323. 326. 327. 335.
 340. 341. 342. 344. 345. 347.
 349. 354. 355. 357. 358. 464.
 466. 474. 475. 476. 477. 486.
 489. 491. 492. 499. 500. 502.
 508. 511. 520. 751. 534. 538.
 545. 558. 568. 589. 602. 607.
 731. 753.
Hymno in Apollinem, τευμησός.
 Horapollo Philosphus Phenebe-
 thites in Φενέθηθις.
 Hypsicrates, in Αἰθίοψ.
 Jason in τήλ & scripsit βίον Ἑλλάδος
 quatuor libris in Ἀλεξάνδρεια.
 Iccus Tarentinus Medicus Olymp.
 77. clarus. in Τάρας.
 Josephi Ἀρχαιολογίας Ἰσραήλῃς li-
 bri. p. 113. 134. 208. 220. 265.
 163. 595. 588. 541. 406. 663.
 252. 253. 259. 261. 696. 694.
 733. 373. 377. 432. 388. 740.
 599.
 α' πρὸς τὰς Γαμαλίας πολέμῳ, in
 Φασσηλῖς.
 Ipnus, in Γαμιῖον, si recte legitur.
 Irenæus Nicænus in καπετάλιον.
 Isigonus Nicænus in Νικαία.
 Ister in ὀρεαῖς, ὀπία.
 ὀποικίαις Αἰγυπτῶν, in αἰγυαλὲς &
 ὠλεν &.
 δ' ἱλιακῶν (leg. ἡλιακῶν) in φύ-
 τεον.
 Ister, in Κάρη. Calatianus, librum
 insignem de tragœdia scri-
 psit, κάλατις.

Juba,

Joba, ἰδοὺς, in Ἰερβακή. libro I. in
λαβίνιον.

αἱ ῥωμαϊκῆς ἰσραήλ, in ἀδολεσθέντες
δε ὠπία.

βῆ ῥωμαϊκῆς δόξατολορίας, in νο-
μαντία.

Julianus Imperator in Τιβερίας.

Iustus Tiberiopolita belli Judaici
scriptor, in περειαίς.

Leander Nicanor, ἐν μετρωμοσίαις,
in ὕδῃ. Vide infra, Nicanor.

Lepidus, in βεθραπῆς.

Ὀππομῆς ἰστορίας sive ἰσραήλ, αἱ,
πράα. ἢ in σκόποι.

Lini (vel Clini) patria Apollonia
Cretæ, in Ἀπὸλωνία.

Linus Historicus Oechaliota, in
οἰχαλία.

Lucillus * Tarræus, lib. de Thes-
salonica, in Θεσσαλονίκη. Λύ-
κιⓈ ibi legitur, at in κάλαρνα
δε in πέρρα, λένκιⓈ.

Scriptit 3 libros de/proverbiis,
de litteris, πχνικά in πέρρα.

Lupercus, in ἡλεικⓈ.

Lulius, ΛύσιⓈ (forte, ΛέκιⓈ Lu-
cius, idem cum superiore) in
μίτζα.

Lycophron, p. 2. 30. 56. 102. 116.

131. 133. 160. 170. 192. 198.

225. 235. 239. 259. 274. 281.

291. 302. 362. 375. 398. 423.

451. 458. 479. 480. 495. 497.

502. 506. 515. 547. 570. 598.

604. 687. 688. 692. 702. 703.

705. 711. 719. 720. 725. 732.

749. 753. 761. ἐν δεκάτῃ in κῦ-
φⓈ mendose.

Lycus, ἐν τῷ πρὸς Ἀλιζαύδῃ in ἐκί-
δρⓈ.

Lycus Rheginus in ἀβρόπτον.

Lyfippus ἐν βάρχαις, in Θεσσαλία.

Male quidam Codd. *Lyfis*.

Marcellus medicus (forte Sideros)
in ἀντίκυρα.

Marcianus in χαδραμοντίτῃ, ἢ Nar-
βών, πύργῃ, ἀρωμα, νικοπλῆς.
ἐν τῇ χαδραμῇ ὅτι τῇς διχοσῆ-
μης πόλεις, in ἀμιατα.

ἐν βῆ τῶν ὀππομῶν Ἀρπημδαίῃ, in
Μαλακή. Vide supra, *Artemi-
dorus*.

πρίστω in αἰβόδα, αἰκτανία, ἀλ-
βίαν, δόκνοπι, ἀσκήτῃ, μαρζα-
νῇ & p. 457. 469. 484. 504.
244. 406. 427. 516. 518. 541.
561. 573. 760. 371. 409. 205.
669. 614. 615. 668.

πρίστω Britanniz, in αἰβίαν.

ἰνδικῆς, βαβαί & ἀσκήτῃ.

καλπηκῆς, in Γαλατίας, αἰκτανία.

Περσικῇ κόλπῃ in ἀδάρῃ πόλιν, με-
σσηνίτης, μαλλιάδα.

Σαρματίας, in σιαμαθέρῳ.

αἰβόδῃ αἱ in ἀσπῆς & μεσσην.

Marfyas, in αἰθκία.

Menarchmus in ΤηλέφιⓈ.

Menander, comicus, in αἰλαί, ἀρα-
Φηίδης, ὠσπῆς, ἰσλῆς, κατπαδο-
κία, Ταναγρα, τῆμελον.

Ejus

* Ita vocatur in argumento quod Græcis in Argonautica Apollonii scholiis præmittitur.

Ejus Ασπίς in Ἰθρηία.
 Θεήαλη, in Θεσσαλία.
 καταψευδόμενοι in μύλασι.
 Menecrates in βλαυδοῦ.
 αὐλικῶν, in δευτεροῦ.
 Menelaus, in ἀμφιγύσια, λύκαμα &
 εὐτερεσις.
 αὐθηβαῖδοῦ, in τέμμιζ.
 ὁθηβαῖκων, in ὑρμίνη.
 Menelaus Anaxus Peripateticus
 Philosophus & magnus Hi-
 storicus, in ἀναία.
 Menemachmus, μονέμωνχμ.
 (forte Menachmus) in πλε-
 φι.
 Menippus, in καππαδοκία & χι-
 τανή.
 Περίπλο, in ἀρμένη.
 Periplo Paphlagonia, in τί.
 περίπλο πόντου, in ψόλλα.
 Duorum pontorum, ἐρμασσασα,
 χαδίσιοι, χαλδία.
 Metrodorus, ἐν πύρτω, in ὑπανίς.
 Metrophanes, in εὐκαρπία.
 Mnascas, in ἀκαυτος, δάρδαν.
 τρίτη πειρηγήσεων, in ὀγγολάντες.
 Moderatus Gadareus πυθαγορι-
 καὶ ὀγγολάν libros scripsit quin-
 que, in γάδαρα.
 μουσῶν βιβλία in ἀδελίς.
 Myrmex Henetus dialecticus Phi-
 losophus. in ἐντελί.
 Myrsinus Historicus Methym-
 naeus; in Μήθυμνα.
 Naucrates Erythræus ὁ τὸν Ὅμηρον
 ὑπομεταφράσας. in ἐρυθραί.

Neanthes, περὶ ἐνδόξων αὐδρῶν in
 κερσῶν.
 Nearchus Letæus τῶν Ἀλεξανδρῶν τῶ
 μεγάλῳ συγγραψασάντων ὁ Διάση-
 μότατος. in Λήτη.
 Nestor, primo Alexandriadis, in
 ὑστεροῦ.
 Nicænetus Abderitr, ὁ ἐπιπιδός, in
 ἀβδηρα.
 Nicander, in Πίδαιον, ὁρδαία.
 Θερακίσις, in κοραπη.
 Grammaticus Thyatirenus sive
 Colophonius, * in Θυάτιρα.
 Nicander ἐπικειμένων αὐ, in ἀσπα-
 λάθρα.
 εὐρωπείας, in ἀθας.
 δεκάτη σκελίς, in ζάγκλη.
 Nicanor in ἀλαβαστρα, δηλ., ἰμέ-
 ρα, διοσκυρίας, μίεζα.
 Hermes F. αὐτὸς περὶ Ἀλεξανδρείας
 in ἀλεξανδρεία. ὁ Ἑρμῆς dici-
 tur in & πύρεξ.
 Πρὸς Ἀδελφάνων γραφῶν. in ἀδελίς.
 Novus Homerus dictus, patria
 Hierapolitanus. in ἱεράπολις.
 Ejus μετανομασίαι, in πύρεξ. Vi-
 de Leander.
 Nicochares Comicus Cydathenz-
 ensis. in Κυδαθηναίον.
 Nicocrates, in βοιωτία.
 Nicolaus, in λυκοθήνη, ὑπερδελίον,
 ἀμοργός.
 δ', in Ἰορταξί, τηρίς, μεσημβρία, &
 τέρηβ.
 * εἰς in δεκάς, σίτη, μεσάλα, σκί-
 ρ, βατωχίδα.

9 in

* Male interpres Stephani ait Nicandrum hunc Gangrenum esse appellatum;

θ' in ἀραιμήδη. (καρνία.
 δ' ἰσορριῶν, in ἀσκαίων, ἀσκανία,
 Nicostratus in γάργρεα. Citharædus
 in ἄσος.
 Nymphis ἀηρακλείας, in ὑπος, Φεί-
 ξου, Φθία.
 Nymphodorus, in αἰθύρας.
 Olympianus, in δελωνίλις.
 Oracula p. 11. 54. 92. 170. 249. 389.
 419. 509. 623. 683. 689. 700.
 Orus in αἰθάλῃ. ἀγκυρεῖ, ορεσία,
 αἰθῆται.
 ἔθνηκων α', in ηκίς κάμη.
 β' in πάντα.
 ὀρθογραφία, in τῆναρεθ.
 Palæphatus ζ' τρωϊκῆς, χαρμιάται.
 Panyasis. Aliquot ejus versus he-
 roicos in περιμύχῃ invenies.
 α' ηρακλείας, in βεμβίνα.
 ια' ejusdem operis, in αἰσπῆς.
 Parmeniscus, in ἄλθου, ἔφθρα, Φθία.
 Parmeno, Byzantius, πρώτῳ ἰαμβῶν
 in βυθίνοι & Φερίκιον.
 Parthenius, Phocæensis, in μῦθοι,
 γόθοι, δεικνύτοι. Nicæus, in
 Νικαία.
 Parthenius. in μαγνησία, μύρκινθ,
 Πιδάμανθ, γενεά, Νομαῦσθ,
 Βορουστέης, Μυτιλήνη, ἐλαφαιτί-
 νη, ὠρεθ.
 Ἀνθίστην, in κρανίδες, λάμνα.
 Ἀφροδίτη in ἀκαμάντων.
 Δήλω, in βηληδόνοι, & ζυνοί, &
 forte ὠρεθ.
 Πικηδεῖα εἰς Ἀντίθεμον, in γαλλή-
 σταν.
 Ηρακλεί, in ἰασα, οἰνώνη.

Ἰφίκλω, in δρεάφεια.
 Λευκαδίαις, in ἰβηρείαι.
 περιπεπληκῶ, in κωρυκθ.
 Pausanias p. 54. 56. 81. 234. 253.
 257. 269. 400. 489. 546. 684.
 734. 741. 755.
 Περιηγήσεως Ἑλλάδος (vide, in
 σφακτήρια, πέμνα, αἰμονία,
 Ἀδθηρα, δρεαθυρία, ὑνίθιον,
 Φαλήρον.)

Libro I. p. 114. 351. 372. 733.
 II. p. 129. 153. 471. 538. 730.
 III. p. 247. 269. 345. 422.
 491. 672. 687.
 IV. in καλάρου.
 V. p. 88. 504.
 VI. p. 50. 318. & 536. ubi
 de opido Phœnitum Μα-
 ραμμία.
 VII. p. 170. 770.
 VIII. p. 64. 72. 118. 212.
 214. 244. 258. 288. 376.
 405. 445. 520. 596. 607.
 617. 674. 700. 714. 730.
 732. 754. 765.
 IX. p. 168. 183. 433. 495.
 602. 603. 610. 614. 709.
 759.
 X. p. 123. 290. 311. 553.
 572. 592. 674. 691.
 ἐν τῷ περὶ Ἀντιοχείας, in σελευκό-
 βηλθ. Idem forte liber re-
 spicitur in γάββα, γάλα, δῶρος,
 ubi Pausanias laudatur testis
 Syriacorum vocabulorum ἐθ-
 νικῶν.

K

Elia-

Eliacis prioribus, in *τύπων*.
 Phaniades Phalannæus Peripateticus. in *Φάλασσα*.
 Phavorinus in *αἰτή*, *βισαλτία*,
σφακτηρία, *κρημνών*, &
αἰθίοψ ubi legitur *ὡς φαθα-
 εῦ* *Θεὶ* & *Λιθοπίσσα*.
Ἰππομή δ' *τῆς Παμφυλίας*, in *ρο-
 πῆς*.
ἐν τῷ *Θεὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως*, in
ἀλεξάνδρεια.
παντοδαπῆς ἰσορῆας, in *δελφῶν*,
αὐτοκρατορίας, *ωκεανός*.
ἀ παντοδαπῆς ὕλης ἰσορῆας (idem
 opus puto) *τετραπόλις*.
 Nota *ἰθικῶν* *παραχρησθήματα*
 in *αἰθίοψ* memorata, non esse
 Phavorini sed Stephani Byz.
 Phædimus Poëta elegiacus Bisfan-
 thenus. in *βισαντίῃ*.
 Phanodemus *ἑλικῶς* in *ἰκός*.
 Pharnuchus Nasibennus, Persicæ hi-
 storix scriptor, in *αἰτόχεια*.
 Pheræcrates, in *ἀθήναι*.
 Pherecydes in *αἰκμονία*, *αἴσων*, *ἀλό-
 πη*, *διόπη*, *φείζα*.
Πρώτῳ in *ύσῖα*.
 Phileas in *ἄβυδοι*, *ἀμβρακία*, *ἀν-
 θεια*.
ἐν *ἐφέσσοις* in *ἀνδρία*.
 Philemon in *κερσεύς*.
 Ejus *περύριον*, in *ἀθήναι*.
ἑφῆ *Θ* in *κρημνών*.
 Philetas, in *ἰχναί*, *φλῶς*.
 Philiadis Megarenensis epigramma
 in *ἑσπερία*.
 Philippus Medmæus *ἀξιόλογος* *ἀνὴρ*,

de ventis scripsit, in *μέδμη*.
 At in *αἰθία*, *ἱέρμαι* &c. hoc
 nomen male pro Philisto le-
 gunt quidam Codices.
 Philisti libri *Σικελικῶν* (quorum
 XXXIII. laudatur in *κερσεύς*.)
 p. 155. 161. 58. 336. bis. 349.
 392. 413. 348. 349. 289. 406.
 117. 174. 435. 517. 531. 564.
 565. 575. 596. 561. 580. 600.
 477. 492. 614.
 Philo (Herennius) p. 16. 30. 42. 50.
 99. 103. 132. 140. 175. 233.
 240. 269. 331. 489. & in *ἀζανία*,
ἀργυρα, *βύρα*, *ἰόπη* (ubi Sy-
 ram vocem interpretatur)
λάμπη, *μεγάλη πόλις*, *μελίταια*,
νισίβις.
ὡς *πόλεως* in *ἀμισός* & *ἀνδανία*.
Φοινικισίς in *Νίσσις*, *Μαρούα*.
 Philo Metpontinus tibicen & Poë-
 ta, in *Μεταπόντιον*.
 Philochorus, *τρίτῳ* in *Ἰία*.
Ἀτθίδ *Θ* libro β' in *ἄρει* *Θ* *πά-
 γ* *Θ*.
γ' in *αἰθαία*.
ια in *ἄσν*.
 Citatur & Philochorus in *ἐν πύτῃ*
 & *σημαχίδα*.
 Philonides, Mecybernæus, in *ἀλό-
 πη*, *δοῦράχιον*, *Μηκύβερνα*.
 Philostephanus, in *ἄβυδοι*, *αἰθία*
ἀτρήνη.
 Philoxenus in *κώμη*.
 Ὁ *τῆς* *Ὀδύσσειας* *ἐξηγῆται* *Θ*. in
αἰλάβανδα, *δαδῶιη*, *μεθύ-
 θριον*.

Phi-

Philyllius Αἰγῆ. in καλεῶται.

Phlegon, Olympiadum scriptor.
p. 304. 337. 319. 512. 527.
704. 705. 565. 590. 612.
670. 674. 771. 727. 743.
Cisatur & ἐν Ὀλύμπῳ vitiose
pro Ὀλυμπίᾳ in ματαιοδρά-
πῳ.

Ejus χρονικὴν ἢ in Κρήμῃ.

Phocylides Milesius. in Μῆλῳ.

Phrynichus, in ἀγνῆς, ἀτήνῃ, ἀθῆ-
ναι, Θημακοί, κρωπία, κυδαντι-
δα.

ἐν σφιστικῇ τοῦ Διοσκουδῆ, in περιμειῶν.

Pinaces, & πινάκοι ἄφῳ in Ἀθήνῃ
& αἰνῳ. Vide quæ dixi su-
prap. 38.

Pindarus, in ἀπίσῃ & πάλφωσα.

Diaphanti F. ἐ Cynosceph-
alis, vico Thebanorum. in κυ-
νὸς κεφαλαί.

Pinytus Bithynensis Epaphrodi-
ti libertus, Grammaticus Ro-
mæ. in Βιθυνίῳ.

Pisander Camirensis ἀποσημόνεται
πινητής, in κάμει. citatur &
in ἀράδουροι.

Lib. VII. in Νιφάτης.

X. in ἄστειον & κυβέλειαν.

XIII. in αἰνοτεία & ἀπίνθηον.

XIV. in λυκόζεια.

XXVI. in βοάβυλαια. Carmina
scripsit.

Plato, Philosophus, πρωτογόρα, in
ἡτία, χῆν, & πάρας.

περὶ ψυχῆς (Phædone) in χάρα.

Plutarchus, in ἀνδανία.

ὑπομνηματίσας Nicandrum, in
κορώπη.

Polemon, in ἐνθηναί, κρασῆς, μυρ-
μιώδης.

Polybius p. 17. 20. 28. 54. 58. 167.
171. 244. 248. 173. 625. 628.
600. 610. 590. 665. 695. 666.
667. 690. 691. 342. 415. 466.
490. 494. 495. 498. 501. 502.
506. 507. 518. 534. 540. 544.
549. 554. 565. 596. 586. 742.
769. 36. 102. 348. 144. 145.
205. 289. 163. 259. 191. 204.
156. 206. 210. 301. 309. 274.
411. 417. 439. 443. 740. 743.
750. 752. 434. 735. 354. 448.
727. 730. 698. 399. 393. 416.
421. 423. 771. 755. Repre-
hendit Demosthenem lib.
XII. in χαλκεία. Quadrage-
nta libros (Histor.) scripsit, patria
Megapolitanus. in Μεγάλη
πόλεις.

Polycharmus in φελλῶς.

Λυκιοκοῖς in Ἰλάρεις & σῆρα.

Polyhistor. Vide supra, Alexan-
der.

Polystratus Letopolites. in Λητῆς
πόλεις.

Porphyrius, Φιλοσόφῃ ἰσχυρίας, γ' in
γάδαρα.

Posidippus, in βάρας, ζέλειαν. Cy-
nisci filius, patria Casandren-
sis Macedo, Poëta Comicus.
in κασάνδρεια.

Priscus ἐν ἑκτῷ, in σίλωνα.

K 2

Pro-

Promathidas in Γαλλῶν.

Protagoras Tejus in Τέως.

Protarchus in ὑπερδότες.

Proteas Zevgmatites

Grammaticus, in ζεύγμα.

Proverbium in γενεά.

Proxenus, α' περὶ πόρων σικελικῶν, in

γέλα. Citatur etiam in χαορία.

Ptolemæus Rex in πυγχιᾶλη.

Ptolemæus in βερύπια.

πρίτω, in ἀλεξανδρεία. (Ptolemaion Lagi intelligit Berkeleyus.)

Claudius Ptolemæus πέμπτη

στη δεκάφικῶν in χαράκμωβα.

περί τῆς ἀλγερίας.

Ptolemæus (Ascalonita Gramma-

ticus intelligi videtur) in Ερυ-

σική. Aristarchi discipulus in

Ασκαλῶν.

Publius Hierapolitanus, Stoicus, in

ιεράπολις.

Pytheas, in ὠσίανες.

Quadratus, in μέση, πεπυρρεῖς, πῆλιον,

βόγχα, γίνδαρη, δαλμιον.

Παρθικῶν α' in γηλὺς, μαυρῆσιοι,

β' in ζωβίδαρη.

γ' in γερμανίεια, τέρσος δεωτήνη.

δ' in Φρεάσσα.

ε' in ὠβαρηνοί.

ζ' in θελαμῆζα.

η' γάζακα, μασχάνη.

θ' σολυμα, συβῶνη, πηφανόπερτα.

β' ρωμαϊκῆς χιλιᾶδος in ἀνδριον.

δ' in ἰβηρία.

ιδ' ρωμαϊκῆς χιλιᾶδος in ὀξύνσιοι.

ρωμαϊκῶν εἰς, in θαψιπολις. Vide

Alfinius.

Rhianus p. 63. 311. 656. 121. 129.

221. 531. 121. 216. 370. 346.

733. Benæus, in βήνη.

Ἀχαϊκῶν εἰς ἀτλαντες, ἀπία, ἑο-

λίγη, γ' in Φαισίς, δ' in σπόλικ.

ἡλιακῶν ἀγρ. 510. 515. 546. 598.

Θεσσαλικῶν δ' in δεκπῆρες, κέλα-

δοι, ἔλαιοι, συλίονες, ὑπαγλόχιοι,

γενναῖοι & πάραυτοι ubi versus

ejus ponitur: sicut & in χαί-

τω & ex ὀπλανο ejusdem operis

in δετμίκα, ὀντύριον, ποπο in

φυλλῆς, decimo quarto in θα-

μία, IV. & V. in ἐθνήται. XV.

in ἡγεμνιστοί. XVI. in αἰγώ-

νοτα.

Ἰλιακῶν α' in λάπερον & μέλα-

νη ibique ejus versus.

γ' in λιθισιῶν.

μεσσηνιακῶν α' in ἱερά, δ' in δώ-

πορ, ε' in Φινάλας, ζ' in πένδυρον.

η' in τῇ φήμῃ in ἀράκων θ'.

Rhinthon Tarentinus φλύαξ, πα-

ρυστική μετὰ ῥυθμίζαν εἰς τὸ γε-

λοῖον, in τῇ παύσει.

Sallustius in ἀζίλις.

Scepius in κάλυμνα, Vide Deme-

trius.

Scylax Caryandensis ὁ παλαιὸς λο-

γος ἀφ' ὧν, in καρύανδα.

Scymnus in ἐρμάναστα.

Ἀσίς in ἀρεῖα, in τῇ.

Ευρώ-

Εὐρώπῃ, in ἀρχή.

ὡς ἐξηγήσεως in πάρεⓈ ubi Chius dicitur.

Scythinus Jamborum Poëta Te-
jus. in Τεως.

Seleucus β' γλωσσῶν, in βρεντήσιον.

Sennus Delius in πύρα.

Serapio, Hierapolitanus, Stoicus.
in ἱεράπολις.

Silenus libro II. in παλική.

Sibylla in τενακεία.

Simmias, μεσῖν, in ἀμύκλαι,

ἑπὶ λαῶν in ἡμεῖνες.

Simonides ὁ μελοποιὸς Jalietes

Geus in ἱελίς, ἀκαμαντι, ἀκα-
ρος.

Socrates apud Aristophanem, in
ΜῆλⓈ.

Sophanetus Ἀναβάσι Κύριον in καρδύ-
χοι, πύχοι, φύσⓈ, χαρ-
μάνθη.

Sophocles p. 6. 13. 47. 128. 174.
105. 526. 607. 700. & in γνή-
της.

Ejus Αἰγυῖς ἐκλυόμενⓈ, in χώρα.
αἰχμαλωτῆς, in βωμοί, εὐρώπῃ
χρύση.

Idem ἀλεξάνδρῳ in ἔφεσος & ἄστυ.

Ερμῶν in ἀργαῖα.

Ἡρακλεῖ, in χώρα.

Ἰππῶνι, in ὠλενⓈ.

Λημνίαις, in χρύση.

Ναυαλίων Καταπλεόν in ἀσπίς.

Πηλῶν, in κυκνήϊς.

ποιμήσι, in τραπῆς, κυκνήϊς.

Τεύχεσσι in κυχρεῖⓈ.

Τυμπαίαις, in χαλδαίοι.

Φινεῖ, in βόασσος.

Φρίξω, in ἄστυ.

Sophocles, Apollonii Argonauti-
corum interpres in ἄβαρνⓈ,
ἄβροι, κάναςρεν, Larissæus, in
Κράνεα.

Sostratus, Phanagorita, in μοναλή.

Sosus Ascalonites, Stoicus. in Ἀσ-
κάλων.

Soterichus, Poëta Oasites, ὁ τὰ πύ-
τρα γεγραφῆς. in ὕασις.

Stephanus vel Hermolaus sua Bu-
ζαντικὰ citat in γότθοι. Etiam
ἐπεπαιχνολογήματα τῶν ἐθνικῶν
Stephanῖν Αἰθίοψ.

Stesichorus Euphemi F. Matauri-
nus μελῶν ποιητής, in Μάταυρος.

Strabo, p. 12. 13. 21. 40. 27. 30. 52.
53. 57. 65. 66. 79. 125. 139.
142. 144. 108. 114. 115. 116.
120. 438. 439. 666. 667.
669. 677. 684. 687. 689.
691. 692. 698. 701. 705. 15.
50. 100. 115. 123. 128. 130.
160. 161. 175. 176. 189. 217.
240. 252. 272. 286. 359. 460.
477. 503. 311. 325. 450. 458.
155. 171. 174. 184. 434. 459.
377. 195. 208. 715. 738. 383.
761. 764. 770. 440. 375. 739.
627. 684. 738. 376. 444. ter.
377. 390. 391. 400. 386. 361.
372. 375. 386. 732. 574.
581. 583. 586. 592. 595. 594.
603. 612. 614. 263. 432. 443.
771. 309. 310. 769. 434. 283.
293. 395. 472. 473. 475.

Κ 3

477.

- 477.485.494.503.504.512.
516.519.531.541.543.536.
544.538.549.550.461.547.
554.560.563.566.569.572.
574.579.556.596.710.712.
340.353.749.751.755.740.
743.744.712.454.718.764.
Stratonicus citharædus in αὐτῷ
& καὶ αὐτῷ.
Suidas γεωλογίας, in ἀμυγῶ.
Sunius in κάρνανα.
δ' ὁ ἀβικῶν, in ἰδαμαῖοι.
Synesius, Ἰππολύ in εὐκαρπία.
Teucer Cyzicenus, in βυθρωτός.
Teupalus, qui Ἡλιακὰ scripsit, in
αὐδρία.
Technicus, ὁ τεχνικὸς in αἰκέλη,
ἀλλότροπος.
Liber XII. in ἀφθαλα. Vide su-
pra Apollonius, & Herodia-
nus.
Thales Milesius, Examii F. in Μί-
λητῷ.
Theagenes, in ὠκεσσιμεναί, τίρσαι.
Μακεδονία in αἰλὸς, βαλλὰ, ἐλευ-
θερίσκῳ & λητῇ ubi laudatur
Theagenes ἐν Μακεδονικοῖς,
ἡ in μισητὸς, Φυσκῷ, παρθε-
νολίς, σκύδρα, κύδινα, παλλήνη,
μίσσα & ὀλόβαχα. liber V. in
ὀρεσαι.
Καρικοῖς, in Καστελία.
Theo in αἰλῷ, ὁ γόρυνοι, ὑπερ-
σία.
in Lycophronem, αἶνια, κύπινα.
ὑπομνηματῆσαι Nicandrum, in
Κορώπη.
- Theodectes Phaselites Aristandri
F. scripsit Tragœdias L, Rhe-
torica & Orationes. in Φασηλῖς
Theodoridas, in κάρυσος.
Theogiton Trageates, Aristotelis
discipulus. in Τραγοῖα.
Theognis ὁ τοῖς ὁδωμένοις γράψας.
in Μέγαρο.
Theophanes Heracleopolites Phy-
sicus. in Ἡρακλεόπολιν.
Theophrastus, in χάλκη. ποιοῦ de
plantis in ἀψυνθος. Eresius fuit,
Aristotelis discipulus, antea
Tyrtaeus dictus. in ἔρεσῳ.
Theophilus ἀπὸ ἐξηγήσεως Σικελίως,
in παλικῇ.
Theopompus p. 28. 81. 150. 36. 56.
81. 100. 547. 85. 548. 359. 373.
728. 714. 353. 771. 674. 225.
235. 584. 437. 673. 672. 671.
613. 612. 609. 605. 600. 595.
236. 202. 477.
Ἑλληνικῶν libri p. 496. 503. 344.
760. 717. 182. 664. δ', in ἀσ-
πινδος, ἡ, in ἐμβατον & κάλπη.
Φιλιππικῶν libri p. 39. 59. 68.
101. 130. 430. 452. 453. 497.
503. 530. 540. 479. 547. 548.
552. 553. 558. 560. 562. 563.
243. 264. 599. 388. 390. 734.
750. 711. 716. 725. 286. 319.
306. 311. 339. 685. 691. α, in
ἀλλαντῇ. ε, in ἀμφαναι. κβ' in
χυτροπόλιν. κδ' in ἀρης, ἀσση-
σῳ. λθ' in ἀσσί.
Multi etiam ejus libri, sup-
presso nomine passim ci-
tan-

tantur : ut κδ' in Θέσω-
 ρ@. κδ' in βαίλιον, αἰσησός
 & αἰσηρα. λδ' in μαυτός, μυ in
 Δελώνι@. μδ' in ἵπω@. μζ'
 in ἄσεκ@. ν' in καρός. νά, in
 κράνεια, ιβ', in βαρήπιον, νς' in
 αἰγείροισι ἀλέα, λύκαα. νζ' in
 μεοσαπίαι.

Thucydides p. 3. 27. 38. 504. 124.
 710. 127. 128. 236. 147. 157.
 190. 201. 229. 303. 309. 230.
 515. 563. 572. 569. 577. 260.
 576. 568. 566. 392. 427. 725.
 697. 678. 679. 723. 742. 603.
 606. 607. 611. 770. 771. 748.
 730. 731. 733. 758. 497. 481.
 83. 231. 280. 295. 312. 334.
 343. 348. 378. 390. 470. 471.
 706.

Timæus in δρυμένοι, ἀπέρυρον, ἐυ-
 καρπία, μαοσαλία.

Timagenes α' βασιλέων, in μιλήαι.

Timagoras in σπάρτη.

Timo, Σίλλαι, in Φθίη.

Timocrates Adramytticus, in
 βέρεξ.

Timosthenes, in ἀλζάνδρεια, ἀπία,
 δρετάκη.

in τῇ σκαδισμῶν, in τῇ σκαδισμῶν.

Timotheus Citharædus Milesius,
 in Macedonia mortuus, qui
 scripsit νόμων κιθαρωδικῶν li-
 bros XVIII. ἔπη 8000. & πο-
 νόμια αὐλῶν 1000. Ejus Epita-
 phium, in Μίλητ@.

Tryphon, in ἀλαί, αὐλῖς, ἥλις.

παρωνύμοις, in ἀγμά, ἀπολλανία,
 λητωεύς, μυκάλη, χοινῆς.

Ulpianus, Αεραβικοῖς, in ταῖνοι.

Uranius, in βραχία, μάννεως, Νίτιβις.

Αεραβικῶν α', in σενονες, σιγγραα,
 ἀναθα.

β' in ἐρυδρά, πάλμυρα, ταῖνοι,
 αἰαμήνη, αἰανίτις χατραμωπι-
 τής, Μώβα, Μήδαβα.

γ', in ἀδασηνοί, ἀδανα, ἄχομα,
 ζάβιδα, θαμδα, κερδανίτη.
 ἀτραμίτις, ὀβόδα, σήρες, & παρ-
 φαρα.

τεπάρτη, in ἀκχνηοί.

Excidit numerus in νόσορα.

Xanthus Lydus in ἀρνα, δρετύμνητος,
 λόκοζ@.

λυδιακῶν α' in λυκοσφένη. β', in δρε-
 δύνιον, σρόγωλα. γ', in λυδία &
 εὐπάρτεια. δ' in ἀσκάλων, σιδήνη,
 ἀσερεια, & ἀσελέβη. Male λυκία-
 κῶις quidam Codd. in μελάμ-
 πεια, ἔλγ@, σιδήνη.

Xenagoras, in ἀκόντιον, καρπασία,
 χυτρεοί.

Xenion, in ὄαξος, ἀνατος, Φαλάσπιννα.

Ejus Κρητικῶν, in ἀρκάδες, δραγμῶς,
 λάμπη, κάνθανος, καμαρα, ὠλε-
 ρ@, ὀλες, & ὑδραμία.

Xenophantus, in ἀλαί, δραφηνίδες.

Xenophon, in δρεμνία, ἱμβραμα,
 ἐπερίτις.

Αναβάσθ Κύρος, p. 548. 562. 573.

675. 109. 311. 459. 448.

Ελλη-

Ἑλληνικῶν α', in χείμαρρα, ἀστυρία.

ἀναματρήσιον in ὠρωπός.

γ' in σκήψις. ε' in ἐνταία, ζ' in ὄλεθρος.

Zeno Myndius Grammaticus. in μύνδῳ.

ἰπποαρχικῶν, in Φάληρα.

Alius videtur, qui ἐκκαυδαπότην in Ὀλυμπῳ citatur.

Zenodotus, in ἀντρέων, δαδώνη.

Zopyrus, in ἀφροδισίας.

Ad hunc Indicem supplendum profuit mihi Clariss. Hudsoni industria, qui suas mihi schedas Oxoniâ humanissime transmisit.

XVII. EXPOSITIO TOTIUS MUNDI ET GENTIUM, cujus latinam versionem antiquam initio mutilam è Juretiano Codice Salmasius Jacobo Gothofredo edendam concessit, auctorem videtur habuisse Ethnicum a) Sophistam, patria forte Antiochenum, b) clarum circa A. C. 347. c) unde nonnullis viris doctis d) in mentem venit hunc ipsum libellum esse illam Geographiam, quam ad Julianum Imp. e) misit Alypius Cæsarii frater, addita tabula Geographica quam jambis adscriptis exornaverat. Equidem auctor hujus expositionis negat se in Britannia fuisse, in extremo libri: *deinde alia qua sic vocatur Britannia insula, sicut qui fuerunt narrant, valde maxima & præcipua in omnibus.* De Alypio autem Ammianus XXXIII. 1. *Negotiumque (restaurandi templi Hierosolymitani, Julianus) maturandum Alypio dederat Antiocheni, qui OLIM Britannias curaverat pro præfectis.* Unde non absurde Petrus Bælius f) colligebat alium quemcunque quam Alypium ejus scripti esse auctorem. Possit tamen dici Alypium ad Julianum misisse Geographiam, quam non ipse scripsisset, sed alius: neque enim Julianus diserte affirmat illam Geographiam ab Alypio fuisse compositam, quemadmodum nec *πινάκιον* sive Geographicam tabulam, cui tantum versus adscripserat. Dionysio Petavio notis ad Juliani Orat. 1. g) appellatur *veteris mundi descriptionis auctor latinus is quidem non Græcus.* Sed fortasse nihil aliud his verbis voluit vir eruditus, quam latina quæ habemus antiqua esse, non Græca: licet latina illa è Græcis conversa esse tot Græcismi ab inerudito & barbaro interprete relictmani-

a) Vide Jac. Gothofredi prolegomena & notas p. 21. ad c. XVIII.

b) Id. p. 20. Jac. Palmerius Exerc. ad auctores Græcos p. 283.

c) Gothofred. p. 32.

d) Vosf. de Scientiis Mathematic. 248.

e) Julian. Epistola XXX.

f) T. 1. Lexici, in Alypio, nota B.

g) p. 72. edit. Lips. Similiter Phil. Brietius parallel. Geograph. T. p. 10. cujus verba Gronovius editioni suæ præfixit.

manifesto produnt. Confer Salmasium ad Hist. Augustam p. 456. & Steph. Le Moyne notas ad Varia sacrap. 1033. Edidit hanc latinam veterem versionem in rustico sermone h) ut ait Barthius, compositam ad dicta Græca sua interpretatione novaque ejus translatione latina & commentario Jacobus Gothofredus, dicavitque Salmasio Genev. 1628. 4. Institutum suum ipse exponit his verbis: *Græci scriptoris Ἰησοῦς ἰσθac ἐστὶ, quæ ab insulso literione Græca latineque lingua juxta ignaro in latinam linguam transfusa fuit: tam inepte, ut jacuisse tamdiu non mirer; potius enatasse. Ea barbaries ubique hanc interpretationem obsidet, ut in tam conciso præsertim opere non putes quicquam latere quod erui publice intersit. Et tamen contra est: Nempe quod in balluca auri argenti adsolet, diligentius excuscent purioris metalli ramenta quam plurima hic intermicant. Quinimo, (quis putet) & hæc ipsa versio barbaries in bonum vertit. Nam quia interpres verbum verbo curavit reddere, Græcica etiam ubique constructione servata, quæ vitium latinis auribus sonaret, facile fuit, Græca saltem mediocria ex latinis FACERE non bonis. Sane vel ex his verbis (ut latinismos in Græca hac ὀσμῆσι à Laur. Normanno τῷ μακαρίῳ observatos omittam) constat falli eos qui Græca à Gothofredo edita putant esse antiquū & originarium contextum, quod videtur etiam sensisse Jacobus Palmerius Grentesmenilius qui locis nonnullis veteris hujus Orbis descriptionis lucem affert in Exercitationibus ad Optimos auctores Græcos p. 283. -- 286. Quamobrem non plane videtur improbandum Jacobi Gronovii, V. C. institutum, qui quando hanc expositionem Mundi cum Scylace, Anonymo Vossiano & Agathemere recudi curavit Lugd. Bat. 1697. 4. latinum tantum exemplar antiquum expressit, Gothofredi Græcis omissis. Notas etiam eruditæ & prolegomena omisisse alii noluerint, at loca quædam in præfatione sua non infeliciter emendavit.*

XVIII. In Leonis Allatii συμμικτοῖς Bartholdo Neuhusio curante excusis Amstelodami (licet titulus falso Coloniam Agrippinam præfert) A. 1653. 8. leguntur quædam Geographica. Sunt autem hæc:

1.) Joannis Phoca Cretensis Monachi qui sub Emanuele Comneno militaverat & Palæstinam invisit A. C. cLcLXXXV. Ἐκφρασις ἐν συνόψει τῶν ἀπ' Ἀντιοχείας μέχρις Ἱεροσολύμων κάστρων ἔχων χωρῶν Συρίας, Φοινίκης, καὶ τῶν κατὰ Παλαιστίνην αἰγίων τόπων. Compendiaria descriptio castrorum & urbium ab urbe Antiochia usque Hierosolymam, cum versione Allatii.

L

2.) Epi-

h) Barthius ad Zach. Mytilenæum p. 250. & 245.

2.) *Eriphanii* Monachi ac presbyteri Hagiopolitæ διήγησις εἰς τὴν ποιεῖται περὶ τῆς ἁγίας πόλεως καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἁγίων τόπων. *Enarratio Geographica Syria, urbis sanctæ & sacrorum ibi locorum*, cum versione *Fed. Morelli* (qui è MS. Vaticano prior sed minus emendate Parisiis à Jac. Sirmondo acceptam ediderat) per Allatium interpolata. Auctor singula quæ scripsit oculis se suis vidisse testatur p. 63. τὴν γὰρ πόλιν ἀλλήθως ἑώρακα καὶ αὐτὴν ὡς ἐστὶν ἔγραψα, καὶ εἶδον οἰκίας ὁφθαλμοῖς. Quando scripserit, non docet. Ejusdem de S. Apostolo & de S. Maria memorat Allatius de Simeonum scriptis p. 90. & 106.

3.) *Perdicca* Protonotorii Ephesini ἐκφρασις περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις ποικίλων θεμάτων (al. θαυμάτων καὶ θαμάτων) *Expositio thematici Dominicorum & memorabilium quæ Hierosolymis sunt*, versibus Politicis, cum versione *Fed. Morelli*, Jambico carmine, qui sine auctoris nomine è codice in quo Maximi Planudæ carmina præcedebant vulgaverat. *Perdicca* nomen restituit Allatius è codice Viennensi. Confer *Lambecium* lib. 1. de Bibl. Vindobonensi p. 105. Cangio hic idem videtur *Perdiccas* de quo *Pachymeres* VI. 24. Hist. & pseudo Synodus Palamitar. p. 171.

4.) *Anonymi* διὰδείξις περὶ τῶν Ἱεροσολύμων, *locorum Hierosolymitanorum enarratio*, lingua Græca vulgari, cum Allatii versione.

5.) *Tractatus* de distantis locorum terræ sanctæ scriptus ab *Eugestippo* quodam A. C. MXL. latine, è Codice Caroli Moroni.

6.) *Willebrandi* ab Oldenborg Canonici Hildeshæmensis qui A. C. c. ccXI. Palæstinam lustravit, *Itinerarium terræ sanctæ*, latine ex MS. Codice Branensis Monasterii prope Svesionem, unde habuit *Bibliotheca Puteana*, ex hac *Holstenius*, ab isto Allatius.

XIX. Idem *Holstenius* *Syntagma Geographorum Græcorum* edere constituerat duabus distinctum partibus, quarum delineationem refert propinquus ejus *Lambecius* lib. I. de Bibl. Vindob. p. 113. seq. In parte priorē debebant comparere:

Mich. Pselli de terræ situ, figura & magnitudine opusculum, quod fuit etiam in Bibliothecis Jac. Sirmondi & Patricii Junii, teste *Vossio*.

Anonymus de terra describenda in plano.

Isaacus Argyrus de terra describenda in plano.

Agathemeris *Orthonis* *Hypotyposis Geographiæ*, de qua dixi supra §. XI.

Incerti auctoris compendium *Geographiæ*.

Mar-

Marciani Heracleotæ de ambitu orbis terrarum libri II. de quibus supra §. X.

Artemidori Ephesii Epitomes fragmentum, de quo ibid.

Hannoninis circumnavigatio Africæ, de qua differui lib. I. cap. VI.

Scylacis Caryandeni descriptio maris interni, de qua §. VI. seq. hujus capitis.

Scymni Chii de situ orbis poemata. id. §. IX.

Dicæarchi descriptio Græciæ, de qua lib. III. cap. XI. p. 296.

Dionysii Byzantii ἀνάπλεις sive i) descriptio Bospori Thracii, cujus editionem jam à celeberrimo Hudsono exspectamus, ut dixi Lib. III. c. XXXII. p. 796.

Petri Gyllii k) qui diu in Oriente versatus est, & A. C. 1555. Romæ obiit, commentariorum de Bosporo Thracio libri III. ad Dionysium illustrandum jam tot annos in cæcis tenebris jacentem, qui licet hominum, inquit Gyllius, in magna luce versaretur, tamen crassa

L 2

adeo

- i) Scripsit Dionysius Byz. Stephano ac Svidæ laudatus, ante Imp. Severi tempora, qui A. C. 197. Byzantium & loca Bosporica ruinis involvit. Exordium ejus Anapli à Cangio in CPoli Christiana editum, quia breve est, h. l. integrum adscripsi. Εἰ μὲν οὖν συνέβαινε τοῖς ἀναπλέουσιν εἰς τὴν Εὐξείνῃον Πόντον καὶ τὸ καλεῖσθαι αὐτὸ ἑσπέρα, τερπνὴν αἶμα καὶ θαυμαστὴν εἶναι τὴν ὄψιν, δυσχερὴς ἂν αἰδῶς ἐπὶ τοῖς ὁρωμένοις ὁ λόγος. ἀπείργαστο γὰρ δὴ τὸ σύμπαν ὑπὸ τῆς ὀψews ἀξιοθαύμαστον ἑαυτὴν παρεχομένης κατατε ἐγγυτήτα καὶ ξενοχωρίαν τὰ πορθμῆ, κατὰ τὴν δὲ ὀλίγη τῆς θαλάττης πρὸς ἀμφοτέρων τὴν ἡπειρὸν ἐπιμιξίαν, ἐγγυβαθὴ κόλποι καὶ λιμένων ἀνάχυσιν, ὑφ' ὧν ἔχ' ἥττον εὐδερὸς ἐστὶν ἡ σκεπὰν, καὶ ἔρευματ' τὸ μὲν πλέον κατιόντ', ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ ἐπικράτειαν ἀναστρέφοντ', εἰσιόντων δὲ τῶν ἀκρωτήριων τὴν περιαγωγὴν παρ' ἀλλήλων ἀναπλουστομένων, καὶ ἐκ τῆς καὶ εὐδωτορίας ἀναλύνοντων τὰ ρέυματ' τὴν βίαν. Ἐπεὶ δὲ ἐκ ἐλάττω παρέχεται τῆς ὀψews τὴν ἀκρόασιν, ἀναγκάσθον ἔδοξε μοι συγγράψαι περὶ τῶν, ὡς τοῖς μὲν ἰδοῖσι μὴδὲν εἰδέαι τῆς ὁλοκλήρης καὶ τελειοτάτης ἰσορίας, οἱ δὲ μὴ θαυσαμένοι, τὸ γὰρ ἀκηκοέναι περὶ αὐτῶν ἔχουσιν. Ἀρχὴ δὲ αὕτη τῆς λόγος καὶ τῆς χωρίων φύσεως πέλαγος ἐστὶν ὁ Πόντος ὁ Εὐξείν', μεγεθεῖ τῶν αἰῶν πλείων, ὅσα μὴ πρὸς τὴν ἐξω θαλάσσαν ἰσώσασθαι. Μὲν γὰρ αὐτὴ ἀνακέχεται λίμνη Μαῶτις, ἣν μητέρα καὶ τροφὸν ἔχοντες κατεφύμισε λόγος ἐκ παλαιᾶς μνήμης παραδεδομέν'. Ταύτης τὸ περιμετρεῖν ἐστὶ δισχιλίων σταδίων, τὸ δὲ πέρας Τανάϊς, ὅρ' τῶν δυοῖν ἡμερῶν.

- k) Scripsit idem Gyllius quoque librum de urbe CPoli accuratissimum, in quo nihil aliud carpit Tho. Smithus V. C. in notitia CPoleos p. 66. seq. quam quod pane nimia diligentia usus narrationem paulo obscuriorem & minus gratam videatur reddidisse

adeo caligine circumfusur est, ut non videretur, nisi quis simili studio, quo uti conatus sum, ejus caliginem discuteret.

Arriani descriptio Ponti Euxini, de qua dicam infra capite de Arriani scriptis.

Anonymi descriptio Ponti collecta ex Scymno, Arriano & Marciano. Hanc à nobilissimo Godefrido Christiano Goëzio acceptam ad præstantissimum Hudsonum transmissi, qui illi in volumine tertio Geographorum Græcorum locum dabit.

Arriani, vel potius incerti circumnavigatio maris Erythræi. De hac quoque infra in capite de Arriani scriptis dicturus sum.

Isidori Characeni mansiones Parthicæ, de quibus supra §. VIII.

Palladius de Indis & Brachmannis, de quo vide si placet hb. I. c. XI. §. VI.

Strabonis Epitome, de qua capite I. hujus libri IV. §. 4.

Gemisti Phrybonis emendatio aliquot errorum Strabonis: Descriptio Græciæ à Strabone excerpta, & descriptio Peloponnesi (è Ptolemæo.)

De Gemisti, uti Pselli quoque & Isaaci Argyri scriptis dicendi locus erit infra libro V. Gemisti Geographia Thessaliæ MSta in Bibl. Vindob. & Regia Londinenfi.

Varia excerpta Geographica collecta è variis MSS.

In parte altera Syntagmatis Holsteniani, sive uti apud Lambecium lib. VI. p. 268. vocatur Corpore Byzantino, existare debebant:

Hesychii Viri illustris Origines CPolitanz, quas Jo. Meursius primus cum latina versione & notis edidit.

Georgii Codini Origines & antiquitates CPolitanz, quas illustravit idem Meursius & Lambecius, ut libro V. dicam.

Anonymi Excerpta de Antiquitatibus CPolitanis, illa ni fallor quæ primo loco in Combesii manipulo Originum rerumque CPolitanarum leguntur, & à Lambecio illustrata sunt.

Pauli Silentarii descriptio templi Sophiæ & descriptio ambitus ejusdem templi, carmine Jambico: quod à Cangio deinceps editum atque illustratum versione & notis est ad Jo. Cinnami calcem.

Petri Gyllii descriptio Urbis CPolitanz.

De XIV. regionibus Urbis CPolitanz libellus Anonymi latini, qui Theodosio imperante scripsit. Confer Cangii CPolim Christianam lib. I. p. 62. Præfationem ex Codice Vindobonensi edidit Lambecius lib. 2. de Bibl. Vindobonensi c. 8. p. 950. seq. Librum ipsum habes ad calcem Notitiæ utriusque Imperii.

Ema-

Emanuelis Chrysoloræ comparatio veteris & novæ Romæ.

Constantini Porphyrogeniti thematum Imperii CPolitani libri II. quorum priorem vertit atque illustravit Bonav. Vulcanius, posteriorem Federicus Morellus.

Hieroclis Grammatici Synecdemus (Comes peregrinationis) sive Notitia Provinciarum Imperii Orientalis, quam postea una cum supplemento quod à Farnesiano Codice Holstenius descripserat, in tomo secundo 1) *Antiquitatis Ecclesiæ illustratæ* edidit Emanuel à Schellstrate Romæ 1697. fol. Meminit hujus libri Constantinus Porphyrogeni lib. 2. them. c. 12 p. 81. *μαρτοροῦ τῆ ἀρχῆς καὶ Ἱεροκλῆς ὁ Γραμματικὸς τὴν ἑαρίαν ἐν συνάκτῃ.*

Notitia m) *Episcopatum sedis Antiochenæ & Hierosolymitanæ.*

L 3

Appen-

1) In hujus tomi secundi Appendice præter Hieroclis Synecdemum exstat & Itinerarium quod fertur sub nomine Antonini Augusti, tñm Nilf Doxopatrii commentarius de quinque thronis Patriarchalibus, atque aliæ hujuscemodi notitiæ veteres Patriarchatum, Metropoleon & Episcopatum antiqui Orbis Christiani. Quod vero multis in hoc opere agit Schellstratenus, ut dispositionem dioceseon Ecclesiasticarum juxta dispositionem provinciarum Imperii, de quarum ratione sollicitus fuisse, factam olim fuisse demonstraret, hoc impugnavit non ita pridem Benedictus Baochinus erudito volumine in tres distincto libros de Ecclesiastica Hierarchia origine. Mutinæ A. 1704. 4. Qui tamen accurate vetera monumenta pensitaverit, neque semper ante Constantinum M. neque nusquam Ecclesiasticas dioceses cum provinciarum divisione conspirare inveniet.

2) Plures ejusmodi Notitiæ Episcopatum Veterum Orientis & Occidentis Græcæ & Latine in lucem dedit *Carolus à S. Paulo* Episcopus Abrincepsis Paris. 1641. fol. Animadversiones posthumæ *Luce Holstenii* in hoc opus, cum ejusdem observationibus in Phil. Cluverii (cujus itineris socius fuit, vide p. 263. & Lambecium VI. p. 273. & 258.) Italiam antiquam & Thesaurum Geographicum Abrahami Ortelii prodierunt Romæ 1666. 8. Denique Caroli à S. Paulo Geographia Sacra additis Holstenii animadversionibus nitide recusa est Amstelodami A. 1703. fol. Similem notitiam à *Basilio Galimbanensi* A. C. 883. compositam Græcæ & Latine vulgavit Gvil. Beveregius in notis ad Synodum Trullanam p. 135. seq. ubi notat Carolum non optima semper fide egisse, sed Romanorum præsulum ambitioni hinc inde listasse. Prætereo Eutychii, medio fere sæculo X. clari, notitiam sedium metropolitæarum Alexandriæ ab eodem Beveregio p. 148. seq. alias item hujuscemodi à Jac. Goarzo ad calcem Codini, & Em. Schellstrateni parte 2. Antiquitatis Eccles. editas, *Nili Doxopatrii* qui sæculo XII. post CHRISTUM natum scripsit Notitiam Ecclesiarum à Patriarcha CPolitano dependentium ante Schellstratenum etiam dedere Allatius lib. 1. de utriusque Ecclesiæ consensu c. 24. Stephanus le Moyne T. 1. Var. sacror. p. 211. seq. & Richardus Simon ad calcem Historiæ Criticæ de religio-

Appendicis loco subiiciendi erant :

Philonis Sophistæ liber de septem miraculis mundi, de quo dictum est lib. III. c. XXIV. §. 4.

Sotionis excerpta de miraculis aquarum, de quibus vide si placet ejusdem libri c. VI. §. 38. & Vossium II. 7. de Hist. Græcis.

Pauli Silentiarii carmen de miraculis aquarum, de quo lib. III. c. XXVII. p. 722. seq.

Anonymus de incremento Nili, ille mi fallor qui latine inter Aristotelis scripta legitur, ut dixi ejusdem libri cap. VI. §. 37. vel potius brevior alter, quem Græce & latine ad Herodoti calcem dedere H. Stephanus G. Jungermannus & Tho. Galeus.

Scorpiæ ab Holstenio addenda :

Stephanus de Urbibus, Dionysius de situ Orbis, & Geographica sacra Eusebii, Hieronymi, Eucherii & aliorum.

XX. Superfunt & alia Geographica scripta Græca manu exarata in variis Bibliothecis, ut in Augusta Vindoboenſi, *Androcta Tenedii* (cujus periplum propontidis laudat Scholiastes Apollonii II. 159.)

1592

ne & ritibus Orientalium Gallice editæ, ubi & alia quædam hujus argumenti de Tho. Smithi libro de statu præſenti Eccleſiæ Græcæ. His addes Leonis Sapientis *διατάκται*, & expositionem novam Andronici Palæologi Imp. quam Georgii Cyprii Chronico Eccleſiæ Græcæ Lipſ. 8. 1687: latine ſubjicit Rev. D. Jo. Olearius. De Episcopopatibus Africæ obſervata multa ſunt Joh. Felſo Epifcopo Oxoniienſi ad Cyprianum, & præſtantiffimo Eliæ du Pin ad Optatum. Notitiâ veterem provinciarum Africæ vulgavit Jac. Sirmondus T. 1. Var. Opuscul. recuſam T. 1. ejus operum atque in tomo priore hiftoriæ perſecutionis Vandalicæ Victoris Vitenſis, curante Theodorico Ruinarto : cui addenda quæ ad Sexti Ruſi breviarium c. 4. viri docti. Notitiâs provinciarum Galliæ tum idem Sirmondus T. 1. Contilior Galliæ & A. du Cheſne T. 1. ſcriptor. Francor. Reliquarum provinciarum diſpoſitio qualis ſaltem ultra Honorii & Arcadii tempora exſiſtit, peti poteſt è Notitiâ utriusque Imperii, quam illuſtravit Pancirollus, & Grævius T. VII. theſauri Romani inſeruit, Notitiâ Patriarchatuum Antiocheni & Hieroſolymitani, nescio an eandem quam in ſyntagmate Geographico edere Holſtenius voluit, Gvil. Tyrio ſubjectam exhibet Jac. Bongarſius T. 1. geſtorum Dei per Frânicos p. 1044. ſeq. Notitiâ Eccleſiarum Romæ Baronius T. XI. ad A. 1057. n. 20. E recentioribus Geographiam Eccleſiaſticam ſummatim tradidere 1) Aubertus Miræus libris V. de notitiâ Episcopopatuum orbis Chriſtiani Antwerp. 1613. 8. & in Chronico Chronicorū Jani Gruteri. 2) Frid. Spanhemius Theologus Leidenſis T. 1. Opp. qui etiam chartas Geographicas habet adjunctas, & 3) Commamvillius libro Gallicè Rothomagi A. 1700. 8. edito & magna induſtria compoſito cui titulus : *sables Geographiques & Chronologiques de tous les Archeveſchez & Evêchez de l'Univers, en l'on voit l'état ancien & préſent Sec.*

ισοεικὸν αὐτὴ τῆς γῆς ἀντὶ παλαιότητος, teste Lambecio T. I. p. 148. *Nich. Pselli* quod rotunda sit terra. *Nicophori Blemmida* brevis Geographia, *Georgii Chrysococca* Medici tabulæ Astronomicæ & Geographicae quarum meminit Labbeus p. 121. 124. Bibl. nov. MSS. *Gemisti Plethonis* varia Geographica de quibus Allatius libro de Georgiis p. 386. *Anonymi* fragmentum Historico Geographicum de divisione orbis terrarum inter tres filios Noë n) eorumque posteros, quod itidem exstat in Vindobonensi Bibliotheca teste Nesselio part. I. p. 140. 230.

Doctissimus vir *Jo. Hudsonus* in tertio Volumine Geographorum Græcorum, quod sub prælo sudat, daturum se promissit:

Ephori fragmentum o) è Topographia Christiana Cosmæ, vulgatum in appendice ad Geographica antiqua Jacobi Gronovii V. C.

Dionysii periegesin cum commentariis Græcis Niceph. Blemmida è Codice Bodlejano, & Metaphrasi Avienii;

Topographiæ Christianæ elegantissimam partem, & monumentum Ptolemæi Adulitici ex Apographo Bigotiano.

Dionysium Byzantium de Thracio Bosporo.

Anonymum à Jacobo Gothofredo editum.

Clandii Ptolemæi (de cujus scriptis infra dicam capite peculiari) longitudines & latitudines urbium ex Theonis Alex. codice, in Bibl. Bodlejana.

Gemisti Plethonis *avēdoṛa* ex eadem Bibliotheca.

Descriptionem Arabiæ Arabice & latine ex Abulpheda per Joannem Gravium, p) & Arabiæ descriptionem Ptolemæicam Græce & latine per eundem Gravium innumeris in locis emendatam.

Periplum Ponti Euxini & locorum utriusque continentis, videlicet Bithyniæ Ponto adjacentis, Paphlagoniæ &c. Græce, auctore Anonymo.

Fragmentum de Urbium & regionum nominibus in alia atque alia mutatis, ex notis Leonis Allatii ad Georgium Acropolitam p. 244.

Sotionis libellum de fluminibus, fontibus &c.

Deperditos Geographos Græcos persequi nihil attinet, quorum præcipuos ex solis Strabonis, Eustathii, Stephani Byz. aliisque quos

n) Confer de hoc argumento Genes. X. & Josephum lib. 1. Antiqu. cap. VI. cum Ed. Bernardi notis. Cosmam Indoplevsten Lib. II. Topographiæ Christianæ p. 131.

132. & Samuelis Bocharti Phaleg.

o) Vide supra lib. III. c. 25. p. 614

p) Confer Gravii vitam à Smitho editam p. 30.

quos paulo ante dedi indicibus colligere cuius facile est. Sed plerisque etiam notatos memini à Vossio in præclaro de Historicis Græcis opere, & in libro de Philologia cap. XI. ac de scientiis Mathematicis cap. XLIII. & LXIX.

Recentioribus Græciam tabula descripsit *Nicolaus Sophianus* Corcyrensis circa A. C. 1480. Romæ clarus, quam commentario illustravit *Nicolaus Gerbelius* Basil. 1549. recuso T. IV. thesauri Gronoviani. Quam vero & hanc & reliquas Geographiæ veteris partes illustrarunt multi, nemo tamen plenius hoc accuratusque fecit Viro egregio *Christophoro Cellario*, cujus notitia orbis antiqui, sive Geographia plenior ab ortu Remp. ad Constantinorum tempora prodiit Lipsiæ & Cantabrig. 1701. 1706. 4. duobus Vol. Hic septuagenario populo nuper hoc ipso A. 1707. Halæ Saxonum excessit è vivis, die quarta Junii, cum non hoc tantum sed quam plurimis aliis insignibus ingenii sui monumentis, et litterariam pariter & gloriam nominis sui insigniter locupletasset. Singularem præterea lucem Geographiæ præcæ affudit Joannis Harduini è Soc. Jesu opus eruditissimum, cui titulus *Nomi antiqui populorum & urbium illustrati*. Paris. 1684. 4.

CAPUT III.

De Dioscoride, Aretæo, & Rufo.

Dioscoridis Anazarbei nomen & ætas. 1. Alii Dioscorides. 2. Dioscoridis Anazarbei scripta. 3. Interpolatores. 4. Editiones & MSS. quadam 5. alii scriptores de herbis. 6. De Aretæo. 7. De Rufo Ephesio. 8.

PEDACIUS DIOSCORIDES vulgo appellatur, quem à Pedania gente Romana *Pedanum* potius appellandum esse ex antiquissimo Codice MS. Vindobonensi pulchre observat *Lambecius II.* de Bibl. Vindob. p. 591. Atque ita vocatur etiam in Photii Cod. 178. & in aliis MSS. quos *Janus Lascaris* & *Salmasius* inspexerunt. Secta Empiric⁹ fuit, patria Anazarbeus Cilix, civis a) Asclepiadæ.

a) Steph. Byz. in *Ἀναζαρβὰ*. Svidæ vero errorem qui Anazarbi nomen ante Nervæ Imperium inauditum scribit, refellit *Valesius* ad *Ammianum* XIV. 8. & *Harduinus* ad *Plinii* lib. V. 27. ubi Anazarbenorum mentio, emendatione LX. *Salmasio* quoque qui

piada. Neque dubito eum prius scripsisse quam Plinius Historiam Naturalem conderet, quanquam ætatem ipsius attigisse Plinium pariter mihi persuadeo. At quod Plinius eum non nominat b) multa tamen refert quorum similia etiam apud Dioscoridem leguntur, inde videtur accidisse, quod ambo ex iisdem hauserunt fontibus, neque Dioscoridis librum Plinius viderit. Sic multa eadem habet quoque Scribonius Largus, ut Joanni Rhodio observatum: neque istamen Dioscoridis meminit. Ne Plinius Valerianus quidem, si modo ullus unquam fuit scriptor hujus nominis, & non libri quinque qui sub illo nomine exstant ideo quia è Plinii Hist. naturali excerpti sunt, Plinio alicui tribuuntur. Semel allegat Dioscoridem Apulejus de herbis c. CIX. sæpius Galenus, qui non diu post Plinium fuit. Dioscorides ipse opus suum, de quo jam dicturus sum, inscripsit *Areo* alicui (Φίλππιν Άρεϊν) quem Torrentius ad Sveton. August. c. 89. & Lambecius lib. II. commentar. p. 559. eundem esse putat cum Areo Philosopho Alexandrino, quo familiariter usus est Augustus Imperator. Sed miror Lambecio hunc ipsum Areum eundem haberi cum Areo quem Asclepiadeum vocat Galenus V. ult. de compos. medicamentorum secundum genera. T. 13. Paris. p. 801. *ὡς δὲ Διοσκορίδης ὁ Ταρσεύς* (Lambecius p. 561. legit *Ἀναζαρβεύς*) *ἰδὼκεν Ἀρεῖν τῷ Ἀσκληπιαδείῳ θωρακτῶς κατὰ χεῖρας τῆς αἰμορραγίας* (*confer Dioscoridem V. II 5. *ἐπὶ χαλκίτειας*.) Hunc Asclepiadeum sive Asclepiadis Anazarbei Medici sectatorem Areum esse, cui Dioscorides libros suos dicavit, certum mihi videtur. Lecanium Areum vocat Galenus V. 13. p. 795. & ejus iterum meminit p. 791. 799. &c. Sed eundem hunc esse cum Areo Philosopho Alexandrino non facile crediderim. Igitur Dioscoridis ætatem potius cum viris doctis colligamus ex Licinnio sive ut apud Tacitum XV. 33. vocatur Lecanio Basso, qui Consul fuit anno CHRISTI 64. Neronis XI. Hujus Dioscorides in præfatione ad

M

Areum

qui in prolegomenis ad Exerc. de Homonymis hyles iatricæ p. 10. Dioscoridem Pedanium dictum esse putat à patre Pedanio, perinde ut Herodem Atticum & Apollonium Molonem, ægre assentior, quia Pedanii nomen in MSS. præmitti non vero subjici video. Pedanii plures referuntur à Jo. Glandorpio in Onomastico p. 667.

- b) Confer Jac. Thomasi § *μακαρίτης* librum de plagio litterario §. 617. & 683. seq. ubi refert Plinium à Nic. Leonicensio in libris IV. de Plinii & Medicorum erroribus: Bilibaldo Pirckheimero; Georgio Agricola aliisque velut Dioscoridis qui scripta expulisset reprehendi, ac vicissim defensitari à Pandulpho Collenutio in defensione contra Leonicenum Pliniomastigem, Marsilio Cagnato II. 28. Variar. Obs. & Paulo Cigalino in lectione posteriore de Plinii fide atque auctoritate.

Areum meminit his verbis: δᾱγμα δὲ ἡ μικρὸν τῆς ἐν οὐ καλοκαρδίας ἢ ἔκρας. c) Δικωνίῃ Βάσσῃ Διδύμῳ. Etiam ex hoc loco clarissime apparet alium esse Areum quem affatur Dioscorides, quam Philosphum illum Alexandrinum. Non enim tam plumbeus fuisset, ut pro Licinio Basso non potius nominasset Augustum Imp. apud quem adeo gratiosus erat ille Areus. At Lecanius ille carbunculo jam perierat, cum scriberet Plinius XXVI. 1. *quo duo consulares obire, condentibus hac nobis eodem anno, Julius Rufus & Q. Lecanius Bassus, ille Medicorum inscientia secus, hic vero pollice lava manus evulso acu ab se met ipso, tam parvo vulnere ut vix cerni posset.*

II. Fuere & alii Dioscorides, quos diligenter recenset Jo-
hannes II. 6. de scriptoribus Hist. Philosophicæ, cujus observatis meæ
adjungam.

1) Dioscorides Medicus, ob lentes quas in facie habebat, cognomina-
tus Φανάς, teste Svida, qui cum apud Cleopatram sub Antonio
vixisse, & libros XXIV, Medici omnes argumenti scripsisse affir-
mat. Sed male cum confundit cum nostro Anazarbeo, à quo di-
serte distinguit Galenus, Alexandrinum fuisse testatus expositione
glossarum Hippocratis in Ἰνδικόν, & Herophileæ additum sectæ,
in præf. ad eandem expositionem. Idem Galenus loco priore eum
accenset Menestheo, Andreæ Chrysarî, & Xenocrati (Aphro-
disiensi: alius apud Erotianum Xenocritus Cōus Grammati-
cus) qui ἰστορίας φαρμάκων composuerunt, & Erotianus
sive Herodianus præfat. ad glossarium suum Hippocrati-
cum notat Dioscoridem Phacam septem libris castigasse
quæ interpretandis Hippocratis vocibus difficilioribus scri-
pserant ante ipsum alii, Xenocritus Cōus, Callimachus Herophi-
leus, Bacchæus Tanagraeus, Philinus Empiricus & qui hunc in com-
pendium misere Epicelevstus Cretensis & Apollonius Ophis.
Ordine Alphabetico hos libros compositos fuisse, atque idem
opus à Galeno respici suspicatur Lambecius lib. II. p. 565. Dio-
scoridem Alexandrinum laudat etiam Paulus Ægineta IV. 24.

2) Dioscorides Alexandrino & Anazarbeo junior, quem patrum suorum
memoria, hoc est sub Trajano & Hadriano floruisse refert Galenus
præf.

e) Solennis hic titulus virorum in dignitate constitutorum: Ita Paulus Apostolus
πρώτῳ ἡγεμόνι Φίλικι. Act. XXIII. 25. adde XXVI. 25. Hinc patet quoque
Theophilum cui Lucas Evangelium & Acta inscripsit, magistratum gessisse, quia &
ipsum ita affatur, πρώτῳ Θεόφιλοι

præf. glossarum Hippocraticarum, & γλωσσῶν ἱπποκράτους vocat in Ἰνδῶν, sed in præf. addit eum in pluribus libris (hujus forte fuere libri XXIV. Svidæ memorati) vix tertiam partem aut quartam vocum Hippocratis interpretatum, & plura è Discoride Anazarbéo Nigro, Pamphiloque & qui hos ætate antecesserunt Crateva Theophrasto, Heraclide Tarentino & aliis descripsisse. Hic ipse videtur Dioscorides qui perinde ut Artemidorus Capito, cognatus ipsius, Scripta Hippocratis recensuit & obelis dispunxit, in mutandis antiquis lectionibus audacissimus, ut Galenus passim queritur, atque ego infra in indice scriptorum à Galeno laudatorum notavi. Tarsensem à Galeno vocari (quod affirmat Tiraquellus de Nobilitate p. 355.) non reperi, nam in loco V. 15. de medicamentis secundum genera male excusum τάρεις vel τάρεις pro Ἀναζαρβέως, ut jam è Lambecio notavi. Salmasius in prolegomenis ad Homonyma hyles Iatricæ p. 10. ubi tres hosce Dioscorides recte distinguit, tertium istum non putat fuisse Medicum, sed Grammaticum duntaxat, quod in medio relinquo.

- 3) Dioscorides Epigrammatum Poëta Meleagro Gadareno qui 100 circiter annis ante CHRISTUM vixit, antiquior, de quo ita Dan. Heinsius p. 106. ad hæc Horatii in in arte v. 279. *modicis instravit pulpita tignis: Persusum est nobis, versus Dioscoridis respexisse Flaccum* --- Fuit autem iste Dioscorides antiquissimus Poëta, cujus tredecim in Græca Anthologia Epigrammata leguntur, jam edita: nos non pauciora ἀνέκδοτα habemus. Eum sane cum Callimacho, Theotriso, Apollonio & aliis, circa Philadelphi tempora vixisse existimamus. Aliquot enim eis τὰ Ἀδάμια conscripse, quæ potissimum ab Arfinoë tum colebantur, ut è decimo & quinto Theocriti Idyllio scimus, & ejusdem, nisi fallor, alibi meminit. Vide supra lib. 3. c. 28. p. 685.

- 4) Dioscorides Dionysii F. Atheniensis, Epicephisius, tribus Oeneidis, curator testamenti Theophrastei. Laërt. V. 57.

- 5) Dioscorides Ilocratis * discipulus ab Athenæo lib. I. p. 11. laudatur versus Homericos Iliad. i, 119. interpolans. Hunc igitur crediderim, quem ἐν τοῖς παρ' Ὁμήρῳ νόμοις allegat Svidas in Ὁμήρῳ. Ex eodem petita quæ Athenæus p. 8. seq. disputat περὶ τῶν Ἡρώων παρ' Ὁμήρου βίαι, ut probe è Svida notavit Casaubonus p. 27. Respicit & Eustathius ad Iliad. v, p. 1270. ὡς δὲ καὶ ἀγαμέμνων ἀάσπετο

M 2

* Tiraquellus p. 355. de nobilitate in Catalogo Medicorum pro Ἰσοκράτους, aliud agens legit Ἰπποκράτους.

- οὐκ ἐν μέντοι καὶ τὸν Διοσκουρίδην. Ejusdem τόμιμα citat Schol. Aristoph. ad aves v. 1283. Svidas in σκυτάλῃ. Idem forte Dioscorides qui in Schol. Apollonii L. 741. refertur tradidisse lyram datam Amphioni ab Apolline.
- 6) Dioscorides Stoicus, Zenonis qui Chrysippo successit pater, ad quem plures libros scripsit Chrysippus. Laërt. VII. 190. 193. 198. 200. 202. Huic Jonsius tribuit *δογματικὰ ἐκθέματα* Laërtio I. 63. & Athenæo XI. p. 507. memorata, licet Casaubonus malit ea referre ad superiorem, Isocrateum. Eundem Jonsius exemplo Zenonis, Persæi ac Sphæri Stoicorum putat scripsisse *πλησίαν λακεδαιμονίων* quam allegat Plutarchus in Lycurgo p. 46. & Athenæus IV. p. 140. librum laudans secundum. Respicit & Plutarchus Dioscoridem citans in Agesilao p. 616.
- 7) Dioscorides Cyprius unoculus discipulus Timonis Pyrrhonii qui temporibus Ptolemæi Philadelphi vixit. Laërt. IX. 114. 115.
- 8) Dioscorides Byzantinus Grammaticus, frater Hipparchi & Nicolai Byzantini Sophistæ, qui cum Eustephio & Asterio Lacharem Heraclæonis Sophistæ discipulum Athenis audivit sub Impp. Marciano & Leone. Svid. in Νικόλαῳ.
- 9) Dioscorides Astrologus. Cenforin. c. 17. *Præterea fieri potest quod refert Varro, quodque Dioscorides Astrologus scripsit, Alexandria inter eos qui mortuos solent conservare, constare hominem plus centum annis vivere non posse.*
- 10) Nescio sitne idem cum superiore, an quod verisimilius dixerim junior Dioscorides Ægyptius, quem cum Damide & Menippo Apollonii Tyanensis in itinere comites celebrat Philostratus IV. 12. p. 169.
- Omitto 11) Dioscoridem Antigoni Regis fratris filium. Diodor. Sic. XIX. p. 704. 709. tum 12) Dioscoridem Ptolemæi Romam legatum, qui cum Serapione interfectus est ab Achilla teste Cæsare III. 109. de bello civili.
- 13) Dioscoridem præterea Apollonii Neapolitani patrem in Ver. Inscriptione apud Gruterum p. 86. 14) Dioscoridem sculptorem cujus mentio apud Suetonium Augusto c. 50. Plin. XXXVII. 1. Spon. Miscell. p. 22. Solonis faciem in Amethysto ab hoc Dioscoride calatam Bagartius Peireskio ostendit teste Gassendo in Ithuriæ vita lib. 2. ad A. 1605. p. 115. Denique 15.) Dioscoridem à quo dicta Insula *Διοσκορίδα*, Plinio, Ptolemæo, Stephano & aucto-

auctori periphi maris Erythraei memorata, hodie Zocotara, de qua Bælius T. 1. Lexici.

Videtur etiam Dioscori interdum nomen expressum pro Dioscoride, ut apud Oribasium præf. *ἐν πλείω*, ubi Dioscorum de herbis laudat, & forte apud Galenum VIII. 7. de medicamentis sec. locos p. 587. T. 13. edit. Paris. ubi *ἡπατική & Διοσκόρου* memoratur: licet fuit etiam Medicus quidam Dioscorus Trallensis, sed longe junior, frater Anthemii Mechanici, diu post Galenum, Justiniani Imp. ætate clarus, cujus mentio apud Agathiam lib. V. p. 144. Neq; Dioscorides quem *ἐν σαθμοῖς & μέτραις* laudat Tzerzes Chil. XIII. v. 307. diversus est à nostro Anazarbeo, de cujus scriptis deinceps mihi est paucis disserendum.

III. Exstant igitur ejus *πρὸς ὅλης ἰατρικῆς*, sive ut Erotianus in *καμμάριον* vocat, *ὀλικάων, de materia medica* libri V. ad Arcum, quem supra dixi Asclepiadeum illum Medicum mihi videri, & Dioscorides ipse *ὁμόπικρον* appellat. Hos libros ita laudat Galenus præfat. libri sexti de simplicibus Medicamentis, ut omnibus ejusdem argumenti præferat. T. 2. edit. Basil. p. 68. *ὁ δ' Ἀναζαρβένος Διοσκαρίδης ἐν πέντε βιβλίοις τῶν χρησίμων ἀπαρῶν ὅλην ἐγέγραψεν, ἢ βοτάνων μόνον, ἀλλὰ καὶ δένδρων καὶ καρπῶν καὶ χυλῶν καὶ ὁπῶν, ἐπὶ τι τῶν μεταλλευμένων ἀπάντων, καὶ τῶν ἐν τοῖς ζώοις μυστηριώδεις. Καί μοι δοκεῖ πλεονεξία πάντων ἔχει τὴν πρὸς ὅλης τῶν φαρμάκων πραγματείαν ποιῆσάτης. Πολλὰ μὲν γὰρ καὶ τοῖς ἐμπροσθεν ὑπὲρ αὐτῶν γέγραπται καλῶς, ἀλλ' ὑπὲρ ἀπάντων ἕτως ἔδεν, πλεονεξία δὲ Νίξεως ἐκπεριεργάσθη. Et quibusdam interjectis: *τὴς ἕτως ἀθλιῆς, ὡς παρελθεῖν πρὸς Διοσκαρίδην καὶ Νίξεω & Ηρακλίδην, καὶ κρατίνα & ἄλλων μυζησάτης ἢ αὐτάρκως πρὸς πύσης τῆς κατ' ἰατρικὴν ὅλης ἐν βιβλίοις Διοσκαρίδου.* Idem præfat. Libri IV. de compositis medicamentorum secundum genera p. 359. *καὶ ὁ Διοσκαρίδης ὃν ἔδενος ἂν τις εἴποι δεύτερον εἶναι τῶν πρὸς ταῖς ἀσθενείαις. Patet etiam ex his Galeni locis, libros quinque tantum Dioscoridis ipsi fuisse inspectos, neque plures usquam vel à Galeno vel ab aliis veteribus allegantur: quid quod Dioscorides ipse ad quintum præfatus, ἐν τῷ τῷ, inquit, πλεονεξία ὑπαρχόντι τῆς ὅλης πραγματείας, ὡς λαβόμεθα πρὸς οἷον καὶ τῶν καλεσμένων μεταλλικῶν.* Et præfat. libri primi: *αἰδοῦ γὰρ ἡμῶν γραπτικὸν τὸν βίον, συναρπάσσειν τῶν πραγματειῶν ἐν ἐκπεριεργασίᾳ βιβλίοις, σὺ πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν, ἢ καὶ τῶν οὐκ ἐκ τῆς ἀναπνεύσεως &c.* Usus se priorum quos ante se in hoc argumento versatos noverat scriptis, ipse proficitur, Jolai Bithyni, Heracidae Tarentini, Crateva herbarii sive *ρίζομα* & Andreæ Medici, ac recentiorum Asclepiadeorum*

Nigri inprimis, tum Tullii Bassi, Nicerati, Petronii, & Diodoti: At majorem simul cum experientia docet se attulisse industriam, multas terras obiisse, ut omnia oculis ipse suis lustraret: & vires singulorum scrutatum plurima observata de suo addidisse, eorum qui prius scripserant emendasse errores, & suo singula ordini atque propriæ classi assignasse. Itaque paullo iniquius de nostro videtur sensisse Salmasius in judicio de Plinio p. 19. *Qui post Dioscoridem universam rei Medicæ materiam herbarumque vires & naturas à Græci memoria prodiderunt, in verba ejus ita videntur jurasse, ut ab his latum unguem non discedant. Magni tamen illi Viri, & Medicina apud Græcos principes, * Galenus, Orbasius, Aetius, Paulus Aegineta, Alexander & alii. Dioscoridem quoque ipsum omnia fere ab anterioribus accepisse certa apud me fides, ut Sextio Nigro, Tullio Basso & aliis plerisque. Quamvis enim multam operam huic studio dedisse se jactet, & Sextium Nigrum in quibusdam reprehendat, quod ex aliorum relatione, non ex propria experientia & autem ipsa herbas cognosset, infinita tamen ex eodem mutuatum esse video. Quod ex Plinio facile conjectare est, qui cum in omnibus ferme Sextii Nigri scrinia compilavit, in plerisque Plantarum descriptionibus quas à Sextio hausit, pares eas omnino cum his habet, quæ apud Dioscoridem habentur; earundem herbarum historia, iisdem verbis descriptæ. Ceterum quæ in Dioscoride desiderant Medicæ artis periti, & quantum vicissim ei debere se fateantur videat lector ubi lubebit in Danielis Clerici idonei, harum rerum arbitri Historia Medica partis tertie lib. II. cap. 2. Aliis quandoq; nominibus appellare herbas Dioscoridem, quam quibus alias illa veniunt, docuit idem Salmasius in Homonymis Hyles Iatricæ. Et jam olim Galenus XI. de simplic. medicam. T. 2. p. 144. notaverat μάλλον ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἐσφαλταὶ τὰς ἀνδρας τὰς αἰθεῖς ἐκκαθ' ὅσον Φωγῆς, οἷός ἐστιν ὁ Αναζαβεύς Διοσκυρίδης, πλὴν ἰδίᾳ καλῶς εἰρηκεν πρὸς τῆς ἰατρικῆς ὕλης ἰσχυρομένων, ἀγνοῶν τὴν σημερινάμενα τῶν ἐλληνικῶν ὀνομάτων.*

2. Superfunt præterea Libri duo, à Phorio etiam sub Dioscoridis nomine tanquam sextus & septimus liber, de alexipharmacis & theriacis libri, sextus quidem περὶ Φαρμάκων ὅσα τέ ἐστι τῶν δηλητηρίων καὶ ὅσα τῶν αἰσθητικῶν, & septimus περὶ τῶν ἰαβόλων ζώων, καὶ τῆς τῶν αἰνῶν αὐτῶν πωλημάτων σημεῖωσης καὶ θεραπείας. Hi in quibusdam editionibus discripti sunt in libros quatuor, unde novem libros Dioscoridis numerant. Verum an genuini Dioscoridis sint, dubitari potest, quia Galenus etiam libro de antidotis, ubi optima erat occasio, horum non meminit sed tantum libros quinque commemorat. Itaque præfatio ad Arcum libro sex-

* Idem notat Photius Cod. 178.

sexto præmissa videtur esse conficta, iisdem verbis fere quibus libri quinti prologus constans, & ad eum, ut videtur, ab alio quodam, simplici imitatione expressa. Neque forte lecta Photio, quia Photius librum septimum ait esse *πλευντήν τῆς ὅλης πορείας*, cum tamen in libri sexti præfatione legas: *ἐν τούτῳ πλευντῇ ὑπάρχοντι τῆς ὅλης πραγματείας καταλήξμεθα πρὸς τῶν ὠφελούντων ἡμᾶς ἢ βλάπτοντων δυναμένων φαρμάκων ἐνεργείας.*

3. Exstant denique *Περὶ εὐπρίστων ἀπολῶν π καὶ συνδέτων φαρμάκων*, de facili parabilibus simplicibus & compositis medicamentis ad Andromachum, libri duo, in editionibus antiquioribus omitti, & separatim primum è MS. Augustano in lucem editi Argentorat. 1565. 8. cum versione Jo. Moibani Medici Augustani, & cum hic operi immortalis esset, Conradi Gesneri, qui & notas addidit, & Galeni aliorumque *συμφωνίας*. Ulti reliqua ita præsentem etiam libros de integro recensuit & versionem novam adjunxit Saracenus in sua Dioscoridis editione. Sed & hi libri utrum Dioscoridis sint, dubitatur, licet sub ejus nomine ab Aëtio lecta videantur esse. Andromachi duo celebres Medici fuerunt, verum Dioscoridis æqualis fuit Andromachus senior, Neronis Archiater.

4. Dioscoridis *περὶ μέτρων καὶ σκευῶν* refertur à Galeno in libro ejusdem argumenti, T. 4. edit. Basil. p. 468. Meminit & Jo. Tzetzes Chil. XIII. hist. 479.

Ἐν τοῖς σκευμοῖς καὶ μέτροις ἡ Διοσκουρίδης λέγει
κοτύλας ἢ ἡμῖνας τρεῖς τὸν χοίνικα ὑπάρχειν
ἔργον δύο καὶ ἡμῖνον σκευμὸν λιτρῶν τοῦ χάενου.

5. *Περὶ ἀντιμβαλλομένων* sive de *succidaneis medicamentis* scripsisse Dioscoridem, (nescio an nostrum) testatur Galenus libro ejusdem argumenti T. 13. edit. Paris. p. 965.

IV. Jam olim observatum à Simóne Januensi est, tum à Renberto Dodonæo, Jo. Antonio Saraceno, aliisque, Thomæ etiam Reinesio p. 154. defensionis Var. lect. varios in Bibliothecis occurrere Códices Dioscoridis, recentiore manu corruptos, & alienorum ex Pamphilo Alex. aliisq; juniorib; accessione interpolatos & confusos, relato ob claritatem nominis ad Dioscoridem, quicquid herbariis etiam inferioribus visum fuerat. Hisce interpolatoribus tribuenda sunt quæ ex MSS. Códicibus excerptis Hieronymus Roscius, exhibita ad calcem editionis Aldinæ A. 1518. 4. p. 214. seq. & quæ tanquam spuria separatim edidit in Dioscoride suo Græco latino Saracenus p. 441 - 479. Alphabetum item

Empiri-

Empiricorum Dioscoridis & Stephani Atheniensis, quod in MSS. Vindobonensibus offendit Lambecius lib. 2. p. 592. & Calpar Wolfius edidit Tiguri 1581. 8. Pseudo Dioscoridis inediti locum è Bibl. Medicea Græce affert Jac. Tollius ad Longinum p. 6. Forte ex brevi tractatu qui inscribitur *Διοσκορίδης πρὸς τὴν αὐτὴν φαρμάκων*, atque Francisco Redi iudice in observationibus de Viperis p. 199. auctorem habet Eutecnium Sophistam, Nicandri & Oppiani Paraphrasten. Interpolator Dioscoridis plus simplice vice etiam allegatur à Cangio in glossario Græcobarbaro.

V. *Dioscoridis* * *Editiones.*

Græca: prima Aldi, quam Hieronymo Donato, Patricio Veneto inscripsit, Venet. 1499. fol. adjunctum habens Nicandrum.

Altera Aldina A. 1518. 4. ex Hieronymi Roscii Patavini recensione, qui codice Nicolai Leonicensi usus est. Huic Roscio Franciscus Asulanus præsentem editionem inscripsit, quæ Poëtam veterem Anonymum de viribus herbarum adjunctum habet, exhibitum à me supra libro III. cap. XXVI.

Basilensis ap. Jo. Bebelium, non contemnenda industria Jani Cornarii. A. 1529. 4.

Latina.

Vetus interpretatio Dioscoridis A. 1478. edita, fuit in Bibl. Bigotiana. Ex hac versione multa transcripta sunt in Matthæi Sylvatici pandectis Medicinæ, & Jo. Serapionis F. libro de simplicibus. Exstat & editio veteris illius translationis Lugd. 1512. cum additionibus Petri Paduani.

Ex versione Hermolai Barbari, qui eleganter, sed dum Plinio nimis insistit parum fideliter reddidit, additis ejusdem Hermolai notis sive Corollariis, & Jo. Baptista Egnatii in Dioscoridem annotamentis. Venet. 1516. fol.

Ex versione Jo. Ruellii Sveffionensis (cujus præclari libritres de natura stirpium exstant) anno eodem 1516. & Venet. 1527. 8. hinc cum Herm. Barbari in Dioscoridem Corollariis & commentariis Marcelli

* Nonnullarum fateor me notitiam debere Lambecio l. 2. de Bibl. Vindob. p. 599. seq. & Conrado Gesnero, cujus indicem eorum qui Dioscoridem illustrarunt, annotationibus Val. Cordi præmissum, integrum Lambecius p. 603. seq. exhibuit.

celli Virgilii per Ottonem Brunsfeldium contractis. Argent. 1529. fol. præterea Basil. 1593. 8. Lugd. 1543. 12. & 1550. 8. cum brevibus H. B. P. annotationibus: & Marpurgi 1543. fol. cum annotationibus Gvalteri Rivii, Argentorensis Medici & Chirurgi ac Jo. Loniceri scholiis, & Francof. 1545. fol. cum notis G. Rivii, Val. Cordi, nomenclaturisque herbarum, vario idiomate, per Conradum Gesnerum. Denique Lugd. 1554. 12.

Ex versione *Marcelli Virgilii* Florentini, cum ejus commentariis. Florent. 1518. fol. apud heredes Philippi Juntæ: & secunda recognitio ibid. A. 1523. fol. Libri primi versionem castigat Jo. Manardus lib. VIII. Epist. 1.

Ex *Petri Andrea Matthioli* Medici Senensis restitutione. Lugd. 1554. 12. cum ejus commentariis. Venet. 1565. fol. Nonnulla in Matthioli versione reprehendit Melchior Gvilandinus Borussus, & Amatus Lusitanus. Matthioli versio & Commentarius in Dioscoridem ex recensione Casp. Bauhini, cum Apologia Matthioli adversus Amatum Lusitanum, Epistolis Medicinalibus & dialogo de morbo Gallico. Basil. A. 1598. fol.

Ex interpretatione *Jani Cornarii*. Basil. 1557. fol.

Ex versione meliori *Jo. Antonii Saraceni*. Francof. 1598. 12.

Matthioli commentarii, Venet. 1554. 1565. 1583. fol. cum variis plantarum & animalium imaginibus. Prodiit etiam Venet. 1571. 4. addita Francisci Calceolarij descriptione itineris sui à Verona in Baldum montem plantis refertissimum. Exstat & ejusdem Matthioli opusculum de simplicium medicamentorum facultatibus secundum locos & genera. Venet. 1569. 12.

Jo. Roderici Castellii, sive *Amati Lusitani* enarrationes. Argentorat. 1554. 4. Venet. 1557. 4. & Lugd. 1558. 8. cum lemmatibus & annotationibus Rob. Constantini.

Annotationes *Valerii Cordi*, cum ejus historia stirpium & aliis quibusdam, edente Conr. Gesnero, Tiguri 1561. fol.

Andrea Lacuna, qui Julii III. Pontificis Max. Medicus fuit, notæ, quibus adhibito codice Græco optimo MS. Ruellii versio 700. & pluribus locis emendatur. Lugd. 1554. 12.

Contenti Pharmacopœæ commentarium in Dioscoridem accepisse se scribit Jos. Scaliget, ejusque doctrinam industriam atque acumen se laudare, Epistola XVII.

N

Inedi-

Ineditam Hieronymi Bagolini versionem memorat Jo. Rhodius ad Scribonium Largum p. 191. Idem Mstum suum Codicem Græcum suum hinc inde laudat, & Plinium Dioscoride juniorem fateatur p. 193. quæ & Bodæi à Stapel sententia est p. 592. seq. ad Theophrastum, & Salmasii p. 408. ad Solin. edit. Paris. & Lambecii, aliorumque. Hic Bodæus commentariis ejusmodi quibus Theophrastum etiam Dioscoridem illustrare aggressus fuerat, sed conatibus ejus fata intercesserunt. Quam plurima Dioscoridis loca illustrat, idem Salmasius ad Solin. & in Homonymis hyles iatricæ.

Græcolatina.

Cum *Marcelli Virgilii* Florentini versione & commentariis, atque *Hermolai Barbari* Corollariis. Colon. 1529. fol.

Cum versione *Jo. Ruellii* Svesvionensis & notis, Paris. 1549. 8. ex recensione accurata & cum castigationibus *Jacobi Goupyli* Prof. Paris. Hac editione cum sex MSS. à Jo. Sambuco collata usus est Saracenus, quod ipsum exemplar hodie exstat in Bibl. Vindobonensi. Vide Lambecium lib. 2. p. 599.

Denique editionem optimam & plenissimam Dioscoridis debemus *Jo. Antonii Saraceno* Lugdunensi Medico, paullo post defuncto, qui Græca ad Codices MSS. recensuit, latinam versionem novam meliorem adjunxit & scholia erudita addidit, Joannis quoque Sambuci castigationibus in calce voluminis subjectis. Francofurti apud A. Wecheli Heredes. A. 1598. fol. Laudant ex merito H. Stephanus de bene instituendis Græcæ linguæ studiis p. 80. & H. Casaubonus Græco Epigrammate, quod operi præmittitur.

Versiones Vernaculæ.

Italice ex versione Fausti Longiani. Deinde ex Petri Andreæ Matthioli interpretatione cum ejusdem commentariis. Venet. 1555. 1568. fol. & ibid. 1548. 1550. 4.

Antonii Pasini annotationes & emendationes in Italicam Matthioli versionem. Bergomi 1591. 4.

Hispanice cum notis Andreæ de Lacuna Antvverp. 1555. fol. Salmanticæ 1570. fol.

Gallice cum Matthioli commentariis, interprete Antonio du Piner, Lugd. fol. apud Gabr. Coterium. 1627. & 1642.

Ger-

Germanice per Jo. Dantzen von Aft, Francof. ad Mœnum 1546. fol.
Bohemicam quoque Dioscoridis versionem cum iconibus prælo subji-
 endam A. 1561. memoravit Gesnerus.

De *Arabica* Dioscoridis interpretatione qua usus Avicenna, Serapio, Ibn Beithar, &c. consules Salmasium præf. ad Ceberem, & in homonymis hyles Iatricæ: ac Bibliothecam Orientalem Barthol. Herbeloti. De ætate Dioscoridis certe Arabes falluntur, qui ut apud Abulpharagium legas putant eum floruisse sub Ptolemæo Physcone.

Codices quidam Dioscoridis MSS.

In Bibliotheca Regis Christianissimi luculentum codicem Græcum ex-
 stare cum appellationibus Arabicis omnis *ὕλης ἰατρικῆς* testatur
 Jos. Scaliger in Epistolis p. 235. 241. 247.

Alium Codicem ante mille annos ad minimum scriptum (eiusdem ni fallor Bibliothecæ) in quo omnes fere paucis exceptis plantarum figuræ manu antiquarii qui librum scripsit graphice expressæ sunt, laudat Salmasius, & ex eo plantæ silphii imaginem descriptam exhibet ad Solin. p. 359. edit. Paris.

Alium qui asservatur Neapoli in Bibl. Patrum Augustinianorum S. Johannis de Carbonaria V. C. Bernhardus Montfaucon in Diario Italico p. 309. refert his verbis: *Codex Dioscoridis eleganter descriptus, membranaceus, characteribus uncialibus quadris, sine accentibus, adpositis plantarum florumque figuris minio depictis à perita manu. Huius auctoris nullum puto pari vetustate & elegancia exemplar exstare: nam Regium quod antiquitatis causa suspicatur, huic multum concedit ætate & pulchritudine. Initio mutilum, his verbis incipit: ΑΜΒΡΟΣΙΑ ΟΙ ΔΕ ΒΟΤΡΥΣ* estque quinti ut puto sæculi.

Cum hoc antiquitate & elegancia saltem certabit si non eum vincet Codex præstantissimus in Bibl. Augustam Vindobonensem illatus à Busbequio, quem à drogomanno sive Interprete Sultani CPoli redemptum Matthiolo utendum dederat. Hunc prolixè describit, specimine etiam characterum, atque iconibus quibusdam veterum Medicorum * ex eodem prolatis Lambecius lib. 2. de Bibl.

N 2

Vin-

* Medici illi sunt Machaon, Chiron, Heraclides Tarentinus, Pamphilus Alex. Xenocrates Aphrodisiensis, Mantias Herophileus, Sextius Niger, Cratevas, Apollonius Memphites, Andreas, Nicander, Rufus Ephesius, Galenus & ipse deniq; Dioscorides, cujus

Vindob. capite 7. p. 519. seq. docens eum jussu Julianæ Anicii Imp. Flavii Anicii Olybrii filiz scriptum ante annos 1200. Vide eundem p. 489. & lib. I. p. 36. seq. Mentio ejusdem Codicis apud Busbequium Epist. Turcica IV. Reinesium p. 208. Var. lect. & Colomesium in Opusculis p. 108. Alios præterea quatuor Dioscoridis Codices in eadem Bibl. Cæsarea obvios recenset Lambecius lib. 2. p. 597. seq. & quintum lib. 3. p. 344.

VI. Plures de herbis medicinalibus scriptores * memorat Epiphanius lib. 1. adversus hæreses p. 3. καὶ Νικάνδρῳ μὲν ὁ συγγραφεὺς ἡγεῶντι καὶ ἐρπετῶν ἐπισημαίνοντι τῶν φύσεων τὴν γῆν. Ἄλλοι δὲ συγγραφεῖς ῥιζῶντι καὶ βοτανῶν τὰς ὕλας, Διοσκυρίδης μὲν ὁ ὑλοποιῶν, Πάμφιλός τε καὶ Βάας ὁ Τύλιος, Νικήρατος καὶ Πετρώνιος, Νίστερ καὶ Διδότος καὶ ἄλλοι πλείους. Plerosque horum laudat etiam Dioscorides & Plinius qui diligentissime è latinis de usu herbarum in Medicina scripsit, & Galenus in præfat. libri sexti de simplic. medicamentis, qui addit præterea Mantiam, aliosque. Nos missis hisce, utpote pridem deperditis, alios duos Medicos Græcos, quorum scripta quædam adhuc exstant, Dioscoridi subiciemus, Aretæum ac Rufum,

VII. ARETÆUS Cappadox diversus fuit ab Aretæo Corinthio (de quo Lucianus in Toxari.) Sabinum enim Hippocratis commentatorem veterem Gellio III. 16. & Galeno memoratum, quo auctore Tiraquellus & ex eo Hendreichius in pandectis Brandenburgicis Aretæum Sabinum appellet, haud comperi. Antiquissimus scriptor & diu ante Cæsarum tempora clarus visus est doctissimo Vossio de vitæ sermon. p. 419. 782. & lib. de Philosophia p. 96. & 107. Sed argumentum quo hoc evincere conatur, quod nimirum Jonice scribat, atque Jonismus & Dorismus ante Cæsarum tempora usurpari desierint, abunde confutatur ex Arriani Indicis, quæ Jonica dialecto exarata sunt, & exemplo Cephalionis atque Dionysii Milesii, quos Jonice scripsisse Svidas testatur.

cujus imago editioni etiam Saraceni præmittitur. De singulis hisce prolixè ibidem Lambecius disserit. Imagines è Lambecio dedit etiam Jo. Petrus Bellorius ad calcem illustrium Philosophor. Poëtarum Rhetorum Rom. 1681. fol. Singulas separatim exhibuit Gronovius, Machaonem & Chironem quidem T. I. yyyy seq. Cræteam T. 2. 70. & reliquos T. 3. thesauri Antiqu. Græc. dd -- ll. cccc. kkkk. & Dioscoridem ooo.

* Nota quod συγγραφεὺς dicitur etiam de Poëta, uti apud Phædrum *Menander scriptor*

** De singulis hisce Lambecius lib. 2. de Bibl. Vindob. loco laudato, Petavius ad Epiphani. Harduinus ad Plin. & Tiraquellus in Catalogo Medicorum, quem libro quinto longe locupletiores & sexcentis locis emendatum dare institui.

statum. Unde à Vossii sententia discedit Ægidius Menagius in amœnitatibus juris p. 223. In Lindemio renovato G. Abr. Merklini p. 87. legas Aretæum Strabonis & Gregorii Nazianzeni esse coætaneum, quæ perspicue inter se pugnant, cum trecentis amplius annis Strabone junior fuerit Gregorius. Igitur hanc librarii vel typographi hallucinationem mittamus. Sed neque illud quod additur, Aretæum sub Augusto Cæsare vixisse, festi facile potest. Sane Aretæum pneumaticæ sectæ addictum esse observavit Daniel Clericus V. C. parte 2. Hist. Medicinæ lib. IV. sect. 2. c. 3. Atqui hujus sectæ auctor Athenæus Attalensis non multo antiquior fuit, Plinio, vel ad summum sub Nerone scripsit, ut eidem viro docto observatum. Nusquam quoque Aretæi meminere vel Plinius vel Galenus, vel auctores ejus ætatis alii, verum à Paulo Ægineta semel atque ab Aëtio aliquoties, laudatur. Quin Aretæus ipse meminit antidoti ab Andromacho Neronis archiatro inventi, Symphonis quoque ac Philonis & Vestini (Βησινυ) antidotum commemorat II. 5. Θεραπευτ. χρονίων νόσων p. 265. edit. Henischii. Laudari Aretæum à Dioscoride Kœnigius in Bibl. annotavit. Et sane Aretæi mentio in lib. 2. εὐμαρίσων quæ sub Dioscoridis nomine leguntur p. 112. Sed illa junioris esse scriptoris, & supposita Dioscoridi jam supra monui.

Exstant hujus Aretæi περὶ αἰτιῶν καὶ σημείων ὀξείων καὶ χρονίων παθῶν *de acutorum & Chronicorum sive diuturnorum morborum causis & signis* libri IV. initio manci.

Ὀξείων καὶ χρονίων νόσων θεραπευτικά, *de acutorum ac Chronicorum morborum curatione* libri totidem, è quibus duo posteriores mutili ad nos pervenerunt. Latine hos libros vertit Junius Paulus Crassus, Medicus Patavinus, non optimis Codicibus usus Venet. 1552. 4. Deinde Græca vulgata sunt à Jacobo Goupylo Medico Paris. 1554. 8. apud Adr. Turnebum typographum Regium, quæ editio è codice Regio auctior est capitibus quinque II -- VI. in libro postremo, licet ea genuina esse ambigit Henischius, quoniam in capite de diabete non leguntur ea quæ ex Aretæo Aërius de illo morbo agens repetit. Eandem editionem habeo locis variis manu viri docti emendatam. Mox Crassi versio recusa est forma minore Paris. apud Guil. Morellium & Jacobum Puteanum, passim castigata & additis à Goupylo capitibus quæ Crassus non verterat. Hinc suam iterum interpretationem sub incudem revocavit ipse Crassus, atque ex Regia Græca editione plurimis emendavit locis, & capita illa quinque ipse quoque addidit A. 1555. De Goupylo autem congeritur his verbis: Cum id opus ego jam moliri constituissem, à Medico quodam

Gallo, viro ut conjicere licuit non incrudito, dudum factum fuisse cognovimus, quod ipse non detrabendi nobis studio se fecisse testatur, sed ut admoneret & ad inchoatum opus elimandum absolvendumque incitaret. Me præterea bonum interpretem appellare non recusavit, & à nostra versione, quam ipse doctam meditationem vocat, se in edendis Græcis non mediocriter fuisse adjutum confitetur. Hisce quidem verbis amicum erga nos animum præ se tulit, sed amici operam nequaquam exhibuit. Quapropter ipsi ego ob bona verba gratias agere non debeo, cum opus verbis repugnare cognoverim, ut in Æsopi apologo lignatori vulpecula respondit. Nam si amico in me animo fuisset, me per litteras commonefacere, & nonnulla errata mihi detegere, neque ea prius quam à me responsionem acciperet, vulgo patefacere debuit. Ego enim aut me purgassem, ac errorum mihi objectorum rationem attulissem: aut si excusari non potuissent, eos ingenue, qui meus est animi candor, amico fassus essem, meque ad castigationem paravissem. Sed illud profecto quod plerisque hominibus accidere consuevit, hominem impulit, ut in alienam segetem falcem immitteret; studium videlicet captanda gloriola & alienis detegendis vitiis, (quo nihil facilius ac jucundius esse potest) ostentandi ingenii affectatio. Recusa est Crassi versio è Goupyli illa quam dixi recognitione, initio Collectionis Medicæ artis principum quam Henr. Stephanus latine dedit Paris. 1567. fol. Eadem versio ab ipso Crasso recognita iterum prodiit una cum Rufo, Teophilo protospathario & Stephano Atheniensi Basil. 1581. 4. Denique Georgius Henischius Medicus Augustanus adhibitis Codicibus Veneto, Bavarico & Augustano Aretæum de integro recensuit, quæ deerant è Galeno & Aretæo diversis litterarum typis expressa supplevit, atque adjuncta Crassi interpretatione & novo Commentario suo, quo morborum maxime natura explicatur, edidit Augustæ Vindel. 1603. fol. Petri Petiti Medici Paris. in Aretæum observationes brevi prodituras sibi que inscriptas testatus est Menagius ad Laërtium 1692. editum p. 253. Sed necdum prodiiisse illas intellexi, neque usquam exstare puto editionem Parisiensem Aretæi Græcolatinam in 4. quam auctam P. Petiti annotationibus memorat Merklini Lindenius renovatus A. 1686. editus.

IX. RUFUS Ephesius Cleopatæ Reginæ Medicus fuit, si credimus Jo. Tzetæ Chil. VI. hist. 44 v. 300. at plerique Svidam secuti, longe juniorem faciunt & ad Trajani tempora referunt. Exstant ejus *De appellationibus partium corporis humani libri III.* & libri primi quidem binæ ut videtur Rufi *ἑκδόσεις*. His libris Kænigio videtur usus esse Pollux libro secundo Onomastici, licet nusquam Rufum nomine tenus laudat Pollux, Græce edidit Jacobus Goupylus Paris. 1554. 8. typis

typis Regiis ex officina A. Turnebi. Latine verterat *Junius Paulus Crassus* cum Aretæo, Venet. 1552. 4. recufos deinde Paris. 1554. forma minore ex recensione ejusdem Goupyli, & inter Medicos Principes H. Stephani A. 1567. fol. atque iterum ex secunda Crassii recognitione A. 1555. & Basil. 1581. 4.

De vesica renumque affectibus, liber extrema parte mutilus.

De medicamentis purgantibus fragmentum. Hæc Græce una cum superioribus Rufi libris & *Sorano* de utero ac muliebri pudendo idem Goupylus ex officina Turnebi edidit Paris. 1554. 8. atque eodem anno latine, forma minore. Postea inter artis Medicæ principes recudit latine H. Stephanus A. 1567. fol.

Novam editionem Græcolatinam Rufi ad MS. Bernensē recensitam molitus est Martinus Bogdanus teste Bartholino Centur. IV. Medic. Epist. p. 37.

Rufi *de Venereis & de ossibus* memorat Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 126.

Ruso etiam tribuit Rasis libros *περὶ ὑγείας* qui inter Galeni scripta leguntur, ut suo loco dicam.

Perditi sunt libri V. *περὶ διαίτης* Svidæ memorati, quorum secundum allegat Oribasius.

Περὶ βοτανῶν libri IV. carmine Hexametro. Galen. præf. libri VI. de simplic. medic. T. 2. edit. Basil. p. 68. è quo opere nonnulla videtur adducere p. 160. Et forte ex hoc ipso petita sunt quæ de herbis Deo alicui sacratis edidit Aldus cum Dioscoride, atque ego exhibui supra lib. III. c. 26. Sane nihil habeo quod verisimili huic Simleri conjecturæ opponam. Respicit & hos libros Galenus Rufum laudans lib. 1. de antidotis c. 2.

Θεραπευτικὰ βιβλία Galen. præf. lib. VI. de simplic. Medicamentis. Ex his videntur hausta fragmenta Rufi pleraque quæ apud Aëtium exstant.

Περὶ μελαγχολίας Galen. T. 3. edit. Basil. p. 357. τῶν ἡ νεωτέρων ἀεὶ καὶ γὰρ θεραπευτῶν περὶ μελαγχολίας τῷ Εὐφροσίνῳ ἔβρω.

Svidas præterea memorat Rufi hujus περὶ διαίτης πλεόντων αἵ.

Περὶ τραυματικῶν φθαρμάκων, αἱ.

Περὶ σφικῶν (de ficosis tumoribus sive excrefcentiis) αἱ.

Περὶ δερχολίας ἱατρικῆς, αἱ.

Περὶ γάλακτος, περὶ οἴνου, περὶ μέλιτος.

In

In Hippocratis quoque scripta quædam commentatus videtur, ut colligo è Galeno de libris propriis T. 4. p. 370. & T. 5. p. 450. ubi Sabinum & Rufum vocat ἀνδρας τοῖς ἰπποκράτους γραμμασιν ὁμιληκότας & παρέργως. Alius fuit Menius Rufus cujus meminit Galenus VII. de compos. medicamentor. secundum genera T. 2. p. 416. Rufum vero Hieracem Thebanum quem refert Tiraquellus, nullum reperio, licet Hierax Thebanus laudatur à Galeno V. de compos. medicam. secundum genera T. 2. p. 387.

CAPUT IV. DE PHILONE JUDÆO.

Philonis gens & ætas. 1. Scriptorum editorum & deperditorum Catalogus & ordo: suppositorum quoque, cum variis Observationibus. 2. Editiones. 3. Philones varii. 4.

I.

PHILO gente ac religione Judæus, Patria Alexandrinus, ἀνὴρ τοῦ πέντε ἐνδοξος a) è nobili inter suos ac sacerdotali familia fuit, Alexandri Lyfimachi Alabarchæ b) Alexandrini h. e. scripturæ ac vectigalium Magistri qui inter præcipuos ibi Magistratus erat, frater. Ætate provectus c) circa A. C. XL. caput legationis fuit popularium suorum nomine ad Cajum Imp. apud quem Alexandrini per Apionem graviter calumniati Judæos fuerant. Et quanquam irrita fuit legatio, tamen scripta ipsa & memoriæ quas de ea reliquit, prudentiæ virtutis ingenio ac constantiæ ejus testimonium reddunt luculentissimum. Cum secunda vice venisset ad Claudium Imp. Romæ locutum fuisse cum Petro Apostolo ejusque habuisse amicitias scribit post Eusebium Hieron. in Catalogo c. XI. Sed Petrum

a) Joseph. XVIII. 10. Antiq. Euseb. II. 5. Hist. Nicephorus II. 9.

b) De hoc vocabulo vide laudatos à Grangæo ad Juvenal. I. 130. & Ciceronem II. ad Attic.

c) Confer de hac Philonis legatione Tillemont. T. 2. Hist. Imperator. p. 763. seq. & Martinum Hankium de scriptoribus rerum Byzant. lib. I. cap. VIII. Schismaticum non fuisse Philonem, contra Bernhardi Lamy sententiam probat idem Tillemontius T. 2. Memor. Eccles. parte 3. p. 228. seq.

Petrum ante Claudii fata Romam venisse incredibile videtur Sam. Basnagio T. I. Annal. p. 499. Magis etiam incredibile mihi videtur in illo vetustiorum silentio, quod Photius Cod. CV. refert eum Christo nomen dedisse, sed postea ex indignatione quadam & rædio iterum ad suos rediisse. In Philosophia atque eloquentia ita profecit, ut vulgo etiam ferretur de eo proverbium ἡ Φίλων Πλατωνίζει, ἡ Πλάτων Φιλωνίζει: neque enim Judaicam tantum sed externam quoque gentium Philosophiam, Pythagoricam præcipue ac Platoniam calluit & cum Judaica conjunxit, unde Nicephorus II. 15. Philonem *ᾠριβόταν ἐπ' ἀμφοτέραις Φιλοσοφίαις* appellat, quod contra viri docti Joannis Jonsii sententiam (qui lib. III. c. 4. de scriptoribus Hist. Philosophicæ, Philonem Platonium fuisse multis negat) confirmatum à me alias singulari dissertatione Lipsiæ A. 1693. edita de Platonismo Philonis Judæi, & à Jo. Clerico V. C. demonstratum in Epistolis Criticis est adversus Joannem Van der Weyen Theologum Franequeranum, Epistola VIII. Credat interim qui volet audaciori magni Scaligeri effato, *Hebraismi & Syriacismi imperitiorum fuisse Philonem, quam ullus Gallus vel Scythæ, & hoc omnia ejus scripta loqui*: c. XVIII. elench. trihæres. Mihi quemadmodum constat quod non satis est Judæum natum esse, ut idem statim Hebraice vel Syriace doctus sit, ita doctorem tam celebrem legis Judæis illa ætate, propter leves quasdam & minus congruentes neque ad Grammaticam formulam satis exactas quæ in Philone fortassis observantur etymologias, statim de ponte dejicere, atque Hebraismi omnis & Chaldaismi rudem pronunciare, videtur haud æquum. Miror etiam virorum doctorum judicium, qui è recentioribus Rabbini Philonem Hebraicorum rituum ignorantissimum d) fuisse concludunt. In expositione librorum Mosaicorum Allegoriis nimis indulgit, fateor, atque idem ut in sacris scriptis facerent auctor fuit Christianis, præcipue Origene exemplum ejus auctoritate sua commendante, sed vel eo nomine charus esse Philo debet, quod tam amplum & locuples de ratione illius ætatis ἀλληγορούμενα tractandi testimonium præbet Judæus. Unde vero habet Vir incomparabilis, in acerrima illa sua Philonis censura e) eum *nomenclaturis solis conscribulum suorum Hebræo Græcis instructum* protulisse ea quæ de nominibus

O

Hebrai-

- d) R. Cudworth libro qui inscribitur: true notion of the Lord's supper p. 17. *Philo Alexandrinus though Jew of nation, yet very ignorant of Jewish customs.* Hugo Grotius ad Matth. XXVI. 18. *In moribus Hebræis Philo ipse Alexandrinus non satis certus est auctor.*

- e) Ed. Bernhardus apud Caveum V. C. in parte 2. Hist. litterar. ad A. C. 40

Hebraicis interdum arguitur. Quis enim non malit adsentiri Orogeni, Eusebio & Hieronymo diserte affirmantibus Philonem ipsum nomenclaturam ejusmodi composuisse & librum de nominibus Hebraicis eorumque etymologiis condidisse.

II. Scripta * Philonis complura exstant *digna meliore cum editione tum interpretatione*, ut recte ait Cotelierius ad T. 2. monumentor. Ecclesiæ Græcæ p. 540. Addo etiam, ordine meliori, nam qui in editionib⁹ occurrit, est admodum perturbatus. Sed universis his, ut spero, defectibus occurret & eruditorum expectationi abunde satisfaciet doctissim⁹ Vir *Eri-cus Benzeli* Erici Archi Episcopi dignissimi F. Præfectus doctissimus Bibliothecæ Upsaliensis, qui apparatus non contemnendo instructus jam ab aliquot annis novam Philonis editionem & uno alteroque opusculo auctiorem molitur. Philo ipse in limine libri *περί ἀθλων καὶ ὁππικῶν* Oracula Moysis, quæ plerisque scriptis suis illustravit, in tres ideas sive tria distinguit genera: *τὴν μὲν περί Κοσμοποιίας, τὴν δὲ Ἰσραηλιν, τὴν δὲ τρίτῃ νομοθετικῇ*. Hanc distinctionem secuti sunt, qui scripta Philonis pleraque digesserunt in *κοσμοποιητικά, Ἰσραηλικά & νομοθετικά*. Sed contra Philonis mentem ac minus commode ea sunt usi. Mihi quidem, salvo aliorum judicio ita videntur Philonis scripta digerenda esse:

1. *Περὶ τῆς Μωϋσέως κοσμοποιίας*. De mundi opificio sive in Hexæmeron p. 1. edit. Paris. Ex hoc libro locum proferens Eusebius VIII. 13. præparat. *Πάλιν ἔν, inquit, τὸν Φίλωνα παρτίον ἀπὸ τῶ πρώτων εἰς τὸν νόμον*. Laudat idem XI. 24. Latine convertit Joh. Christophorusonus.

2. *Νόμων ἱερῶν ἀλληγορία τῶν μετὰ τὴν ἑξαήμερον πρώτη* ad Genes. II. vers. 1. seq. *Allegoria sacramentorum legum post Hexæmeron lib. 1. p. 46*. Philonis Allegoriam sacrarum legum legisse se testatur Photius Cod. 103.

3. *Νόμων ἱερῶν ἀλληγορία τῶν μετὰ τὴν ἑξαήμερον δευτέρα* ad Gen. II. 18. seq. *Allegoria lib. 2. p. 1085*. Hic liber ab Hæschelio primum Græce editus cum notis, & male in Genevensi ac Parisiensi liber tertius inscribitur & à reliquis longe distrahitur.

4. *Νόμων ἱερῶν ἀλληγορία τῶν μετὰ τὴν ἑξαήμερον τρίτη* ad Gen. III. 8. sequ. *Allegoria liber 3. p. 60*. Hic male in editionibus inscribitur liber secundus.

Librum

* Sociniani cujusdam hominis putidam conjecturam, qui scripta Philonis composita esse existimat ab aliquo hujus nominis Christiano qui circa extremum sæculi secundi post CHRISTUM natum claruerit, confutavit Petrus Allixius V. C. in judicio Ecclesiæ Judaicæ adversus Unitarios capite VI.

Librum quartum Allegoriarum Philonis allegat Leontius apud Eusebium IV. 2. Apologiae pro Epistolis Pontificum.

5. Περὶ τῶν χερυβιμ καὶ Φλογίνης ῥομφαίας, καὶ ἑκλιδέντου πρώτου ἐξ ἀνθρώπου Καὶν, ad Gen III. 24. seq. *De Cherubim & flammeo gladio, de homine qui primus ex homine procreatus est* p. 108.

6. Περὶ ὧν ἱεροργᾶσιν Ἀβελ καὶ Καὶν ad Gen. IV. 2. seq. *De sacrificiis Abelis & Caini* p. 130.

7. Περὶ ἑ τοῦ χειρόν τῷ κρείττονι Φιλεῖν ἰππίζεσθαι ad Gen. IV. 7. seq. *De eo, quod deterius potiori insidiari soleat* p. 155. Laudat Eusebius XI. 2. παρατά. & ante eum Origenes in Matth. 23. 69. Φίλων ὃ ἐν πολλοῖς τοῖς Μωϋσέως νόμοις συντάξεων αὐτῶ ἐυδακμίων καὶ ὡς ἐν συνειπήν ἀνδρά-
σιν ἐν βιβλίῳ ὅτι ἑ τοῦ χειρόν δεσ.

8. Περὶ γιγάντων ad Gen. VI. 1. *De Gigantibus* p. 284.

9. Περὶ ἑ ὅτι ἀτρέπων τὸ θῆον ad Gen. VI. 2. *De eo, quod Deus sit immutabilis* p. 293. Eusebius II. 8. Hist. forte non male utriusque libri, ut ex precedentis, communem tradit fuisse titulum, ὡς γιγάντων ἢ ἀτρέπων τὸ θῆον. Sane libro priore, qui de gigantibus inscribitur, agitur etiam de divinæ virtutis immobilitate.

10. Περὶ γεωργίας Νῶε ad Gen. IX. 20. liber 1. *De agricultura Noë*.

11. Περὶ φυτεργίας Νῶε sive ὡς γεωργίας liber 2. ad Gen. IX. 20. *De plantatione vinearum à Noë factarum* p. 214. Libros duos ὡς γεωργίας scripsisse Philonem testatur idem Eusebius, & hunc pro secundo agnovit etiam Hieronimus sua Lilius Tiphernas.

12. Περὶ μέθης ad Gen. XI. 21. *De ebrietate* p. 240. Hic liber videtur divisis fuisse in duos. Nam duos ὡς μέθης scripsisse Philonem testatur idem Eusebius testatum reliquit.

13. Περὶ ἑ, ἐξήντησε Νῶε Gen. IX. 24. *De verbis, evigilavit Noë* p. 240. Hunc ipsum librum puto intelligi ab Eusebio, cum memoratur ἑς τὸν Νῶε ὡς ἡσυχίας ὁ Νῶε ἐνχεσθαι καὶ καταχεσθαι. Neque opus est, ut pro Νῶε legamus Νῶε, nam ad Νῶν applicat Philo, quæ de Noë dicuntur.

14. Περὶ συγχύσεως ἀλαλέκτων ad Gen. XI. 1. seq. *De confusione linguarum* p. 319. Huius libri Eusebius facit mentionem & Hieronymus.

15. Βίος σφὲς ἑ καὶ διδασκαλίαν (Eusebius male δικαιοσύνην, licet videtur respici ad Gen. XV. 6.) πλειωνθέντος ἢ ὡς νόμων ἀρχαίων *Vita Scripturae per doctrinam perfecti, sive de legibus non scriptis* p. 349. Totus hic titulus

tulos in Eusebio exstat. Vulgo autem inscribitur *de Abrahamo* : Et sane majorem partem de hoc agit, prius tamen de aliis ante Abrahamum patribus hominibus Enofo, Enocho, Noë, quos vocat *πρωτέρην τετραδα τῶν ἀρετῶν ὑπονοησάντων*, tum paucis de Isaac & Jacobo & Sara : singula κατὰ τὰς ῥηταίς γραφαίς primum ; deinde κατὰ τὰς ἀλληγορίας ut loquitur νόμος persequens. Porro in limine hujus libri, Philo ait, se, postquam de mundi opificio disseruit, jam etiam de legibus agere velle, ac primo de universalioribus illis atque antiquioribus non scriptis, sed scriptarum archetypis, ad quarum normam Abraam & alii amici Dei vitam suam exegerunt. Ὁν μὲν γὰρ πρόπον ἡ Κοσμοποιία ἀπετέτακται, ἀπὸ τῆς πρωτέρας συντάξεως ὡς οἶόν τε ἦν ἡ κελεύσασαι. Ἐπεὶ δὲ τὰς νόμους &c. Non puto autem à Philone alium librum hoc de argumento præmissum, quam unicum, quem numero primo retuli περὶ κοσμοποιίας. Eundem respicis, cum de tetrade loquens διὰ τὴν αἰτίαν, inquit, ἀπὸ τῆς πρωτέρας συντάξεως εἴρεται. Neque syntaxin vocat collectionem plurimorum librorum, sed unicum librum. περὶ φιλανθρωπίας p. 697. δηλώνει πρὸς τὸν ἐν δυοῖ (lege τρισὶ) συντάξουσιν ἀπὸ ἀνέγραψα περὶ βίβης Μωϋσως. Reliquos separatim editos, interim hodie Ordinem sacrarum litterarum, quas interpretatur, sequi tuto nos posse existimo.

Βίβλος σφδ αὐτομαθῆς ἢ καὶ φύζιν, *Vita Isaaci*. Et Βίβλος σφδ ἀσκητικῆς sive ἐξ ἀσκητικῆς *Vita Jacobi*, periit. Vide, quæ dixi infra num. 21.

16. Περὶ ὁποικίας ad Gen. XII. 1. seq. *De migratione Abrahæ* p. 388. Meminit Eusebius.

περὶ μισθῶν liber *de mercede proborum* ad Gen. XV. 1. intercudit. Memorat Philo p. 424. ἐν μὲν τῇ πρὸς ταύτης βίβλῳ περὶ μισθῶν ὡς ἐπὶ ἀκροβείας διεξήλθουεν.

17. περὶ τῆς οὐ τῶν θεῶν πραγμάτων κληρονομίας ad Gen. XV. 1. p. 424. *De eo, quis rerum divinarum hæres sit*. Eusebius alteram quoque partem tituli servavit περὶ τῆς οὐ τῶν θεῶν ἐστὶ κληρονομία, καὶ περὶ τῆς εἰς τὰ ἴσα καὶ ἐναρτία τμῆς. Agitur enim in hoc libro etiam de fœdere Gen. XV. 10. quo Deus jussit Abrahamum dividere vaccam & cetera animalia & partes ex adverso sibi invicem ponere.

18. περὶ τῆς εἰς τὰς ἀρετὰς ἀσκητικῆς συνόδου ad Gen. XVI. 1. seq. *De congressu comparanda liberalis eruditionis causa* p. 450. Nimirum humaniores artes ac disciplinas Philosophiæ famulantes Philo confert cum Hagare ancilla Arahami. Apud Eusebium non ἀσκητικῆς legitur, sed ἀρετῆς. Sed ἀρετῆς magis probo. Et Philo ipse libro proximi-

proximo p. 482. εἰρηκότης ἐν τῷ πρῳτέρῳ περὶ τῶν ποταμῶν καὶ περὶ
 ἁγίων &c.

19. περὶ Φυγάδων ad Gen. XVI. sequ. *De profugis* p. 482. Apud
 Eusebium hic liber recte inscribitur περὶ Φυγῆς καὶ εὐρέσεως *de fuga Haga-*
que per angelum inventa: atque ita legit Hieron. in Catalogo, Sophro-
 nidas. In quibusdam Eusebii codicibus fuit περὶ φύσεως καὶ εὐρέ-
 σεως ut patet ex Rufini vers. In aliis Valeſius invenit περὶ φύσεως καὶ αἰ-
 ρέσεως. Nicephorus utramque lectionem conjunxit περὶ Φυγῆς καὶ αἰ-
 ρέσεως, καὶ φύσεως καὶ εὐρέσεως. Male, ut opinor, licet in MS. Eusebii
 Polchienti accipi quoque legi περὶ Φυγῆς καὶ αἰρέσεως, περὶ Φυγῆς
 καὶ εὐρέσεως.

20. περὶ Διαιτηκῶν *De testamentis sive pactis Dei* libri duo interciderunt.
 Inquit Philo libro proximo: τὸν ὃ περὶ Διαιτηκῶν σύμπαντα λόγον ἐν
 ἑνὶ βιβλίῳ ἀναγέγραφα πράξισι. Memorat ex hoc ipso loco, atque ita, ut non
 de illis innuat Eusebius & ex eo Hieron. Male itaque apud Euse-
 bium legitur περὶ Διαιτηκῶν πρώτης καὶ δευτέρας. Scripserat Eusebius αὖ
 τι quod exprimi debet πρῶτον καὶ δεύτερον, scilicet βιβλίον.

21. περὶ τῶν μετονομαζομένων, καὶ ὧν ἕνεκα μετονομαζονται, ad Gen.
 I. sequ. *De iis, quorum nomina in Scripturis mutata memorantur, & qua-*
ratione factum sit. p. 1044. Hunc librum primus Græce ex codice Augu-
 stini edidit & notis illustravit David Hæschelius Francof. apud Wechel.
 Latine vertit Fed. Morellus Paris. 1593. 8. memorat Eu-

22. περὶ Πολιτικῆς (Photius c. 103. περὶ βίης πολιτικῆς) ὅπερ ἐστὶ περὶ
vitæ viri civilis, sive de Josepho. p. 526. In limine hujus libri testatur
 fuisse vitas trium virorum Abrahami, Isaaci & Jacobi, de quibus
 de Abrahamo: ὁ μὲν γὰρ πρῶτος Ἰσὴκ κλησὶν Ἀβραάμ σύμφωνα δι-
 στίχῳ ἀρετῆς ἐστίν. ὁ δὲ μέσος Ἰσαὰκ φυσικῆς, ὁ δὲ τρίτος Ἰακώβ ἀσ-
 κητικῆς. Sed Isaaci & Jacobi vita intercudit, ut dixi supra post num. 15.
 vitam latine vertit præter Gelenium Franciscus Zinus Venet.

23. περὶ τοῦ καὶ πὴν Μωϋσῆα Θεοπέμπτους εἶναι ὀνειράς. *Quod à Deo mit-*
tuntur somnia. Libros quinque hujus argumenti scripsisse Philonem, Eu-
 sebius & Nicephorus & Svidas testantur. Sed primus intercudit, secundus
 p. 505. edit. Paris. in cuius limine primus allegatur: ἡ μὲν ἂν περὶ
 τοῦ καὶ πὴν Μωϋσῆα Θεοπέμπτους εἶναι ὀνειράς, ὁ δὲ δεύτερος περὶ
 τοῦ καὶ πὴν Ἰσὴκ καὶ Ἰακώβ Θεοπέμπτους εἶναι ὀνειράς, ὁ δὲ τρίτος περὶ
 τοῦ καὶ πὴν Ἰσὴκ καὶ Ἰακώβ Θεοπέμπτους εἶναι ὀνειράς, ὁ δὲ τέταρτος περὶ
 τοῦ καὶ πὴν Μωϋσῆα Θεοπέμπτους εἶναι ὀνειράς, ὁ δὲ πέμπτος περὶ
 τοῦ καὶ πὴν Μωϋσῆα Θεοπέμπτους εἶναι ὀνειράς.

Φαισαίας. Tertium habes p. 1108. ab Hœschelio primum vulgatum Græce ex codice Augustano, & illustratum notis Francof. apud Joh. Wechelium 1587. 8. Quartus & Quintus non exstant.

τῶν ἐν Γενεσῇ ζητημάτων καὶ λύσεων. *Questionum & solutionum in Genesim libri VI.* præterea, quæ exstant latine in Micropresbytico p. 30 - 360. Basil. 1550. fol. post editionem Paris. 1520. fol. interciderunt. Memorantur apud Euseb. & in titulo Codicis Cæsarei.

Hactenus, quæ ad Geneseos Librum illustrandum faciunt.

23. περὶ βίᾳ Μωϋσέως, ὅπερ ἐστὶ περὶ Θεολογίας καὶ προφητείας. *De Vita Moysis, sive de Theologia ac Prophetia Liber I.* p. 602. II. p. 654. III. 664. Allegat Clemens 1. Strom. p. 342. latine vertit præter Gelenium Franciscus Philadelphus (vide Vossium de Hist. lat. p. 591.) Adrianus Turnebus Paris. & Franciscus Zinnus Venet. 1575. 8.

Libri quinque ζητημάτων καὶ λύσεων sive questionum & solutionum in Exodum Eusebio & in titulo Codicis Cæsarei memorati non exstant.

24. περὶ τῶν δέκα λόγιων ἃ κεφάλαια νόμων εἰσὶ. *De decalogo* p. 744. Latine vertit Job. Vetræus Paris. 1544. 8. Job. Christophorsonus Antwerp. 1533. 4.

25. περὶ τῶν ἀναφερομένων ἐν εἰδεί νόμων εἰς τὰ σωτήριον κεφάλαια τῶν δέκα λόγιων βιβλία *Libri quinque de legibus decalogi specialibus* Eusebio memorantur. Ex his primus intercidit, quo bina præcepta exposuerat (1) περὶ ὃ μὴ νομιζέτω θεὸς αὐτοκράτης ἐτέρους & (2) περὶ ὃ μὴ δὲν θεοπλάστειν χειροῦ κμητον. Hæc enim duo accurate in illo se tractasse testatur Philo ipse libro proximo, unde patet binos libellos ejus περὶ μοναρχίας huc non spectare, licet in illis quoque agit de cultu unius summi Dei.

Libri secundi pars prima qua illustratur præceptum (3) περὶ ἐννομίας καὶ σεβασμῆς de jurejurando & religione legitur p. 769. edit. Paris. & quanquam titulus promittit etiam agere περὶ τῆς ἱερῆς ἐβδόμης καὶ γονέων τιμῆς, in libro ipso hæc desiderantur. Occurrit tamen altera pars præceptum (4) illustrans περὶ τῆς ἱερῆς ἐβδόμης καὶ τῶν εορτῶν, de sancto sabbatho & diebus festis p. 1173. seq. edit. Paris. Primus hanc Græce edidit David Hœschelius ex codice MS. Augustæ Vindelicor. 1614. 4. Latine vertit Fed. Morellus Paris. 1614. 8. Sed tertia ad præceptum (5) περὶ γονέων τιμῆς non exstat.

Liber tertius ad præceptum (6) τὸ κατὰ μοιχῶν καὶ παντὸς ἀκολασίας & ad præceptum (7) τὸ κατὰ ἀνδροφονῶν καὶ πάσης βίας. Contra machos, omnesque libidinosos, & contra homicidas omnemque violentiam habetur p. 776. In quibusdam codicibus argumenta hujus libri ita designantur: περὶ φθόνου,

περὶ

περὶ ἑωυτοῦ, περὶ ἀνδρὸς Φονίας, περὶ ὀπιτηγμένων, περὶ ἀκασιβόνης
 περὶ ἔμῃ ἀναλχυρτικῇ γυναικί. In hoc libro, ut in illo de Decalogo
 præceptum de non occidendo postponit Philo præcepto de non com-
 mittendo adulterio, secutus Codices Græcos Exodi XX. Sic & Lucas
 XVIII. 20. Marcus X. 19. Paulus Rom. XIII. 9. Syrus interpres Matth.
 XV. 19. Tertullianus de pudicitia cap. 5. Clemens VI. Strom. p. 685.
 Julianus Parabates apud Cyrillum Alexandr. V. p. 152. Syncellus p. 131.
 Chronographiæ.

Liber *quartus* ad præceptum (8. 9. 10.) τὸ περὶ ἔμῃ κλέπῃν καὶ
 ψευδομαρτυρεῖν καὶ μὴ ὀπιθυμεῖν, καὶ περὶ τῶν εἰς ἕκαστον ἀναφερομέ-
 νων καὶ περὶ δικαιοσύνης, ἡ πᾶσι τοῖς δέκα λόγοις ἐφαρμόζει. *De sur-
 to non faciendo, de non dicendo falso testimonio & de non concupiscen-
 do, cum de iis, quæ ad singula hæc referuntur. Denique de iustitia præceptis uni-
 versis congruente.* Hic liber lucem nondum vidit excepta particula περὶ
 ψευδομαρτυριῶν ad præceptum nonum quæ exstat sub titulo, τὰ περὶ δικασ-
 τῶν de *Judice* p. 718. Latine translata à Joh. Christophorono, tum à Rolan-
 do Petrejo Francof. 1602. 8. cujus versio una cum ipsius notis subjecta
 editioni Parisi, Prodiit & seorsim Græce & latine, cum versione L. Hum-
 freddi Basil. 1559. 8. Integrum vero ex MS. codice Seldeniano descri-
 pfit, & edendum in se recepit Præstantissimus Benzeli. Confer, quæ
 de eodem codice Seldenus lib. 2. de Synedriis c. XIII p. 353. seq.

26. τὰ ἐν μέρει Διατάγματα. *De præceptis specialibus* varios com-
 mentarios deinceps scripsit Philo, ex quibus exstant: περὶ περιτομῆς de
circumcisione sive quare Deus Judæis injunxerit circumcisionem p. 810.
 Causas, quas affert Philo, ait se accepisse δεχαιολογημένας ἀπὸ θεαποεσις
 ἀνδράσιν, οἱ τὰ Μωϋσεως ἔπαρέργως διηρμήνευσαν. Alias afferunt Justinus
 qu. 102. ad Orthodox. Photius Epist. 248.

27. περὶ Μοναρχίας λόγος α, β. *De Monarchia* sive de colendo uno
 Deo & templo ac cultuejus liber 1. p. 812. & II. p. 820. Vocabulo Μοναρ-
 χίας eodem sensu in libro similis argumenti usus est Justinus Martyr.

Liber περὶ τῆς σκηνῆς. *De tabernaculo* apud Eusebium memoratus
 intercidit.

28. περὶ ἔμῃ τινα γέρεα ἱερέων de *premiis sacerdotum & honoribus* p. 830. 1

29. περὶ ζώων τῶν εἰς θυσίας, καὶ τινα τῶν θυσιῶν τὰ εἶδη. *De anima-
 libus idoneis sacrificio, deque victimarum generibus* p. 835. Eusebius vocat
 περὶ τῶν εἰς τὰς ἱερουργίας ζώων καὶ τινα τῶν θυσιῶν εἶδη.

30. περὶ θυόντων. *De iis, qui victimas offerunt* p. 841.

31. περὶ ἔμῃ μισθώματα πόντης εἰς τὸ ἱερὸν μὴ περὶ δέχεσθαι. Ad Deur.

XXIII.

XXIII. 19. *De mercede meretricis non accipienda in sacrarium* p. 860. Græce cum notis edidit Hœschelius è codice Augustano A. 1612. 8.

32. *περὶ τῶν προκειμένων ἐν τῷ νόμῳ τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἀθλῶν, τοῖς ἡπνητοῖς ἡπηναιῶν καὶ δόξων.* *De præmiis & pænis excretionibusque in Legge propofitis* p. 910. Meminit Eusebius, neque assentior Gvil. Cantero, qui VIII. 7. novar. lect. à libro *περὶ ἀθλῶν καὶ ἡπηναιῶν* diversum facit alterum *περὶ εὐχῶν καὶ ἀρῶν*. Recte porro existimat Canterus illa *περὶ ἀρῶν* p. 930. cum superiore libro esse connectenda.

33. *περὶ καταστάσεως ἀρχῆς* ad Deut. XVII. 15. seq. *De creatione Principis* (non per sortem sed suffragia) p. 722. In extrema parte hujus libri multis commendat justitiam. Latine convertit Joh. Christophorus.

34. *περὶ τῶν τριῶν ἀρετῶν.* *De tribus virtutibus περὶ ἀνδρίας de fortitudine* p. 736. *περὶ φιλαδελφίας de charitate* p. 697. & (de qua in hujus libri extrema parte agitur) *περὶ μετανόιας de resipiscencia*. Philonem scripsisse de tribus virtutibus Eusebius testatur, *περὶ τῶν τριῶν δόξεων ἃς σὺν ἄλλαις συνέγραψε Μαυροῦς*. Male Sophronius Hieronymi interpres *πρὸ δόξεων* posuit *δυνάμειν*. Porro titulus iste dilerte tribuitur libellis, quos dixi in codice Bodlejano, ut mihi affirmavit eruditissimus Benzelius. Ejusmodi codicem memorans etiam Gesnerus in Bibl. *Invenio præterea* inquit, *librum Philonis Græcum haberi de virtutibus, fortitudine, pietate, humanitate, pœnitentia*. Vide & Steph. le Moyne *Varia sacra* T. I. p. 520.

35. *περὶ ἀγενείας.* *De nobilitate* p. 903. Prodiit separatim cum versione Laur. Humfredi ap. Oporin. 8. & cum interpretatione atque Analyfi Hermanni Nebemii. Basil. 1581. 8. & Gallice Daniele d' Auge Professore Græcæ linguæ Regio interprete Paris. 1550. 8. cum Synesii Oratione de regno in eandem linguam translata.

36. Liber Philonis, quo probavit *πάντα δούλον εἶναι φαῦλον malum, & insipientem, quemlibet esse servum*, intercidit. Memorat Eusebius & Hieron. & Philo ipse in proximi initio. At extat alter ejus ad Theodotum scriptus *περὶ ὅτι πάντα ἀσπιδάρη εἶναι ἐλεύθερον. Quod omnis probus sit liber* p. 865. In hoc libro inter alia agit de Essæis, qui activam vitam ducebant, quorum ad quatuor millia ait suo tempore in Palæstina ac Syria versatos esse. Non plane certum est, an hoc sit proprium volumen quod de Essæorum vita edidisse Philonem ait Hieronymus II. contra Jovinian.

37. *περὶ βίης θεωρητικῆς ἢ ἱκετῶν δόξεων.* *De Vita contemplativa vel sup-*
pli-

plicum virtutibus sive de hominibus utriusque sexus, contemplativam & solitariam vitam ducentibus, quos Therapevtas ac Therapevtridas vocatos innuit, quod animæ quandam medicinam & Dei cultum singularem profiterentur. Edit. Paris p. 889. Pro *ικετῶν* Sandius mavult *ἀσκητῶν*: sed *ικετῶν* apud Eusebium legerunt etiam Rufinus, Hieronymus, Nicephorus &c. Porro idem Eusebius & alii veteres Epiphanius XXIX. 5. Hieron. in Catologo, Sozom. l. 1. c. 12. Hist. Cassianus II. 5. Inst. Monastic. Nicephorus II. 16. Hist. Svidas in *Φίλων*, Pachymeres ad Dionys. Ep. 1. existimarunt Philonem hoc libro agere de Christianis. Ita & titulus MS. apud Lambecium III. p. 69. *Φίλων* Θεὸς τῶν ἐκ περιτομῆς πιστευόντων ἐν Αἰγύπτῳ *Χριστιανῶν ἅμα καὶ μοναχῶν*. Scholion MS. apud eundem p. 71. *Μεμνηταὶ τῶν καὶ Εὐσεβίου ὁ Παμφίλος* (II. 17. Hist.) *Τινὲς δὲ φασὶ ταῦτα τὸν Φίλωνα περὶ τῶν κοινῶν Ἰσδαίων εἶπεν. Ἄλλοι περὶ Ναζαραίων Ἰσδαίων* (adde Josephum IV. 4. Antiq.) *Ἄλλοι περὶ τῶν ἐκ περιτομῆς πᾶν καὶ πεπιστευκότων εἰς Χριστὸν καὶ φυλαττόντων τὸν νόμον Μωϋσέως τυπικῶς. Ἄλλοι περὶ τελείων Χριστιανῶν. Οἷας ἦσαν αἰρέσεως, μοναχικὸν ζῶντες βίον θεωρουμένην εἰκότως ἐνομάζοντο. Καὶ ὁ μακάριος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης ὁ μαθητὴς τῆς ἁγίας Πάυλης, ὁ γενόμενος Ἀθηνῶν ἐπίσκοπος ἐν τῇ περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας (cap. 6.) τὴς μοναχῆς εἶπε παλαιὸν καὶ θεραπευτὴς ἐνομάζεσθαι.* De Christianis agere Philonem è Judaismo transgressis persuasere sibi quoque viri docti Tillemontius T. 2. Mem. Eccles. parte 1. p. 167. sequ. Gvil. Beveregius in Codice Canonum vindicato p. 374. seq. If. Vossius p. 46. seq. Var. Obf. & Thomas Bruno in diatriba de Therapevtis Philonis à Colomesio post Epistolam Clementis Romani edita. Sed verius ubique est Judæorum genus ab eo describi, non Christianos, idque agnovit Potius cod. CIV. & ostenderunt Scaliger c. 29. trihæresii, tum lib. 6. de emendat temp. p. 539. & ad Eusebii Chron. p. 14. H. Valesius ad Eusebii Hist. p. 34. (qui in eo dissentit à Scaligero, quod Therapevtas Philonis negat fuisse Essenos, ad stipulante Antonio Pagi ad A. C. 62. n. 3.) Gvil. Caveus in Vita Marci Evangelistæ, Anglice edita num. 3. Blondellus lib. 1. de Sibyllis c. 7. Hankius lib. 2. de rerum Rom. scriptoribus p. 86. seq.

38. Libri *περὶ προνοίας* de providentia epitomen exhibet Eusebius VIII. 14. præparat. & fragmentum lib. VII. c. 21. Fragmenta duo ex Michaëlis Apostollii *ἰωνία* MS. edidit Hæschelius una cum libro *περὶ τῆς ἐσθότητος* de quo supra num. 25. Nisi liber in Flaccum simpliciter etiam inscriptus fuit de providentia (ut infra dicam:) ex Gesnero colligo, hunc

P

ipsum

ipsum integrum latine ex Lillii Tiphernatis versione exstare in Bibl. Vaticana. Meminit etiam Svidas.

De Judæis Apologeticus liber, Eusebio II. 18. Hist. memoratus intercidit. Locum ex illo allaturus idem Eusebius VIII. 6. præparat. *Πρώτῃ*, inquit, *ἡσὼ φίλων* τὰ περὶ τῆς ἀπ' Αἰγύπτου πρείας τῶν Ἰουδαίων ἢ περὶ τῆς Μωυσεως ἡγάμενης, ἀπὸ δὲ πρώτης συγγραμματος, ὧν ἐπιγράψεν ὑποθετικῶν, ἐνθα ἔν τῷ ὑπὲρ Ἰουδαίων, ὡς πρὸς κατηγορίας αὐτῶν, περιέχοντο λόγον, πῶτα φησὶν &c. Incertum est, quid sibi velit illud ὑποθετικῶν vel ut in alio MS. legitur ὑποθετικῶς, neque satisfacit conjectura Vigeri viri doctissimi. Idem Eusebius VIII. 10. alium ejusdem operis locum producturus: τέτων δ' ἀπὸ τῆς ὑπὲρ Ἰουδαίων ἀπλογοιᾶς λαβὼν σύμπεριγενῶσι πάντι. Quamobrem apud Svidam quoque in φίλων pro περὶ Ἰουδαίων Clariff. Neocorus malit rescribere ὑπὲρ Ἰουδαίων.

39. *Εἰς Φλάκκων* p. 965. edit. Paris. five ut Syncellus p. 331. & Photius cod. 105. titulum refert *Φλάκκῳ ἢ Φλάκκων ψευζόμενῳ*, *Adversum* Avillum Flaccum, Ægypti sub Tiberio & Cajo præfectum (adhuc A. C. 38.) qui Judæos male tractaverat, sed non diu post pœnam dedit, dignitatibus à Cajo dejectus, in exilium pulsus ac denique interfectus. Unde colligit Philo Deum adhuc curam agere gentis suæ. Hinc in versione Lillii Tiphernatis hic liber inscribitur in *Flaccum de providentia*, teste Gesnero. Cæterum recte in MSS. & editionibus præfigitur legationi ad Cajum, quæ post Flacci tempora demum accidit. Equidem Photius postponit, & Valesius postponendum esse contendit ex eo, quia Eusebius hunc librum in Flaccum respiciens II. 6. Histor. allegat Philonem ἐν δευτέρῳ συγγραμμάτων ὧν συνέγραψε περὶ δόξεων. Sed non plane certum est, an Eusebius per librum secundum *περὶ δόξεων* respexerit librum adversus Flaccum, nec Photii institutum est, libros eo, quo scripti sunt, ordine recensere.

40. *Περὶ δόξεων καὶ πρεσβείας πρὸς Γαίον* p. 992. edit. Paris. *De virtutibus* (per ironiam hunc titulum fecit Philo teste Eusebio II. 18. Hist.) & *legatione ad Cajum liber*, à Philone jam sene, successu nullo suscepta Judæorum Alexandrinorum nomine anno Christi XL. pro jure civitatis & proseucharum quo per accusationes Apionis propter negatum imaginum Imperatoris cultum erant carituri. Photius cod. 105. hujus scripti titulum refert *Γαίῳ ψευζόμενῳ*. Deest autem in Codicibus nostris pars postrema, qua alteram ut videtur, admissionem ad Cajum, sed similiter irritam descripsit. Hæc enim postrema sunt libri, qualis hodie exstat, verba: *Εἰρηται μὲν ἐν κεφαλαιοδέστῳ ἡ αἰτία τῆς*
προς

πρὸς ἀπαντῶν Ἰουδαίων ἐθιγὼ ἀπεχθείας Γαίης. Λεκτέον ὅτι καὶ τὴν παλινω-
 δίαν πρὸς Γαίον. *Miror Valesium, qui per hanc Palinodiam intelligit li-*
brum in Flaccum. Eusebius II. 5. Hist. testatur Philonem quinque li-
bris descripsisse τὰ καὶ Γαίον Ἰουδαίους συμβάντα. Horum primus, ut vide-
tur, fuit liber Apologeticus, qui periit, & de quo dixi ante num. 39. Alter
similiter perditus, de iis, quæ sub Tiberio per Sejanum mala Judæis acci-
derunt. Syncellus p. 328. Σημανὸς ἐπαρχὸς Τιβερίου Καίσαρος πρὸς π-
λάτας ἀπωλείας ἔθνης τῶν Ἰουδαίων πλεονεκτήσειεν τῷ Καίσαρι, αἰς φίλων
ὁ Ἰουδαῖος ἐξ Ἀλεξανδρείας ἀλγίων ἰστέει ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς περὶ αὐτῶν πρεσ-
βείας. Tertius liber adversus Flaccum, qui adhuc inter Philonis scripta,
ut jam dixi, legitur. Quartus & quintus περὶ δρετῶν, de virtutibus Caji
*Cæsaris, quorum solus prior superest. De legatione * ipsa vide Jose-*
phum XVIII. 10. & è recentioribus Joh. Henrici Bœcleri schediaasma ad
hunc Philonis librum Diss. Academic. X. p. 380. seq. & Tillemontium
in Imperatorum historia T. 1. p. 674. seq. qui inter alia p. 771. Joseph sem-
ble marquer une autre audience dans laquelle Apion ayant fort investié des
Juifs &c. Hæc latius forte descripserat Philo in palinodia. Narrat Euse-
bius II. 18. hist. ferri Philonem Claudio imperante libros adversus Ca-
jum, quos per cavillationem de virtutibus inscripserat, coram universo
Senatu recitasse, illosque dignos fuisse visos, qui in Bibliothecis asserva-
rentur, cujus rei fidem apud auctorem esse libenter jubeo.

41. Περὶ ἀφθαρσίας κόσμου. *Quod mundus sit incorruptibilis p. 938. edit.*
Parif. In calce mutilum esse, vel alterum hujus argumenti librum desi-
derari, patet ex clausula: ἀλλ' ἐν περὶ ἀφθαρσίας κόσμου παρελήφαμεν,
εἴρηται καὶ δύναμιν. Τὰς δὲ πρὸς ἕκαστον ἐκαστώσας ἐν τοῖς ἑπείτα δηλωτέων. In
verbis εἴρηται καὶ δύναμιν definit liber περὶ κόσμου de mundo, qui in edit.
Parif. p. 1050. legitur & excepto exordio totus est ad verbum ex hoc de
mundi incorruptibilitate expressus à verbis p. 939. c ad 1158. a. Τριττὴν
τοῖον δοξαί &c. nisi quod varia hinc inde sunt omissa. Nescio, an Philo
duas ejusdem libri vulgaverit editiones, an alius è Philone ista sic diges-
serit. Librum de mundo sub Philonis nomine video Græce subjici Ope-
ribus Aristotelis & Theophrasti, editionis Aldinæ 1495. fol. & 1552. 8.
Latine A. 1526. vertit & Jacobo Tufano dicavit Guil. Budeus cum cujus
versione edidit Simon Grynaeus, additum Aristotelis libro de Mundo &
Cleomedis libris duobus à Georgio Valla latine versis Basil. 1533. 8. ex-
stat & in Micropresbytico p. 389 Basil. 1550. fol. Prodiit illa versio

P 2

etiam

* Legationis illius meminit etiam R. Azarias in Imbre Binah c. 8. narrans ante cam
 susceptam jejunium solenne Philonem indixisse.

etiam Paris. 1545. 8. & inter opuscula Philonis à Sichardo edita Basil. 1527. fol. & 1583. 4.

42. Εἰσαγωγὴ ἐνομαστῶν ἑβραϊκῶν. *Interpretatio nominum Hebraicorum in Lege ac Prophetis.* Meminit Origenes ad Johannem p. 79. sed sine Philonis nomine. Philonem auctorem laudat Eusebius II. 18. Hist. & qui latine nomina Hebraica convertit Hieronymus: *Philo vir disertissimus Judeorum, Origene quoque testimonio comprobatur edidisse librum Hebraicorum nominum, eorumque etymologias juxta ordinem litterarum è latere copulasse*—Origenes vero inter cetera ingenii sui praeclara monumenta etiam in hoc elaboravit, ut quod Philo quasi Judaeus omiserat (nomina Hebraica Novi Testamenti) hic ut Christianus impleret. Hic liber inter Philonis opera hactenus non est editus, sed latine occurrit in Micropresbytico Basil. 1550. fol. p. 361. tum inter scripta Hieronymi Tomo III. & nuper Græca ejus fragmenta non pauca è MSS. restituit ac cum duplici versione latine Hieronymi veteri & sua ipsius recenti vulgavit Joannes Marcianus Tomo secundo Operum Hieronymi p. 109. seq. Idem ex Philonis scriptis reliquis nominum Hebraicorum interpretationem laudabili studio collegit & litterarum ordine digestam exhibuit p. 95. seq. Paris. 1699. fol. Nemo negaverit mirificas passim occurrere in hoc libro interpretationes atque longius petitas annominationes & etymologias, sed quas tamen scire refert ad intelligenda multa veterum loca & allegoricas, quibus passim utuntur, Sacrae Scripturae expositiones.

Liber de Biblicis Antiquitatibus ab Adamo ad Saulis Regis mortem, latine tantum exstat & Philoni suppositus esse videtur. Prodiit inter Philonis opuscula latine edita à Jo. Sichardo Basil. 1527. fol. In Micropresbytico ibid. 1550. fol. p. 295. Inter scriptores antiquae historiae quos Juda Bonurius edidit, Heidelbergæ apud Commelin. 1599. 8. Vide Martinum Hankium de Romanar. rerum scriptoribus lib. 2. p. 90. & p. 99. seq. Huic libro Trithemius, Gesnero notante, titulum tribuit *de generationis successu*.

Cum Biblicis hisce Antiquitatibus non confundendum *Breviarium temporum* in tres libellos divisum, quorum primus tempora ab Adamo percurrit, usque ad captivitatem Babylonicam; secundus usque ad Maccabæos; tertius usque ad Agrippam tertium Judæorum Regem, quem ait auctor nugivendus regnasse annis XXX. usque ad hunc ultimum annum etatis meae decrepita. Hoc breviarium Philoni à Johanne Annio Viterbiensi suppositum, editum & commentario illustratum cum ceteris ejus commentis sæpe prodiit post editionem primam Romanam A. 1498. fol. Vide Han-

Græco-Latinæ tres hactenus prodierunt: *prima* Genev. 1613. fol. cum Gelenii versione, in qua accesserunt opuscula quatuor ab Hæschelio primum edita cum versione Fed. Morelli &c. & liber de Mundo cum versione Guil. Budæi.

*Alter*a Paris. 1640. fol. in qua adjunctus liber περὶ ἱερῶς ἰσθμῶν ab eodem Hæschelio vulgatus & à Fed. Morello versus, qui in prioribus editionibus desiderabatur.

Tertia Witeberg. 1690. fol. Parisiensis ad verbum exprimens.

Gallica per Petrum Billier. Paris. 1575. fol. & ex recognitione Fed. Morelli Paris. 1610. 8.

Hæc de Philone dicta sufficiant, cui *librum Sapientia* quidam parum verisimili conjectura tribuerunt, ut notavi lib. III. c. 29. §. 3. Non desunt etiam viri docti, qui Philonis scripta lecta esse suspicantur S. Paulo Apostolo in Epistola ad Hebræos a) nec minus S. Iohanni b) Evangelistæ: ne de Flavio Iosepho dicam, ad cuius lib. IV. Antiquitatum p. 320. ita commentatur Eduardus Bernhardus vir eruditissimus, sed nimis usque acerbis Philonis reprehensor: *Hunc itaque Archaeologum farsean seduxit ars Philonis, cujus sub calamo grandescunt omnia c) colliculique in magnos assurgunt montes. Quippe ex tota vita legislatoris præter alia argumenta utrisque usurpata facile intelligas quantum à Iosepho distet Philo, à scribere prudenti ac docto Sophista Alexandrinus, qui eloquentia Isocratis & Philosophia Peripaterica ignorantiam suam sermonis rituum reliquaque plurimum Hebraica Judæus licet passim redimere contendit.*

Philones alii.

Cum Leonis Allatii diatriba de Philonibus nunquam viderit lucem, & præter eos quos colligit Jonsius III. 4. de scriptoribus Hist. Philosoph. alios quosdam mihi observatos intelligam, juvat eorum brevem catalogum hoc loco subungere.

Philo Academicus Clitomachi discipulus, quem Romam Mithridatico bello Athenis Romam profugum Cicero audivit. Vide Cic. IV. Academ. & Plutarchum Cicerone p. 861. & quæ dixi lib. III. c. 3. Male

a) Hugo Grotius ad Hebr. IV. 12.

b) Joh. Clericus in Epistolis Criticis p. 316.

c) Idem Clericus V. C. ad Exodi XXIX 20. *Hujus ritus symbolici significationem optime interpretari videtur Philo, qui alioqui plerumque fiducialis ad negotium suum quicquid videtur trahis.*

Male hunc Aldobrandinus confundit cum longe antiquiore Philone dialectico, quo familiariter usus Zeno Citieus. Laërt. VII. 16. Forte autem idem est cum Philone Academico, quem Larissæum vocat Stobæus in Eclog. Phys.

Philones duo inter Egypti Episcopos, qui Sardicensi Synodo A. C. 347. subscribere apud Athanas. Apologia 2. T. 1. p. 768.

Philo Episcopus Alogorum adversarius. Auctor prædestinatic. 30. nihil hic auctor pro Philone Judæo, apud quem frequens λόγος mentio, Philonem Episcopum nobis effinxit.

Philo Aristotelis servus. Laërt. V. 15. Idem forte qui ab Athenæo XIII. p. 610. Aristotelis γωρίμω sive familiaris dicitur, & contra Sophocli Archontis decretum Philosophos, quos ille Attica ejecerat, scripto defensitavit, impugnatus vicissim à Demochare. Vide Tonsium lib. 1. c. 17.

Philo Atheniensis, in quem Lysia Oratio XXX. laudata Polluci IX. 5. Alius Scepticus, de quo infra.

Philo Atheniensis Architectus, Ciceroni, Straboni, Vitruvio, Plutarcho, Plinio & Aufonio memoratus de quo dixi lib. III. c. 24. p. 590. seq. Vide & Meursii fortunam Attic. p. 59.

Philo Batonis pater apud Gruterum in Vet. inscript. p. 327.

Philo Byblius. Infra in Herennio Philone.

Philo Byzantinus Mechanicus, cujus scripta lib. III. c. 24. recensui.

Philo Carpathius vulgo, etiam apud Svidam: sed rectius Carpasius, Carpathia urbis in Cypro (vide Holsten. p. 162 ad Steph. Byz.) Episcopus Epiphanii familiaris, clarus circa A. C. 400. Sub ejus nomine commentarius in Canticum Canticorum ad Eustathium presb. & Eusebium diaconum exstat è latina versione Stephani Salutati Pat. 1537. 8. apud Rob. Steph. atque inde in Bibl. Patrum. Fragmenta hujus Philonis occurrunt Græce in expositione Eusebii, Polychronii & Pselli ad Canticum, quam edidit Jo. Meursius. Lugd. Bat. 1617. 4. Genuinum Philonis commentarium è codice Bigoniano dicitur editurus Anselmus Bandurius Monachus Benedictinus.

Cassianus Philo, qui Clodium accusavit damnavitque teste Asconio.

Curtius Philo, qui Consul fuit A. U. C. CCCX.

Philo Diaconus ἀπὸ Κιλίκίας quem laudat S. Ignatius Epistola ad Philadelph. c. XI. Vide infra, Philo Tarsensis.

Phi-

Philo Dialecticus Carneadis Magister, discipulus Diodori Croni. De hoc supra lib. III. c. 33. §. 7. Idem forte contra quem *περί σημασιῶν* scripsit Chrysippus. Laërt. VII. 191. & qui laudatur à Simplicio ad Categor. Philonis dialectici *μενέζον* citat Clemens Alex. IV. Strom. p. 523.

Philo Dyrrhachiorum præfectus. Apud Clariss. Begerum T. 1. thesauri Brandenb. p. 457. 460.

Philonis nescio cujus Epigramma in stolidi hominis canos legitur lib. I. Anthologiæ p. 33.

Philo Gadarenus. Eutoc. ad Archimed. p. 55.

Philo Geographus qui ante Eratosthenem & Hipparchum scripserat τὸν εἰς Αἰθιοπίαν, πλῆν. teste Strabone II. p. 77. Eundem Philonem respici ab Antigono Carystio c. 160. Philonis Αἰθιοπικὰ laudante, probe observavit Vossius p. 403. de Hist. Græcis.

Philo Heracleotes quem ἐν τῷ πρὸς Νύμφην περί θωμασίων allegat Porphyrius apud Strobæum Eclog. Physic. p. 130. Forte huic tribuendus liber qui exstat de septem orbis spectaculis.

Herennius Philo, Byblius Grammaticus, Domitiano imperante ac deinceps quam plurimis scriptis inclaruit, præcipue 1) libris octo Φοινικικὰν quos è Sanchoniathone interpretatum se esse ferebat. Vide si placet supra lib. I. c. 28. & Antonium Vandalen V. C. in diss. de Sanchoniethone quem libro de Aristeia subjecit. 2) libro περί Ἰσδαίων, quem veluti nonum Φοινικικῶν habuit Eusebius. 3) libris XXX. περί πόλεων καὶ ἕς ἐκάστη αὐτῶν ἐνδόξως ἤνεγκε, cujus operis eximii epitomen tribus libris scripserat Ælius Serenus, teste Svida. 4) libris XII. περί κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων, cujus operis pars forte fuit περί χρησμοθείας. Etymol. in γέρων. 5) περί τῆς βασιλείας Ἀδριανῆ. Vide Meursium ad Hesychium illustr. p. 217. Vossium, Jonsiumque.

Philo ὁ ἰστροιογράφος apud Theodoritum VII. Therapevt. p. 109. haud diversus mihi videtur à Byblio, de quo jam dixi.

Philo Larissæus Philosophus Academicus. Vide supra, Academicus.

Philo libertus Pompeji. Cic. ad Attic. XVI. 4. & ad famil. VIII. 8.

Philo Medicus Plutarchi æqualis II. 6. & VIII. 9. sympos. forte Philo Tarsensis de quo infra.

Philo Metapontinus tibicen & Poëta. Stephanus Byz. in μεταπόντιον.

Philo nescio quis ἐν τῷ μεταλλικῷ laudatus ab Athenæo VII. p. 322.

Philo.

Philonis Monachi Græci meditatio ascetica adversus pulchritudinem mulierum. MS. in Bibl. Vindob. Incipit: εἶδον καὶ τὴν γυναῖκα βασιλεύσαντα μετὰ τῶν ἀγγέλων.

Philo pater Nymphodori Historici Syracusani. in Vet. inscript. apud Gruterum p. 401.

Philopoëta, Alexandro Polyhistore antiquior, è cujus libro primo τῶν ὁρίων τῆς Ἱεροσολύμων versus decem Hexametros profert Eusebius IX. 20. præparat. & alios quinque è libro ejus decimoquarto, IX. 24. Sane si Josepho fides. 1. contra Apion. p. 105 1. Ethnicus hic scriptor fuit, idem ut videtur Philo quem cum Demetrio laudat Clemens I. Strom. p. 337. Sed viri eruditi Josepho haud credentes non dubitant eum fuisse Judæum. Vide Illustris Huetii demonstrat. Evangel. p. 102. seq.

Philo procurator Aufonii Epist. XXII.

Philo Ptolemæi Philopatoris assentator. Athen. VI. p. 251.

Philo Pythagoreus. Clemens Alex. I. Strom. p. 305. & Sozom. lib. 1. c. 12.

Publius Philo Consul Anno U. C. 415. 427. 435. 440.

Philo Rhetor & Philosophus cujus historiam Ecclesiasticam laudant Anastasius Sinaita & Glycas, Gvil. Caveo in diss. de scriptoribus Eccles. incertæ ætatis videtur idem esse cum Philone Carpasiæ Episcopo qui in Epiphanii vita κληρικὸς ἀπὸ ρητόρων appellatur. Præclarè ibidem vir eruditissimus observat de Rhetoribus veteris Eccles. eorumque officio sacras litteras & Hist. Ecclesiasticam tradendi.

Pyrrhonius Pyrrhonii discipulus Atheniensis, Laërt. IX. 67. 69.

Sabbathius (sive uno vocabulo potius φιλοσεβάσιμῳ) Judæus qui præter Celsum ac Porphyrium Evangelia scripto oppugnavit esse Epiphanio LI. 8. T. 1. p. 429.

Philo Sophista cujus liber de VII. orbis spectaculis exstat. Vide quæ de eo dixi lib. III. c. XXIV. §. 4. & supra, in Philone Heracleote.

Tarsensis Diaconus qui cum Agathopode & Gajo S. Ignatium è Syria Romam comitatus esse, & martyrii ejus acta concinnasse traditur. Vide Epistolam Ignatio adscriptam ad Tarsenses c. X. ad Antiochenos c. XIII.

Tarsensis Medicus cujus apud Galenum mentio. Incertum idemne Medicus hujus nominis cujus apud Celsum & alios artis salutaris scriptores mentio, etiam apud Plutarchum.

Q

Phi-

Philo Thebanus. Plutarch. Alexandro p. 691. Respicitur idem forte a Stephano Byz. in *ἀντιστά*.

Philo Tyanensis Geometra cujus mentio apud Pappum Alex. lib. IV. proposit. 30.

L. Veturius Philo. Liv. XXVI. 33. Consul A. U. C. 547.

CAPUT V.

De Sacris libris Novi Foederis.

Scriptores octo, & tabula librorum N. T. Chronologica. 1. S. Matthæi Evangelium. 2. Evangelium Marci. 3. Luca Evangelium. 4. Et Acta. 5. Johannis Evangelium. 6. Epistole tres. 7. Et Apocalypsis. 8. Pauli Epistole XIV. 9. Petri Epistole due. 10. Jacobi Epistola. 11. Epistola Jude. 12. Evangelium secundum Egyptios & Hebraeos. 13. Scripta supposita CHRISTO, Maria & Apostolis. ibid. De scriptis S. Barnaba & Clementis Romani. 14. De Canone & Ordine librorum Novi Testamenti. 15. Codices MSi celebrior. 16. Editiones præcipue. 17. Versiones. 18. Commentarii. 19. Harmonia Evangelica. 20. Distinctio in capita & σίχτες. 21. De lingua Hellenistica & stylo N. T. 22.

I.

Temporis ratio me monet sacros hoc loco referre scriptores, quorum stylo DEUS doctrinam cœlestem Evangelii de CHRISTO in humani generis salutem condi jussit. Neque enim fas erat τὰς αὐτὰς ἰησοῦ γράψαις ἢ ἀποστόλῃς χωρὶς γενομένης τῆς τῶν ἑαγγελίων ἀφ' αὐτῶν διδασκαλίαν, καὶ κατὰ λιπὲν τὰς μαθητὰς χωρὶς τῶν πρὸς ἰησοῦ ἐν γράμμασιν ἐπομνημάτων, ut ait Origenes lib. 2. contra Celsum p. 69. Sunt autem ut notissimum est hi octo, *Apostoli* quidem sex, Matthæus, Joannes, Paulus, Petrus, Jacobus & Judas; *Apostolorum discipuli* duo, Marcus & Lucas. Hi omnes excepto Johanne & Juda scripsere ante everfam à Tito Hierosolymam, stante adhuc templo; nullus vero ex his scripsisse videtur ante annum XII. Clau-

Claudii Imp. Patebit hoc è brevi tabula Chronologica b) librorum N. T. secundum sententiam Jo. Pearsonii maxime in Annalibus Paulinis, & D. Jo. Millii prolegom. ad N. T. concinnata.

A. C. 52. Claudii XII. scripta *utraque ad Theſſalonicenſes*, non Athenis ut habet subscriptio, sed Corinthi Act. XVIII. 5. cum Timotheus & Silas reversi essent. 2. Theſſ III. 16. Respicit Petrus Apostolus 2. Epist. III. 16.

57. Neronis III. ante festum Paschale 1. Cor. V. 8. scripta *prior ad Corinthios*, cum Ephesum cogitaret Paulus antequam Hierosolymam ascendisset, & ante iter in Macedoniam. 1. Cor. XVI. 3. 4. 5. Missa est per Stephanum, Fortunatum, Achaicum & Timotheum, à quibus litteras Corinthiorum acceperat. Meminit hujus Epistolæ Clemens Romanus Epist. I. ad Corinthios. Subscriptio vet^o exarata esse refert Philippis. Confer Salmas. p. 239. de Episcopis & Presb.

———— sub extremum anni, *posterior ad Corinthios*, Philippis, per Titum & Lucam, uti habet subscriptio.

58. Neronis IV. initio Martii, *Epistola ad Romanos*, scripta Corinthi cum mox Hierosolymam petiturus esset Apostolus. Rom. XV. 25. missa per Phœben Diaconissam Eccles. in Cenchreis.

———— *Epistola ad Galatas*, in itinere Hierosolymam versus, fortassis Troade, licet subscriptio c) vetus habet, *ὑπὸ τῶν μαρτύρων*.

Q 2

60. Ne-

Ab hac Chronologia in plerisque dissentiunt Baronius in Annal. Lud. Capellus in tabella Historiæ Apostolicæ præmissa, Lud. Elias du Pin in dissertationibus Biblicis, Tillemontius in Memoriis Hist. Eccles. Huetius, Frassenius, H. Dodwellus, Sandhagenius alique. Neque plane audeo præstare accuratissimam singulorum librorum atque Epistolarum N. T. quo singulæ scriptæ sunt temporis notationem. Verisimilem tamen exhibere me confido.

Subscriptionum harum, utcunque antiquarum non tanta est apud eruditos auctoritas, ut ab illa non quandoq; discedendum sibi esse arbitrentur, quod Beza & multis aliorum testimoniis facile possit demonstrari. Neque enim ab ipsis sacris scriptoribus sunt adpositæ, sed ab Euthalio aliquo vel alio docto interprete ex conjectura adjectæ. Idem statuendum de clausulis vel inscriptionibus in versione Syriaca atque Arabica obviis.

A.C. 60. Neronis VI. *Jacobi minoris Epistola* Encyclica scripta Hierosolymis ante urbis excidium V. 1. tempore persecutio-
nis II. 6. uno vel altero anno ante Jacobi marty-
rium, quod circa A. C. 62. pertulit.

61. Neronis VII. *Epistola prior Petri*, Romæ scripta ad Judæos in Asia-
tica maxime *Νααρωζῶν* ante quam Paulus in urbem
Romam veniret.

———— *Evangelium Matthæi*, cum Paulus prima vice Romam
venisset.

62. Neronis VIII. *Epistola ad Philipenses*, Romæ sub finem primæ ca-
ptivitatis Pauli, missa per Epaphroditum qui sub-
sidium pecuniarium Paulo à Philippensibus attu-
lerat, & IV. 3. videtur denotari Millio per *ὀλίγον γνήσιον*.

———— *Epistola ad Ephesios*, Romæ, per Tychicum.

———— *Epistola ad Colossenses*, per Tychicum & Onesimum,
statim priore obsignata. Romæ.

———— *Epistola ad Philemonem* Colossensem, Romæ per One-
simum.

63. Neronis IX. *Epistola Pauli ad Hebræos* Hierosolymitanos XIII. 19.
post Jacobum martyrio A. C. 62. affectum, quod
respici videtur XIII. 7. uti per *ἡγεµένος* presbyte-
rium Hierosolymitanum. Scripta ex Italia, per
Timotheum, cum Roma è carcere dimissus esset
Paulus.

———— *Marci Evangelium* post Petri & Pauli *ἐξόδου* sive di-
scessum ex urbe Roma, scriptum Romæ, ut testan-
tur Epiphanius LI. 6. Theophylactus & veteres
ἱστοριογράφοι.

64. Neronis X. *Luce Evangelium & Acta Apostolorum*, quæ in primo
Pauli in urbem Romam adventu desinunt. Videtur
scripsisse Lucas Alexandria vel Thebis Egypti.

———— ante hiemem, *Epistola ad Titum*, scripta Colossis post
iter per Italiæ oras susceptum. Quæquam *ἱστοριογράφοι* habent è Nicopoli Macedonia.

65. Neronis XI. *Epistola prior ad Timotheum*, quæ missa videtur Philip-
pis, licet veteres *ἱστοριογράφοι* ajunt Laodiceâ.

97. Ne-

A. C. 67. Neronis XIII. ante hiemem, *Epistola posterior ad Timotheum*, Romæ in posterioribus vinculis post Apologiam primam IV. 16. cum jam tempus mortis instaret IV. 6.

————— *Posterior Epistola Petri*, paulo ante martyrium I. 14. quod accidit Romæ A. C. 68.

90. Domitiani IX. *Epistola Jude*, sive illa citius scripta A. C. 71. vel 72. Vespasiani 3. vel 4. ut visum Dodvvello p. 25. ad Irenæum: tamen post secundam Petri, quam respicit.

91. vel 92. Domitiani X. vel XI. *Tres Epistola Joannis*, Ephesi scriptæ.

96. Domitiani XV. sive ultimo, *Joannis Apocalypsis*, in Patmo.

97. Nervæ I. *Joannis Evangelium*, Ephesi, cum à Nerva ab exilio revertendi copia facta esset, vide Irenæum III. 1.

Totum divinum horum librorum corpus jam pridem venit nomine *καινῆς Διαθήκης* c) *novi fœderis*, sive ut non male quoque redditur, *Novi Testamenti* d): quoniam eodem veluti authentico instrumento clare continetur Voluntas DEI de salute nostra, confirmata sanguine ac morte CHRISTI Servatoris: quemadmodum *Testamentum vetus* παρ-

Q 3

καυ-

c) *Διαθήκη* dialecto Alexandrina dicitur pro *συνθήκη*, ut *διαβέβλιον* pro *συμβέβλιον*, quemadmodum notavit Salmasius: licet Isidorus Pelus. II. Epist. 196 *διαθήκην* putat notare pactum sive promissum firmitus quam *συνθήκη*. *Συνθήκην* etiam de lege dixit Aristoteles (observante Grotio) III. 6. politic. & Demosthenes 1. adversus Aristogiton. cujus verba laudat Papinianus lib. 1. D. tit. 3. lege 1. Similiter *διατίθεσθαι* de lege, pacto ac testamenti legatione poni notavit Budæus. Ita *πλάκες διαθήκης tabula legis*, Hebr. IX 4. & apud Sirach. XIV. 18. ἡ διαθήκη ἀπ' αἰῶνος *vetus lex*. Philonis liber, de quo capite superiore, *περί διαθήκης πρώτης καὶ δευτέρας de utroque fœdere* quod Deus cum Moyse icit in monte Horeb & in agro Moabitarum. Nisi potius legendum apud Euseb. *πρώτον καὶ δεύτερον. (βιβλίον)* Barnabæ Epist. c. IX. *ἅρα ἐν καὶκῆναις ἐκ τῶν διαθηκῶν αὐτῆ εἰσιν*; Vet. interpre: ergo *hi de testamento sunt*?

d) Testamenti vocabulo laxius interdum usi sunt veteres scriptores, ut cum interpres S. Irenæi II. 19. dixit *Gnōsticos cum Gnosticiis ejusdem esse testamenti*. Ad quem locum vide, si placet, Clarissimi Grabii notas p. 142. Ceterum *διαθήκης* vocabulum vetustissimi quique Christiani in latina Ecclesia interpretari consueverunt *testamentum*. Ita quod Paulus Apostolos vocat *δικόνους καινῆς διαθήκης*, 2. Cor. III. 6. Tertullianus c. 39. De resurrectione dicit Apostolorum negotium nullum fuisse aliud, quam *veteris testamenti resignandi*, *et potius jam DEI in CHRISTO concionandi*. Qua ratione autem *novum* appellatur hoc testamentum, cum etiam fidelibus V. T. salus in CHRISTO proposita fuerit, dicit Eusebius libro 1. demonstrationis Evangel. Vocabulum quidem *Βερίη* in V. T. vix unquam pro testamento positum,

πεκυρωμένον ὡς θῆ εἰς χρίσιν Gal. III. 17. tantisper sancitum erat sanguine ac morte typica animalium Exod. XXIV. 8. Hebr. IX. 18.

II. S. MATTHÆUS qui & *Levi* e) Marc. II. 14. & Luc. V. 27. dicitur, omnium consensu primus *Evangelium* litteris consignavit, Græce ut mihi persuadeo, non Chaldaice, vel Hebraice, ut post Papiam f) qui *Evangelium Nazaræorum* g) cum hoc confudisse videtur, multi veteres, de Græco interprete S. Jacobo vel Paulo vel denique Luca & Joanne mirum in modum diversa inter se tradentes, affirmarunt. De tempore quando scripserit, cui potius fidem habeamus quam S. Irenæo temporibus illis proximo, qui III. 1. (apud Euseb. V. 8: Hist.) tradit eum edidisse *Evangelium* ἡ Πέτρος καὶ ἡ Παῦλος ἐν Ῥώμῃ ἐναγγelizομένων καὶ ἡμετέρων τῶν Ἐκκλησιῶν. Confer si placet egregii Doctoris Martini Chemnitii examen Concilii Tridentini pag. 16. seq. & eruditissimi Samuelis Basnagii Annales ad A. C. LXIV. sect. 12. Longe prius scripssisse alii referunt, at paullo juniores testes, ut auctor vitæ Arabice edi-

- c) Levin à Matthæo distinguit Heracleon apud Clementem IV. Strom. p. 502. & Origenes I. contra Celsum p. 48. quorum testimoniis vulgarem sententiam impugnat vir summus Hugo Grotius. Huic vide quæ præter Calovium τὸν μακαρίτην respondet Cotelerius in notis ad Constitut. Apostol. VIII. 22. & præclarus Dodwellus diss. 1. in Irenæum §. 34.
- f) Apud Euseb. III. 39. Hist. Eccles. Adsentitur Papiæ etiam Jo. Millius in prolegomenis ad N. T. p. 8. & conjicit Matthæum scripsisse *Evangelium* suum in gratiam Hebræorum fidelium qui antea parum accurata διηγήσεις sive *Evangelio* secundum Hebræos usi fuissent. Non diu post, Jacobum minorem curasse, ut Græca etiam versio legeretur.
- g) Vide, si juvat, quæ scripsi in Codice Apocrypho N. T. p. 356. 368. 668. & Erasmi Apologiam adversus Stunicam. Nota etiam Syriacam veterem Matthæi versionem de Græco videri translata non de Hebraico, & Marco ac Clementi Græcum Matthæum lectum, cujus etiam verbis quandoque utuntur. Hebraicæ vero quæ exstant Matthæi editiones recens à Judæis vel Christianis elaboratæ sunt, & absurdissime pro Matthæo authenticæ haberentur, sive *Munsteriana* illa Basil. 1537. fol. Henrico VIII. Angliæ Regi inscripta & versione atque commentario adversus Judæos instructa; sive *Tiliana*, quam ex Italia attulit Jo. Tilius & Joh. Mercerus latine transtulit Paris. 1555. 12. Munsteriana recusa est Basileæ 1557. 8. addita Epistola ad Hebræos Hebraice versa cum latina translatione & Basil. 1582. 8. etiam Parisiis 1551. 8. cum præfatione Jo. Quinquarborei Aurilacensis Aruerni. Tilianæ stylium tersiorem esse observant viri docti, & Matth. XVI. 17. Romano adulari Pontifici. Vide Lud. de Dieu ad Matth. p. 529. seq. Wagenfeilii Sotam p. 597. 1122. Rich. Simonis Hist. Criticam lib. 2. p. 231. seq. & lib. 3. p. 789. Millii prolegomena ad N. T. p. 116. 127. Ultramque à Judæis è latina versione veteri expressam esse conjicit Huertius de claris interpretibus p. 181. Exstat & Matthæi *Evangelium* Hebraice in Novo testamento polyglotto Eliæ Hutteri. Aliam MStam versionem Hebraicam se in manibus habere testatus est vir eruditissimus Rich. Simon.

editus à Kirstenio , * Menologium ab Ughello T. 6. Italiae S. vulgatum 16. Nov. Auctor Operis imperf. in Matthæum, Theophylactus, Euhymius & alii, ne de subscriptione quæ in Variis Codicibus legitur dicam. Hos si audias, jam anno post CHRISTI adscensionem octavo vel nono Evangelium ediderit Matthæus, quæ sententia probatur etiam Seldeno VII. 12. de jure Nat. & gentium, & ex antiquis Cosmæ Indoplevstæ lib. V. Cosmographiæ Christianæ p. 245. Ita enim ille de Matthæo : ἐπὶ τῶν Εὐαγγελιστῶν συγγραψάμενον Εὐαγγέλιον --- διωγμῶν γενομένων ἐν Ἱεροσολύμοις ὅτε τὸν Στέφανον ἐλιθοβόλησαν, μέλλων ἢ αὐτὸς πρὸς Ἱεροσόλυμα καταλιπεῖν, αἰτησέντων αὐτὸν πινυν τῶν πεισῶν συγγραφεὶν αὐτοῖς διδασκαλίαν καταλιπεῖν, δοκιμάσας τὴν ἐν σερικὶ μάλλον ἢ πρὸς τῆς Δακρυβίου ἔκκλησιαν, αὐτοῖς ἀνεγράψατο. Verisimilior Chronici Alex. & Nicephori II. 45. sententia, qui decimo quinto post adscensionem Christi anno scripsisse Matthæum affirmant. Anticipationibus abundare Matthæi Evangelium, nec Chronologiæ æque ac Lucam vel Joannem esse observantem, notavit Basnagius ad A. C. XXX. sect. 56. Titulum *Evangelii* an ipse præfixerit Matthæus, dubitari possit, quia incipite ejus liber his verbis : βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ χριστοῦ. Et qui monent ipsum notanter præfixisse titulum, *Εὐαγγέλιον καὶ ματθαῖον* non ἔματθαίς, haud cogitant unum idemq; hæc duo significare, ut recte animadversum Joanni Drusio est in præteritis, & lib. I. quæst. Hebr. c. 23. Primis vero Christianis omnis doctrina de Christo Evangelium appellabatur, *Εὐαγγέλιον ἔχριστοῦ*, ut Marci I. 14. unde Paulus plus simplici vice ad Evangelium suum provocat, atque Evangelistæ dicuntur quoque Philippus & illi quorum nulla proprie dicta exstabant Evangelia. Etiam Angelus Lucæ II. 10. Evangelistam gerit, *εὐαγγελιζόμενος χαρὰν* pastoribus, & Joannes Baptista pœnitentiæ præco *εὐαγγελίζετο τὸν λαόν* Luc. III. 18. Neq; enim semper hoc verbum læti ac jucundi nuncii significatio est, quemadmodum patet ex hoc loco Epistolæ primæ earum quæ Phalaridi tribuuntur : ἐκ ἀγνοῶς ἢ λύπης εὐαγγελιζόμενός σοι καὶ δάκρυα. Vocabulum *εὐαγγελίων* triplici notione apud scriptores reperitur, vel pro fausto nuncio, ut apud Plutarchum Pompejo p. 640. *χαίματα φέροι πρὸς ἡλαινὸν ἐκ Πόντος κομίζαντες εὐαγγέλια*. Vel pro præmio boni nuncii, ut apud Ciceronem II. 12. ad Atticum: vel pro sacrificio quod accepto lato nuncio offerebant, ut in ejusdem Plutarchi Phocione p. 749. *φιλιππὸς ἢ δοπομένοντος εὐαγγέλια ἵκειν τὸν δῆμον ἐκ εἰς αὐτά*. Antiquissimum vero de Evangeliiis, quatenus hoc vocabulo commentarii Apostolici de vita ac scriptis JESU CHRISTI denotantur, testimonium est Ignatii Epist.

* Rev. D. Tho. Ittigius prælect. MSS. de Matthæo §. 3.

Epist. ad Philadelph. c. V. *πεφυγάντων ἐναγγελίῳ αἰσὶν σαρκὶ Ἰησοῦ, καὶ τοῖς Ἀποστόλοις ὡς πρεσβυτερίῳ Ἐκκλησίας, καὶ τὰς περὶ φήμας ἀγαπῶντων.* Disertius alterum Justini Martyris Apologia I. p. 98. à multis viris doctis jam laudatum: οἱ γὰρ Ἀπόστολοι ἐν τοῖς γενεαῖς καὶ αὐτῶν ἀπομνημονεύμασιν ἢ ἀ καλῶς *Ἐναγγέλια*, ἔτως *ὡς δὲ δέδωκαν.* Eodem loco lecta fuisse jam tum in Ecclesiis i) illa *ἀπομνημονεύματα*, perinde ut propheticas Scripturas testatur Justinus. Numerum quaternarium Evangeliorum celebrat Irenæus III. 1. At in Epistola ad Galatas cap. I. v. 7. per *μετασπένσαντας τὸ Ἐναγγέλιον* & *χρεῖς* Paulus non notavit *pseudapostolos veritatem Evangeliorum edictorum* (illa enim tum nondum scripta erant) *interpolantes*, unde *sint nostra digesta*, sive nostricodices, ut illum locum videtur accepisse Marcion apud Tertull. IV. 3. sed eos qui doctrinam Evangelicam non recte docendo perverterent.

Matthæi Evangelium, ut ad illud nostra redeat oratio, rejecerunt *Cerdoniani & Marcion*, qui solum Lucam recipiebant. Vide de Cerdonianis appendicem ad Tertull. de præscript. c. 51. & de Marcione Irenæum lib. 1. c. 29. Epiphanium XLII. 9. Origenem in Philocalia c. 5. & 2. contra Cels. p. 77. Theodoritum lib. I. de hæreticis fabulis c. 24. At de Valentinianis nolim cum Bellarmino, k) Jansenio, aliisque affirmare solum Johannis Evangelium ab iis receptum, licet Irenæus III. c. 11. p. 220. ait eos qui à Valentino sunt eo quod est secundum Joannem plenissime uti ad ostensionem conjugationum suarum. Sane in Valentinianis commentis quæ Græce exstant ad calcem Clémentis Alexandrini, loca è Matthæo & Luca proferuntur, & Tertullianus c. 38 de præscript. diserte testatur Valentinum *integro Instrumento* usum, & Scripturis *perpercisse*, nec *machera usum palam*, licet sensum pervertendo plus abstulerit. Est tamen Origenis locus p. 77. lib. 2. contra Celsum, qui Tertulliano videtur contradicere: *μεταχαράξαντας ὃ τὸ Ἐναγγέλιον ἄλλως* εκ

- h) Sic *ἀπομνημονεύματα* libros inscripserat Xenophon, quos de dictis & factis Socratis composuit, ut dixi lib. III. cap. 4. His adde Dioscoridis Stoici *ἀπομνημονεύματα*, quibus variorum Philosophorum & virorum celebrium dicta & facta persecutus fuisse videtur, ut è Laërtio colliges atque Athenæo.
- i) De more Evangelia & alios libros Biblicos in Ecclesia legendi consulenda Clariss. Wilh. Ernesti Tenzelii Exercitatio Witebergæ 1685. edita, de ritu lectionum sacram. Jo. Steph. Durantus II. 23. de ritibus Ecclesiæ Catholicæ, Leo Allatius de libris Ecclesiasticis Græcor. p. 33. seq. Joh. Baptista Ferrarius de ritu sacrar. Concionum lib. I. c. 15. seq. Evangelia stantes audiebant, Epistolas sedentes, ut præter Allatium p. 35. 49. notat Steph. le Moynes notis ad Varia sacra p. 987. seq.
- k) Lib. I. de Verbo Dei cap. 6.

ἐκ οὗδ' ἢ τὰς δὸτὸ Μαρκίω, καὶ τὰς δὸτὸ Ὀτταεντίνου, οἱ μὲν δὲ καὶ τὰς δὸτὸ Λεκανῶ. Itaque Origenis tempore fortassis Valentiniani quidam faciebant, quod Valentinum facere Tertullianus vere negavit. Manichæi vero & Matthæo & omnibus N. T. scriptis (vetus enim plane respuebant) ita detrahebant fidem, ut saltem interpolata esse censerentur. *Solent dicere*, inquit Augustinus contra Adimantum c. 15. *cum Scripturarum eos urget auctoritas, hoc capitulum à corruptoribus Scripturarum insertum esse Evangelio.* Confer quæ singillatim de Matthæo Faustus Manichæus apud Augustinum lib. XVII. c. 1. ac de Evangeliiis XXXII. 3. & quæ plura ex Augustino loca collegit Sixtus Senensis libro VII. Bibliothecæ Sanctæ.

Solum Matthæi Evangelium receperunt Cerinthiani teste Philastrio c. XXXVI. neque integrum illud sed δὸτὸ μέρους, Genealogiam potissimum & illa amplectentes è quibus hominem nudum CHRISTUM videbantur sibi posse contendere, ut refert Epiphanius XXVIII. 5. adde XXX. 14. Itaque de aliis quam Cerinthianis capiendus Irenæus III. 11. licet alioqui descriptio rota non male in Cerinthianos quadret, *Qui autem Jesum separant à Christo, & impassibilem perseverasse Christum, passum vero Jesum dicunt, id quod secundum Marcum est præferentes Evangelium, cum amore veritatis legentes illud corrigi possunt.* Eodem loco testatur Ebionæos Evangelio solo Matthæi usos, quod monuerat etiam lib. I. c. 26. sed Genealogiam rescuisse (quod etiam in Monotessaro suo fecit Tatianus teste Theodorito lib. 1. de hæret. fab. c. 20.) atque adulterato & truncato Evangelio usos scribit Epiphanius XXX. 14. Eusebius autem videtur falli qui III. 27. Hist. Evangelium quod solum recepere Ebionæi confudit cum Evangelio secundum Hebræos, quæ diversa fuisse probavit præstantissimus Grabe ad Irenæum p. 220 & monui in Codice Apocrypho N. T. p. 360. ubi Marium quoque notavi Mercatorem qui T. 2. edit. Garnerianæ p. 128. Ebionem Matthæi, Marci & Lucæ auctoritatem secutum scribit. Neque in viri summi H. Valesii interpretatione Eusebii VI. Hist. 17. facile acquieveris, ubi legas *Symmachum Ebionem adversus Evangelium Matthæi acriter disputare in commentariis suis.* Nam Græca Eusebii nihil aliud sonant, quam quod Symmachus in scripto quodam suo (an commentariis in Matthæum, ut accepit Hieronymus, non satis certum esse puto) περὶ τὸ καὶ Ματθαίου δόττειν ὁ μὲν Εὐαγγέλιον Matthæi prolixius insistent Evangelio, ex eo hæresin suam confirmare voluerit. Etiam in locis Basilii & Chrysostomi quæ H. Stephanus in thesauro adduxit,

duxit, & quæ Valesio anſam interpretationis ſuæ dediffe videntur, ἀποτί-
 πιδαι πρὸς πᾶσα commode exponi poteſt diutius alicui inherere, non ut ex-
 ponit Stephanus, in aliquem inuehi. Miror quoq; quales fuerint Ebionæi,
 qui Methodio teſte in Convivio decem virginū p. 133. Scripturas à Spiri-
 tu S. inſpiratas negabant, ἐξ ἰδίας κινήσεως τὰς περὶ Φῶς λελαληκέναι Φιλονει-
 κῆτις. De Tychico Meſſaliano Euthymius apud Lambecium III. p. 171.
 καὶ ἐπὶ τῶν ὁρίων γραφὰς διέφθαρε καὶ παρερμήνευσε, κατ' ἐξαιρέτην ἢ ἅπαν
 τὰ καὶ Ματθαῖον Ἐυαγγέλιον, καὶ πάσας τὰς περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ἐπὶ ἢ καὶ περὶ
 τοῦ ἁγίου πνεύματος ῥήσεις εἰς τὸν πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα παρερμήνευσε. Ex
 his verbis ſatis patet Matthæi Evangelium à Tychico non rejeſtum, nec
 corruptum, ſed tantum falſis interpretationibus perverſum fuiſſe. Re-
 centiore ætate non modici exſtitiffe Chriſtianorum quenkum ea im-
 pudentia, qui Matthæi auctoritati divinæ derogare voluerit præter Ana-
 baptiſtas nonnullos, à quibus capita quædam temere vocata in dubium
 notarunt Sixtus Senenſis lib. VII. Bibl. Fraſſenius diſquiſit Bibl. p. 665.
 ſeq. & Rich. Simon libri I. Hiſt. Criticæ N. T. p. 100. Hiſce addi poteſt
 Natalis Albertus de Verſé auctor recens libri qui inſcribitur tombeau du
 Socinianiſme, cujus hæc ſunt verba p. 167. *il eſt certain que ce que nous ap-
 pellons preſentement l'Evangile de S. Matthieu n'eſt qu'une traduction fort ſus-
 peſte, S. Hierome nous apprenant que l'Evangile Hebreu de S. Matthieu étoit
 fort different du Grec.* Ibidem initia Evangeliorum Matthæi, Lucæ & Jo-
 annis ſollicitat & pro additiſis habet ſatis abſurde.

III. MARCUS Evangeliſta utrum à Joanne Marco S. Barna-
 bæ conſobрино de quo Act. XII. 12. XV. 37. Coloff. IV. 10. & 2. Tim. IV.
 11. & Philem. 23. diſtingui a) debeat, non plane videtur explora-
 tum. Filius h. e. diſcipulus appellatur à Petro 1. Epift. V. 13. Confer
 Eufeb. II. 15. Hiſt. Patria Cyrenæus fuiſſe traditur in Actis de vita Mar-
 ci quæ græce & latine edidit Henſchenius ad 25. April. & ſæculo quar-
 to vel quinto ſcripta eſſe conjicit Tillemontius; ſeptimo vel octa-
 vo, Elias du Pin. Genere ſacerdotali fuiſſe Marcum pseudo
 Hieronymus & Beda ſcripſit, primum Alexandria Episcopum
 multi b) prodiderunt, licet οἰκερμικὸν potius pro more Apoſtoli-
 co, non τοπικὸν egiffe contendit Salmaſius ſive Walo Meſſalinus p. 204.
 211. 261. Judæum Εβραϊζοῦντα magis quam ἐλληνίζοντα Grotius conjicit
 è fre-

a) Diſtingunt præter alios quam plurimos Cotelæus ad Conſt. Apoſt. II. 57 p. 162.
 & Tillemont, F. 2. Memor. Eccleſ. p. 159. ſeq. At diverſos eſſe negant Sam. Baſ-
 nage ad A. C. 66. n. 19. ſeq. & Jo. Georg. Dörſheus ὁ μακαρίτης prolegom. com-
 mentarii ad Marcum.

b) Petav. dogm. Theol. T. 3. p. 697. ſeq. 711.

è frequentioribus Hebraïsmis ad Marc. V. 25. VI. 14. IX. 42. X. 26. &c. Evangelium suum scripsit Romæ c) ut videtur, non latine d) sed Græce, post Petri & Pauli ἔξοδον sive discessum e) ex urbe Roma circa A. C. LXIII. f) Πέτρος ἐν ἱστανί ἐντεταμένους αὐτῷ, ut præter alios affirmat Cosmas Indopleustes lib. V. Το πογραφία Christianᾶ p. 246. Nam, & Papiæ apud Euseb. III. ult. & Irenæo III. 11. atque inde aliis pluribus veteribus Marcus interpret g) ὁ ἑρμῆς Petri dicitur, atque ὑπαγορευθεὶς

R 2

c) Epiphân. LI. 6. Theophylact. & Veteres ὑπογραφαί. Gvil. Cave in vita Marci §. V.

d) Latine scripsisse Marcum nusquam affirmant tot veteres pro hac sententia laudati à Melchiore Inchofero lib. V. Historiæ sacræ latinitatis cap. 8. ne quidem Nazianzenus, licet ait eum scripsisse Ἰταλῶν h. e. in Christianorum usum in Italia. At in pseudo Damasi Pontificali fateor illud satis aperte innui, nam in vita Petri, *Hic*, inquit, *scripsit duas Epistolas quæ Catholica nominantur, & Evangelium Marci quia Marcus auditor ejus fuit & filius de baptismo, quæ post omnem quatuor Evangeliorum fontem, quæ ad interrogationem & testimonio ejus hoc est Petri formata sunt, quæ alium (Marcus) latine, aliumque (Lucas) Græce, & alium (Matthæus) Hebraice consonant, tamen ejus testimonio sunt firmata.* Sed neque ejus scriptoris, neque Petri de Natalibus qui IV. 86. Catalogi ab ipso Marco Græcè versum Aquilejæ refert, neque Orientalium recentiorum vel deceptorum vel male intellectorum (nam per Romanam linguam etiam ab illis Græcam quandoque intelligi observavit Seldenus) tanta est auctoritas, ut illis assentiendum sit contra silentium & contraria Veterum testimonia Hieronymi, Chrysostomi, Augustini. Etiam ἀντόγραφον quod jacatur S. Marci Venetum, quicquid de latino Genebrardus, Gretserus, Ciacconius alique garriant, Græcis literis exaratum esse testantur Baronius ad A. C. 45. n. 41. Honoratus Nicquetus de titulo S. Crucis Christi p. 93. & Maximilianus Misson in Itinerario. Sed vix quisquam est nostræ ætate inter viros eruditos, Romanæ etiam Ecclesiæ, qui Marcum latine scripsisse sibi persuadent, ut patet evolventi scripta Rich. Simonis, Eliæ du Pin, Tillemontii, Frassenii, aliorumque. Confer Seldenum ad Eutychiei Origenes Alexandrinæ p. 152. & Kortholti τὰ μακκαρίτην librum de Variis Bibliorum editionibus p. 71. seq. Ernesti Christiani Schrædteri Exerc. de lingua Marci authentica Wireberg. 1702.

e) Itaque potius cum viris doctis intellexerim verba Irenæi III. 1. quæ laudat Eusebius V. 8. Hist. Similiter Chrysostomi locum exponit Halloisius T. 1. vitarum Scriptor. Oriental. p. 384. b.

f) Alii longe citius scripsisse malunt, anno quarto Claudii Cæsaris. Vide Selden. de jure Nat. p. 887.

g) Sic Titum Pauli interpretem vocat Hieronymus, Glauciam Petri interpretem Clemens VII. Strom. p. 549. quod non aliter intelligendum puto, quam Apostolos his usos esse veluti discipulis ad mandata sua dogmataque absentibus perferenda. Vide interim si placet quæ de hoc ἐρμηνέων Apostolicorum munere tradit Rich. Simon lib. 1. Hist. Crit. N. T. cap. 10. & p. 332. seq. & in novis observationibus p. 119. seq. Sam. Bafnage T. 1. Annal. p. 750. seq. ad A. C. 66. n. 13. seq. & Dan. Heinsius prolegom. ad Exerc. in N. T. p. 23.

ὡς Πέτρος Evangelium suum edidisse. Multa eadem quæ Matthæus & iisdem quandoque verbis sed brevius tradit, unde *pedisequum* & *breviatorem Matthæi* vocat Augustinus lib. I. de consensu Evangelistarum c. 2. Quanquam vero negare nolim Matthæi librum ab eo visum, tamen patet eum Matthæi abbreviatorem h) non esse, qui non modo Genealogiæ & aliorum haud paucorum quæ persequitur Matthæus, ne verbo quidem meminit, sed & alia plenius alioque ordine, alia denique refert quæ in Matthæo plane frustra quæras. Petri quoque Apostoli abnegationem disertius describit XIV. 66. seq. quod à Petro didicisse Marcum notat Chrysostomus homil. LXXVI. in Matth. p. 889. & ex hoc integritatem ejus fidemque jubet cognoscere, ὅτι ἂν μόνον ἐκ ἐκρυψε τὸ ἐλάττωμα τῆς διδασκαλίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων σφύεσσιν ἀπήγγειλεν. Idem Chrysostomus Homil. IV. in Matth. p. 34. observat quod Marcus imitatus sit succinctam Petri brevitate, uti Lucas Pauli copiam: καὶ ἕκαστος τῷ ὁμοίῳ τὸν διδάσκαλον ἐμιμήσατο, ὁ μὲν τὸν Παῦλον ὑπὲρ τὰς ποταμὸς ρεόντα, ὁ δὲ τὸν Πέτρον βραχυλογίᾳς σπινθερίων.

Marci Evangelium rejecerunt olim Cerinthiani, Cerdoniani, Marcion & Ebionitæ, de quibus paullo ante in Matthæo dixi. De duodecim versibus postremis capitis ultimi quæ in nonnullis codicibus omissa, Marco quidam male abjudicant, vide sis disputata à me in Codice Apocrypho N. T. p. 326. seq. & V. C. Eliæ du Pin prolegomena Biblica part. 2. p. 35. seq.

IV. LUCAS sive Lucius i) Antiochenus, incertum num idem cum Luca Medico Coloss. IV. 14. k) quin Judæus fuerit, at antequam

- b) Confer Fabrum Stapulensem initio commentarii in Marcum, Grotium ad Matth. XXIV. 36. Casp. Hermannum Sandhagenium τὸν μακαρίτην Decade prima Epistola Theolog. 1. Rich. Simonem lib. I. Hist. Crit. N. T. p. 108. & Jo. Millium prolegom. ad N. T. p. 12. seq.
- γ) Δέκλιθ. dicitur S. Nazianzeno: Ματθαῖος μὲν ἔγραψεν ἑβραῖους δάμματα χριστῶν Μάρκος δ' Ἰταλῆς, Δέκλιθ. Ἀγγλίδι. Fuerunt enim jam olim qui teste Origene Lucam eundem putarunt cum Lucio quem Paulus inter συγγενεῖς suos refert Rom. XVI. 21. Neq. verisimilitudine destituitur hæc sententia, licet Grotius hunc Lucium putat esse Λύκιον illum Cyrenæum Act. XIII. 1. & Lucæ nomen suspicatur potius esse decurtatum pro Lucillio. In calce codicis Cottoniani atque in aliis apud Jo. Mabillonium p. 111. F. 1. musei Ital. legitur: *Explicit liber Evangelii secundum Lucam*. Nimirum illa ætate pro Beda dicebant Bedanum, pro Ossa Ofsanum & similia, ut observavit Hicelius lib. 2. thesauri septentrional. p. 251.
- δ) Paulinus Natali IX. Felicis: *Hic Medicus Lucas, prius arte, deinde loquela: Bis Medicus Lucas*. Confer Muratorii V. C. ἀνέκδοτα F. 1. p. 8. Sed Lucam Medicum à Luca Evangelista distinguit Sam. Basnagius quem vide ad A. C. 60, num. 33. Idem

num.

quam CHRISTO nomen daret, ne dubito quidem, præcipue si verum est quod legas in Origenis sive Adamantii cujusdam dialogis adversus Marcionitas p. 8. & Epiphanii LI. 11. eum fuisse è numero LXX. discipulorum. Neque adeo repugnat & Lucam & Marcum ex illis fuisse, licet veteres miro consensu ut Marcum Petri, ita Lucam tradunt Pauli fuisse interpretem, & sectatorem. Haud dubie enim Apostolorum etiam præ LXX. illis magna prærogativa erat. Neque obstat porro quod Lucas affirmat se ea scribere quæ acceperit ab illis qui fuissent οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτοῖς. Nam non de omnibus LXX. dici hoc poterat quod Act. I. 21. seq. ad Apostolum requiritur, ut CHRISTO semper adfuerint à tempore baptismatis Joannis, usque dum in cœlos sublatus est. Ex eo ipso loco constat, non à Paulo solo Evangelium Lucæ esse suppeditatum, ut legitur apud Irenæum III. 1. & in Synopsi Athanasii junioris: ὡς προέβητο καὶ ἀπὸ Πέτρου & Ἀποστόλων, συνειργάσθη δὲ καὶ ἐξεδόθη ἀπὸ Λουκᾶ ὁ μακαρίτης Ἀπόστολος 1) καὶ ἰατρὸς. Sed si à Paulo forte quædam hausit, ut Tertull. IV. 2. & 5. ad Marcionem quoq; confirmat, ea fuisse paucissima, pleraque autem omnia ab αὐτοῖς ἡσθεῖς reliquis Apostolis accepisse. Neque enim Paulus fuerat αὐτοῖς ἡσθεῖς. Itaque & Eusebius III. 24. affirmat Lucam ex Pauli contubernio, καὶ τῆς τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων ὁμιλίας ἀφελημένον, & reliquorum Apostolorum sermonibus (Petri maxime, ut habet pseudoDorotheus) adjutum scripsisse: è quo tamen neutiquam sequi arbitror, Lucam nullis plane rebus interfuisse ipsum, aut nunquam adfuisse Domino in his terris versanti, quemadmodum illi sentiunt qui ipsum credunt fuisse ex Hellenistis A.C. XLI. Antiochiæ conversis Act. XI. 20. Ut vero alte & à capite omnia posset accurate repetere, παρακολυθῆσαι πάντων ἀκριβῶς atq; ad finem plene deducere, quoniam haud semper neq; maximam partem adfuisse, non sufficiebat ipsi sua αὐτοψία, sed uti Spiritu S. adspirante, ita

R 3

& Apo-

num, 32. de Sila sive Silvano intelligit verba 2. Cor. VIII. 19. *cujus locus magna est in Evangelio*, quæ de Luca interpretati rectius ni fallor sunt interpolator Epistolæ Ignatii ad Ephes. §. 15. Origenes, Hieronymus & alii veteres. In Bibl. Renati Moreau fuit *Epistola Luca ad Medicum Claudium Galenum* teste l. abbeo Bibl. novæ MSS. p. 217. Sed non minus conficta fuit hæc Epistola, quam imagines quas à Luca pictas referunt Jo. Phocas apud Allatium in *συμμίκτηις* p. 35. & alii scriptores exigua fide digni, quos expludit Jo. Reiskius in erudito tractatu de imaginibus JESU CHRISTI p. 129. seq.

- 1) Proprie non Apostolus erat sed Apostolicus, non Magister sed discipulus, ut ait Tertullianus IV. 2. contra Marcionem. Nonnunquam tamen viri etiam Apostolici veteribus veniunt nomine Apostolorum, ut multis exemplis docuit Frid. Spanhemius lib. III. Misc. sacr. diss. de Apostolatu T. 2. Opp. p. 295. Sic Lucas Apostolus dicitur etiam Ilatio in falsis,

& Apostolorum qui rebus interfuerant testimonio opus erat. Alexandriæ Evangelium protulisse Lucam, Syrus interpres annotavit. Alexandriam intellige Traodis m) ubi Pauli se comitem factum testatur Lucas Act. XVI. 11. Græce scripsit non Syriace n) licet Antiochenus, atque inter omnes Evangelistas græci sermonis eruditissimus agnoscitur ab Hieronymo Epist. 145. ad Damasum, & ad VI. Esaiæ. Hebraismos equidem in Luca quoque non paucos observasse sibi visus est vir eruditus Jo. Vorstius, sed nimis illum liberalem fuisse in annumerandis sacrorum N. T. scriptorum Hebraïsmis, jam spirantem adhuc monuerat amicus Tho. Reinesius in Epistolis ad eum scriptis, & pluribus exemplis docuit egregius juvenis Horatius Vitringa, in flore ætatis nuper extinctus. Certe *audacius quam verius hoc contendit* à Vorstio recte affirmat Rev. D. Jo. Henr. Majus in examine Hist. Criticæ Simonianæ p. 375. *Lucam plus Hebraïsmorum quam ceteros scriptores sacros usurpasse.* Post Matthæum & Marcum scripsisse videtur Lucas, plerorumq; omnium judicio recentium veterumque, Irenæi III. 1. Tertulliani IV. 5. contra Marcion. Eusebii III. 24. Hist. Augustini II. 2. de consensu Evangelist. &c. Etiam Marci o) vestigiis insistentem observasse sibi visus est Grotius ad Marci I. 4. & 23. II. 12. 21. IV. 20. 21. VI. 14. XII. 40. &c. Unus Clemens Alex. in Hypotyposeon libris Lucam Marco præponere videtur, apud Euseb. VI. 14. Hist. dum ait prima scripta esse Evangelia in quibus genealogia textitur. *πρωτὰ γράψαι τῶν Εὐαγγελίων τὰ πρὸς περιέχοντα γενεαλογίας.* Deniq; Samuel Basnagius p) non dubitavit affirmare quod ipso Matthæo prior, adeoq; omnium Evangelistarum primus Lucas scripserit. Sed pace viri eruditissimi licebit verba prima Evangelii Lucæ ita intelligere, ut Matthæo & Marco illa neutiquam detrahant, licet & hos respexerit Lucas inter illos *πλῆθς.* Neque enim *ἐπιχειρήσαν ἀνατίξασθαι* aliud est quam *ἀνετίξασθαι*, ut Casaubono notis ad Lucam probe observatum. Sic Diodorus Sic. in præfat. Histor. *ὁλγροι δ' ὅτι τῶν δευτέρων χρόνων δεξάμενοι τὰς κοινὰς πράξεις ἐπιχειρήσαν ἀναγράψαι μέχρι τῶν καθ' αὐτὰς καιρῶν.* Hippocrates de veteri Medicina: *οἷοσσι ἐπιχειρήσαν πρὶ ἰητρικῆς λέγειν ἢ γράψαι.* Quid igitur injurii est in sacros illos scriptores, quando Lucas ait alios quidem, neque unum sed plures, scripsisse ante se de rebus JESU CHRISTI, (utrum simul respexerit Evangelium secundum Hebræos, Evangelium secundum

m) Vide Sam. Petiti Varias lect. lib. I. cap. 12.

n) Conf. Fulleri Sacr. Misc. IV. 1.

o) Idem notat Millius prolegom. in N. T. p. 14.

p) Sam. Basnage Annal. ad A. C. LX. n. 31. T. I. p. 712.

cundum Ægyptios, *ἡ δὲ δόξα* Matthiæ &c. docti judicent) quorum laudatissimo exemplo incitatus ipse quoq; voluerit hoc aggredi, omnibus usque ab stirpe diligenter inquisitis, ut Theophilus haberet scripto etiam consignata illa quæ è Lucæ sermonibus coram perceperat. Hic enim sensus verborum *ἵνα ὁ θεὸς πλεονέξῃ καὶ ἡ χάρις τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ᾖ μετὰ πάντας ὑμᾶς*. Theophilum illum virum fuisse in dignitate constitutum jam supra p. 90. observavi ex elogio *καρπὶς* quod Lucas ei tribuit, quod possit etiam confirmari è recognitionibus pseudoClementis X. 71. si fides scripto nullius fidei, ubi inter conversa Antiochiæ à Petro plus quam decem millia hominum refertur Theophilus, *cunctis potentibus in civitate sublimior, qui domus sua ingentem Basilicam Ecclesiæ nomina consecravit, in qua Petro Apostolo constituta est ab omni populo cathedra.*

Lucæ Evangelium rejecerunt Cerinthiani, & Ebionitæ: solum illud recipientibus Cerdonianis & Marcione, sed qui mirifice interpolatum r) & primis capitibus truncum, variisque locis mutilatum habuit, atque ut videtur s) sine Lucæ nomine præfixo, & præmissis vicissim t) Marcionis antithesibus. Non omnia tamen quæ aliter legisse referunt Tertullianus & Epiphanius, totidem Marcionis corruptiones fuisse videntur, cum nonnulla forte ita repererit in suis codicibus, ut recte viri docti annotarunt. Quemadmodum locus de eo qui sabbatho opus famulum faciebat, qui in quibusdam Codd. legitur post Luc. VI. 5. non à Marcionitis ut volebant Grotius & Arnaldus, sed ex Evangelio Ægyptiorum adjectus esse videtur Millio p. 30. prolegom. ad N. T. Joannem vero Bodinum qui Marcionem secutus prima Lucæ capita in dubium vocavit, confutat illustris Huetius demonstrat. Evangel. IX. 9. 7. p. 776. seq.

V. Evangelio etiam alterum *λόγον* sive librum, *πράξεις* nimirum *Ἀποστόλων* Lucas subiecit, cui ACTA APOSTOLORUM diserte tribuunt etiam veteres, ut Irenæus III. 15. & 19. Tertullianus de jejuniis c. 10. *commentarium Lucæ* appellans, ut alios juniores omittam. In codicibus quibusdam nomen auctoris non fuit adscriptum, forte quod tanquam *δεύτερον λόγον* Evangelio statim subjunctus fuit hic liber, ut suspicatur Clariss. u) Dodwellus. Plerique tamen Codi-

q) Vide Salmas. de Hellenistica p. 103. & Sviceri thesaurum in *κατηχέω*.

r) Irenæus lib. I. cap. 29. lib. 3. c. 11. Tertull. IV. contra Marcion. & Epiphanius, hæresis XLII. 10. seq. T. I. p. 310. seq.

s) Confer Rich. Simonis lib. 1. Hist. Crit. N. T. p. 125.

t) Tertull. IV. 4. contra Marcion.

u) Dodwell, diff. I. ad Irenæum p. 69.

Codices hunc titulum præfixum habent : x) Λυκά Ευαγγελιστῆς πράξεις Ἀποστόλων, vel πράξεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων 2) Λυκά Ἀποστόλῃ. A Lambecio y) etiam affertur imago Lucæ in genibus scribentis Actorum librum, quam Codici vetusto in Bibl. Vindobonensi præmissam reperit. Græce scriptum esse nemo quod sciam ambigit, atque Rich. Montacutium z) quidem si audimus *luculento & purissimo sermone, ut ne ipsa quidem Athenæ magis Attice loquantur.* Quanquam Epiphanius XXX. 6. & 12. Actorum Apostolicorum librum à Josepho Tiberiensi Hebraice repertum memorat. Non diu post Evangelium, aliquo tamen tempore interjecto à Luca videtur compositus, & quanquam universe *Apostolorum* Acta titulus pollicetur, aliorum tamen res vix attingit liber quam Petri & Pauli, Pauli autem maxime, cujus conversionem, itinera & labores persequitur usque ad primam in urbe Roma commorationem biennii Act. XXIII. 30. & defensionem apud Neronem quarto hujus Imperii anno, A. C. LVIII. Utrum Romæ propterea scriptum librum necesse sit, ut colligit Hieronymus, alii videant, qui malunt Alexandria a) hoc factum sive illa Troadis, sive Ægypti; vel in altera Ægypti urbe Thebis: mihi enim hoc totum videtur esse perquam incertum. Neque omnia Pauli, etiam illis quæ tangit temporibus, nedum Petri gesta Lucam attingisse, pulchre observat Hieronymus in secundum ad Galatas. Quærentibus cur Paulo superstes historiam non ulterius pertexuerit, respondet Chrysostomus homil. I. in Acta, quod ad scopum præcipuum jam hæc quæ scripsit sufficerent, & de cetero sanctis illis viris magis curæ esset Ecclesias doctrina Evangelii replere, quam *λογορραφῆν*. Quanquam vero in synopsi Athanasiana legas Petrum Acta *ὑπαγορεύσαι* sive eorum materiam præbuisse Lucæ, tamen verius est quod Euthalius à Clariss. Zacagnio editus p. 421. affirmat Lucam quibus ipse interfuisset & quæ ipse vidisset conscripsisse. *συναπδήμει γὰρ, inquit, τοῖς πᾶσι ἁλλοῖς Ἀποστόλοις, καὶ μάλιστα τῷ Παύλῳ, καὶ εἰδὼς ἀκριβῶς γράφει.* Hieronymus in Catalogo S. E. *Lucas Evangelium sicut audierat scripsit, Acta vero Apostolorum sicut viderat ipse composuit.*

Pro-

x) Rich. Simon i. Hist. Crit. N. T. p. 19. seq.

y) Lambec. lib. 2. Bibl. Vindob. p. 571.

z) Montacutius præf. ad Analecta Orig. Eccles.

a) Etiam Theophilum cui Acta Lucas inscripsit, inter primos credentium & nobilissimos Alexandria fuisse scribit Bar Bahlul, auctor Syrus Lexici apud Castellum, Alexander vero Morus parum verisimiliter illi Theophilo inscripsisse libros suos Lucam suspicatur, quem judicio Areopagítico falsi damnatum Athenienses precibus Pisonis concedere noluerunt, ut refert Tacitus II. 55, Hist.

Probe ex Varrone notavit Scaliger *actum* latine dici, quod alii barbare *tractatum* appellant, sed græca inscriptio præsentis libri manifestum facit *Acta* vel *Actus* hoc loco eo sensu esse accipienda ut in quæ veteribus memoratur acta urbis, acta Pompeji, acta publica & diurna populi Rom. acta Cæsaris, acta temporum Augusti, acta Tiberii, Cæsi &c. acta diurna Senatus, acta Antonii, acta Pilati, de quibus superfluum est hic plura asserre post doctorum hominum diligentiam. Erant quidem illa commentarii, in quos res non quælibet sed eximæ, magnæ, graves notatuque dignissimæ referebantur, & ad posterorum memoriam transmittiebantur. Ac qui magni aliquid gessisset, is dictus est fecisse quod dignum esset exire in acta, neque quicquam magis desiderabant & non factum querebantur qui res dignas memoria patrassent. *Fiant ista palam, cupiunt & in acta referri.* Præter hanc rationem aliam insuper inscriptionis causam reddit Chrysostomus T. 5. edit. Frontonis Ducæi p. 155. *Δὲ τί ἐκ τῶν θαύματων ἀποστόλων κ. τ. λ. Cur non dixit Miracula Apostolorum? Cur non inscripsit Signa Apostolorum, virtutes ac prodigia Apostolorum, sed tantum Acta Apostolorum? Non enim idem sunt acta & prodigia & virtutes, sed multum inter utraque discrimen est, - - Actum ex utroque contextitur, ex nostra diligentia & ex gratia divina. Miraculum solum exhibet cælestem gratiam, neque sudoribus nostris indiget. Actum est, probis moribus esse, castum, modestum, ira imperare, cupiditates subigere, largiri elemosynas, benignitatem exhibere, omnem virtutem exercere - - Miraculum est demones abigere, excæcos oculos aperire &c. Majus quidem est miraculum, actio vero & conversatiores quidem est signis minor, sed utilior & fructuosior. - - Idcirco etiam beatus hic & generosus ac mirabilis Lucas ita librum inscripsit Acta Apostolorum, non miracula Apostolorum, tametsi fecerant & ipsi miracula. Verum illa quidem certo tempore facta sunt & præterierunt, hac autem quovis tempore ab illis exhiberi opus est qui salutem sunt adepturi. Quando igitur non miracula, sed acta nobis amulanda proponuntur Apostolorum, propterea librum sic inscripsit. Neque tamen miracula etiam annotare prætermisit Lucas, quæ per Apostolos operatus est Dominus, postquam receptus in cœlos Spiritu Sancto eorum pectora replevit. Sed vix pauca attigit ex innumeris, quæq; sufficere putavit ad veritatem promissi à CHRISTO facti demonstrandam. Eorum præcipuū est admirationeq; dignissimū & cujus causa reliqua facta sunt omnia, incredibilis ille doctrinæ Evangelicæ mundo & carni adeo adversæ per ministerium hominum tam paucorum illite-*

S

rato-

b) Ad Plinium, Sveton. &c.

ratorum atque imbellium, etiam inter hostes vafros & potentes progressus, factus sola prædicationis efficacia, sine vi, sive fascinantibus eloquentiæ ingenii vel fucata eruditionis præstigiis, sine honorum opumve expectatione. Hoc cum in Apollonio suo ostendere non potuerit Philostratus, frustra sane Hierocles impendit operam quo illum CHRISTO non inferiorem esse, imo præstare ostenderet, non iis tantum miraculis quæ de Christo memoriæ produunt Evangelistæ, sed illis quoque quæ de Apostolis in Luca produntur, plerisque fere impudenter translatis in Apollonium, variisque ineptis & inanibus ex Damide similiumque nugivendulorum grege adtextis, in quibus non erat profususur Apollonius suam facultatem res miras patrandi, siquidem habuisset, tantaque ut visum Philostrato sapientiæ magnitudine præditus fuisset.

Acta Lucæ rejecerunt olim præter *Cerinthum* de quo Philastrius hæresi 36. *Ebionita* Epiphan. XXX. 16. *Tatianus* & *Severiani*, Euseb. IV. 29. Hist. *Marcionita* Tertull. V. 2. contra Marcion. & *Manichæi*. Augustin. contra Adimantum c. 17. & de utilitate credendi c. 3. Et contra Epistolam fundamenti cap. 5. Ineptam Wolfgangi Lazii, Jo. Fabri & Materni Cholini dubitationem, qui ambiguos se hæere professi sunt utrum Lucas Acta sua ex Abdia, an hic è Luca descripserit, alibi, in prolegomenis ad Pseudo Abdiam, explosi. Quod vero Chrysostomus homil. I. in Acta queritur illa ætate multis librum hunc ignotissimum fuisse, potius mihi supinam ac privatam quorundam socordiam & torporem, quam publicam Ecclesiæ negligentiam castigare videtur. Πολλοὶς inquit, τῇ τῷ βιβλίον ἐδ' ὅτι ἐν γινωσκόντων ἔστιν, ὅτε αὐτὸ ἔπ' ὃ γεαῖψας αὐτὸ καὶ σωθῆις. Idem certe Chrysostomus hom. LXVI. de diversis locis N. T. testatur sua ætate prælegi solita in Ecclesiis post Paschatos festum. (T. 5. edit. Ducæi p. 842.) quod confirmat Euthalius à Clariss. Zacagnio editus p. 443. & Augustinus tractat. VI. in Joannem, c) præterea lex Theodosii de Festis lib. XV. Cod. Theodos. tit. 5. lege 5. Recentium quoque Græcorum eundem morem observarunt Cangius, glossario Græco in *παραποσολῶν*, & Lambecius lib. V. de Bibl. Vindob. p. 287.

De alteratione *Papisci* & *Jasonis* quam ab Aristone Pellæo scriptam ad Lucam veluti auctorem male retulit Clemens Alex. sexto Hypotyposeon, teste Maximo ad Dionysium de Mystica Theol. c. 1. vide Gvil. Spenceri notas ad Origenem IV. contra Celsum p. 57. J. E. Gra-

bii

c) Confer Sam. Basnagii Annales t. p. 805. & quæ scripsi in præf. ad partem posteriorem Codicis Apocryphi N. T.

bii prolegom. ad Irenæum p. 15. & T. 2. spicilegii Patrum p. 127. seq. Gvil. Cavei Hist. literariam S. E. ad A. C. 136. & Rev. Doctoris mei Tho. Ittigii diss. de Patribus Apostolicis p. 91. seq.

I. S. JOANNES Zebedæi Bethsaidensis piscatoris & Salomes filii frater *ἔμεινον ἰδιώτης ἀλλὰ καὶ ἀγρόματ* d) sed qui in JESU amore quo unice sese effert e) abunde hausit eruditionis divinæ ac cœlestis, tantam quoque vim eloquendi divina, ut esset Boanerges quidam sive tonitru filius Marc. III. 17. Versus deinde major natu in Asia, *ἔζη τὸ παλαιὸν ἐφιλοσόφην εἰ τῆς Ἑλληνικῆς συμμορίας ἀπαντῆς* f) EVANGELIUM Græce condidit Ephesi g) omnium postremus h) jam nonagenario major i) cum è Patmo reversus esset post Domitiani necem quæ A. C. 96. contigit. Nam Syriace primum scriptum à Joanne, & græce deinde à Græcis ad fidem conversis vel à nescio quibus aliis conversum esse, Salmasii k) parum verisimilis conjectura est, omni veterum consensu destituta, licet apud Epiphanium XXX. 6. & 12. mentio Evangelii Joannis Hebraice reperti à Josepho Tiberiensi, sed *ἀπὸ Ἑβραϊστῶν εἰς Ἑβραῖδα φανὴν μεταληφθέντ* Ad Autographum Græcum Joannis provocat Petrus Antiochenus apud auctorem Chronici Alex. p. 521. nescio qua fide: at Chrysostomus homil. 1. in Joann. p. 13. testatur Syros, Ægyptios, Indos, Persas, Æthiopas & infinitas alias nationes usas Evangelio Joannis in suam translato linguam. Imaginem Prochori ex Joannis dictantis ore Evangelium excipientis & Græce scriben-

S 2

tis

- d) Chrysost. 2. in Joann. p. 10. ex Act. IV. 13.
- e) Jo. XIII. 23. XIX. 26. XX. 2. XXI. 7. 20. Grotius observat Petrum maxime fuisse *φιλόχριστον*, Joannem *φιλισην*, ut Alexander de amicis suis dicebat Hephæstionem esse *φιλαλέξανδρον*, Craterum *φιλοβασιλέα*. Diodor. Sic. XVII. 114. Plutarch. Alexandro p. 691.
- f) Chrysost. loco laudato.
- g) Irenæus III. 1. apud Euseb. V. 8. Hist. & Epiphani. LI. 12. licet alii in Patmo scripsisse affirmant, Hippolytus, Dorotheus &c. Vide Sam. Basnage ad A. C. 97. n. 11.
- h) Clemens Alex. in libris Hypotypof. apud Eusebium VI. 14. & III. 24. Hist. consentiente Irenæo, Epiphanio LI. 19. & aliis veteribus.
- i) Epiphani. T. I. p. 434. διὸ ὕστερον, ἀναγκάζει τὸ ἅγιον πνεῦμα τὸν Ἰωάννην παρατεμνον ἐκγγελλίσασθαι δι' εὐλαβείαν καὶ ταπεινοφροσύνης, ἐπὶ τῇ γηραιότητι ἡλικίᾳ μετὰ ἑτῆ ἐνενηκόντων τῆς αὐτοῦ ζωῆς μετὰ τὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Πατρὸς ἐπάνοδον. Conf. Svidamin Ἰωάννης. Jo. Dallæum lib. 1. c. 16. de scriptis Dionysii Arcopag. & Stephanum le Moyne ad Varia sacra p. 1020. seq.
- k) Resellitur à Rich. Simone 1. Hist. Crit. N. T. p. 333. qui p. 41. seq. etiam Petri Antiocheni ad Joannis Autographum provocantis fidem vocat in dubium.

tis refert è veteri Codice Lambecius II. de Bibl. Vindob. p. 571. A Versione Græca LXX. Interpretum quandoque discessisse Joannem & Hebraicis verbis instituisse observat Eusebius in Psalmos à præstantissimo Montfaucono nuper editus p. 171. ὅθεν καὶ Ευαγγελιστὴς Ἰωάννης ὡς ἐν Ἑβραϊῷ ἐξ Ἑβραίων τὸν Σωτῆρα ἔπαινε μὴ μόνον ἀλλὰ καὶ πῆρναν (I. 18) ὠνομακέναι ἐμνημόνευσεν. Confer exempla plura apud Christianum Schottanum de auctoritate versionis LXX. Interpretum p. 67. Julianus parabates apud Cyrillum X. p. 327. vitio vertit Joanni quod JESUM DEUM esse docuerit, aliis hoc Apostolis non ausis facere. τὸν Ἰησοῦν ἔπε Παῦλος ἐτόλμησεν εἰπεῖν Θεόν, καὶ Πατράδα, καὶ Λεκάς, καὶ Μάρκον, ἀλλ' ὁ χρηστὸς Ἰωάννης. Saltem in hoc acutius vidit Julianus Socinianis, quod JESUM à Joanne DEUM esse pronunciatum non negavit. Si voluisset aciem intendere, idem etiam ab aliis factum Apostolis intelligere potuisset. Quod vero Joannes JESU divinitatem diligentius ceteris exposuit, ideo jam pridem aquilæ insigne & Theologi titulum tulit, unde & Evangelium ejus Θεολογίαν appellat Svidas in Ἰωάννης. Scilicet hanc fidem inculcavit Joannes Domini discipulus, volens per Evangelii annunciationem auferre eum qui à Cerintho infeminatus erat hominibus errorem, & multo prius ab his qui dicuntur Nicolaitæ, qui sunt vulgio ejus quæ falso cognominantur scientia &c. ut locuples testis Irenæus III. 11. p. 218. Utrum voluerit simul Platonicas καὶ ἑλλογας argutationes, quales nuper ediderat Philo Judæus, emendare, doctiores judicent. Temporis rationem per Pâschat un⁹ reliquis videtur distinctius designasse. Tam sublimis porro divinitatis JESU præco pauca ejus miracula 1) & in his duo tantum apud reliquos memorata Evangelistas retulit: sermones Domini velut in supplementum ceterorum Evangelistarum complures adnotavit. Nam ut Theodoro Mopsvesteno apud auctorem Catenæ traditum, Joannes laudat & confirmata trium qui ante se Evangelium scripsissent fide, ea quæ illi omisissent pauca adjuncturum se spondit. ὁ δ' ἐπήνεσε μὲν τῆς ἀληθείας τὰς μετὰ φέας, ἔφησε δὲ βραχέως μὲν αὐτοῖς ὡς ἀλελεῖσθαι καὶ τῶν μάλιστα ἀναγκαίων λεχθῆναι θαυμάτων πρὸς διδασκαλικά ἀπαιτὰ μικρὰ. Εἶπε καὶ δὲ ἔφασκε τὰς περὶ τῆς ἐν σαρκὶ παρουσίας ἑλλογὰς ἀγαλλομένους, μὴδὲ τὰς περὶ τῆς θεότητος λόγους ὡς ἀλιπεῖν, ὥστε μὴ ἑλλογὰς περβαῖν οὐκ ἔστιν ἐνθεοῦντας τοῖς λόγοις τὰς ἀδελφῶν τὸ μόνον αὐτὸν νομίζειν ὅπερ εἰφαίνετο. Ἐπὶ ταῖς παρακλήσεσι τῶν ἀδελφῶν ἐγένετο, πάντα ἃ μάλιστα ἀναγκαῖα μὲν κεί-

108

1) Nazianzenus de Joannis Evangelio : πάντα δ' Ἰωάννης γράφεται ἱερῇ ἐνὶ βιβλῷ θαύματα, ἀλλὰ λόγοι πολλοὶ χρεῖσθαι λέγονται.

ναι πρὸς διδασκαλίαν ὡς ἀλελειμμένα ἢ ὅρα τοῖς λοιποῖς, γράψαι μὲν ἀπεδῆς, ὃ δὴ καὶ πεποίηκε. Confer Topographiam Christianam Cosmæ Indoplevstæ Lib. V. p. 248. Si fides auctori Martyrii S. Timothei apud Photium cod. CCLIII. p. 762. Joannes etiam priorum trium Evangelistarum scripta recensuit. τὰς τόμους οἱ ἀνέγραφοι ἀφ' ὧν γλώσσαις τὰ σωτήρια δὲ Δεσπότης πᾶσι τε καὶ ἰσχυράτα καὶ διδάγματα, τὰς δὲ τῶν κομιζόντων δεξιὰς ἐκ τῆς ἰωάννης διέταξε τε καὶ συνδιήθρωσε, καὶ ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν τριῶν Εὐαγγελιστῶν τὸ ὄνομα ἐνημέρωτο.

Evangelium Joannis rejecerunt præter *Cerinthianos*, *Ebionæos*, *Cerdonianos*, & *Marcionem* de quibus supra in Matthæo, *Theodotus* Byzantinus auctor Theodotianorum, de quo Epiphanius LIV. 1. tam *Alogi*, de quibus idem Epiphanius LI. 3. 18. 22. quanquam Ebionæos & Cerinthianos videtur per Alogos denotasse, nam LI 12. etiam nominetenus illos compellat: ποῖ πλανᾷτε Κήρυγε καὶ ἑβίων καὶ οἱ ἄλλοι; & Theodotum p. 462. δόπισσασμα ἐκ τῆς ἀλόγου αἰρέσεως appellat. Vide & Philastrium c. LX. Γνησιότητι & auctoritatem hujus Evangelii adversus Alogos asseruit novissime, ut alios in præsentī omittam, Jo. Clericus V. C. commentario in prima Evangelii Joannis. At Grotium qui ad XX. 30. & XXI. 24. contendit caput ultimum Evangelii non ab ipso Joanne sed ab Ecclesia Ephesina additum esse, refellunt Calovius, Noldiusque ad Joannem, Elias du Pin T. 2. prolegom. Bibl. p. 44. Huetius demonstratione Evangelica p. 35. seq. & Jo. Millius prolegom. in N. T. p. 29. qui tamen p. 30. locum Jo. V. 4. de angelo ad κολυμβήθραν descendente m) ex Evangelio ad Hebræos vel alio ejusmodi Apocrypho scripto insertum esse, incerta prorsus suspicione auguratur. Omitto superstitiones Evangelii Joannis & primorum ejus verborum abusus, de quibus Delrio disquis. Mag. lib. I. c. IV. qu. 54. & iib. VI. c. II. sect. 3. p. 1021. Quanquam neque aliis Evangeliiis pepercit maleferiata hominum πειρηγία, ut sortes n) ex iis lectæ, & suspensione illorum vel lectione fissi incendia & vis averruncari existimata morborum, furumque & aliorum maleficorum crimina prodi posse credita, satis demonstrant. Nec

S 3

minor

m) In variis quidem antiquis ille codicibus desideratur. Vide Bernardi Lamy Concordiam Evangel Tom. 2. p. 656. seq. & Rich. Simonis diff. de MSS. N. T. p. 9 Non tamen certum hoc argumentum statim πρὸς τῆς ἀποδείξεως, quia veteres quidam Christiani quandoque nonnulla ἐκ metu præpostero scandalī in Codicibus quos publice legebant omiserunt. Videtis placet quæ de loco Joh. VIII. 1. seq. ubi de adultera sermo, disserui in Codice Apocrypho N. T. p. 357. seq.

n) Ant. Van Dalen de Oraculis p. 315. seq. edit. 2. Obs. Hallenses IV. 13.

minor cultus Evangeliorum codicibus exhibitus o) qui litteris descripti aureis & argenteis, ornati gemmis, in loco editiori & in tribunalibus repositi, praelati in supplicationibus, in processionibus sollemnibus: lecti à Regibus publice, positi tantisper Regis veste ac persona, suspensi de collo, p) adoratione q) de osculatione r) & ob signatione honorati, per eos juratum s) & innocentiae fides facta, illis ostensis depositae inimicitiae, t) ordinandorum impositi capitibus, u) à stantibus cum praelegerentur auditi, & quod in Polonia jussu Micislai Regis factum, strictis velut in defensionis tesseram equitum auscultantium, gladius. Utinam vero à multis genuinum illud atque unicum cultus generis neglectum haud fuerit, quod CHRISTO auctore jubet facere poenitentiam & credere Evangelio Matth. I. 15.

VII. Præter Evangelium habemus etiam ejusdem Joannis *Epistolas tres*, licet nomen suum iis Joannem præfixisse negat Dionysius Alex. apud Euseb. VII. 25. Hist. De harum *prima* qua nulla ardentior est ad commendandam charitatem, nemo dubitavit quin Apostoli esset, exceptis hæreticis quibusdam à quibus Evangelium quoque respui jam dixi, vel qui omnes Epistolas Catholicas, ut Marcion, rejecerunt. Eusebius III. 24. Hist. τῶν ἰωάννης συγγραμμάτων πρὸς τὴν Ἐυαγγελίῳ καὶ ἡ περὶ τῆς Ἐπιστολῆς πρὸς τοὺς νῦν καὶ τοὺς ἐν δὲ χαίροις ἀναμφίλεκτον ὁμολογῶντες. Dionysius Alex. apud eundem VII. 25. p. 275. συναδρασι μὲν γὰρ ἀλλήλους τὸ Ἐυαγγέλιον καὶ ἡ Ἐπιστολή, ὁμοίως τε ἀρχοῦνται. Chrysostomus homilia in Matth. XXI. 23. edita à Cotelerio III. monument. Eccles. Græc. p. 148. αὐτὸς ἐκείνῳ ὁ κήρυξ ὁ ταῦτα κηρύξας (Jo. XVII. 3.) αὐτὸς ἐν τῇ Ἐπιστολῇ τῇ αὐτῇ γράφων, τῶν ἰεκκλησιαζομένων καὶ τῶν δοσκρυφῶν μὲν πρῶτῃ Ἐπιστολῇ. Τὴν γὰρ δευτέραν καὶ τρίτην οἱ πατέρες δόξακαν ὀνίζεσθαι, τὴν μὲντοι πρῶτῃ Ἐπιστολὴν ἀπαντῆς εἶναι ἰωάννης συμφώνως ἀπεφθίνατο. Augustinus tractatu VII. in hanc Epist. Si nos diceremus, DEus dilectio est, secundum dalizaretur aliquis ex vobis, & diceret, quid dixit? - Nunc ecce habetis, fratres, Scripturas DEi, Canonica est ista Epistola, per omnes gentes recitatur, orbis terra auctoritate tenetur, orbem terrarum ipsa edificavit. Audis hic ab Spiritu DEI,

- o) Vide Jo. Ciampinum part. 1. Vett. monument. Musiv. cap. XVI. & Rev. Jo. Andrea Schmidii trigam diss. Historico Theol. 3. de cultu Evangeliorum, Jenæ 1692, 8.
- p) Chrysost. & Hieron. ad Matth. XXIII. 5.
- q) Rich. Simon Obs. Nov. in N. T. p. 121.
- r) Pagi ad A. C. 825. n. 23.
- s) Niceph. Gregoras XII. 5.
- t) Socrates VII. 13. Hist. p. 351, A.
- u) Jac. Goar ad Eycholog. p. 312.

DEI, DEUS dilectio est. Jam si audes, fac contra DEUM, & noli diligere fratrem tuum. Ne Sociniani quidem quod sciam aliud profiteri ausi sunt, quanquam illis hoc à Menochio & Cornelio à Lapide impingitur. Joannem ἐν τῇ μέλλοι ἐπιστολῇ laudat Clemens Alex. 2. Strom. p. 389. agnoscens adeo alias quoque ejus Epistolas breviores, neque peculiarem titulum ad quos exarata fuerit sciens producere, quem Possidius in Indiculo scriptorum Augustini & Augustinus II. 39. quæst. Evangel. & pseudo Hyginus Epist. 1. p. 190. habent, *Epistolam Joannis ad Parthos.* x) i. e. inquit Grotius, *ad Judeos* y) *Christum professos, qui non sub Romanorum sed sub Parthorum vivebant imperio in locis trans Euphratem, ubi ingens erat Judæorum multitudo, ut Nearda, Nisibi, & in aliis in locis.* Saltem verisimilius hoc est quam quod Lightfootus Hor. Talmud. in 1. Cor. I. 14. eam à Joanne suspicatus est ad *Corinthios* directam esse, quod nemo veterum scripsit. De tempore nihil certi reperi annotatum, nisi quod conjectura plerorumque est ab ætate profecto scriptam esse & Docetarum z) errores in illa perstringi. Locum celeberrimum V. 7. de tribus in cælo testibus a) quem vel interpolare quosdam vel tollere aulos Codicum varietas demonstrat, tanto minus mirabimur, quod Socrates etiam VII. 3. Hist. de loco altero b) IV. 3. hujus Epistolæ differens notat, quod οἱ πάλαι ἐρμηνεύς αὐτὸ τὰτο ἐπιστημύνατο, ὡς πινες εἶεν παρὰ τὴν γῆναι τὴν ἐπιστολὴν, λέγειν δὲ τὸ ὅτι τὸν ἀνθρώπον θέλοιτες. Et Beda ad 1. Joann. IV. 3. *In tantum namque ex Deo non sunt, ut quidam eorum qui pravo dogmate separare volebant ab hominis dispensatione divinitatem CHRISTI, hunc quoque versiculum ex hac Epistola eraserint, ne scilicet per auctoritatem B. Joannis convinceretur error eorum.*

Epistola secunda scripta est ad quandam Babyloniam, *Electam* nomine, ut legas in adumbrationibus ad hanc Epistolam quæ feruntur sub nomine Clementis Alexandrini. Nomen enim proprium fœminæ esse *Electam*, recte observarunt viri doctissimi, c) perinde ut ἐκλεκ-

709

x) Vide Franciscum Combefis T. 1. auctar. noviss. Bibl. Patrum p. 483.

y) Confer Jo. Braunii V. C. librum I. select. sacrorum c. 14.

z) Petav. lib. 1. de incarnat. c. 4.

a) Hujus loci vindictas singulari libro nuper edidit Rev. Frid. Ernestus Ketnerus Lips. 1696. 4. Ad eundem locum vide & mirare industriam clarissimi Millii.

b) Ad hunc locum conferendus Rev. Tho. Ittigius c. X. de hæresiarchis pag. 181. seq. & Rich. Simon 1. Hist. Critic. p. 357.

c) Grotius ad Epist. 2. Joannis & Colomesius p. 62. Obs. Sacr. Quanquam alii nomen proprium supprimi existimaant, atque ἐκλεκτὴν vocari hanc quocunque alioque nomine.

τος viri nomen est apud Herodian. lib. I. & Jo. Tzetzan Chil. VI. hist. 33. Eandem Joannes κυρία vocat, quemadmodum latini foeminas honestas vocabant *dominas* sive *domnas*, & Nazianzenus Epist. IV. κυρία ἡ ἡμετέρα. d) Hanc Epistolam diserte Joanni Domini discipulo tribuit Irenaeus lib. I. c. 13. & lib. 3. c. 18. Allegant Tertullianus, Cyprianus &c.

Epistola tertia ad *Cajum* e) quem Joannes ἀγαπητὸν vocat, & Beda, pseudoDexter atque alii eundem putant esse cum illo de quo Rom. XVI. 23. & 1. Cor. I. 14. aut qui in Actis XIX. 29. XX. 4. Quamquam vero v. 4. τέκνον à Joanne appellatur, non necesse est ideo à Joanne fuisse è gentibus conversum. Quod si fuisset, ejus quoque in jam dictis locis memio fieri potuit, haud obstante ætate, quæ de his pariter Epistolis haud est explorata, utut Epheso scriptas & post primam plebsque existimant. Ex hac prolaturus non nihil Hieronymus Epist. LXXXV. *Clangat*, inquit, *tuba Evangelica*; *filius conitru*, quem *Jesus annotavit* *placitum*, Presbyter Electæ Dominæ. *Et in alia Epistola*: Presbyter *Cajus* charissimo. Quare omisso Apostoli titulo Presbyterum se appelleret Joannes, ad secundæ Epistolæ initium multis disputatum est ab Occumenio.

Hanc utramque Epistolam Joanni Evangelistæ vindicat necessitas rei similitudo sermonis, & jampridem adscribunt Canones Apostolici tributi, Canones Laodicensi & Carthag. Chrysostomus teste etiam Synod. da in Ἰωάννης, Athanasius junior in synopsi, & qui in eas scribere Beda & Oecumenius & alii juniores infiniti, ex quibus Anonymus f) quidam Græcus, cujus hi sunt versus:

Ἐπιστολὴν Ἰάκωβ' ὅτι μίαν παύκει,
Διηγεῖς ὁ Πέτρος ταύτας ὑφαίνει πάλιν,
Ὁ Θεολόγος βροτῶ τρεῖς Ἰωάννης,
Καὶ μίαν αὐτοῖς σωτήριον ἰδέας,
Ἐπὶ πύλῳ καθολικῇ σύμπτωσι.
Θεολογικὴ δ' ἀποκάλυψις πάλιν
Σφραγὶς πέφυκε τῆς δετῆς βίβλου πάσης.

Dubius

nomine foeminam, uti Rufus ἐκλεκτὸς ἐν Κυρίῳ Rom. XVI. 13. Ita Christophorus Henricus Ritmeier in diatriba de Electa Domina. Helmst. 1706. 4.

d) Alia exempla vide apud Rittershus. ad Plin. lib. X. Epist. & ad Salvia. p. 82. Zimmermannum p. 815. Florileg. & Cotelerium ad Patres Apostolicos p. 75.

e) Confer Jo. Henr. Heideggeri Enchiridion Biblicum III. 27. & Jo. Braunii selecta sacra pag. 161.

f) Apud Allatium diff. 1. de libris Ecclesiasticis Græcorum p. 48.

Dubius hæret Origenes apud Euseb. VI. 27. Hist. p. 227. καταλείπει ἢ καὶ ὁπισθὴν πάντα ὀλίγων σίχων, ἔσω ἢ καὶ δευτέρου καὶ τρίτου. Idem Eusebius III. 25. καὶ ἡ ὀνομαζομένη δευτέρα καὶ τρίτη Ἰωάννης, εἴη ἔξ Ευαγγελιστῶν τυγχάνουσα εἴη καὶ ἑτέρου ὁμωνύμου ἐκείνου. Illius scilicet Joannis presbytericae ætate clari, de quo Papias apud Euseb. III. 39. & Dionysius Alex. apud eundem VII. 25. ubi & Joannis cognomento Marci mentio, quem à Joanne presbytero Ephesino g) distinguit, haud alienus alioqui ab eorum sententia qui tres Epistolas Joanni Evangelistæ tribuunt. Hieronymus c. IX. de S. E. Reliquæ autem duæ Epistolæ Joannis h) presbyteri asseruntur, cuius & hodie alterum sepulchrum apud Ephesum ostenditur. Cosmas Indicoplestes VII. p. 292. σιωπῶμεν ἢ ὅτι τὰς καθολικὰς ἀνέκαθεν ἡ ἐκκλησία ἀμφιβαλλομένης ἔχει, καὶ πάντες ἢ οἱ ὑποσημασιώσαντες τὰς θείας γραφὰς ἔτε εἰς αὐτῶν λόγον ἐπιποιτο τῶν καθολικῶν. Ἀλλὰ καὶ οἱ καινοίαντες τὰς ἐκκλησιαστικὰς βίβλους τῆς θείας γραφῆς, πάντες ὡς ἀμφιβάλλας αὐταῖς ἐδηκας. Δεῖγμα δὲ Εἰρηναίου ὁ Λαγυδῶν ὁπισκοπῶν, ἀνὴρ ὁπισκοπῶν καὶ λαμπρὸν βίβλιν, μετ' ἑπὶ τῶν Ἀποστόλων γενόμενος. Καὶ Εὐσεβίου ὁ Παμφίλου, καὶ Ἀθανασίου ὁ Ἀλεξανδρείας ὁπισκοπῶν, καὶ Ἀμφιλόχου ὁπισκοπῶν γενόμενος ἔξ ἰκονίης, φίλος καὶ κοινωνικός ἡ μακαρίης βασιλεῖς, καὶ αὐτοῖς ἐν τοῖς περὶ Σελευκὸν αὐτῷ γραφεῖσιν ἰαμβοῖς ἀμφιβαλλομένης αὐταῖς ἐξέειπεν. Ὁμοίως καὶ Σευρηανὸς ὁ Γαβάλων εἰς τὸν κατ' Ἰουδαίων λόγον αὐταῖς ἀπεκέρυξεν. Οὐ γὰρ τῶν Ἀποστόλων φασιν αὐταῖς οἱ πλείους, ἀλλ' ἑτέρων πῶν πρεσβυτέρων ἀφελεστέρων. Ὅθεν ὁ Παμφίλος εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτῷ ἰσορρίαν λέγει, ὅτι ἐν ἐφέσω δύο μνήματα εἰσιν, ἐν Ἰωάννης ἔξ Ευαγγελιστῶν, καὶ ἐν ἑτέρῳ Ἰωάννης πρεσβύτερος ἔξ γραφάντων τὰς δύο Ἐπιστολάς τῶν καθολικῶν, τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρίτην. - - - Εἰ μὴ γὰρ τὴν πρῶτην Πέτρος καὶ τὴν πρῶτην Ἰωάννης ἔλεγει αὐτοῖς καὶ Εἰρηναίου εἶναι τῶν Ἀποστόλων, ἕτεροι ἢ ἔτε αὐτοῖς λέγουσιν εἶναι τῶν Ἀποστόλων ἀλλὰ τῶν πρεσβυτέρων. Πρῶτη γὰρ καὶ δευτέρα καὶ τρίτη Ἰωάννης γέγραπται, ὡς δὴλον ἐνὸς περσώπῃ εἶναι τὰς τρεῖς. Ἔτεροι ἢ καὶ τὴν Ἰακώβου σὺν τῇς δυοὶ πούταις δέχονται. Ἔτεροι ἢ πάντας δέχονται. Παρὰ Σύροις ἢ εἰ μὴ αἱ τρεῖς μενοῖναι αἱ περὶ γραμμέναι ἔχ' ἐνέρχονται, λέγω δὲ Ἰακώβου, Πέτρος καὶ Ἰωάννης. Sane in antiquis Codicibus & primis editionibus versionis Syriacæ N. T. Epistola secunda & tertia Joannis & posterior Petri, & Judæ illa etiam desideratur.

VIII. Denique exstat inter libros sacros, ejusdem Joannis
T Evan-

g) Non distinguendum esse suspicatur Clariss. Dodwellus ad Irenæum p. 10.

h) Probata hæc sententia etiam Bucero, Grotio & paucis quibusdam aliis.

Evangelistæ, ita enim persuasi sumus, APOCALYPSIS, i) quam postquam Romæ in oleum igneum demersus nihil passus k) atque inde in insulam relegatus est in exilio l) in insula Ægæi maris Patmo m) vidisse se, & ad septem Asiæ Ecclesias n) scripsisse auctor ipse testatur. De tempore diversa tradunt veteres. Nam Epiphanius LI. 33. sub Claudio (Nerone) hoc factum affirmat, ut adeo ante eversum templum Hierosolymitanum o) scriptus liber sit, quod svadent quoque loca Apoc. VI. 16. XI. 1. &c. Etiam apud Hieronymum I. in Jovinianum legebatur, quod à Nerone missus in ferventis olei dolium, antequam Marianus Victorius pro à Nerone scriberet Roma. Et in recentiore versione Syriaca adscriptum exstat: *Revelatio qua facta fuit Joanni Evangelistæ in Insula Patmo, cum in illam injectus fuisset à Nerone p) Casare.* Sed plerosque movit Irænaei auctoritas qui V. 30. de Apocalypsi verba faciens, *neque enim, inquit, ante multum temporis visum est, sed pene sub nostro saculo, ad finem Domitiani Imperii.* Quæ verba laudant Eusebius III. 18. & V. 8. Hist. Maximus in Dionysii Epist. X. Nicephorus & alii. Hieronymus de S. E. c. X. *Quæ duodecimo anno secundam post Neronem persecutionem movente Domitiano Joannes in Patmos insulam relegatus scripsit Apocalypsin.* Eandem sententiam secutus quoque fuerat Eusebius in Chronico, cui suffragantur Arethas, Syncellus

i) De Vocabulo ἀποκαλύψαι & duodecim Apocalypsis Apocryphis vide si placet quæ scripti in Codice Apocrypho N. T. p. 935. seq.

k) Tertull. de præscript. c. 36. atque ex eo Hieron. lib. I. contra Jovinian. c. 14. Pseudo Prochorus, Pseudo Abdias &c.

l) Maimonidem & alios Judæos qui negant Prophetiam locum habere in exsile, confutat Jo. d'Espagne in examine XVII. pronunciatorum Judaicorum p. 12. seq.

m) Apoc. I. 9. Εγώ Ιωάννης ὁ καὶ ἀδελφὸς ὑμῶν καὶ συγκοινωνὸς ἐν τῇ θλίψει καὶ ἐν τῇ βασιλείᾳ καὶ ὑπομονῇ Ἰησοῦ χριστοῦ ἐγενόμην ἐν τῇ νήσῳ τῇ καλεμένῃ Πάτμῳ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ χριστοῦ. Ex hoc loco non certo conflatur scriptam etiam Apocalypsin in Patmo, quod tradit Abdias & Dorotheus. Imo non amplius in illa fuisse cum scriberet Joannes, conjicias è verbo ἐγενόμην. Ephesi forte scripserit.

n) Confer Christoph. Cellarii ἡ μακαρίτη Exercitationem de septem Ecclesiis Asiæ & exilio Joannis Apostoli. Halæ Magdeburg. 1701. Et de præsentis statu septem illarum Ecclesiarum librum singularem Thomæ Smithi, V. C.

o) Hæc sententia probatur præf. ad Aretham in Apoc. Hugoni Grotio ad Apocalypf. I. 9. & de AntiChristo, T. 3. Opp. p. 492. 499. Hammond, Paganio ad Apocalypsin p. 40. Lightfoot T. 1. Opp. p. 799. T. 2. p. 118. seq. & 563 Joanni Lomeiero dier. genial. decade 2. diss. 3. & Hermann ab Hardt V. C. conjectura de millenario.

p) Confer Stephani le Moynes notas ad Varia Sacra p. 1019.

Ius & omnis fere turba Chronologorum, ut pseudoAbdiam V. 2. & Martyrologiorum ac Menæorum scriptores præteream. Pro eadem sententia disputat Blondellus II. 2 - 4. de Sibyllis, & Apocalypseos interpretes plerique, etiam novissime Bossuetus p. 9. seq. sed & Sam. Basnage ad A. C. XCVI. 12. Jussus est scribere Joannes quæ vidit præsentia & futura & brevi futura. *ἡ ἀποκάλυψις ἣν εἶδον, καὶ ἃ εἶσι, καὶ ἃ μετέωρα γίνεσθαι μέλλουσιν.* Apoc. I. 19. *ὁ ὢν καὶ ὁ ὢν ἐγγύς.* I. 3. & XXII. 10. Plenum sententiarum vaticiniorum vix quisquam perspexit, licet innumerabiles eorum videre sibi visi sunt, quise mutuo refellunt. Recte Cajetanus: *exponeat cui Deus dederit.* De Calvino Scaliger: *sapit, quod in Apocalypsin non scripsit.* At vero qui obscuritatem Apocalypseos Joannea contra auctoritatem scripturæ objicit, idem agit ac si quis quadraturam circuli objiceret certitudini mathematicæ, ut ait Stillingfleetus in Epistola ad Deistam. Joanni Evangelistæ Apocalypsin tanquam auctori constanter tribuunt, atque adeo auctoritatem ejus auctoritatem amplectuntur non modo Tertullianus, Cyrillus & latinæ Ecclesiæ doctores universi teste Hieronymo: sed & Græci antiquissimi, Justinus Martyr, q) Irenæus, Origenes & qui commentariis illustrarunt Arethas & Andreas aliique quam plurimi. Vide Salm. Basnagium T. 1. Annal. p. 811. seq. Jac. Basnagium T. 1. Hist. Eccles. Gallice editæ lib. VIII. c. 7. p. 435. 436. Bezam, Grotium & Calovium ad Apocalypsin, Baronium ad A. C. 97. Rich. Simonis Hist. Criticæ N. T. D. Jo. Henr. Majum in ejus examine cap. XIX. & Rev. Guillelmum Schrœeterum in asserta Canonica auctoritate Apocalypseos, Rosloch. 1697. 4.

Libri hujus auctorem esse *Cerinthum* hæreticum, præscripto Joannis nomine auctoritatem commentis suis mutuari conantem, veteres quidam crediderunt non modo hæretici Alogi r) sed & Catholici

T 2

Justinum & Irenæum etiam Apocalypsin interpretatum esse, sive commentario illustrasse, scribit Hieronymus. Sed videtur Eusebii verba male accepisse, ut probe observavit Huetius p. 38. demonstrat. Evangel. & Clariss. W. E. Tentzelius in floribus sparsione ad Hieron. de S. E. p. 52. Nicephorus quidem IV. 6. Hist. aperte respicit locum Justinii in dialog. cum Tryphon. p. 308. In laterculo marmoreo scriptorum Hippolyti Portuensis inter alia memoratur *ὁ πρὸς τὴν κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον καὶ Ἀποκάλυψιν.* Vide Scaligerum VII. de emendat. temp. p. 728. Andreas quoque Cæsarensis testes *γεννησιότητος* hujus libri laudat Papiam, Irenæum, Methodium, Cyrillum Alex. Gregorium Naz. Hippolytum.

r) Philastrius hæresi LXIX. & Epiphanius LI. 3. T. 1. p. 424. qui Alogorum adversus Apocalypsin objectiones refellit num. 32. seq. p. 454. seq.

lici s) Dionysio Alexandrino antiquiores. Neque tamen adfentitur illis Dionysius, sed potius aliorum multorum è fratribus accedens sententiæ, quos ait amplecti eam & magni facere, librum etiam haud intellectum sibi veneratur, & arcanam quandam planeque admirabilem singularum rerum intelligentiam in eo latere existimat. Ut autem Cerinthus à quibusdam Apocalypsis Joannis tribueretur, factum esse videtur duplici de causa. Nam primum quidem in ea leguntur quædam quæ à Nepote apud Euseb. VII. 24. Hist. & aliis nonnullis Judaizantibus tam crasse explicabantur, ut Cerinthianis fabulis viderentur frigidam suffundere. Deinde Cerinthus & ipse crepabat Apocalypsin in partibus quæ eandem cum Joanne, sed locis quibusdam à se interpolatam, quod colligo ex verbis t) Caji presbyteri apud Eusebium III. 28. Hist. & Theodotiti II. 3. hæret. fab. Hinc jam minus mirum est, quod Apocalypsin Joanneam non modo rejecerunt *Cerdoniani*, u) *Marcionita* x) & *Theodotiani*: y) Sed & inter Catholicos Scriptores, Orientales z) præsertim, alii eandem in Catalogo scriptorum N. T. prætermiserunt, ut sit in Canone Apostolico & Canone a) Laodiceno postremo, qui in Codice

- s) Dionysius Alex. apud Euseb. VII. 25. *τινὲς μὲν ἐν τῶν πρὸ ἡμῶν ἔκ.* Eundem Dionysii locum sed non integrum produxerat Eusebius III. 23. Hist.
- t) Ea additis observationibus quibusdam descriptis in Codice Apocrypho N. T. p. 956. seq.
- u) Tertull. de præscript. c. LI. Epiphanius hæresi XLII. p. 299. seq.
- x) Tertull. IV. 5. contra Marcion. Epiphanius hæresi XLII. p. 309.
- y) Epiphanius hæresi LIV. p. 462. seq. testatus Theodotianos esse ἀπόστασμα hæresicos Alogorum, à quibus Apocalypsin rejici monuit præter Epiphanium LI. 3. Augustinus & auctor prædestinati hæresi XXX.
- z) Hieronymus Epistola CXXIX. ad Dardanum: *Neque Græcorum quidem Ecclesia Apocalypsin Joannis eadem libertate (nemine contradicente) suscipiunt.* Junilius Aler: *De Joannis Apocalypsi apud Orientales admodum dubitatur.* In Occidente etiam nonnullos fuisse qui eam non recipere, colligas ex his Sulpicii Severi lib. 2. Hist. *Librum S. Apocalypsis, quæ à plerisque aut stulto aut impie non recipitur.* Concil. Toletan. IV. can. 16. A. C. 633. *Quia plurimi sunt qui Apocalypseos auctoritatem non recipiunt, eamque in Ecclesia Dei prædicare contemnunt, si quis eam deinceps aut non receperit, aut à Pascha usque ad Pentecosten missarum tempore in Ecclesia non prædicaverit, excommunicationis sententiam habebit.*
- a) Recte hoc factum, ad illam Canonem annotat Lucas Osiander. In Arabica autem versione ejusdem Canonis, observante Jo Gregorio, Apocalypsis Joannis N. T. memoratur. Quemadmodum etiam Nazianzenum aliis in locis Apocalypsin providina agnoscere notavit Claudius Frassenius p. 753. seq. disquisitionum Biblicarum

dice Canonum Ecclesiæ universæ est CLXIII. à Cyrillo Hierosol. Catechesi IV. 22. Greg. Nazianzeno poemate 33. de libris utriusque Test. T. 2. Opp. p. 98. Et in codicibus quibusdam Syriacis & Arabicis b) Novi Test. Alii inter Apocrypha retulere, ut illi de quibus Eusebius III. 24. & 25. Hist. & Amphilochius in carmine de Sacrae Scripturae libris ad Seleucum, c) tum Gregorius Nyssenus d) & auctor veteris Sticho-metriæ. e) Alii Joannem presbyterum, Virum Apostolicum suspicari sunt auctorem esse, ut Dionysius Alex. f) apud Eusebium VII. 25. Eusebius III. 39. Hist. Stylum quoq; carpit Dionysius his verbis p. 267. *οὐκ ἔστιν αὐτῶν μέντοι καὶ γλώσσαν ἐκ ἀκριβοῦς ἐλληνίζουσα αὐτῷ βλέπω, ἀλλ' ἰδιώ-
ματι μὲν βαρβαρικοῖς (Hebraïsmis) χρωόμενοι, καὶ πρὸς τὴν g) σολοικίζον-
τα.* Recentiores Erasmus, D. Lutherum, Zwinglium, Calvinum, Jos. Scaligerum, Lucam Osiandrum, Joh. Bodinum aliosque qui utrum Jo-
hannem Evangelistam esset, aliquando subdubitarunt, prætereo.

IX. S. PAULUS qui & *Saulus*, h) Judæus de tribu Benja-

T 3

min

Vide Jo. Gregorii præf. ad Observationes in quædam S. Scripturae loca T. IX. Critic. factor, Angl.

Amphiloch. τὴν δ' Ἀποκάλυψιν τὴν Ἰωάννου πάλιν τινὲς μὲν ἐγκρίνουσιν, οἱ πλείους δὲ οὐκ ἔχον λέγουσι.

Homilia eis τὴν αὐτὴν χειροτονίαν T. 2. p. 44. Ἦκουσα τὸ Εὐαγγέλιον Ἰωάννου ἐν ἈΠΟΚΡΥΦΟΙΣ πρὸς τὰς τοιαύτας δι' αἰνίγματος λέγοντος ὡς δεόν ἀκριβοῦς μὲν εἶναι τὸ πνεύματι, κατεφύχθαι δὲ τῇ αἰμαρτίᾳ. ὅφελον γὰρ ἦδα, φησι, συ-
γχεῖν ἢ ζῆσος. Apoc. III. 15. Videndum tamen an in hoc Nysseni loco Ἀπόκρυφα
sint, quod vult Heinsius, ab Ecclesiis non recepta, num potius arcana visiones, uti
p. 1. pseudoDionysio c. 3. de Ecclef. Hierarchia Apocalypsis vocatur *κερυφία καὶ μυσικὴ
ἐκφάνεια* τῶν μαθητῶν ἀγαπητῶ καὶ θεσπεσίᾳ. Ita certe Nysseni locum intel-
ligit Svicerus T. 1. thesauri p. 446. Sic Commodianus Instrucl. XLIII. 17. *Opera
arcana*, ex Rigaltii emendatione. Eodem sensu Juvenalis dixit *arcanum volu-
men* Mosys XIV. 102. Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία apud Hesychium Illustrum in
Heterocycle. Vet. gloss. *opertum, ἀπόκρυφον*. Tertullianus c. 3. de pallio referens
quendam de protoplastis à Genesi, *sed arcana ista*, inquit, *nos omnino nescit*.

In quibusdam Codicibus *σχινομετρίας* post verba καὶ ὅσα τῆς νέας εἰσιν ἀπόκρυ-
φα, sequitur: Ἀποκάλυψις Ἰωάννου σίχων αε.

Rationes hujus refellit Elias du Pin T. 2. prolegom. Bibl. p. 68. 69. & Jo. Lightfoot
Opp. posthum. p. 145.

Confer Balthaf. Strolbergium de solœcismis & barbarismis N. T. dictioni falso tribu-
tur p. 10.

Sauus nomen mali ominis, non tantum propter Regem impium hoc nomine, sed &
propter significationem. Nam ut in scholis ad Vespas Aristophanis p. 353. legas,
σαυλον καλεῖται τὸ Φᾶυλον καὶ διεφύκηός. Itaque è Saulo Paulum factum affir-
mant veteres, ut Augustinus, Aluicinus, Bernardus, Petrus Blesensis. Vide Novari-

min ex opido Judææ Gischalis fuit, i) quo à Romanis capto, cum parentibus suis qui jus sibi civitatis Romanæ comparaverant k) Tarsum Ciliciæ commigravit: ab his ob studia legis missus Hierosolymam, à Gamaliele l) viro doctissimo eruditus est. Etiam ex more Judæorum qui cum studio legis opificium aliquod conjungere m) solebant, simul tentoria n) in ulum militarem è pellibus conficere didicerat, unde *σκηνοποιόν* vocat Lucas, nonnulli veteres *σχυροτόμον*. E persecutore adscitus inter Apostolos, sed extra numerum illorum duodecim, qui CHRISTO in terris versanti adfuerant, à Domino tamen ipso, non ab hominibus neque per homines o) cooptatus, nulli jure cedebat Apostolorum, omnib⁹ plura etiam tulisse & majora laborasse professus p) atq; ita Apostolus gentium, q) ut inter Judæos quoq; longe maximum numerum CHRISTO fuerit lucratus, ut vel scripta ejus testantur. De vita ejus præter Lucam in Actis Apostolorum ejusque interpretes, videndi sunt scriptores sed longe minore fide digni qui *vitas Apostolorum* succincto stylo scripserunt, *Græce* quidem Sophronius Hieronymi interpres: Dorotheus à Caveo in Historia litteraria Script. Eccles. ad A. C. 303. & à

Can-

num in limine adagior. Ecclesiasticor. & Sannazarium ad Damasi carmen, i. Pauli nomen à proconsule Cypri Paulo ad CHRISTI fidem converso tulisse scribit Hieron. Sed vide Spanhem. T. 2. Opp. p. 327. Augustinus serm. 25. de Sanctis: *qui fecit ex Paulo Paulum, fecit ex Simone Petrum.*

i) Hieron. de S. E. c. 15.

k) Schol. Græc. ad Act. XXII. 28. Vide etiam Illustris Ez. Spanhemii Orbem Romanum p. 140. seq. edit. secundæ.

l) De hoc Gamaliele præter Pearsonium & alios interpretes Actorum & Vitæ Pauli scriptores ad J. G. Dorfchei semestre Tiburtio Dionysianum p. 237. seq. D. Carpzovium ad Schikardi jus Regium Hebr. p. 101. & 425. seq. Wagenfeilium in Sota p. 995. seq. & Casp. Henr. Graunii historiam Gamalielis cognomine Senis Witeb. 1687. 4. Gamalielium ipsum deinde Christianum & baptizatum fuisse refert Eustratius apud Phot. Cod. 171.

m) Vide Grotium ad Matth. XIII. 55. Act. XVIII. 3. Ligtfooti Horas Talmud. ad Marc. VI. 3. Buxtorfii Lex. Talmud. in מלון, & Hottingerum nepotem ad Gemaram Chagigah, p. 122.

n) Cotelæ. ad Constitut. Apostol. II. 63. Erasmus & Stunica ad Act. XVIII. 3. Cone. Sam. Schurzfleisch V. C. in diss. de Paulo *σκηνοποιώ*, & in altera quam inscripsit animadversiones ad insigniores Ciliciæ antiquitates, ubi inter alia è Dione Chrylost. & Libanio observat magnum eorum numerum olim in Cilicia fuisse qui corio operarentur, quo spectant & udones Cilicii apud Martial. XIV. 114. Nam & hodie tapetia Tarsi confecta è Cicilia exportari, recentiores navigationum libri testantur. Etiam à scenofactoria dictiones petere Paulum observatum fuit, ut 2. Cor. V. 1. XII. 9.

o) Galat. cap. I. v. I. Act. IX. 5.

p) 2. Cor. XI. 23.

q) Rom. XI. 13. 1. Tim. II. 7.

Cangio editus ad calcem Chronici Paschalis p. 434. qui p. 437. etiam Grace & latine exhibet Anonymum de patria & Parentibus Apostolorum, Hippolytus à Combesio auctar. novi T. 2. sive in Historia Monothelitarum p. 83 1. vulgatus, & eadem fere tradens Epiphanius in Codice Regis Christianissimi signato IIMDCCCCLI. fol. 233. & anonymus cum Oecumenio in Epistolas Pauli pridem editus: *latine* Abdias, in Codice N. T. Apocrypho cum notis à me vulgat⁹, & Abdiæ insitens vestigiis Ordericus Vitalis, tum pseudoLinus de passione Petri & Pauli, Isidorus Hisp. sive quisquis auctor de vita & morte sanctorum utriusque Test. & auctor indiculi Apostolorum à Florentinio illustrati & cum Martyrologio Hieronymiano editi: ut omittam poemata de duodecim Apostolis, Venantii, Walafridi Strabi, &c. S. Damasum carmine 1. in Paulū Apost. His accedunt Menæa & Acta Sanctor. 29. Junii. Tum Nicetas ap. Combesium T. 1. Auctar. noviss. Euthalius in prologo ad Epistolas Pauli **Grace** scripto, & partem in Complutensibus & ab Erasmo, Rob. Stephano, Christoph. Pelargo, & cum Oecumenii commentariis, sed integre in Novo Test. edit. Bœclerianæ, & emendatius denique cum latina versione vulgato in collectaneis monumentorum veterum doctissimi & humanissimi Laur. Alexandrini Zacagnii. Inter recentiores celebrandus inprimis Jo. Pearsonius in Annalib⁹ Paulinis & Annalium scriptores Baronius, Jac. Capell⁹ ac Sam. Basnage: tum Antonius Godellus, Claudius Dausquejus, Barthol. Gavantus, Tho. Maffurius & Joannes Brant in vita Paulli, Hermannus Witsius in meletematis Leidenfibus, Jan. Bircherodius in serie Chronolog. Actorum S. Petri & Pauli, Lud. Capellus in Historia Apostolica illustrata, & qui vitas ceterorum quoque Apostolorum diligentissime scripsere Gvil. Caveus & Tillemontius: ut omittam Joachimum Perionium, Joach. Cameraarium, G. Majorem aliosque, & Andream Wilckium in posteriore parte *εὐαγγελίας*, qua recentium Poëtarum carmina in Apostolos collecta exhibentur. His addere licebit forte V. C. Joannem Schedium, quem à plurib⁹ annis vitam Pauli molitū discas ex Actis Erud. T. 1. supplementi p. 336. Sed missis hisce & quæ de itinere Paulino singulari diatriba non ita pridem commentatus est V. C. Christoph. Cellari⁹, tantum noto in præsentī me eorū sequi rationes, qui Paulum 1) conversum esse existimant anno quarto sive ultimo Caji, A. C XLII. & capite truncatū A. C. LXVIII. s) Neronis XIV. Intra istud temp⁹ scriptæ ab eo sunt divinæ quas

1) Frid. Spanhem. in diss. de Conversionis Paulinæ Epochâ T. 2. Opp. p 323.

s) Vide interim quæ disputat Pagi T. 1. Criticæ Baron. p. 51. seq. ut probet Petrum ac Paulum morti addictos anno Neronis duodecimo, Nerva & Vespasiano COSS.

quas Ecclesia jam pridem legit *Epistole quatuordecim*, illo ut est credibile ordine quo sub initium hujus capitis demonstravi, licet in sacro Bibliorum volumine t) nescio quo auctore disposita potius videntur (maximam certe partem) pro dignitate eorum ad quos scriptæ fuerunt. Nonnullis Epistolis præter Pauli nomen etiam *Timothei* vel *Sophonis* vel *Silvani* præfigitur. Cur id? Respondet *Salvianus* Epist. IV. *primum credo, ut simul agnoscerentur qui simul scriberent. Deinde ut ii qui separatim ab unoquoque eorum edocti fuerant, scirent omnium non discrepare sententiam. Postremo, ut quos singulorum non movebat auctoritas, omnium saltem moveret assensus.* Priori ad Corinthios quidem *Pauli & Sophonis*, Epistolis ad Philippenses, Colossenses & Philemonem *Pauli & Timothei*, utriq; vero ad Thessalonicenses *Pauli, Silvani ac Timothei* præmittitur. Nec propterea de auctore Paulo dubitatum est, uti nec de Epistola Clementis ad Corinthios scripta sub nomine Ecclesiæ Romanæ. Locuples in primis testimonium Pauli Epistolis præbet Apostolus Petrus 2. III. 15. seq. ubi adiungit in illis u) quæ de adventu CHRISTI ad iudicium Paulus scripsit, esse *νόηται* quædam, à levibus & imperitis hominibus male accepta, atq; ut *καὶ τὰς* divinas *Scripturas* in perversum & exitiosum sensum detorta. De rationibus vero quæ Epistolas hasce interpretibus difficiliore reddunt, expendi merentur quæ nuper è Jo. Lockii postumo libro qui inscribitur *Essay for the understanding of St. Pauls Epistles by consulting St. Paul himself* notavit Joh. Clericus V.C. Tom. 13. Bibl. selectæ p. 38. seq. Hyperbata x) in iisdem Epistolis jam olim observavit Irenæus III. 7. & Tertull. c. 4. de resurrect. Photius Epist. CLXIV. *καὶ γὰρ πολλή τις τοιούτων ἀληθειῶν ἐν τοῖς ἐπιστολῇ τοῦ Παύλου ἢ ῥησιν, ὥστε καὶ τῆς ἀλλοίψεως καὶ τῶν πειρῶν καὶ τῶν καὶ ὑποκρίσεων, καὶ καὶ πῶς ἰδίαν ἢ μεταχρήσιν.* Eloquentiam tamen Pauli multis merito celebrat Chrysostomus, tum alibi tum in homiliis

- t) Epistolas non magis quam Prophetas ad Psalmos ordine Chronologico digestas in sacris Codicibus exhiberi, recte observant Chrysost. & Theodorus prolegom. in Epist. ad Rom. Sententiam vero Epiphani qui T. 1. p. 350. videtur credidisse ordinem illum ab ipso esse Apostolo Paulo, refellit Rich. Simon lib. I. Hist. Crit. N. T. p. 158. seq.
- u) ἐν αἷς legunt plerique Codices, licet nonnulli habent ἐν αἷς ut notant R. Steph. & Oxonienses & in Alexandrino reperisse se Grotius testatur.
- x) Hæc figura ab affectu vehementi proficitur notante Longino c. 18. vide & Hesychium Hierosol. à Cotelerio editum T. 3. monument. Eccles. Græcæ p. 2. Marcellinus in vita & Theo p. 36 progymnasium, etiam in Thucydide hyperbata frequentiora observant.

ejus laudibus, Phorius Epist. CLXV. Hieronymus item, ne de aliis dicam, & Eusebius III. 24. Hist. eam vocans πάντων ἐν ὁρίσκειν δυνατώτατον λόγον νοήμασι τε ἰκανώτατον γερνόνται. Quibus veterum testimoniis juvat subungere hæc Bucerii c. XII. prolegom. in Epist. ad Rom. Ex Spiritu S. Apostolus scripsit, imo hæc ipse omnia scripsit Paulo usus tanquam organo. Nihil ergo hic frustra dicitur, nihil non rei congruens eoque apposite. Sunt alicubi, ut videtur carni, anapodata, sunt hyperbata, sunt mioses, tautologia, macrologia, pleonasmus, ἀνοικονόμηται & alia quæ inter vitia orationis numerantur. At si tu probe consideres ut soleant loqui ii qui vehementer sunt affecti, maxime qui tractant divina: quid deceat Evangelium CHRISTI, & illo quidem tempore in quo omnia tractari debuerunt virtute CHRISTI, nullis humanis presidis &c. Cum suas mitteret Paulus Epistolas, usus est quandoque amanuensi, qui vel ex dictantis exciperet ore, vel ex Autographo illas describeret, quibus ipse deinde manu sua aliquid subscripsit. Amanuensis ejusmodi fuit Tertius Rom. XVI. 22. ἀπαύλομαι ὑμᾶς ἐγὼ Τῆρτιος, ὁ γράψας τῷ Ἐπιστολῇ ἐν Κυρίῳ. Subscriptiones occurrunt 1. Cor. XVI. 21. ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου, εἰ πᾶς & Φιλῆ τὸν Κύριον Ἰησοῦν χρεῖσιν, ἦ ἡ ἀνάθεμα μαρὰν ἀθά. 2. Theff. III. 17. ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου, ὁ ὅστις σημεῖον γ) ἐν πάσῃ Ἐπιστολῇ, ἔτω γράψω.

1. *Epistola ad Romanos* sive ad Christianos ex Judæis 2) & gentibus Romæ versantes, græce scripta est non latine, etsi Scholiafies Syrus notat scriptam esse *Romane* Ῥωμαῖν, quo vocabulo Græcam linguam significari. Romæ tunc & in omni fere Romano imperio vulgarissimam, Seldenus ad Eutychium observavit. Igitur non magis fide dignum est quod Cornelius à Lapide *Tertium* Pauli amanuensem suspicatur Epistolam hanc latine versam misisse ad Romanos, quam quod à Melchiore Inchofero lib. V. histor. sacræ latinitatis cap. 6. traditur Paulus latine interdum & prædicasse & scripsisse. Epistola ad Romanos missa est à Corintho, cum nondum Romæ Apostolus fuisset, ut recte monet Euthalius p. 570. De anno in diversa abeunt viri docti, aliis annum CHRISTI 52. a) vel 54. b) aliis annum 60. c) assignantibus. Ego eis subscripsi, qui mediam amplexi sententiam, referunt eandem ad A. C. 58.

U

2. Prior

y) Velut nota impressa signumque. Vide Aufonium Tollii p. 670.

z) Vide Jo. Braunii selecta sacra lib. I. cap. 2.

a) Lud. Cappellus in Hist. Apostol. illustrata.

b) Salmæ apparatus de primatu Papæ p. 46. H. Dodwell⁹ de jure Laicor. circa sacra p. 232.

c) Ita D. Sandhagenius ὁ μακαρίτης.

2. *Prior ad Corinthios*, sive eos qui è Judæis d) & gentibus Evangelio crediderant Corinthi & in tota Achaja. e) De hac Epistola Clemens vir Apostolicus in Epistola ad eosdem Corinthios scripta c. XLVII. ἀναλάβετε τὴν ἐπιστολὴν τῆ μακαρίου Παύλου & Ἀποστόλου. Τί πρῶτον ὑμῖν ἐν δεξιῇ Ευαγγελίᾳ ἔγραψεν ; ἐπ' ἀληθείας πνευματικῶς ἐπίσειλεν ὑμῖν ὡς αὐτὸς καὶ Κηφᾶ καὶ Ἀπόλλω, διὰ τὸ καὶ τότε πνευμαλιστεῖς ὑμᾶς πεινᾶσαι. Hanc Epheso missam à Paulo cum jam Corinthios vidisset & docuisset, scribit Euthalius p. 589. Alii Philippis vel in itinere cum Ephesum tenderet ablegatum malunt, ut supra §. 1. dixi, ubi quoque de tempore quod missa videatur A. C. 57. quæ sententia placuit etiam Eliz du Pin T. 2. prolegom. Bibl. p. 48. seq. & scrutatori sacrarum litterarum, quoad viveret, sedulo D. Caspari Hermanno Sandhagenio τῷ μακαρίῳ.

Verba 1. Cor. V. 9. Ἐγραψα ὑμῖν ἐν τῇ ἐπιστολῇ reddenda esse scripsi vobis in hac Epistola, neque aliam quandam Epistolam quam ante priorem ad Corinthios Paulus scripserit, sed hanc ipsam respicere ostendi in Codice Apocrypho N. T. p. 919. Possunt etiam verba ἔγραψα ὑμῖν reddi, scribo vobis. Sic in Epistola Philippi ad Athenienses apud Demosthenem Orat. de Corona : γέγραφα ἡμῖν ἵνα μὴ πλεονέξῃτε ἐν ταῖς τέχναις. Scribo vobis ne amplius de his laboretis. Epistola VIII. earum quæ Phalaridi tribuuntur : γέγραφα σοι συντόμως, summam tibi scribo. Quod vero nullam Epistolam ad Corinthios Paulus ante hanc miserit, declarat etiam signum & nota manus suæ, quam veluti antea incognitum Corinthiis in extremo Epistolæ adscribit. Confer Grotium ad 2. Thess. III. 17.

3. *Posterior ad Corinthios*, eodem ut videtur anno, mensibus aliquot interjectis ad eosdem scripta, licet B. D. Sandhagenius integrum interponat biennium. Missa è Philippis Macedonia, per Titum & Lucam, ut notant ὑπογραφαί. Euthalius p. 611. πάντῃ ἐπιστάλλει διὰ Μακεδονίας. Confer Jo. Braunii selecta sacra lib. I. cap. IV. & Gvil. Cave in vita Pauli sect. V. num. 1.

Epi-

d) Confer Braunii V. C. selecta sacra lib. I. c. 3. Cosmas Indoplevstes VII. p. 279. πρὸς τοὺς ἐκ τῶν Ἑλλήνων πιστεύσαντας, λέγει δὲ Κορινθίους, ἀνδρώπυς φιλολόγους ὄντας καὶ φιλοσόφους.

e) Jo. Fellus Episcopus Oxoniensis in limine notarum ad Epistolam priorem Clementis: Epistola D. Pauli qua ad Corinthios inscribitur, omnibus totius Achaje Ecclesiis resse ipse Apostolo mittetur; nimirum τοῖς ἀγίοις τοῖς ὄσιν ἐν ὅλῃ τῇ Ἀχαΐᾳ 2. Cor. I. infra-

4. *Epistola ad Galatas* (five Judæos f) & Gentiles ad CHRISTUM conversos in Gallogræcia g) quibus Evangelium prædicaverat circa A.C. LI. Argumentum Epistolæ est Galatas dehortari, ne iugo Legis Mosaicæ h) iterum collum animosque supponerent. Idem dissuaserat Romanis, sed ad illos quos nondum præsens ipse docuerat & scribit minus familiariter, & prolixius iis capita Christianæ fidei exponit. Ad Galatas vero & brevius omnia, & tanquam Doctor ipsorum, ita ut nec à gravi increpatione sibi temperet. Scripsisse hanc Epistolam adhuc Neophytum & in gratia rudem, adeoque inter primas, non dubitat affirmare Tertullianus lib. I. c. 20. contra Marcion. Prius ad Galatas quam ad Corinthios scripsisse & scripsisse Epheso circa extremum Anni 56. vel initium 57, cum nonnullis viris doctis sentit Elias du Pin T. 2. prolegom. Bibl. p. 49. seq. Sed longe serius scripserit, si fides habenda veteri subscriptioni & Euthalio p. 624. Codicibus idem Syriacis & Arabicis, qui etiam per Timotheum missam adjungunt. His adsentiens Salmasius p. 19. Appar. *Roma erat*, inquit, *Paulus, cum Epistolam ad Galatas dedit.* Romam non venit ante annum 61. Non possum tamen improbare eorum sententiam, qui non diu post Epistolam ad Romanos in itinere Hierosolymam versus A. C. 58. exaratam hanc Epistolam arbitrantur.

5. *Epistola ad Ephesios* Gentiles præcipue, i) tum etiam illis permixtos Judæos ad Evangelium conversos, qui tunc Ephesi atque in minore Asia degebant, cum nondum eos Paulus vidisset, ut Euthalio notatum p. 633. seq. De eo quod hanc Epistolam Marcion inscriptam legit *ad Laodicensis*, vide si juvat disputata à me in Codice Apocrypho N. T. p. 858. & Jo. Millium prolegom. in N. T. Romæ scriptam in primis vinculis omnes fere consentiunt, missamque per Tychicum. Jac. Usserius in diss. de Epistola ad Laodicensis p. 301. *Est Epistola ad Colossenses quasi Epitome Epistolæ ad Ephesios, ut Epistola ad Ephesios Epistola ad Romanos.*

U 2

Eos

Insuper collecta Hierosolyma mittenda 1. Cor. XVIII. 1. & 2. Cor. VII. 9 *ad totam Achaïam pertinuit, quod constare poterit ex Rom. XV. 26. 2. Cor. IX. 2. Qui de- mum Corinthios irrigasse (Apollo) 1. Cor. III. 6. totam Achaïam perlustrasse fertur, Act. XVIII. 27.*

f) *Γαλατία* Ελληνικῆ hæc dicitur Themistio Orat. XXIII. p. 297. Mentio *Γαλατῶν* pro Gallogræcis in Callimachi hymno in Delum v. 184. ad quem locum consules Illustris Ez. Spanhemii notas p. 439.

g) Hinc Tertullianus c. 14. de jejuniis *Galaticari* dixit de superstitiosa observatione Judaicarum cerimoniarum.

h) Braunius lib. I. select. sac. cap. 5.

i) id. cap. 6.

Eos vero qui ex Eph. III. argumentum prioris cujusdam ad Ephesios scriptæ Epistolæ petere instituunt, confutavi in Cod. Apocr. N. T. p. 915. seq.

6. *Epistola ad Philippenses* k) sive Judæos & gentiles Philippis in præcipua illa urbe & in tota Macedonia à Paulo, qui bis ibi præfens fuerat Act. XVI. 12. XX. 6. de Evangelio edoctos, missa ex urbe Roma non diu ante finem primæ suæ captivitatis, per Epaphroditum quem ab Epaphra de quo Coloss. I. 7. & IV. 12. male ut existimo distinguunt Frassenius disquisit. Bibl. p. 707. Post annum Neronis quartum scriptam esse recte annotavit Blondellus libro de Episcopis, p. 2.

7. *Epistola ad Colossenses* Christianos, qui in urbe erant Phrygiæ Pacatianæ Colossis. Scripta antequam eos vidisset Paulus, & transmissa statim ut videtur post obsignatam ad Ephesios Epistolam. Vide Euthalius p. 648. Quoniam vicina erat Laodicea, igitur jubet hanc Epistolam etiam in Laodicensium Ecclesia legi IV. 16. quemadmodum in *ἐκ Λαοδικείας* sive Laodicensium Epistolam ad Paulum, quam suis videtur litteris adjunxisse, legi à Colossensibus.

8. *Prior ad Thessalonicenses* scripta post eam quæ hodie posterior legitur, si credimus Grotio de Antichristo & in limine ad 1. Thess. & ad 2. Thess. III. 17. Quod vero 2. Thess. III. 15. provocat ad ea quæ edocti fuerint per Epistolam, potest id de illa ipsa accipi, vel certe de hac priore quam post scriptam esse minus certa conjectura Grotius contendit. De altero loco 2. Thess. II. 2. ubi falsam sub Apostoli nomine ab impostoribus jactatam Epistolam memorari nonnulli existimant, dixi in Codice Apocrypho N. T. p. 916. seq. Priorem ad Thessalonicenses Athenis missam esse à Paulo qui eos jam vidisset, notat Euthalius p. 656. Sed viri docti malunt scriptam esse Corinthi, eodem quo posterior anno, ut si non prima hæc (quemadmodum Chrysostomo, Theodorito, Auselmo aliisque persuasum) saltem secunda omnium Pauli quas habemus Epistolarum scripta fuerit etiam ex Grotii sententia. Sed ad ver-

- k) Qui plures Philippensibus Epistolas à Paulo missas contendunt, nituntur loco Polycarpi Epist. c. 3. *ὅς καὶ ἀπὸν ὑμῶν ἔγραψεν ἐπιστολάς*. Sed certum est *ἐπιστολάς* etiam in plurali numero interdum de unica dici Epistola, ut demonstravi in Codice Apocrypho N. T. p. 914. seq. Ita latini quoque scriptores ut Plinius XXXIII. 3. *M. Bruti in Philippicis campis Epistola reperiuntur frementes fibulas tribunitias ex auro geri*. Justinus XI. 12. *serias Epistolas & per Epistolas Alexandrum deprecatur*: atque XI. 8. *accepto poculo Epistolas* (Parmenionis Epistolam superiore die traditam) *Medeco tradidit*.

adversus illam vide quæ erudite disputat Sam. Basnagius ad A. C. LI. n. 74.

9. *Posterior ad Theſſalonicenſes* ſcripta, non Romæ ut habet Euthalius p. 663. ſed Corinthi eodem A. C. 52. Claudii 12. Notant autem veteres Theophylactus alique, Eccleſiæ Theſſalonicenſium hanc præſentem eſſe, licet pauci adhuc ibi eſſent qui fidem haberent Evangelii. ſed non forte Judæus Silæ ſive Silvani ac Timothei cognatus, & nonnulli alii. Confer Braunium lib. I. c. 9. ſelect. ſacr.

10. *Prior ad Timotheum* 1) Ephēſi jam verſantem & multarum Eccleſiarum urbiumque totarum & gentium curam creditum ut ait Chryſoſtomus. Scripta eſt ſi Euthalio p. 686. & ſubſcriptionibus ad ſeſeſides, ex Laodicea Phrygiæ Pacatianæ Metropoli. Sed viri docti putant ex Philippis Macedoniæ, m) neque aſſentiuntur iis qui per Euthalium ex Λαοδικείας Coloff. IV. 23. hanc ipſam intelligunt. Tempus autem ab Uſſerio n) & aliis non abſurde refertur ad A. C. LXV.

11. *Posterior ad Timotheum* ſcripta Romæ ab Apoſtolo omnino non videtur poſtrema. Romæ in vinculis ſcriptam eſſe omnes conſentunt, ſed non in prioribus, ut Baronio ad A. C. 59. n. 10. ſeq. Lightfooto & aliis perſuaſum, ſed in poſterioribus, ut affirmant veteres Πρωτοφαι, & alii. Euthalius, Athanaſius, Eusebius, alique; & ex loco 2. Tim. IV. c. 18. & aliis argumentis colligit Sam. Baſnage T. 1. Annal. p. 726.

12. Epistoſas ad Timotheum à quibusdam hæreticis rejectas teſtatur Irenæus 2. Strom. p. 383. De Marcionitis certe hoc conſtat è Tertulliano & Epiphanio, ne dicam de illis quos infra notabo omnes Pauli Evangelium repudiaviſſe.

13. *Epistoſa ad Titum* o) quem in Creta ad Evangelium prædicandum & Eccleſias conſtituendas reliquerat, ſcripta non Nicopoli ſed ubi Πρωτοφαι, & ubi ſe hiematurum ſcribit (ἐκεῖ ὅν κέκερικα ἀπὸ χειμῶνος III. 12.) ſed vel Coloffis, ut malunt viri docti, vel alio vicino loco. Tempus non longe remotum ab eo, quo ſcripta prior ad Timotheum.

U 3

Epi-

1) De Timotheo vide Boſſandum in Actis Sanctorum 24. Januar. & quæ in ejus vitæ Cæſariæ, Tillemontius &c.

m) Euthalius p. 38. de primatu Papæ. Jo. Claudii opera poſthum. T. 5. p. 318.

n) Uſſerius T. 2. Annal. ad A. C. 65. Heideggeri Enchirid. Bibl. p. 920.

o) De Tito Vide Acta Sanctor. IV. Januar.

Epistolam ad Titum rejecit Marcion teste Tertull. V. 21. & Hieronymo in commentar. atque Epiphanio, itaque apud Philastrium error est c. 45. scribentem de Marcione: *secundum Lucam autem Evangelium solum accipit, non Evangelia: nec Epistolas Pauli, nisi ad Theotheum & Titum.* At recte Augustinus IV. 16. de doctrina Christiana, *Hæc, inquit, tres Apostolicas Epistolas anse oculos habere debet, cui est in Ecclesia doctoris persona imposita.*

13. *Epistola ad Philemonem* p) suum σωτηριον, qui curam Colossensis Ecclesiæ tum gerebat, ejusque uxorem q) Appiam scripta Romæ in prioribus vinculis circa A. C. 62. pro Onesimo r) Philemonis fugitivo servo, sed jam ad CHRISTI perducto sacra & ad fructum reverso. Subscriptio hujus Epistolæ in MS. Cryptoferrateni apud Zacagnium p. 708. *προς Φιλήμονα καὶ Ἀπφίαν διαποταῖς Ονησίμου καὶ πρὸς τὸν χιπῶνον ἀδελφόν τῆς ἐν Κολοσσαῖς Ἐκκλησίας ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης ἀπὸ Ονησίμου οἰκίτη.* Mentio ejusdem Onesimi Coloss. IV. 9. quem Episcopus Berrhöensem vocat auctor Constitt. Apost. VII. 46. & sub Domitiano passum tradunt Nicephorus & Menæa 15. Febr. Euthalius p. 707. *ὅτι ἐπὶ τῷ Ὀνήσιμῳ καὶ μαρτυρεῖται ἡζιώθη ἐν τῇ Ῥωμαίων πόλει, Τερτυλλίαν & τῇνικαύτῃ τῷ ἐπαρχόν ἐξουσίαν δέσποτι, τῇ τῶν σκελῶν κλάσει τῷ ὑπομνήματι & μαρτυρεῖται.* Sed alius omnino de quo in Ignatii ad Ephesios Epistola c. 1. Onesimus Ephesi Episcopus, ut recte magno Pearson observatum in Vindic. Ignatii p. 379. Alium etiam Onesimum Byzantii Episcopum memorant Nicephorus CPol. & Philippus Cyprius in Chronico Ecclesiæ Græcæ. Ceterum chirographum Pauli quod in hac Epistola v. 18. Philemoni pro Onesimo liberaliter offertur, non obligationem constitutoriam, sed veram solidamque continere expromissum nescit.

p) Philemonis memoriam celebrant Græci, & latinorum Martyrologia 23. Nov. Galen Episcopum fuisse tradit Pseudo Dorotheus.

q) Vide Muratorium ad hæc Paulini Natali XIII. Felicis v. 64. *Appia qualis eras fueris illa Philemonis olim.*

r) Onesimus servi nomen etiam apud Sveton. Galba c. 13. è Mureti emendatione XV. 12. Var. lect. & Onesimus Plutarchi servus apud Galen de optimo docendi genere. Mures in antiquis inscriptionibus apud Gruterum p. 900, 13. 987, 8. &c. & Sponium p. 73. Misc. Sic Onesiphorus I. 59. D. de Manumissis testamento & *Utilius* apud Capitolinum in Marco c. 29 *Chresimus* libertus Augusti apud Gruterum p. 485, 2. *Utilia* & *Χρησὶν* vel *Χρησίμην*, nomina ancillarum. Vide Menægii c. 31. amenitatum Juris, & Val. Chimentellum de honore bisellii cap. 8. Ad nomen Onesimi vero quod *utilem* sonat, alludit Apostolus v. 10. *τὸν ποτέ σοι ὄφελον, νυνὶ δὲ σοι καὶ ἰσχυρὸν ἐν Χριστῷ.*

erudite disputat Zacharias Huberus V. C. diff. Juridico Philolog. 2. seq.

Epistolæ ad Philemonem brevitatem suam profuisse, ut Marcion solfarias manus effugeret, testatur Tertull. V. 21. & Hieron. præf. commentarii ad hanc Epist. postquam dixisset quosdam nolle eam inter Epistolas Pauli recipere, causatos non semper Apostolum nec omnia CHRISTO in se loquente dixisse, subjungit: *Pauli esse Epistolam ad Philemonem, saltem Marcione auctore doceantur, qui cum ceteras Epistolas ejusdem vel deperit, vel quadam in his mutaverit atque corroserit, in hanc solam manus ejus mittere, quia suam illa brevitatem defendebat.* Igitur forte apud Epistolam T. 1. p. 373. legendum *Ἀλλὰ τὸ ὁ λόγος ἐστὶν αὐτῇ, ὃ ἀναγράφεται καὶ οὕτως.* Quod vero Theologus insignis Jo. Gerhardus in ex-
poci de S. Scriptura §. 269. notat *Anomæos quoque hanc Epistolam ut mo-
scriptam contempsisse, referente Epiphanio heresi LXXVI.* apud Epi-
non inveni, licet LXXVI. 6. p. 991. seq. de Anomæis tradit,
prophetarum & Apostolorum nomina contumeliis incessere non
verint, & quando urgeri rationum vi ac constringi se viderent,
erga dicere consueverint, *τῷτο Ἀπόστολος ὡς ἄνθρωπος ἔφη,*
Epistola tanquam homo dixit, abusi ut existimo loco 1. Cor. VII. 12.
non hominis erroribus obnoxii opinionem Paulus opponit
DEI, sed Apostolicam sententiam deserto *κυρίῳ* hoc est
TI versantis in terris mandato subjungit.

14. *Epistola ad Hebræos* Hierosolymitanos s) post Jaco-
monorem A. 62. martyrio affectum, sed ante excisam Hierosoly-
scripta ex Italia t) (ut habet vetus inscriptio & Euthalius p. 668.)
per Timotheum, postquam Roma è primis vinculis dimissus Pau-
t. u) Huic enim Epistolam tribuere videtur Petrus posteriore
III. 15. & variis argumentis atque testimoniis Paulo vindicare
sunt tum alii, tum qui instar omnium esse potest Frid. Spanhe-
libro de auctore Epistolæ ad Hebræos. x) Hebraice scripsisse Pau-
lum

Lud. Cappellus in Hist. Apostol. Jo. Braunius lib. I select. sacr. c. 11. Beza &c.
Hebr. XIII. 24. *ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἀπὸ Ἰταλίας.* 23. *Γινώσκετε τὸν ἀδελφὸν Τι-
μόθεον ἀπολελυμένον μεθ' ἡμῶν τὰ χεῖρα ἐρχεται. ὁ φέρει ὑμᾶς.*
Conf. Frid. Spanhem. F. T. 2. Opp. p. 226. seq.

Prodiit, separatim primum A. 1658. 8. deinde à Lud. de Tena cum aliorum Vi-
ror. doctor. ad eandem Epistolam lucubrationibus Lond. 1661. fol. Denique T. 2.
Opus Spanhemii libro secundo Misc. sacr. p. 171. seq.

lum Clemens Alex. apud Euseb. VI. 14. Hist. & unius illius fide quasi Hebræ⁹ ad Hebræos non aliter quam ea lingua scribere potuerit, Euseb. y) ipse III. 23. Euthalius p. 670. Cosmas Indoplevstes V. p. 255. Theodorus, Theophylactus, & in catalogo Hieronymus affirmant. Græcam versionem Clemens Alex. Luca, Eusebi⁹ III. 38. Clementi Romano tribuit, quod nonnullis placuisse refert etiam Gobarus apud Photium Cod. CCXXII. atque ob dictionis similitudinem magis probatur Theophylacto. Sed Græca quæ hodie habemus originarium esse auctoris sacri contextum, argumentis non contemnendis post Calvinum probat laudatus Spanheim⁹ part. 3. cap. 2. Millius præf. ad N. T. p. 11. seq. Blondellus prolegomena ad Pseudolysidorum p. 44. seq. Heidegger⁹ in Enchiridio Biblico p. 943. & Jac. Cappellus Obs. ad N. T. p. 109. 112. seq. neque audiendi qui cum Widmanstadio Syriacam versionem hujus Epistolæ pro fonte venditant, aut cum Hallensibus T. 7. Observatt. select. p. 268. contendunt *indubitatis & invictis argumentis probari posse, quod Hebraice primum scripta fuerit, cum ex tota antiquitate ne unus quidem possit proferri testis qui Hebraicam viderit.* In Oriente usque quaque à primis usque temporibus receptam constat, sed in Occidente 2) quidem à nonnullis de dubitatum, ut testatur Eusebius III. 3. VI. 11. & 14. Hist. & Hieronymus ad Es. VI. & VIII. ad Matth. XXVI. & Epist. 129. ad Dardanum. Inter primos fuit *Cajus* adversus Montanistas disputans, de quo Eusebius VI. 14. Hieronymus in Catalogo. & Photius cod. 48. qui ab Hippolyto quoque eam rejectam testatur cod. 21. Amphilocheus sive Nazianzenus carmine ad Seleucum:

Τινὲς δὲ φασὶ τὴν πρὸς Ἑβραῖους νόθον,
οὐκ ἐν λέγοντες, γησῖα γὰρ ἡ χάρις.

Neq; Philastrius præter eundem qui hæresi LXXXVIII. non tamen inquit in Ecclesia leguntur populo nisi tredecim Epistola Pauli, & ad Hebræos interdum, in ea quia rhetorice scripsit sermone plausibili (confer Origenem apud Euseb. VI. 25. p. 227. Hist.) inde non putant esse ejusdem Apostoli. Et quia & factum CHRISTUM dicit in ea, unde non legitur, de penitentia autem propter Novatianos aequè. Novatianos quidem ad hanc Epistolam provocasse, præter Epi-

y) At Eusebius in Psalmos à Clariss. Montfaucono editus p. 15. observat Paulum in hac Epistola versione Interpretum usum, uti Hieronymus quoque in Es. VI. quo ipse eam Græce primitus scriptam agnoscunt. ó δὲ Ἀπόστολος νομιμαδῆς ὑπάρχων ἐν τῇ πρὸς Ἑβραῖους τῇ τῶν ὁ ἐχρησάτο.

z) Confer Rich. Simonem lib. 1. Hist. Crit. N. T. c. 16. lib. 2. p. 95. & Jac. Basnage Hist. de l'Eglise T. 1. lib. VIII. c. 6.

Epiphanium hæresi LIX. testatur Eulogius apud Photium cod. CCXXX. Sed Arianos voluisse sollicitare hujus auctoritatem Epistolæ docet Theodoritus in limine commentarii, cui congruit quod Epiphanius LXIX. 37. illam ab Arianis rejici affirmat, & Epistolam ad Hebræos ἐκ ἐκκλησίας ἐδωκεν, objicit Anomæus Athanasio I. de Trinitate, cui respondens ille, ἀφ' οὗ, inquit, κατηγγέλητὸ Ἐυαγγέλιον ἡμεῖς, Παύλας εἶναι πεπίστευται ἢ Ὀπισθαλή, καὶ μετ' αὐτῆς εἰσιν Ὀπισθαλαὶ ἰδ αὖ πᾶσαι & Παύλας.

S. Barnabæ à nonnullis tributam esse tradit Philastrius hæresi 88. Hieron. in Catalogo ubi de Paulo Apostolo differit, & respicit ad Tertulliani cap. 20. de pudicitia. Placuit hæc sententia etiam viro docto Jo. Cameroni. Sed Barnabæ qui nunquam fuit in Italia esse non posse probat Frid. Spanhemius part. 2. cap. 8. & Rev. Thomas Ittigius diss. de Patribus Apostolicis pag. 172. seq. & 182. B. Luthero in XXVIII. Genes. auctor visus est *Apello* a) ille Alexandrinus, cujus Actor. XVIII. 24. & in priore ad Corinthios I. 12. III. 4. & c. Tit. III. 13. & in Epistola Clementis Romani cap. 47. mentio. Quanquam vero hanc sententiam, si à Paulo discesseris, verisimillimam Spanhemius esse fatetur, probatam quoque Joanni Clerico T. IV. Bibl. selectæ p. 410. tamen refellitur ab eodem Spanhemio part. 2. cap. 9. neque parvi ponderis est quo inter alia utitur argumentum, quod ne unus quidem veterum hoc tradidit. *Lucam* esse auctorem, post alios non ita pridem scripsit Elias Boherellus V. C. in notis ad eruditam suam versionem Gallicam librorum Origenis contra Celsum pag. 143. *Epistolam ad Hebræos Pauli esse vetus est & communis opinio. Ego præter cetera animum inducere non possum ut credam Paulum qui nihil se à quocquam accepisse aus. doctum fuisse asserit Galat. 1. v. 12. velle de se ipso tanquam Apostolorum auditore loqui, quod facit b) auctor Epistolæ ad Hebræos cap. 2. vers. 2. At sic Lucas Evangel. cap. 1. versic. 2. Multaque sunt cur hanc Epistolam Luca adscribendam putem. Nam ut omittam ipsum cum Timotheo Pauli comitem fuisse, Act. XVI. 3. & 10. XXVII. & 37. & Hebr. XIII. 23. ne reliquis im-*

X

mercer

- a) De hoc Apolline Alexandrino quem Corinthiorum Episcopum vocat Hieronymus ad Tit. 3. videndus Jo. Prideaux p. 463. seq. Opp. & Clariss. Vitringa III. 21. Obs.
- b) Hoc argumentum movit D. Lutherum, Lucam Osiandrum aliosque de quibus B. Gerhardus in exegefi Loci de S. Scriptura §. 274. ut Paulum auctorem esse negarent. Sed per communicationem Paulus ait εἰς ἡμᾶς, respiciendo magis ad Hebræos, quibus scribit, quam ad se. Confer quæ ad eum locum respondet Seb. Schmidius ὁ μακαρίτης p. 168. seq. & Spanhemius de auctore Epist. ad Hebræos part. 3. c. 5.

morer qua aliunde duci possunt argumentis, monere obiter contentus ero de quibusdam vocibus Luca particularibus qua in Epistola ad Hebræos occurrunt, ut est *ἡμεῖς* pro scribere Epistolam, *Act. XV. 20. & XXI. 5.* Hebr. XIII. 22. *ὑποτάξαι* pro Verbi ministris, *Act. XIV. 12. & XV. 22.* Hebr. XIII. 7. 17. & 24. item vox *ἡμεῖς* *Act. III. 15. & V. 31.* Hebr. II. 10. & XII. 2. qua nescio an aliis observata fuerint, certe non memini. Sed non sunt hæc pauca ita Luca particularia, ut non ab alio illius ætatis scriptore sacro usurpari potuerint eodem sensu. Et longe plures Paulinas locutiones in Epistola ad Hebræos demonstravit Spanhemius part. 2. cap. 1. seq. qui Lucam auctorem non esse multis disputat cap. 7. cui adde si placet Eliam du Pin. T. 2. prolegom. Bibl. p. 56. Eodem loco docet Spanhemius scriptorem non esse c) *Clementem Romanum* qui Hebræos nunquam docuit, & ipse testimoniis ex Epistola ad Hebræos utitur, de quo vide etiam sis Rev. D. Ittigii diss. de Patribus Apostolicis p. 23 1. seq. Nam illud quidem omitto quod c. 9. ab eodem Spanhemio docetur auctorem non posse esse *Marcum*, neq; *Tertullianum* denique, si tamen cuiquam tam absurda opinio in mentem venire potuit, ut testatur Sixtus Senensis.

A Marcione rejectam Epistolam ad Hebræos (& forte à *Basilide* quem cum Marcione Hieronymus conjungit) auctor est Epiphanius XLII. 9. Idem de Marcione licet ex Tertulliano colligere, & diserte scribit Hieronymus præfat. in Epist. ad Titum. Latinorum quorundam quam dixi opinionem Paulo hanc Epistolam abjudicantium à Marcione descendere existimavit Sandius in Hist. Eccles. p. 148. Sed parum credibile est hæretici hominis, *καὶ τοῦ θεοῦ* suæ servientis auctoritatem Catholicos scriptores sequi voluisse. Arianis à quibus similiter in dubium vocatam Epistolam ad Hebræos jam retuli, succenturiantur recendentes Sociniani quidam, atq; ex his Gregorius Enjedinus, contra cujus objectiones illam vindicatam videre est in Fevrbornii Theologi egregii Giessensis anti Enjedino, & Hoornbekii Socinismo profligato T. 1. p. 29. seq. Cajetanus quoque præfat. ad Epist. ad Hebræos, *quoniam*, inquit, *Hieronymum* sortiti sumus regulam ne erremus in discretione librorum Canonice, nam quos ille Canonicos tradidit, canonicos habemus, & quos ille à Canonicis discrevit, extra Canonem habemus, ideo dubio apud Hieronymum auctore hujus Epistola existente, dubia quoque redditur Epistola, quam nisi sit Pauli, non perspicuum est Canonicam esse. Quo fit, ut ex sola hujus Epistola auctoritate non possit, si quod dubium in fide accideret, determinari. Sed Cajetanum socii Ecclesiæ suæ vel defe-

*) Clementem pro auctore habuit Patricius Junius, cui Clementis Epistolam debemus.

reſerunt vel reſellunt. D. Lutherum quoque noſtrum de hac Epiſtola
ſarins aliquando locutum eſſe non diffiteor, veritum ne per illam No-
tiani vel Montaniſtici errores ſtabilirentur, atque auctoritate vete-
rum quorundam Catholicorum latinorum Doctorum abreptum.

Epistolae Pauli vel omnes vel plerasque rejecerunt *Ebionitae* utrius-
que generis, & *Encratitae*, teſte Origene libro quinto adverſus Celſum
capit. 10. Idem de *Helceſaitis* tradit Origenes in Pf. 82. ſed ex Epipha-
n. XXX. 3. conſtat affines hos Ebionitis fuiſſe, quorum in Paulum ca-
ſus tangunt idem Epiphanius XXX. 16. & 25. Euſebius III. 27. Hiſt.

Theodoritus lib. 2. hæret. fab. c. 1. De Encratitis ſive Severianis quo-
rum idem Euſebius IV. 29. βλασφημῶντες ὃ Παῦλον τὸν Ἀπόστολον ἀθετεῖσιν

ὅτι τοιαῦτα μὴ περὶ τῶν Ἀποστόλων καταδεχόμενοι. Hieronymus

ad Titum: *Sed Tatianus Encratitarum Patriarches, qui & ipſe nonnullas*

Epistolae repudiavit, hanc vel maxime, hoc eſt ad Titum, Apoſtoli pronun-

tiæ contradicte, parvipendens Marcionis & aliorum (Baſilidem eodem lo-

co nominaverat) qui cum eo hac in parte conſentiunt, aſſertionem. De eo-

dem Tatiano Euſebius: ὃ ὁ Ἀπόστολος Φασι τολμήσας πινᾶς αὐτὸν μετὰ φρο-

νῆος οἷς ἐπιδορθούμενον d) αὐτῶν τὴν τῆς φροσύνης σύνταξιν. Victor

de Tatiano: *Sed & dictis Apoſtolicis manus profana emendationis,*

etiam verius corruptionis dicitur intuliſſe. Marcion vero recepit Pauli

Epistolae tantum decem, alioque ordine, & paſſim interpolatas ac trun-

cas ad Galatas, 2. & 3. utramque ad Corinthios, 4. ad Romanos, 5. & 6.

que ad Theſſalonicenſes, 7. ad Ephēſios quam ipſe inſcripſit ad

Coloſſenſes. 8. ad Coloſſenſes, 9. ad Philemonem, & 10. ad Philippen-

ſes. Vide ſi placet Clariffimi Jo. Rodolphi Wetſtenii notas in Adaman-

ti logos contra Marcionitas p. 18. ſeq. De *Manichæis* patet ex Augu-

ſtino IX. contra Fauſtum, quod Pauli Epistolae ita admiferunt, ut di-

ctum vel Apoſtolum cum videtur ſibi contradicere, ſententiam ſuam

ſuſtineſſe, vel ab aliis inſerta quædam illi eſſe aliena. *Veruntamen ſi ejus*

ſententia illa ſententia, nunc emendata eſt: ſin ſas non eſt Paulum in emendatum

aliquid unquam, ipſius non eſt.

X. Simon Bethſaidenſis, Bar Jona ſive filius Joannis, cogno-

ſcit PETRUS, Andree frater, ἡ ἀπαρχὴ ὁ κύριος ἡμῶν, e) ὁ τῶν Ἀπο-

X 2

στόλων

Conf. Rich. Simonis Hiſt. Crit. N. T. lib. I. p. 358. ſeq.

e) Vide Blondellum in Pſeudolſidoro pag. 45 ſeq. ac de reliquis Petri prærogativis Cha-

mierum T. 2. paſſim Cathol. T. 2. lib. XI. c. 14. ſeq. ad 19. & M. Antonium de

Boninis IV. 1. Dreieri Coutrovers, cum Pontific. diſſ. IX. & X.

σύλων πρῶτον, ὡς πρῶτον ὁ πατὴρ τὸν υἱὸν ἀπεκάλυψεν, ὃν ὁ χριστὸς εὐλόγως ἐμακάρισεν, ὁ κλητὸς καὶ ἐκλεκτός, καὶ σωεὶς καὶ σωοδοίτορος, ὁ καλὸς καὶ δόκιμος μαθητὴς, ut celebratur à Pseudo Clemente in Epistola ad Jacobum. Judæis maxime f) ad Evangelium convertendis à Domino missus Galat. II. 7. post Apostolatū atque εὐαγγέλιον περιπατήσας per plures annos gestum denique crucifixus capite ad terram verso g) CHRISTUM suum martyrio honoravit Romæ Anno Neronis XIV. CHRISTI LXVIII. De Vita & martyrio Petri præter eos quos supra in Paulo memoravi, confules Acta Sanctorum XXIX. Januar.

Epistola prior Petri, quam majestuosam Jos. Scaliger appellabant, scripta est Judæis h) CHRISTI nomen professis ἐκλεκτοῖς παροῦσι δῆμοις Διαπορεῶς Πόντου (hinc Epistola ad Ponticos dicitur Tertulliano Cypriano) Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ἀσίας καὶ Βιθυνίας. Confer Salmasium Apparatus de primatu Pontificis p. 19. & 45. seq. Græce utique, non sicut barbaice ut Baronio ad A. C. 45. n. 29. visum, quasi Marcum Græce vertisset. Nam quod Hieronymus Epist. 150. ad Hedibiam ait *duas Epistolas que dicuntur Petri, stylo & charactere discrepare, structuraque verborum*, non linguarum diversitatem intelligit, sed rationis dicendi. Jam sub Claudio datam putat Grotius ad II. 13. sed A. C. 54. atque adeo Neronis anno primo H. Dodwellus diff. 1. Cyprianic. §. 5. Ligfootus plane reducit ad A. C. 65. sed præplacet mihi media sententia quæ Epistolam hanc refert ad A. C. 61. Neronis VII. Romæ scriptam tradunt *ὑπογραφαί*, ex 13. Salutat vos ἡ ἐν Βαβυλῶνι συνεκλεκτή, i) per Babylonem enim Roma ab Eusebio & aliis veteribus k) intelligitur, etiam à recentioribus non paucis ut Valesio p. 33. ad Euseb. Grotio ad Epist. Petri & appendix de Antichristo T. 3. Opp. Theol. p. 488. Sed forte uti simplici⁹ ita rectius sentiunt ii qui de Babylone Seleuciensi Asiatica accipiunt, ut præter Scaligerum, Salmasium aliosq; Petrus de Marca VI. 1. operis de Concordia Sacerdotii & Imperii. Syncell⁹ p. 332. de hac Petri loquens Epistola: *μνηται καὶ ἐν αὐτῇ Μάρκος (ἔ. εὐαγγελιστὴς p. 331.) καὶ τῆς πόλεως Βαβυλῶνος ἄλλοι δὲ Ἰσπῶνης γεγραφῶτα φασιν.* *Petri phrasin multo esse perplexiorem quam Pauli.*

f) Confer Frid. Spanhemium T. 2. Opp. p. 342. seq.

g) Hieron. cap. I. Catalogi. Ceterum à crucifixione Petri patet Petrum non fuisse civem Romanum. Paulus enim quod civitate Romana gauderet, decollatus fuit.

h) Jo. Braunius lib. 1. select. sacr. c. 13.

i) Alludit ad Electæ nomen, cui Epistolam secundam inscripsit S. Joannes.

k) Vide B. Gerhardum in exegesi Loci de S. Scriptura §. 271, Martinum Hænkium V. C. lib. 2. de Rom. rer. scriptoribus p. 54.

Paulinam, Erasmi iudicium est in præfat. ad suam Paraphrasin. Idem in loco 1. Petri V. 12. suspicatur priorem aliquam Epistolam 1) hujus Apostoli memorari, quod visum etiam Grotio & in Observatt. sacris Paulo Colomelio. Verum rectius alii de hac ipsa Epistola sua loqui commendunt Petrum, ut notavi in Codice Apocrypho N. T. p. 906.

Posterior Petri ad eosdem scripta est & eodem auctore ut III. Eusebio testatur: πάντων ἡδὲ ἀγαπητοῖ, δευτέρῳ ὑμῖν γράφω Ἐπιστολήν. Et in Epistola: Σίμων Πέτρος δὲ λέγει καὶ Ἀπίστολος Ἰησοῦ χριστοῦ. adde I. 18. Sed scripta longe serius, paulo ante quam martyrium Romæ A. C. 68. Petrus subiret. Vide I. 14. Priorem ab omnibus receptam, at postea non ab Antiquioribus ἐκδιὰ ἄλλον haud fuisse habitam, scribit Eusebius III. 3. Hist. quem alii sequuntur. Petro eam vindicat adversus Grotium Calanus, Hammondus, Rich. Simon 1. Hist. Crit. N. T. p. 197. seq. Eusebius Vitranga IV. Obs. S. p. 973. Gvil. Caveus in vita Petri sect. 2. cap. VI. Diversum à priore Epistola stylum alii diverso interpretantur, qui in priore fuerit Marcus vel Silas, in posteriore Glauco. Sed alii verisimilius hoc ni fallor à diverso repetunt tempore m) et scriptoris. Sane nonnulla n) ex ea transtulit Judas in suam, palamque testimonio illius usus est. Hanc itaque in sacrorum librorum serie inter Catholicos posuit Clemens Alex. in libris ὑποτυπώσεων, & Athanasii postmodum Synodus Gregorii Naz. carmini in quo sacri percensentur libri, inseri merita est.

IX. JACOBUS minor Alphei F. frater o) DOMINI, circa

X. Hierosolymis scripsit Epistolam Catholicam sive ἐγκύκλιον,

X 3

sive

domini verba hæc sunt: Cum in priore Petrus testetur se scripsisse per Silvanum, & in posteriore aperte testetur eam esse secundam, non video qui res possit explicari, nisi aut posterior Petri non sit, aut Silvanus eam scripserit jussu Petri. Quod si hæc ab ipso Petro scripta sit, videtur tres scripsisse, quarum prima interciderit.

Basnage Hist. de l'Eglise T. 2. p. 425. Mais pourquoi ne dit on pas plutôt que Pierre étoit fort âgé lors qu'il écrivit cette seconde lettre. Il alloit mourir, & le Saint Esprit qui anime les hommes ne change point leur style ni leur caractère: mais contraindre il s'accommode à leur temperament & leur âge. Le style des Auteurs sacrez, est peutêtre different comme celui des autres hommes.

Horius demonstrat. Evangel. p. 41.

Vide Combefis T. 1. Auctar. noviss. Bibl. PP. p. 543. D. J. Georgii Dorshei semestire Tiburtio Dionysianum pag. 210. seq. ubi refellitur etiam pseudoDexter qui Jacobum Majorem Zebedei F. ad Judæos per Hispaniam dispersos Epistolam scripsisse affirmat. Frater CHRISTI poro vocatur Jacobus, quia ex matris ejus sorore genitus,

sive ut nonnulli p) voeant Canonicam, ad Judæos maxime q) Christianismum amplexos qui usque quaque dispersi debebant. Ταῖς δὲ καὶ φυλααῖς τῆς ἐν τῇ Δαμασκού. r) Cæsarius quæst. 78. ὁπισθέλλων τῇ ὑφ' ἡλίου ὁ θῶⓈ ἰάκωβⓈ. Syncellus ad A. C. 37. p. 329. τῶν τῷ ἐπὶ διαγμῶν τῆς ἐκκλησίας γινομένων, πολλοὶ μὲν τῶν πρῶτων διασπάρησαν, πρὸς ἃς πρῶτον ἐγραψεν καθολικὴν ἐπιστολὴν ἰάκωβⓈ ὁ ἀδελφόςⓈ, τῆς ἐν Δαμασκού τῶν ἐπιγράψας. Grotium vero & Rich. Simonium I. Hist. Crit. N. T. p. 191. seq. qui non Jacobum Zebedei neque Jacobum Alphei, sed diversum ab utroque Apostolo Jacobum Justum Hierosolymorum Episcopum auctorem hujus Epistolæ faciunt, confutant Coulanus & Major in libris Simonio oppositis. Veteres nonnulli Eusebio II. 23. Hist. teste eam pro spuria habuerunt, neque Origenes apud Euseb. VI. 25. inter libros sacros commemorat. *Et ipsa ab alio quodam sub Jacobi nomine affertur, licet paulatim procedente tempore obtinuerit auctoritatem*, ut ait Hieron. in Catalogo. Hinc Erasmus dicere ausus est eam non redolere Apostolicam gravitatem, & D. Lutherus s) cum eandem præcipue Paulo contradicere existimaret, non dubitavit paulo contemptius de illa loqui, sequentibus ejus exemplum Magdeburgensibus & Althamero. t) Sed & ipse hoc postea retractavit Lutherus, & post ejus tempora vix quisquam est inter Christianos repertus qui Apostolicæ ejus auctoritati fidem detraheret. Quod vero scopum præcipuum hujus Epistolæ u) nonnulli se contendunt confutationem hæreseos Simonis Magi, quæ in fide sola sine operibus spem salutis docuerit esse repositam, procul est profecto à veritate repulsum. Nam fides Simonis Magi x) in ipsum ejusque Helenam, nihil profecto ad fidem de qua Jacobus. Quomodo autem Jacobus cum Paulo conspiret, variè disceptarunt è Reformatis quidam præ-

- p) Prologus Hieronymo tributus in Epistolas Cathol. Cassiodorus c. 8. divin. lect. & Canon Laodicens & Athanasius Epist. 39. festivali.
q) Braunius lib. I. cap. 12. select. sacr.
r) Confer Scalig. ad Euseb. Lightfooti Opera postuma p. 103. seq. Ant. Vandale lib. de Aristea p. 105. seq. Sam. Basnage ad A. C. 37. n. 23. & Jo. Marckii Exerc. textual. pag. 436.
s) Confer Raithii Vindic. versionis Lutheri pag. 642. Gerhardi exegetin Loci de S. Scriptura §. 27. Jo. Musæi contra Erbermann. pag. 110. seq. Rev. D. Mayeri tridentin Lutheraner p. 397. seq. D. Majum examine Criticæ N. T. p. 205. & Bælii Lexicon in Luther, nota (N) seq.
t) Grot. T. 3. Opp. p. 722.
u) Frassenius disquisit. Bibl. p. 739.
x) Vide Rev. D. Tho. Ittigii de hæresiarchis p. 37.

præter Interpretes utriusque Epistolarum Coccejus contra Masenium T. 7. p. 22. Jac. Altingius T. 5. Opp. heptade 2. diff. 4. Turretinus, & Jo. Vorstius singularibus diatribis, Georgius Bullus in Harmonia Apostolica ejusque Apologia adversus Tho. Tullium, Gvil. Cave in vita Pauli sect. IX. Herm. Witsius in diff. adversus Caveum, Franciscus Burmannus p. 136. seq. Exerc. David. Huygenius in diff. de fide, Jac. Gouffetus, &c. è contrariis videndi D. Jo. Hulsemannus in Harmonia Apostolica adversus Grotium, D. Niemannus in diff. de fide incarnata, & Christoph. Franckius ο μακαρίτης Exerc. antiLimborch. p. 337. seq. Equidem si verum volumus, tota res videtur componi posse tribus verbis, cum luce clarius patet, eum esse fidei cadaver, (neutiquam vero fidem illam actuosam & utilis compotem Paulo celebratam) quam veluti ineptam sterilemque Jacobus explodit.

XII. JUDAS Apostolus, Jacobi de quo jam dictum est frater a) Epistolam scripsit postquam secunda jam à Petro edita fuisset, & nonnulla ad verbum repetit & interpretatur & v. 17. eam videtur singillatim innuere quando ait, υμεις ἄρχαπτοι μνησθητε τῶν παρειρησμένων ἐν τοῖς Ἀποστόλοις & κυρίῳ ἡμῶν ἰησοῦ χριστῷ. Ad eosdem adeo allata est, & iisdem opposita erroribus Gnosticorum a) in quorum Hæres. XXVI. 11. Epiphanius, ας καὶ περὶ τῶν, inquit, ἐκινήθη τὸ ἄγιον πνεῦμα ἐν τῷ Ἀποστόλῳ Ἰάδᾳ, λέγω δὴ ἐν τῇ ὑποστάσει θεοφείσει καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ. Ἰάδας δὲ ἔστιν ὁ ἀδελφὸς Ἰακώβου καὶ κυρίου λεγόμενου. Quamvis enim vero tanquam Apostolica Epistola testimonium habet ab antiquissimis scriptoribus Tertulliano, Clemente & aliis, tamen de ea dubitatum esse à quibusdam, propter Henochi maxime testimonium, Eusebii & Hieronymus referunt: nec lecta est à Syris. Hinc recentiores nonnulli b) vix ausi sunt eam Apostolicis scriptis accensere, & Gro-

a) De hoc Juda Thaddæo qui ex modestia forte se Jacobi potius quam DOMINI fratrem appellat, & à Juda Ischariote diversus est, videnda Menologia & Menææ Jun. Martyrologia 28. Octobr. singillatim Florentinius ad Martyrolog. Hieronymi p. 170. seq.

b) Erasmus de Judæ Epistola: Cum Epistola Petri posteriore non solum stylo ac sententiâ sed & verbis mire congruit, quadam illius velut interpretans, quale illud de judicio blasphemia.

c) Confer Hammondum ad 2. Petri 2. & Epist. Judæ, & Campegium Vitrinam V. C. Observatt. sacr. IV. 9. p. 973. seq. Josuæ Glanvillii serm. 2. de charitate Catholica.

d) In his D. Lutherus quoque noster. Confer Sam. Pomarii prolegomena ad Epist. Judæ p. 11. seq.

Grotio plane in mentem venit auctorem hujus Epistolæ statuere non Judam Apostolum, sed Judam Episcopum XV. Hierosolymitanum qui fuit Hadriani temporib⁹, paulo ante Barchochebam, & Carpocratianorum maxime errores perstringere voluerit. Grotium confutant Rich. Simon I. Hist. Crit. N. T. p. 201. seq. Campegius Vitringa Obs. sacr. p. 973. seq. & Gvil. Caveus in vita Judæ Apostoli, tum Calovius, Hammondus, Coccejus, Gomarus.

XIII. Hactenus de libris N. T. ἐνδιαθήκαις breviter dictum esto, quibus multa Apocrypha jam olim (ab hæreticis maxime) adjuncta fuisse constat. Eximiam quandam præ illis & antiquitatem & auctoritatem à viris quibusdam doctis, H. Dodvvello; J. Ernesto Grabe & nuper à Jo. Millio tribui video *Evangelio* duplici, quorum alterum *secundum Ægyptios* dictum fuit, sive quod Apostolorum discipuli & Christiani Catholici in Ægypto illius essent auctores, sive quod Ægyptii illi uerentur c): alterum *secundum Hebræos*, scriptum Hebraice, quod legunt Nazaræi qui ex Hebræis sive Hebraïstis nomen CHRISTO dederant, legis Mosaicæ simul observantes. Sane per antiqua hæc scripta se (licet ante Lucæ Evangelium composita, cum viris doctis præstantissimolim) satis demonstrant testimonia ex illis petita ab utroque Clemente, Ignatio, Papia & aliis. Fragmenta Evangelii secundum Ægyptios exhibui in Codice Apocrypho N. T. p. 335. seq. Evangelii secundum Hebræos p. 355. seq. quod posterius in Græcum latinumque sermonem ex Hebraico vertisse se testatur Hieronymus in Catalogo, ubi de S. Jacobo, unde sub *Arami* d) nomine (quoniam in *Aram* sive Syria versabatur Doctor Stridonensis) perstringitur à Theodoro Mopsvesteno apud Photium Cod. CLXXVII. τὸν καὶ πέμπτον Εὐαγγέλιον περὶ συναπλάσεως ἀγγέλων, ἐν ταῖς Εὐσεβίᾳ & Παλαίστινᾳ βιβλοθήκαις ὑποστυλιζόμενον εὐρεῖν.

XIV. Scripta Varia Apocrypha sub CHRISTI, Mariæ & Apostolorum nominibus vario tempore jactata, digessi ac recensui in singulari opere quod jam sæpe memoravi sub titulo *Codici Apocryphi N. T.* Hamb. 1703. 8. Igitur in præsentī titulos tantum plerosq; perstringam addito quodam observationum veluti spicilegio. Cum illum librum ederem, nondum in manus inciderat meas libellus germanice editus eodem A. 1703. sine loci notatione 8. sub titulo Σύνεσις καὶ ἀπόκρισις ἰησοῦ, *sapientia*

c) Hæc ratio magis probatur Clariss. Godofredo Oleario in eruditiss. Observationibus ad Novi fœderis loca, Lipsiæ nuper editis.

d) Vide si placet dicta à me lib. III. c. 13. §. 15. p. 359.

*IESU duodecennis in questionibus & responſionibus quas admirati fuerunt Ju-
daei, à Rabbino qui praefens interfuit, Hebraico idiomate deſcripta, poſtea à quodam
Chriſtiano in Graciam translata linguam & è Græco Mſto Budenſi Germanice verſa.*
Sed quicumque librum legerit, facile intelliget recens haud dubie com-
poſitum, neque ex Hebraico vel Græco converſum aut è Bibl. Budenſis
vulſo Codice Græco depromptum, ſed à Germano quodam vernacula
lingua compoſitum, quaſi hujusmodi armis aut deſenſoribus iſtis
indulgerent ſacra de DEO Triuno & CHRISTO Θεανθρώπου dogmata.
Scripta CHRISTI præter Ethnicos apud Auguſtinum e) requirunt
etiam Muhamedani, ut paret ex his verbis Ahmet ben Abdala in Epift. ad
Emanuellem Portugalliae Regem & Mauritium Principem Auriacum
ſuam cum confutatione ſua nuper edidit Rev. D. Zacharias Grapius
Hollſti. 1705. 4. p. 116. *Dicant jam Chriſtiani, ſi CHRISTUS eſt DEUS,
ſi pater et Magiſter hominum, ubi ſunt libri, ſcripta vel praecepta quae reliquit?* Fe-
runtur etiam apud Muhamedanos dicta quædam Sospitatoris noſtri,
quæ in Evangeliis noſtris haud leguntur. Ex his ſunt quæ collegit Levin⁹
Warterius in notis ad centuriam proverbiorum Perſicorum proverb.
1. c. 10. ſeq. *Dixit IESUS filius Maria, ſuper quo pax ſit: Qui opibus inhiat,
ſitit eſt ei qui aquam maris potat: is quo plus bibit, ſitim plus provo-
cat nec bibere deſiſtit donec pereat.*

*Dixit IESUS filius Maria Joanni filio Zachariae: Cum quiſpiam ali-
quid de te commemorans vera loquitur, Deum lauda: Si mendacia
loquitur, magis Deum lauda, augetur enim opus tuum (bonum) in cata-
logo operum tuorum, idque ſine omni tuo labore, hoc eſt illius bona
opera in catalogum tuum referuntur.*

*IESU beate memoria aliquando Mundus viſus eſt inſtar anus decrepi-
tae: cui ille, quot, inquit, maritos habuiſti? Ipſa adeo multos ſe habuiſſe
reſpondit, ut numerari non poſſent. Mortui igitur illi, inquit IESUS, te relique-
runt. Imo vero, illa ait, ego occidi & ſuſtuli eos. Tum IESUS, mirum, inquit,
quod adeo inſipientes eſſe alios, ut cum viderent quomodo reliquos tra-
ctare, tui tamen amore flagreht, & de aliis exemplum non capiant.*

*Tempore IESU tres aliquando iter faciebant, qui theſaurum inve-
niri, eſurimus, inquit, ideoq; unus ex nobis abibit & cibum coëmet. Unus ille
qui theſaurum allatum cibum, conſultum, inquit, erit, ut cibum veneno inſciam, quo
omnes moriantur, egoq; ſolus theſauro potiar. Quod fecit & cibo venenum admi-
ſcit. Sed & duo illi viri inter ſe convenerant, ut cum cibum apportaret, cum in-*

Y

terſice-

e) Vide Cod. Apocryph. N. T. p. 304.

terficerent, quo soli thesauro fruerentur. Cum igitur cibum veneno mixtum afferretur eum occiderunt. Et ipsi cibum illum venenatum comedentes, statim sunt mortui. Cum ecce JESUS transiens cum Apostolis suis dicebat: Hæc est conditio Mundi! Videte quomodo ternos hosce tractaverit, & ipse tamen post eos in statu suo perseveret. Væ illi qui petit Mundum ex Mundo.

Macarius Alexandrinus sub extremum homiliæ XII. videtur dictum aliquod CHRISTI proferre quod in Evangelistis frustra quaeritur. Διὰ τὰ σημεῖα ἃ ἐποίησεν ἡ χάρις (οἱ Ἀπόστολοι) τὸν Κύριον. Λοιπὸν ὁ Κύριος ἔλεγεν αὐτοῖς. Τί θεωρεῖτε τὰ σημεῖα; Κληρονομίαν μεγάλην δίδωμι ὑμῖν, ἣν οὐκ ἔχει ὁ κόσμος ὅλος. Propter signa quæ (tum ipse tum per illos) faciebat, Dominus ab Apostolis diligebatur. Ceterum hic ad eos, quid miramini inquit, signa hæc? Hereditatem magnam do vobis, quam universus mundus non habet. Non dubito tamen Macarium respexisse ad Luc. X. 17 - 20. atque aliis verbis expressisse quæ apud illum Evangelistam legerat. Idem homilia XXXVII. sub init. Ἀλλ' ἀκούων ὁ Κύριος λέγοντες ὁππότε ἐλθὲτε καὶ ἐλπίδου δι' ὧν γεννᾶται ἡ φιλότης καὶ φιλόανθρωπος ἀγάπη, ἡ τὴν αἰώνιον ζωὴν παρέχουσα. Sed audiens Dominum jubentem studere fidei ac spei per quæ generatur charitas erga DEUM hominesque, quæ operatur in vitam æternam. In hoc loco Macarius non unum aliquem locum Evangelistæ, aut singulare CHRISTI dictum, sed universam Evangelii summam suis verbis complexus esse videtur. Idem de plurimis aliis veterum locis dici poterit.

In eodem Codice Apocrypho præter integra descripta à me testimoniiis censuris atque animadversionibus illustrata, latine quidem Evangelium Nativitatis Mariæ, Evangelium Infantia (à Clariss. H. S. kio versum ex Arabico) & Evangelium Nicodemæ, additis Pilati Lentæque Epistolis, Abdiæ Acta Apostolorum, Mariæ Epistolas tres & Paulinas ad Senecam, Joannis item litteras breves ad quandam hydropicam: Grace & latine vero Protevangelium Jacobi, Evangelium Thomæ extrema parte mutilum, Pilati relationem ad Tiberium, hætenus ineditam: Epistolam CHRISTI ad Abgarum, Epistolam Pauli ad Laodicenses & Petri ad Jacobum: habes de Evangeliiis Apocryphis circiter quinquaginta, 1) Evangelio secundum Ægyptios, 2) Evangelio æterno, 3) S. Andreæ, 4) Apellis, 5) Duodecim Apostolorum 6) S. Barnabæ, 7) S. Bartholomæi, 8) Basilidis, 9) Cerinthi, 10) Despotynorum narratione de genere CHRISTI, 11) de Ebionitarum Evangelio. 12) De Evangelio Encratitarum, 13) Evæ, 14) Gnosticonum εἰς ὄνομα τῶν μαθητῶν, 15) De Evangelio secundum Hebræos. 16) De

De Evangeliiis quæ falsavit Hefychius. 17) Jacobi utriusque Evangeliiis. 18) De libro Infantia Salvatoris. 19) S. Joannis de transitu B. Mariæ. 20) Evangelio Judæ Thaddæi, 21) Judæ Ischariotæ, 22) Leucii, 23) De Evangeliiis quæ falsavit Lucianus, f) 24-26) De tribus Manichæorum Evangeliiis. 27) De Evangelio Marcionis, 28) libro de S. Maria & obstetrice, 29-30) De S. Mariæ interrogationibus majoribus & minoribus. 31) libro de Nativitate Salvatoris. 32-34) libro triplici de nativitate & libro de transitu S. Mariæ. 35) Evangelio Matthæi Hebraico quo usi Nazaræi g) 36) S. Matthiæ Evangelio. 37) De narratione sub Justiniano Imp. reperta h) de genere CHRISTI. 38) De Evangelio Nicodemi. 39) S. Pauli Evangelio. 40) Evangelio perfectionis. 41) De Evangelio S. Petri, 42) S. Philippi, 43) Simonianorum, 44) Evangelio secundum Syros, 45) Tatiani, 46) Thaddæi, 47) S. Thomæ, 48) Valentini, 49) De Evangelio vivo & 50) Hieron. Xavierii Historia CHRISTI Persice scripta. Timotheo quoque Evangelium tribuunt in Menæis suis Græci die XXII. Januarii.

Persecutus præterea sum in eodem volumine præter Abdiam Acta Apostolorum Apocrypha quæcunque, Achajæ presbyterorum & Diaconorum Epistolam de passione S. Andreæ. Andreæ ejusdem *νεαζης*, Acta Apostolorum quibus usi sunt Apostolici sive Apotactici, Clementis Romani recognitiones, Cratonis libros X. de gestis & passionibus Apostolorum, Acta Apostolorum quibus usi sunt Ebionitæ, & Encratitæ: Acta i) Joannis: Leonidæ & Neocharidis sive Xenocharidis Acta sub anomine S. Andreæ postoli edita: Leucii Charini Manichæi Acta sub SS. Joannis, Petri, Thomæ, Andreæ &c. vulgata nominibus, Linum de passione Petri & Pauli, Acta Apostolorum quibus usi sunt Manichæi, Marcellum de conflictu S. Petri & Simonis Magi. Anonymi

Y 2

Histo-

non diversum esse ab hoc Luciano contendit Millius prolegom. ad N. T. p. 37.

Argumentis ex hoc Evangelio allatis p. 368. * adde hæc Hieronymi Epist. CXL IX. ad Hedibiam, quæst. VIII. *In Evangelio autem quod Hebraicis literis scriptum est, verum non velum templi scissum, sed superliminare templi mira magnitudinis fuisse.*

Hæc Chassanæo in catalogo gloriæ mundi parte IV. male tribuitur Lactantio, quamquam ad calcem vetustarum quarundam Lactantii editionum latine exstat.

Allatis me p. 765. seq. veterum locis adde hæc Clementis Alex. in adumbrationibus ad 1. Epist. Joannis: *Fertur in traditionibus, quoniam Joannes Evangelista ipsum coram (CHRISTI) quod erat extrinsecus tangens, manum suam in profunda misit, & ei duritia carnis nullo modo reluctata est, sed locum manui præbuit.*

Historiam S. Marci Evangelistæ: Joannem Marcum de passione S. Barnabæ, Anonymi Acta S. Matthiæ k) versa ex Hebræo. S. Matthiæ traditiones Clementi Alex. & aliis memoratas. Mellitum de passione S. Joannis Evangelistæ. Memoriam Apostolorum qua usi sunt Priscillianistæ, qui liber blasphemissimas dicitur à Turibio, Laudem & Passiones Apostolorum, Acta Apostolica quibus usi Origeniani, πράξεις S. Pauli, Acta Pauli & Theclæ, Pauli prædicationem, Acta S. Petri, Philalethen Eusebium de passionibus Apostolorum, Acta l) S. Philippi, Prædicationes & διδασκας, διδασκαλίας, ἑρμηνεύσεις, ἀγαπίσεις Apostolorum. Polycratem de vita S. Timothei, Prochori Historiam de S. Joanne Evangelista, Acta Apostolorum quibus usi sunt Quartadecimani: Sortes Apostolorum. Periodos live Acta S. Thomæ, Historiam Petri Perfice scriptam auctore Hieron. Xaverio & Zenan Legisperitum de Vita & Actis Titi, fragmenta Apostolorum à Steph. Prætorio Hamb. 1591. 4. in lucem edita: præcepta Petri & Pauli, & Canones atque Symbolum m) Apostolorum.

Denique referuntur à me *Apocalypses* Apocryphæ, liber IV. Ebraicæ, Revelationes Patriarcharum & Prophetarum, Apocalypsis S. Petri, S. Pauli ἀναβατικόν, Apocalypsis & Visiones: Apocalypsis S. Joannis tributa & diversa à Canonica, Apocalypsis Cerinthi, Apocalypsis miraculis Cæcilii illustrata commentariis, Apocalypsis S. Thomæ, S. Stephani

k) Non melioris fursus est quæ Æthiopico idiomate exstat Vindobonæ in Bibl. Imperatoris *Historia Apocrypha de liberatione Matthiæ Apostoli Bergi à carcere Cæculis ferreis*, per orationem quandam beatissimæ Virginis Deiparæ Mariæ: simul etiam colloquium CHRISTI Servatoris nostri cum jam memorata beatissima *Mater sua* de multis superstitiosis & absurdis nominibus, quibus virtus singularis adscribitur. Vide Lambecium VIII. p. 643. seq. & Nesselii Catalogum Codicum lingvæ Oriental. tum 243.

l) Periodum & Martyrium MS. S. Philippi Apostoli allegat Cangius in glossario Græco, vocabulo κοσμοκράτωρ & alibi.

m) Petrus King ArchiEpiscopus Dublinensis in erudito libro Anglice nuper duplici tam vice, atque inde Belgice apud Batavos, & latine Lipsiæ edito qui inscribitur *Historia Symboli Apostolici*, observat symbolum dictum non à tesseriis militaribus vel militari Zona, quam σύμβολον στρατιῶς vocat Cæsarius qv 78. pag. 214. neque à colatione in convivio quæ potius est συμβολή, sed à signis arcanis quæ habebant initiati in Mysteriis gentium, & ab Apulejo ac Firmico signa, à Clemente Alexandrio σημεία τεκμηρία, σύμβολα & ἀπόρρητα σύμβολα appellantur. Arnobio & Firmico *symbola profana religionis*, Plutarcho consolat. ad uxorem p. 611. & Proclo ad Politiam Platonis p. 370. 372. μυστικά σύμβολα & συνθήματα. Hujusmodi fuisse verisimile est σύμβολα quæ restitui jussit Julianus parabates teste Sozomeno lib. V. 3. p. 197. licet in alia abeunt viri doctissimi H. Valesius & Steph. Le Moyne ad Varia Sacra p. 321.

tomartyris & Hermæ Pastor. Sunt etiam qui jactant Apocalypsin S. Mariæ Virginis de pœnis inferorum, quemadmodum & Gregorii Thavmaturgi Apocalypsis qua per Joannem Evangelistâ mediante Maria virgine veram fidem edoct⁹ est, laudatur à Jo. Vecco, Georgio Metochita &c. Vide Leonis Allatli Græciam Orthodoxam T. 2. p. 484. 735. 952. 986. & 1056. Liturgias sive Missas CHRISTI, Petri, Jacobi, Matthæi perstringo p. 314. præter quas à Leontio Scholastico CPol. contra Nestorium & Eutychem memoratur etiam Missa Apostolorum.

In quibusdam Codicibus librorum Novi fœderis scripta etiam virorum Apostolicorum Barnabæ n) & Clementis Romani o) juncta fuisse constat, quamobrem præsentiloco utriusque horum monumenta paucis juvat attingere. Qui plura de illis volet, doctissimorum virorum Tho. Ittigii de Patribus Apostolicis dissertationem p. 170. seq. Gvil. Cavei Hist. litterariam S. E. I. Baptistæ Cotelierii Patres Apostolicos, & W. E. Tenzelii dissertationes selectas consulat.

Epistolam Catholicam p) quæ sub S. Barnabæ nomine fertur, Judaizantibus in primis oppositâ Christianis, Clemens Alexandrin⁹ & post eum alii Apostolo sive viro Apostolico q) tribuere non dubitant, quam inter libros sacros recipi à paucis meruit, unde αὐτὸ λεγόμενοις accenset & νόθῳ r) Euseb. III. 25. Hist. & Hieron. in Catalogo. Post Hierosolymitanum templum eversum scriptam esse, probe observavit Stephanus le Moyne s) & fatetur etiam Jo. Millius t) qui eam refert ad A. C. LXX. Ceterum Clariss. W. E. Tenzelio u) non audeo assentiri, qui ob non-

Y 3

nullas

n) In Nicephori CPol. *συχωμετεία*, quam Anastasius Bibl. latine vertit, scripta N. T. quibus contradicatur hæc referuntur: *Apocalypsis Joannis versuum 4000. Apocalypsis Petri, versuum 5800. Barnabæ Epistola versuum 1306. Evangelium secundum Hebraeos versuum 2200.*

o) Vide veterem Indicem librorum N. T. apud Gvil. Beveregium lib. 2. Codicis Canonum vindicati c. 9. ubi Epistolæ Clementis ad Corinthios libris sacris accensentur. Ac priorem quidem etiam Eusebius sua & superiore memoria in plurimis Ecclesiis frequentatam scribit III. 16 Hist. Utraq; in Codice Alexandrino libris Apostolicis subjicitur.

p) Origenes I. contra Celsum p. 49. *γέγραπται δὲ ἐν τῇ Βαρνάβᾳ Καθολικῇ ἐπιστολῇ ὅθεν ὁ Κέλσος τάχα λαβὼν &c.*

q) Christianus Schotanus qui in libro de auctoritate LXX. Interpretum p. 118. duos Barnabas distinguit, refellitur ab If. Vossio de LXX. Interpretatibus p. 147.

r) Confer Sam. Basnage T. 1. Annal. p. 617. seq.

s) Notis ad Varia sacra p. 919.

t) Prolegom. ad N. T. §. 3. & 12.

u) Tenzelius in florum spatione ad Hieron. de Viris illustribus p. 32. seq. & in dialogis mensuris Germanice editis A. 1696. p. 104. seq.

nullas conjecturas haud plane invictas hanc Epistolam suppositam esse contendit ab Alexandrino quodam ex Judæo Alexandrino Catecheta, Longe minus eam Polycarpi esse, le Moynio crediderim, licet Polycarpi & Barnabæ Epistolas in MSto Codice confusas reperit, cujus generis plures librariorum errores notavit H. Dodv vellus diff. 1. ad Irenæum §. 30. Pars vero posterior Epistolæ Barnabæ parænetica, quæ afit in Codice Corbejensi, incipitque à verbis: μεταβῶμεν ὃ καὶ τῆ ἐπίστασις τοῦ σὺν x) καὶ διδάχῃ, videtur esse aliud plane scriptum nescio cujus veteris scriptoris, sive quale *judicium de duabus viis*, inter Petri Apostoli Apocrypha veteres y) quidam memorant, sive quale ex veteri quadam δαχῇ occurrit de eodem argumento lib. VII. Constitutt. Apostol. capitibus primis viginti.

Editiones 2) Epistola S. Barnabæ.

Primus cum veteri versione latina vulgare instituit *Jacobus Usserius*, non dum perfecta editio periit in gravi incendio Oxoniensi A. 1643.

Hugo Menardus, sive ipso jam defuncto *Lucas Dacherius* cum veteri versione & Menardi notis vulgavit Paris. 1645. 4.

Cum notis *If. Vossii*, ad Epistolam Ignatii calcem prodiit Amst. 1646. Recusa hæc editio Lond. 1680. 4. *Joachimus* quoque *Joannes Mænius* Barnabæ Epistolam cum Vossii notis imprimi curavit Helmst. 1655. 4.

Cum notis *Jo. Baptista Cotelerii*, inter Patres Apostolicos Paris. 1671. fol.

Cum *Hermæ Pastore*, additis ad calcem brevibus *Ed. Bernhardi* in Barnabæ Epist. notis. Oxon. 1685. 12. è theatro Sheldoniano, curante Episcopo Ox. *Joanne Fello*, qui laciniam præmonitionis Usserianæ ex incendio servatam præfationi inseruit, & in Epistola ipsa nonis brevibus adpersis illustrata lacunas Græci textus ex latina veteri versione & hujus vicissim è Græco suppletas minio distinxit.

Epistola Barnabæ cum Epistola Polycarpi ex fide MS. Codicis confusa in Variis sacris Viri doctiss. *Stephani le Moynes*, cum uberri-

x) De eo, utrum ad Gnosticos respexerit Barnabas, ut visum Hammond, confer D. Tho. Ittigium de hæresiarchis p. 180. seq.

y) Vide sis Codicem Apocryphum N. T. p. 802.

z) Flerasque ante me notavit idem Rev. Ittigius de Patribus Apostol. p. 174. seq.

mis ejus observationibus & annotationibus. Lugd. Bat. 1685.
& 1694. 4.

Cum notis Menardi, Jf. Vossii, Cotelerii, Jo. Felli & Ed. Bernhardi, in nova editione Patrum Cotelerii Apostolicorum, cura V. C. Joannis Clerici recusorum Amst. 1698. fol.

Latine in Bibliotheca Patrum Lugdunensi, Tomo I.

Anglice cum Epistolis Clementis, Polycarpi & Ignatii ac Hermæ Pastore, Guilelmo Wakao interprete. Lond. 1693. 8.

Germanice, cum Epistola Clementis Rom, interprete Godofredo Arnoldo A. 1696. 12.

In Actis Eruditorum A. 1691. p. 198. inter nova litteraria primo loco relatum est Jo. Millium Oxoniæ in colligendis primorum Ecclesiæ doctorum monumentis strenue pergere, proximeque S. Barnabæ Epistolam cum omnium quotquot in eam exstant commentariis & amplissima H. Dodvvelli dissertatione ejusque paraphrasi esse editurum. Sed necdum quod sciam ista ἐκδοσις lucem vidit, licet Millio jam ante paucos menses, post vix absolutam incomparabilem Novi Testamenti editionem Oxoniæ extincto. Neque prodierunt quæ ibidem in Actis Eruditorum tanquam ad prelum parata laudantur Clementis Romani scripta, Millii notis illustrata.

S. Clementis a) *Romani* Epistola ad Corinthios, pulcherrimum haud dubie post sacras litteras Apostolicæ doctrinæ monumentum, scriptum videtur esse paulo ante templum eversum A. C. LXIX. aliquot annis post missam ad eosdem S. Pauli priorem cujus meminit Epistolam. Neque lectu indigna est Epistola Clementis posterior, quanquam de illa veteres dubitasse constat.

Editiones b) Epistolarum Clementis Romani.

Prima egregii Viri *Patricii Junii* ex Codice antiquissimo sacrorum Voluminum Græco Alexandrino, quibus has Epistolas invenit subjunctas, & priorem cum latina sua versione notisq; eruditis, posteriorem extrema parte mutilam Græce tantum edidit. Lacunas vocabulorum, quæ in MSto legi non poterant (una enim cap. 57. integræ unius vel duarum paginarum lacuna restitui haud potuit) ex

a) Meminit hujus comitis sui atque συνεργῆς Paulus Apostolus Philipp. IV. 3.

b) Confer laudati D. Ittigii diss. de Patribus Apostolicis p. 233. seq.

- ingenio c) suppletas distinxit d) minio. Oxon. 1633. 4. Mirifice hoc monumento cum illud vidit delectatus est vir summus Hugo Grôti⁹, ut patet ex ejus Epistola 347. Recusa est præclara Juniana editio *Joach. Jo. Madero* curante præmissis nonnullis quibus *γνησιότης* & antiquitas harum Epistolarum adstruitur Helmstad. 1654. 4. Epistola prior cum versione & notis Junii, posterior cum versione *Godfr. Wendelini* & ejusdem de Clementis atque ejus Epistolarum (nam posteriorem quoque genuinam esse contendit) divinatione. Paris. 1672. fol. in Tomo primo Collectionis Conciliorum Labbeanæ.
- Epistola utraque cum versione & notis *J. Baptista Cotelerii*, qui in capita sive sectiones utili instituto distinxit & fragmentum Epistolæ secundæ è Parallelis MSS. Damasceni addidit, in Tomo priore Patrum ejus Apostolicorum Paris. anno eodem 1672. fol.
- Cum versione Junii hinc inde interpolata & notis brevibus *Joannia Felli* Oxonienſis Episcopi, Oxon. 1669. 12. & 1677. 12. in qua posteriore editione capitum distinctio Coteleriana est adhibita.
- Cum versione Cotelerii, & divinatione Godfr. Wendelini atque *Pauli Colomesii* notarum spicilegio. Lond. 1687. 8. addita Tho. Brunonis dissertatione de Therapevtis Philonis, & fasciculo Epistolarum singularium à variis recentibus viris doctis scriptarum.
- Cum versione & notis Cotelerii, notisque Junii, Felli, & Colomesii: divinatione Wendelini, & additamentis Maderianis: in nova editione Patrum Apostolicorum Cotelerii, *Jo. Clerico* V. C. curante Amsterdam. 1698. fol.
- Cum versione Cotelerii & spicilegio notarum Pauli Colomesii, in Bibliotheca Patrum Apostolicorum Græcolatina, qua Clementis, Ignatii & Polycarpi scripta genuina complexus est, præmissa est
- e) Felicius quædam postea supplenda conjecerunt Pearsonius, Fellus, Cotelerius, Colomesius. Vide & Jo. Clericum T. 2. Artis Criticæ p. 322. Quod vero doctissimus Junius sibi persuasit Epistolam I. Clementis ab *Hieronymo* olim latine versam fuisse, & illam versionem huc in Bibliothecis latere è quodam fratrum Lobienſium Catalogo suspicatus est, in utroque sefellit eum ratio, ut Rev. Ittigius probe observavit. Loca quam plurima quæ è sacris litteris Clemens laudat, cum editione LXX. Interpretum contulit Christianus Schotanus lib. de auctoritate LXX. Interpretum p. 108 - - 117.
- d) In aliis editionibus vel minoribus typis excusa sunt, ut in Maderiana, vel uncinulis inclusa.

erudita sua de Patribus Apostolicis dissertatione Theologus præstantissimus D. Thomas Ittigius Lips. 1699. 8.

Interprete Antonio Teisserio, Avenione A. 1684. *Audio & virum illustrem* (ita Colomesius A. 1687.) *ac eruditorum delictum* Ezechielem Spanhemium, quem & alloqui & mirari nobis contigit in adibus Lambethanis, primam S. Clementis Epistolam in Gallicum sermonem olim transiit, quam Reip. litteraria, spero, non invidet vir doctissimus.

Interprete Guil. Burtonum Londinensem (eundem qui Historiam Græcæ linguæ scripsit) cum notis copiosis, & judicio Clarissimi Cavei laud ineruditis. Lond. 1647. 4. atque iterum *Wilhelmo Wakeo* interprete, una cum Barnabæ, Ignatii & Polycarpi Epistolis atque Herpæ Pastore. Lond. 1693.

Interprete ex versione Godofridi Arnoldi, una cum Epistola Barnabæ Lond. 1696. 12.

Interprete nescio quo auctore Amstelod. 1646. 12. 1656. 4.

Feruntur & aliæ Epistolæ sub Clementis hujus nomine latine, quæ *apocryphæ* vulgo appellantur, & nulla fide dignæ sunt, ne quidem ullo *historico* conferendæ antiquitate cum aliis, quanquā itidem suppositis Clementis nomini monumentis, ut sunt: *Canones Apostolorum* LXXXV. *Constitutionum Apostolicarum* libri VIII. (quorum libro septimo videtur etiam *recogitandi* quæ à quibusdam vocatur *Liturgia* Clementis) *Recognitio* X. qui è sola Rufini versione latine exstant, *Homilia Clementina* X. *Epistola* è Petri periodis & *κηρύγματι*, & *Epistola ad Jacobum fratrem* *apocrypha*, quæ omnia in Patribus Apostolicis Cotelerii recensita & illustrata habentur. Verum missis hisce, de Canone atq; ordine librorum *Novi fœderis* adhuc pauca mihi dicenda veniunt.

XV. Historiam Canonis librorum N. T. quorum auctoritas *apocrypha* à quo scripti sunt, in Ecclesiis omnibus obtinuit, ita ut qui eos *apocrypha* pro hæreticis haberentur; vel non statim ita innotuit omnibus, sed interjecto tempore tamen ab universa recepti sunt Ecclesia: *apocrypha* è veteribus quidem Eusebius in Hist. Ecclesiastica & Eusebius secutus Hieronymus in Catalogo: Inter recentiores, Theol. nostri laudatissimi Christianus Kortholtus libro de Canone & Jo. Gerhardus in exegesi Loci de Scriptura sacra cap. IX. & X. Philippus *apocrypha* Jacobus Hardtmannus de gestis Christianorum sub Apostola cap. XII. & Jo. Henr. Majus in examine Hist. Criticæ N. T. Tum è *Romana* socii Ecclesiæ Sixtus Senensis in Bibl. sancta, Possevinus in Appa-

ratu, Baronius in Annal. Huetius in demonstratione Evangelica, Rich. Simon in Hist. Critica N. T. & Lud. Eliasdu Pin in Prolegom. Biblicis & Bibliothecæ scriptor. Eccles. Tomo I. atq; in responso ad Petrididierius quod tomo VI. adjungitur: Natalis Alex. in Hist. Eccles. Claudius Frassenius in disquisitionibus Biblicis & Gvilelmus Bonjour e) Tolofanus in triduana de Canone librorum sacrorum concertatione, Rom. 1704. 4. dialogo tertio. E Reformatis aliisque Protestantibus Jac. Basnage Historiæ Controversiarum Theolog. Gallice editarum libro octavo, & in præfat. ad Historiam V. & N. T. imaginibus in æs incisis observationibus Criticis & moralibus itidem Gallico idiomate illustratam, & in diss. Apologetica adversus Richardsonum: f) Sam. Basnage Tomo primo Annalium Ecclesiasticorum, Jo. Henricus Heideggerus in Enchiridio Biblico. Jo. Leusdenius in Philologo Græco, Tho. Milles ad Cyrilli Hierosolym. Cateches. IV. 22. Daniel Whitby Prolegom. 3. ad Commentaria Anglice edita in N. T. Nehemias Grevv in Cosmologia sacra lib. V. cap. 1. Richardsonus & Stephanus Nye in historica recensione & Apologia Canonis N. T. adversus Amyntorem Jo. Tolandi (qui tamen ipse Tolandus quoque disertis verbis negat se ullum N. T. librum vocare in dubium) Simon Episcopus libro IV. Instit. Theolog. & Jo. Clericus diss. 3. ad Harmoniam Evangelicam, & qui omnium denique industriam video Joannes Millius in prolegomenis eruditissimis ad Novum Testamentum.

Quod ad *Ordinem* librorum N. T. attinet, ex veterum monumentis & Codicibus antiquis abunde constat valde diversum illum fuisse, nam & Evangelistæ g) quandoque aliter atque hodie fieri solet iuncti deprehenduntur, & Acta Apostolica h) jam præmissa Epistolis Catholicis, jam Apocalypsi: neque Epistolæ Pauli, vel Catholicæ etiam eadem semper ratione collocatæ. Vulgatum tamen ordinem fere probam video ab Eusebio III. 25. Hist. Canone Apostolico LXXXV. Carthaginiensi XXVII. à Nazianzeno carmine XXXIII. aliisque compluribus scriptoribus & Codicibus. Sed quæcunque de diversa illa collocatio-

com-

e) Confer Acta Erud. A. 1706. p. 502. seq.

f) Hist. des Ouvrages des Sçavans A. 1704. p. 18. seq.

g) Christianus Druthmarus in cap. 1. Matthæi: *Vidi librum Evangelii Græce scriptum, qui dicebatur S. Hilarii fuisse, in quo primi erant Matthæus & Joannes, & postea riores alii duo. Interrogavi Eusebium Græcum, cur hoc ita esset? dixit mihi, in similitudinem boni agricola, quos fortiores habet boves, primo jungit.*

h) Vide si placet quæ notavi in Codice Apocrypho N. T. p. 750.

computationeque librorum Biblicorum, non Novi solum sed antiqui quoque fœderis apud veteres observantur, diligentissime annotavit Vir doctiss. hoc ipso anno 1707. Oxoniæ cum magna litterarum jactura defunctus Humfredus Hody, parte postrema operis egregii de Bibliorum textibus Originalibus. Oxon. 1705. fol.

XVI. Autographis sacrorum scriptorum pridem deperditis, multi super sunt MSti Codices vario tempore variisque locis exarati, non Græci modo sed & latini, ne de aliis linguis in præsentem dicam, quibus non si veterum Ecclesiæ doctorum commentarii ac monumenta percontum à CHRISTO nato sæculorum decursum, & versiones antiquæ collabebant conferantur, clarissime apparebit, non obstante variarum lectionum vi, eadem tamen scripta Apostolica nos hodie legere quæ lecturæ veteres, etiam primi Christiani, neque quicquam esse ita mutatum, detractum, interpolatum, vel etiam temporū injuria alterationem passum, ut hodie non eadem credenda, speranda, facienda, colenda & observanda nobis proponantur, quæ Apostolis ipsis superstitibus, in eorum scriptis cœtus fidelium agnovit. Interim haud inutile est varias lectionum lectiones, si sobrie fiat, consulere, non modo ut quantum fieri potest, adhibito judicio Critico, genuinas ab alienis separemus, sed etiam lectiones quibus interpretes librorum sacrorum plerique sive veteres sive recentiores passim usi sunt intelligamus, ad eos vel tuendos aut excutendos vel explicandos vel denique redarguendos. Infinitum esset Codicum MStos librorum novi fœderis à viris doctis consultos percontare, sed minus ineptum hoc loco recoquere ea quæ de MSS. differuit Richardus Simon lib. 1. Hist. Crit. N. T. cap. 29. seq. & in dissertatione Critica libro tertio subjecta, atque Antonio i) Arnaldo opposita, tum notissime Jo. Millius in doctis illis suis & laboriosis ad N. T. prolegomenis. præcipua quædam attingere, & virorum doctorum qui in codicibus Græcis maxime & latinis conferendis laudatam posuere inducendum, non erit spero ingratum lectori.

Inter antiquissimos Codices Græcos est Vaticanus ille Veteris & Novi Testamenti, litteris scriptus majusculis. Alter Codex quem Alexandrinum k) vocant, itidem litteris majoribus, universos libros sacri

Z 2

Codi-

b) Arnaldus A. 1691. 12. ediderat librum hoc titulo : *dissertation Critique touchant les Exemplaires sur lesquels Mr. Simon pretend que l'ancienne Vulgate a été faite, & sur le jugement que l'on doit faire de fameux Manuscrit de Beze.*

k) De hoc ita Jo. Millius prolegom. p. 143. *U est exemplar N. T. omnium toto orbe longe vetustissimum, ita certe jam ab ipsis ferme Canonis incubulū vix exstisse censet qui archetypam Evangelistarum & Apostolorum scripturam ipso fidelium expresserit.*

Codicis complexus è dono Cyrilli Lucaris in Bibl. Regia Londinensi. Specimen litterarum illius codicis exstat in Briani Waltoni prolegom. Bibl. 2. Inter *Græcolatinos* antiquissimus facile est celebris ille codex. H. Evangeliorum & Actorū, latinam versionem ante Hieronymianam habens adjunctam, quem Theod. Beza A. 1581. Cantabrigiensi Academiæ donavit, m) & cujus pars altera esse videtur n) similis omnino codex Epistolarum Paulinarum qui est in Bibl. Regis Christianissimi. Etiam in Bibliotheca S. Germani similis Epistolarum Pauli codex per antiquum græcolatinus occurrit, membranis purpureis, o) litteris aureis descriptus, cujus characterum specimen dat V. C. Jo. Mabillonius Opere de re diplomatica pag. 347. testatus accentus quibus Græca instructa sunt, prima manu adjunctos esse. Aliud specimen characterum Codicis Græci valde antiqui N. T. cujus fugienti scripturæ recentior manus homilias Ephræmi Syri superilleverat, è doctissimi Joannis Boivinij observatione exhibet Bernardus Lamy Oratorii D. J. Presbyter in appendice ad commentar. Harmoniæ Evangel. p. 656. & post illum præstantissimus Ludolphus Neocorus sive Kusterus in Bibliotheca novorum librorum A. 1698. p. 454. Claromontanum Codicem antiquissimum Græcolatinum Epistolarum Pauli quo usus est Beza, diversum esse ab illo quem jam dixi exstare in Bibl. Regis Galliæ, variis argumentis disputat Eduardus Stillingfleet Vindicatione doctrinæ de S. Trinitate, Anglice A. 1697. edita p. 157. seq.

E veteribus Ecclesiæ Doctoribus Origenes & Hieronymus & pauci quidam alii, Codices N. T. varios consulere & ex iis libros sacros recensere instituerunt. Inter recentiores signum quasi ad hoc studium sustulit *Laurentius Valla*, qui ad notas suas in N. T. concinnandas tribus Codicibus Græcis & totidem latinis est usus. Eas circa A. C. 1440. elaboratas diu post *Erasmus* in lucem protulit, qui & ipse ad suam Novæ Test. editionem sæpius deinde repetitam & emendatam usus est tum

- 1) Cum hoc MSto convenire Codices quibus olim usus Lucifer Calaritanus, tum in Actorum librum Bedæ, præterea MS. β' Rob. Stephani, & MS. Bodlejanum, docet Rich. Simon Obs. novis in N. T. cap. 2.
- m) Confer Bezae Epistolam ad Inclytam Academiam Cantabrigiensem, quæ illum Codicem servat in Bibl. S. Trinitatis. Arnaldum quidem fugit ratio, qui à falsario sæculi VI. vel VII. illum existimavit esse exaratum. Bezae Epistolam habes etiam in Epistolis selectis à Paulo Colomesio editis pag. 250. & in Rev. Benthemi libro de statu Ecclesiæ Anglicanæ p. 354.
- n) Vide eundem Simonium II. 26. Epist. select.
- o) Sic codex Evangeliorum ex versione Gothica Ulphilæ, membranis purpureis, litteris aureis scriptus est, quem videre & mirari mihi contigit Upsaliæ in Bibliotheca Illustris Academiæ.

aliis MStis, tum uno Græco Evangeliorum Codice exarato ante mille annos, qui hodie dicitur esse in Bibl. publica Basileensi. Dum vero Codices Græcos qui cum latino vulgato frequentius conspirant suspectos habet, ac si à Concilii Florentini tempore ad latinos libros, essent interpolati, non semper contigit optimas illi deligere lectiones, ut à Sepulveda in Epistolis, à Leo & maxime à Stunica satis quidem acerbe non tamen semper citra rationem ipsi fuit objectatum. Eodem tempore viri docti qui Card. Ximenii auspiciis *Complutense* opus Biblicum concinnarunt, ad Novum Test. usi sunt Codicibus Vaticanis & uno inprimis venerandæ vetustatis è Rhodo Insula. Inde præ ceteris operæ pretium fecit *Rob. Stephanus*, qui non modo latinos Codices quam plurimos & Correctoria quæ vocantur Biblica consuluit, atque inde egregias editiones latinas Bibliorum variis lect. & notis criticis obelisque & asteriscis instructas adornavit, sed & in editione Græca luculenta A. 1550. fol. Novum Test. dedit collatum cum Codicibus MSS. p) sedecim. Hujus editionis exemplo usus Beza, cui H. Stephanus lectiones aliorum Codicum decem, & præcedentium editionum varietates adscripserat. *Marchio* quoque *Velsius* q) *Petrus Frayardus* Hisp. Evangelia quatuor contulit cum aliis XVI. MSS. quorum octo fuere in Bibl. Laurentiana Regis Hisp. Varias lectiones ex istis Codicibus edidit Jo. Melchior de la Cerdà in Adversariis sacris cap. XCI. acceperat enim illas à Joanne Mariana, qui passim illas in notis suis ad N. T. memorat. Ceterum non semper tuto hisce licere uti, quoniam nonnulli ex Codicibus illis ad vulgatam latinam castigati esse videantur, non upo loco Rich. Simon observat, & Vulgatæ tuendæ r) totum illum laborem esse insumtum indicat Mariana. *Joannes Matthæus Caryophilus* editionem N. T. Complutensem contulit cum MSS. Codd. XXII. decem quidem exemplaribus Evangeliorum, octo Actorum & Epistolarum, ac deniq; quatuor Apocalypseos. Collationes illas interjecto tempore edidit Petr⁹ Possinus Romæ A. 1673. fol. cum Catena Græcorum Patrum in Marcum. *H. Ernestius* de studiis diebus festis convenientibus c. 2. p. 29. ait se Novum Testamentum cum omnibus fere editis & non paucis MSS. Codd. Patrumque Græcorum commentariis summo studio contulisse & ad editionem parasse. Sane in Bibl. Gudiana stat editio Novi Testamenti Genevensis A. 1620. 4. ab Ernestio collata cum viginti Codd. editis vel MSS.

Z 3

Joan-

p) Confer de illis MSS prolegomena Millii p. 117. seq.

q) Male Marcus Vellferus appellatur in latina versione commentarii Jo. Pearsonii in Symbolum Apostolicum p. 535.

r) Vide Stillingfleetum in Vindicatione doctrinæ de S. Trinitate p. 165.

Joannes Hentenius Commentario Euthymii in quatuor Evangelistas latine à se reddito præmittit Varias lectiones ex codice illo Græco Euthymii collectas Paris. 1547. 8. Lucas Brugensis non modo Latinos Bibliorum Codices manu exaratos diligentissime rursus, post Sixti V. & Clementis VIII. curam multas vulgatæ versionis maculas absterfit, sed & A. 1606. ad calcem commentarii in Evangelia notas publicavit in varias lectiones editionis Græcæ Evangeliorum. Inter inedita Guil. Coddæi Jo. Meursius in Athenis Batavis memorat *allegaciones textuum è N. T. Græcorum ex Patribus & auctoribus aliis Græcis, quatenus aut ab editis vulgatorum Codicum capitulis & variis circa eos lectionibus adhuc discrepant, aut diversitates lectionum præstant, constant, firmiter & fulciunt.* Sed ille quidem Coddæi labor quod sciam non vidit lucem. Porro è Roberto Stephano maxime selectæ, sive potius ex editione minore A. 1569. (ut Millio observatum) excerptæ sunt Variæ lectiones in editione luculenta Bibliorum Græcorum Wecheliana 1597. fol. quam Francisco Junio plerique (alii Frid. Sylburgio) tribui opinantur. In Tomo sexto Polyglotton Londinensium habentur Variæ lectiones non modo quas à Rob. Stephano, & Marchione Velutius collectas, tum quas in Wecheliani Biblii exstare dixi, sed etiam excerptas ex Cantabrigienfi Beza & Claramontano fratrum Puteanorum Codice quo idem Beza usus est, & ex aliis MSS. undecim quos in Angliæ Bibliothecis invenerunt. Varias lectiones Codicis Alexandrini in Oxoniæ ipso Biblico Græco Novi fœderis contextui subjecerunt, uti ad eundem Codicem passim in suis commentariis provocat Hugo Grotius, qui ejus lectiones à Patricio Junio acceperat. Hujus antiquissimi Codicis editionem aliquando parasse Joannem Millium, testatur illustris Bentlejus in Epistola ad eum scripta p. 95. *Scribitur etiam Oxonii Acta Apostolorum, vetustate quidem pari (cum codice Cantabrig.) sed versione multum diversa; Et in Gallia denique Epistola S. Pauli, quæ prædix & antiquitate & latina versione, atque adeo scriptura & voluminis forma Cantabrigienfi nostro simillimus est & germanissimus. Atque hæc quidem talia exemplaria, cum aliis omnibus ubivis gentium, quod sciamus, longe longèque & ætate & tempore antecedant, neque quidquam hodie super sit simile aut secundum cum tunc (proh dolor) atque muribus lutis, & ut in incendia pepercit, ipso senio intra annos paucos non dubie peritura sunt. Tu vero, Milli doctissime, qui omnium mortalium maxime in eo studio versatus es, non patieris hanc lætæ tibi præripi, sed maturabis veneranda illa pignora & monumenta vetustatis à pro & interitu vindicare. Scimus enim te horum omnium editionem instituire, quæ una pagina & in uno conspectu Codicem Alexandrinum, qui familiam ducit, & Cantabrigi-*

zabrigiensem cum versione sua, atque ubi hic deficit Oxoniensem deinceps atque Gallicorum repræsentet: quæ singulas litteras atque apices exemplarium, etiam ubi à librariis peccatum est, accurate & religiose subsequatur. Nihil illi purpure affuerit discolor aut diversum: nulle interpunctiones, nulla notæ accentuum, quorum omnis hodie ratio præpostera est atque perversa: adeo ut qui tuam editionem sibi comparaverit, ipsa illa propemodum Archetypa versare manibus atque oculis usurpare videatur. Ea res olim, ut certum est augurium, & Britannia nostra splendori erit, & Ecclesiæ præsidio, tuos vero labores amplissimis præmiis atque immortalis gloria compensabit. Macte ista pietate & diligentia esto. In te omnes ora atque oculos convertimus, te unum in hoc curriculum vocamus: ipsi codices celerem tuam opem implorant & flagitant: quid cessas per medias laudes & faventium plausus secundo rumore ingredi? Tu vero ut polliceri de te possum, facies id sedulo, simul ac exhibit Novum tuum Testamentum fere ad umbilicum usque perductum: quo in opere, nisi vereretur coram in os te laudare, dicerem quam longo intervallo aliorum omnium in eo genere labores post te reliqueris. Ea typorum elegantia est & magnificentia, ea in annotationibus eruditio elucet, in Variis lectionibus industria: quippe etenim ad eam copiam comparandam omnia S. Patrum scripta, omnes antiquas versiones, & infinitam vim Codd. MSS. curiose excussisti. Has quamvis magnificas laudes etiam vincit opus ipsum & editio N. T. luculenta Milliana quæ hoc Anno 1707. Londini in folio lucem vidit cum uberioribus & eruditissimis prolegomenis, complectentibus non modo Historiam Criticam Canonis sacri, quem diligenter confirmant, sed etiam per singula sæcula progrediendū censuram continentibus Codicum quibus Patres Græci & Latini fuerunt usi, denique recentium virorum doctorum industriam qui N. T. ediderunt vel varias lectiones collegerunt celebrantibus. At enim codicis Alexandrini eo quo Bentleius notat modo edendi consilium jam pridem videtur Millius abjecisse, sumptuum fortassis magnitudine deterritus. In iisdem prolegomenis p. 152. queritur se Joannis Sauberti quem perperam duobus vicibus Sarbertum vocat, Varias lectiones in Matthæum, licet summo studio quæsitās, haud vidisse. Utinam vero innotuisset mihi optimi viri desiderium, nihil enim libentius fecissem quam ut librum illum eximium Helmstadii 1672. 4. editum & singulari plane industria in hoc genere versantem, satisque apud nostros obvium ei transmississem. In calce hujus voluminis Saubertus etiam Varias lectiones Matthæi enotavit è Codice MSto Chrysostomi in Matthæum qui per antiquos sine accentuum apicibus exstat in Bibliotheca Helmstadiensi. Novum Test. præterea cum Variis lect. edidit, ut notum etiam pueris est, Stephanus Curcellæus, usus non modo illis quas Rob. Ste-

pha-

Stephanus notaverat, sed etiam adhibitis codicibus Thuano, Mazarintiano aliisque; Amst. 1658. 8. recusum 1675. 1685. 8. Hanc editionem secutus Felbingerus qui Socini dogmatis subscribebat s) in Germanica sua versione N. T. At Curcellæi industriam longe vicerunt *Oxonienſes* in N. T. Græce vulgato cum variis lect. è theatro Sheldoniano Anno eodem 1675. 8. quæ editio recusa est Halæ A. 1702. 8. cum præfatione D. Augusti Hermanni Franckii, quanquam in hac quoque ut à Curcellæo plures magni momenti *διὰ τὰς ποικίλας* prætermiſſas monuit Rich. Simonius² in responsione ad iudicium Theologorum Hollandiæ de Hist. Crit. V. T. p. 48. seq. Non omnes sed selectas varias lectiones è priore illa Oxoniensi A. 1675. notatas videre est in editione majori atque insigni Lond. 1703. fol. quæ Græca scholia selecta è Patribus à Jo. Gregorio adjuncta habet. Præcipuas quoq; editioni suæ Græcæ N. T. non ineleganti adtexuit Rev. Jo. Georgius Pritius Lips. 1703. 12. Quemadmodum minor illa Oxoniensis cum integris Var. lect. recusa est in Bibliis Græcis editionis Lipsiensis 1697. 8. Jampridem porro *Joannes Morinus* Oratorii Parisiensis presbyter lib. 1. Exerc. Bibl. 2. c. 5. seq. varias quasdam lectiones è codice Claramontano aliisque expendit, eo maxime studio, ut vulgatam versionem tueretur. Idem consilium fuit *Jo. Boissii* Ecclesiæ Eliensis Canonici, in erudito libro cujus est titulus: *Veteris interpretis cum Beza aliisque recentioribus collatio in quatuor Evangelii & Apostolorum Actis, in quæannon sapius absque iusta satis causa hi ab illo discesserint, disquiruntur.* Lond. 1655. 8. De Varietatibus passim quoq; monent eruditi auctores commentariorum in N. T. ut *Jacobus Faber & Guil. Esbicus*, qui latini & Syriaci interpretis diversas lectiones annotavit, *Ludovicus de Dieu* qui Syriaci, Arabici, Persici: *Thomas Maresballus* qui Coptici, Gothici Anglosaxonici. *Joannes* etiam *Maldonatus* longe plures Varias lectiones Græcas suis in Evangelistas commentariis inseruerat, sed earum bonam partem editores ex ipsius societate omiserunt, ut à Vavassore accepisse se refert Rich. Simonius III. Hist. Crit. N. T. 619. seq. Fuere insuper qui versionibus suis in linguas vernaculas adderent notationem variarum lectionum, saltem selectarum, ut in Gallica N. T. interpretatione fecit idem *Simonius*, & ante eum, minus accurate quidem, *Amelotus*: in Germanica Offenbachi 1703. 8. vulgata *Joannes Henricus Reitze*. Nonnullas aliis plerisque neglectas varias lectiones N. T. persequitur *Jo. Lomeierus* dierum genialium par-

s) Curcellæo quoque ipsi à nonnullis datum vitio, quod in quibusdam locis visus sit Socinianis frigidam suffundere. Vide Jo. Gotlieb Molleri dissertationem quæ inscribitur: Curcellæus in editione N. T. Socinizans, Rostoch. 1696. 4

fol. diff. IV. Daventriæ 1694. 8. Denique *Laurentinus Zacagnius* Bibliotheca dignissimus custos Vaticanæ in collectione monumentorum veterum inter alia præclara edidit Euthalii Episcopi Sulcensis qui sub extremum sæculi post natum CHRISTUM quinti claruit, recensionem Epistolarum Pauli & Actuum Apostolorum & Epistolarum Catholica. Testatur Euthalius p. 513. contulisse se *ἡκελευσθὲν αὐτὶς γραφὰς τῆς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Εὐσεβίου & Παμφίλου*. Doctissimus vero Zacagnius Euthalianis etiam aliorum codicum MSS. lectiones passim contulit. Rom. 1698. 4.

XVII. Editiones præcipuæ Novi Testamenti.

Prima Complutensis, Græcum textum sine accentibus expressum, addita præter veterem vulgatam versione nova latina interlineariter. Occurrit in magno Opere Biblico Ximeniano in sex distincto voluminibus, ex officina Arnaldi Gvilelmi de Brocario, Compluti 1515. Sed per sex vel septem annos postquam excusum fuisset, suppressum est, ut ante A. 1523. à paucis visum sit.

Secunda Desiderii Erasmi, cum ejus latina versione & commentaria. Basil. 1516. fol. apud Jo. Frobenium, præmissa Epistola ad Leonem X. Pontificem data Calendis Februariis ejusdem anni, in qua Gvilelmum Archiepiscopum Cantuariensem Mæcenatem suam prædicat. Erasmus deinde hoc opus suum recognovit, atque ex inimicorum etiam quandoque monitu Sutoris, Lei, Stunica, Beddæ, Sepulveda etiam mutavit emendavitque, commentarios etiam auxit in posteriori editionibus A. * 1519. 1522. 1527. (in qua editione quarta primum Complutensem se inspexisse indicat) & 1535. Hinc inter opera Erasmi primum Novum Testamentum cum ejus commentariis est Basil. 1526. fol. atque nuper demum Lugd. Bat. 1705. fol. tomo sexto: in qua & luculenta editione commentarii (quæ exstant quoque in Criticis Anglicanis) non ut in superioribus separatim excusa, sed utilissimè constituto singulis statim paginis N. T. sunt subjuncta. Omitto Novum Testamentum cum Erasmi versione sine commentariis recusum sæpè varie variis in locis ut Basil. 1553. 8. & 1558. 8. apud Nic. Bryling. 1543. 8. apud Carolum Gvillard Lipf. 1582. 8. Gieslæ 1669. 4.

Tertia Græca Aldina in editione eleganti Bibliorum Græcorum, quam dedit Aldus Venet. 1518. fol.

A a

Ab

* Huic editioni præmissa Leonis X. approbatio.

Abeo tempore secutæ editiones Græcæ Hagenoënsis A. 1521. 8.

Argentoratensis per Wolsum Cephaleum. 1524. 8.

Argentoratensis altera, in Bibliis Græcis A. 1524. 8. ad Aldinam expressis.

Basilicenses 1531. 8. per Jo. Bebelium, & 1535. 8. apud Nic. Brylingorum, ad tertiam Erasmi editionem.

Simonis t). Colinei Parisi 1534. 8. perquam nitida editio.

Basilicenses apud Jo. Frobenium & Nicolaum Episcopium, Basil. 1545. 4. typis Græcis majoribus atque luculentis.

Hervagiana ejusdem anni, in Bibliis Græcis Basil. 1545. fol. ex Aldina edit.

Parisienses Rob. Stephani Patris 1546. 12. & 1549. 12. emendatissima, in qua nullum dicitur vitium typographicum exstare: denique tertia major illa luculentissima cum veterum *καταλιν* notatione Variisque lect. è XVI. Codicibus MSS. A. 1550. fol. typis Regiis.

Benedicti Prævotii. Parisi 1549. 12.

Parisiensis Roberti Stephani filii 1569. 12. è typographia Regia, cum variis lectionibus selectis atque insignioribus, editio nitida & emendatissima.

Jo. Crispini itidem perquam elegans. Genev. 1553. 12.

Tigurina, nec ipsa contemnenda, apud Froshoverum A. 1559. 8. additis Græce summaris rerum & sententiarum quæ singulis capitibus continentur, variisque lectionibus.

Antvverpiensis apud Plantinum. 1574. 16. cum privilegio Philippi II. Regis Hispaniæ.

Henr. Stephani A. 1576. 12. cum ejus dissertatione de stylo N. T. & lectionibus atque interpunctionibus sacri textus ex Bezae editione.

Genevensis A. 1587. 12. apud Eustathium Vignon, cum Variis Lect. & If. Casauboni notis in loca quædam quatuor Evangelistarum Actorumque. Nam quæ idem vir doctus in Epistolas Apostol. scripsit, quærenda sunt in Criticis sacris Anglis. Erasmi

- t) Editio Colinæi in locis quibusdam è conjectura videtur esse emendata, Colomesius in Bibl. selecta p. 97. de hac editione: *Cette édition a ceci de particulier, qu'elle est conforme à la Vulgate en plusieurs endroits, même on la leçon de la Vulgate est visiblement, comme en S. Jacques: chapitre 3, verset 5. Castalion: dans la défense de sa traduction de la Bible recommande cette édition, Beza au contraire dans sa réponse au Castalion n'en fait pas grand cas. Colinæi exemplar, dit-il p. 222: non magni facio, quoniam rescivi multa fuisse in eo à quodam alioqui Græci linguæ doctissimo ex solis conjecturis emendata. Il la suit pourtant dans ses notes sur le verset 18; du 2. chapitre de S. Jacques. Vide sis etiam Rich. Simonem lib. 2. Hist. Crit. N. T. p. 284.*

Frankofurtensis, in Biblis Græcis Wecheliani 1597. fol. typo luculento, cum Frid. Sylburgii, vel ut plerisque video esse persuasum Francisci Junii, qui varias lect. ex editione Rob. Stephani filii A. 1569. 12. addidit. Recula hæc Frankofurtensis editio Venet. 1687. fol. apud Nicolaum Dulcem.

Genevensis apud Petrum de la Roviére A. 1620. 4. typis majoribus, cum notis brevibus Josephi Scaligeri in locos aliquot difficiliore.

Leidenensis apud Batavos A. 1624. 12. apud Elzevir. nitidissima editio.

Amstelodamenses, satis idem nitidæ A. 1633. 12. apud Blavium, & 1641. 1656. 12. apud Elzevir. tum novissime apud Wetsten.

Amstelodamensis A. 1654. 12. apud Arnoldum Leers.

Antwerpensis A. 1635. 8. cum notis Rob. Stephani, Jos. Scaligeri, & If. Casauboni, atque Variis lect. selectis ad voluminis calcem. Post editionem 1622. 8. ex officina Jo. Billii.

Amsterdamsis è Typographia Regia. A. 1642. fol. typis majoribus elegantissimis, cum Variis lect. ex editione Roberti Steph.

Amsterdamses curante Jo. Henrico Boeclero, qui præter meliores editiones, etiam antiquis membranarum usum se fuisse testatur, è quibus & Enthalii prologum in Epistolas Pauli Græcè addidit. A. 1645. ex officina Jo. Phil. Mulbii 12. & 1660. 12.

Amsterdamsis, cum locis parallelis & Variis lect. Amst. 1658. 8. & 1675. 1685. 8. Vide supra p. 183. seq.

Frankofurtensis per Rodolfum Leusdenium. A. 1692. forma majore octava. Noti quoque parentis ejus Jo. Leusdenii, viri de sacrar. literarum studio præclare meriti editiones cum notatione 1900. versiculorum in quibus solis ex 7959. versiculis totius N. T. vocabula omnia universi N. T. reperiuntur.

Frankofurtensis A. 1700. 8. cum vocabulorum primitivorum notatione in ora libri.

Frankofurtensis cum locis parallelis & Variis lect. longe pluribus, & per centum amplius Codices conquisitis. A. 1675. 8. è theatro Sheldoniano. Recusa hæc editio in Bibliis Græcis Lipsiensibus A. 1697. forma majore octava, & separatim Halæ Sax. 1702. 8.

Frankofurtensis major cum locis parallelis, Variis lect. selectis & scholiis Græcis quæ Jo. Gregorius è SS. Patribus & aliis scriptoribus Græcis collegit, & ipso defuncto edidit ac recensuit V. C. Jo. Ernestus Græbe. A. 1703. fol. è theatro Sheldoniano. Nitida & insignis editio.

Lipsienses variaz, ut quæ minori forma ad Leusdenianam recusa est cum præfa-

præfatione Rev. D. Adami Rechenbergii, tum illa quam summarie locis parallelis locupletioribus, præcipuis Variis Lect. & chartis deniq; Geographicis ornatam dedit civis atque amicus noster D. Jo. Georgius Pritius Lipsiæ 1703. 12. vulgata sub idem tempus etiam erudita introductione in N. T. in qua pleraque quæ ad rem Criticam, Historiam, Chronologiam & Geographiam pertinent, breviter & perspicue exposuit.

Denique iterum celebranda Jo. Millii editio, ad illam Rob. Stephani quæ A. 1550. fol. prodiit conformata, typis etiam majoribus & luculentioribus, locis vero parallelis & Variis lectionibus tanta industria sex fere lustrorum labore conquistis & annotatis, ut nihil hætenus simile Christianus orbis viderit. Hoc opus instigante potissimum viro summo Eduardo Bernhardo susceptum cum jam ante annos fere sedecim typis exscriptum esset, interim tamen per tantum temporis apud auctorem jacuit, destitutum prolegomenis, eruditorumque desideria etiamnum forte moraretur, nisi benefico jussu gloriosissimæ Reginæ ANNÆ, urgente potissimum Illustri Joanne Eboracensi Episcopo auctor impulsus fuisset ad opus maturandum, quod uberrimis & doctissimis prolegomenis & subjuncto magno Variarum lectionum supplemento feliciter effecit, opere vix absoluto paucis diebus post extinctus. Oxoniensem editionem luculentissimam auspiciis primum Joannis Felli Episcopi, sed illo cum vix ad caput XXIV. Matthæi processum esset defuncto auctoris excusum sumtibus, & hoc anno 1707. fol. absolutam, jam in Belgio minoribus typis in quarta ut audio forma recidunt Batavi, curam operis gerente Clarissimo Ludolpho Kustero, qui pro sua eruditione atque ingenio daturus est operam, ut quantum magnificentia hæc forte priori cederet, tantum præstet aliis commodis & accessionibus. Unicuique libro sacro Millius complura veterum testimonia præfixit.

*Editiones Novi Testamenti cum Versione una
vel pluribus.*

Quas hætenus recensui editiones Novi fœderis, eas omnes Græcas fuisse lector intelliget, exceptis Complutensi, & iis quas Erasmus dedit, hæ enim quoniam omnium primæ fuerunt, primo etiam loco à me fuerunt commemorandæ. Nunc alias referre placet, quæ versionem vel unam vel plures sive latinas sive alias cujusque linguæ habent adjunctas.

Pari-

Græcolatina Roberti Stephani A. 1551. 12. prima fuit quæ capita in minutas sectiones sive versiculos u) distincta habuit. Cum versione duplici, vulgata Veteri & nova Theodori Beza hujusque commentario, apud Rob. Stephanum. A. 1556. fol. atque inde 1580. 8. duobus Vol. & 1582. 1589. fol. in quibus editionibus pluraretractavit, plurima etiam in novissima quinta A. 1598. fol. quæ deinde addito Joach. Camerarii commentario recusa est Cantabrigiæ 1642. fol. Dedicavit opus Beza Elisabethæ Angliæ Reginæ, ut Millius suum ANNÆ, quæ nostro sæculo Elisabetham feliciter reddidit suis Britannis. Reprehenditur Beza à Drusio, Heinsio, Grotio, Pricæo, Boisio, Camerone, Lud. de Dieu, Erasmo Schmidio & aliis non uno in loco. A. Rich. Simone quoque lib. II. Hist. Crit. N. T. cap. 25. 26. & III. 50. Nec immerito variis in locis, ut existimo, reprehenditur. At plurima vicissim præclare eum observasse, atque audite illustrasse, iniquus sit qui non fateatur. Etiam eodem Simonio teste lib. III. Epist. 31. select. p. 216. doctissimi quique sacrorum litterarum interpretes Romani Bezam non infrequenter describunt. *Les plus habiles Commentateurs Catholiques Maldonat, Estius, Luc de Bruges & quelques autres ont copié Beze en plusieurs endroits.* Sed

Aa 3

in

laudenti illius his verbis meminit filius H. Stephanus præfationes ad Concor-
dantias Græcas Novi Testamenti. *Ultimum quod in litteras sacras vel
potius in earum lectores parens meus Robertus consulit beneficium, minus alius
non fuisse qui judicant, non insagaci esse iudicio videntur. Id cuius honori-
ficam mentionem facio beneficium illud est, quod quum Testamenti novi libri in
memoria qua capita vulgo vocantur divisi essent, ipse horum tantumsum unum
quodque in memoria divisit, vel potius subdivisit: qua appellatione ab aliis magis
quam ab ipso probata versiculi vocata fuerunt. Nam ipsi vel græca illa voce teme-
raria, vel latina qua illi respondet, sectunculæ nominare magis placebat. Illam
enim veterem commatum in oratione appellationem (Ciceroni incisorum) ad alium
restringi usum videbat. Verum ut his paucis de nomine contentus sim, ac de re
ipsa plura dicam, initium à duobus sumam, quorum utrum magis mirari debeas
dubitabis. Unam est quod Lutetia Lugdunum petens hanc qua de agitur Capitula
enique catalogum confeci, & quidem magnam ejus, inter equitandum, par-
tem: alterum quod illum paulo ante de hac cogitantem plerique omnes incogitan-
tem esse aiebant: perinde ac si in re prorsus inutili futura, ideoque non tantum
multam laudem conficiutura sed in derisum etiam ventura ponere tempus atque ope-
ram velles. At ecce contra eorum damnatricem instituti patri mei opinionem,
invenit illud simul in idem, simul in omnium gratiam venit: simulque intan-
tam auctoritatem, ut quasi exautorarentur alia Testamenti Novi sive Græca, sive
latina, sive Gallica, sive Germanica, sive in alia vernacula lingua editiones, qua
invenimus id sequuta non essent.*

in hoc humani aliquid passus Beza est, quod acerbe nimis infectum fuit alterum sacrarum litterarum interpretem non minus eruditum Castellionem. Erasmo quoque iniquior fuit, unde Heinricus in Apologia contra Crojum, p. 5. *Josephus Scaliger Beza amittissimum qui cum fratribus instar coluit, neque hilarior unquam fuit quamcum Beza sui meminisset, interim frequentius eum quam vellet ab Erasmo discessisse judicabat: quod & acerbini subinde ab eo factum vidi qui nolent ut cum ineptire eum dixit non semel, de quo tamen ad invillam primum alibi:*

Erasmus ille, quo fatentur plurimi
Nihil fuisse, nec futurum doctius.

In versione Bèzæ præcipue carpi solet, quod nimis superstitiose verba in exprimendis articulis & verborum compositorum etymologia etiam ubi nulla ἐμφασις apparet.

Cum versione latina Bezae, & Syriaca veteri, Hebraicis descripta litteris addita Immanuelis Tremellii latina interpretatione. *Apud Stephan. 1569. fol.*

Cum versione Erasmi per *Matthium Flacium* emendata, & ejusdem Flacii commentariis. *A. 1570. fol.*

Cum versione latina & D. Lutheri Germanica. In Bibliis quadrilinguis Davidis Wolderi. *Hamb. 1596. fol.*

Cum versione interlineari *Aria Montani*. Ex officina Commelini 1590. & Genevæ 1622. 12. & ad calcem Hebr. Bibliorum ab eodem cum versione interlineari adornatorum. *Antvverp. 1571. fol.* cuforumque Lipsiæ non inelganter 1657. fol.

Cum versionibus undecim, *Syriaca, Hebraica, latina, Germanica, Bohemica, Italica, Hispanica, Gallica, Anglica, Danica, Polonica, cum Elia Huttero*. *Norimb. 1599. fol. duobus Volum.* Idem Hutterus etiam lectiones Evangeliorum & Epistolarum anniversariè vulgavit Græce, Hebraice, latine & Germanice id. 1601. 8.

Cum versione latina & Germanica, edente *Eilbardo Lubino*. *Rostock. 1614. 4.*

Cum versione Erasmi interpolata per *Matthiam Hasenrefferum*. *Frankfurt. 1618. 4.*

Cum versione *Græco-Barbara Maximi Margunii Calliopolitani* *Genevæ. 1638. 4. duobus Vol. typis majoribus nitidisque.* Græco-Barbaram hanc N. T. versionem nuper recensuit atque separatim in minori forma edidit cum in Anglia versaretur *Seraphim Hieromonachus*

chus Mytilenæus, Lond. 1703. 12. cujus eruditi & humanissimi Viri dono utor. Recudi jam dicitur eadem versio Halæ Saxonum.

Cum versione latina Veteri, & interlineari nova Ariæ Montani: *Syriaca* item & *Arabica*, atque *Ethiopica*, quibus singulis latina versio adjuncta est. Tomo quinto Bibliorum polyglotton Londinensium Briani Waltoni 1657. fol. *Syriaca* & *Arabica* occurrunt etiam in Polyglottis Parisiensibus 1645. fol. *Syriaca* litteris Syriacis & Hebraicis descripta in Polyglottis Regiis Antvverpiensibus A. 1581. fol.

Græcæ cum versione D. Lutheri Germanica & præfat. Jo. Winkleri & *македонск.* Luneburg. A. 1702. 8.

Prætereo editiones Græcolatinas librorum N. T. haud omnium, ut Evangeliorum & Actorum cum versione Vulg. & Beza commentariisque selectis à Balduino Walæo Lugd. Bat. 1653. 4.

Matthæi, Lucæ, capitum X. XI. Joannis, Actorum, Capitum XII. prioris ad Corinthios, & Epistolarum 1. & 2. ad Timotheum ad Titum & Philem. Jacobi item trium Joannis & Judæ cum notis eruditiss. Jo. Prætorii. Lond. 1660. fol. inter Criticos sacros.

XVIII. *Versiones Novi Testamenti.*

Pleniorem versionum Biblicarum atque adeo librorum novi foederis quoque notitiam haurire licebit lectori è Christiani Kortholti & *македонск.* libro erudito de variis Scripturæ editionibus Kil. 1686. 4. Jacobi Usserii Historia dogmatica de Scripturis & sacris vernaculis cum auctario viri doctiss. H. Warthoni Lond. 1689. 4. & è Rich. Simonis Historia Critica N. T. libro secundo ac novis ejusdem in Hist. N. T. Observationibus. Jam olim scripta Apostolica in omnes fere omnium gentium linguas translata esse testantur Eusebius Orat. de laudibus Constantinip. 662. Chrysostomus homil. LXXXI. in Matth. XXVI. p. 845. (ubi Persas, Indos, Scythas, Thraces, Sauromatas, Mauros & Britannicarum memorat incolas insularum) & Homil. I. in Joannem p. 13. Theodoritus V. Therapevt. p. 81. (ubi mentio linguæ Romanæ, Ægyptiæ, Persicæ, Indicæ Armenicæque, Scythicæ atq; Sauromaticæ) & Anastasius Sinaita in Hodego c. XXII. p. 339. Sed in præsentem suffecerit mihi brevem quandam versionum N. T. quæ exstant veluti indicem subijcere, ordine litterarum.

Ægyptiaca sive *Coptica* MSta exstat in Bibl. Vaticana, in Parisiensi Regis Galliæ & in Bodlejana, è qua loca quædam produxit qui editionem ejus moliebatur Tho. Mareschallus in notis ad vers. Gothicam.

Vide

Vide Kircheri prodromum Coptum c. VIII. qui ante annos mille & trecentos conditam existimavit, Simonii Hist. Crit. N. T. lib. 2. p. 190. seq. Hottingeri fasciculum p. 188. seq. Epistolas Huntingtonianas p. 16. seq. Capita quædam hujus versionis descripsit & ad editionem cum versione & notis paravit redux nuper ex Anglia Clariss. Hofmannus Plœnensis.

Æthiopica * prodiit Romæ Ao. 1548. seq. præmissa Eusebii Epistola ad Carpianum & Canonibus Evangel. apud Valer. & Ludovicum Doricum Fratres Brixianos. Ex mutilo facta exemplari, cujus lacunas Petrus Tesfa Tziionus Æthiops è Græcis & latinis exemplaribus explere coactus fuit. Hanc editionem recuderunt Londinenses in opere Polyglotto, retentis mendis veteribus & novis superadditis, jussu Jobo Ludolfo comment. ad Hist. Æthiop. p. 298. Idem Ludolfus præf. ad Lexicon Æthiop. *Æthiops meus in multis versionem editam differre ab exemplaribus Mssis patriæ suæ.* Joannem Postkenium præpositum Ecclesiæ S. Georgii Coloniz curatorem editionis Romanæ male facit Imbonatus Bibl. latino Hebraica p. 417. Recenti ætate Ludovicus Caldeira & Ludovicus de Azevedo Lusitani è Soc. Jesu Novum Testamentum Amarana lingua verterunt teste Philippo Alegambe de P. Antonio.

Anglice versiones Bibliorum quam plurimæ exstant, de quibus Matthæus Politis in prolegomenis ad novissimam Jacobi I. Regis jussu auspiciis adornatam & A. 1612. primum editam, quam cum commentariis suis vernaculo idiomate edidit Lond. 1688. fol. operi nondum soluto immortalus. Vide etiam, si placet, de illa versione Jo. Dursi in historia rituum Angliæ p. 215. & documenta ad Gvil. Burneti Historiam reformationis Angliæ p. 213. seq. edit. Francof. Galteri Dolani Henrici VIII. biblioscopi versionem N. T. allegat Tho. Gataker² p. 447. Adversar. edit. Lond. Omitto antiquiores, quas memorari non potest in lucem videas Bedæ, Alfredi & quæ in Bibliothecis Angliæ ad MSS. occurrunt sub x) nomine Wiclefi &c.

Anglo Saxonica versio antiqua quatuor Evangeliorum characterè Anglofaxonico excusa Londini A. 1671. 4. cura Matthæi Parkeri Archiep. Cantuariensis & Jo. Foxi. Deinde emendatius, ad latus versionis prisce Gothicæ, cum animadversionibus eruditis Tho. Marci Dordraci 1665. Amst. 1684. 4.

* Hanc & plures alias rariores N. T. editiones versionesque evolvere mihi licuit in Bibliotheca collegæ mei honoratiss. conjunctissimique Jo. Frid. Winckleri, Alexandrini Codicis lectionibus congruere Æthiopica observat Millius in prolegomenis N. T. p. 121.

u) Wiclefi non esse, contendit Warthonus ad Usser. de Scripturis vernac. p. 426. licet à Wiclefo Anglice translatus esse S. Scripturas neutiquam dubitat.

Arabica tres diversæ N. T. versiones exstant, una quæ reliquis præstat, à Tho. Erpenio ex MSto Leidenſi edita Ao. 1616. 4. Altera è Sionitæ recensione legitur in Polyglottis Pariſienſibus, atque in Londinenſibus. Tertia ab hac parum diſtans, vulgataque prima Romæ A. 1591. fol. Addi poteſt etiam quarta in Bibliis Arabicis jūſſu congregationis de propaganda fide editis ibid. 1671. fol. 3. Quam ſubinde ad Vulgatæ verſionis lectiones interpolatam eſſe ſignatur Simonius.

Armenica quam Uſcanus Episcopus Vuſchvaanchæ, jūſſu Jacobi Patriarchæ Armenorum & Concilii ab ipſo A. 1662. congregatim Amſtelodam. 1668. 8. & in Bibliis integris Armenice excudi curavit, cum ſacrorum librorum codices in Armenia præſentent & jam 500. Joachimicis venderentur, nec parum inter præparent. Confer Rich. Simonis Hiſt. Criticam religionis Orientis p. 137. ſeq. & lib. 2. Hiſt. Crit. N. T. p. 196. ſeq. Antiquam verſionem Armenicam non à Chryſoſtomo ut vulgo tradunt vel Gregorio Patriarcha, ſed Chryſoſtomi tempore à diſcipulis Iſaaci Patriarchæ Armeni Moſe Grammatico, Davide Philoſopho & Mampræo cinnicinnadiſe tradit Clemens Galanus lib. I. c. VII. p. 63. ſeq.

Belgica versiones variæ exstant, ſed reliquis facile præfertur quæ ſanctiſſimis jūſſu potentiffimorum Ordinum compoſita, notisq; ſignis illuſtrata prodiit primum A. 1637. fol. De hac aliisq; interſcriptis Belgicis ſacrorum librorum vide ſis Jo. Leuſdenii Philoſophi Hebræo mixtum p. 70. ſeq. & Rev. Henricum Ludolfum Bentheſenium libro de ſtatu Eccleſiarum & Scholarum Belgicarum capi-

Bohemica exſtat in Novo Teſtamento Polyglotto Eliæ Hutteri Bibliis Bohemicis Ao. 1596. 1613. excuſis. Joannis Huſſi verſio Bohemica perſtringitur à Melch. Inchofero in Hiſtoria ſacræ latinita-

Danica versiones duplices exſtant: vel quæ è fontibus * à Joanne Reſenio Selandiæ Episcopo fuit compoſita, ac deinde à Jo. Svaninſendata; vel quæ è Germanica D. Lutheri interpretatione proflu-
git. De utriſque conſules Theologos inſignes Kortholtum lib. de Biblior. edit. capite XXVIII. & Jo. Wandalinum in Episto-
la ad D. Mayerum quam hic verſionis Lutheri Hiſtoriæ p. 68. ſeq.

Bb

inſe-

De Jo. Stenbuſchii examine verſionis Danicæ N. T. adi Nova litteraria maris Baltici
A. 1705. p. 178. & Acta Erud. 1706. p. 342.

inseruit. De Reseniana vide sisætiæ Jo. Mollerum V. C. in Hypomnematis ad Albertum Bartholinum de scriptis Danorum p. 297.

Esthonica habetur interprete Gosekenio. Quin imo duplici lingua Esthonica atque Lettica quæ in Livonia obtinent, Novum Testamentum, sed & universus sacer codex prodit auspiciis Regis Sveciæ gloriosæ memoriæ Caroli XI. & curâ D. Jo. Fischeri & *μακαρις* Livoniarum Superintendentis Generalis. Rigæ, 1685. & 1686. 4.

Finnica sive *Finnonica* N. T. versio interprete Mich. Agricola Rectore Scholæ Aboënsis prodit Holmiæ 1548. teste Baazio & Messenio apud Scheferum. Integer deinde Bibliorum Codex illa lingua translatus curante *Æschillo Petrao* Holmiæ 1642. fol. apud Henr. Kayser, præfat. Petrazi & aliorum trium Professorum Academiæ Aboënsis.

Gallicas versiones N. T. enumerare difficile est. Itaq; antiquioribus à sæculo usq; XIII. videat lector quæ Simonius, Elias du Roi, aliq; observarunt. Recentiores sunt 1) *Francisci Veroni* qui Lovaniensium interpretationem interpolavit. A. 1646. 2) *Michaëlis de Maribus*, Erasmus potissime secuti A. 1649. 1653. 1655. 3) *Diomyssii Aneles* Oratorii D. J. presbyteri, cum notis Criticis. A. 1666. & 1688. 4) *Isaaci le Maître de Sacy*, ejusque sociorum & hyperaspistarum *Fossii* & *Arnaldi* A. 1667. quæ vulgo venit nomine versionis jansenistarum, vel Montensis, ac sæpissime recusa est, & gravissime impugnata, y) *trepide* defensitata. 5) *Antonii Godelli* A. 1668. quæ paraphrasis est sive ut ab auctore ipso vocatur versio explicata. 6) *Dominici Bonini* S. I. A. 1693. & 1703. 7) *Caroli Hurii* Professoris emeriti Parisiensis notis A. 1702. 12. quatuor Volum. 8) *Rich. Simonis* 2) cum notis Criticis. Trivultii 1702. 8. duobus Vol. 9) *Joannis Clerici*, una cum commentario. Amst. 1703. 4. 10) *Davidis Marrini* qui Genevensis Bibliorum versionem emendavit notasque addidit. Amst. 1706. fol.

Germanica vel ante D. Lutherum nostrum prodierunt, vel cum sunt subsecutæ. Antiquissimis interpretibus N. T. accensendus videtur

- x) Animadversiones in hanc versionem à Claudio Bruffono editæ sunt Delphis Batavorum 1697. 12.
- y) Vide Acta Er. A. 1686. p. 201. seq. & Rev. D. Jo. Frid. Mayeri Ecclesiam Protestantæ Lutheraniæ Reformationis Patronam & clientem p. 90. seq. Paschalius vero O. neillus versionem illam Montensem fere est secutus in præclara sua edit. N. T. Observationibus Moralibus illustrata.
- z) Condemnata est Simonii versio à Cardinali Noallio ArchiEp Paris. & Bossueto Episcopo Meldensi. Defensitavit se auctor in remonstratione adversus Cardinalem & lib. III. Epist. select. p. 260 seq. Vide etiam sis quæ in versione illa reprehenduntur in Memoriis litterar. Trivult. 1702. part. I. p. 383. seq. edit. Amst.

Septimus qui sub Lothario Imp. Evangelia versibus Theotisceis reddidit, catus sed mendose admodum a) à Flacio Basil. 1541. 8. Tum *Tatiani* Harmoniam veteri lingua Theotisca convertit, Otfrido non valde ut videtur junior, vulgatam cum perspicua versione & eruditis notis à Clarissimo Jo. Philippo Palthenio, *Magno* 1706. 4. De Bibliis Germanicis ante Lutherum impressis tum etiam de MSS. quibusdam & de versione ipsa *antiquissima Lutheri*, ejusque variis editionibus, translationibusque adhibere pretium est Historiam ejus versionis scriptam à Rev. atque Magno D. Jo. Frid. Mayero. Hamb. 1701. 4. Neque aliud habeo quod addenti addam ejus observatis, quam Novum Testamentum è Lutheri versione in Judæorum gratiam laudabili instituto litteris editum esse Germanicis à M. Christiano Mollero Pastore Ecclesiæ Sandovienfis, Franksfurti ad Oderam 1700. 4. Post Lutherum Germanice vertit libros *Jo. Sacerdotis*, (ne de Johannis Evangelio per *Nic. Crumbachium* Germanice A. 1522. Lipsiæ vulgato, aut Epistolis & Evangeliiis annuis A. 1541. à Georgio Holzajo S. I. illustratis dicam) *Hieronymus Emser* Dresd. 1527. Tubing. 1534. 8. & in Bibliis Germanicis Jo. Eccii A. 1557. 1558. 1602. fol. Tota quoque Biblia Germanica Jo. Dietenbergius, *Magno* A. 1534. fol. qui & ipse in N. T. insistit vestigiis b) *Emseri*. A. 1582. *Caspar Ulenbergius*, & deniq; A. 1661. *Theologi Moguntini*. Eadem præter Bibliorum interpretes *Tigurinos* A. 1525. & Jo. Piscator *Herbornensem* A. 1604. 4. Novum Testamentum Germanice trans- *latus* *Andreas Polanus* Basil. 1603. 8. & non ita pridem Jo. *Henricus Reitze*, *Herbaci* 1703. atq; iterum 1706. 8. E nostris quoq; nuper *Caspar Ernestus* *Herbaci* novam versionem dedit Græcis etymologiis, constructionibus, *notis* et poribusque contentiosius inhærentem, quam propterea splendido *titulo* inscripsit eine mit dem Grundtext genauer übereintreffende Übersetzung *des Alten Testaments*. Amst. 1703. 8. Germanicis versibus totum N. T. A. 1675. 8. Stendaliæ expressit *Daniel Bernhardi*, Superintendens vet. *Marchiæ* Generalis hoc ipso anno 1707. nonagenario propior defun- *ctus*. Notum deniq; est à Socinianis duplicem versionem N. T. Germa- *nice* editam esse, unam quidem plerisque ex illorum cœtu probatam, *Magno* A. 1630. 8. auctoribus Christoph. Ostorodo, Joach. Steg- *manno*, Jo. Crellio &c. alteram privato ausu compositam à *Jeremia Fel-* *dero* Amst. 1660. 8.

B b 2

Criti-

a) Meliorem editionem quam à Lambecio & nuper à Jo. Schiltero τῷ μαχαρίῃ in- *casum* expectavimus, utinam publico tandem impertiant qui bene possunt nobi- *lissimi* Viri Frid. Rostgaardus vel Theodoricus von Stade.

b) Vide D. Mayeri Eccles. Papæam &c. p. 82.

Gothicam versionem quatuor Evangeliorum auctore ut creditur c) *Ulphila* (licet aliud nuper visum præstantissimo Hickeſio) ex antiquo codice qui in Bibl. Upsaliensi aſſervatur deſcripſit & glosſario notisque illuſtravit Franciſcus Junius ſil. In lucem edita eſt litteris Gothicis, addita verſione Anglo Sax. & notis Tho. Mareſchalli Dordrac. 1667. Amſt. 1684. 4. Deinde latino typorum charactere excudi curavit verſionem Islandicam notasque addidit Georgius Stiernhelmus Holmiz 1671. 4.

Græcobarbaram Maximi Margunii verſionem N. T. jam memoravi ſupra p. 190. Recordor etiam me legere latinam vulgatam N. T. interpretationem exſtare redditam Græce, perinde ut olim verſionem latinam V. T. quam ex Hebræo concinnaverat S. Hieronymus ſua ætate Græce tranſlatam à Sophronio refert in Catalogo c. 134. & lib. in Ruſin. Referri etiam hoc loco poſſunt qui Paraphraſi Græca poëtiſta libros Novi Teſtamenti reddiderunt, ut Evangelium Joannis Nonnus qui ſæculo quinto Chriſtiano ſcripſit, & lectiones Evangelicas atque Epistolicas avorum noſtrorum memoria Jo. Poſſelius.

Hebraica verſio exſtat in N. T. polyglotto Eliæ Hutteri. Omittam Mſtas quas viri docti laudant N. T. interpretationes & dictionem verſionem Hebraicam Matthæi de quibus ſupra pag. 126. & verſionem Hebraicam Epistolæ ad Hebræos à Münſtero editam, aliamque recens elaboratam à Frid. Alberto Chriſtiano ex Judæo æditamq; Lipſ. 1676. 4 cum præſatione Theologi inſignis Jo. Benediſti Carpozii, qui Münſterianâ in Codice ſuo non reperit, itaq; parum abeſt quin neget eandem eſſe. Sed eſt mihi editio Matthæi Hebraici Münſteriana Baſil. 1578. 8. in cujus calce Epistoſa ad Hebræos latine & Hebraice legitur. Lectiones Epistolarum & Evangeliorum Hebraice editæ ſunt ab eodem Elia Huttero, ſed dictionem in illa verſione haud ſatis caſtigatam obſervat Imbonatus Bibl. Hebræo latin. p. 38. Ibidem lego Erhardum Schlegium Stekboræum Helvetium Evangelia Joannis & Lucæ Hebraice verſione donaviſſe. Memorat & p. 50. Friderici Petri Evangelia anniverſaria Hebraice converſa Antvverp. 1581. 8. Georgii Mayeri è Soc. Jeſu Novum Teſt. Hebraice verſum cujus mentionem facit Ribadeneyra, editum eſſe haud exiſtimo. At D. Lutheri verſionem Germanicam N. T. litteris Hebraicis excuſam nuper prodiſſe, dixi paulo ante in verſionibus Germanicis. Lectiones quoque anniverſarias Evangeliorum Hebraice edidit Gvil. Robertſonus. Lond. 1661. 8.

Hiber-

c) Vide Baazii inventar Eccleſ. SveoGothor. p. 86, & Georgii Frid. Heupelii eruditam diſſ. de Ulphila Wireb. 1693. 4.

Hibernica N. T. versio interprete Gvil. Daniele lucem vidit a Wilhelmi Usserii equitis aurati, Lond. 1602. 4. recusa ibid. 1681. Confer Arnoldi Booti indicem auctorum animadversionibus sacris præmissum, vocabulo *vernacula*, & de Hibernica versione V. T. quam à Sango adornari curavit Gvil. Bedellus Kilomoriensis Episcopus, Gvil. Bedellum in Bedelli vita p. 120. seq. & Simonium lib. 2. Hist. Crit. N. T. p. 116. seq.

Hispanica quæ Eliæ Hutteri N. T. polyglotto inserta est auctor habet Cassiodorum de Reyna, qui tota Biblia transtulit Basil. 1569. 4. Test. ex eadem versione paululum mutata recusum A. 1596. ut Cassiodori de Valere Biblia Hispan. Amst. 1602. & Novum Test. separatim 1627. Exstat & versio Hispanica N. T. interprete Francisco Dryan-nyedo Enzinas (de Aquifolio) A. 1542. & Joannis Peressii Venet. De antiquioribus versionibus Biblicis Hispanicis videri possunt Antonius in Bibliotheca Hispana Veteri T. 2. p. 57. 259. &c. & Caspar Lindenbergius in erudita Epistola d) de non contemnenda lingua Hispanica utilitatibus Theologicis.

Hungarica N. T. interpretatio prodiit Oppenheim. 1612. 8. & 1646. 12. & universorum Bibliorum, Casparo Carolo interprete Oppenheim. 1686. 8. Exstat & versio Georgii Kaldi Soc. Jesu, Viennæ 1626. & in Kaldus A. 1629. etiam Evangelia & missas per annum legi Hungarice vulgavit.

Islandica versio Evangeliorum edita est à Clariss. Stiernhielm in Gothica versione, de qua supra dixi, Svecica item ac latina. & de Islandica duplici totius S. Scripturæ editione Ad. 1584. & excusa videndus Jo. Mollerus V. C. in Hypomnematis ad Albertum Rotholinum de scriptis Danorum p. 227.

Italica versiones N. T. quæ hodie legi solent vel Antonio Bruc- abentur ex edit. Bibliorum Veneta 1538. 4. vel Joanni Diodato 1607. 1641. fol. vel alterutram harum interpolatam referunt, & Cæcilianam quidem editio N. T. Veneta 1542. 1552. 1562. Lugd. &c. Antiquior est Nicolai Malermi Abbatis Benedictini, paucis voluminibus excuderunt Veneti A. 1471. 1477. 1507. 1541. Ne dicam de aliis Italice exculis jussu Sixti V. A. 1589. sed mox iterum suppressis, de quibus Gregorius Leti in vita Sixti V. parte 3. libro IV. p. 385. seq.

Bb 3

Lap-

a) Legitur in Novis litterarum maris Baltici A. 1702. mense Octobri p. 302. seq.

Lapponica lingua vidi Evangelia atque Epistolas Dominicales excusas in manuali Lapponico Jo. Tornæi. Holm, 1648. forma octava majore, sumtu Regio.

Latina versiones Bibliorum atque adeo N. T. vel antiquæ sunt vel novæ. Antiquæ fuerunt innumera, ut ex Hieronymo & Augustino multi annotarunt. Præ ceteris probata fuit quæ vetus *Italica* e) appellata est, ut verborum tenacior cum perspicuitate sententiæ. Hujus specimen Evangelium Matthæi edidit Jo. Marcianus Paris. 1695. 12. Et totius fere Novi Test. versio ante Hieronymiana restitui posset & Codice antiquissimo Beza & altero Regio Paris. vel Claromontano. Eadem quæ veteres illas secuta est *Hieronymiana*, omnium fere prior usum sensim abolevit, itaque hac uti non dubitarunt, si non Augustinus ipse, f) certe Salvianus, Eucherius, Prosper, Fulgentius, Junilius, Petrus Chrysologus, Gregorius M. g) &c. Eadem hodie venit nomine versionis vulgatæ, cuius editio antiquissima est A. 1462. ** quam deinde secuta Moguntina A. 1472. Norimbergensis 1475. Antvv. 1487. Colonia 1479. Veneta 1497. aliæque innumera. In emendando latino interprete post Vallam & Erasmus suis in N. T. annotationibus, diligenter versati sunt quorum præ ceteris probandæ editiones Rob. Stephanus, Lucas Brugensis, Lovanienses Theologi, & Sixtus V. ac Clemens VIII. Pontifices. h) Luculenta quoque editio Regia Paris. 1642. fol. typographico caractere majore octo voluminibus. Veterem versionem interpretati sunt Isidorus Clarius 1542. Renatus Benedictus, 1558. Lucas & Andreas Osiandri 1592. 1600. & Paulus Eberus 1574.

- ** Hanc editionem Joannes Faustus & Petrus Schefer pararunt Moguntia & tandem scripta manu essent vendiderunt ejus exempla Parisiis pretio 60. coronatorum. Hinc ex multitudine illorum in suspicionem artis Magica venerunt, donec aperto typographiæ artificio, sententia Parlamenti fuerunt absoluti. Vide Seraphin rerum Moguntinar. lib. 1. & Chevallierum in originib. typographiæ Paris. part. 1. c. 1.
- e) Vide P. Pithæum de latinis sacror. Biblior. interpretibus, p. 5. seq. Opp. Paris. 1609.
- f) Augustinum Hieronymi versione usum in speculo & alibi notat Jo. Morinus in Bibl. p. 481. seq. & Marcianus prolegom. ad Bibl. divinam Hieronymi §. 4. Sed Augustini speculum interpolatum esse contendit Rich. Simon in Critica sive censura Bibl. Hieronymiana, p. 26. seq.
- g) Gregorius M. præf. in Moralia: *Sedes Apostolica cui præsidet utraque editio* (veteri Italica & Hieronymiana.)
- h) Perquam nitidæ sunt sed non minus raræ hæ editiones (prima Sixti præcipue) editæ in urbe Roma typis majoribus 4. & fol. Quoniam autem in posteriore Clementis editione multa emendata atque aliter posita fuerunt quam in Bibliis Sixtinis, hinc Tho. Jamesius libellum quo utramque inter se contulit inscripsit bellum Papale. Lond. 1600. 4.

Inter recentiores *Laurentius Valla* Novi Test. versionem edidisset teste *Erasmio*, ni à Pontifice fuisset prohibitus. *Jacobus Faber* Stapulensis non modo vulgatâ IV. Evangeliorum versionem asteriscis & obeliscis distinctam ad Græca exegit, sed & Epistolas Pauli dedit ex duplici versione, veteri & sua recens elaborata, additis commentariis. Eodem tempore Novum Test. vertit præter *Complutensis* curatores editionis *Erasmus A.* 1616. Hic suam versionem sæpius, ut supra notare me memini emendavit & *Matthiam Flacium A.* 1570. ac *Matthiam Hafenrefferum Ao.* 1614. interpolatores est nactus. Biblia universa transtulit *Santes Pagninus* Lugd. 1528. Pagninum interpolavit *Arias Montanus* concinnata versione interlineari A. 1571. Ante Montanum *Tigurini A.* 1543. & *Seb. Castellio A.* 1550. tota Biblia transtulerunt cujus posterioris versio emendatior recusa est A. 1573. & cum defensione versionis N. T. contra *Bezam*, Lipsiæ 1698. fol. De *Beza* interpretatione supra dixi, præter quam memorandus etiam *Erasmus Schmidius* qui A. 1658. N. T. à se translatum cum commentariis dedit in lucem, & qui libros sacros universos de integro latine reddidit opèri immortuus præclarus doctor *Sebastianus Schmidius* Argent. 1694. 4.

Paraphrasin latinam N. T. *Erasmio* debemus, & qui *Hammondi* paraphrasin ex Anglico latine vertit, atque *Harmonia* suæ Evangelicæ paraphrasin & ipse subjecit, *Joanni Clerico V. C.*

Metaphrasin Poëticam Evangeliorum, ne de *Sedulio* & *Proba* *Faltoniæ* centonibus dicam, versibus latinis jam olim dedit *Juvenus*, Actorum Apostolicorum Arator: at Epistolarum Paulinarum Metaphrasin Elegiacam *Franciscus Bonadus* Augeriæ presbyter Basil. 1537. 8.

Lettica & Livonica. Vide supra in *Esthonica*.

Lituanica Biblia interprete *Samuele Boguslao Chylinski Litmano* lucem viderunt Lond. 1660. Quod vero *Micrælius* in Hist. Eccles. p. 778. Nicolaum quoque *Radzivilium* Olicæ Ducem qui A. 1565. obiit Biblia in Lituanicam linguam transferenda curasse scribit, de Polonica videtur esse accipiendum, de qua infra. Differt autem Lituanica dialectus à Polonica, Servica, Bohemica, Croatica &c. ut Gallica ab Italica & Hispanica, vel uti *Esthonica* differt à Finnonica & Lapponica.

Lusitanica versio N. T. jussu Illustris & præpotentis Societatis Belgicæ commerciorum quæ in Indiam Orientalem exercentur edita est Amsterod. 1681. 4. recensita à *Bartholomæo Heynen* & *Joanne de Vooght*,

Malai-

Malaica lingua Novum Testamentum reddidit Daniel Brovverius A. 1668. 4. Evangelium quoque Matthæi à Joanne van Halbe Malaice verbum memoratur in versionibus centum Orationis Dominicæ junctim editis.

Moscovitica. Vide infra *Russica*.

Perfica Evangeliorum versio duplex typis exscripta existat, una à Græco composita circa A. C. 1341. & è tribus MSS. cum versione *Abrahami Wheloci* Prof. Cantabrig. & notis ob fatum auctoris non ultra caput XVII. Matthæi deductis Lond. 1657. fol. Altera facta è Syriaco & cum versione *Davidis Clerici* & *Thomæ Gravii* notis vulgatum tomo quinti operis Biblici polyglotti Waltoniani. Confer de hac versione Simonium 2. Hist. Crit. N. T. p. 7. & 205. & Hottingeri fasciculum p. 112. De Historia JESU CHRISTI & Historia Petri quam in gratiam Eucherii magni Mogoris Persice condidit *Hieronymus Xaverius*, dixi in Cod. Apocrypho N. T. pag. 381. & 828. seq.

Polonice libros S. Scripturæ primus reddidit Jo. Leopoldus teste Staravolski de scriptoribus Polon. p. 79. Hieronymi Leopoldi circa A. C. 1536. clari versionem celebrat Sixtus Senensis. Sed celeberrima sunt Biblia auspiciis Nicolai Radzivilii 1) Ducis Olicensis & Breſtiae in Lituania, 1663. fol. Recusa Dantisci 1632. Amst. 1660. Novum Testamentum quoque Thorun. 1585. Amst. 1686. 8. Simoni Budnæi anti Trinitarii versio Bibliorum Polonica prodiit in Lituania 1572. 4. Novum Test. è versione Martini Czedrovii Ao. 1577. 4. & Valentini Smalcii Racov. 1620. 12. Denique versio Bibliorum è versione Jacobi Wieci è Soc. Jesu, Cracov. 1599. Idem Wiecus teste p. 392. Sorvvello, Harmoniam quoque Evangelicam Jansenii, Evangelia & Epistolarum anniversarias, præterea N. T. cum argumentis capitum notisque Polonice versa prælo dedit. Eodem tempore Justum Rabum ex eadem societate Polonicam Bibliorum translationem concinasse Sorvvello memorat.

Russica sive Moscovitica versio Bibliorum prodiit Ostroblaz 1581. fol. Existat quoque Novum Testamentum separatim typis exscriptum. Codicem ante 400. annos manu exaratum memorat Stephanus notis ad Saxonem Grammaticum p. 11. Vide & de hac versione Simonium lib. 2. Hist. Crit. N. T. p. 223. seq. & Jo. Sauberti prolegomena ad Varias lectiones Evangelii Matthæi p. 46. seq. Novam versio-

neam

1) Confer Bælii Lexicon in *Radzivil*, nota C.

linguis originariis ab aliquo tempore pararunt k) Ernestus
 & Elias Kopyevvitz.

Slavonica versio Bibliorum, dialecto Vandalica sive Illyrica (à
 Russica illa differt) interprete Georgio Dalmatino vidit lucem
 Varcbergæ A. 1584. fol. præfixa Germanica præfatione. Quæ vero de
 antiqua Slavonica Sacrorum librorum interpretatione ad Methodium
 Cyrillum aut falso etiam ad Hieronymum auctorem relata plerique
 errant, de industria prætereo.

De *Suecicis* Bibliorum versionibus accuratam notitiam petere
 prolegomenis præmissis novissimæ editioni jussu potentissimi
 CAROLI XII. editæ Holmiæ A. 1703. fol. Cui hæc editio non
 minus, is consulet Acta Eruditorum A. 1704. p. 342. seq.

De *Syriaca* versione N. T. qua nulla facile antiquior exsta-
 tumatur, dissertationem perquam eruditam edidit Andreas Mul-
 Greiffenhagius Berolini 1673. 4. qua inter alia p. 27. negat se
 persuasum hanc quam ex Antiochenis exemplaribus descriptam
 verius, eandem ipsam esse in quam Jacobus Nisibensis & Ephraim Sy-
 commentati sunt. Post editionem primam nitidam Viennensem
 1662. 4. quam è duobus MSS. dedit Jo. Albertus Widmanstadius, Syria-
 veris vulgata est Cothenis à Martino Trostio A. 1521. 4. subjecta singulis
 versione Emanuelis Tremellii, & subnexis volumini quinque præce-
 editionum Variis lect. Deinde exstat in Bibliis Regiis Antverpien-
 1571. Parisiensibus A. 1645. Gabriele Sionita potissimū curante
 ejus Epist. ad Neuhusium in Allatii *συμμικταις* p. 297. & 300. (sq.)
 indinensibus 1657. Denique punctis tam diacriticis quam vocali-
 ornatam caractere nitido recudi fecit separatim Egidius Gutbierius
ὁ μακαρίτης, addita versione latina Evangelii Matthæi, lexico
 & Variis lect. Hamb. 1663. 8. In hac editione & in polyglottis
 entur etiam Epistola posterior Petri, & secunda ac tertia Joan-
 & Judæ Epistola quas edidit Pocokius l) Lugd. Bat. 1630. 4.

Cc

& Apo-

Nova litterar. maris Baltici A. 1698. p. 94. Acta Eruditor. A. 1705. p. 240. aufgesan-
 gne Briefe Tomo III. p. 257.

1) Pocokius in præf. *A quo aut quando in linguam Syriacam translata sint hæc Epistola, su-
 pra vires meas disquisitio est. Unum tamen monere liceat, Dionysium quendam qui
 commentarius Syrius hæc una cum ceteris Canonicis & Actis Apost. nec non Apocalypsi il-
 lustravit, in præf. ad secundam Petri monere, Epistolam secundam Petri non fuisse
 versam in linguam Syriam cum libris qui diebus antiquis redditi sunt, ideoque non in-
 ventis*

& Apocalypsis m) quam è MS. Scaligerano quod est in Bibl. Leideni-
gavit cum versione Ludovic⁹ de Dieu A. 1627. 4. recusa post ejus O-
ra Amst. 1693. fol. Hæc enim in plerisque MSS. Syriacis n); & in pri-
mis editionibus desunt. *Hebraicis* litteris versio N. Syriaca descripta
prodiit Heidelbergæ A. 1568. fol. & Genève 1569. fol. cum versione
Tremellii, & Græco N. T. cum Beza translatione. Deinde minori for-
ma Antvverpiæ à Plantino A. 1575. sine punctis. Hinc *Guidonis Boderiani*
Boderiani cura Paris. 1584. 4. cum versione interlineari, N. T. Græco
& vulgata. Præterea in N. T. polyglotto *Elia Hutteri* Norimb. 1584.
fol. Denique ante paucos annos in Germania, edente *Christiano Knorren*
L. Barone de Rosenroth.

Turcica versio Novi Test. auctore *Gvil. Seamanno* prodiit Oxon.
1666. 4. Præterea Albertus Bobovius sive Bobovvsky Polonus
gratiam Levini Warneri totam Sacram Scripturam Turcice vertit,
hodie in Bibl. publica Leideni MSta asservatur. Confer de hoc Bo-
vio Thomam Hyde in appendice ad Cosmographiam Adami Peric.
Etiam Ali-Beigh Muhammedis IV. interpres Biblia vertit Turcice.
Ilego in præfatione ad Catechesin Lutheri Virginiana & Svecica ling.
jussu Caroli XI. Regis vulgatam Holmiæ 1696. 8. Andreas vero Mol-
lerus in notis ad Azizi Nesephæi Tartari fragmentum lingua Turcica
scriptum de cognitione Dei & hominis, ubi allegat verba CHRISTI
ann. III. 3. *Ista*, inquit, *auctor Arabice citat, nescio unde. Namque*
peniana versio & Parisina quam Londinensis sequitur aliter habent. Turcica
Scriptura sive integre sive ex parte factam versionem non credam auctorem
Quam Jo. Ungnadius fieri curavit Thuanus O) lib. XXX. teste, recentior procedit

veniri nisi in translatione Thomæ Episcopi Heracleensis. Hujus Thomæ Heracleen-
sis versionem MS. Novi Test. ea quam nos legimus meliorem accuratiorēq; merito
sua eleganter descriptam habuit Prockius teste Rev. Hochstetero Theologo Tubin-
geni Orat. inaugural. p. 29.

- m) Interpretem Ludovicus de Dieu vocat *Lucam* quendam, ut ipsi quidem videtur Ma-
ronitam. At Rich. Simonio lib. 2. Hist. Crit. N. T. videtur potius Europæus.
- n) Confer Cosmæ Indoplevstæ locum à me allatum supra p. 145.
- o) Thuanus ad A. 1665. qui Ungnadio emortualis fuit, testatur eum incredibili propa-
gandæ religionis desiderio ardentem immensis sumtibus Biblia sacra & Theologo-
rum aliquot scripta in linguam Turcicam & Croaticam converti, & ad gentes illa-
rum linguarum peritas transferri curasse. Andreas Mollerus in Annalibus Frei-
bergenibus p. 284. de eodem Ungnadio: *er hat mit großen Unkosten das Neue*
Testament / die Augspurgische Confession und andre Christliche Bücher in Croati-
sche

has MS. quod CPoli A. 1559. erutum est. Vetus quidem Testamentum Judæi in Turcia legere dicuntur, sed qui in Turcia sunt Christiani, vel Syriace vel Græce vel Iberice vel aliter Scripturam legunt.

Vandalica. Vide supra, Slavonica.

Virginiana versio Bibliorum auctore Jo. Elioto lucem vidit Cantabrigiæ in Nova Anglia 1663. & 1685. 4. Sed alia plane est lingua Americanorum Virginiana qua Catechismus Lutheri editum esse paulo ante memorabam.

Wallica sive CambroBritannica Novi Test. versio excusa est 1567. 4. Bibliorum integrorum 1588. 1620. & 1689. 8.

Hæc de versionibus Novi Test. dicta sufficiant, in quarum multis cum videmus nullam plane repertam esse hactenus omnibus absolutam, minus mirabimur Matthiam Flacium diligentem sacrarum litterarum scrutatorem jam olim scribere non dubitasse cap. 2. Clavis S. Scripturæ tractatu VI. *Verissimum sane est, nullam sacrorum Codicum versionem prorsus vel jam factam esse vel deinceps fieri posse, etiamsi aliquo angulo tentaretur, in qua plane nullus sit lapsus.*

Commentaria Veterum quotquot edita sunt Græce vel latine in libros Novi Testamenti.

Ex antiquis Ecclesiæ Doctoribus Græcis in *Mattheum* exstat Cyriacus sed non p) integer: tum Jo. Chrysostomus: & longe junior Theophylactus operis q) Imperfecti.

In *Marcum* Victor Antiochenus & commentarius latine editus Theophylacti versionibus latinis Chrysostomi,

In *Lucam* Titus Bostrensis, sive junior aliquis sub illo nomine.

In *Joannem* Origenes (iterum r) truncus) & Chrysostomus Cyrillus Alex. (itidem s) haud integer.)

Cc 2

In

die Sprache transferiren / und mit oerulischen und glagolischen Buchstaben in Teutschen drucken lassen. Cyriacus Spangenbergius in Chronico Sax. ad A. C. 1564. notat hoc instituto fideliter eum adjutum esse à Primo Trubero Croato, Stephano Consule Austriaco, & Antonio Dalmata.

Græce à cap. XIII. 36. tantum ad XXII. 33. Sed latine ex veteri (Bellatoris ut videtur) versione usque ad XXVII. 66.

Defunt homiliæ in tria postrema Matthæi Capita, & opus ipsum latine tantum exstat, sicut quoque Euthymius nondum Græce prodiiit.

Definunt in Joann. XIII. 33.

Defunt quæ Cyrillus scripserat à cap. X. 17. ad XII. 49. quod non observantes quidam Jodoci Clichtovei supplementa pro Cyrilli verbis laudaverunt.

In *universos Evangelistas* Catenæ Patrum à Corderio & Possino editæ, tum latina commentariorum Theophili Antiocheni * versio, Theophylactus & Euthymius Zigabenus.

E latinis veteribus in *Mattheum*, Hilarius Pictaviensis, Hieronymus, Chromatii t) quædam: Augustini quæstiones, Christianus Druthmarus Grammaticus, Paschasius Ratbertus, Rabanus Maurus. Anselmus Cantuar. (sive ut alii Gvil. Parisiensis) & Rupertus Tuitiensis, ne de inedita Hildebrandi (postea Gregorii VII.) expositione dicam.

In *Marcum* Hieronymus & fragmenta sub Jo. Hierosolymitani nomine, vulgata.

In *Lucam* Ambrosius & qui editus est sub nomine Jo. Hierosolymitani.

In *Joannem* Augustinus, Alcuinus, Rupertus Tuitiensis.

In *Evangelistas universos* Augustini quæstiones & Arnobii junioris annotationes in loca quædam, & scriptores Harmoniarum quos infra separatim recenseo. Tum Beda, Hugo de S. Victore, & Tho. Aquinas in Catena aurea è Patribus collecta.

In *Acta Apostolorum* Græci Chrysostomus, Oecumenius, Theophylactus. E latinis Beda.

In *Epistolas Pauli* è Græcis Chrysostomus, Theodoritus, Oecumenius, Theophylactus: ne de Euthalii prologis dicam, & ineditis Damasceni scholiis, Photiique Commentariis MSS. Sola enim edita hoc loco referre mihi animus est. In Epistolam ad Romanos Origenes exstat è versione Rufini sub falso nomine Hieronymi. Prodiit etiam Basileæ 1537. 4. apud Robertum Winter Veteris Theologi Græci succincta in Epistolam ad Romanos exegesis, Jo. Lonicero interpretata. Sed si recte memini eadem illa cum Theophylacto.

E latinis Hieronymus u), Pelagius sive potius Pelagianus quidam inter Hieronymi editus opera, alius item qui legitur inter opera Ambrosii x) & Hilarius Diaconus à multis incerta conjectura existimantur:

* Utrum Theophilus sit auctor, vide disquirentem Clariss. Tenzelium diff. Select. pag. 214. seq.

t) In caput V. & VI.

u) Hieronymi non in omnes Epistolas habemus, sed tantum ad Galatas, Ephesios, Titum ac Philemonem. Alter vero commentarius inter Hieronymi opera editus sive Pelagii ipsius, ut Vossio in Hist. Pelag. p. 11 seq. & Garnerio ad Mercatorem p. 167. persuasum, sive Pelagiani cujusdam, ut malebat Cotelerius ad Patres Apostol. T. 1 p. 89. seq. prætermisit Epistolam ad Hebræos.

x) Commentarius in Epistolam ad Hebræos alterius esse auctoris à reliquis & è Chrysostomo collectus videtur, cujus homilias in hanc Epistolam ex ore Magistri sui digessisse traditur Constantinus presbyter Antiochenus.

Sedulius item Scorus & Remigius (non Remensis nec Lugd. sed
 Modorensis sive Haymo Halberstad. Primasius, Beda sive Florus
 Dunelmensis, Rabanus Maurus, Lanfrancus Cantuariensis, Anselmus si-
 cerevens Cenomanensis, Petrus Lombardus & Jo. Sarisberiensis.

In *Epistolam ad Romanos* Petrus Abeilardus & Guilelmus Remen-
 sis, in *ad Galatas* Claudius Taurinensis, (quæ enim in Mattheum &
 Pauli Epistolas scripsit, nondum sunt editæ.)

In *Epistolas Catholicas* è Græcis Occumenius, ut breves adum-
 brationes sive explicationes omittam quæ in loca quædam harum Epi-
 stolarum leguntur sub nominibus Clementis & Didymi Alexan-
 drini. Et Victoris Antiocheni Commentarium MS.

Et latinis in primam Joannis Augustinus, in Epistolas Catholi-

In *Apocalypsin* Arethas & Andreas Græci: latini Victorinus, Ty-
 berius inter Augustini Opera, Baringvedus sive Berengarius * Anglus
 Jo. Ambrosii nomine editus, Primasius, Beda, Ambrosius Auth-
 enticus, Haymo, Anselmus Laudunensis, Bruno Casinensis, Richardus de

In Evangelia & Epistolas anniversarias Commentarius ha-
 beris Patribus collectus à Smaragdo, & Homiliarium Pauli Diaconi,
 item Mauri Homiliæ & Radulfi Ardentis, Honoriique Augusto-
 ri E Græcis Homiliæ Theophanis Ceramei.

*Commentarii 2) præcipui recentium in
 N. T. latine editi.*

In *universam Sacram Scripturam*. Glossæ Ordinariæ & interli-
 terales Walafridus Strabus Fuldenensis & Anselmus Laudunensis,
 & commentariis Nicolai Lyrae & Pauli de Carthagera ad illa an-
 tiquioribus. Antvverp. 1634. fol. sex Volum.

Cc 3

Hugo-

Bibl. Cisterc. p. 174 seq.

Warthon. Auctar. ad Usser. de Scripturis vernaculis p. 397.

Pleniorum horum recensione[m] expectabit lector à R. P. Longo Oratorii Parisiensis
 præbytero in Bibliotheca sacra Scripturæ quam incredibili studio jampridem in-
 struit. Nam Gvil. Crowei quidem Elenchus scriptorum in sacram Scripturam
 Lond. 1672. 8. quam fere sequi se proficitur Clariss. Lipenius in Bibl. Theologi-
 ca, & Bern. Lamy in calce Harmoniæ Evangelicæ, tum Jo. Caroli Caroli Pæti Bibl.
 exegetico Biblica Lips. 1703. 8. non sunt usque quaque accurata. Et summe Rev.
 D. Mayeri Bibliothecæ Biblicæ pars tantum prima lucem vidit, dum per ardua ne-
 gotia hæcenus prohibitus est Vir Magnificus reliquas absolvere,

Hugonis Cardinalis Commentaria. Venet. 1600. fol. 1500 voluminibus.

Dionysii Carthusiani. Lugd. 1573. fol. septem voluminibus.

Tho. de Vio Cajetani commentarii in totam S. Scripturam exceptis Cantico Canticor. Prophetis & Apocalypsi. Lugd. 1639. fol. quinque voluminibus.

Jo. Marianæ scholia Madrit. 1619. fol. & cum supplementis Petri Lanfelli & notis Biblicis Emanuelis Sa. Antvv. 1624. fol.

Biblia magna Joannis de la Haye Paris. 1643. fol. quinque; in quo opere habes commentarios Jac. Tirini, Steph. Menochii, Emanuelis Sa & Jo. Gagneum atque Gvil. Estium in loca difficiliora ejusdem Bibliis maximis occurrunt præterea uberiora prolegomena variae versiones latinæ earumque concordia & commentaria Nicol. Lyra. ibid. 1660. fol. tomis XIX.

Cornelii à Lapide commentaria in universam Scripturam cepto Jobo & Psalmis. Antvv. 1671. fol. decem Volum.

Francisci Junii & Imman. Tremellii Biblia cum brevibus notis. Editio optima Wecheliana 1603. fol. cum Pauli Tossani indicibus.

Jo. Piscatoris in utrumque Testamentum. A. 1646. fol. octo Volum.

Critici sacri excusi Londini fol. tomis IX. in quorum VI. habes ad N. T. notas Vallæ & in Vallam Jac. Revii, tum Erasmi Stephani, Francisci Vatabli, Seb. Castellionis, Isidori Clarii, Nic. Zanchii, Jo. Drusii, Jos. Scaligeri, Is. Casauboni, Jo. Cameronis, Ottonis Gualteri, Jac. & Ludovici Capellorum Jo. Pricæi & viri summi Hugonis Grotii Abrahami item Sculteti exercitationes Evangelicas. Reculi deinde Critici in Belgio & Francofurti quoque 1701. cum duobus Voluminibus supplementorum, sed ad N. T. nihil quicquam accessit præter Jo. Knatchbulli animadversiones & Andreæ Masii quædam.

Matthæi Poli Synopsis Criticorum & aliorum S. Scripturæ interpretum. Lond. 1669 - 1676. fol. quinque Vol. recusa Francofurti 1679. hinc Ultrajecti Jo. Leusdenio curante A. 1686. Denique iterum Francofurti minoribus typis A. 1694. 4.

Ludovici de Dieu notæ in utrumque Test. Amst. 1693. fol. 10.

Jo. Dougtæi Analecta sacra in V. & N. T. Lond. & Amst. 1693. 8.

Daniel Brenius in utrumque Test. ibid. 1664. fol.

Lucæ

Lucæ Osiandri Biblia cum notis. Francof. 3. Volum. 1608. fol.
D. Abrahami Calovii Biblia illustrata. Francof. 1672. fol. quin-
que Volum. Prætereo Jac. Raupinm, aliosque.

In totum Novum Testamentum Nicolaus Gorram. Antvverp.
1617. 1620. duobus Volum. fol. Benedictus Arias Montanus. Antvverp.
1571. 1588. 4. Alphonsus Salmeron Madrit. 1597-1602. sedecim Vo-
luminibus & Brixia 1601. denique Colon. 1602. 1604. Natalis Bedda,
Et Leus, Stunica &c. in loca varia N. T. contra Erasmus, è quibus Sta-
nius ceteris eruditior legitur etiam in Criticis Anglis.

Jo. Calvinus in totum N. T. excepta Apocalypsi. Theod. Be-
nigolpus Gvalther⁹, Bened. Aretius, Augustinus Marloratus, Dan.
Teggenus, Joannes Coccejus &c. ne dicam de anti Trinitariis Socino,
Gellio, Schlichtingio, Wolzogenio, & Georgio Enjedino, cujus detor-
siones confutavit Haberkornius, ac nuper in Germanico opere de divi-
nitatis CHRISTI Philippus Jacobus Spenerus ὁ μακαρίτης.

Henr. Hammondi Paraphrasis & commentarius ad N. T. ex
Medico latine translatus à Jo. Clerico V. C. qui suas & ipse notas addi-
dit. Amst. 1698. fol.

His adde notas Criticas ad N. T. scriptas à Joach. Camerario,
Dietrich Heinsio, Alexandro Moro, Nortono Knatchbull, ac nuper à Clariss.
Bernardo Lamberto Bos. Et commentaria Victorini Strigelii, Matthiæ
Lamberti, Erasmii Schmidii in N. T. notasque haud contemnendas Jo.
Fechrii, Theologi Gryphisvaldensis, editas nuper cum præf. Rev. D.
Fechrii. Rostoch. 1706. 4.

In quatuor Evangelia Jacobus Faber, Jo. Maldonatus, Adamus
Sutorius, Aloysius Novarinus, Franciscus Lucas Brugenensis, Joannes de
Lugd. 1681. fol. tribus Volum. quinta editio. Petrus Possinus
in Collegio Evangelico.

Jo. Lightfootus, Balduinus Walæus, Jo. Boissius, Petrus Keu-
perus. Henr. Bullingerus.

Martinus Bucerus, Erasmus Sarcerius, & Jo. Georgius Dors-
ius nuper admodum vulgatus cum erudita præfatione Theologi insi-
per Jo. Fechrii. Hamburg. 1706. 4.

De Harmoniis Evangelicis dixi inferius separatim.

In Matthæum Thomas Aquinas, Alphonsus Toftatus hujusque
Epitomator Petrus Ximenes, Jacobus Alphonsus de Avendano, Jo. Fe-

CHUS,

rus, Paulus Palladius de Salaza, Franciscus Titelmannus, Matthias He-
camp. Mogunt. 1690. 8. tribus Vol.

Frid. Spanhemii patris dubia Evangelica, & Frid. Spanhemii
Filii Vindiciæ Evangelicæ T. 3. Opp. Jo. Pricæus, Carolus Maria de Veiel.
Et in loca selecta Franciscus Gomarus. Christoph. Pelargus. Wolfgan-
gus Musculus. Simon Episcopus in capita priora XXIV.

Petrus Kirstenius, Jo. Gerhardus, cum Jo. Ernesti Gerharti
fil. Analectis: Jo. Brentius, Egidius Hunnius, Dav. Chytræus, Melanch-
thon &c. Petri Winstrupii pandectæ in prima X. capita, duobus Vol. in
folio. Auctor Speciminis Antiquitatum abstrusiorum in Matthæo An-
1657. 4.

In *Marcum* lectiones II. Joannis Gersonis, Commentarius
Angeli del Paz, Stanislaus Socolovius, Joannes Soarez Episcopus Conin-
bricensis.

Carolus Maria de Veiel, Lamb. Danæus.

Christophorus Hegendorfinus, Jo. Winkelmannus.

In *Lucam* Bonaventura, Angelus del Paz, Didacus Stella, So-
lovius, Soarez, Franciscus Toletus.

Jo. Pricæus, & in loca quædam cap. 1. & 2. Franciscus Gom-
rus, Christoph. Pelargus.

Jo. Brentius, Jo. Winkelmannus, Franciscus Lambertus.

In *Joannem* Thomas Aquinas, Bonaventura, Claudius Grillo-
dus, Benedictus Pererius, Franciscus Titelmannus, Franciscus Ribera, Jo-
Ferus, Franciscus Toletus.

Jo. Oecolampadius, Wolfg. Musculus & in loca selecta Gom-
rus, in caput X. & XI. Pricæus, Christoph. Pelargus.

Jo. Brentius, Phil. Melanchthon, Alexander Alesius Scholae
professor Lipsiensis, Caspar Cruciger, Cassiodorus Renius, David Chy-
træus, Jo. Wigandus, Nicolaus Selneccerus, Egidius Hunnius, Georgius
Mylius, Paulus Tarnovius, Wilh. Lyserus & Christianus Nifanius. Fran-
cof. 1684. 4. denique Analysis ac paraphrasis D. Seb. Schmidii. An-
gent. 1684. 4.

In *Acta Apostolorum* Jo. Ferus, Caspar Sanctius, Alloysius Nov-
rinus, Bened. Pererius, Arturus Pitseus, Jo. Lorinus, Libertus Fromen-
dus, Nicolaus du Bois, Jo. de Sylveira Lugd. 1678. fol.

David Pareus, Henr. Bullingerus, Jo. Pricæus, Jo. Lightfootus,
Balduinus Walæus, Jo. Boissius, Jo. Pearsonii Annales Paulini & præle-
ctiones

in prima capita Actor. Caspar Streso, & Carolus Maria de Veiel.
s Actorum locis afferunt quoque lucem Sam. Basnage V. C. T. 1.
ium & Lud. Cappellus in Historia Apostolica illustrata. Tum vitæ
scriptores de quibus supra p. 151. Gerbrandum vero van Lee-
qui paraphrasi & notis eruditis hunc librum Belgico sermone ex-
Amst. 1704. 8. duobus Vol. aliosque qui Anglico, Germanico,
idiomate illum sunt interpretati, de industria prætereo, quo-
ros tantum referre constitui qui latina lingua editi sunt.

Neque omittendi qui Acta illustrarunt è nostris, Justus Jonas,
entius, Dan. Arcularius à Balth. Menzero editus, Nic. Selneccerus,
Hunnius, Christoph. Pelargus, Georgius Calixtus, Jo. Tobias Ma-
Jo. Georgius Dorsheus & Jo. Gerhardus cum analectis Jo. Ernesti
fili.

In *Epistolas Pauli* Tho. Aquinas, Jac. Faber, Benedictus Justi-
Jo. Gagnejus, Franciscus Titelmannus, Petrus Stærvartius, Gvil.
Jac. Natlantus, Petrus Launæus, Aloysius Novarinus, Isaacus
Bernardi Pionii Minoritæ Capucini Analysis paraphrasis &
mentarius. Paris. 1703. fol.

Wolfgangus Musculus, Dav. Pareus, A. Hyperius, A. Schul-

Conradus Vorstius in omnes, exceptis posteriore ad Tim. ad
Philem. & Hebræos.

Ægidius Hunnius, Frid. Balduinus, Til. Heshusius, G. Major,
Janus Chemnitius, Jo. Quistorpius, Eilhardus Lubinus, Nic. Sel-
nus (excerpta ad Hebræos) & Georgius Calixtus.

In *Epist. ad Romanos* Dominicus à Soto, Jo. Ferus, Cornelius
Derbauius.

Jac. Altingius T. III. IV. Opp. Caspar Streso, Christoph. Wit-
Wilh. Momma, Simon Episcopius in Capp. VIII - XI. Jacobus
nius in caput IX.

Jo. Brentius, Jac. Wellerus, Dav. Rungius, Augustus Vare-
eb. Schmidii in prima sex capita commentarius & paraphrasis ca-
XII. Philippi Jacobi Speneri paraphrasis è Germanico latine
8.

In *Epist. 1. & 2. ad Corinthios* Libertus Fromondus, Antonius Pe-
Adamus Contzen.

Robertus Rollocus,

Dd

David

David Rungius, ac D. Speneri paraphrasis.

In *priorem* Tho. Mortonus & Jo. Lightfootus & in caput XII.

Jo. Pricæus: Paraphrasis Seb. Schmidii.

In *Epist. ad Galatas* Adamus Contzen, Marinus Grimannus, & Hieron. Seripandus.

Johannis van der Weyen Analysis, in Variis sacris: & Wilh. Mommæ meditationes posthumæ. Franciscus Gomarus.

D. Lutherus, Jo. Brentius, Andreas Kunadus, Barthol. Battus, Hieron. Kromayerus, Dan. Lagus, Justus Fevverbornius, Frid. Weiss Helmst. 1705. 4. Seb. Schmidii Analysis & commentarius. Exstat quoque commentarius locuples D. Speneri, sed Germanice, & Jo. Lockii paraphrasis notis illustrata, Anglice.

In *Epist. ad Ephesios* Gabriel Vasquez, Augustinus de Quiros.

Anonymus è Bibl. Joannis ArchiEp. Eboracensis cum nomine V. T. editus Cantabrig. 1653. 8. & Clariss. Rhenferdi cura recusus Amst. 1703. 8. Ludov. Crocius.

Hieron. Wellerus, Meno Hannekenius, Barthol. Battus, Dan. Lagus, Jo. Tarnovius: D. Speneri commentarius postumus in *Epist. ad Ephes.* & *Coloss.* Germanice editus. Sermones Petri Bosc, Gallice.

In *Epist. ad Philippenses* Jo. Antonius Velasquez Antvverp. 1677. fol. 2. Volum.

Franciscus Gomarus & Jo. Dallæi sermones Gallice editi.

Barthol. Battus, Jo. Tarnovius.

In *Epist. ad Colossenses* Augustinus de Quiros.

Franciscus Gomarus, Jac. Altingii Analysis exegetica. Opp. ne de iis dicam qui Anglice hanc Epistolam explicarunt ut Tho. Cartwrightus, vel qui Belgice & quorum etiam Germanice versio fertur, ut David Knibbe & Jo. d'Outrein.

Analysis & Commentarius Seb. Schmidii. Frid. Rappoldt, Jo. Tarnovius.

In *Epist. 1. & 2. ad Thessalonicenses* Gabr. Vasquez.

Franciscus Gomarus.

Seb. Schmidii paraphrasis, Jo. Tarnovius, Hieron. Wellerus.

In 1. & 2. *ad Timotheum* Claudius Espenceus.

Jo. Pricæus.

Jo. Gerhardus.

Prioris paraphrasis auctore Seb. Schmidio.

In

In *Epist. ad Titum*, Espencæus, Jo. Gopyli paraphasis.

Jo. Pricæus, Jo. Wallisius Tomo III. Opp.

Frid. Rappoltus, Jodocus Willichius, Jo. Henr. Wildhagen

præfide D. Jo. Fechtio Rostoch. 1692 4.

In *Epist. ad Philemonem* Franciscus Fevardentius.

Jo. Pricæus, Lamb. Danæus, Franciscus Gomarus.

Scipio Gentilis, Christianus Fridericus Frankenstein Lips.

1665. 12. Paraphrasis Seb. Schmidii.

In *Epistolam ad Hebræos* Franciscus Ribera, Lud. de Tena.

Jo. Braunius, Christoph. Wittichius, Petrus van Hœke, Caspar
Sarto & in priora IX. capita Jac. Altingius T. IV. Opp. Exstat & Com-
mentarius eruditus & copiosus Anglice editus à Jo. Ovveno. fol.

Sebast. Schmidius, Jo. Henricus Majus, Justus Christophorus
Schomerus, Casp. Erasmi Brochmanni commentarius postumus Hafn.

1707. 4. Jo. Schultze Rectoris Hamb. A. 1707.

In *Epistolas Catholicas* Tho. Aquinas sive alius junior, (allegat
Lyrannum) Jo. Lorinus, Nic. Serarius.

Franciscus Gomarus, Conradus Vorstius.

Eilhardus Lubinus, Conradus Hornejus.

In *Epistolam Jacobi*.

Petrus Stævartius, Augustinus de Quiros, Franciscus Fevar-

Jacobus Laurentius.

Caspar Erasmus Brochmannus, Christoph. Samuel Martini,
Schmidii Analysis ac paraphrasis.

In *Petri utramque* Franciscus Fevardentius & Jo. Baptista Folent-
ut alios quam plurimos omittam quos videas licet apud Ludovi-
Jacobum à S. Carolo in Bibliotheca Pontificia p. 180. seq.

Guil. Amesius in utramque, & in posteriorem Thomas Smith.

Jo. Gerhardus, Hieron. Wellerus, Nic. Selneccerus.

In *Epistolam primam Joannis* Jo. Ferus, Petrus Maldonatus, Jo.
Baptista Folengius.

Jo. Pricæus, Simon Episcopus.

Seb. Schmidius, Egidius Hunnius, Frid. Rappoltus, & *ἑννέα*
postuma Jo. Georg. Dorshei in primam Joannis & secundam Rostoch.

1697. 4.

In *Joannis secundam & tertiam*.

Jo. Pricæus.

Jo. Benedictus Carpzovius, Fil. cujus commentarius legitur inter Opp. Theologica D. Rappolti.

In *Epistolam Juda* Augustinus de Quiros, Franciscus Fevardentius, Nic. du Bois, Jac. Bolducius.

Hermannus Witsius in *Meletematis Leidenfibus*, Jo. Pricæus, Antonius Grellothus.

Samuel Pomarius, Jo. Gerhardus, Jo. Georgius Dorsheus, Brandanus Henricus Gebhardi. Francof. 1700. 4. Christoph. Samuel Martini. Petrus Kirstenius.

In *Apocalypsin* Tho. Aquinas, Joannes Hussus (sine nomine auctoris Witeb. 1528.) Bernardinus Senensis, Franciscus Ribera, Jo. Sylveira, Lud. ab Alcazar (quem in multis securus est Boffvetus a) in commentario ad *Apocalypsin* Gallice edito Paris. 1689. 8.) Lib. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000. 1001. 1002. 1003. 1004. 1005. 1006. 1007. 1008. 1009. 1010. 1011. 1012. 1013. 1014. 1015. 1016. 1017. 1018. 1019. 1020. 1021. 1022. 1023. 1024. 1025. 1026. 1027. 1028. 1029. 1030. 1031. 1032. 1033. 1034. 1035. 1036. 1037. 1038. 1039. 1040. 1041. 1042. 1043. 1044. 1045. 1046. 1047. 1048. 1049. 1050. 1051. 1052. 1053. 1054. 1055. 1056. 1057. 1058. 1059. 1060. 1061. 1062. 1063. 1064. 1065. 1066. 1067. 1068. 1069. 1070. 1071. 1072. 1073. 1074. 1075. 1076. 1077. 1078. 1079. 1080. 1081. 1082. 1083. 1084. 1085. 1086. 1087. 1088. 1089. 1090. 1091. 1092. 1093. 1094. 1095. 1096. 1097. 1098. 1099. 1100. 1101. 1102. 1103. 1104. 1105. 1106. 1107. 1108. 1109. 1110. 1111. 1112. 1113. 1114. 1115. 1116. 1117. 1118. 1119. 1120. 1121. 1122. 1123. 1124. 1125. 1126. 1127. 1128. 1129. 1130. 1131. 1132. 1133. 1134. 1135. 1136. 1137. 1138. 1139. 1140. 1141. 1142. 1143. 1144. 1145. 1146. 1147. 1148. 1149. 1150. 1151. 1152. 1153. 1154. 1155. 1156. 1157. 1158. 1159. 1160. 1161. 1162. 1163. 1164. 1165. 1166. 1167. 1168. 1169. 1170. 1171. 1172. 1173. 1174. 1175. 1176. 1177. 1178. 1179. 1180. 1181. 1182. 1183. 1184. 1185. 1186. 1187. 1188. 1189. 1190. 1191. 1192. 1193. 1194. 1195. 1196. 1197. 1198. 1199. 1200. 1201. 1202. 1203. 1204. 1205. 1206. 1207. 1208. 1209. 1210. 1211. 1212. 1213. 1214. 1215. 1216. 1217. 1218. 1219. 1220. 1221. 1222. 1223. 1224. 1225. 1226. 1227. 1228. 1229. 1230. 1231. 1232. 1233. 1234. 1235. 1236. 1237. 1238. 1239. 1240. 1241. 1242. 1243. 1244. 1245. 1246. 1247. 1248. 1249. 1250. 1251. 1252. 1253. 1254. 1255. 1256. 1257. 1258. 1259. 1260. 1261. 1262. 1263. 1264. 1265. 1266. 1267. 1268. 1269. 1270. 1271. 1272. 1273. 1274. 1275. 1276. 1277. 1278. 1279. 1280. 1281. 1282. 1283. 1284. 1285. 1286. 1287. 1288. 1289. 1290. 1291. 1292. 1293. 1294. 1295. 1296. 1297. 1298. 1299. 1300. 1301. 1302. 1303. 1304. 1305. 1306. 1307. 1308. 1309. 1310. 1311. 1312. 1313. 1314. 1315. 1316. 1317. 1318. 1319. 1320. 1321. 1322. 1323. 1324. 1325. 1326. 1327. 1328. 1329. 1330. 1331. 1332. 1333. 1334. 1335. 1336. 1337. 1338. 1339. 1340. 1341. 1342. 1343. 1344. 1345. 1346. 1347. 1348. 1349. 1350. 1351. 1352. 1353. 1354. 1355. 1356. 1357. 1358. 1359. 1360. 1361. 1362. 1363. 1364. 1365. 1366. 1367. 1368. 1369. 1370. 1371. 1372. 1373. 1374. 1375. 1376. 1377. 1378. 1379. 1380. 1381. 1382. 1383. 1384. 1385. 1386. 1387. 1388. 1389. 1390. 1391. 1392. 1393. 1394. 1395. 1396. 1397. 1398. 1399. 1400. 1401. 1402. 1403. 1404. 1405. 1406. 1407. 1408. 1409. 1410. 1411. 1412. 1413. 1414. 1415. 1416. 1417. 1418. 1419. 1420. 1421. 1422. 1423. 1424. 1425. 1426. 1427. 1428. 1429. 1430. 1431. 1432. 1433. 1434. 1435. 1436. 1437. 1438. 1439. 1440. 1441. 1442. 1443. 1444. 1445. 1446. 1447. 1448. 1449. 1450. 1451. 1452. 1453. 1454. 1455. 1456. 1457. 1458. 1459. 1460. 1461. 1462. 1463. 1464. 1465. 1466. 1467. 1468. 1469. 1470. 1471. 1472. 1473. 1474. 1475. 1476. 1477. 1478. 1479. 1480. 1481. 1482. 1483. 1484. 1485. 1486. 1487. 1488. 1489. 1490. 1491. 1492. 1493. 1494. 1495. 1496. 1497. 1498. 1499. 1500. 1501. 1502. 1503. 1504. 1505. 1506. 1507. 1508. 1509. 1510. 1511. 1512. 1513. 1514. 1515. 1516. 1517. 1518. 1519. 1520. 1521. 1522. 1523. 1524. 1525. 1526. 1527. 1528. 1529. 1530. 1531. 1532. 1533. 1534. 1535. 1536. 1537. 1538. 1539. 1540. 1541. 1542. 1543. 1544. 1545. 1546. 1547. 1548. 1549. 1550. 1551. 1552. 1553. 1554. 1555. 1556. 1557. 1558. 1559. 1560. 1561. 1562. 1563. 1564. 1565. 1566. 1567. 1568. 1569. 1570. 1571. 1572. 1573. 1574. 1575. 1576. 1577. 1578. 1579. 1580. 1581. 1582. 1583. 1584. 1585. 1586. 1587. 1588. 1589. 1590. 1591. 1592. 1593. 1594. 1595. 1596. 1597. 1598. 1599. 1600. 1601. 1602. 1603. 1604. 1605. 1606. 1607. 1608. 1609. 1610. 1611. 1612. 1613. 1614. 1615. 1616. 1617. 1618. 1619. 1620. 1621. 1622. 1623. 1624. 1625. 1626. 1627. 1628. 1629. 1630. 1631. 1632. 1633. 1634. 1635. 1636. 1637. 1638. 1639. 1640. 1641. 1642. 1643. 1644. 1645. 1646. 1647. 1648. 1649. 1650. 1651. 1652. 1653. 1654. 1655. 1656. 1657. 1658. 1659. 1660. 1661. 1662. 1663. 1664. 1665. 1666. 1667. 1668. 1669. 1670. 1671. 1672. 1673. 1674. 1675. 1676. 1677. 1678. 1679. 1680. 1681. 1682. 1683. 1684. 1685. 1686. 1687. 1688. 1689. 1690. 1691. 1692. 1693. 1694. 1695. 1696. 1697. 1698. 1699. 1700. 1701. 1702. 1703. 1704. 1705. 1706. 1707. 1708. 1709. 1710. 1711. 1712. 1713. 1714. 1715. 1716. 1717. 1718. 1719. 1720. 1721. 1722. 1723. 1724. 1725. 1726. 1727. 1728. 1729. 1730. 1731. 1732. 1733. 1734. 1735. 1736. 1737. 1738. 1739. 1740. 1741. 1742. 1743. 1744. 1745. 1746. 1747. 1748. 1749. 1750. 1751. 1752. 1753. 1754. 1755. 1756. 1757. 1758. 1759. 1760. 1761. 1762. 1763. 1764. 1765. 1766. 1767. 1768. 1769. 1770. 1771. 1772. 1773. 1774. 1775. 1776. 1777. 1778. 1779. 1780. 1781. 1782. 1783. 1784. 1785. 1786. 1787. 1788. 1789. 1790. 1791. 1792. 1793. 1794. 1795. 1796. 1797. 1798. 1799. 1800. 1801. 1802. 1803. 1804. 1805. 1806. 1807. 1808. 1809. 1810. 1811. 1812. 1813. 1814. 1815. 1816. 1817. 1818. 1819. 1820. 1821. 1822. 1823. 1824. 1825. 1826. 1827. 1828. 1829. 1830. 1831. 1832. 1833. 1834. 1835. 1836. 1837. 1838. 1839. 1840. 1841. 1842. 1843. 1844. 1845. 1846. 1847. 1848. 1849. 1850. 1851. 1852. 1853. 1854. 1855. 1856. 1857. 1858. 1859. 1860. 1861. 1862. 1863. 1864. 1865. 1866. 1867. 1868. 1869. 1870. 1871. 1872. 1873. 1874. 1875. 1876. 1877. 1878. 1879. 1880. 1881. 1882. 1883. 1884. 1885. 1886. 1887. 1888. 1889. 1890. 1891. 1892. 1893. 1894. 1895. 1896. 1897. 1898. 1899. 1900. 1901. 1902. 1903. 1904. 1905. 1906. 1907. 1908. 1909. 1910. 1911. 1912. 1913. 1914. 1915. 1916. 1917. 1918. 1919. 1920. 1921. 1922. 1923. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024. 2025. 2026. 2027. 2028. 2029. 2030. 2031. 2032. 2033. 2034. 2035. 2036. 2037. 2038. 2039. 2040. 2041. 2042. 2043. 2044. 2045. 2046. 2047. 2048. 2049. 2050. 2051. 2052. 2053. 2054. 2055. 2056. 2057. 2058. 2059. 2060. 2061. 2062. 2063. 2064. 2065. 2066. 2067. 2068. 2069. 2070. 2071. 2072. 2073. 2074. 2075. 2076. 2077. 2078. 2079. 2080. 2081. 2082. 2083. 2084. 2085. 2086. 2087. 2088. 2089. 2090. 2091. 2092. 2093. 2094. 2095. 2096. 2097. 2098. 2099. 2100. 2101. 2102. 2103. 2104. 2105. 2106. 2107. 2108. 2109. 2110. 2111. 2112. 2113. 2114. 2115. 2116. 2117. 2118. 2119. 2120. 2121. 2122. 2123. 2124. 2125. 2126. 2127. 2128. 2129. 2130. 2131. 2132. 2133. 2134. 2135. 2136. 2137. 2138. 2139. 2140. 2141. 2142. 2143. 2144. 2145. 2146. 2147. 2148. 2149. 2150. 2151. 2152. 2153. 2154. 2155. 2156. 2157. 2158. 2159. 2160.

Bibliothecis Patrum plus simplici viceedita est. Posterior è Luscinii versione & recognitione Casparis Bruschii prodiit etiam Erfurti 1544. 8. *Micropresbytico* Basil. A. 1550. fol.

Theophili Antiiocheni perinde ut genuina Tatiani Harmonia Evangelica periit : si modo ulla unquam exstitit Theophili Harmonia, cum Hieronymus Theophili commentarios in Evangelia, quos cum quorum ejus scriptorum elegantia congruere negat in Catalogo *quorum latinam versionem hodie habere e)* nos sunt qui existant, cum Tatiani Monoteffaro confundeus scripsit Epistola CLI. ad *Constantinum* : *Theophilus Antiiochena Ecclesia septimus post Petrum Apostolum Episcopus quatuor Evangelistarum in unum opus dicta compingens ingenii sui nobis monumens reliquit.* Conf. Zacharias Chrysopolitanus p. 742. ex Hieronymi familia de villico iniquitatis.

Fragmentum Epistolæ *Julii Africani* ad Aristidem quo concilio genealogia CHRISTI in Matthæo & Luca, servavit Eusebius lib. I. Hist. cap. 7.

Eusebii libri *περί Διαφωνίας Ευαγγελίων* quos memorat Hieron. Hist. cap. c. 81. & ad Matthæi I. interciderunt. Exstant vero ejus *Canones Evangelici* quibus secutus Ammonium Alex. f) per X. columnas *Evangelistarum* (qualia è veteri computatione etiam in melioribus N. T. editionibus & in vet. MSS. ad marginem notantur) ita inter se comparavit, ut statim appareat quotnam & quibus in pericopis *Evangelistæ* eandem rem referant. Hi Canones jam omissa jam præfata Epistola Eusebii ad Carpianum præfiguntur Græce quibusdam N. T. editionibus ut Erasmi, Rob. Stephani A. 1550. & Polyglottis: Latine Hieronymi versione occurrunt in editionibus Doctoris illius Stridonensis, & in Orthodoxographis. Sed & Æthiopice in editione N. T. Æthiopica. Similiter Arabice, Syriace, Coptice, Anglofaxonice exstant in Codicibus Novi Test. illarum linguarum MSS. Præterea in vet. *Polio* ad Marcum quod è Codice Bibl. Regiæ produxit Rich. Simon Hist. Crit. N. T. p. 89. allegatur Eusebius *ἐν τῷ πρὸς Μαρτίνον περὶ Διαφωνίας ἐν τοῖς Ευαγγελίοις περὶ τῆς ἀναστάσεως Διαφωνίας.*

Ephraïm à viris quibusdam doctis inter scriptores Harmoniæ Evangelicæ referri video, propter ea ni fallor quæ disputat hæresi *Logorum.*

Od 3

Augu-

e) Theophili esse negant Cotelierius ad Patres Apostol. T. 2. p. 16. Tillemontius, Albertus & alii.

f) Hieron. præf. in Evangelia ad Damasum, & Isidorus Hisp. VI. 15, Orig. g.

Augustini libri IV. de Consensu Evangelistarum leguntur in parte posteriore Tomi tertii editionis luculentæ Operum Doctoris Hipponensis quam Monachis Benedictinis Francisco Delsau, Thomæ Blampino & aliis viris doctis congregationis S. Mauri Christianus orbis debet.

De *Hieronymo* vetus scriptor à Jo. Mabillonio T. IV. *Analecti* editus: *Evangelii Historiam ita conciliatoris* g) *dissertationibus declaravit, ut unicam fore arbitretur.* Videlicet in commentariis suis ad Matthæum & in aliis scriptis, subinde speciem *Ἀρμονίαν* in Evangeliiis conatur tollere, licet nullum ejus opus peculiare sub titulo Harmoniæ Evangelicæ exstat.

Juvenci Metaphrasis Poëtica latina Historiæ Evangelicæ merito huc refertur, perinde ut Theotisca illa vetus *Osfridi*.

Utrum *Constantini* M. Imperatoris *πρῶτα & πρῶτα* huc spectent, quæ memorat Eusebius in ejus vita III. 37. eruditus Lector judicet. Sane ita visum Joanni Lightfooto Hor. Hebraic. ad Joannis VIII.

Ex *Hefychii* Hierosolymitani h) *Εὐαγγελικῇ συμφωνίᾳ* præstantissimus Cotelierius Tomo III. monumentorum Ecclesiæ Græcæ edidit cum versione sua & notis *συναγωγὴν διποριῶν καὶ λύσεων*, quibus nonnulla Evangelistarum inter se conciliantur.

Anonymi Monotessaron jussu Ludovici Pii compositum quod evoluit olim D. Lutherus, servatur in Bibliotheca Paulina Lipsien. celebratur à Joachimo Fellerio *τῇ μακαρίῃ* in præfat. ad Catalogum MSS. illius Bibliothecæ. Andreas quoque Osiander testatus est non esse *Anonymi* veteris harmonia è Monalterio ad fontem salutis.

Clementis presbyteri Lanthoniensis (circa A.C. 1170. clari) Harmoniam à latino Anglice versam à Jo. Wickleso servant Angli MS. in suis Bibliothecis.

Prætereo alios sequioris ætatis scriptores Harmoniarum Evangelicarum Gvidonem de Perpiniano, Ludolphum Saxonem Petrum Lombardum & Jo. Gerfonem: Petrum Comestorem in Historia Scholastica, Simonem Carfulanum sive de Cassia cognomento Fidatum (qui Florentiæ A. 1348. obiit) libris XV. de gestis Salvatoris. Colon. 1547. fol. atque *ἀπ' ἀκριβείων* utriusque Testamenti scriptorem Julianum Pomerium.

Harmonia

g) Ita forte legendum pro *consolatoris*. Cotelierius legit *conciliatoris*.

h) Solenne est huic Hefychio gesta & dicta CHRISTI, quo facilius difficultates etiam perleves solvat, multiplicare, uti faciunt è recentioribus A. Osiander, Carolus Molinæus, Codomaneus, Jo. Cluverus, Abr. Calovius, Casp. Hermannus Sandhagenius.

*Harmonia Evangelica scriptores recentiores ordine
litterarum recensiti.*

Johannes Alefius Lichæ 1605. 8.

Carolus Alexander in expositione litterali & morali Evangelii JESU
CHRISTI secundum IV. Evangelistas Paris. 1703. fol.

Christophorus Althoferus Jen. 1653. 1658. 4.

Antonij Concordia Evangelica Paris. 1653. edita, & Tillemontio at-
que aliis sæpe laudata.

Antonij alterius Concordia edita Gallice sub titulo : Meditations sur
l'Histoire & la Concorde des Evangiles. Bruxellis 1676. 12. duo-
bus Vol.

Antonij Angli Harmonia in Bibl. Usserii reperta & ex Anglico Ger-
manice translata Francof. 1672. 8. & cum præfat. Augusti Her-
manni Franckii, Halæ Sax. 1700. 8.

Avenarius. Basil. 1588. 12.

Barthelemy de Anfoles Paris. 1610.

Banzius. Colon. 1624. 4.

Baronius & Sam. Basnage Tomo primo Annalium.

Barradii Lusitani Commentaria in Concordiam Evangelicam.
Mogunt. 1601. fol. quatuor Volum.

Beauport Franciscanus. Paris. 1552. 8. Gallicè.

Beauxamis Carmelitæ Commentarii in Harmoniam Evangeli-
cam ex antiquis Patribus congesti. Paris. 1590. 2. Vol.

Bebelii Antiquates Evangelicæ. Argent. 1673. 4.

Becilli Urbinatis connexio Evangeliorum in qua textus ordine
servato rerum gestarum series indicatur. Rom. 1623. Paris. 1631.
& 1651. 12.

Becmanni vita CHRISTI Meditationibus ducentis illustrata.
Hamb. 1684. 8. Germanice.

Bircherodii series Chronologica Annorum JESU CHRISTI.
Hafniæ 1679. 4.

Bourghesii Professoris Duacensis Historia & Harmonia Evange-
lica tabulis & quæstionibus explicata. Montibus Hannoniæ
1644. fol.

Briffonius sive Buisonius. Rom. 1576. 8. Colon. 1604. 12.

Anto-

Antonius Brockevius. Colon. 1539.

Jo. Bugenhagenii Pomerani Concordia Evangelica Historiæ passæ
CHRISTI & glorificati. Witeb. 1524. 8.

Florentii de Bruin, Dordraci 1690. 8. Belgicè.

Henrici Buntingii, Magdeb. 1589. fol. cum septem annorum CHRIS-
TI (1. 2. 30-34.) Calendariis Historicis.

G. Calixti Concordia Evangelistarum ex ejus dictatis inscio auctore edi-
ta Halberstadii 1624. 4. & deinde sæpius alibi.

Abr. Calovii harmonia Germanice, Witeb. 1680. 8. & latine in Biblio-
illustratis Tomo primo N. T.

Centuriatores Magdeburgenses Tomo I. capite X.

Jo. Calvini i) Harmonia ex Matthæo Marco Luca (nam in Joanne
separatim scripsit) Genev. 1555. fol. ex officina Rob. Stephani
pius deinde alibi, & inter opera. Etiam Gallice & Germanice.

Tho. Cartwrighti Harmonia Evangelica per Analysin Logicam & Ana-
phrasin historicam illustrata. Amst. 1630. 4.

Matthæi à Castro epitome Concordiæ Jansenianæ. Antvv. 1593. 8.

Martini Chemnitii Harmonia Evangelica à Polycarpo Lysero k)
Jo. Gerharδο continuata atque ad umbilicum perducta. Francof.
1593. 1608. 4. Jenæ 1617. 1626. 1627. 4. & Francof. 1614.

Genev. 1628. 1645. Roterd. 1646. Hamb. 1647. Francof. 1653.
Hamb. 1704. fol. duobus Volum.

Joannis Christiani speculum Harmonicum præcipuarum harmonia-
rum. Bernæ 1642. 4. & Germanicè A. 1643. teste Lipenio
enim librum haud vidi.

Joannis Clerici Harmonia Evangelica, in qua uno conspectu quatuor
lumnis verba Græca Evangelistarum integra conferuntur, &
latina versione vulgata, & editoris paraphrasi. Amst. 1699. fol.
tine tantum Francof. (titulus præfert Lugdunum) 1700. 4.
glisce quoque prodiit Lond. 1700. 4. Fatetur Clericus in ordi-
næ præ ceteris instituisse se vestigiis Jo. Richardsoni, de quo infra.

- i) Calvinus Andreæ Osiandro veluti è diametro adversatur, & dum temporis ordinem
sæpiissime ab Evangelistis neglectum supponit, etiam ubi diversa narrare videntur
Evangelistæ, unam eandemque rem ab illis referri arbitratur. Dicam & hæc
Livio XXVI. 49. *Si aliquibus assentiri necesse est, media similissima vera sunt.* Hæc
ambæ sententiæ & Osiandri illa & hæc Calvinii excedere aliquando modum videntur,
ut magno Chemnitio probe observatum.

- k) Lyserus incepit à capite 52. Gerhardus à capite 141. Ex merito commendatur hæc
opus in Consiliis Witebergenf. Theolog. part. 1. tit. 1. num. 4. In tabulis illud re-
degit David Klugius à manuscriptis.

notas in hanc Harmoniam suam pollicetur in memoriis litterariis Trivultinis A. 1702. parte I. p. 157.

Jo. Cluverii Harmonia Evangelistarum digesta secundum paschata & itinera CHRISTI, edente filio Mich. Cluvero. Rostoch. 1628. 4. paucis constans foliis.

Harmonia Brunonis Cognati Carthusiani, quem dendo Paullus monet Petavius II. 12. Epist.

Laur. Codomannus. Norimb. 1568. 4. Germanicè.

Alanus Copus. Lovan. 1572. Duac. 1603.

Bernh. Copus, una cum Jo. Alezio de quo supra. Lichæ 1605. 8.

Simonis Corroyi, Ord. Cœlestinorum, Consonantia Evangelica. Lugd. 1547. Antvv. 1591.

Pauli Crellii. Witeb. 1566. 8. Germanicè, è Bugenhagio fere.

Adriani Crommii è Soc. Jesu. Lovan. 1633.

Jacobi Dornkrellii ab Eberhertz patris & filii, in Harmonia Biblica Luneburg. 1686. fol. Germanicè, & novis curis filii de integro ibid. 1688. 8. separatim sub titulo: der Evangelischen Vergleichung zweyte Arbeit.

Tho. Draxi Harmonia, Calvinum potissime oppugnans, ut Lipenio notatum.

Laurentius Echard in Historia Ecclesiastica generali trium priorum sæculorum Lond. 1702. fol. Anglicè.

Laurentius Edingerus in delineatione Harmonica ἀκολουθείας Evangelii de CHRISTO. Hafn. 1670. 8.

Ruperti Erythrophili Pastoris Hanoverani Catena aurea in Harmoniam Evangelistarum. Magdeb. 1604. 4. & Germanicè 1608. 4.

Andræ Fabri syntagma Hist. Evangelicæ Harmonicum. Germanicè. Ulmæ 1652. 4.

Christophori Fischeri. Ullsenæ 1575. 1579. 1583. fol. Concionibus Germanicè habitis.

Laur. Forerus in vita JESU CHRISTI. Dillingæ 1640. 8.

Michael Fouqué. A. 1574. Gallicè. Confer Rich. Simonis Epistolas selectas lib. 2. p. 101.

Paulus Frisius de tempore ministerii CHRISTI. Witeb. 1604. 4.

Henr. Gartvvaithi Harmonia Evangelica Lond. 1630. 4. Anglicè.

Jo. Gerhardi. Vide supra in Chemnitio.

Roberti Gouleti. Paris. 1535. 8.

Ee

Sam.

Sam. Graddockii. Lond. 1668. fol. Anglice.

Frid. Greiffenii. Germanicè.

Jo. de la Haye Historiæ Evangelicæ dispositio ipsius Evangelistarum verbis ordinata serie distributa. Duaci 1607. 4. Ej. Triumphus veritatis ordinati Evangelii quadriga in vecta SS. Patrum exercitum. ibid. 1609. fol.

Jo. Henricus Heideggerus libro III. Enchiridii Biblici cap. VI.

Protasius Henriettus. Paris. 1667. 4. Gallicè.

Joannes Hiud. Lond. 1632. 8. Anglicè.

Jo. Hufi Collectio gestorum CHRISTI secundum tres annos prædicationis ejus digesta. Inter ejus opera Norimb. 1558. fol.

Cornelii Jansenii Gandavenis Episcopi Commentaria in Concordiæ Evangel. Lugd. 1571. fol. & 1582. 1594. & sæpius aliis in locis.

Cornelii Jansenii Iprensis Tetrateuchus. Lovan. 1639. 4.

Petri de Irrosqui, Navarri Dominicani series Evangelii &c. Stella Navarrorum 1557. fol.

Davidis Klugii Harmonia Evangelistarum Chemnitio-Lysero-Gordiana in tabulas redacta. Jen. 1670. 4.

Antonii à Koninckstein Enarratio in Monotessaron Evangelicum. Coln. 1539. 8.

Jo. Kromayeri, Superintend. Vinariensis A. 1636. 8. Germanicè.

Bernardi Lamy Presbyteri Oratorii Paris. Harmonia sive Concordia IV. Evangelistarum. Paris. 1689. 12. Ejusd. Commentarius in Harmoniam cum Apparatu Chronologico & Geographico & prædicatione in qua demonstratur veritas Evangelii. ibid. 1699. 4.

Jo. Lightfoot Harmonia Evangelistarum inter se & cum V. T. tom. Opp.

De Polyæarpi Lyseri Patris (qui A. 1610. Dresdæ obiit) Harmonia Evangelica. Vide supra in Chemnitio.

D. Val. Ernesti Lœscheri tentamen accuratæ Harmoniæ. In relationibus novantiquis Germanicè editis A. 1701. p. 164. seq.

Eilhardi Lubini Harmonia Græcolatino Germanica. Rostoch. 1611.

Severini Lubomlii Poloni Ord. Prædicatorum. Cracov. A. 1607. fol.

Reirardi Lutz. Basil. 1561. fol.

Jo. Henrici Maji Theologi Giessensis Harmonia Evangelica I) omnium dictorum & factorum Domini nostri JESU CHRISTI usque ad

Passcha

1) Auctor ipse in præf. Compendium non tantum vestri operis Chemnitio-Lyseriani, Luthero-Giessiani alterumque exhibeo, sed & occasionem suppedito plura meditando.

Pascha *επερρώσιμον*, perpetua paraphrasi & commentario ex singulis com matibus cognitionem veritatis & praxin pietatis com monstrante illustrata. Gießæ 1707. 4.

Jo. Mathesii Historia JESU CHRISTI è IV. Evangelistis Norimb. 1568. Germanicè.

Gerhardi Mercatoris Harmonia Duisburgi, 1592. 1603. 4.

Gortvvaldi Melschini tabula novæ Harmoniæ Evangelicæ edita Spira, teste Lipenio.

Theobaldi Meuschii Harmonia Evang. Hanov. 1604. 4.

Caroli Molinzi Collatio & unio Evangelistarum Hânov. 1565. 4.

Rich Montacutius in *Θεολογικῆς* sive Originibus Ecclesiasticis. Lond. 1638. 1640. fol. duobus Volum.

G. Oenopolæ Harmonia. Francof. 1607. fol.

Jo. Godfridi Olearii Vita CHRISTI. Halis Sax. 1669. 12. Germanicè.

Andrez Osiandri Harmonia Græce & latine libris IV. in quibus Evangelica historia è quatuor Evangelistis ita in unum est contexta, ut nullius verbum ullum omissem, nullum alienum immixtum, nullius ordo turbatus, nihil non suo loco positum: omnia vero litteris & notis ita distincta sunt, ut quid cujusque Evangelistæ proprium, quid cum aliis & cum quibus commune sit, primo statim adpectu deprehendere queas, addito libro annotationum & Elencho sive Indice per tabulas argumentorum. Basil. 1573. fol. & Germanicè per Jo. Schveinzerum. A. 1540. 8.

Pauli de Palatio. Constatiz 1605. 4.

Joach. Perionii. Paris. 1553. fol.

Potensteineri. Amst. 1653. 4. Germanicè edita & Lipenio memorata.

Dionysius Petavius XII. 18. Doctrinæ temporum.

Paulus Pezron in Historia Evangelica per Judaicam & Romanam confirmata. Paris. 1696. 12.

Jo. Georgius Pricius in tabula Chronologica cap. XXXVI. Introduct. in lectionem N. T. Lips. 1704. 12.

Barthol Radmannus de Vita CHRISTI. Francof. 1600. fol.

Vincentii Regii è Soc. Jesu dilucidatio Concordiæ & Historiæ Evangelicæ libris VIII. Colon. 1615. fol.

Joannis Pauli Resenii Apparatus Evangelicus sive Harmonia IV. Evangelistarum, nescio an edita.

Jo. Richardsoni Ardachadensis in Hibernia Episcopi Harmonia exhibitæ à Jacobo Usserio ad calcem Annalium V. T.

- Joannis Roberti Arduennatis è Soc. JESU Mystica Ezechielis Quadrigæ hoc est Sancta Evangelia Historiarum & temporum serie vinculata Græce & latine. Mogunt. 1615. fol.
- Francisci de Roxas Toletani Commentaria in Concordiam Evangeliorum secundum ordinem Evangeliorum totius anni. Madrit. 1621. fol.
- S. le Roux Concordia IV. Evangelistarum. Paris. 1701. 8.
- Jo. Rubi Hannonii. Colon. 1572. 8.
- Dan. Sachsii Concordia Evangelistarum Concionibus 300. explicata Francof. 1651. 1658. 1662. fol. tribus Volum. Germanicè.
- Casp. Sagittarii Harmonia Evangelica Passionis m) JESU CHRISTI. Jen. 1684. 4.
- Casp. Hermannii Sandhagenii Harmonia Evangelica Luneb. 1684. 1688. 8. Germanicè.
- Josephus Scaliger à CHRISTI baptismo ad mortem usque computat Paschata quinque p. 86. ad Euseb. & libro VI. de emendat. temporum p. 552. seq. Paulo aliter Paschata quinque colligit Wilh. Langius de Annis CHRISTI lib. II. cap. 10. seq. Fuere è veteribus qui unico tantum anno baptismum Domini & prædicationem passionemque concluderunt, ut patet è Philastrio hæresi 105. aliisque apud Blondellum prolegom. ad lib. de Episcopis p. 27. seq. & Grotium ad Luc. IV. 19. Eidem sententiæ ad stipulatus nuper est Franciscus Burmannus parte 2. Exerc. diff. 2. de intervallo τῆς πλεΐας sive functionis CHRISTI p. 257. Aliis placet tria tantum Paschata admittere, ut post Irenæum II. 38. Petavio XII. 17. doctrin. temp. & Norisio Cenotaph. Pisan. c. XVI. Sed libenter accedo eorum sententiæ qui Joannis Evangelistæ testimoniis congruentius Paschata quatuor à Sospitatore nostro post baptismum celebrata esse docent.
- Iusti Georgii Schottelii Harmonia Evangelica. Brunsvic. 1675. 8. Germanice.
- Andreas Seelmatteri, Helvetii. Basil. 1612. 4. idem Germanice.
- Nicolai Selnecceri Explicationes Harmoniæ Evangel. Lips. 1604. 8.
- Casparis Serrano Lusitani Compendium Concordiæ Evangel. Jansenii Gandavenfis. Colon 1593. 8.
- Georgii Sigelii Historia JESU CHRISTI. Norimb. 1585. fol.

Bar-

- m) Idem argumentum doctè persecutus est & Evangelistarum narrationes diligenter inter se consulit Antonius Bynæus in libris III. de CHRISTO crucifixo. Amst. 1691. 1696. 1698. 4. Ejusdem Bynæi de CHRISTI circumcissione liber vidit lucem A. 1690. 4.

- Barthol. Siultati Diarium humanitatis CHRISTI. Francof. ad Viadrum
1600. 4. Germanicè.
- Georgii Steinhardi Evangelistarium. Lips. 1593.
- Rob. Stephani Harmonia Evangel. Paris. 1553. fol.
- Jo. Stineri. Colon. 1629. fol.
- Taylori vita CHRISTI. Lond. 1657. fol. Anglice.
- Salomonis Van Till Harmonia Evangelica commentario in Matthæum
adjuncta. Dordraci 1687. 4. Belgicè.
- Sebast. Nanus Tillemontius parte 1. memoriarum ad Hist. Ecclesiasti-
cam spectantium. Paris. 4. & Bruxellis 1694. 12. Gallicè.
- Jo. Mariæ Verrati, Carmelitæ Harmonia Evangelica. Venet. 1571.
- Didaci Villalobos. Pintia 1555. fol.
- Pauli Voërii. Amstelod. 1654. 4.
- Abrahami Coueti de Vivier Historia Evangelica Ordine naturali dige-
sta ita ut ratio habeatur potissime locorum in quibus Dominus est
versatus. Prodiit Hagæ Comm. 1705. 4. Gallice.
- G. Joannis Vossi Harmonia Evangelicæ de passione, morte, resurrectio-
ne ac adscensione JESU CHRISTI Servatoris nostri, libri III.
Amst. 1656. 4. Ejusdem liber de Genealogia n) CHRISTI, ibid.
1643. 4. & inter Opera VI. Vol. in fol. edita.
- Jac. Usserius. Vide supra Anonymus, & Richardson.
- Mich. Waltherus (pater) in Harmonia Biblica. Argentor. 1627. 4. No-
rimb. 1654. & 1696. fol. quæ auctior est editio.
- Gvilelmi Whiston brevis Consideratio Chronologiæ V. T. & Harmo-
niæ Evangelistarum. Cantabrig. 1702. 4. Anglicè.
- Georgii Wirth Professoris Lips. Hortulus à IV. Evangelistis. Francof.
1610. 4.
- Dan. Witby in Indice Chronologico post commentarium in N. T.
Lond. 1703. fol. Anglice.
- Philippi Ziegleri Concordia Evangel. Francof. 1620. fol. Germanicè.

XXI. *Distinctio librorum N. T. in capita
& versiculos.*

Antiquissimi Codices scriptorum sacrorum Novi foederis
quemadmodum nullis accentibus atque interpunctionibus, sic nulla

E c 3

stinctio-

n) De hoc argumento consulendum Petri Possini diallacon Theogenealogicum cum
Catena Patrum Græcorum in Matthæum editum Rom. 1646. fol.

quoque capitum notatione distincta fuerunt. Primus capitulorum distinctionem (quemadmodum V. T. libris Paralcharum & Haphtarum) videtur libris Evangelicis & Apostolicis intulisse usus lectionum publicarum in Christianorum cœtibus, unde pericoparum & capitulorum jam apud Justinum Martyrem & Tertullianum mentio occurrit. Illorū ἀναγνωσμάτων ratione consulenda Clarissimi Viri W. E. Tenetius erudita diatriba de ritu lectionum sacrarum. Witeb. 1685. 4. Deinde et alias etiam causas in capita dividi cœperunt, vel ad Evangelistas interpretandos, vel ad verba scriptorum alleganda & tanto facilius interpretanda, quem usum omnium postremo loco, & multo demum tempore interjecto veteres respexisse est credibile. Ad conferendos interpretes Evangelistas primus capitum distinctionem (quæ forte nec in Testamento Monotessaro nulla fuit) scriptis Evangelicis applicuisse videtur Ammonius Alex. quem in Canonibus Evangelicis, de quibus supra diximus, fuisse secutus. Qualis illa fuerit, Canones Eusebiani qui adstant Ammonii Harmonia, & κεφαλῶν illorum sive capitulorum numeri in marginibus plerorumq; Codicum N. T. & in Hieronymi notati ignorare nos non sinunt. Præterea apud Euthymium Magnum discescit in pericopas majores LXVIII. Marcus in XLVIII. Lucas in LXXXIII. Joannes in XVIII. Singularū pericoparum inscriptiones hæc sive argumenta paucis verbis comprehensa leguntur in quibus editionibus N. T. ut Rob. Stephani, & ante commentaria Theophrasti in IV. Evangelia, atque in reliquos N. T. libros (excepta Apocalypsi) ante Commentaria Oecumenii, unde illa depromsit, atque in Editionibus suis ad N. T. Græce descripsit Daniel Heinsius, qui & editioni Elzevirianæ A. 1633. 12. jussit adnecti. Ex Heinsio dedit illa etiam D. Georgius Pricius introductione in lectionem N. T. cap. XXV. latinos aliæ videntur obtinuisse distinctiones, nam Hilarius in commentariis suis Matthæum dividit in Canones XXXIII. Alii eundem dividere in capita XCIV. Lucam in CVII. Denique in latinis atque in universis per occidentem Ecclesiis obtinuit distinctio capitulorum quæ Hugoni Cardinali vulgo tanquam auctori tribuitur, quæ Matthæus v. g. discescit in capita XXVIII. Marcus in XVI. &c. capitula etiam majora videmus Græcis in usu fuisse præter illa κεφάλαια sive sectiones, ut patet è Svida, in πτλθ & κεφαλῶν qui ait Matthæum habere πτλθ, sive capita majora LXVIII, at κεφαλῶν sive capitula minora 355. Marcum titulos XLVIII. capitula 236. (nam ελς legendum pro λς ut Simonius & alii monuerunt) Lucas titulos

LXXIII.

LXXXIII, capitula 48. Joannes denique titulos XVIII. capitula 232. Sic Apocalypsin in λέγες XXIV, capitula 72. dividit Andreas Cæsareensis. Sic latini in Bibliis suis ante versiculorum rationem receptam capita singula deviferunt per litteras A. B. C. &c. quarum notationem etiam sequuntur antiquiores editiones Concordantiarum.

Denique fuit distinctio librorum sacrorum in *σῆχες*, quæ in diversis codicibus perquam existit diversa, ut patet ex antiquis *σχομετρίαις*, qualem habes ad calcem Chronographiæ Nicephori C^ol. editionis Scaligeri, & in Operibus posthumis Petri Pithoei, adjuncta versione latina Anastasii Bibliothecarii, unde recudi eam curavit in Criticis sacris Anglis Joannes Pearsonus, Jacobus Goar ad calcem Syncelli & Fabricius ad calcem Historiæ Ecclesiasticæ Anastasii. Alias *σχομετρίαις* & indiculos librorum sacrorum è MSS. codicibus vulgaverunt Cotelarius ad Patres Apostolicos T. 1. pag. 117. Jo. Morinus in Exerc. Bibl. Richardus Simon lib. 1. Hist. Crit. cap. ultimo: Josephus Maria Thomasius sive Carus, & Laurentius Alexander Zaccagnius. Ceterum de tota illa ratione *σῆχων* apud veteres consulendi præter jam laudatos Salmasius in prolegomenis ad Solinum, Dan. Heinsius in Aristarcho sacro cap. XIII. Jo. Crojus Obs. in N. T. cap. X. seq. Balthasar Stolbergius Exerc. VII. & XI. earum quæ libro de solœcismis & barbarismis Novi Test. dictioni falso imputatis subjiciuntur, Joannes Henricus Majus in examine Hist. Crit. N. T. cap. XXXIII. Jo. Georgius Pritius introductione in N. T. cap. XXIV. seq. & Humfredus Hody de Bibliorum textibus originalibus IV. 4. p. 644. seq. Ut autem de proportionem *σῆχων* ad κεφάλαια & τίτλους aliquomodo constet, quatuor Evangelistæ v. g. diviserant in majores sectiones CCXVII. capitula minora MCLXII. ut computant etiam Epiphanius & Cæsarius, sed *σῆχες* sive versiculos 9900. Hodiernum librorum N. T. in versus distinctionem jam supra p. 189. notavi nos debere Roberto Stephano. Quemadmodum & hoc jam observatum à multis est, distinctionem illam tam capitum quam versuum quali hodie utimur, licet ad loca evolvenda utilissimam & propterea aliquomodo necessariam, non tamen semper ita esse comparatam, ut lectori ad sensum sacrorum scriptorum rectius intelligendum sit subsidio, atque ubi vel argumentum vel sententia desinit, jubeat paulisper veluti subsistere, sed non raro divellat conjungenda, & quæ divelli oportebat conjungat.

XXII. De stylo Novi Testamenti & lingua Hellenistica.

Quoniam sancti homines DEI scripserunt impulsu SPIRITUS SANCTI *τὸ πᾶν καὶ τὸ ἕκαστον* illis suggerente, hic afflatus divinus ita moderatus est naturalem vel studio acquisitam quæ in ipsis erat scribendi facultatem, ut procul ab omni errore, salutaria humano generi traderent: linguæ vero illorum idioma neutiquam immutavit, sed quemadmodum voluit DEUS voluntatem suam nobis exponi linguâ hominum, ita non magis captavit Hebraismos quam Græcismos, sed usus est scribentium consuetudine loquendi, quæ in diversis etiam ejusdem linguæ non plane eadem fuit. Hebraismi vero qui in libris Novi Test. obvii sunt, partim ab usu versionis LXX. Interpretum, partim à scribentium consuetudine profluxerunt, qui Hebræo Chaldaico generi loquendi adserui, etiam cum græce scriberent ducebant aliquem idiomatis illius colorem. Si tamen probe advertas, pauciores in Novi fœderis libris deprehendas Hebraismos quam volunt præclarari, soliæcismos vero nullos. Ac ne barbarismos quidem, cum nusquam promittant Apostoli Attice scribere, & tam sit Hebræis barbarus Græcismus, quam Hebraismus Atheniensibus. Qui porro novum vel linguæ genus effinxerunt viri doctissimi quod vocarunt Hellenismum, nimium dixere illi quidem & minus commode usi sunt vocabulo, quocumque tamen nomine appelles, certum est singularem quandam, à aliis scriptoribus Græcis differentem non linguam nec dialectum, sed colorem dictionis Græcæ stylique in libris Novi fœderis exstare, sed nihil usquam similis aut propius eo nomine accedens reperitur, quam Græca LXX. Interpretum versio Veteris Testamenti. Hanc igitur diligenter qui evolvit, non male tempus suum collocaverit ad scribendam Apostolica familiariter intelligendam. Qui vero eruditorum hominum varias de stylo librorum sacrorum disceptationes & in his observationes quoque varias neutiquam contemnendas cognoscere desideraverit, eo consuli poterunt hæc scripta:

Dissertationum Philologicarum de Stylo N. T. Syntagma à Jacobo Rhenferdo V. C. collectum addita ipsius diss. de sæculo futuro. In isto habes 1) Rev. D. Jo. Olearii diss. inauguralem de stylo N. T. Lipsiæ A. 1668. 4. editam atq; in de sæpius recusam: 2) Jo. Henrici Bæckeri

Bacleri diff. ejusd. argumenti vulgatam Argentorat. 1642. 3) *Sebast. Pfochenii* diatriben de linguæ Græcæ N. T. puritate Amst. 1629. 8. atque inde sæpius excusam. 4) *Jo. Cocceji* stricturas consue ineditas pro Pfochenio adversus Gatakærum. 5) *Balth. Ebelii* Exerc. de phrasi N. T. Witeb. 1659. 6) *Mosis Solani* diff. sub Rhenferdii præsidio contra Pfochenium habita. 7) *Martini Petri Scheitomei* Græcobarbara N. T. quæ Orienti originem debent. Amst. 1649. 12. 8) *Jo. Henrici Hottingeri* de usu scriptorum Hellenicorum in N. T. 9) *Jo. Leuudenii* diff. X. seq. Philologi Hellenici Græc. in quibus succincte agitur de dialectis & XXXI. generibus Hebraïsmorum N. T. è *Casp. Wylsii* dialectologia sacra, Tiguri 1650. 8. & *Jo. Vorstii* libris duobus de Hebraïsmis o) N. T. Lugd. Bat. 1648. 10.) *Jo. Vorstii* de Adagiis N. T. 11.) *A. Kesleri* Supplementum. Eislefeldensis de dictorum V. T. allegatione in Novo Testamento De stylo sacrarum litterarum & præsertim N. T. Græci, nec non de Hellenistis & Hellenistica dialecto doctissimorum quorundam tam veteris quam recentioris ævi scriptorum sententiæ, à *Jacobino Jungio* p) collectæ & editæ Hamb. 1639. 4. occasione libellus quæ ipsi cum nonnullis intercessit, de qua vide si placet *Jo. Molærii* V. C. Isagogen in Hist. Chersonnesi Cimbricæ p. 586. seq. Dissertationum de stylo N. T. Græco, quas collegit *Taco Hajo* den *Honert* Ecclesiæ Amstel. Pastor, Amst. 1702. 4. In hoc exhibentur 1) *H. Stephani* dissertatio hujus argumenti quam editio N. T. A. 1576. præfixit, pollicitus librum integrum de puritate dialectonis N. T. quæ non vidit lucem. 2) *Theod. Beza* de dono linguarum Apostolico sermone diff. è commentario ad Act. X. 46. & fragmentum Epistolæ ad Elisabetham Reg. commentario in N. T. præfixa. 3.) *G. Pasoris* Ideam dialectorum N. T. 4) *Jo. Georgii*

F f

Strau-

manis à Vorstio Hebraïsmos multiplicari, monuit ipsum Reinesius Epistola ad an. XIV.

Hic collectioni *Jacobus Grossius* Pastor Hamb. ad S. Catharinæ opposuit triadem propositionum Theologicarum, stylum N. T. Græcum à barbaris criminationibus vindicantium & sententiam Criticorum qui Hellenismum propugnant nihil illius rectitudini derogare ostendentium. Jenæ 1640. 12. Grossio *Daniel Wulferus* Norimbergensis opposuit Innocentiam Hellenistarum vindicatam (sine auctoris & loci notatione) in 12. Respondit Grossius in observationibus pro triade propositionum Apologeticis. Cumque *Jo. Musæus*, Theologus postea celeberrimus A. 1641. edidisset disquisitionem de stylo N. T. in qua Grossii trias propositionum & observationum Apologeticarum modeste examinatur, respondit Grossius in tertia de sententia, & vindiciis disquisitionis Musæanæ A. 1642. editis, in defensione quarta.

Straube disp. philologicam de emphasi Græcæ linguæ N. T. 5) *Honerti* ipsius Epistolam ad Abrahamum Boddens de styli N. T. puritate.

Elia Benoist Delfensis Ecclesiæ V. D. Ministri adversus Honerti Epistolam amica Expostulatio. Delfis 1703. 4. Honerti responsio &c.

Matthias Flacius parte II. Clavis S. Scripturæ tractatu V.

Salomo Glasius in philologia sacra lib. I. tractatu III. &c.

Jo. Henricus Majus in Examine Hist. Criticæ N. T. cap. XXVI. & XXVII.

Claudii Salmasii de Hellenistica Commentarius, controversiam de lingua Hellenistica decidens & plenissime pertractans Originem & dialectos Græcæ linguæ. Lugd. Bat. 1643. 8.

Dan. Heinsii Exercitatio de lingua Hellenistica & q. Hellenistis. Lugd. Bat. 1643. 8.

Claud. Salmasii funus 1) linguæ Hellenisticæ, sive confutatio Exercitationis de Hellenistis & lingua Hellenistica. *Cui libet exequias in Hellenistica, i, licet. Ecce illa jam effertur.*

Hic

9) De Hellenistis Actor. VI. 1. IX. 29. & XI. 20. memoratis, septem sentias eruditiorum reperio, è quibus per placet mihi *prima* Lud. Cappelli Opp. posthum. p. 194. qui Hellenistæ sunt Ethnici, *Secunda* est If. Vossii c. ult. de Sibyllinis, atq; interligit Judæos Ethnicorum Romanorum partes secutos, aut qui in eorum stipendio vivebant, *Tertia* Erasmi, qui nomen Hellenistarum factionem etiam innuere existimat, non tantum nationem aut linguam. *Quarta* Petri de Marca VI. de concordia Sacerdotii & Imperii c. 1. p. 59. è cujus sententia Hellenistæ sunt Judæi dispersionis secundæ in provinciis Græcorum sive gentilium dispersi. *Quinta* Jo. Lightfooti, qui Hellenistas fuisse existimavit Judæos habitantes in gentibus neque gnaros Linguæ Hebraicæ, sed quamvis aliam illius in qua versarentur gentis linguam solitos loqui. *Sexta* Hellenistas accipit de profelytis justitiæ è Græcis. Ita Joach. Cameronus, Beza, Salmasius, Crojus, Pearsonius lectionibus ad Acta Apostol. p. 52. seq. *Matthæus* Cottierius, Gvil. Caveus, & Sam. Bafnage ad A. C. 35. n. 7. *Septima* denique Hellenistas contendit fuisse Judæos Græcienfes *ἐλληνιστὶ διαλεγόμενοι* (ita Syrus Chrylost. Theophylact Oecumen. & in versione Græcobarbara Maximus Margarius) verbis Græcis, phrasibus uti solitos Hebraicis & extra Judæam habitantes. Ita Josephus Scaliger ad Eusebii num. 1734. Dan. Heinsius in Exerc. ad N. T. & in aliis quæ memoravi scriptis, Drusius, Hugo Grotius, Hammondus, Rich. Simon, Coccejus præf. ad Cod. Sanhedrin', Jo. Seldenus, Dionys. Petavius, Constantinus Empercur, Barthol. Maierus in philologia sacra aliiq;.

10) Hugo Grotius Epistola 694. notat ex ipsius Salmasii concessis facile posse componi librum de lingua Hellenistica rediviva. Confer Rich. Simonis Hist. Criticam N. T. cap. 27. seq. & novas observationes cap. 5.

Ejusdem ossilegium Hellenisticæ, sive appendix ad confutationem
Exercitationis de Hellenistica, ibid. 1643. 8.

Martini Schoockii de Hellenistis & lingua Hellenistica diss. ad Heinsum
& Salmasium. Ultraj. 8.

Jo. Crojus in Observationibus ad N. T. contra Heinsum cap. XXX-XXXIV.
Genev. 1645. 4.

Dan. Heinsius ia Apologia adversus Crojum. 12.

M. Jacobi Boblii iusta & moderata absentia ab exsequiis & iustis funebri-
bus funeri linguæ Hellenisticæ paratis excusatio & venia. Regio-
mont. 1647. 4.

Matthæi Cotterii de Hellenistis & lingua Hellenistica exercitationes se-
cundariæ Argentorat. 1646. forma minore.

Tho. Gatakeri de stylo N. T. adversus Pfochenium. Lond. 1648. 4. & una
cum ejus Cinno, Adversariis & aliis Operibus Criticis, Trajecti ad
Rhen. 1698. fol.

Horatii Vitringæ Campegii F. animadversionum ad Jo. Vorstium de He-
braismis N. T. specimen. Ad calcem observationem Miscella-
nearum Lamberti Bos. Franegv. 1707. 8.

Rob. Boyle de stylo sacræ Scripturæ. Oxon. 1665. Genev. &c. 4.

Balthasaris Stolbergii Prof. Witebergenfis liber de solœcismis & barba-
rismis Græcæ novi fœderis dictioni falso tributis, ut & de Cilicis-
mis aliisque à D. Paulo nove usurpatis, cum Exercitationibus XII. Phi-
lologicis. Witeb. 1685. 4. præmissa præfatione C. S. Schurz-
fleischii.

Pauli Antonii de N. T. Philosophis sive dictionibus Philosophicis Exer-
citatio. Lips. 1686. 4.

Nic. Agardi Prof. Eloquentiæ Sorani de stylo N. T. diss. Soræ 1655. 4.

Hæc de Novi fœderis libris dicta sufficiant, quibus tunc de-
num recte & salutariter utemur, non quando ista de quibus hætenus
differui, quantumvis subtiliter discussimus, aut totum etiam sacrum
Codicem teneamus ad ungulam, sed quando illis tanquam voce (quæ
profecto est) divina, ad fidem, atque amorem DEI hominumque
patiemur nos adduci, ut per fidem vita beata ac sempi-
terna in nomine JESU CHRISTI per-
frui possimus.

CAPUT VI. DE FLAVIO JOSEPHO.

Josephi nomen, etas, vita. 1. Libri de bello Judaico. Josephus, Hegesippus. Judæi barbari à Josepho dicti. Josephus hebraica lingua non ignarus. 2. Antiquitatum Judaicarum libri. 3. Nam scripti primum Hebraicè. ibid. Quanta fide dignus Josephus. 4. Ejus de CHRISTO testimonium. 5. Libri duo contra Apionem. 6. De Maccabæis. 7. Scripta deperdita. 8. Josephi lectione Comes quidam ab irreligiositate conversus. 9. Josephi editiones Græcæ. 10. Latina. 11. Græcolatina. 12. Versiones in linguas vernaculas. 13. Editiones promissa. 14. De Josepho pseudo-Goriano. 15. Ejus editiones. 16. Alii Josephi qui Hebraicè scripsere. 17. Quidam scriptores de rebus Judæorum. 18. Index scriptorum à Josepho allegatorum. 19.

I.

JOSEPHUS prænomen *Flavii* a) accepit à Flavio Vespasiano no manumisso ac Patrono suo, à quo etiam civitate Romana donatus est, gente Judæus, filius Matthiæ, non Matthiæ potius, è genere b) sacerdotali & regio Asienorum, natus Hierosolymis anno primo Caji Caligulae Cæsaris, qui fuit post natum CHRISTUM trigésimus septimus. Litteris una cum fratre germano Matthia institutus ita profecit, ut quatuordecim annorum cum esset jam à sacerdotibus & primoribus civitatis quærendo de lege c) exerceretur, & anno ætatis sexto decimo triumphum apud Judæos sectarum placita cognoscere inciperet. Hinc *Barnabæ* em-

mille

- a) Flavius vocatur non tantum in editionibus & codicibus MSS. sed etiam apud Chrysostomum 1. Strom. p. 341. Origenem, Minucium Felicem, Photium aliosque conf. Euseb. hist. des Empereurs p. 967. De Matthiæ nomine vide, si placet Valer. Max. p. 47.
- b) Genus suum ipse recenset Josephus in vita, è publicis tabulis (δημοσίαις δέλτοις) p. 988 Conf. de his Clariss. Parizonium in triade diff. 1. Tales fuisse δημοσίαι κληρονομίαι, è quibus genus suum refert Synes. Epist. 57.
- c) Ita accipio verba Josephi : συνιόντων αὐτῶν τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς πόλεως πρώτων ὑπὲρ τοῦ παρ' ἡμῶν περὶ τῶν νομίμων ἀκριβεστέρον δὲ γινώσκειν. confer, quæ de JESU duodecenni Luc. II, 46.

mitæ se addixit, ejusque austerum vivendi genus per triennium imitatus rediit Hierosolymam & vitam civilem ac Phariseorum hæresin amplexus est, quam testatur leges patrias d) diligentius reliquis coluisse, & vitæ instituto proxime ad Græcorum Stoicos e) accessisse. Anno ætatis vicesimo sexto CHRISTI LXIII. f) Romam accessit, & per minimum quendam Judæum Neroni carum insinuans se in favorem Poppeæ libertatem impetravit amicis quibusdam suis, quos Felix procurator captivos illuc miserat. Reversus domum omnia tumultu plena reperit, & frustra civibus suis graves injurias ulcisci cupientibus & qualicunque successu elatis suavit, ut pacem cum Romanis cohererent. Missus deinde anno ætatis tricesimo, CHRISTI LXVII. cum potestate in Galilæam, ut rebus turbidis prospiceret, utriusq; Galilææ rector (II. 25. de bello Judaico pag. 822.) multa fortiter & prudenter gessit, ducis functus munere, è multis periculis feliciter evasit, adversus æmulos, inimicos & perfidos magna moderatione usus est. Inter alia Judæos nolentes ferre inter se, nisi qui circumcidi se paterentur, prohibuit, professus g) *oportere suo quemque consilio Deum colere, non ab aliis coactum*. Tandem capta à Vespasiano Jotapata anno eodem LXVII. Neronis XIII. Kalendis Julii post aliquot dies, quibus delituerat, vivus venit in Victoris h) potestatem, ab eoque cum mox ipsi & Tito filio prælagisset imperium i) in vinculis habitus est, donec biennio interjecto eventus veritatem vaticinii comprobasset. Tum enim à Vespasiano solutus, cærenæque ejus securi contractæ k) ut mos erat facere in illis, qui præter fas victi fuerant. Ex Alexandria profectus Tito adfuit in obsidione Hierosolymæ l) Anno Christi LXX, ætatis Josephi XXXIII, ubi singula diligenter annotavit, & postea Romæ otium nactus græcæ linguæ dedit operam m) & ad concinnandam historiam animum appulit. Vespasiani, Titi & Domitiani gratiam constanter expertus non obstantibus in-

Ff 3

vido-

d) Josephus in vita. p. 1023.

e) Id. p. 999.

f) Male in Clariss. Cavei Hist. litteraria excusum 93.

g) pag. 1007. *ἐκ ἐξουσίας βιάσθηναι, φάσκων δὲν ἑκάστον ἀνδρῶν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν τὸν Θεὸν εὐσεβεῖν, ἀλλὰ μὴ κατὰ βίαν.*

h) Josephus III. de bello Judaico c. 14. (in Græco 24. seq.)

i) ib. d. p. 584. (in Græco c. 27.) Sueton. Vespas. c. 5. Xiphilinus p. 203. Svid. in 'Ιωσήφ. De hoc vaticinio Josephi lectu dignæ & erudite exstat Gotfridi Olearii dissertatio edita Lipsiæ A. 1699. qua hoc totum callidæ prudentiæ tribuit.

l) Lib. I. contra Apion. p. 1037.

m) XX. ult. Antiqu.

vidorum accusationibus. n) Vixit ultra quartum decimum Domitianum annum, in quo Antiquitatum libri desinunt: fuit autem ille ætatis Josephi LVI. CHRISTI XCIII. Et post hoc opus etiam nū composuit libros contra Apionem. Forte tamen haud diu superfuit Patrono suo Epaphrodito, cujus casum, (interfectus hic est Anno Christi XCV, à Domitiano) in ipsius etiam Josephi perniciem ab inimicis vèrsus suspicatur H. Dodwellus diff. 6. ad Irenæum p. 468.

II. Scripsit ΙΟΥΔΑΪΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ο) *περί αλώσεως De bello Judaico & eversa Hierosolyma libros VII.* quod opus ante libros viginti Antiquitatum compositum est imperante adhuc Vespasiano, & in illis subinde allegatur. Compositum est à Josepho Hebræo patria lingua p) primum, in civium suorum usus, deinde Græce oblatum Vespasiano, non certe ante annum ejus septimum, q) CHRISTI LXXXV. Magna fide versatum se in hac Historia, cui ipse interfuit, describenda testatur Josephus tum alibi tum in vita sua p. 1026. ubi *Ἰωσήφ* commentariis de eodem argumento compositis fidem detrahit, suum autem opus demonstrat

n) In vita p. 1031. 1032.

ο) Eusebius III. 9. Hist. Eccles. *Ἰσσορίαν δὲ κατ' αὐτὸν Ἰουδαϊκῶν πολέμων* vocat, atq; ita Josephus ipse, non uno in loco & Steph. in *Φασαηλῆς*. Isidorus Pelus. IV. Ep. 75. *Ἰωσήφης (ἀνδρὶς Ἰουδαῖος μὲν, Φιλαλήθης δὲ) περὶ τῆς αλώσεως ἰσσορίαν*. In Codic. Bodleiano: *περὶ αλώσεως Ἰουδαίας καὶ τῆς μεγάλης πόλεως*.

p) Josephus proœmio: *Πρὸς ἑμὴν ἐγὼ τοῖς κατὰ τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν Ἑλλὰδι γλώσσῃ μεταβαλὼν, ἃ τοῖς ἄνω βαρβάροις τῇ πατρίῳ συντάξας, ἀνέπεμψα πρὶ τερσὶν ἀφῆγγεσθαι*. Quinam sint illi *οἱ ἄνω βαρβάροι* docet idem paucis interjectis, *Πάρθους μὲν καὶ Βαβυλωνίους, Ἀράβων τε τὰς πορρωτάτω καὶ τὸ ὑπὲρ Εὐφράτην ἐμόφυλον ἡμῖν, Ἀδιαβήνας τε γινώσκειν διὰ τῆς ἐμῆς ἐπιμελείας ἀκριβῶς δεσ*. Nec mirum Judæos à Judæo homine barbaros appellari, cum Christiani etiam hoc nomine appellent quandoq; Christianos diversa lingua utentes. Vide Cotelerium ad homiliam IV. Clementin. T. 1. Patrū Apostol. p. 563. Quænam vero sit lingua Josephi patria, non æque perspicuo testimonio ejus constat. Itaq; alii Syro-Chaldaice Josephum prius libros de bello Judaico scripsisse affirmant. Vid. Sam. Basnagii Exerc. ad Baronium p. 388. ubi Josephum Hebraice calluisse negat, quod mihi de Judæo legis studiosissimo, & qui ex Hebraicis libris Antiquitates Hebraicas condidit, nullo modo credibile videtur, licet puro Hebraismo usum in scribenda historia nolim contendere. Argumentis plerisque, quibus Hebraismi imperitum nonnulli audacter faciunt ob violentiores aliquas Hebraicorum nominum interpretationes (quas è Josepho collegit Jo. Marciæus T. 2. Hieronymi p. 170 - 175.) respondit H. Vossius libro de LXX. Interpretibus. Confer. Pauli Pezronii antiquitatem temporum restitutam p. 49. & Humfridum Hody de Bibliis Original. p. 223. fq.

q) Tillemont, Hist. des Empereurs T. 1. p. 971. edit. Bruxell.

strat & Tito Imp. probatum fuisse, qui illud subscripto manu sua decreto 1) jusserit vulgari, & Regi Agrippæ, qui LXXII. scriptis ad Josephum epistolis suam illi benevolentiam testatam fecerit. In libro 1. contra Apionem pag. 1037 non tantum Vespasiano ac Tito, Regique Agrippæ, sed Julio Archelao quoque & Herodi & aliis à se monstratam refert, fideique tulisse testimonium. Statua donatum in urbe Roma narrat Eusebius III. 9. Hist. Eccles. Hieronymus c. 13. Catalogi: *Josephus Romam veniens septem libros Judaicae captivitatis Imperatoribus Patri filioque obrulit, qui & Bibliotheca publica traditi sunt, & ob ingenii gloriam statuat quoque meruit Roma.* Latine transtulit Rufinus Aquilejensis, cujus versio exstat, quemadmodum & altera liberior audaciorque Ambrosii sive alterius, nescio cujus, quæ ambulat sub nomine Hegesippi. Nam Benedictini quidem in præclara sua Ambrosii operum editione affirmant illam se prætermisisse, quod in ea nihil Ambrosiani styli atque ingenii esse censerent: quod visum etiam Latino Latinio est in Epist. ad Masium T. 2. lucubration. p. 119. Quamquam Johannes Frid. Gronovius in Monobiblo Observat. sacrarum c. 1. & 21. variis argumentis probat vel Ambrosium vel Ambrosii æqualem auctorem esse, cui accedit, quod Jo. Mabillonius in Codice antiquissimo Bibl. Ambrosianæ reperit tributum Ambrosio Episcopo T. 1. Musei Italici p. 14. *Hegesippi* vero nomen ex Josèpi sive Josippi nomine corruptum notavit H. Vossius in appendice de LXX. Interpretibus p. 127. Frequens autem latinis scriptoribus antiquis Josephum potius dicere, quam Josephum: vide Valesium ad Euseb. p. 19. perinde, ut Græcis Ἰωσήφον, licet in quibusdam etiam occurrit Ἰωσήφ, ut apud Pseud Aristeam inter LXX. interpretum nomina, & 1. Maccab. V. 18. (ad quem locum, si placet, vide notas Johannis Drusii) & in Svida, atque alibi passim. Porro libros de bello Judaico cum laude memorat Photius codice XLVII. Hieronymus Epist. XXII. ad Eustochiū de custodia Virginitatis: *videt Josephus Græcus Livius in secunda Judaica captivitatis historia Essenos refert.*

III. ἸΟΥΔΑΪΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ * *Antiquitatum Judaicarum libri XX* inscripti Epaphrodito s) quem sub extremum alloquitur & κρᾶ-

τιστον

- 2) Ita intelligenda verba: ὡς χαράξας τῇ ἐκτῇ χειρὶ τὰ βιβλία δημοσιεῦσαι προσέταξεν. Neq; aliud sonant latina Rufini interpretis, nec Nicephori II. 28. Hist. Ut fallantur, qui sibi persuaserunt Titum manu sua libros Josephi descripsisse. Confer laudatam G. Olearii diatribam §. 1. & Tillemontium p. 972.
- 3) Iustinus Martyr cohortat. ad Græcos p. 19. ὁ γὰρ Ἰωσήφ τὸ ἀρχαῖον καὶ τὸ παλαιὸν τῆς ἱστορίας καὶ διὰ τῆς ἐπιγραφῆς τῶν βιβλίων σημεῖναι βεβλόμενος, ἀρχόμενος τῆς ἱστορίας ἐτα γέγραφε. Φλαβίος Ἰωσήφ ἐς δαμῆς Ἀρχαιολογίας.
- 4) Videtur intelligi Epaphroditus libertus Neronis, quem memorat Arrianus libro primo Epictetearum diss. c. 1. & 26. Interfectum à Domitiano (anno CHRISTI 95.) tradi-

dit

προν appellat, & in procæmio ingenti maclat encomio. Clausulæ autem loco Josephus operi Antiquitatum *vitam suam* subjunxit t) licet in editionibus vita Josephi ab Antiquitatibus divulsa legatur, post libros de bello Judaico. Titulum *Ἀρχαιολογίας* & librorum numerum videtur mutuatus à Dionysio Halicarnassensi, de cujus viginti libris *Ἀρχαιολογίας Ἰουδαϊκῆς* dixi libri III. cap. XXXII. Perducit autem Josephus historiam ab origine mundi, usque ad duodecimum Neronis annum, quo rebellare Judæi adversos Romanos cœperunt: & finem operi imposuisse sciretatur anno tertio decimo Domitiani, qui fuit CHRISTI XCH. ætatis Josephi LVI. In MSS. Codicibus singuli libri præmissum habent numerum annorum, quorum historiam complectuntur.

Liber I. annos 3833 - - - - A. Mundi 3833

(II. Vossius p. 154. de LXX. interpretibus 3733)

Gesnerus in Bibl. p. 243. b. male 1833.

Liber II annos 220

III. 2 (Gesnerus perperam 52) 4053

IV. 38 4055

V. 476 4093

VI. 32 4569

VII. 40 4601

VIII. 163 4641

IX. 177 menses 7 (Gesnerus 157) 4804

X. 182 menses 6. dies 10. (Gesn. 82) 4981

XI. 253 menses 5. (Gesn. 243) 5164

XII. 170 5417

XIII. 82 5587

XIV. 32 5669

XV. 18 5701

XVI. 12 5719

XVII. 14 5731

XVIII. 32 5745

XIX. 3 menses 6. dies 19 5777

XX. 22 Summa annorum 5803

In

dit Dio lib. 67. p. 766. Conf Jo. Pearsonii Opera posthuma p. 172. Alius Epaphroditus Charonenfis Grammaticus librorum helluo, quorum ultra 3000. collegerat, clarus circa eadem tempora & sub Nerva Imp hydrope exstinctus, de quo Svidas.

t) Clarissime hoc testatur Josephus XX. 9. p. 703. & p. 1032. Conf. Rev. Thomæ Ittigii prolegomena ad Josephum b. 3. Vales. ad Eusebii III. 10. Hist Eccles. & Tillemont. Historia Imperatorum T. 1. p. 978. Le Moynes ad Varia sacra. p. 339.

In libris ipsis Josephi passim tempora supputantur, & numeri annorum traduntur; sed ita fere, ut nec inter se satis, nec cum Græca LXX. Interpretum versione, nec cum externis scriptoribus conveniant, ut pluribus exemplis nuper admodum ostendit Petrus Brinch Danus in Chronologia Josephi examine, edito Hafniæ A. 1701. 4. & Fridericus Spanhemi⁹ in Chronologia sacra parte 2. c. 3. T. 1. Opp. p. 151. seq. Non dubium est in multis depravatos codices esse in culpa, ut If. Vossio, Bonjourio aliisque observatum, in nonnullis forte Josephi quoque negligentiam. Capitum distinctio in Græcis alia, alia est in latinis: & in latinis quoque ipsis editionibus varia ac diversa, nulla à Josepho: incertum itidem, num ipse sit indicis ante singulos libros præmissi auctor, an alius aliquis junior. Ceterum MStorum Josephi Codicum in Antiquitatum libris tanta est discrepantia, ut Emericus Bigotius non dubitaverit, Josephum binas illius operis editiones adornasse. Ita enim ille in litteris u) datis Rhotomago 21. Febr. 1669. *Libros decem priores Antiquitatum contuli cum MSto codice præstantissimo Bibliothecæ Regiæ, cujus meminit in exercitationibus adversus Baronium Casaubonum. Posteriorum decem librorum nullum potui reperire MStum codicem bonæ notæ, universi enim, quos inspexi, ita differunt ab impressis, ut conferri plane non possint. Jampridem credidi, atq; etiam nunc mihi persuadeo Josephum duplici vice antiquitates suas vulgasse. Prima editio continebat contextum primum decem librorum, qualis exstat in impressis, posteriorum autem qualis occurrit in Codicibus MSS. quos consului. In secunda editione priores decem libri ita legebantur, ut occurrunt in MSto Regio, posteriores vero quales sunt in editis. Nec leviter hoc, quod conjicio de duabus editionibus confirmatur à Josepho ipso affirmante, quod scripta sua x) Græcis emendanda permiserit. Etiam Hebraice Antiquitatum libros primum scripsisse legas in Bibliotheca Sixti Senensis lib. IV. p. 273. sed hoc recte refellit Rev. Thomas Ittigius in eruditiss. ad Josephum prolegomenis, confutata etiam alterius viri docti opinione, qui Antiquitates Hebraice primum stante adhuc templo scriptas colligebat è loco libri VII. c. 11. p. 249. quo affirmat Josephus sortitionem familiarum sacerdotalium obtinere ἀρχὴ τῆς οἰκίας ἡμῶν.* Longe minus probanda audacissima Jo. Harduini y) conjectura, qui Josephi

G g

scri-

u) Latina feci ex Gallicis, quæ leguntur ad calcem Epistolarum Reinesii ad Bosium. p. 381.

x) l. i. contra Apionem p. 1037.

y) Vignolius Marvillius T. 1. Miscell. Histor. & litterar. p. 78. *M. l'Abbé de la Chambre sur ce que le Pere Hardouin prétendoit, que le Joseph tel que nous l'avons aujourd'hui est un ouvrage de quelques Moines du treizième Siècle: nous le croirons, me disoit il, quand il nous aura prouvé que les Jesuites sont les auteurs des lettres provinciales.*

pta, qualia hodie habemus non antiquo illi scriptori nobilissimo Judæo, sed nescio, quibus impostoribus tertii decimi à CHRISTO nato sæculi tribuit. De Hebraica Iosephi versione, quæ dicitur servari in Bibl. Vaticana, dixi non nihil infra §. V. nota b. uti de Iosepho Gorioni de §. XV. hujus capituli.

IV. Fidem Josephi plerique veteres & recentes celebrant, quibus velut proprio nomine appellatur Φιλαλήτης. Theodorus Meliteniota in proœmio Astronomiæ : καὶ μέντοι καὶ Ἰωσήφῳ Φιλαλήτης ἀνὴρ ἐν τῇ πρώτῃ ἰσραὴλιν δὲ χαίρειν συγγράφεται. Svidas : Ἰωσήφῳ ἰεραδαῖος Φιλαλήτης λέγων περὶ τῶν πεσοδῶν &c. Isidorus Pelusiota IV. Epist. 75. Ἰωσήφῳ ἀνδρὶς ἰεραδαῖος μὲν, Φιλαλήτης δὲ. Sozomenus Historiæ libro & capite primo Ἰωσήφῳ - - ἀξιόχρεως ἀνὴρ εἰη μάρτυς τῆς περὶ τοῦ ἀληθείας. Jornandes de rebus Geticis c. 4. Josephus quoque Annalium relator verissimus, dum ubique veritatis conservat regulam, & origines causarum à principio revolvit. Josepho Scaligero diligentissimus & Φιλαλήτης τοῦτος omnium scriptorum præf. ad opus de emendatione temporum. Sane Josephus ipse optime intellexit nihil in Historico magis esse necessarium, quam studium veritatis. τῷ δὲ ἰσραὴλιν ἀναγράφοντι τὸ μὲν ἀληθεύειν ἀναγκαῖον. p. 1024. vitæ suæ. Testatus etiam est, se ea, quæ de gentis suæ antiquitatibus tradit, non aliunde quam ex sacris libris Moysis ac Prophetarum & ex Hebraicis litteris diligenter transtulisse. μέλλει δὲ περιεῖξιν ἅπασιν τὴν περὶ ἡμῶν δὲ χαίρειν καὶ τὴν διὰ τῶν πολέμων ἐκ τῶν ἑβραίων μεμελετημένην γραμμάτων p. 1. proœm. & p. 3. τὰ μὲν ἐν ἀρχῇ τῶν ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς περὶ τῶν λόγων καὶ τὴν ἰδίαν τάξιν σημαίνει, τὰ τοῦ διὰ τῆς πειρήσεως τῆς πραγματείας ἐπηγελάμεν, ἔθεν περὶ τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ. p. 4. ταῦτα δὲ ἐν ταῖς ἰσραὴλ βίβλοις εὗρον ἀναγεγραμμένα, ἔχει δὲ ἕτως. & lib. X. cap. 11. pag. 349. clarissime ait se tantum Metaphrastem agere librorum sacrorum, neque addere illis quippiam de suo, nec detrahere : καὶ δὲ εὐθὺς ἐν δὲ τῇ τῆς ἰσραὴλ περὶ τῶν διὰ τῆς πειρήσεως τῆς πραγματείας ἡ μεμελεμένης ἢ φαλισμένη μόνον μετὰ φράζειν ταῖς ἑβραίων βίβλοις ἐπὶ εἰς τὴν ἑλληνίδα γλῶσσαν, καὶ ταῦτα δηλώσει μὴ περὶ τῶν περὶ τῆς πραγματείας αὐτῶν ἰδίων, μὴ ἀφαιρεῖν ὑπερῆμειν. At si quis Josephi Antiquitates cum sacris litteris non indiligenter conferat, magna passim & hinc inde vix ferenda libertate vel negligentia usum deprehendet, nam non modo omittit complura & adjungit vel secus interpretatur, deteritq; narrando, (miracula præcipue, quo fidem apud Ethnicos invenerent : Conf. Jo. Gregorii diss. Anglice editam de LXX. Interpretibus p. 33. seq.) sed & aliter non pauca commemorat, ut adversa fronte cum Moy-

Moysæ ac Prophetis in narratione rerum quarundam concurrat. Hoc non Jacobo Saliano tantum in Annalibus V. T. qui Josepho iniquorem (fateor) aliquando se præbet, & Antonio Possevino in Apparatu sacro, sed innumeris præterea aliis viris doctis observatum, è quibus Jacobus Usserius in Epistola ad Lud. Cappellum p. 42. *De ipso quoque Josepho, inquit, non est prætereundum, quod ex sacris Hebræorum litteris Origines suas translaturum se est pollicitus, neque subtrahendo quicquam neque addendo, id eum pari fide non præstitisse. Eodem consilio, quo Persis nuper Hieronymus Xaverius Jesuita interpolatam à se Evangelicam dedit Historiam, etiam Græcis ille rerum in V. Testamento gestarum transmisit memoriam: nonnulla, quæ erant in Canone, suppressens, alia (ut quum Salomoni verbi gratia pro XL. regni annis 2) LXXX. tribuit, & in numero talentorum argenti ad templi usum à Davide relicto 1. Chron. XXII. 14. Centum millia pro mille millibus substituit) immutans, atque ex scriptis Apocryphis non pauca adjiciens, uti in ejus de Moysæ trienni, de eodem juvene cum Æthiopibus bellum gerente, de Tharbi regis Æthiopum filia connubium ejus expetente & aliis ejusdem farina narrationibus licet perspicere. Plura exempla Historiarum sacrarum à Josepho non optima fide relatarum collegit nuper Clarissimus Vir Antonius Vandalen libro adversus historiam Aristæ cap. X. & XI. & pag. 500. tum in libro de origine ac progressu idololatriæ c. VII. Petrus Baylius Tomo primo dictionarii, ubi de Abimelecho agit: *Ily a long temps que je suis indigné contre Joseph & contre ceux qui l'égargent sur ce sujet. Un homme qui faisoit profession ouverte du Judaïsme dont la foi étoit fondée sur la divinité de l' Ecriture, ose raconter les choses autrement qu'il ne les lit dans la Genèse, il change, il ajoute, il supprime des circonstances, en un mot il se met en opposition avec Moïse de telle sorte, qu'il fait que l'un de deux soit un faux Historien. Cela est-il souffrable, & n'en faut-il pas conclure ou qu'il ne s'est gueres soucié de scandaliser sa nation, ou qu'il a cru que le sentiment particulier qu'il avoit sur la fallibilité a) & par conséquent sur la non-inspiration de Moïse étoit commun parmi les Juifs? Je croy, que tous les anciens**

Gg 2

Histo.

2) Similia librariis forte rectius imputantur, quam Josepho.

- a) Hoc nullo pacto verisimile est de Josepho, & perspicuis ejus testimoniis revincitur. Potius dixerim Josephum Pharisæum non putasse contradicere se sacris scriptoribus, cum maxime eos interpolavit secundum traditiones gentis suæ, vel etiam pugnantia scripsit. Quot sunt inter Christianos, qui libros sacros tractando secundum suas opiniones præconceptas idem fecerunt, faciuntque, nec tamen de Sacrorum scriptorum Θεωρευσις dubitant. Neque Petrum Comestorem auctorem historiarum Scholasticarum, nec Xaverium Evangeliorum interpolatorem crediderim de fide divinorum scriptorum dubitasse, aut ex suis hiscè scriptis de illa sententia posse convinci, qui tamen neutiquam sunt Josepho in referenda Historia sacra accuratiores.

*Historiens ont pris la même licence à l'égard des vieux memoires qu'ils consultoient. Ils y ont confu des supplémens, & n'y trouvant pas les faits developpez & embellis à leur fantaisie, ils les ont étendus & habillez comme il leur à plu, & aujourd'hui nous prenons cela pour bistoire. Cotelierius in Chrystoff. ad Danielelem p. 225. Idem Josephus in fine libri decimi refert hoc visum (Dan. VIII.) sed confuse ac, uti solet, parum accurate. Sunt & alia, quæ in Josepho reprehendunt viri docti, nam in his etiam, quæ ex Ethnicis scriptoribus produxit testimoniis fidem ejus desiderant, ut Antonius Vandalen lib. de Aristea pag. 211. præterea multorum parachronismorum reum & in narratione rerum suæ ætatis vel affectu vel errore abreptum arguunt. Vide Petri Possini diss. de genere Herodis p. 34. seq. Harduinum Chronolog. V. T. p. 259. Papebrochii apparatus ad propylæum Actis Sanctorum Maji præmissum p. 18. Jobo Ludolfo commentar. ad Historiam Aethiop. p. 230. Josephus dicitur *Antiquitatum Judaicarum fabulator sapientius quam historicus*. Etiam Richardus Simonius Tomo 3. Epist. selectarum Epistola octava notat Josephum non dubitasse Judæorum subinde *Agadoth* sive fabulosas narrationes, v. g. de Moysis victoria ab Aethiopibus reportata historiæ suæ adspargere. Adde eundem Simonium T. 2. Epist. 1. p. 6. seq. Alii hallucinationes in Josepho castigant Geographicas, ut Bochartus T. 1. Opp. pag. 1197. sequ. Errores quosdam morales & Theologicos notat Rev. Ittigius in laudatis prolegomenis c. 5. seq. Historicos alios errores Petrus Brinch in Historiæ Josephi examine, Hafniæ 1701. 4.*

V. Utcunque autem ista se habeant, nihilominus in rebus, quæ circa ipsius tempora atque jam inde gesta sunt, ubi Historia Biblica definit, & universe de rebus gentis suæ, ne de aliis in præsentia dicam, plurima annotavit scitu dignissima: & quis cordatus propter ætatem, eruditionem, judiciumque non libenter ei plus quam multorum Rabbinorum testimoniis tribueret? Errores autem, ut non admisit nullos (homo enim fuit) attamen tot tantique illi non sunt, ut velut intestabilis, propterea de ponte sit deiciendus. *Nullam occasionem* (verba Casauboni sunt Exerc. XII. num. 2.) *prætermittit Baronius sive justam sive injustam detrabendi Josepho, historico nobilissimo, quicquid ingrati Josephomastiges muginentur.* - - Si omnes Josephi errores hallucinationes aut ablepsia (de iis non loquor, in quibus discedit à Bibliis, in quo excusari non potest) in unam summam contrabantur, vix centesima pars fuerit culparum ab uno Eusebio admissarum sive in Chronico sive in aliis scriptis. Cur igitur tanta cura & tanta cum iniquitate Josepho insultabimus? cujus libros nisi providentia Dei singularia ad nostra servasset tempora, in quantum rerum Judaicarum sen-
bria

bris bodie versacemur? Quot fabulas, quot mendacia iubar Historia Josephi dis-
currit? Evangelicam quoque & Apostolicam Historiam Josephus con-
 firmat in multis, etiamsi vel maxime ponamus dubitan lum esse de *ἰστορίᾳ* locorum de CHRISTO Servatore b) lib. XVIII. Antiq. cap. 4.

Gg 3

pag.

- b) Hoc Josephi loco non utuntur Iustinus, Tertullianus, Chrysostomus; aliiq; complu-
 res, quando contra Judæos disputant. Non produxit Origenes alia Josephi laudans
 in libris contra Celsum. Ne Photius quidem tanto junior meminit, in cuius Bibl.
 Antiquitates Josephi bis recensentur codi. 76. & 238. Ante Eusebium tamen lib. I.
 c. 11. Hist. Eccles. & lib. 3. demonstrat, c. 5. allegaverit illum Macarius quidam
 cubiculi imperatorii præfectus, siquidem genuinus sit huius ad Diocletinum sermo,
 qui refertur in Actis Sanctorum Maji T. 5. p. 149. Locum Macarii à Clarisf. Viro
 W. E. Tenzelio primum in dialogismenstuis Germanice editis A. 1697. pag. 156.
 observatum hic addscribere integrum non dubitavi: *Ἰωσήφ* ὁ ἐξ Ἱεροσολύμων
ἱερεὺς, γενόμενος καὶ ἰσοῦν μετ' ἀληθείας τὰ κατὰ Ἰδαίους μαρτυρεῖ τὸν Χρι-
στὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν γεγονότα ἐνανθρωπήσαντα τε καὶ σαυρωθέντα καὶ τῇ τρί-
τῃ ἡμέρᾳ ἐγερθέντα, ἃ τὰ συγγράμματα ἐν τῇ δημοσίᾳ ἀπόκειται βιβλιοθή-
*κῃ. λέγει δὲ ἕτως. Γίνεται δὲ κατὰ τῶν καίρων Ἰησὺς σοφὸς ἀνὴρ ἐγγε-
 ῖν αὐτὸν λεγὲν Χρὶς, ἦν γὰρ παραδόξων ἔργων ποιητής, διδάσκαλος ἀνθρώ-*
πων τῶν ἡδονῇ ἀληθῇ δεχομένων. Καὶ πολλὰς μὲν Ἰδαίων, πολλὰς δὲ Ἑλληνικὰς
ἐπέλεγτο. Ὁ Χριστὸς ἔτ' ἦν. Καὶ αὐτὸν ἐνδείξει τῶν πρώτων ἀνδρῶν παρ'
ἡμῶν σαυρὸν ἐπιτετιμηκότος Πιλάτου ἢ ἐπαύσαντο οἱ τὸ πρῶτον ἀγαπήσαντες.
Ἐφανή γὰρ αὐτοῖς τρίτῃ ἔχων ἡμέραν πάλιν ζῶν, τῶν θείων προφητῶν ταῦ-
τα καὶ ἄλλα μυρία θαυμασία· περὶ ὧν εἰρηκότων, καὶ ἐκείνῳ τὸν τὸν Χριστιανὸν
ἀπὸ τῆς ἐνομομασμένον καὶ ἐπέλιπε Φύλον. Ταῦτα ἂν τῶν Εὐβραίων γραμ-
ματί *πάλαι ταῖς ἐαυτῶν βίβλοις ἐγχαράξαντο περὶ τῶν δεσποτῶν καὶ Σωτηρῶς*
ἡμῶν, ποῖα ἄρα ἀπολογία τοῖς ἀπίστοις υποληφθήσεται; Sed merito existiman-
 dum hæc Acta martyrii Macariani, si non longe post Diocletianum plane conficta,
 saltem interpolata atque locum Josephi insertum à recentiore manu esse. Post Eu-
 seabium laudatur Josephi testimonium ab Isidoro Pelus. IV. Epist. 225. Sozomeno
 lib. 1. Hist. c. 1. Sophronio interprete Catalogi Hieronymiani, Georgio Hamarto-
 lo, Cedreno, Zonara & Glyca, quem sub Theodori Metochitæ nomine Meursius edi-
 dit, in Chronicis: Svida in *Ἰωσήφ* & Nicephoro lib. 1. Hist. Eccles. c. 39. è quibus
 varias lectiones notavit Jo. Andreas Bosius in Exercitatione ad Periocham Josephi de
 JFsu CHRISTO c. 2. (Jenæ 1673. 4.) Latine præter Josephi interpretationem Cassiodori
 æqualem & Hegesippum lib. 2. de excidio Hierosol. c. 12. atque in anacephalæosi
 p. 685. citat Hieronymus Catalogo scriptorum Eccles. c. 13. & Joh. Sarisberien-
 sis lib. 2. Policratici c. 9. ac Chronographi & Historici recentiores bene multi, Hay-
 mo lib. 1. c. 13. Hist. Ecclesiast. Anonymus Bambergensis MS. in Academia Jenensi
 & Bosio inspectus, Cunradus Urspergensis, Freulfus, Albertus Stadensis &c. His
 testimoniis accedit consensus, non modo editorum codicum, sed etiam manu exe-
 cutorum græcorum latinorumque, quos evolverunt Bosius, Bigotius & Lambecius,
 quem vide in Epistola ad Augustum Luncburgensium Ducem de VII. MSS. codici-
 bus Josephi, qui exstant in Bibl. Cæsarea (editam Vindobonæ A. 1666. 4.) & li-
 bro VIII. Comment. de eadem Bibl. p. 3. seqq; Sed & in *Hebræica* Josephi versione
 fuisse

pag. 621. de Johanne Baptista c) lib. XVIII. c. 7. p. 626. De Jacobo lib. XX. c. 8. & quæ de dirutis propter Jacobi necem injustâ Hierosolymis de Joanne Baptista Propheta & de Christo cum sacerdotibus adolente in templo ex iisdem Josephi libris laudant Origenes L. contra Celsum p. 35. lib. 2. p. 69. & in Matthæi XIII. p. 223. Eusebius II. 23. Hist. Hieronymus Catalogo Script. Eccles. c. 2. & 13. Svidas Ἰωσήφ & Ἰησὺς, hodie vero in Josephi libris non d) reperiuntur.

VI. ΠΕΡΙ

fuisse istud testimonium in pervetusto codice MS. Vaticanæ Bibl. sed abrasum à Judæis testatur Baronius ad A. Christi XXXIV. num. 226. quod licet aliena fide narratum Casaubono videtur p. 677. Exerc. tamen confirmatur ab Huetio demonstrat. Evangel. propos. 3. §. 13. & Theophilo Comite de Windischgrætz, qui codicem illum Romæ sibi demonstratum Wagenfeilio affirmavit, ut legas in *Christoph. Arnoldi* collectione Epistolarum de testimonio Josephi p. 249. seq. (Norimb. 1661. 12.) Cui addendum, quod ex inedito Gyraldi Cambrensis libro de institutione principis affert præstantissimus Caveus: *Robertus* (Canutus qui circa A. C. 1170. claruit) *Prior s. Fridurici apud Oxoniam Hebraice doctus in duobus exemplaribus Josephi Hebraice scriptis invenit testimonium de Christo in aliis nuper erasum, quod & Fuldæ Oxonia degentibus ostensum fuit.* Omitto quæ contra Tanag. Fabrum (lib. 1. epist. 45.) pro fide hujus loci disputant H. Valesius p. 16. & 20. ad Euseb. Huetius propos. 3. §. 11. seqq. Antonis Pagi ad A. C. XXXII. num. 15. Gvil. Bonjour dialogo tertio triduanæ de Canone sacrorum librorum concertationis (Rom. 1704. 4.) Caveus parte 2. Hist. literariæ ad A. C. 67. Franciscus de Roze, & quem amicitia causa nomino Contr. Daniel Frick Ulmenis ὁ μακαρίτης singulari diff. Lips. 1698. 4. Natalis Alex. Tom. 6. Hist. Eccles. V. T. diff. 10. Estrangius in prolegom. ad Anglicâ Josephi versionem, & novissime Cherubinus de S. Josepho Carmelita, T. 3. Bibliothecæ Crit. S. diff. 1. parte 3. & Carolus Daubuisius libris duobus de hoc testimonio editis Lond. 1706. 8. Nec Lambecii probo sententiam, qui verba hujus testimonii ita explicat, ut in ignominia CHRISTI scripta sint à Josepho: nec illis assentior, qui plane intrusum esse ajunt à Christianis, cum mihi non videatur Josephus potuisse mentionem CHRISTI Christianorumq; in historia illius ætatis prorsus prætermittre, sed interpolatum suspicior cum viris doctissimis Stephano Lemoine notis ad varia sacra p. 931. Clarisf. Wagenfeilio IV. peræ libr. juvenil. p. 189. & Rev. Ittigio Prolegom. ad Josephum. Paravit de hoc argumento peculiarem exercitationem quoque Fridericus Spanhemius fil. sed quia imperfecta ab auctore relicta est, lucem non vidit, sed in tomo secundo ejus operum desideratur.

c) Chrysofostomus in Johannis c. 1 homil. 12. p. 82. Καὶ γὰρ καὶ ὁ Ἰωσήφ (Ἰωάννης) τελευτῇ τὸν πόλεμον λογίζεται, δι' αὐτὸν δεικνύει μηδὲ πόλιν εἶναι τὴν ποτὲ Μητρόπολιν ἔσαν, καὶ μακρὸς συνέειμι περὶ αὐτῶ λόγος ἐγκωμίων. Herodis exercitum deletum, non Hierosolymam ob Joannis eadem everfam scribit illo loco Josephus.

d) Huetius propos. 3. §. 10. contendit illa à Judæis fuisse erasa, at Blondellus lib. 1. de Sibyllis c. 7. eadem à Christianis in libros Josephi inserta. Neutrum crediderim. Sed videmus passim ab iis, qui scriptores laudant, sententias illorum malo exemplo mutari & interpolari. Etiam Orosius VII. 6. ex Josepho refert expulsos Roma à Claudio Imp.

VI. ΠΕΡΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ ΙΟΥΔΑΙΩΝ *de Antiquitate gentis Judaicae libri II. adversus Manethonem e) Apollonium Molonem, Lysimachum, Posidonium & alios, Apionem f) præcipue, qui nationi Judæorum detraxerat libro tertio & quarto rerum Ægyptiacarum. Singularem præterea scripto Judæis Apionem insultasse affirmant. Justinus Martyr, Clemens, Julius Africanus, Eusebius & Hieronymus cujus hæc sunt verba c. 13. de scriptoribus Eccles. Scripsit & Josephus duos ἀρχαίωτῳ ἑκτῷ adversum Apionem Grammaticum Alexandrinum, qui sub Caligula legatus missus ex parte gentilium contra Philonem etiam librum vituperationem gentis Judaica continentem scripserat. At hujus non meminit Josephus, qui hos quoque binos libros Epaphrodito suo κερσίῳ & πμωτάτῳ inscripsit, unde ante annum Christi XCV. editos fuisse oportet, quo Epaphroditum Domitianus interfecit. Sed & Apio ipse, ut Manetho & reliqui jam mortuus erat, cum Josephus eum confutaret, ut constat è lib. 2. pag. 1071. Laudat Hieronymus his verbis Epist. 84. ad Magnum Oratorem: Josephus antiquitatem approbans Judaici populi, duos libros scripsit contra Apionem Alexandrinum Grammaticum, & tanta secularium profert testimonia, ut mihi miraculum subeat quomodo vir Hebraeus & ab infantia sacris litteris eruditus cunctam Græcorum Bibliothecam evoluerit. In libro secundo p. 1064. seq. est magna in græcis lacuna, quam forte supplere aliquando dabitur alicui è MSto codice.*

VII. Εἰς μακκαβαίους λόγος ἡ περὶ ἀντοκράτορος λογισμὸς sermo disertissimus *de Imperiorationis, in laudem septem Maccabæorum qui*

Imp. universos Christianos, quod in editis frustra quæres. Sed & If. Vossius libro de LXX. interpretibus hinc inde quædam profert è Syncello vel è codicibus Josephi MSS. quæ in editis haud exstant.

- e) In editionibus quibusdam ut latina Paris. 1514. fol. minore per Albertum Goulet Prof. Theol. emendata, liber prior inscribitur *de Antiquitate contra Manethonem Ægyptium*, liber posterior *de antiquitate contra Apionem & fautores*. Labbeus p. 275. Bibl. novæ MSS. testatur in codice MS. 349. Regis Christianissimi exflare *Josephum contra Manethonem & alios Sotocos* (Chæremonem puta) *latine*. Sane magna pars libri prioris occupatur in confutandis iis, quæ Manetho de Judæis tradiderat. Vide pag. 1039. seq. 1042. & 1052. seq. & sub initium libri secundi ait se respondisse priore libro Manethoni, Chæremoni, & aliis quibusdam. Auctor autem ipse in titulo libri nullum nomen adversarii posuerat, sed tantum inscripserat *περὶ τῆς τῶν Ἰουδαίων ἀρχαίωτῳ*, ut ab Origine, Eusebio, & aliis veteribus allegatur.

- f) De Appione isto Plistonice Posidonii fil. Oasitano, qui ob civitatis jus acceptum malebat audire Alexandrinus, consuli poterunt Cotelierius ad Patres Apostolicos T. 1. pag.

qui una cum patre Eleazaro & matre g) sub perlecutione Antiochi Epi-
phanis Martyrium pro lege alacriter subierunt, Josepho nostro diserte
tribuitur ab Eusebio III. 10. Hist. Eccles. πεπώνηται ἡ καὶ ἄλλοι ἐκ ἀγνέως παύ-
δασμα τῶν αἰδῶν περὶ αὐτοκράτορος λόγισμῶν ὁ πῶς Μακκαβαϊκὸν ἐπιγράψας.
Hieron. *Alius quoque liber ejus qui inscribitur περὶ αὐτοκράτορος λογισμῶν* (de
potencia rationis, vertit Honorius Augustod. lib. 1. de luminaribus Eccle-
siæ c. 13.) *valde elegans habetur, in quo & Maccabæorum digesta sunt martyria.*
Idem lib. 2. adversus Pelagianos: *Unde & Josephus Maccabæorum scriptor*
Historia, frangi & regi dicit perturbationes animi, non evaditari. Photius è
Philostorgii lib. I. Hist. eccles. post enumeratos tres Maccabæorum li-
bros: τὸ μὲν πρῶτον περὶ τῶν Ἰωσήφ καὶ ἑλῆαζάρου καὶ αὐτῶν παυρομολογῶν ἐκ
ἰστορίας μᾶλλον ἢ ἐγκώμιον εἶναι φησὶ τὸ περὶ τὸν Ἐλεάζαρον καὶ τὰς ἐπτα παῖδας
τὰς Μακκαβαïας διηγόμενον. Laudat hunc librum etiam Nazianzenus
Orat. XXXII. sed Josephi nomen reticet. Ita & Syncellus pag. 293. &
279. ὡς ἐν πρῶτῃ βιβλῷ τῶν μακκαβαϊκῶν. Idem pag. 24. laudat Jose-
phum ἐν τοῖς Μακκαβαϊκοῖς: confer græcum Scholion in margine p. 273.
Hugo Grotius vero ad Lucæ XVI. 19. præsentis libri auctorem vocat
Josephum, sed ab eo, de quo in præsentia agimus, diversum. *Josephum*
virum sane disertum quicquid ille fuit, Historiarum enim scriptorem hunc esse non
puro. MSti codices hujus libri plurimum inter se differunt, ut patet, si
conferantur latina *Erasmi* paraphrasis, in qua liber dedicatur nescio cui
Polybio Megalopolitano, & nomina matris martyrumque referuntur, mul-
taque aliter se habent, quam in Græcis editis, tum MStus codex Biblio-
thecæ Paulinæ, ex quo novam editionem hujus libri moliebatur Bosius
ὁ μακαρίτης ut ipse affirmat in diff. de νεωτερικαῖς Ἰπποκρίταις pag. 9. & ex
quo varias lectiones à Nobiliss. cive meo Jo. Frid. Fellerö excerptæ le-
guntur

pag. 592. Vossius de Hist. Græcis, Meursius in Bibl. Græca, Bælius tomo 1. Dictiōna-
rii & Tillemontius Hist. Imperatorum T. 1. p. 775. seq.

- g) In Erasmi versione & in Menologiis 1. Augusti, mater hæc vocatur Salomone, Gene-
brardo Salome, Gorionidi Anna. Confer Frontonem Ducæum ad Chrysof. T. 1.
p. 95. Eosdem martyres celebrant auctor libri Secundi Maccabæorum sive Epito-
mator Jasonis Cyrenæi c. 6 & 7. & ex antiquis Ecclesiæ doctoribus Greg. Nazian-
zenus, Jo. Chrysostomus, Augustinus, Gaudentius Brixienfis, Leo Magnus, Maximus
Taurinensis, Eusebius Emisenus, & Poëtæ Victorinus, Prudentius &c. Vide Ba-
ronium ad Martyrolog. Calendis Augusti, & Bibliothecam Concionatorium Com-
bessii. Ceterum similem narrationem de septem filiis & matre martyrium liben-
ter passis ut idololatriam effugerent, referunt Judæi in libro Chorbani Beth Ham-
mikdash, qui latine versus prodit Helmstadii 1664. 4.

guntur ad calcem editionis Josephi Lipsiensis. Tum codex MStus Bibliothecæ Cæsareæ, de quo Lambecius lib. V. commentar. p. 104. & Rev. Ittigius in prolegom. ad Josephum b. 3. b.

VIII. Scripta Josephi deperdita præter libros de bello Judaico patria lingua compositos nulla certo licet designare, quanquam Hieronymus præf. ad lib. XI. commentar. in Esaiam refert Josephum inter eos, qui de LXX. hebdomadibus disputarunt, & Josephus ipse h) promittit se dicturum de gestis Monobazæ Adiabenæ Regis, tum in præmio Antiquitatum & lib. XX. c. 9. pollicetur, se hoc opere absoluto allegoricam theoriam legum Judaicarum & rationes i) dogmatum singulari scripto in quatuor libros tributo persecuturum. Nemo autem est è veteribus, qui hoc Josephum fecisse aut illa Josephi scripta legisse se testetur. Liber vero adversus Græcos & singillatim Platonem scriptus περὶ τῆς παντός sive περὶ τῆς παντός αἰτίας, sive ut in alio περὶ τῆς παντός εἰσίας, quem in duo λογίδια distinctum legit Photius cod. XLVIII, Arnoldus Peraxylus præf. in Josephum edere promisit; tandem fragmentum ejus Græcè à Max. Margunio acceptum edidit Dav. Hoeschelius notis ad Photium: Josephum non agnoscit auctorem, sed vel *Cajum* presbyterum, circa Annum CHRISTI 210. clarum, qui è Josepho, Justino, Irenæo illud scriptum collegit, ut suspicatur Dodvvellus diff. 6. in Irenæū p. 464. sq. vel *Hippolytum* Portuensem, sub cujus nomine fragmentum illud Græcè & latine cum versione sua recudi curavit Steph. le Moyne T. 1. Var. Sacrorum pag. 53. & ad calcem Josephi sui reposuerunt Lipsienses. Confer Rev. Ittigi erudita prolegomena sub extremum.

Hh

IX In

h) Lib. XX. c. e. p. 689. ἀλλὰ Μονόβαζα? μὲν ὁ Βασιλεὺς ὅσα κατὰ τὸν τῆς ζωῆς χρόνον ἐπραξεν, ὕστερον ἐπαγγελλομαι. Sed nihil de hoc in sequentibus capitibus ultimi hujus libri de Monobazo legitur.

i) Josephus proem. p. 4. Τοῖς μέντοι βυλομένοις καὶ τὰς αἰτίας ἐκείνης σκοπεῖν πολλὴ γένοιτ' ἂν ἡ θεωρία καὶ λίαν φιλόσοφος, ἣν ἐγὼ νῦν ὑπερβαλῶμαι. Θεὸς δὲ δίδντ' ἡμῖν χρόνον, περᾶσομαι μετὰ ταύτην γράψαι τὴν πραγματείαν. Lib. XX. c. 9. p. 703. Προφητῶν δὲ συγγράψαι καὶ τὰς ἡμετέρας δόξας τῶν Ἰσδαίων ἐν τέσσαρσι βιβλίοις περὶ Θεοῦ καὶ τῆς εἰσίας αὐτοῦ, καὶ περὶ τῶν νόμων διὰ τί κατ' αὐτοὺς τὰ μὲν ἔξω ἐν ἡμῖν ποιεῖν, τὰ δὲ κεκάλυται. Quanquam vero non adeo multum referre putabant doctissimus Cunnæus III. 1. de Rep. Hebr. & J. H. Bœclerus exerc. ad lib. 1. cap. 1. Josephi, quod hoc opus vel in herba perierit, vel ad nos non pervenerit, haud dubie tamen inter quasdam vanas frigidæque ingenii Judaici argutationes complura egregia nos docuisset, quæ forte nemo est hodie Judæorum Christianorumque, qui docere nos possit.

IX. In vita Comititis de Santena, qui postea religiosus Abbas Trappensis (de la Trappe) fuit & sub nomine Palæmonis innotuit, commemoratur, quod lectione Josephi primum fuerit commotus ad Majestatem Dei considerandam & fidem habendam sacris litteris. Editum est illa vita Gallice Paris. 1695. 12. quam recensent Ephemerides Parisienses illius anni Ephemeride 31. p. 547.

X. Editio Josephi Græca.

Basileæ A. 1544. fol. typis perquam nitidis ex officina Hieronymi Frobenii & Nic. Episcopi curante Arnoldo Peraxilo Arlenio, qui hanc editionem Diego Hurtado Mendoza dicavit, & præter MStos codices & Mendoza Bibl. & aliorum amicorum beneficio acceptos testatur se adhibuisse Epitomen Antiquitatum Josephi nescio quo scriptam auctore. Superior pars, inquit, *δεχαιολογίας* ita multis mendis confusa & incuria quædam librarii vel imperitia deformata erat, ut ad veram præstruendam lectionem non laborem sufficere experti fuissimus, nisi Epitomen, quam ante annos aliquos mecum comportaveram adhibuissimus, è cuius collatione multa sua dignitate reddita, nonnulla, quæ prætermissa fuerant, restituta, beneficio impendit opera Sigismundi Gelenii. In bello Judaico ac reliquis minus negotii habuit propterea quod & nostra exemplaria accuratius erant descripta, & alia nobis suppeditata à præstantissimis doctissimisque viris Joanne Croto de Petrolio. Pro prima editione græca Josephi Aldina, quæ in Christophoro Arnoldi præfat. ad testimonium Flavianum memoratur, legendum est Aldina, ut optime observatum Rev. Ittigio in prolegom. ad Josephum, cuius industriæ singulari in recensendis Josephi editionibus multum debere me fateor.

XI. Editiones Latina.

Antiquitates è veteri versione (quæ Rufinio vulgo k) tribuitur) antiquissima editio sine loci & temporis nota in fol.

- 1) Rufino etiam abseribit Codex antiquissimus Mediolanensis in Bibl. Ambrosiana, quo Frycius Puteanus IV. 41. Epist. Jo. Mabillonius T. 1. Itiner. Italici p. 12. G. Burnetius Epist. 2. Itineris Ital. pag. 229. edit. Germanicæ, J. H. Hottingerus in Quadripart. p. 33. & G. Hieron. Welschius in Epistola ad Bosium, post Reinsianas pag. 470.

Libri VII. Historiarum de bello Judaico è Rufini versione per
 Latinam castigati fol.

Antiquitates impressæ per Lud. Cendratham, Veronæ 1480. fol.

Antiquitatum & de bello Judaico libri ac de Antiquitate Ju-
 daeorum Venet. 1486. 1499. (quam Gesnerus perperam in Bibl. pro pri-
 ma edit. vendicat) & 1502. cum argumentis copiosis quæ (in libros de
 Bello Judaico quidem) composuit Magister Franciscus Macerata Ord.
 minorum.

Mediolani 1513. fol.

Parisi. 1514. fol. cum Roberti Gouillet tetramono sive Harmo-

Josephi, sacre Scripturæ, Historiæ scholasticæ & Hegesippi.

Ibid. 1519. ex Jo. Parvi officina.

Coloniz 1524. ex emendatione Godofr. Hittorpii, addito li-
 bro de Maccabæis ex Erasmi recognitione, qui in prioribus editionibus
 desideratur. Eodem anno Josephum post Coloniensem editionem sed
 inde emendatiorem edidit Frobenius Basil. 1524. fol.

Lugduni 1527. 8. apud Gryphium.

Iterum Coloniz 1534. cum Beroso, Megasthene &c. Annii
 Rebiensis.

Ex emendatione Sigism. Gelenii Basil. 1534. (in qua edit. Gef-
 nerus argumenta libris singulis in Græco præmissa convertit, & libros de
 Bello Judaico cum duobus MSS. contulit) ib. 1540. fol. & Lugd. 1539.

1546. 8. apud Seb. Gryphium. Ex versione Sigismundi 1) Gelenii, qui
 Antiquitatum libros & vitam Josephi (quæ in prioribus editionibus
 desiderantur) transtulit, versionem antiquam librorum de bello Judaico &
 Apionem emendavit, servata in libro de Maccabæis paraphrasi
 Rufini.

Basil. apud Froben. 1548. fol. & 1554. fol. 1559. & 1567. in
 editione diversa ab ea, quam adornavit Erasmus, occurrit interpre-
 tatio libri de Maccabæis quæ incipit: *Disputaturus de re ad Philosophia ratio-*
ne maxime pertinente.

Lugd. 1555. 12. Basil. 1582. Colon. 1593. Genev. 1595. &
 minori forma 1611. duobus Volum.

Francof. 1580. 1587. 1617. 8. addita Chronologia per Sigis-
 mund. Feyerabend.

Hh 2

Jose-

1) Hac Gelenii versio passim adhuc indiget emendatione, ut multi viri docti jam animad-
 verterunt. Nemo tamen fuit hætenus, qui illam è voto Guil. Henrici Vorstlii in
 notis ad R. Davidis Ganzii Chronologiam p. 290. ad limam revocaret.

Josephi vita latine primum translata à *Godfr. Tilemanno* C. Parisiensis monacho Paris. 1548. 8. Licet enim Antiquitatibus flore subjuncta fuerit, tamen veterem illius interpretationem quam reperire se potuisse testatur Bigotius. Præter Tilemannum tulit etiam *Sigism. Gelenius*, & eodem anno 1548. edidit, ut jam dixi.

Solam antiquam versionem libri de Maccabæis refertur nium Rufini, opinatus est Emericus Bigotius in Epistola, quæ tur inter Reinesianas ad Bosium datas p. 382. Illam antiquam nem interpolavit Erasmus nullo Græco usus codice.

Belli Judaici compendium è Josepho collectum à *Georgio Wicelio*: Colon. 1552.

Nic. Asclepii Barbatii periochæ & argumenta Antiquitatum librorum de bello Judaico, tetrastichis comprehensa Colon. 1577. cum Barthol. Steni historia Ducum, Judicum, Regumque Israelitici.

E Josepho supplementum Historiæ Biblicæ ab Esdræ & Maccabæos latine vertit & Bibliis suis inseruit *Seb. Castellio* Basil. 1551.

Latini Latini ad quædam Josephi loca observationes leguntur in ejus Bibl. sacroprofana p. 188. seq.

XII. Græcolatine.

1. Genevæ 1611. fol. in qua Antiquitatum libri & vita Josephi cum Gelenii versione exhibentur, libri de bello Judaico cum Rufini, qui contra Apionem vulgo inscribuntur, cum versione antiqua, & ipsa Rufino vulgo tribuitur, per Gelenium emendata, tum libri de Maccabæis cum paraphrasi Erasmi. Collati etiam sunt in hujus ætatis ornamentum MSti Codices Palatini, sed jam longius operæ præferant cum Marquardo Frehero proxeneta Codices illi à Jano Græco ad Petrum Riverium typographum transmitterentur, qui pollicetur eodem est se virorum quorundam doctorum notas & Varias lectiones, qui MSta illa Palatina excussit studio collectas peculiari volumine præstaturum, sed id neutiquam præstitit.

2. Genevæ 1635. fol. editio jam memorata ad verbum recte, nullo augmento, nec melius, si non deterius, quod chartam, litterarum emendationem spectat. Hanc omnium quotquot fuerunt indignissimam vocare non dubitat Tan. Faber ad Luciani Timonem T. 1. pag. 1053.

3. Lipsiæ

3. Lipsiæ 1691. fol. (quæ editio urbis Coloniae nomen falso habet annotatum) ita repræsentat editionem Genevensensem, ut paginae ejus corruptæ sint, sed errores multi castigati præcipue in libris de bello Judaico, deinde præter laudata Doctoris quondam mei Venerandi Thomæ de Josephi scriptis & editionibus prolegomena copiosa, accessit index, in qua lectori exhibentur Aristæ liber de LXX. Interpretationum versione Matthiæ Garbitii, & variis lect. meisque ad Josephi ap. 2. quo summam libri Aristæ refert, brevibus notis. Librorum de bello Judaico & libri de Maccabæis Variæ lectiones è codice MS. non contemnendæ notæ, qui servatur Lipsiæ in Bibl. Paulina, & illis. amico & cive meo Jo. Friderico Fellerio collectæ. Libelli de Maccabæis versio latina auctore m) Francisco Combefis cum ejus-
dem emendationibus Ac denique fragmentum ex libro *πρὸς πρῶτον* Josephi nomine ab Hœschelio in notis ad Photium vulgatum) & versione latina Stephani le Moynes.

4. Oxoniæ è theatro Sheldoniano 1700. fol. editio nitida, castigatissima, eruditissimis stipata notis, sed eheu mutila, & infelicibus causis interrupto cursu intercepta. In libris Antiquitatum non processum est ad ultimum, sicut 1. libri quinti, ita ut postrema sit pagina 352. Textum græcum præmittitur versio latina vetus, quæ exhibetur non sub nomine Rufini, sed

n) *Epiphani Scholastici*. Græca & latina collata sunt cum Codicibus

Hh 3

cibus

Combefisius librum de Maccabæis cum versione sua & notis excudi fecit in Auctario novissimo Bibl. Patrum Paris. 1672. fol. Ediderat etiam hunc librum MSti codicis ope meliorem & emendatorem cum versione sua & notis Joannes Lloydus Oxon. 1790. Adjunctus præterea est quibusdam Græcorum Bibliorum editionibus, ut Argentinenſi 1526. Basileensi 1540. apud Hervag. & 1550. ap. Nicolaum Brylingenum Francofortensi 1582. apud Wechelum, & Græcolatinæ Basil. 1582. ex officina Brylingeriana, in qua edita est versio, quæ incipit: *Studiosissimum sapientia sermo- rum declaraturus*

conjectura hoc nomen est appositum, quia Cassiodorus Epiphanio isto usus est ad Historiam Ecclesiasticam Tripartitam concinnandam, ut testatur c. 17. divin. lect. & eodem capite refert, se Josephi quoque Antiquitates curasse transferri. Quia vero hoc factum ait ab amicis suis, nec Epiphanio nominatim tribuit hanc versionem, hinc colligere licet Epiphanium, si in illa elaboravit, certe non solum eam concinnasse. Verba Cassiodori hæc sunt: Ut est Josphus pæne secundus Livius in libris anti-
quitatum Judaicarum late diffusus, quem Pater Hieronymus scribens ad Lucium, Beticum propter magnitudinem prolixi operis à se perhibet nō potuisse transfer-
ri. Hunc tamen ab amicis nostris, quoniam est subtilis nimis & multiplex magno,
labore in libris viginti duobus (libris duobus contra Apionem Antiquitatum operi,
adjunctis) converti fecimus in latinum. Qui etiam & alios septem libros capti-
vitatis Judaicæ mirabili nitore conscripsit, quam translationem alii Hieronymo, alii,
deputant Rufino: quæ dum talibus viris adscribitur, omnino dictionis eximia me-
rita declarantur.

cibus quam plurimis MSS. quæ exstant in Bibliothecis Angliæ, Galliæ, Italiæ, Germaniæ. Variæ lectiones summo studio adnotatæ adjunctis animadversionibus reconditæ eruditionis è scriptoribus Talmudicis aliis omne genus editis & ineditis: Patricii Junii, Casauboni, Lightfoot, Sam. Periti, Jo. Andreæ Bosii emendationibus & collectaneis, auctore *Eduardo Bernbarde* viro cum paucissimis comparando ob doctissimos comparabilem & honestissimos mores. In libris de bello Judaico, cum versione veteri sub nomine incerto Rufini Aquilejensis exhibentur, perventum est usque ad libri secundi caput quartum decimum, additis variis lectionibus & notis succinctis atque eruditis, cura *Henrici viri præstantissimi*.

XIII. *Josephus in linguas vernaculas translatus.*

Anglicè Tho. Lodge interprete Oxon.

Ex Gallica Arnaldi Andillii Oxon. 1676. & 1701. nescio quo interprete.

Ex versione præstantissima Estrangii, à Jo. Hudsono collata cum Gallica Oxon. 1702. fol.

Belgicè Dordraci 1652. fol. Lugd. Bat. 1607. fol.

Lamberto van der Bos interprete. Amst. 1687. fol. cum Hegesippo translato à Simone de Vries.

Gallicè Paris. 1492. fol. teste Beughemio, & 1516. fol. tum Franciscus secundo interprete Lugduni & Paris. 1573. 8. duobus Vol. atque Joannis Frerii la Valle emendatione Paris. 1570. cum latina versione ad latus juncta, & subjecto Gorionidis compendio, quod Martinus Dav. Kyberi adornavit Franciscus Belleforestus.

Libri de bello Judaico per Nic. de Herberay Dn. des Essars Paris. 1577. Gilb. Genebrardo interprete. Paris. 1578. fol. 1588. 8. 1604. 8. Thomagi 1556. fol.

Ex versione Arnoldi o) d'Andylli Paris. 1667. 1669. fol. 2. Vol. xellis 1676. 8. quinque Vol. & Amst. 1681. fol. atque inde sæpius.

Antonium quoque Fayum Gallicum Josephi interpretem memorat Bosius.

- o) Gelenium sæpius quam Græca consuluisse & hujus non raro hallucinationes vel obscura loca plane omittere interpretem hunc alioqui elegantissimum, memorat Andr. Bosius in diss. de testimonio Josephi de CHRISTO edit. 2. pag. 12. Conferat. brum Gallicum Sentimens de quelques Theol. de Hollande sur l'Histoire Critique de Richard Simon lettre 4. & p. 430.

Germanicè per Casp. Hedionem. Argent. 1535. fol.

Libri de bello Judaico, seorsim. Francof. 1552. fol.

Josephus integer Conrado Lauterbachio interprete. Argentorat. 1574. 1595. 1611 & Francof. 1676. 4.

Cura Jo. Sprengenii & Zach. Munzeri. Francof. 1581. fol.

Sed & Michael Adam Judæus ad CHRISTUM conversus civis Tigurin⁹ sex libros Josephi de bello Judaico capitibus 97. distinctos Germanice vertit & characteribus Hebraicis descriptos edidit Constantiæ A. 1545. teste Gesnero in appendice Bibliothecæ Tiguri 1546. Bibl. Bodlej. p. 365. Sed hæc Gorionidem exprimit translatio.

Hispanicè Antiquitates, vita Josephi & liber de Maccabæis ex latino incerto interprete Antvverp. 1554. fol.

Libri de bello Judaico post veterem minus probatam versionem, interprete Jo. Martino Cordero Valentino Antvverp. 1557. 8. Madrid. 1616.

Italicè, Antiquitates Petro Lauro Mutinensi interprete Venet. 1544. 8. 1549. 8.

Josephi opera ex versione Francisci Baldelli Cortonenfis Venet. 1581. 4. duobus Vol.

XIV. *Editiones Josephi promissæ.*

Bonaventura Cornelii Bertrami c. 3. lucubrat. Franckenthalens.

Josephi Scaligeri Epist. 355. Confer Casaub. Epist. 469. edit. Grævii & Gvidonis Patini Epist. 67. edit. primæ. Josephi Codex græcus notatus passim manu Scaligeri, exstat in Bibl. celeberrima C. S. Schurzheischii Witebergæ.

Jf. Casauboni Epist. 717. *Ego si junior essem, & alibi viverem, auderem promittere non penitendam editionem illius maximi scriptoris. Videbis, in hoc opere (contra Baron.) multa loca emendata.*

Petri Cunai præf. ad lib. 3. de rep. Hebr. Conf. Buchneri lib. 1. Epist. 176.

Sam. Petiti, qui non modo Gorionidem cum nova versione notisque suis edere constituerat, sed & Græci Josephi illustrationem interpretationemq; in se receperat, quam in rem Peirescius ipsi ab Holstenio trium MSS. Vaticanorum perlustrationem impetravit. (Vide Gassendū vita Peirescii p. 195.) aliq; docti viri, ut fit, symbolas ad eum miserunt, Claudio Sarravio Petavianū illi codicem conciliante: (Sarrav. Epist. p. 20. seq. edit. primæ) & Hugone Grotio omnes polli-

pollicente suppetias (Epist. 1564. Confer Riveri Epist. ad Vossianam inter Vossianas 362.) At enim morte interveniente pro inchoatis haberi noluit, quæ non absolvisset, tamen si Sam. Sorbierus (sororis ejus filius in quadam præfat. animadversiones illas, qualescunque etiam editurum se pollicitus est, quod ipsum non præstavit. Notæ Petiti imperfectæ Oxoniam missæ sunt ad Ed. Bernhardum vid. præfat. ad Sorberiana.

Alexandri Mori. Consule Scheferi Epistolam (post Reinesianas ad Bosium scriptas) p. 461. & Wagenseilii pag. 477. Neque enim dubito ibi pro Mornæo reponendum esse Morum.

Gerh. Jo. Vossii. Noldius præf. hist. Idumææ.

Jo. Cocceji ibid.

Christiani Schotani (qui in Bibliotheca historiæ sacræ V. T. sive commentario vægrandi ad Severum Sulpitium, Josephi quædam illustravit) ibid.

Christiani Noldii, cujus Historia Idumæa sive liber de vita & gestis Herodum Franequeræ 1660. 12. edit⁹ notas in quædā Josephi loca continet, & in præfat. Liceat enim & recte hic sperare, inquit, ut etiam si nec Scaliger nec Vossius nec Petitus litterarū lumina editionis Josephi emendatā absolverint, sed morte præventi rem reliquerint infectam, succedant aliunde Coccejus aut Schotanus, viri utique, quas apprime docti, & in Antiquitate sacra profanaque versatissimi, qui Remp. litterariam isto ornent beneficio. Nostri humiliores sunt, quanquā animus non deesset, si Deus & bonitas sua suppeditarent, ut & fontes corrigerentur, & nova verborum maxime ἀλώσεως concinnaretur, quos Gelenius neceperat, & notæ vindiciæque necessariæ adspargerentur.

• *Jo. Henrici Bacleri*, cujus exercitatio in prima capita libri primi Antiquitatum inter varias ejus dissertationes plus simplici vice exstat. Confer Wagenseilii Epist. ad Christophor. Arnoldum testimonio Flaviano. p. 252.

Emerici Bigotii. Patinus Epist. 67. edit. primæ.

Tan. Fabri, qui in notis ad Luciani Timonem T. 1. p. 1053. postquam cum Josephi emendasset, atque utinam, inquit, præstantibus ingrederetur aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere, symbolam tibi remus quadragintos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possem. Plura facere esset sane persacile, sed doctioribus & qui Lutetia vitam agunt & codicibus Regia Bibl. frui possent. Nobis non licet esse tam beatum.

Jo. Andre Bosii, qui apparatu in ligni instructus ad Josephum edendum accessit, ut patet ex ej⁹ exercitatione de testimonio Josephi de CHRISTO, & Mstos Codices ex Bibl. Lipsiensis, Portensis, Schleusingensi, Norimbergensi, Cæsarea præcipue, tum varias lectiones e Parisiensi codice & duobus Florentinis à Bigotio excerptas impetravit. Vide Epistolas Reinesii Bosique mutuas passim, Gudianas p. 43. Rev. Ittigii prolegomena a. 6. & Lambecii Epistolam ad Augustum gloriolæ memoriæ Ducem Luneburgensem de septem codicibus MSS. Bibl. Vindobonensis ad Bosium mittendis. Vindob. 1666. 4. Jam tamen A. 1678. 14. August. Christianus Daumius scripsit ad Joach. Fellerum in hæc verba: *Mitterem Bosii litteras olim ad medatas, unde clare editio Josephi illa ejus videbatur, ut Augusti Ajax, in spongiam incubuisse. Verba ejus ad Heinsium mittere memini. Volebat enim observata illa sua in disputationum formam redigere.* Collectanea Bosiana ab hæredibus Oxoniam missa sunt, quibus Ed. Bernhardus in suis ad Josephum notis usum se subinde testatur.

Dephani le Moine. Vid. Wagenfeilii præfat. ad tela ignea Satanae pag. 69. Vitam Lightfootii, operibus ejus præmissam * * * 4. b. Lemonium ipsum prolegomenis ad varia sacra & Epistolas ejus ad Bosium Reinesianis subjectas p. 433. seq.

Hodie nobilissimi scriptoris editionem moliri dicuntur Parisiis eruditissimus vir Jo. Boivinius, Lugduni Batavorum celeberrimus Jac. Gronovius, & Oxoniæ vir egregius Joannes Hudsonus.

XV. De Josepho Pseudo-Gorionide.

Reliquum est, ut nonnihil etiam dicam de Josepho Hebraico, qui in Juchasin vocatur Josephus ben Matthatiæ sacerdos ben Gorion, ut unum sit familiæ nomen, alterum patris. At Josephus noster Matthiæ filius IL 25. de bello Judaico p. 82 2. diserte distinguit se à Josepho Filiorum-choro, * & à tertio Josepho filio Simonis. Equidem Judæis liber Hebraicus, qui sub isto nomine stylo facili & eleganti scriptus exstat, pro vero Flavii Josephi ac genuino foetu habetur, & primus ejus meminit Abraham Levita ben Dior (qui scripsit Anno CHRISTI 1160.) notante Joanne Morino. Magnis eum elogiis mactarunt R. David Ganz. p. 95. edit. Vorstii, R. Abraham Conat Curator editionis CPolitanæ, ejusq; probator

II

R. Tam,

* Gorionis mortem commemorat Josephus libro V. de bello Judaico c. 1. p. 885.

R. Tam: laudat & David Kimchi ad Haggæi 2. Zach. 11. & in libro radicum in דג, quibus assentitur Munsterus in præf. Ex ipsis vero Judæis graviter in eum invehitur R. Abarbanel ** in Majene Hajelchuc p. 67. plurimaq; aliena à veritate scripsisse contendit præ metu & adulandi Romanis studio. Ceterum eruditis hodie Christianis plerisque dubium non est Josephum huncce Hebraicum ex Græco vel potius latina Josephi Græci versione esse expressum vel excerptum potius, nec Josephum ipsum auctorem sed longe recentiorum aliquem esse, qui pro lubitu digressit, addidit (v. g. fabulas de Alexandro M. è pseudo Calisthene) interpolavit, omisit, ut ipsi videbatur. Vid. Jo. Morini Exercit. Bibl. pag. 235. seq. Drusium lib. 1. de tribus sectis Hebræorum cap. Jo. Rainoldum T. 1. prælect. de Apocryphis pag. 1242. seq. Scaligerum elencho trihæresi cap. 4. seq. Bartoloccium T. 3. bibl. Rabbinae pag. 799. & Jacobum Basnage in Hist. Judæorum Gallice nuper edita lib. VII. cap. 6. T. 5. pag. 1540. seq. Jo. Picus Mirandulanus in Epist. pag. 261. Opp. *Quod petis de Josepho, scias justum Josephum apud Hebræos non reperiri, sed Josephi Epitoma i. e. brevium quorundam, in quo & multa sunt commentitia, & quæ de decem tribubus ibi leguntur, quæ à Babylonicam captivitatem postliminio non redierunt: ea esse verba & aduersiones Hebræis mihi plures confessi sunt.* Munsterus quoque & Breithaupt Gorionidem latine verterunt & pro genuino audent venditare, tamen eum valde interpolatum à recentioribus Judæis haud diffitentur. Nobiliss. Breithauptii præfat. & notas p. 222. 309. &c.

XVI. Editiones Josephi Gorionidis.

Hebraica.

Constantinopolitanæ A. M. 5250. (CHRISTI 1490.) & A. M.

(CHRISTI, 1510.) Veneta A. M. 5304. (CHRISTI 1544.)

coviensis A. M. 5355. (CHRISTI 1595.)

Francofurtenfis Ao. 1690. 12. Venetæ vestigiis insistent.

Hebraico-latinae Seb. Munsteri cum ejus latina versione separatim

cusa & notis Basil. 1541. fol. Hæc editio nec admodum emendata

nec integra est, incipit enim à folio editionis Venetæ septimo

desinit pagina posteriore folii XCII. cum editio Veneta confusa

liis CLV. Integriorem Hebraico-latino Gorionidem ex Venetâ

** Vide Acta eruditor. T. 2. supplementi p. 300. Non assentior Josepho de Voisin qui p. 202. ad Raym. Martini pugionem, Ganzium & Abarbancem de græco Josepho loqui existimant.

& quæ eam sequitur Francofurtensi editione typis nitidis cum perspicua versione latina dedit Nobiliss. Jo. Fridericus Breithauptius Consiliarius Saxonicus Gothæ 1707. 4. libris sex Gorionidis divisus in capita minora & additis per singulas paginas brevibus notis, quibus non modo CPolitanam & Munsterianam editionem sed & Josephum Græcum & Hegesippum latinum contulit, pollicitus notas alias prolixiores. Aliam editionem Hebræo latinam Gorionidis proxime in Anglia expectamus à Clariss. Gagnerio. Idem Munsterus Wormatiæ A. 1529. edidit cum versione sua compendium Gorionidis *** à Judæo nescio quo recentiore concinnatum, ad cuius differentiam liber totus Gorionidis vocatur *liber Gorionide longum*, observante Scaligero. Idem compendium *Sebastianus Lepusculus* vulgavit Basileæ 1559. latine è Munsteri versione.

Hebræice Gorionides exstat in Polyglottis Londinensibus sub titulo secundæ cujusdam libri Maccabæorum. Vide V. C. Antonii Vandyke librum de Aristeia p. 136.

versio Epitomes Davidis Kiberi, per *Franciscum Belleforestum* concinnata in antiquis Gallicis Josephi editionibus legitur. *Kiberi* editio latina lucem vidit Argentor. 1550. 8.

Germanica versio.

Adami Judæi ad Christum conversi prodijt Tiguri 1546. litteris Hebraicis.

Interpretatio litteris itidem Hebraicis excusa Pragæ, tum Amstelod. 1661. cum commentario.

Wolffi versio caractere etiam Germanico expressa Francof. 1613. tantummodo Compendium Gorionidis exhibet, quod à Munsterio & Lepusculo editum retuli.

De Versione Hebraica Josephi quam in Bibl. Vaticana MStam testatus est Baronius dixi supra §. V. nota b. Quod vero in Siphthe anim p. 66. legas Flavii Josephi antiquitates bellumque Judaicum Hebræice conversa exstare, sed tantum MSta: hoc in Actis Erud. anni 1702. p. 302. non alio argumento niti creditur, quam quod R. Azarias Benajim Josephi Testimoniis plus simplici vice est usus, qui tantum latinæ linguæ non imperitus fuit, latinam Josephi versionem scribere potuit.

In hoc compendio alia quædam etiam addita esse, quæ in Gorionide non exstant, observat Jo. Morinus p. 313. exerc. Bibl.

XVII. *Alii Josephi, qui grace scripserunt.*

Josephus Alexandrinæ Ecclesiæ Archidiaconus, cujus Oratio brevis panegyrica ad Synodum CPol. in qua vicarium Michaelis Patriarchæ gessit habita A. C. 869. exstat T. VIII. Concil. p. 114.

Josephus Arimathæus, sub cujus nomine confictæ jam pridem Epistolæ de quibus Rev. Tho. Ittigius in Exerc. de patribus Apostolicis p. 24. seq.

Josephus Bryennius circa A. 1420. clarus. De cujus scriptis adversus Latinos, aliisque multa Allatius, de libris Ecclesiasticis Græcorum p. 136. 243. 237. seq. 211. 339. sqq. & in aliis suis operibus. Vnde utramque partem sive potius appendicem utramque Hist. litterariæ eruditissimi Cavei.

Josephus Cretensis florilegium sive hortum sententiarum MS. possidet Bibliotheca publica Augustæ Vindelicorum. Vide Reiseri *racis* Catalogumpag. 40.

Josephus CPolitanus Patriarcha latinis cedere coactus & in Florentino Concilio A. 1439. mortuus. Vide Warthoni appendicem ad Constantissimi Cavei hist. litterariam A. 1416. ubi scripta ejus recensentur.

Josephus Genesius ad Constantinum Porphyrogenetum medio sæculo decimi Græce scripsit vitas Imperatorum Byzantinorum, Leonis Armenii, Mich. Balbi, Theophili Michaelis filii, Michaelis Theophili filii & Basilii Macedonis. Codex Græcus MS. servatur in Bibl. Paulina, cujus editionem moliti præclari viri Josephus Andreas Bosius & Christianus Wagnerus ambo Lipsienses, eruditissimi ambo & vita longiore dignissimi. Vide Caveum parte 2. da Hist. litterariæ.

Josephus Hymnographi qui sæculo IX. floruit & sub Ignatio Patriarcha CPolitano Scevophylax fuit, Mariale è Græcis MSS. collectum latine redditum & notis illustratum ab Hippolyto Marracciano videt Romæ 1662. 8.

Josephus Hypomnestici auctor, Josepho Tiberiensi, de quo infra, senior circa A. C. 420. claruit, ut parte secunda Historiæ litterariæ variis argumentis colligit Caveus, qui de hoc scriptore agitur gentissime, & parte 1. ad A. C. 668. refert Theodorum Canisium.

riensem jam tum illo libro Bibliothecam suam instruxisse. Opus ipsum hactenus ineditum & in quinque libros divisum varias res sacras tractat & dubia circa sacras litteras resolvit. Plurima è Flavio Josepho repetit, usque adeo, ut Josephi nomen inde scriptori hæsis-
seidem Caveus suspicetur. Ex codice MS. Cantabrigiensi apographum hujus libri habuit Tho. Galeus, qui ex illo quædam affert in notis ad Jamblichum de Mysteriis Ægyptiorum p. 215. Allegatur enim à Patricio Junio in notis ad Epist. Clementis Romani, ab If. Vossio contra Rich. Simonem, à Cangio, Seldeno, Cotelario, denique à Clariss. Godfrido Oleario in acutis ad Matthæum observationibus.

Josephus Methonensis Episcopus Latinis favens clarnit circa A.C. 1440. & Apologiam scripsit pro Synodo Florentina adversus Marcum Ephesium. Exstat ad calcem Synodi Florentinæ Rom. 1557. 4. & T. 13. Concil. p. 677. Græce & lat.

Josephi Metropolitæ Gani Epistola, qua Joannem Calecam Patriarcham accusat apud Annam Imperatricem A. C. 1346. habetur MSta in Bibl. Vindobonensi.

Josephi Rhacondyæ Epitome Rhetorices MSta exstat in eadem Bibl. Vind. b. nensi.

Josephus Studita Theodori frater Thessalonicensis Archi-Episc. & quod imaginum causa exilium subiisset Confessor dictus, circa A. C. 809. Ejus Oratio in exaltationem Crucis apud Gretserū T. 2. de Cruce p. 1200. Epistola ad Simeonem Monachum apud Baron. ad A. C. 808. num. 22.

Josephus Tiberiensis ex Judæo Christianus, laudatus Epiphanio hæresi XXX. num. 4. seq. qui ab eo hospitio exceptum se testatur. Hunc If. Vossius existimavit esse auctorem Hypomnestici, de quo antea dixi, sed refragante, ut jam notatum à me est, doctissimo Caveo.

Denique in Johannis Nicæni Epistola de festo die natali apud Combesium in Historia Monothelitarum pag. 302. memoratur Julius Romanus Episcopus reperisse *συγγεγραμμένα ἰωάννης ὁ χρονολογῶν συγγεγραμμένα αὐτῷ*, in quo scriptum fuerit, quod mense septimo in solennitate Tabernaculorum ac die expiationis apparuerit Dei Angelus sacerdosque mutus manserit, usque dum Elizabet ejus uxor in senectute concepit.

XVIII. Scriptores quidam veteres deperditi de rebus Judæorum.

Alexander Polyhistor ἐν τῇ πρὸς Ἰουδαίων συντάξει. Euseb. IX. 17. præparat. Evangelicæ. Eadem est ἡ Ἀλεξαῖδης ἔκ Πολυίστου γράφη. 426. ubi miror eruditum interpretem, qui vertit: *Aetque hæc omnia ex Alexandri Polyhistoris Annalibus.* Vide & p. 454.

Antonius Julianus. Minucius Felix c. 36. *Scripta eorum relege, vel si Romanis magis gaudes, ut transcamus veteres, Flavii Josephi vel Antonini Juliani de Judæis require.*

Apion Plistonices de quo supra hoc capite §. VI. p. 239.

Apollonius Molo. Infra in *Melo.*

Aristæus ἐν τῇ πρὸς Ἰουδαίων. Euseb. IX. 25. præparat. Idem cuius βιβλίον πρὸς τῆς ἐρμηνείας ἔκ τῶν Ἰουδαίων νόμων laudat c. 38. & quod etiamnum habemus, ut dixi lib. III. c. XI.

Artabanus ἐν τοῖς Ἰουδαϊκοῖς. Euseb. IX. 18. præparat. & 23. & 27.

Cleodemus Malchus. Vide Josephum p. 24.

Eupolemus ἐν πινι πρὸς τῆς Ἡλίας περὶ φητείας. id. IX. 30.

Ezechiel ὁ τῶν Ἰουδαϊκῶν τραγῳδιῶν ποιητὴς de quo vide si juvat quæ dixi lib. II. cap. 19.

Hecataeus ἔκ βιβλίου ἔγραψε περὶ ἡμῶν inquit Josephus Judæus I. contra Apion. p. 1050.

Iustus Tiberiensis, Pisti Nobilis filius, Flavii Josephi æqualis scripsit περὶ Ἰουδαίων βασιλέων τῶν ἐν τοῖς τέμμασιν à Moysæ usq; ad Agrippam Regem ultimū. Laërt. II. 41. Vide Phot. Cod. XXXV. Etiam separatim, ut videtur *de bello Judaico.* Steph. in *Τιβεριάδς*, Josephus p. 1000. ubi ait hunc Iustum fere causam eversæ Reip. Judaicæ cum fratre suo fuisse, neque ejus historiam mereri fidem. Confer Vossium II. 8. de Hist. Græc.

Melo. ὁ πλὴν συσκευὴν τὴν κατὰ Ἰουδαίων γράψας Μήλων. Apud Euseb. IX. 19. præparat. sed legendum *Μόλειν*, ut intelligatur Apollonius Molo de quo Josephus. Idq; miror Vigero erudito Eusebii interpreti non suboluisse.

Philo Poëta ἐν τῇ πρώτῃ περὶ τοῦ ἱεροσόλυμα. Euseb. IX. 20. de præparat. Liber decimus quartus ejusdem operis allegatur c. 24. Ex eodem opere proferuntur nonnulla c. 37.

Theodotus Phœnicicus Poëta ἐν τῇ περὶ Ἰουδαίων. Euseb. IX. 22. præparat. Dixi de hoc lib. II. cap. 19.

XIX.

XIX. INDEX SCRIPTORUM A JOSEPHO

*allegatorum ad paginas editionum Græco-latarum,
Genevensium & Lipsiensis.*

- A** Cufilans Argivus pag. 11.
1034.
Agatharchides Cnidius Hi-
storicus 388. 1050.
Alexander Polyhistor. 24.
Anaxagoras Clazomenius 1079.
Andreas
Antiochus 1035.
Apion Grammaticus 1060. seq.
Apollodorus 1065.
Apollonius Molo. 1065. 1077.
1079. 1080.
Ariphanes Historicus. 1051. male
Aristophanes apud Euseb. IX.
42. præparat.
Aristæus de LXX. Interpret. 389.
seq.
Aristoteles 1048.
Berofus Chaldaeus 10. 11. 16. 349.
1043.
Cadmus Milesius 1034.
Callias 1035.
Castor Chronographus res Judai-
cas attigit 1035. 1065.
Chæremon Histor. 1057.
Chærilus Poëta 1047.
Clearnchus Peripateticus 1047.
Cleodemus Malchus Propheta 157-
ρων πρὸ τῶν Ἰσραηλίων. p. 24.
Conon Histor. 1051. male Comon
apud Euseb. p. 458. præparat.
Demetrius Phalereus 1053.
Diagoras Melius 1079.
Dioclis Persica Hist. 350.
Diodotus. Vide Tryphon.
Dius Histor. Phœnic. 268. 1042. 1
Ephorus Histor. 11. 268. 1042.
Evhemerus 1051.
Eupolemus 1051.
Hecataeus Abderita 11. 16. 391.
1048. ejus liber de Judæis.
1050.
Hellanicus 11. 1034.
Hermippus Histor. 1046.
Hermogenes 1051.
Herodotus 269. 279. 1035. 1047.
Hesiodus 11. 1034.
Hestæus 11. 12.
Hieronymus Ægyptius ὁ πρὸς ἁ-
γιογραφίαν Φοινικικὴν συγγρα-
ψάμενος 10. 11. ὁ πρὸς περὶ τῶν
Διδόχων (Ἀλεξάνδρου) συγγρα-
φῶς 1050. Judæorum ne
meminit quidem. id.
Homerus 1034.
Isidorus.
Justus Tiberiensis de bello Jud.
1001. 1024. de eo 1000. 1005.
1012. 1020. 1028. seq.
T. Livius 474.
Lysimachus 1058. 1077.

Mal-

Malchus. Vide supra in Cleodemus.

Manetho Ægyptius Histor. II. 1039.

Megasthenes Histor. 350. 1045.

Menander Ephesius ὁ μεταΦερίσας διὰ τῆς Φοινίκων ἀφ' ἧς καὶ Τυρίων δεχέσθαι εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Φωνήν. 267. 286. Idem respicitur pag. 258. ubi Τυρίων βιβλία laudantur. γέγραφε δὲ αὐτὸς πᾶς ἐφ' ἑκάστη βασιλείᾳ πράξεις ὡς καὶ πᾶς Ἕλλησιν καὶ βαρβάρους γενομένους ἐκ τῶν παρ' ἐκείνοις ὀππχωρίων γραμμάτων ἀναδύσθαι τὴν ἱστορίαν μαθεῖν. 1042.

Menedemus Philos. 396.

Messala 493.

Mnaseas Damascenus 10. 1051.

Mochus 11.

Molo 1077. Vide supra Apollonius.

Nicolaus Damascenus 11. 469. 474. 478. 550. 1061. 1065. libro IV. p. 16. libro XCVI. p. 10.

Pherecydes Syrius 1034.

Philistus 1035.

Philo ὁ περὶ Εὐτέρους 1071.

Philostratus de Phœnicibus & Indis 350. 1045.

Polybius Megalopolitanus 399. 419. 1065. 1084.

Polycrates 1051.

Posidonius 1065.

Protagoras 1079.

Pythagoras 1034. 1046.

Sibylla 12.

Strabo Cappadox 51. 453. 456. 471. 474. 478. 481. 1065.

Thales 1034.

Theodotus 1051.

Theophilus 1051.

Theophrastus 1046.

Theopompus 397. non est auctor τριπλικῆς 1051.

Thucydides 1035.

Timæus 1034.

Timagenes Histor. 456. 458. 1065. ὁ τὸν Τριπλικὴν γράψας 1051.

Τυρίων βιβλία. supra in Menander.

Zopyrion 1051.

CAPUT VII. DE EPICTETO Philosopho.

Epiclētēti etas & vita. 1. Num aliquid scripserit & de Enchiridio quod ex ejus dictis scripto consignavit Arrianus. 2. Enchiridii editiones. 3. cum commentario Simplicii. 4. cum Arriani IV. libris Epiclētētarum dissertatio- num. 5. cum paraphrasi antiqua Græca Christiani Scriptoris. 6. Arabica editio nulla. 7. Versiones vernacula. 8. Editiones promissæ. 9. Dicta Epiclētēti quæ in Arriani IV. libris & in Enchiridio non leguntur. 10.

EPI-

I.

EPICTETUS Hierapolitanus, Phryx, Epaphroditi, a) qui libertus & cubicularius Neronis Imperatoris fuit, servus. b) Hic fracto (heri sui jussu) crure Kk c) clau-

- a) Svidas: *Ἐπίκτητος ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας φιλόσοφος*. δὲλ. δὲ Ἐπαφροδίτης τῶν σωματοφυλάκων ἔ βασιλέως Νήρωνος. Neronis libertus vocatur ille Epaphroditus apud Tacitum l. 15. c. 55. Annal. & apud Arrianum in Epicteteis l. 1. c. 1. Mentio ejusdem lib. 1. cap. 19. & 26. Neque alius videtur, cui Flavius Josephus libros suos inscripsit, ut sentit etiam Tillemontius in historia Imperatorum T. 2. p. 471. At enim quod Abrahamo Berkelio præf. in Epictetum & Guil. Saldeno in Otii Theolog. p. 43. in mentem venit, eundem Epaphroditum celebrari à Paulo Apostolo, procul est à veritate repulsum. Quomodo enim minister Imperatoris Ethnici, isque ut variis argumentis constat ambitiosus, adulator, crudelis, timidus, esset vel esse posset Apostolus Philippensium, Pauli frater. *συνεργός, συζητιότης, δεσπογός τῆς χρείας αὐτοῦ & dilectus σύνδεσμος*, qui se à Paulo ad Philippenses Evangelii causa mitti pateretur Philip. II. 25. & Coloss. I. 7. Non magis exploratum est, quod sententiæ illi superstruitur, Epictetum ex Pauli ore frequenter pependisse, animumque ejus *caelesti & matutino Christiana religionis rore quodammodo fuisse adpersum*. Nihil sane Epicteti fertur, quod non à Stoico Philosopho proficisci potuerit, nonnulla, quæ haud potuere proficisci à Christiano: ut de Christianismo ejus vel ad Christianismum propensione vanissima sit suspicio, licet S. Augustinus Epicteti virtute captus optavit eum inter æternæ vitæ confortes esse adscitum. Nescio etiam unde hauserit Lud. Morerius, quod Epaphroditum Epicteti Dominum, affirmat fuisse præfectum prætorianorum militum (Capitaine des Gardes de Neron.) Nihil ejusmodi tradit Svidas, qui ait fuisse τῶν σωματοφυλάκων Neronis, ex cubiculariis aliquem, non ἑπαρχον. Eundem nempe Epaphroditum, qui Neroni à libellis fuit, eumque in adipiscenda morte adjuvit, & ideo à Domitiano est interfectus teste Suetonio Neron. c. 49. & Domit. c. 14. Plinio Panegy. c. 53. Xiphilino p. 766.

- b) Notum distichon quod Epicteto ipsi auctori tribuit Gellius lib. 2. cap. 18. δὲλ. *Ἐπίκτητος γενόμενος καὶ σῶμι ἀνάπηρος, καὶ πενήνης, καὶ φίλος αἰθανάτοις*. Hoc Epicteti esse negant Salmalius ad Simplic. & interpres Gellii Antonius Thyseus: citra causam quidem, meo judicio, nam particulam posteriorem capitis Gelliani ab aliquo sciolo ad textum haud esse, locuples auctor est Macrobius, qui illam una cum præcedentibus ex Gellio descripsit, & versus duos itidem Epicteti auctoris nomine exhibuit lib. 1 Saturnal. cap. 11. Idem versiculi afferuntur etiam à Joanne Chrysostomo. Ceterum in Anthologia Maximi Planudis lib. 3. p. 427. idem distichon perperam refertur ad Leonidem, Poëtam Epicteto antiquiorum, ut eidem Salmasio observatum. Ex variis illius Metaphrasisibus latinis unam adscribam hanc Jacobi Tollii c. 25. fortuitorum p. 220.

Natus Epictetus claudo cum corpore servus,
Iro pauperior Diis in amore fui.

Ver-

c) claudus, cum fortiter illud tulisset, d) Philosophia à Domino sibi datus e) omnem vitam in paupertate duxit, ita ut ejus casa sive domuncula Romæ nullis unquam claustris eguerit, vacua rebus omnibus, lectum præter & culcitam quibus indormiret. f) Philosophus Stoicorum vel maximus g) ac propter integritatem viræ alienam à furore & arrogantia h) sapientianique singularem paucis comparandus. i) magnam ætatis partem solus sine servo exegit, sero tandem mulierculæ matrice i) adscita puero, quem ab amico quodam suo propter inopiam exponendum, ipse susceptum educavit. Sub Domitiano circa A. C. 92 pulsus Roma & Italia per Scythiam k) Philosophis decessit Nicopolin ibique sub Trajano (cujus mentio lib. 4. c. 5.) durante bello adven-

Verba postrema eleganter illustrat & cum Psal. XL. ult. confert in sua Epictetione Mericus Casauborus. c) Celsus apud Origenem lib. 7. p. 368. & Cassiodoro dialogo 4. licet à teneris claudisse Epictetum tradit & Simplicius ad Enchiridion p. 102. & ex defluxione pedum debilitatum refert Svidas. Nonnus vero ad Nazianzenum in vectiva in Julianum affirmat Epicteti crus à Tyranno quodam vinculis & catenis constrictum claudicasse. Posso claudicantis σκίλος Epictetei mentio uno in loco, ut apud Simplicium p. 128. Nazianzenum Epist. 64. ad Philagrium Orat. in Julianum p. 37. edit. Montacutii d) Celsus apud Origenem lib. 7. p. 368. Ἐπίκτητ' ὁ δεσπότης σφραβλῆντ' αὐτὸ τὸ σκίλ', ὑπομειδῶν ἀνεπαλήκτως ἔλεγε, κατὰ σεις. Καὶ κατὰ ξαντ', ἐκ ἔλεγον ὅτι κατὰ ξει; Epictetum, cum loquens iocundus esset, subridens imperterritus, perfringes inquit: Cumque ille fregerit nonne prædicabat, inquit, quod perfringes. e) Idem Origenes lib. 3. pag. 102. f) Simplicius p. 102. g) Elogium petiit ex Gellio lib. 1. cap. 2. Quamquam Epictetum Cynicum vocat Erasmus in Apophthegmatis p. 950. forte quod familiaris ei fuerit Demonax Cynicus, ut testatur Lucianus T. 1. p. 858. qui hujus responsa Epicteto coelibi illum ad uxorem ducendam hortanti reddidit refert in Democrite T. 1. pag. 870. vel quod Cynici & Stoici in pluribus congruerent, quorum haberes tunica tantum distare dixit Juvenalis XIII. 122. vel quod Epictetus quædam diceret interdum apertius & κυνικώτερον, ut est apud Gellium lib. 17. c. 19. & quod Origenem ac Demetrium Cynicos valde probaret, quorum dicta plus simplici videretur dedit. h) Vir Rev. Joannes Franciscus Buddens Dialogo de moribus Philosophorum Jenæ A. 1695. 12. edito, in quo nullis facile parcit, p. 103. fatetur, si quis unquam Philosophus fuit, cujus accurate cum doctrina & verbis vita moresque conspicerent, Epictetum hanc promereri laudem, certe prope ab illa gloria, quæ summa utique est & excellens, cum absuisse plane judicat atque contendit. Vide & Martini Vayeri diss. de libertate T. 2. Opp. p. 348. ubi inter alia testatur Carolum Bonmæum nullius magis libri lectione captum quam dissertationum Epicteti. i) Simplicius pag. 272. Καὶ ὁ θάνατος ἔτ' Ἐπίκτητ' μὲν τὸν πολλὸν χρόνον ἀτελέσας, ὥστε ποτὲ γυναῖκα προσελάβετο παιδίον τροφὸν ὥστε ἐκτιθεῖσθαι μὲν ἄλλοι ὑπὸ τιν' αὐτὸν φίλον διὰ πένιαν, αὐτὸς λαθὼν ἀνέθρεσκεν. k) Vide quæ norant viri docti ad Svetonium in Domitiano c. 10. l) Gellius lib. 17. cap. 11. & intellige Nicopolin apud Ægium, conditam ab Augusto Imp. hodie

Getas sive Dacos (lib. 2. c. 22.) & pace deinde composita, quam Imperatori gratatur lib. 3. c. 13. & 22. illas dissertationes habuit, quas in litteras deinde ipso defuncto retulit Arrianus m) testatus tantam fuisse actus ejus vim, tantam efficaciam, ut auditores suos quocunque vellet promoveret n) quamobrem homines, qui illis non afficiuntur, Simplicio visi sunt vix ac ne vix quidem apud inferos corrigi posse & emendari. o) Origenis certe judicio, ipsum Platonem antecelluit Epictetus, p) cujus simplex & ponderosum dicendi genus non tantum doctos ducit movetq; sed & indoctos. Galenum quoq; reliquis Philosophandi rationibus universis Epicteteam prætulisse, disertius constaret nobis, si quidem ætatem tulisset ejus liber q) pro Epicteto ad Favorinum. Summa familiaritate fuisse Adriano Imperatori, à Spartianor) traditur, quod si verum est, nec de exiguo tempore, quo Adrianus in Græciam excurrit, intelligendum, Romam iterū Nicopoli reversum esse oportuerit, non ut videbatur viris incomparabilis doctrinæ s) Nicopoli ad mortem usque perseverasse. Oratorie etiam magis quam vere scriptum esse à Themistio t) existimo, quod Epicteto, (nisi post obitum fortassis) plurimum tribuerint duo Antonini: neq; assentio Svidæ u) affirmanti,

Kk 2

Epi-

die *Provera sive Priviso*. m) Salmasius ad Simplic. *Et profecto omnes Epicteti sermones & dissertationes quas scripto mandavit Arrianum, quaque hodie extant, Nicopoli habita sunt. Quod pluribus testimonio ex ipsi illis dissertationibus possit probari, si quis in dubium hoc vocaret, ibi se habitare clare dicit lib. 2. cap. 6.* Confer lib. 1. c. 19. & 25. & lib. 4. c. 1. ubi refert vocem Nicopolitarum. Romæ se tum non fuisse. docet lib. 1. c. 10. n) Arrianus, præf. Epictetear. diss. ἄλλ' ἐκείνο ἴσωςαν οἱ ἐντυγχάνοντες, ὅτι αὐτὸς ἐπὶ τότε ἔλεγεν λόγους τούτους, ἀνάγκη ἦν τὸ τοῦ πάσχειν τὸν ἀπαιρούμενον αὐτῶν, ὅπως ἐκείνῳ αὐτὸν παθεῖν ἡβέλετο. o) Simplicius præf. ad comment. ip. Enchirid. Καὶ ἔτις ὑπὸ τούτων μὴ πάσχει τῶν λόγων, ὑπὸ μόνων αὐτῶν ἐν αὐτῇ δικαστηρίῳ ἵκευθύνειν. Dixi hac de re in oratione de Eloquentia Epicteti, quam habui in Gymnasio Hamburgensi cum Professionem Publicam Eloquentiæ & Philosophiæ Moralis DEO propitio auspicarer 3. Julii A. C. 1699. p) Origenes lib. 6. contra Celsum sub init. q) Galenus libro de scriptis suis T. 4. Opp. edit. Basileensis p. 376 v. 43. memorat περὶ τῆς αἰρήσεως διδασκαλίας πρὸς Φαββαῖον, ὑπὲρ Ἐπικτήτου πρὸς Φαββαῖον ἐν. Ab hoc Favorino auditum Epictetum, docet nos Gellius Favorini auditor l. 17. c. 19. r) Spartianus in Adriano c. 16. s) Salmasio ad Simpl. & H. Dodwello de ætate peripli l'onti Evx. p. 116. t) Themistius Oratione 5. ad Jovinianum Imp. p. 63. edit. Harduini: ἔτω καὶ οἱ πατέρες τῆς σῆς βασιλείας τῆς προγόνου ταύτης τῆς τύχης (Ρετὰν τέχνης) πρᾶσσον, τὸν Ἀρεῖον ἐκείνῳ ὁ Σεβαστός, ὁ Τιβέριος τὸν Θρασύλον, Τραϊανὸς ὁ μέγας Διῶνα τὸν χρυσὲν τὴν γλαύταν, τὸν Ἐπικτήτον τῷ δύο Ἀντωνίνῳ. Sub Antonino Pio Epictetum etiam refert Syncellus p. 351. u) Svidæ fidem denegat Salma-

Epictetum vivendo attigisse Marci Antonini imperium. Nam ut in li-
 ferme spatium inter Neronis & Marci Antonini ætatem intercedere
 præteream, Marc⁹ Junium Rusticum Epicteti discipulum audivit, ex
 ejus domo Epicteti commentarios utendos sibi concessos refert in
 beneficii. x) De vita Epicteti & morte quæ commentatus fuerat An-
 toninus, y) hodie non exstant. Quanta exstiterit Philosophi illius ad-
 ratio, conjecturam facies vel ex eo, quod Lucianus z) adversus in-
 ctum multos commentem libros narrat non defuisse, qui demortui Epi-
 cleti lucernam fictilem pretio ter mille drachmarum, sive trecentis
 tatis sibi comparavit, perridicule sperans quod ad illam lucubraret
 sapientia Epicteti per somnum sese oblatura esset, futuro mox
 admirandi illius senis.

II.

Salmasius, Kusterus & Gatakerus ad Antonin. Themistio etiam Jonsius de
 ribus Hist. Philos. p. 243. & Henricus Dodwellus p. 88. & p. 114. diss. de ætate
 pli Ponti Euxini in tomo I. Geographorum minorum Clariss. Jo. Hudfoni.
 in diversa abire Menagium in limine notarum ad Laërtium, & Jo. Harduinum
 ad Themistium, sed cum neuter satisfaciat objectionibus per viros doctos motis,
 erit ab illorum sententia discedere, præcipue cum Themistium fallere potuerit
 memoria, Svidas fortasse deceptus sit vel ex Themistii loco, vel quod animadvertit
 M. Antonini libris subinde ac dicta Epicteti provocari ut lib. 4. c. 41. lib. XI. c. 1
 & 36. & 37. Ambiguus super Svidæ fide hæsit etiam Lipsius lib. 1. manu-
 ad Philosophiam Stoicam diss. 19. Ceterum perspicue hallucinatus est vir doctus
 Mericus Casanbonus, qui in sua M. Antonini editione existimavit, Theosebii
 quo agit Svidas in 'Επικτητῶ, non alium esse quam M. Antoninum Imperatorem.
 Ut enim alia argumenta, quæ huic opponi opinioni possunt, in præsentem omittam
 rem plane conficiunt excerpta Photii ex vita Isidori scripta à Damascio p. 151.
 edit. Hæschelii, ex qua Svidas integrum locum depromsit, & ex qua constat
 quendam Philosophum Theosebii nomine Isidori æqualem, Marco autem Antonino
 non longe juniorem, & Platonis præcipue studiosum, quamquam Epictetæ etiam
 dogmata imbutum & præ se ferentem. x) M. Antoninus l. 1. c. 7. Παρὰ Περικλέα
 τὸ ἐντυχὲν τοῖς Ἐπικητοῖς ὑπομνήμασιν, ὃν οἶκον μετέδωκεν. Epictetum
 jam defuncti meminit præter Antoninum lib. 7. c. 19. etiam Gellius lib. 2. c. 17. lib.
 12. c. 19. quamvis venerandum senem vocat lib. 1. c. 8. quod facit etiam Lucreti-
 us, itidem de mortuo Epicteto agens in loco mox asserendo. y) Incertum
 singulari opere, ut putat Vir Cl. Henricus Dodwellus: an in dissertationum
 tearum libris deperditis, de quibus dicatur paulo post. En Simplicii verba
 commentar. in Enchirid. περὶ μὲν τῆ βίης τῆ Ἐπικτήτης καὶ τῆς αὐτῆς τελευτῆς
 Ἀρρίαιος γέγραπεν, ὃ τὰς Ἐπικτήτης διατριβὰς ἐν πολυσύχοις διατάγμα-
 τibus. z) Lucianus T. 2. p. 386. καὶ κατ' ἡμᾶς αὐτὲς ἐγένετο τις καὶ ἐπικτήτης
 οἶμα, ὅς τὸν Ἐπικτήτης λυχρον τῶ Στωϊκῷ κεραμεὺν ὄντα τρισχιλίον δραχμὰς
 ἐπρίατο. Ἠλπίε γὰρ, οἶμα, καὶ κενὸν εἶ τῶν νυκτῶν ὡς ἐκείνῳ τῶ λυχρῶ
 ἀνταγωνίσκοι, αὐτὶκα μάλιστα καὶ τὴν Ἐπικτήτης σοφίαν ὅτις ἐπιτήδευσεν καὶ
 οἶμοι ἐσοθαι τῷ Δαμασῶ ἐκείνῳ γεροντῇ.

II. Si Svidam audimus, multa ab Epicteto scripta sunt. Perinde, ni fallor, atque à Pythagora & Socrate. Nam & ex illorum dissertationibus multa litteris consignare discipuli: licet ab ipsis Magistris nulla fere scripta fuisse relicta editaque in vulgus, præstantissimi quoque auctores consentiunt. Nihil quidem celebrius est *Enchiridion* sive *manuale* a) Epicteti, quo Aphorismi præcipui doctrinæ Stoicæ moralis, *ὡς τὰ πρόχειρα βοηθήματα* b) animo & memoria inscribenda continentur. Sed & hoc Simplicius c) testatur ex Epicteti dogmatibus collectum fuisse ab Arriano, præfixa illi Epistola dedicatoria ad Messianum d) quæ jam diu est quod intercidit.

K k 3

In

a) Simplicius præf. *Ἐγχειρίδιον δὲ αὐτὸ ἐπιγέγραπται, διὰ τὸ πρόχειρον αἰεὶ αὐτὸ εἶναι καὶ ἑτοιμον εἶναι τοῖς βυλομένοις ἐν ζῆν. Καὶ γὰρ τὸ στρατιωτικὸν ἐγχειρίδιον ἐστὶν ἐστὶ, πρόχειρον αἰεὶ τοῖς χρωμένοις ὀφείλειν εἶναι.* (Ita Erasmus libellum Christiana præcepta complexum inscripsit *enchiridion militis Christiani*.) Addam & hæc Eustathii ad *Odysseæ* ω. p. 833. *Ἐγχειρίδιον ἑμὸν τὸ ξιφίδιον καὶ τὸ μαχάριον, ἀλλ' ὡς ὁ Ἀθηναῖος δηλοῖ, καὶ τὸ τῆς θαλασσίας κώπης κράτημα.* Etiam pro sudario sive orar. o, quod manibus tenetur, vocabulum *ἐγχειρίδιον* occurrit in vita S. Stephani Junioris T. 1. *Analect. Græc.* p. 510. 520. & apud alios, quorum loca notavit Cangius in glossario.

b) Vide Gatakerum ad M. Antonini lib. 3. c. 13.

c) Simplicius præf. *Τὸ δὲ βιβλίον ταῦτο τὸ Ἐπικτήτης ἐγχειρίδιον ἐπιγεγραμμένον ἔτατο αὐτὸς συνέταξεν ὁ Ἀρριανὸς, τὰ καιριώτατα καὶ ἀναγκασιότατα ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ πνευματικώτατα τῶν ψυχῶν ἐπιλεξάμενος ἐκ τῶν Ἐπικτήτης λόγων, ὡς αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Μασσαλιανὸν Ἐπιστολῇ ἐγραψεν ὁ Ἀρριανὸς, ὃ καὶ τὸ σύγγραμμα προσεφώνησεν, ὡς αὐτῷ μὲν φιλοτάτω, μάλιστα δὲ τὸν Ἐπικτήτην τεθαυμάζοντι.* Addit Simplicius, quod lectio utriusque operis verum esse testatur, pleaque *enchiridii* capita iisdem verbis occurrere sparsim in dissertationibus ejusdem Arriani Epictetis: *Τὰ δὲ αὐτὰ σχεδὸν καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν ἰσχυμάτων σποράδην ἐν τοῖς Ἀρριανῶν περὶ τῶν Ἐπικτήτης διὰ τριβῶν γραφομένοις εὐρίσκειται.* d) Salmasio videtur hic esse Valerius Messalinus qui COS. fuit cum M. Valerio Largo A.U.C. 900. Antonini Pii, 10. Porro Epicteti *enchiridion* hoc trifiduo commendatur lib. 1. *Anthologix* p. 170.

Μήτιν Ἐπικτήτοιο τεῶ ἐνὶ κατ'θεο θυμῷ
Ὅφρα κεν εἰσαφίκοιο καὶ ἑρμῆς κενεῶνας
ψυχὴν ὑψιπέλευθον ἐλαφρίζειν ἀπὸ γαίης.

Adidem respicit Procopius *Epist.* 45. *Μέμνησο τοίνυν ὡς Ἐπικτήτῳ δοκεῖ ὡς ὑποκριτῆς ἡδραματίζεσθαι, ὅταν θέλῃ ὁ ποιητής.* Vide *Enchiridion* c. 23.

In Stobæi Florilegio frequenter laudatur Epicteti Enchiridion, licet ex illo producta loca quædam vel plane non leguntur in libello, qualis hodie exstat & qualis à Simplicio exponitur, vel aliter scripta habentur. Unde Salmasio aliquando in mentem venit suspicari, duas editiones enchiridii diversas ab Arriano factas esse, quarum in aliam Simplicius, in aliam Stobæus inciderit. Utcunque ista se habent, editiones & interpretationes libelli eximii sunt propemodum innumera- biles, ex quibus hæ mihi innotuerunt:

III. *Editiones Enchiridii Epicteti latina.*

Angeli Politiani versio seorsim excusa Argent. 1520. 4. & in eius operibus junctim editis ab Aldo Venetiis, Parisiis ab Ascensio A. 1539. fol. & à Gryphio Lugduni 1537. 8. Tomo secundo p. 195.

Editiones Enchiridii Epicteti Græcæ.

Ex *Jacobi Tusani* castigatione Paris. 1552. 4. Hac priorem *Gregorii vii Haloandri* editionem memorat Vincentius Oblopcæus notis in *Sto- thologiam* lib. 1. pag. 70. & lib. 3. sub extrem. *Εγχειρίδιον*, inquit, *num energia paucis ab hinc annis à Gregorio Haloandro felicitis memoria* tandem cum apud Noricos ageret, editum, quem hanc dubiè Venetiis cum *juris civilis jactura Italica sorsitio perdidit & exstinxit. Pro! nefandum tium, & tibi, o Venetia, perpetuo pudendum, quod tantum virum tam deliter devoraveris.*

Editiones Enchiridii Epicteti Græco-latina.

Cum explanatione *Thoma Naogeorgii*. Argent. 1554. 8. Antvverpiæ A. 1578. ap. Plantinum.

A. 1634. Lugd. Bat. ex officina Jo. Maire, cum notis Jo. De *Snecani*, forma minore. Hæc editio frequentissime repetita est in Belgio & Germania, habens additam tabulam *Cebetis* & narrationem *Eris Pamphylii* ex decimo *Platonis* de Rep. & *Hipparchi Pythagoræ* fragmentum ex *Stobæi* serm. 106. Notas ex *Wolffio* fere universas trans- scriptas monet *Mericus Caufabonus* ad Epictetum p. 71. easdemque colligat p. 15. & 45. ad Antoninum. *Isaacus Vossius* in Epist. ad *Salma- sium*

Junii 23. Jan. 1634. Prodiit aliquando Epictetus apud Lamerium cum notulis ejus in quem morientis Scaligeri anima transmigrasse jactatur. Certe ne Scaliger tale quid unquam somniaverit, ac hic ibi scripsit. Nihil praestitit, quod non è prioribus posint Magistrelli. Unus tantum est locus, cujus vulgatam sollicitas lectionis. c. XVII. καὶ ἔχ' ὅτως ἐστὶν αὐτῷ καλῶς, ἵνα ἐπ' ἐκείνῳ ἢ τὸ οὐ παραχρῆναι. Non ita ei bene est, ut tuarum perturbacionum ille habeat potestatem. Ille legit ἔχω vel εἶν, cum vulgata lectio Crotone sanior sit.

Parisi. 1653. cum versione latina Wolfii accuratius & fidelius examinata, ut promittit titulus, sed ut res loquitur, depravata. Vide Merici Casauboni notas pag. 77. edit. Lond.

IV. Editiones cum commentario Simplicii.

Græce Venet. 1528. 4. quæ editio cum MS. codice optimæ notæ à viro docto collata existat in Bibl. Joannea Hamburgensi. Latine ex Versione Angeli Caninii Venet. fol. 1546. & ex versione Hieron. Wolfii Basil. 1560. 8. Græce & latine cum commentario Simplicii latine tantum addito ex versione Hier. Wolfii, & Arriani libris IV. Græce & latine cum ejusd. Wolfii interpretatione. Colon. 1595. 8. ex officina Birckmanniana. Græce & latine Enchiridion pariter Simplicii que commentarii emendatior ex codice Francisci Nansii, cum Wolfii interpretatione editus est Lugd. Bat. 1640. 4. curante Dan. Heinsio. Huic editioni deinde inchoatus Salmasii in Simplicium commentarius subjunctus à Typographo fuit, unde illa editio modo Salmasiana modo Heinsiana ab eruditis viris appellatur. Græce & latine editio Simplicii Heinsiana recusa Lond. 1670. 8. Salmasius à Stephano Joanne Stephanio acceperat Simplicium Meursii manu ad MStum codicem diligenter emendatum, ut ex ejus epistola ad Vossium docet Colomesius p. 193. Galliarum Orientalis. Hasehelius quoque meliorem dare Simplicium fuit molitus, teste Andrea Schotto lib. 2. Obs. Humanar. c. 9 ut omittam Gesnerum, qui in Bibl. cum memorasset editionem Venetam Anni 1528. (perperam in Gesnero & ejus epitomatoribus excusum est A. 1538.) addit: Sed multa in hac editione corrupta sunt & non pauca desiderantur, quæ ego Bononiæ & Venetiis ad Heinsii & alterius cujusdam docti exemplaria castigavi & explevi in meo codice, qui fortassis aliquando committeretur pralo. Anglice Epicteti Enchiridion cum Simplicii commentariis vertit V. C. Georg. Stanhope. Lond. 1704. 8.

V. Edi-

V. *Editiones cum subjunctis libris Epictetearum
dissertationum Arriani.*

Græce Venet. 1535. 8. ex Bibl. Georgii à Silva Episcopi
Vaurenſis.

Latine ex versione Hieron. Wolfii Basil. 1560. 8.

In Pandectis Brandenburgicis legas Arriani dissertationes
Epictetas latine translatas à Barthol. Facio & Angelo Politiano. Sed
error est, inde ortus, quod Politianus Enchiridion, Facius Arriani
de rebus Alexandri latine vertit.

Græce & latine cum notis Jacobi Schegkii Medici & Philoſophi
Tubigenſis, licet in Enchiridio ipſo ſervata eſt Politiani verſio
1554. 4. Salmanticæ 1555. 8. Lugd. 1660. 8.

Cum interpretatione & notis Hieron. Wolfii Genev. 1591.
apud Euſtachium Vignon. & Coloniz eodem anno & forma, tum
tabrig. 1655. 8. Lond. 1670. 8.

Gallice ex verſione Joannis de S. Franciſco Pariſ. 1630. 8.

Isaacs Caſaubonus Epist. 9. ad Thuanum ſcripta Genevæ
Nov. 1593. *Eſt in manibus etiam Arriani Epictetus, liber ut noſti aureolus.*
Jacobus Schegki⁹ magni apud ſuos nominis homo ſic latinū fecit, quaſi jur aſſec
non *vertere ſed pervertere.* Epistola 13. ad Rich. Thomſonum data
Calend. Maji 1594. *Ego nunc Arriani diſſertationes publice expono, cujus*
brineque Schegkius neque Wolfius umbram viderunt. O Philoſophum!
excellenti tuo ingenio campum, quare ſi me audis, rape mibi hanc palmarum
buc in medio eſt poſita &c. Vide eundem Epist. 21 23. &c. Andreas Sc
tus lib. 5. Obl. Humanar. c. 22. inſignem trajectionem indicans
tum lib. 3. c. 26. Arriani explens, teſtatur ſe adjutum Regis Chriſti
ſimi membranis, quas inſpexit diligenter in ſua interpretatione religioſum
colaus, Nicolai Gullonii, Regii Profeſſoris F. & cum Alberto Mirao V. C. com
cavit. Poſui & ipſe nonnihil temporis in elegantiffimo hoc op
ſtigando & illuſtrando, Salmaſii quoque emendationes quada
alius viri docti collationes naſtus. Itaque ſpero me longe me
Arriani pariter libros redditurum & Epicteti enchiridion locis qu
dam illuſtraturum, eſſe ſive in nova quod malim Aniani editione,
lectionibus ad Arrianum Epicteteis.

IV. Ed.

VI. *Editiones cum Paraphrasi Græca Christiani scriptoris.*

Londini A. 1659. 8. Mericus Casaubonus Epicteti enchiridion Græce & latine vulgavit cum notis suis pereruditis & Wolfii Versione: Subjuncta Paraphrasi Græca eousque inedita, auctore Christiano aliquo asceta quinti ut videtur à CHRISTO nato sæculi. Idem Casaubonus paraphrasi huic versionem latinam & notas addidit, & Ceбетis tabulam Græco-latinam adnexuit. In paraphrasi miror à Christiano homine omissum caput 44. quo Epictetus suadet jusjurandum recusandum, si fieri potest, omnino, sin minus, saltem quantum fieri potest.

A. 1670. Lugduni Batav. 8. Abraham Berkelius Græce & latine edidit Enchiridion cum Wolfii versione & notis integris tum ejusdem Wolfii, tum Merici Casauboni, suisq; & selectis S necani. Paraphrasin Enchiridii cum ejusdem Casauboni versione & notis, tabulam Ceбетis cum versione Wolfii & notis Variorum: Commentitiam *altercationem* d) five interrogationes Hadriani Imp. & responsiones & *Epicteti* græce latine, disputationem Pipini cum Albino latine, *Nicarii* interrogationes & responsiones, *Carphiliidæ* item, & responsa virorum sapientum Alexandro reddita Græce & latine.

A. 1683. Delphis Batavor. 8. repetita editio Berkeliana augmenti loco exhibet Jacobi Gronovii notas five castigationes ad Paraphrasin Græcam Enchiridii, ex codice MS. Mediceo.

Eodem Anno 1683. Amstelodami 8. Nicolaus Blancardus enchiridion & paraphrasin cum versionibus notisque Wolfii & Merici Casauboni & suis animadversionibus per paucis prelo subjecit, adjunctis sententiis & dictis Epicteti collectis ex Stobæo, Gellio, & M. Antonino. In eodem volumine habetur Politiani versio Enchiridii, dicata Laurentio Medices & Apologia Epicteti ad Bartholomæum Scalam. Tum Arriani *Tactica*, *Peripli* & de Venatione liber, de quibus infra suo loco.

A. 1700. Paris. 12. Gallice Enchiridion & Paraphrasin Græcam vertit Michael Mourgues Soc. JESU.

Non prætereundum etiam, quod Epicteti Enchiridion à S. Nilomonacho contractum & ad sensus Christianos interpolatum Græce & lati.

Ll

d) De Gallica versione hujus scripti à Jo. Corrasio Paris, 1558. 8. edita vide Verdieerii Bibl. Gallicam p. 682. seq.

latine editum est inter varia Nili opuscula à Josepho Maria Suaresio Romæ 1673. fol. latine à B. Theoph. Spizelio post tractatum de pio literati hominis secessu: Gallice à *Michaelé Mourgues*, ut paulo post dicam.

VII. *Arabica editio Epicteti nulla.*

Falluntur Joannes Hallervordus in Bibliotheca Curiosa p. 56. & Martinus Lipenius in Bibl. Philosophica p. 442. affirmantes Enchiridion Epicteti Arabice editum esse ex Bibliotheca Jo. Elichmanni. Nam Ceбетis tabulam & aurea Pythagoræ Carmina, non Enchiridion Epicteti ex Bibliotheca Elichmanniana Arabice edidit Salmasius Lugd. Bat. 1640. 8.

VIII. *Versiones Enchiridii Gallica, Hispanica, Anglica, Italica, Belgica, Germanica.*

Gallice per Antonium du Moulin. Lugd. 1544. 16.

1. Interprete *Joanne de S. Francisco*: les Propos d'Epictete recueillis par Arrian &c. Paris. 1630. 8.

2. Interprete *Gailelmo du Vair*, parte quarta opusculorum, post alias editiones vulgatorum Rothomagi A. 1636. 8. Laudat hanc versionem Mericus Casaubonus in notis p. 68. 70. 81. seq.

3. Interprete *Egidio Boileau* qui vitam Epicteti eleganter scriptam præfixit, Ceбетisque tabulam subjunxit. Rothomagi 1667. quæ tertia est editio. Vide librum Bælii cui titulus: reponse aux questions d'un Provincial, T. I. p. 129. seq.

4. Cum observationibus moralibus & Christianis auctore *Coguelino* Academiæ Paris. Cancellario Paris. 1688. 12.

5. Ex versione Abbatis *Bellegardei*, una cum Altercatione Adriani & Epicteti, ac Ceбетis tabula Gallice reddita, sub titulo: les Caracteres d'Epictete. Trivultii 1700. 12.

6. Enchiridion Gallice vertit & per singula capita doctrinam moralem Stoicam & Christianam inter se contrulit additis observationibus *Michael Mourgues* Soc. Jesu, sub titulo *Parallele de la e) Morale Chrétienne avec celle des anciens Philosophes*. Paris. 1702. 12. Paraphrasin Christiani scriptoris, cujus illa solum loca retulit quibus ab Epicteti verbis auctor

•) Vide si placeat Memorias Trivultinas de Artibus & scientiis A. 1704. I. p. 92. seq.

auctor recedit, putat esse factam in usum Anachoretarum, (qui vocati sunt Hesychastæ) f) ante annos ad minimum mille & ducentos.

Hispanice Franciscus de Quevedo T. 2. Opp. p. 518. seq. enchiridion elegantissima Metaphrasi poetica expressit.

Anglice Enchiridion cum Simplicii commentario, per G. Stanhope, præmissa vita Epicteti ex Gallico Ægidii Boileau. Lond. 1700. 8. edit. 2.

Germanice per Brigittam Tott. Hafniæ 1661. 12.

IX. Editiones promissæ.

David Hoëschelius ad Jungermannum 7. Cal. Sept. 1608. *Animus erat dare Epictetæ, Enchiridio cum tribus MSS. codicibus, Simplicio cum duobus collatis, emendata hinc inde ab ipsomet Wolfio, interpretatione notisque auctioribus. Sed idem cogitare Heinsum ex D. Bongarsii litteris intellexi, ut jam totus hæream. Expecto tamen responsum, si dignabitur dare, illustris Scaligeri.*

Idem Joanni Meursio 5. Kal. Nov. 1614. *Salutem plurimam adscribo etiam Clarissimo Domino Heinso, cui ex litteris Fed. Morelli Professoris Regii hæc ad me, ni molestum, significæ, & quidem ipsa ejus verba: Audio etiam penes Dan. Heinsum Clarissimum Doctissimumque virum esse MS. Epictetum, qui Josephi Scaligeri & μακροῦτος fuerat, emendatiorem amplioremque. Ego humanitate illius viri cum singulari eruditione juncta plane perspecta, non dubito, quin tibi publico bono peculium istud conferat vel ultro. Hæc ille, qui etiam ad Arrianum nonnullas emendationes sponte misit. Claudius Salmasius præf. ad Simplicium: Ipsum Epicteti Enchiridion, quod semper nobis in deliciis fuit, cum scriptis, Codd. comparavimus, & viginti aliquot locos in tantulo opere non, dum intellectos ceteris interpretibus explicavimus, multosque alios, parum hætenenus explicatos elucidavimus.*

X. De Epicteti dictis quæ in Arriani quatuor libris & in Enchiridio non leguntur.

Gellius lib. 1. cap. 2. ex libro primo Epicteti dissertationum digestarum ab Arriano profert locum, qui iisdem verbis legitur in Arriani lib. 2. c. 19. unde recentiores Gellii editiones pro primo secundum reponunt, jubente id Lipsio lib. 2. cap. 3. elector. Sed & idem Gellius lib. 17. cap. 19. libros Arriani de Epicteti dissertationibus memorat & ex

f) De Hesychastis illis Cangius in glossario Græco,

iis quædam profert, quæ in Arriani opere, quale superest, frustra quæsieris. Et lib. 19. c. 1. laudat librum Epicteti Philosophi quintum *Διαλέξεων*, quas ab Arriano digestas congruere scriptis Zenonis & Chrysippi non dubitat. Neque *ρησις* bene longa quam ibidem profert Gellius, in Arriani quatuor libris qui exstant legitur. Itaque quintus Arriani liber intercidisse videtur Gatakero ad Antonini lib. 8. c. 49. Salmasio, aliisque, recte sane, cum Photius cod. 58. testetur ab Arriano scriptos libros octo Epicteti *Διατριβῶν*, & ejusdem *ὁμιλιῶν* libros duodecim. In Stobæo, qui subinde Arrianum laudat, sæpius Epictetum, multa leguntur Epicteti dicta quæ in Arriani libris editis frustra quæras. Forte etiam aliis collectionibus dictorum Epicteti usus est, certe *Rufum* ex dictis Epicteti de amicitia allegat serm. 19. 20. & 106. Musoniusne Rufum? quem Stoicorum placita sectatum scribit Tacitus lib. 3. Hist. cap. 81. Epictetea *ὑπομνήματα* Junio Rustico auctore collecta legisse se testatur Marcus Antoninus, ut supra ex ejus lib. 1. cap. 7. monui. Celeberrimum tamen & pluribus lectum fuit opus Arriani, quod laudat etiam Arnobius in extremo libri 2. *Cum de animarum agitur salute ac de respectu nostri; aliquid & sine ratione faciendum est, ut Epictetum dixisse approbat Arrianus.* In Bibl. Imperatoris MStæ exstant sententiæ Democriti, Epicteti & aliorum veterum Philosophorum *γνώμαι κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῶν Δημοκρίτου καὶ Ἐπικτήτου καὶ ἰσίων σοφῶν.* Vide Nesselium parte 3. p. 41. Sententias CXVI. Epicteti Philosophi eximii & viri (ut habet titulus) *prorsus boni*, è Joannis Stobæi, Antonii & Maximi collectaneis excerpit & seorsim latine edidit Henricus Ernstius Hafniæ 1629. 12. Summam Philosophiæ Epicteteæ duobus verbis, *ἀνέχεσθαι καὶ ἀπέχεσθαι* *sustine & abstine* circumscribit Gellius lib. 17. c. 19. Porro Epicurum Philosophum Laërtius lib. 10. c. 6. testatur ab Epicteto dictum *κιναιδολόγον* & pluribus convitiis laceratum, quorum cum aliquam multa in Arriani libris occurrant, illud tamen *κιναιδολόγος* non exstat. Epicteti *Epistolas* Græcas cum expositione Simplicii in Bibl. Medicea occurrere affirmavit Gesnerus. Idem post ipsum tradunt Epictetomatores, & Jacobus Gaddius parum accuratus scriptor T. 1. de scriptoribus non Ecclesiasticis p. 168. Nemo tamen fuit hactenus qui Epistolas illas in lucem proferebat, neque memorantur in Catalogo Bibl. Mediceæ vel qualem vulgavit H. Ernstius ex titulis pluteorum utcumque compositum, vel qualem majore aliquantum studio concinnavit ad huc ineditum Wilhelmus Langius Danus. In notis Menagii ad Laërtium lib. X. sect. 7. legas Epictetum *ἐν τῇ πρὸς τὰς ἐν Μυτιλήνῃ Φιλοσόφου Παιδείᾳ* citari à Sexto Empirico in libris contra Mathematicos. Sed Epicteti nomen ibi male excusum est pro Epicuro.

CAPUT

CAPUT VIII.

DE FLAVIO ARRIANO.

Arriani etas & vita, atque alii novem hoc nomine. 1. Ejus scriptorum editorum & perditorum Catalogus, illorumque quæ exstant editiones, cum variis observationibus, per numeros septendecim. 2.

1.

Epiceto non incommode jungetur discipulus a) ejus celeberrimus, FLAVIUS b) ARRIANUS, c) Nicomediensis.

- a) Ἀρριανὸς εἰς ὁμιλητῶν Ἐπικτήτῃ. Phot. cod. 58.
 b) Flavii prænomen ei tribuitur in Dionis loco infra adducendo.
 c) Alii ab hoc, & ante nostrum fuere 1) *Arrianus* cujus librum de meteoris memorat Joannes Philoponus in Aristotelis Meteorologica: Ἀρριανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ μετεώρων ὡς Ἐρατοδότης ὁ Κυρηναῖος ἰσχυρίζεται, ἑκοσι καὶ πέντε μυριάδας σάδιων ἔχειν τὴν περίμετρον τῆς μεγίστης γῆς κύκλου. Idem fuit auctor libelli quo probavit *Cometas* nihil neque boni neque mali portendere, teste Agatharchide Cnidio apud Photium cod. 150. p. 549. edit. Hoeschelii. Ut adeo falsus sit Possertinus, qui eū Arriano nostro Nicomediensi adscribit in Bibl. selecta parte 2. p. 356. 2) *Arrianus* Ἐποποιὸς cujus Metaphrasin græcā Georgiæ Virgilii, libros XXIV. *Alexandreidos* & Poëmata in Regem Attalum Pergamenum laudat Svidas. Hujus & nostri scripta confundit Jo. Meursius in Bibl. Græca. Liber primus *Ἡρακλείας* Arriani allegatur ab Athenæo lib. 3. p. 82. sed legendum Rhiani, ut constat è Svida *Ῥιανὸς* & Etymologico M. in *ἀσέλληνα*. Itz apud eundem Athenæum lib. XI. pag. 499. Rhiani laudantur Epigrammata, etsi & ibi codices quidam habent Arriani, uti etiam apud Suetonium in Tiberio cap. 70. & Eustathium ad Dionysium 414. & 525. 3) *Cælius Arrianus Medicus*, qui ab aliis dicitur Cælius Aurelianus, Galeno antiquior, de quo dictum à me est in Bibl. lat. 4) *Arrianus Maturnius* Altinatium præstantissimus, de quo Plinius lib. 3. Epist. 2. & ad quem aliquot ejus exstant Epistolæ. Hunc eundem cum nostro perperam statuunt Gvil. Stuckius ad periplum Ponti Euxini & G. J. Vosius lib. 2. Hist. Græc. c. 11, confutati à Tillemontio T. 2. Hist. Imperator. p. 474. & Dodwello in diss. de auctore Peripli Ponti Euxini. Post nostrum floruerunt 5) *Arrianus Grammaticus*, quem confabulantem inducit Athenæus l. 3. dipnosophist. p. 113. 6) *Arrianus JCtus*, sub Alex. Severo clarus, cuius in Pandectis mentio. 7) *Arrianus Severus* præfectus ærario, sub Antonio Pio, auctor librorum de edictis. 8) *Arrianus* Cof. sub Gordiano Imp. A. U. C. 995. idem forte qui græce scripsit de Imperatoribus Maximino juniore, Gordianis, Maximo Albino, in quo-

mediensis d) Bithynus, propter eruditionem Atheniensi & Romana civitate e) donatus, dignitatibusque auctus est. Adriano Cæsari admiratori Epicteti charus, ab eo præfectus provinciæ armatæ, Cappadociæ f) & Xenophontis præsci non minus industria rerum gerendarum quam studio sapientiæ, scriptis & nomine ipso g) æmulus bellavit contra Alanos & Massagetæ, evehctus etiam ad honores urbis Senatorios

quorum vitis ejus meminit Julius Capitolinus, nisi pro Arriano legendum *Arabianum* ut apud Livium XXVII. 6. pro C. & L. Arriano, *Arrenium* legunt libri meliores. 9) *Arrianus* consularis Liguriæ sub Honorio Imp. memoratus in codice Theodos.

- d) Eusebius in Chron. Olympiade 231. *Arrianus Philosophus Nicomediensis agnoscitur*. Svidas : Ἀρριανὸς Νικομηδεὺς φιλόσοφος ἐπικτήτης. In Patria itaque honorem Bithynica scripsisse notat Photius cod. 93. & 58.
- e) Lucianus in Pseudomante T. I. p. 747. Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ ἑπικτήτης μαθητὴς ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδεία παρ' ὅλον τὸν βίον συγγενόμενος. En Romanum Arrianum, non patria sed jure civitatis, perinde ut libro de venatione c. I. Atheniensem se innuit (itidem non à loco nativitatis, sed civitate) affirmans Xenophonti Atheniensi se esse ὁμώνυμον καὶ πόλεως τῆς αὐτῆς. Quod vero propter eruditionem hoc illi jus una cum dignitatibus contigerit, Dodwellus observat ex his Arriani verbis lib. I. expedit. Alexandri p. 26. edit. Gronov. quæ secus intellexere Arriani interpretes Gronovius ac Vulcanius : ἐμῷ πατρίστει καὶ γένει καὶ ἀρχαί οἷδε οἱ λόγοι εἰστέ καὶ ἀπὸ νέης ἐτι ἐγένοντο.
- f) Dio in rebus Hadriani Imp. lib. 69. pag. 794. *Confecto à hunc modum bello Judaico (à Barcocheba concito) bellum Alanorum (hi sunt Massagetæ) Pharasmanes movit, Mediamque vexata Armenia atque Cappadocia vastavit. Post Alani, partim addidit Telogasi numeribus, partim* Φλάβιον Ἀρριανὸν τὸν τῆς Καππαδοκίας ἀρχόντα φοβηθέντες *timore Flavii Arriani qui Cappadocia præerat quieverunt.*
- g) Νέος Ξενοφῶν dicitur Arrianus noster Photio & Svidas, & Arrianus ipse se homonymum Xenophonti & Xenophontem vocare non dubitat c. I. & 17. libri de venatione, qui in MSS. Xenophonti inscribitur, & propterea diu neglectus jacuit quod in eum qui inciderent putarent, se non librum tunc adhuc ineditum Xenophontis junioris, sed pridem editum præsci Xenophontis de venatione librum videre. Stylo etiam μμητῆς ἀληθῶς Ξενοφῶντος fuit Arrianus, ut agnoscit Photius cod. 58. quod de quibusdam scriptis ejus non de omnibus intelligendum. In argumentis præterea librorum Xenophontem imitatus est, nam ut ille scripsit ἀπομνημονεύματα Socratis, ita hic libros de dissertationibus Epicteti : ut ille libros septem περὶ ἀναβάσεως Κύρου, ita hic libros totidem περὶ ἀναβάσεως Ἀλεξάνδρου : ut ille Ἑλληνικά, ita hic Βιθυνικά, Παρδικά, Ἰνδικά, Ἀλανικά &c. ut ille Tacitica librumq; de Venatione, ita & Arrianus, gloriatus se à teneris cum Socratico illo Xenophonte studiose incubuisse, ἀμφὶ ταῦτα (ita scribendum, non ταῦτα) ἀπὸ νέης ἐκ παιδικῶς καὶ κνηγέσια, καὶ στρατηγίαν, καὶ σοφίαν. Pariter enim ut ille ita & hic strenue functus est officio ducis bellici. Confer Dodwelli diss. de ætate Periplus Euxini §. 6. pag. 112. seq.

rios ipsumque consulum h) & in patria sacerdotio Cereris & Proserpinæ i) functus. Attrigit tempora Pii & Marci Antoninorum k), relictis post se variis scriptis, quæ secundum ordinem temporis quo elaborata videntur, maxime ex sententia Chronologi nostra ætate Clarissimi Henrici Dodvelli l) recensebo, ita ut illis quæ interciderunt præfixum videas asteriscum: interim dolebis mecum præter tot Arriani monumenta periisse etiam hujus Philosophi vitam, quam à Dione Cassio compositam fuisse Svidas m) auctor est.

II. 1. ΔΙΑΤΡΙΒΩΝ ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ βιβλία οκτώ. *Dissertationum Epicteti libri * octo*, memorati Photio cod. 58. Hi sunt, ni fallor, *libri de Epicteti dissertationibus*, quos ab Arriano compositos affirmat Gellius lib. 1. c. 2, lib. 17. c. 19. Epicteti librum vocat Augustinus IX. 4. de Civitate Dei, *Επικτήτου λόγους* ipse Arrianus, & paulo post *ὑπομνήματα* in præfatione ad Lucium Gellium. Persvadeo enim mihi ex his octo libris *Διατριβῶν* superesse hodie primores quatuor, de quorum editionibus atque interpretibus dixi capite superiore.

2. * ΟΜΙΛΙΑΩΝ ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ βιβλία δώδεκα, *Familiarium n) Epicteti sermonum libri duodecim*. Hi ut existimo, à Gellio lib. 19. cap. 1. vocantur *Διαλέξεων* libri, ubi ex quinto nonnulla græce producit. Ex homilia Arriani protreptica quædam proferuntur apud Stobæum sermone 95, pag. 521. qui alibi passim multa ex Arriani Epicteteis profert, quorum

h) Photius cod. 58. Διὰ δὲ τὸ τῆς παιδείας ἐπίσημον ἄλλας τε πολιτικὰς ἀρχὰς ἐπισυνέβη, καὶ εἰς τὸ τῶν ὑπατῶν ἀνέβη τέλος. Svidas: καὶ ἀξιωματῶν μεταλαβὼν καὶ μέχρις αὐτῆς τῆς ὑπατεύσεως, κατὰ φησιν ἐλικώνισθαι, διὰ τὴν τῆς παιδείας δεξιότητα. Heliconium hunc Byzantium Sophistam Christianum Svidas alibi testatur Chronicon contexuisse libris decem ab Adamo usque ad tempora magni Theodosii. Arriani Consulis mentio apud Galenum XI. 12. de usu partium T. 1. edit. Basil. p. 492.

i) Photius cod. 93. ex Arriani ipsius Bithynicis: ἐν αὐτῇ τε (Νικομηδείᾳ) γεννηθῆναι καὶ τραφῆναι καὶ παιδευσθῆναι, καὶ ἱερέα τῆς Δέμητρος καὶ τῆς παιδὸς αὐτῆς αἰς καὶ τὴν πόλιν ἀνακείψαι φησὶ, *χορηματίσαι*.

k) Idem Photius c. 58. κατὰ δὲ τὸς χρόνους Ἀδριανῆς καὶ Ἀντωνίνου ἔτις καὶ Μάρκου τῷ Ἀντωνίῳ ἐγνωρίζετο. Idem traditum Svidæ in *Ἀρριανῶς*.

l) In laudata diff. de ætate periplus maris Euxini, T. 1. Geographorum Græcorum minorum Viri Clarissimi Jo. Hudsoni.

m) Svidas in *Δίων*.

n) Ita malim reddere, quam cum Tillemontio T. 2. *Historia Imperatorum* p. 473. *haranguæ* sive *Orationes*,

quorum pleraque in quatuor quos habemus dissertationum Epicteti libris non exstant. Sed de his jam in Epicteto lectorem monui.

3. * ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΤΕΛΕΤΗΣ. *De vita & morte Epicteti.* Memorat Simplicius præfat. ad Enchiridion: *περὶ μὲν ἑ βίῃς ἑ ἐπικτήτης καὶ τῆς αὐτῆς τελευτῆς Ἀρριανὸς γέγραφε ὁ τὰς ἐπικτήτης διατριβὰς ἐν πλουτίχοις διατριβὰς βιβλίοις.* Idem innuit Lucianus in pseudomante, T. I. p. 747. Quanquam professus jam supra sum non penitus esse exploratum, de magistri sui vita & morte singularem librum Arrianus composuerit, ut opinati sunt Jonsius, Tillemontius, Dodyvellus: an id argumentum adtexuerit libris dissertationum, familiariumve Epicteti sermonum, quod utrumque opus communi *διατριβῶν* nomine complecti Simplicius videtur.

4. ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ *Manualis libellus Philosophia Epictetea* cum * præfatione ad Messalinum, quæ intercudit. Vide supra in Epicteto.

5. * ΠΑΡΘΙΚΑ ἢ ΒΙΒΛΙΟΙΣ 12. *De Romanorum bellis & rebus à Trajano feliciter gestis adversus Parthos libri XVII.* (Vide Photium cod. 58. Svidam in γλώσσις. Stephanum Byz. in γάζακα ubi quintum & in ἄτραυ ubi septimum decimum hujus operis librum laudat.

6. * ΤΙΛΑΙΒΟΡΟΥ ΒΙΟΣ. *Vita Tillibori latronis Asiae celeberrimi.* Meminit Lucianus in Pseudomante. T. I. p. 747.

7. ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ βιβλία 7. *De expeditione Alexandri libri VII.* Attice ο) scripti ad imitationem Xenophontis cujus exstant totidem libri *περὶ ἀναβάσεως κύρου.* Svidas in Πισδαρῳ laudat Arrianum ἐν πρώτῃ ἀναβάσει Ἀλεξάνδρου. Arrianus ipse lib. 7. p. 276. edit. Gronov. *πάντα ἐγὼ ἀνέγραψα, ὅτι καὶ ὑπὲρ καλὰν ἐχρῆν εἰπεῖν ἐν τῇ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγραφῇ.* Photio cod. 91. ubi hoc Arriani opus recenset, inscribuntur τὰ κατ' Ἀλεξάνδρον, ἐν λόγοις ἐπτά. Eustathius ad Dionys. v. 976. *καὶ εὐρηται πιάυτη γραφὴ ὡς δ' ἐν τῷ Ἰουλιανῷ καὶ*

- ο) Arrianns ipse in Indicis p. 334. edit. Gronov. *πάντα ταῦτα λέλεκται μοι ἤδη ἐν τῇ Ἀττικῇ συγγραφῇ.* Ceterum in Veneta editione Græca & aliquot MSS. codicibus quos Vir Cl. Jacobus Gronovius evoluit, liber sextus & septimus unum librum constituunt, & Indica de quibus paulo post ago, occupant locum libri septimi. Sed hoc à Facio ac deinceps ab aliis recte est immutatum, licet Indica male habentibus pro libro octavo, cum sit singulare opus. Etiam in MSto Codice uno Mediceo quem reliquis præstantem omniq; auro omnibus numis pretiosorem celebrat idem Gronovius, liber septimus à sexto probe est divisus, utrumque vero excipit liber singularis sub titulo *Ἀρριανῶν Ἰνδική.*

καὶ τῶν Ἀρριανῶν ἢ ἐν ταῖς παρ' Ἀλεξάνδρου. Πολλὰ γὰρ τῶν ἀπιγραφέων ἔχουσιν ὕψω. Idem ad v. 1097. ὡς παρεμφάνει Ἀρριανὸς ἐν ταῖς παρ' Ἀλεξάνδρου. Palladius de Bragmanibus p. 11. Ἀρριανὸς μέντοι ἔμαθητὴς ἔφιλοσόφου καὶ δούλου μηχανημένους δι' εὐφυΐαν ἢ φύσεως εἰς φιλοσοφίαν, ἐν ταῖς καιροῖς Νέρωνος ἔβασιλεύουσιν ἔκολάσσαντο τὰς αἰδέμενους Ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον, τότε κατ' Ἀλεξάνδρον τὸν Μακεδόνα ἐπαρτήσαντο ἡ ἐκλεκτήμην πνευματίων ἀπίστευα τῇ ἀνδρείᾳ τῆς οἷς καλοκαίριας, ὑποπίζοντας μὲν τῷ ὑπομηματικῷ κ. τ. λ. Eodem Photio iudice cap. 92. nemini eorum qui historias optime contexuerunt postponendus est, quale quid, vel amplius etiam ipse de se affirmat Arrianus, dum libro 1. de rebus Alexandri p. 13. non minus se numerari postulat τῶν πρώτων ἐν τῇ Φωνῇ ἑλλάδι quam Alexandrum Magnum τῶν ἐν ταῖς ὁπλάσι. Veritatis studiosum præ ceteris commendat Æneas Gazæus in Theophrasto p. 23. & Φιλαλήθους cognomentum ei tribui in libris, notat Cœlius Rhodiginus lib. 1, Antiquar. lectionum c. 22.

Græce hoc opus post editionem Venetam cui præfixa est Jo. Baptistæ Egnatii præfatio, edidit Nicolaus Gerbelius, Basileæ 1539. 8. subiecta seorsim Barthol. Facii, de qua mox, interpretatione.

Latine vertit Petrus Paulus Vergerius, idque de industria inculcato sermone, ut à Sigismundo Imperatore intelligi posset, quemadmodum testatur Bartholomæus Facius Genuensis, qui eam ut barbaram Germanis incultioribus relinquere se prædicat. Dubito an lucem viderit hæc Vergerii translatio (non minus quam altera Nicolai Sagundini Thaddæo Ugoletto Parmensi memorata) quia nec Bibliothecarum scriptores editam memorant, neque illam se usquam reperire potuisse testantur qui Arrianum postea edidere Vulcanius, Blancardus, Gronovius. Quæ vero à Facio Italis politioribus, ut ait, proposita est librorum Arriani translatio, Pisauri 1508. 8. & græco subiecta Basf. 1539. 8. atq; iterum separatim excusa Lugduni 1552. 12. pluribus mendis scatet, hiatibus, atque interpolationibus scriptorem deformat, ut ostensum à Vulcanio in sua ab Arrianum præfatione. Itaque hic quem dixi Bonaventura Vulcanius Græca editione Gerbeliana cum vetusto codice MS. quam ab H. Stephano acceperat collata, hos Arriani libros emendatius edidit & novam accuratiorem versionem suam adjunxit, Genevæ ex officina H. Stephani A. 1575. fol. Vulcanii ἐκδοσιν Græcolatinam recudi curavit Nicolaus Blancardus, qui & ipse duobus MSS. codicibus Richeliano & Gandavensi usus est & notas addidit haud plane contemnendas, neque di-

M m

gnas

gnas ut tam inhumane acciperentur à *Jacobo Gronovio* p) in supplementis lacunarum in *Aenea Tactico*, *Dione Cassio* & *Arriano* Lugd. Bat. 1675. 12. p. 160. seq. tanquam aliena & præcipue *Vulcanio*, *Freinshemio*que surrepta, ac nullius pretii. Nempe vir clarissimus qui in his supplementis trium vel quatuor locorum *Arriani*, ex *Mediceo* MS. vidit rectiorem lectionem, ideo solus sapit, reliqui volitant velut umbræ. Prodiit *Blancardi* editio Amst. 1668. 8. cui etiam subjectus index *Scriptorum* ab *Arriano* laudatorum, qui sunt *Androsthenes* *Callistrati* *Cretensis*, *Aristobulus*, *Aristus*, *Asclepiades*, *Callisthenes*, *Cimon*, *Ctesias*, *Eratosthenes*, *Euripides*, *Herodotus*, *Hecataeus*, *Homerus*, *Megasthenes*, *Nearchus*, *Onesicritus*, *Ptolemæus* *Lagi* & *Xenophon*. Ex his *Aristobulus*, *Asclepiades*, *Callisthenes*, *Hecataeus* *Eretriensis*, *Megasthenes*, & *Ptolemæus* *Lagi* ante *Arrianum* scripserant de rebus *Alexandri Magni*. *Nearchus* & *Onesicritus* navigationes jussu *Alexandri* susceptas scriptis tradiderunt, memorati *Straboni*, *Plinio*, *Curtio*, *Plutarcho*. Ex his *Nearchi* paraplum ab *Indis* in *Persicum* usque sinum, late persequitur in *Indicis* (de quibus mox) *Arrianus*, brevius ex *Juba* *Plinius* lib. 6. cap. 3. *Hist. Nat.* Post *Blancardum* denique idem *Jacobus Gronovius* hos *Arriani* libros atque *Indica* ex MS. *Perusino* & quatuor *Codicibus* *Mediceis* emendatos in capita divisit & cum versione *Vulcanii* *MSto* *Augustiano* postea usi ex ipsius autographo recensita & interpolata, suisque animadversionibus edidit Lugd. Bat. 1704. fol. Ac *Præfationem* quidem & notas viri doctissimi scatere in *vectivis* in *Blancardum*, *Freinshemium* & alios viros doctos quoscunque, & magnum aliorum contemptum ac *minutiarum* vicissim *venditionem* ac *deprædicationem* ubique referre, non mirabitur qui alia illius scripta similis *farinæ* omnia viderit. Ad *calcem* operis recusa est ipsius *Exercitatio* de *Pallacopa* sive *fossa* ex *Euphrate*, adversus *Is. Vossium*.

Gallice hi *Arriani* libri prodierunt interprete *Claudio Witarde* *Parisi*. 1581. 4. tum *Nic. Perroto* *Ablancourtio* *ibid.* 1646. 8. præterquam editionem in *pandectis* *Brandenburgicis* memorantur alia tres *Anni* 1652. 1661. 1665.

Es-

- p) Exstat & ejusdem *Gronovii* *Epistola* de *Pallacopa* amne (de quo *Arrianus* lib. 7.) ad *Jo. Georg. Grævium* Lugd. Bat. 1686. 8. adversus *Isaaci Vossii* expositionem in *appendice* *observationum* ad *Melam*. Lond. 1646. 4. Nonnulla *Arriani* loca illustrat etiam præter *Curtii* interpretes, (*Freinshemium* præcipue) *Palmerius* in *exercitationibus* ad *Scriptores Græcos*.

Italicam versionem eorundem librorum vidi in 8.

In Historia Ecclesiastica Socratis lib. 3. c. 23. in latina versione Henrici Valesii videas memorari singularem librum (μονοβιβλιον) quem Arrianus de Alexandri vita composuit. Sed in Græco est ὁ Ἀνδρίας, nomen corruptum & antecedentia arguunt ibi potius agi de Alexandro impostore cuius vitam scripsit Lucianus.

8. Η ΙΝΔΙΚΗ ut Photius cod. 92. & Eustathi⁹ ad Iliad. J'. p. 474. five ut Stephanus Byz. in Μάσαρα vocat ΙΝΔΙΚΑ, *De rebus Indici liber unus*. Hic cum libris septem de rebus Alexandri solitus edi, à Clariss. Viro ad Solœcistam Luciani p. 104. & ab aliis quibusdam allegatus est pro libro octavo historiæ Alexandri, ita ut Gvilhelmus Stuckius q¹ putaverit Indica Arriani intercidiſſe. At licet & iste liber res Alexandri persequitur, tamen peculiariter ab auctore scriptus & publicatus est, stylo etiam peculiari, Jonica scilicet dialecto, cum septem libri priores Atticam eloquentiam referant. Quæ utpote satis testata & ex lectione utriusque operis & Arriano r) ipso auctore, Photioque ac Stephano Byz. certa, prolixius demonstrare superſedeo. Vide Blancardi notas pag. 507. seq. *Nearchi Cretensis s) Parapluſ* ex Arriani Indicis petitus græcè & latine cum brevibus notis editus est in T. I. Geographorum minorum Viri Clariss. Jo. Hudsoni, præfixa H. Dodvelli dissertatione, qua illum suspectum sibi & sub postremorum Ptolemæorum tempora confictum, non ab ipso Alexandri M. æquali Nearcho compositum testatur, argumentis nescio an conjecturis potius ad hanc sententiam adductus. Meminit Nearchi præter alios Philostratus in vita Apollonii III. 15.

9. ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΝ ἢ ἡ ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΠΟΝΤΟΥ *Epistola ad Hadrianum Imp.* (quem à Trajano qui eum adoptaverat *Trajanum Adrianum Augustum* vocat) in qua *Periplus Ponti Euxini* à Trapezunte usque ad Dioscuriada atque inde ad Bosporum Cimmerium indeque ad Thraciam & ipsam Byzantium urbem. Hic periplus scriptus ab Arriano Cappadociæ jam præfecto, in usum Imperatoris, circa annum ejus vicissimum paulo ante bellum cum Alanis, ut ostendit Dodvellus pag. 109. In eodem periplo testatur Arrianus se de

M m 2

rebus

q) In Periplum Ponti Euxini p. 2.

r) Arrianus lib. 6. p. 270. edit. Gronovii, de Indica expeditione agens, ταῦτα, inquit, ἰδίᾳ ἀναγράφω αὐτῷ Νεάρχῳ ἐπόμενον ὡς καὶ τήνδε εἶναι ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου Ἑλληνικὴν συγγραφήν. Ταῦτα μὲν δὴ ἐν ὑστέρῳ ἔσται τυχὸν εἰσότης θυμὸς τε μετὰ ὁ δαίμων ἀγῆ ταύτη.

s) Vide Gronov. ad Arrian. p. 332. & Berkelium ad Steph. in Ἀγ. τῆ.

rebus pluribus sententiam suam accuratius expoluisse ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς
 χειρμασιν * *litteris latine scriptis*, quæ in Archivis reconditæ perierunt.
 Memorat istum Arriani periplus Stephanus Byz. in ἀλμύρη, αἰψίλαι,
 ὄανα. Respicit & in Ἀθήνας. Neque cum Is. Vossio p. 38. ad Anony-
 mi periplus Ponti Euxini & Mæotidis paludis, crediderim Epitomen
 tantum hodie superesse. Idque recte negat Dodvvellus p. 160. Græco
 primus edidit *Sigismundus Gelenius* cum periplo maris Erythræi, periplo
 Hannonis, Plutarcho de fluminibus & montibus, ac Strabonis Epitome
 Basileæ ap. Frobenium 1533. 4. *Latine* vertit post *Adrianum Turnebum*
 & tum hunc Ponti Euxini tum Erythræi maris (de quo mox) periplus
 Græce & latine edidit commentarioque & tabulis Geographicis Abra-
 hami Ortelii additis illustravit Jo. *Guilhelmus Stuckius* Tigurinns Lugd.
 1577. fol. Ab eo tempore Græce cum Stuckii versione inter alia Ar-
 riani scripta utrumque periplus edidit atque itidem tabulam Ponti
 Chorographicam addidit Nicolaus Blancardus Amstelodami 1683. 8.
 Denique Jo. Hudsonus Vir clariss. additis brevibus notis & Stuckii trans-
 latione servata præmissisq; eruditis *Henrici Dodwelli* dissertationib⁹ Chro-
 nologicis, ambos periplos Græce ac latine recudendos dedit in Geo-
 graphiæ veteris scriptoribus Græcis minoribus Tomo 1. Oxoniæ 1698.
 8. In quo volumine exstat etiam *periplus* ejusdem *Euxini maris* & Mæoti-
 dis paludis Græce primum editus ex Bibl. Claudii Salmasii, latine versus
 & notis illustratus ab Is. Vossio Amst. 1639. 4. & recusus in Geographi-
 cis antiquis Jacobi Gronovii. Lugd. Bat. 1697. 4. Hunc Arriano junio-
 rem demonstrat, antiquiorem Constantino Imper. conjicit in diff. de il-
 lius ætate ab Hudsono præfixa H. Dodvvellus. Certe ex Scymno Chio,
 Arriano & Martiano Heracleota pleraque sua collegit, & nominetenus
 meminit Xenophontis & πρῶτον ita dicti respectu junioris Xeno-
 phontis Arriani. Misi præterea ad eundem præstantissimum Hudso-
 num tertio Geographorum minorum Volumini inserendam aliam *Ano-
 nymi descriptionem Græcam ineditam Ponti Euxini*, collectam ex iisdem Scri-
 ptoribus, sed nonnulla vel in illis non obvia vel obscurius aut inemenda-
 tius tradita explicantem, quam evulgare olim promiserat Holstenius
 in Syntagmate Geographorum Græcorum de quo Lambecius lib. 1.
 commentar. de Bibl. Vindobonensi p. 113. 114. Vide & quæ de manu
 exaratis ex Periplus Arriani excerptis tradit idem Lambecius lib. 1. p. 107.
 lib. 5. pag. 153.

10. ΠΕΡΙΠΛΟΥ ΤΗΣ ΕΡΥΘΡΑΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ, *Periplus maris Ery-
 thræi*

Arriani superiori maris Euxini periplo adjungi in editionibus solitus atque Arriano nostro vulgo tributus, sed & cum variis navigationum descriptionibus Italice editus atque illustratus à Jo. Baptista Ramusio Venet. 1588. fol. In se ipso libellus nullas habet notas certas quibus Arriano nostro adscribatur, nullius etiam veteris scriptoris testimonio hanc sententiam confirmante. Cum tamen in Codice quo Gelenius est usus, Arriani nomen præ se ferat, neq; certa sint argumenta quibus ei abjudicetur, neque illius ingenio, curiositate atque eruditione sit indignus, in Arriani nostri scripta ei locum dare non dabitavi. Quanquam non probo libertatem Stuckii, qui præter MSS. Codicum & editionis Gelenii fidem huic quoque periplo præfixit inscriptionem: ad *Adrianum Imperatorem Cæsarem Augustum*. Quod vero argumenta quæ adducuntur Chronologica non sint tam evidentiæ, ut propterea alius auctor nobis quærendus, vel ex eo capias licet conjecturam, quod eadem illa ex quibus Salmasius in exercitationibus Plinianis p. 1186. edit. Arrianensis probare voluit eum Arriano longe antiquiorem esse, assensibus Vossio lib. 2. de Hist. Græcis cap. 7. & Jo. Harduino ad Plinii lib. 6. c. 23. eadem illa argumenta urgentur à doctissimo Dodvvello in dissertatione de ætate & auctore Peripli maris Erythræi pag. 87. seq. ut etiam Arriano fuisse juniorem atque sub Marco ac Vero scripsisse ostendat ac confirmet. Neque vero necesse est *Αυτοκείνη* quos donis & gratiis dicitur amicos sibi servasse Charibaël Homeritarum ac Sarmatarum in Arabia Regulus, de binis in imperio sociis potius quam de amicis sibi succedentibus intelligere Imperatoribus; Trajano v. g. & Adriano, vel Adriano & Antonino Pio, siquidem & hujus ætatem attingit etiam Arrianus. Ad diversitatem quam Abraham Ortelius objicit inter hunc periplum & descriptionem ejusdem oræ in Arriani Indicis occurrentem, possit responderi Arrianum prius in Indicis suis oram illam descripsisse ex Nearchi, ut ipse testatur libro, deinde ex recentiore observatione, quam à Nearchi illa differre nihil profecto mirum. Sed de hac statuere quisque ut volet, mihi ad alia Arriani scripta est progrediendū.

II. * ΑΛΑΝΙΚΗ, ἢ ΤΑ ΚΑΤ' ΑΛΑΝΟΥΣ *De bello adversus Alanos (Hadriano Imperante gesto) liber*. Hoc bellum ipse patravit Arrianus, Alanosque ut testatur Dio lib. 69. p. 794. compescuit. Memorat Alanos ejus Photius cod. 58. & ejus fragmentum esse videtur ἐκ τῆς ἐν τῷ ΑΛΑΝΩΝ, *instructio aciei adversus Alanos*, quam Græce ex MS. Mediolanensi, Latine ab Emerico Bigotio apographum acceperat, cum versione latina

& notis suis edidit & Tacticæ Arriani subjecit Joannes Scheferus, Upsalix 1664. 8. Scheferi editionem recudi curavit Nicolaus Blancardus Amstelod. 1683. 8.

12. ΛΟΓΟΣ ΤΑΚΤΙΚΟΣ 1) ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΑΚΤΙΚΗ, *De acie instruenda liber*, vicesimo Hadriani Imp. anno scriptus, ut auctor ipse sub extremum testatur & accurate inter alia agens de exercitiis equestribus veterum Romanorū. Hunc ex eodem codice Mediolanensi paucis ut videtur verbis ab initio mutilum edidit, vertit & notis illustravit idem Scheferus una cum Mauricii Imp. libris XII. artis militaris de quibus suo loco dicetur. Nicolaus deinde Blancardus Tacticam ex Scheferi editione cum aliis Arriani opusculis prelo iterum subjecit & iconismis quibusdam auxit, Amstelodami eo quem dixi Anno 1683. 8. professus (nescio quam vere, vix enim ullum hujus rei in recensione libri vestigium) usum codice MS. Claudii Salmasii, qui pridem Arriani Tactica legit se testatus est, in tractatu de militia Romana.

13. * ΤΑ ΜΕΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ἐν λόγοις 1. *Historiarum de rebus post Alexandrum gestis libri decem*. Memorantur à Photio cod. 58. & paulo lixius recensentur cod. 92.

14. * ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΙΜΟΛΕΟΝΤΑ ΤὸΝ ΚΟΡΙΝΘΙΟΝ *De rebus Timoleonte Corinthio in Sicilia adversus Dionysium gestis*. Meminit Photius cod. 93. ex ipsius Arriani Bithynicis.

15. * ΤΑ ΚΑΤΑ ΔΙΩΝΑ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΝ. *De rebus gestis Dionis Syracusii adversus eundem Dionysium secundum*, Dionysii F. typographum. Photius ubi de Arriani Bithynicis p. 130: Μέμνηται ὃ ἐν ταύτῃ τῇ συγγραφῇ (ὁ Ἀρριανὸς) καὶ ἐπὶ τῶν πραγματειῶν, ὧν ἡ μὲν οὖσα Τιμολεόντι τῷ Συρακούσιῳ καὶ Σικελίαν ἐπεσάχθη, ἀλαλαμβάνει. ἡ δὲ καὶ διὼνι τῷ Συρακούσιῳ ἀξιαφῆρηται ἔργα ἐπεπλέσθη, ἥνικα πρὸς Συρακούσις καὶ πᾶσαν Σικελίαν ἐπὶ δουπρὲς Διονυσίῳ ὃς ἦν πᾶσι καὶ προτέρῃς ἡλευθέρῃς, καὶ τῶν βαρβάρων, ὥς οὐδὲ καὶ βεβαίως περὶ τῶν Διονύσιου ἐπηράχθη.

16. * ΒΙΩΤΝΙΚΑ ἐν βιβλίῳ ὀκτώ. *Origines & Historia Bithyniae a Patria sua à temporibus usque Mythicis ad excessum Nicomedis postremi Regis qui regnum suum Romanis testamento legavit*, libris VIII. Videtur de Photium Cod. 93. Meminit hujus operis Stephanus Byz. in Ἀμαθύνιον, Ἀσάκ, Βιθυνόπολις: Etymologicum Magnum in Ἀφῶσι, Eustathius ad Iliad. Δ. pag. 373. E. pag. 429. H. p. 569. O. p. 1020. Jo. Tzetzes Chab.

1) Arriani nomen inter eos quorum scriptis usus est Leo Imperator, praefigitur hujus Tacticeis in cod. MS. de quo Lambecius lib. 7. p. 213.

Chiliad. 3. hist. 155. vers. 987. In Catalogo MSS. Scipionis Tettii apud Labbeum Bibl. nov. MSS. p. 385. tanquam adhuc in Italia Bibliothecis exstantia memorantur Arriani Parthica, Alanica, Historiæ de rebus post Alexandrum & Bithynica.

17. ΚΥΝΗΓΗΤΙΚΟΣ *De venatione liber* ad imitationem Xenophontis scriptus & supplens ea quæ in prisca Xenophontis s) libro de venatione desiderantur. Primus è recentioribus hunc librum, ineditum adhuc lectitavit & quædam illius illustravit Henricus Stephanus lib. 4. schediasmatum c. 1. seq. & lib. 5. c. 16-18. Deinde editionem ejus molitum Rigaltium testatur Mausæus ad Plutarchum de fluminibus, cujus verba adscribam: *Arriani Κυνηγητικὸν nescio cur hæcenus non vulgatum fuerit. Hoc tantum scio, illud opus ab ornatisimo & omni virtutum genere cumulatissimo Claudio Salmasio descriptum fuisse ex cod. MS. Bibl. Palatina, & huc usque fuisse neglectum, quod Xenophontis nomen vetus illa membrana proferret, quodque qui in eam inciderant non animadvertissent Arrianum etiam Xenophonta vocari. Eruditissimus Rigaltius amicus noster dum curaret Scriptores de re accipitraria & de cura canum excudi, in animo quidem habuit Κυνηγητικὸν illud Arriani simul edere quod à Salmasio habebat: sed credo Typographi ejus spem fefellerunt, nam quia Græcum erat, sine versione latina, quæ hodierna est supinitas, noluerunt hoc opus typis mandare.* Ab illo tempore primus Græce vulgavit & elegantiori versione latina Arriani Cynegeticum donavit Lucas Holstenius Romæ & Parisiis apud Cramoisiū A. 1644. 4. Holstenii editionem postea inter alia Arriani opuscula repetiit Nic. Blancardus & Henrici Stephani observationes ex ejus schediasmatum libris adjecit, sed & loca quædam ipse emendavit ex Græco codice MS. quem Roma Octavius Falconerius ad eum transmisserat; tum loca quædam versionis Holstenianæ in ora libri subinde reddidit meliora. Amst. 1683. 8. Denique idem libellus gallice u) versus est nescio quo auctore & Parisiis A. 1690. 120. editus cum Oppiani Cynegeticis, Synesiique Epistola & Basilii homilia ejusdem argumenti.

CAPUT

- s) Ita de se Xenophon junior, sive Arrianus: ταῦτα λέξω ὁμαίνουσιν τε ὡς αὐτῷ καὶ πόλεως τῆς αὐτῆς (donatus civitate Atheniensis) καὶ ἀμφὶ ταῦτα ἀπὸ νέων ἐσπιδασκῶς, κυνήγεια καὶ στρατηγίαν καὶ σοφίαν.
 z) Exstant in Tomo quinto Facis Artium Jani Gruteri.
 u) Vide Ephemerides eruditorum Parisienses. A. 1690. p. 357. seq.

CAPUT IX.

DE ZENOBIO, DIOGENIANO & aliis Proverbiorum Scriptoribus.

Catalogus scriptorum deperditorum de proverbii. 1. Proverbia edita sub nomine Plutarchi. 2. Zenobii. 3. Diogeniani. 4. Appendix Vaticana. 5. Proverbia ab Aldo edita. 6. Proverbia in Hesychio. 7. Scit. 8. Proverbia Mich. Apostolii. 9. Gregorii Cyprii & Hermodori. 10. Index scriptorum in proverbiorum Græcorum scriptoribus allegatis. 11. Notitia scriptorum recentiorum qui proverbialia collegerunt vel integraverunt, digesta ordine Alphabeti.

I.

N proverbii Græcis sive congerendis sive exponendis olim operam posuerunt suam, quorum scripta intercederunt. Ex his incertum est, quis designetur à Marcello Cyrano apud Eusebium in libris adversus eum scriptis lib. c. 3. ubi refert, virum quendam è Græcis sapientem in his libris explicasse proverbialia ἑμμετρεῖα, at ἄμμετρεῖα libris quatuor. τὸ πρῶτον τῶν παρ' αὐτοῖς σοφῶν παραχαγῶν τὰς ἀπὸ πολλῶν καὶ διαφόρων λαχόντων παροιμίας εἰς αὐτὰς γεγραφεῖν βιβλία, δύο μὲν τῶν ἑμμετρεῶν τῶν ἡμισυ τῶν ἄλλων. Forte intelligitur Aristophanes Grammaticus, cujus παροιμίας videntur laudari in scholiis græcis ad Aves Aristophanis Comici v. 1292.

Ὁ εἰς τὰς πρῶτας Πλάτωνι παροιμίας γεγραμμένης laudatur in Anonymo libello de incredibilibus cap. IX.

Æschylum ἐν τῇ περὶ παροιμιῶν allegat Zenobius V. 85. Intelligitur forte Æschylum Alexandrinum, ut Meursio etiam visum in libro de γένεσι γαῖης Æschyli Poætæ.

Aristophanis Comici Drama, παροιμίας. Athenæus lib. II. p. 60.

Apolloniades Nicænus περὶ παροιμιῶν. Stephanus Byzantinus ἐν τῇ γεωγραφικῇ.

Aristides ἐν τῇ περὶ παροιμιῶν, Athenæus XIV. p. 641. Vides & Apostolium IX. 16.

Aristo

Aristotelis inter scripta Laërtius V. 26. memorat *Παροιμίας*, de quibus dixi supra lib. 3. c. 6. ubi & de *Cephalodoro*, qui Aristotelem reprehendit, quod exiguum fecisset operæ pretium in congerendis proverbiiis, cum Antiphanes Comicus integrum drama illis impleverit. Ita *καλὸν* intelligendus locus Athenæi lib. 2. p. 60.

Attalus *ὡς παροιμιῶν* Hesych. in *κορινθίοις*. Incertum est, quem Attalum intelligat, plures enim fuere, ut dixi lib. 3. cap. 15. Stoicum tamen intelligi suspicor.

Chrysipus, Stoicus & ipse Philosophus, *ὡς παροιμιῶν* libros duos composuit ad Zenodotum teste Laërtio VII. 200. Priorem laudat idem *Allegat* hoc Chrysippi opus & Zenobius II. 18. III. 40. V. 32. Comici ad Equites, Pindariq; Od. 2. Isthm. Respicit Plutarchus *ἐκ τῆς* Vitæ Arati.

Cleander (Κλέανδρος) *ἐν δευτέρῃ παροιμιῶν* Schol. Theocriti Idyll. 7. Apostolius XV. 8.

Clearchus *ὡς παροιμιῶν* sapius laudatur ab Athenæo. Vide & Zenobium V. 44. 47. 48.

Damo sive *Demo* *ὡς παροιμιῶν*. Plutarch. Theseo, Zenobius V. 52. *Ἐφραίμης* Byz. fragmento de Dodone, Harpocrat. Apostolius, Schol. Comici ad Plutum, & Pindari ad Nem. 7. Apostolius (qui XIII. 36. primum librum allegat) aliiq; apud Meursium pag. 1352. Bibl. Græcæ, si placet, vide.

Didymus Alexandrinus tredecim de proverbiiis libros scripserat *κατὰ τὸ πρὸς τὰς ὡς παροιμιῶν συνταχόντας* teste Helladio apud Photium Cod. 279. p. 865. Allegatur iterum p. 872. Vide & Zenobium II. 1. IV. 20. & Tzetzen Chil. VIII. versu 19. Ex hoc Didymo & Tarræo collecta esse, quæ hodie habemus Zenobii proverbialia, titulus ipse ostenditur.

Μύλο, ὁ μύλων ὁ παροιμοχράτης Zenobio II. 45. Confer Menandrum ad Laërtii III. 40.

Seleucus Alexandrinus περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι παροιμιῶν. Svid. *ἐκ τῆς* *ἀνθολογίας*.

Lucillus Tarræus. Tzetzen Chil. VIII. versu 19. laudat Didymum & *ἐκ τῆς* *ἐν παροιμίαις*. Librum primum περὶ παροιμιῶν allegat Apostolius præfat. Ex hoc Tarræo & Didymo collecta sunt, quæ exstant proverbialia Zenobii, ut jam dixi.

Theophrastus περὶ παροιμιῶν, ὁ, Laërtius V. 45. Harpocratio in *ὅτι ἀνδρα δέκνυσσι*, Apostolius IV. 51. VI. 36. Stobæus.

N n

arist.

Aristarchum quoque & Cleanthem adagia scripsisse notavit vir doctus Andreas Schottus, sed ex Svida in *ὄντι μὲν* non magis probari potest, Aristarchum singulari opere proverbialia explicasse, quam *Διανόημα* & Zenobii II. 15. III. 65. IV. 26. & VI. 16. vel *Philomen* & Laertii III. Neque adeo veteris scriptoris locus mihi occurrit, ex quo Cleanthem de proverbialibus scripsisse constaret. E latinis *Apuleji* Platonici liber secundus proverbiorum allegatur à Charisio lib. 2. Gramm. p. 214. r.

Quæ exstant scripta ejusdem argumenti Græca vel integra, vel ex parte, ex hoc capite deinceps breviter persequar.

II. PLUTARCHI inter monumenta Lamprias memorat *παραβολὰς βιβλία β'* libros duos proverbiorum, qui interciderunt. Græcæ tamen proverbiorum sub Plutarchi nomine collectanea Græca, quæ Erasmus, allegatque *in festina lente* & alibi. Laudat etiam (ex *Erasmio* fortassis) Gyrardus dialogo 2. de poetis p. 119. *Plutarchus in Paroemiis libello, si modo is Plutarchi est.* Illa Græca Plutarchi collectanea sibi quæ videre contigisse testatur Schottus ad Zenobii Centur. 1. proinde ex quo loco apparet diversa illa fuisse ab appendice proverbiorum Lamprianæ, ejusdem Schotti beneficio edita, quam ab Erasmo tributam Plutarcho indigne fert idem Schottus præf. & pag. 311. Sed & Vulcanii Epistola ad Theod. Canterum Centuria III. earum quas Gabbema revogavit p. 714. Collectanea quædam Græcorum proverbiorum titulo Plutarchi edita habere se esse testatus. Denique A. 1701. Lugduni Bat. El. *Jacobus Gronovius* è codice Florentino Græce sub Plutarchi nomine edidit proverbialia CXXXI. addita latina sua versione, in præf. ad *Florentinum thesauri Antiquæ Græcarum*. Ad calcem legas: *παραβολαὶ αἱς Ἀλεξανδρείας ἐκγράφοι. Plutarchi proverbialia, quibus usi sunt Alexandrini.* Gronovius suspicatur esse potius proverbialia ab Alexandrinis aliquo collecta. Certe leguntur in his pleraque minime propria Alexandrinis. Erasmus sub Plutarchi nomine quædam affert, quæ in Gronovianis neutiquam leguntur, at obvia sunt in appendice *Vaticanæ* Codice Florentino ante Gronovium usus est vir acutissimus *Alexander Morus*, & ex eo quædam produxit in notis ad quædam loco *Novissimis* ad Hebr. II. r.

III. ZENOBIUS, quem Scholiastes a) Comici & plerumque in locis *Erasmus Zenodotum* b) appellat, Sophista fuit, Svida *παιδαγωγὸς*

a) Schol. Aristophanis ad nubes f. 133. *Ζηνοδοτὸς δὲ ὁ τὰς Τάππας καὶ Διδύμους ἀποποιῶν ἐπὶ τρεῖς βίαι τοῖς Φησὶν &c.* Conf. Zenobii Centur. 3. prov. 87. Sic & Zenodotum Grammaticum Ephesium, quem notat Ammonius in 2. A. Schol. obli-

Adrianique Imp. c) temporibus versatus est Romæ, & libristribus scripsit Epitomen Adagiorum Lucilli Tarræi & Didymi Alexandrini. Zenobius *ἐπιφίσις, ποιήσας ἐν Ρώμῃ ὑπὲρ Ἀδριανῆς Καίσαρος* *ἔγραψεν ἑπιτομὴν παροιμιῶν Διδύμου καὶ Ταρραίου ἐν βιβλίοις τριῶσι.* Anonymus in Scholiis ad Aristotelis Rhetoricā lib. 2. p. 42. *ὡς ὁ Κρατῆρὸς Φησιν, ἡ δὲ ἄρα ἐν τῇ βιβλίῳ τῶν παροιμιῶν ζηνοβίου δοτὶ & Ταρραίου,* ita enim legendus ille locus, & respicitur Zenobii II. 28. ubi Craterus & Duris laudantur. Hanc Epitomen ordine litterarum decurrentem sed libris tribus neutiquam distinctam Græce primus vulgavit *Vincencius Obsopaus*, Haganoæ 1535. 8. *ζηνοβίου ἑπιτομή τῶν Ταρραίου καὶ Διδύμου παροιμιῶν.* Latine verò *libellus Cognatus*, Erasmi per sex annos amanuensis, sub titulo: *Sylloge paræmiarum, quas Erasmus in suas Chiliades non retulit exceptis paucis, quarum interpretatio* Basil. 1559. & inter Cognati opera junctus Gronov. fol. Denique *Andreas Schottus* Antvverpianus Societatis Jesu presbyter Zenobii proverbia cum nova versione & notis eruditè edidit, & in Centurias distribuit (sunt autem proverbia DLII.) Antwerp. 1612. 4. cum Diogeniano aliisque, de quibus mox. Alius fuit Zenobius, cui Augustinus libros de ordine inscripsit, à quo ad hoc argumentum suscipiendum carmine invitatus fuerat, ut refert lib. 1. c. 7.

IV. DIOGENIANUS non videtur singulare opus de proverbiis scripsisse, igitur nolim assentiri præstantissimo Schotto, qui eundem Svidam in Διού. pro *περὶ παροιμιῶν* legit *περὶ παροιμιῶν*. Sane Hefychii Alex. præfat. ad Glossarium patet Diogenianum proverbia explicasse, nonnulla etiam sine explicatione posuisse (hoc enim sibi Hefychii verba, *ἐβλόμην ὃ αὐτὸν μήτε τις παλῆος τῶν παροιμιῶν ψήφισεν, καὶ αὐτὸν τῶν ὑποθέσεων τιθακέναι*) in magno suo lexico, quo Svidas etiam graviter est usus, & de quo alibi dixi. Idem fecisse in Lexico suo etiam conjicio ex Apostolii V. 96. Ex hoc Diogeniani dictionario nescio quis (perinde ut Schottus è Svida) singulari libello paræmiarum collegit. Sane quem Schottus primus ex codice MS. Petri Pantini & Palatino cum versione sua & notis edidit, Zenobioque, de quo

N n 2

jam

observante Etymologici M. auctor in ἑδέεῖς videtur vocare Zenobium. De variis Zenodotis dixi lib. 2. c. 2. §. 16. quibus adde quod ad Zenodotum (sive adversus Zenobium) antiquiorem longe Zenebio nostro libros duos de proverbiiis scripsit Chrysippus. Laërt. VII. 100.

e) Mirum hoc possit videri, cum Zenobius II. 1. & III. 68. laudet Lucianum, qui scripsit M. Antonino jam defuncto. Alia temporis nota lib. 35.

jam dixi, subjunxit, inscribitur sic: Παροιμίαι δημώδεις d) ἐκ τῆς Διογενίαν
 ἢ συναγωγῆς. Eadem plane inscriptio Codicis Casarej apud Lambec-
 cium lib. VII. commentar. pag. 253. Decurrit ordine Alphabetica
 complectitur proverbialia DCCLXXV. in Centurias à Schotto digesta.
 Usus se Diogeniano MS. testatur Erasmus, uti postea Zenobio quoque
 (XXVI. 63. Epist.) sed admodum mutilo atque inemendato. Dioge-
 nianum hunc Heracleotam Ponticum fuisse Svidas refert & Hadrianus
 Imp. temporibus vixisse. Mox ipse dubitat, utrum Heracleam Ponticam
 an Cariae patriam habuerit? Medicum enim celebrem itidem fuisse ex
 Heraclea Albace Cariae Diogenianum. Liceat etiam addubitare de
 ætate. Junior enim Zenobio videtur, & II. 98. V. 23. allegat Lu-
 cianum. Fuit & Diogenianus Pergamenus, quem confabulantem secum
 ducit Plutarchus VIII. 1. sympos. Nescio idemne sit Diogenianus Philo-
 sophus, ex quo locum de oraculorum vanitate affert Eusebius IV. 3. præ-
 parat. Theodoritus X. therapeut. p. 138. Diogenianum prætoris
 Diogenem Cyzicenum Grammaticum memorat Svidas, quem, si
 ætate, vide. Diogeniani Epitome τῶν Οὐσιπίνης Ἑλληνικῶν allegatur in
 libro Græco ad Nanzianzen. apud Montfauconum p. 214. Diarii Italici

V. APPENDIX VATICANA sive collectio proverbiorum
 CCCLIII. similiter ordine litterarum decurrens, quam beneficio Scipionis
 Cobellucii acceptam Schottus cum versione & notis primus edidit.
 Christianum fuisse auctorem qui illa collegit, probe observatur
 Centur. III. adagio 87. ut erraverit Erasmus, si eadem sylloge pro-
 verborum fuit, quam ille subinde laudat, sub nomine Plutarchi.

VI. EDITIO PROVERBIORUM ALDINA sive Collectio
 paræmiarum Alphabetica Schotto, ut opinor, haud visa, quam
 Mamutius fabulis Æsopi, Phurnuto, & aliis quibusdam Venet. 1504.
 Græce subjunxit sub titulo: συναγωγή τῶν Ταρραίων καὶ Διδύμων καὶ
 ὧν δὲ Σίδα καὶ ἄλλοις Διεφθέραις παροιμιῶν παντὶθεντῶν καὶ ποιητικῶν,
 complectitur Zenobium & proverbialia è Svida excerpta, tum ex Apollonio
 quodam.

VII. HESYCHIUS in præmio Lexici conquestus inter alia
 Diogenianam paræmiarum non paucas sine explicatione in Dictionario
 suo posuisse, promittit, se industria sua, ut alios, ita hunc quoque deficiente
 suppleturum. Hodie tamen in glossario ejus per pauca hujus argumen-
 ti leguntur, quæ sparsim suis in Diogenianum & Vaticanam appendi-

ceat

d) Alio sensu δημώδεις παροιμίαι apud Apostolum VI. 7. VII. 8. &c.

cem notis idem Schottus intexuit. Itaque eruditi existimant Hesychii epitomen tantum non integrum opus ad nos pervenisse, qua de re cum de illius glossario acturus sum, dicam.

VIII. SUIDAS longe plura proverbialia lexico suo * inseruit eademque explicavit, ita ut ex illo MCCCC collegerit Schottus, quæ cum versione sua & notis Zenobio, Diogeniano & Vaticanæ appendici subiecit, addito Josephi Scaligeri Stromateo proverbiorum Græcorum, versibus Hexametris CCCCXIX. & Jambicis DCCCCXXVI. quem & ipsum versione metrica (ita ut versus versui respondeat) ac subinde notis illustravit, subjuncto toti operi indice Græco alteroque latino adagiorum. Antvverp. 1612. 4. Lucem viderat Scaligeri *συνταξις παροιμιῶν ἑλληνικῶν* Paris. 1593. 4. & cum latina vers. ibid. 1594. apud Morellum 8vo. donatus A. 1584. Claudio Puteano, & recusus postea inter Scaligeri Poëmata à Petro Scriverio collecta & edita Lugd. Bat. 1615. 12.

IX. MICHAEL APOSTOLIUS Byzantinus medio sæculo decimo quinto clarus, de quo infra libro quinto dicendi loci erit, copiosissimam fecit paroemiarum *συναγωγή*. Ab eo enim collecta & explicata habemus proverbialia bis mille & viginti septem, inscripta Caspary Uxamæ sive Osmi in Hispania Episcopo, Romæ tum versanti, ubi & ipse scripsit, patria à Turcis occupata exsulans Apostolius. Horum epitomen (explicatione fere rescissa) edidit Græce Hervagius Basileæ A. 1538. 8. Eadem postea plus vice simplici recusa est cum clavi Homerica Georgii Perkinsi, in 8vo. Integram ac pleniorē editionem promisit Robertus Constantinus, dedit Petrus Pantinus, cum cujus versione & notis hoc opus undique non mediocri studio ab Apostolio collectum vidit lucem Lugd. Bat. 1619. 4. ex qua editione tres vel quatuor præter rem fingit auctor Pandectarum Brandenburgicarum. Quædam Apostolii emendat illustratque Reinesius lib. 1. Var. lect. c. 24. Ceterum fallitur doctissimus Pantinus cum in notis p. 377. Apostolii *ἰωνίαν* nihil aliud putat continuisse, quam hanc ipsam *συναγωγήν παροιμιῶν*. Nam in Bibliothecis quibusdam adhuc superest illa *ἰωνία*, in qua (similiter, ut in edito opere proverbialia) congestæ sunt gnomæ Apophthegmata & varia præcepta veterum sapientum.

X. GREGORIUS CYPRIUS quoque Patriarcha CPolitanus non omittendus, Apostolio antiquior cujus Paroemiæ (sed Græce tantum)

N n 3

* Forte & aliud opus singulare de proverbialibus scripserat atque ordine literarum digesserat. Sane hoc suspicari aliquis possit ex his verbis in *ἔγωγ. τὸ δὲ αὐτὸν δὲ ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν ἐν τῷ 6 σολύειν.*

tum) Apostolio Pantini subjectæ sunt p. 273-281. Non adeo multi sunt hæc à Gregorio annotata proverbialia, & apud jam memoratos scriptores fere obvia, brevis quoque est, quam subinde addidit, explicatio. De aliis hujus Gregorii scriptis consulendus præclarus Cælius in historia litteraria ad Annum CHRISTI (quo floruit Gregorius) MCCLXXXIV.

Denique *Hermodori Regii* scriptoris recentis Adagia laudantur apud se fuisse testatur Cangius in glossario Græco.

XI. Index scriptorum in Proverbiis Græcis memoratorum. Schotto prætermisissus.

A. Apostolium, D. Diogenianum, Pl. Plutarchum, Vat. appendicem, Sicilianam, Z. Zenobium, Major numerus Centuriam, minor proverbium denotant.

Acesias medicus A. II. 23.

Ἀδμήτας μὲλ. A. IV. 33.

Ælianus A. XII. 14. XIX. 61. XX.

58. passim nomine Æliani præterito Apostolius ex ejus historia animalium capita integra depromsit. Loca subinde annotavit Pantinus in notis.

Æschines Sardinianus in Jambis A. XI. 24.

Æschines Orator A. XVIII. 48. ἐν

τῷ κτ' Τιμαρχῆς A. XVI. 63.

Tragicus Theoclines à Demosthene dictus XIX. 49.

Æschines Selli F. A. XVII. 34.

Æschylus Z. V. 70. 79. A. VI. 36. X. 38.

XI. 3. XX. 65.

Διαντ Λοκρῶν Z. VI. 14.

Ἐπὶ δὲ τῇ Θήβαις Z. V. 43.

Ὁ παρ' Αἰγύλου Φιλοκτήτης A. VIII. 30.

Æschylus ἐν πῶς περὶ παροιμιῶν Z. V. 85.

[Æsopus Delphis interfectus. Vat. III. 99. D. I. 64. A. II. 1. & 5.

Mentio Æsopi A. VIII. 85. ex

Aristophanis avibus & X.

ubi responsum Cræso

Allegatur Æsopus A. IX.

[Agathotibicen Z. 1. 2. A. I.

Agatho (Comicus) A. VI. 33.

[Agyrrhius Poëtarum mercede

accidens. ἐπὶ τῷ γραπτοῦ

Ἀγύρῃ καὶ τὸν μισθὸν τῶν

σωσάντων καὶ πρῶτον

εἰκὸν δίδωκεν A. I. 22.

Alcæus Z. II. 18. V. 30. 61.

A. XV. 83. ἐν κωμικοῖς

A. I. 51.

Alcini Apologus A. I. 84. D. II.

Alcmæon A. XVIII. 56.

Alcman Lyricus A. II. 54. XIV.

Alexander (forte Alexis) Z.

λοῖς Z. VI. 11.

Alexis Z. II. 17. A. XVII. 44.

Ammonius A. XIX. 82.

Amphis A. XIV. 74.

Anacharsis A. XVIII. 55.

Anacreon Z. V. 20. 81. ἐν

XVIII. 14.

Anaxandrides, ἐν πρώτῃ περὶ τῶν

λεηνῶν ἐν Δελφοῖς ἀποθνήσκων

Vat. I. 5.

ΑΠΛ.

Anaxarchus A. XVI. 92.
 Anaximenes A. IV. 30. *ἐν ᾧ Ἕλληνας*
καὶ III. 4.
 Andocydes Pythagoreus A. XVII.
 33. Male editum Andocydes.
 Andron (Comicus) *ὁ τριπόδι* A. XVII.
 25. Andron Halicarnassensis
 A. XVIII. 18.
 Antagora Bœotiis præ-
 lecta A. V. 82.
 Antiphanes Carystius Z. V. 82.
 Antiphanes *μελῶν ποιητής, ψευδής*
 D. VIII. 71. A. XXI. 4.
 Antiphanes ejus Hexametri de
 Themeli Adraftea. A. I. 40.
 Antiphanes Z. VI. 34. A. IV. 14.
 2. XIX. 44. Ephesus A. VIII.
 27.
 Apollodorus A. XI. 76. XVIII. 23.
ἐν τῇ περὶ Θεῶν Z. V. 22.
 Apollonius A. XIX. 76.
 Apollonius Macedo A. XVIII. 45.
 Apollonius Ionia A. XX. 13.
 A. I. 82.
 Apollonius Epistola ad Philippum
 A. VII. 64.
 Apollonius Z. IV. 48. A. IV. 52. &
ἐν prafat. & XI. 44. *ἐπωδῇ* Z.
 A. I. 68.
 Apollonius D. II. 98.
 Apollonius Comœdia *ὄντα σκιά* Z. VI.
 12.
 Apollonius (Grammaticus) A. XVII.
 60. XVIII. 22.
 Apollonius A. VIII. 16. XIII. 12.
 Apollonius *πρόκληψ*, drama satyricum
 A. IV. 7.

Aristoclea Pythagoræ soror, sa-
 cerdos Pythia A. XVII. 86.
 Aristophanes Z. I. 54. II. 57. 95. VI.
 40. D. II. 3. III. 74. VII. 3. Vat.
 IV. 44. A. II. 23. 31. III. 73. 82.
 IV. 1. VI. 47. XII. 35. XIV. 40. 50.
 XV. 59. 74. 93. XVIII. 39.
ἐν Ἀμφιαράῳ A. XX. 39.
 Βαβυλωνίους Z. II. 22. A. XVII. 25.
 Βατρᾶχοις Z. III. 8.
 Γεωργοῖς Z. II. 27.
 Ἰππεύσῳ Vat. IV. 49.
 Κωκᾶλῳ Z. VI. 47.
 Λυσιστράτῃ Z. II. 55.
 Νεφέλαις A. I. 51. IV. 68.
 Ὀρεῖσι A. I. 61. VIII. 85. XVII. 55.
 Πλάτῳ A. VII. 22.
 Πολυεῖδῳ A. IX. 9.
 Σφῆξί A. VII. 48.
 Ταχυσπῆξ A. XV. 60.
ὅλην ᾗ παροιμίαν Ἀριστοφάνης ἐν
πενταμέτροις ἐκφέρει Z. I. 52.
 Aristophanes Grammaticus Z. III.
 63.
 Aristoteles Z. IV. 49. 83. V. 95. VI.
 17. Vat. III. 4. A. V. 13. VII. 44.
 72. IX. 16. XIII. 58. XVIII. 89.
ἐν ᾧ περὶ δικαιοσύνης A. IX. 33.
 Ἀθηναίων πολιτεία Z. VI. 29.
 Λακεδαιμονίων πολιτεία. Z. II. 24.
 Ὀρχομενίων Vat. IV. 3.
 Σαμίων πολιτεία Z. IV. 12. A. XVII.
 25.
 Τενεδίων A. XVIII. 28.
 Περὶ ζώων Z. IV. 52. A. II. 51. III.
 39. IX. 41. X. 64. XV. 56. 93.
ἐν τοῖς περὶ βλάστησιν A. XII. 68.

- ἐν ἐξόμῳ ᾠδῶδ' ὄρων A. XIV. 30.
 Aristotelis ἐντελέχεια A. XVII. 9.
 Aristoteles Battus A. XVII. 43.
 Aristoxenus Z. II. 85. Vat. I. 29.
 Aristus Salaminus Z. VI. 50.
 Asclepiades Vat. I. 71. ἐν τραγωδ-
 μένοις A. VI. 46. XI. 98. Epi-
 gramma A. XIX. 77.
 Astydamas Tragicus Morsimi Fil.
 Z. V. 100. A. XVII. 29.
 Atticifimus A. V. 4. Atheniensium
 νόμῳ sive consuetudo A. XV.
 98
 Bacchylides Z. III. 25. A. III. 82. ποι-
 ᾶσιν Z. II. 36.
 [Bāyn malos è disciplina sua emit-
 tens discipulos A. XIX. 35.]
 Bellerophontæ litteræ A. VI. 46.
 Bias Prienensis A. V. 58. VI. 36.
 Bœotica Sphingis ænigmata A. V.
 80.
 Brachmanum fabula de Epopæ
 A. VIII. 85.
 Cadmus Z. IV. 45.
 Callias.
 ἐν Ἀπλεσῇ (forte Ἀ' Ἐλάντῃ) Z.
 IV. 67.
 Callimachus Z. V. 66. A. I. 55. & in
 præf. & XX. 14.
 ἰάμβοις Z. I. 31.
 Callipides τραγωδῶν ὑποκριτῆς
 A. XV. 39.
 Callisthenes δευτέρῳ μεταμορφώ-
 στως A. I. 79. ἐν δευτέρῳ τῶν Περ-
 σικῶν A. XVII. 26.
 Callistratus Rhetor Athen. Z. IV.
 34.
 Alius Callistratus Parnytes Vat. III.
 35.
 Κάμων ἐν δευτέρῳ τῶν ἐνρημάτων
 A. XX. 29. Clementi Alex. di-
 citur Σκάμων.
 Cantharus ἐν Μηδείᾳ A. IV. 22.
 Carica Musa A. X. 85.
 Cato A. X. 100.
 Caucasus de Lemniis A. XI. 96.
 Cephison de qualibet re per to-
 tum diem verba facere se
 posse gloriatus A. XVIII. 90.
 Chalcidamantis dictum (nomi-
 ne tacito) A. IV. 36.
 Chamæleon περὶ σατύρων (de dra-
 matibus Satyricis) A. IV. 7.
 ἐν τῷ περὶ ὁμοσπονδίας A. XV. 13.
 [Chares Thebanus tibicen A. XI.
 63.
 Charondas A. VIII. 14.
 Chelidon Theologus & περατοσκι-
 πῶν A. XVII. 2.
 Chilo Lacedæmonius A. VI. 36. 78.
 XIX. 48. XX. 74.
 Chrestodemus ἐν Ὁμοσπονδίᾳ A. XVIII.
 42.
 Chromius angui qui Myſis sive Bul-
 garis imperavit A. XIII. 43.
 Chryſippus Z. II. 18. III. 40. Vat. III.
 36. ἐν τῷ περὶ χρησμῶν A. XIII.
 68.
 Cicero A. XVI. 69. de Officiis Panæ-
 tium reprehendens A. in
 præf.
 Cleander ἐν δευτέρῳ παροιμιῶν A.
 XV. 8.
 Cleanthes A. XI. 1.

Clear-

Clearchus Z. V. 44. 47. VI. 29. A.
VI. 36.

ὡς βίων Z. IV. 87. VI. 18.

Πέμπη ὡς βίων Z. III. 41.

ἐξηγούμεν τὴν παροιμίαν Z. V.
48.

[Clitarchus xx. 22.]

Clitodemus A. VIII. 42.

Παρεὶ τῷ Κωμικῷ (Aristophane)
A. XVIII. 14. Alterius Comi-
ci versus A. xx. 90.

Comicorum quinque judices Z. III.
64. Chorus Comicis & Tra-
gicis eximiis datus A. I. 92.
xx. 79.

Comœdia Vat. III. 66. 80. IV. 48.
A. I. 92. xx. 36.

Κωμῳδικὴ χάρις A. I. 23.

Corax Syracusius Rhetor Z. IV. 82.
A. X. 64.

Corcyraei Minervam vocant Gor-
gonem A. VI. 44.

Crates Atheniensis ἐν τῷ ὡς τῶν
Ἀθηνησιν θυσιῶν A. XXI. 24.

Crates Comicus
Σαμίσις Z. IV. 41.

Crates Grammaticus Vat. II. 12.
Cynicus A. XI. 58. & forte xx.
6. & 10.

Craterus Z. II. 28.

Cratinus Comicus Z. I. 26. III. 81.
V. 7. 81. Vat. I. 91. A. VIII.
80. IX. 58. XII. 70. XV. 69.

Ἀρχιλόχοις A. VII. 20.

Δραπέσιν Z. V. 67. VI. 24. A. X. 77.

Κλεοβλήναις Z. V. 14.

Νόμοις A. II. 48.

Χείρωσι Z. II. 66. V. 9.

Crato A. XI. 2.

Cretenses Dianam vocant Δία-
τυναν A. VI. 44.

Ctesias A. xx. 6.

Demades A. XIX. 46.

Demagoras A. II. 51.

Demetrius Halicarnass. Z. VI. 22.

Demetrius Scepsius A. I. 40.

Demo Z. V. 52. Vat. IV. 20. A. VII.
44. XVII. 28. XX. 27. ἐν πρώ-
τῃ παροιμιῶν XIII. 36.

Democratis γνώμη A. II. 92. VIII.
29. X. 16.

Democritus A. V. 59. VII. 14. XII.
63. 64. 89. XIX. 10. XX. 5. 49.
Physicus A. XV. 77.

Demosthenes Rhetor Z. VI. 28. A.
II. 82. XX. 4. ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησι-
φῶντος A. XV. 28. XIX. 49.
Demosthenes sive Dinarchus
ἐν τῷ κτ' Θεοκρίνῃ ibid. 49.

Diagoras Atheus A. VII. 1.

Dicæarchus Messenius Z. II. 15.
III. 65. IV. 26. VI. 16. Vat. II.
6. ἐν πῶς ὡς ἐλάδῃ Z. V. 23.

Didymus Z. II. 31. IV. 20. A. XVIII.
40. XIX. 41.

Dinarchus sive Demosthenes ἐν
τῷ κτ' Θεοκρίνῃ A. XIX. 49.

Dio Alexandrinus Philos. Z. V. 54.
A. XIX. 24.

Dio ἐν δευτέρᾳ τῆς δευτέρας σωπεί-
ξεως A. XV. 3.

Dio ἐν Ῥωμαϊκοῖς A. IX. 42.

Dionis γέν A. XI. 51. Z. V. 54.

Δεινόλοχῳ Vat. IV. 27. A. XX. 5.

Ο ο

Diog

- Diogenes Cynicus D. IV. 98. A. IX. 59.
- Diogenianus A. II. 39. IX. 39. XVI. 28. [XVII. 28.]
- Dionysius Chalcidensis Z. V. 74. *ει κίποις* A. XVIII. 25.
- Dionysii Syracusani Tyranni tragœdiæ à Philoxeno contemptæ. Vat. IV. 37. A. XIX. 26.
- Dionysius (Thrax) Z. V. 71.
- Diotimus *εν Ηρακλέους ἀθλοῖς* A. IX. 33. ubi tres ex illo poemate Hexametri.
- Diphilus A. X. 96. XIII. 68. *εν ἡμετέροις* Z. IV. 18.
- Diphthera Jovis A. IV. 47. IX. 53. D. III. 2.
- Dissocrius (nisi leg. Δημοκρίτης) A. VI. 19.
- Dithyrambici Poëtæ A. VII. 16.
- Dores trutinam vocant *σεχάνην* A. VI. 7.
- Dorotheus *εν τῇ πρώτῃ Σικελικῶν* A. XX. 13.
- Draco Medicus A. VI. 32.
- Duris Z. II. 26. 28. V. 64. *εν τῷ πέρτω* *ωὐὲ Ἀγαθοκλέα* A. IX. 33. *εν τῷ περὶ ἀγώνων* A. XVII. 30. *εν δευτέρῃ λιβυκῶν* A. XI. 75.
- Enyo *προΦήτης* Delphica A. XIV. 40.
- Empedocles A. XII. 84. Empedoclis inimicitia A. VIII. 21.
- Epeus Z. III. 81. *ἐπειός* D. IV. 61. A. VI. I. 80.
- Ephesiæ litteræ A. IX. 39. D. IV. 78. Vat. I. 95. A. XII. 72.
- Ephorus A. IV. 30. VIII. 95. IX. 33. *εν δευτέρῃ* III. 47. *εν τετάρτῃ*
- VI. 74. *εν πέμπτῃ* VII. 37. *ισορεῖ εν τρίτῃ* XV. 98.
- Epicharmus Z. III. 64. IV. 40. V. 84. D. II. 47. A. I. 49. 44. 53. *τοῦ σίν* Z. IV. 7.
- Epicrates A. X. 77.
- Epicurus *εν πινυ τῶν πρὸς Ἰδρυμένῳ* *Ἰππολῶν* A. XVI. 95.
- Epicteus IV. 63.
- Epigenis Sicyonii tragœdia de Bacco A. XV. 13.
- Epigramma in Heliodum Vat. IV. 11.
- Epigramma A. XVII. 37. XIX. 51. versibus jambicis Z. III. 33. A. XIX. 77.
- Epimenidis pellis & alia de *Ἰππο* A. VIII. 84. XIX. 37. D. VIII. 28. Vat. III. 97. ubi annos CLVII. vixisse traditur & Theopompo.
- Ἐυανδρῶ* Z. V. 78. D. VII. 28.
- Εὐβοικὰ συγγραψάντες* Z. VI. 50.
- Eubulus Comicus A. X. 29. XI. 21. *Διονύσιῳ* Z. IV. 66. *Κυβευτῆς* Vat. II. 69.
- Euclide opus non est araneæ A. X. 58.
- Eudemus A. V. 96. IX. 27. XII. 39.
- Eudoxus Z. V. 56. Vat. I. 11. *ὑποβολιμαίῳ* Z. I. 1.
- Euphorion A. XI. 21.
- Eupolis Z. II. 57.
- Χερυσηνεῖ* Z. II. 19. IV. 1.
- Euripides Z. V. 70. 72. 93. 98. Vat. I. 29. II. 57. A. II. 4. III. 15. 42. VI. 38. X. 6. 12. 74. XIII. 56. XIV. 1. 7. XVI. 29. XIX. 74. 75.

82. XX. 26 38. 92. à Promericanibus direptus D. VII. 52. Vat. III. 43. A. XVI. 70.
 σκάνδοπώλης dictus D. VIII. 20. Vat. III. 86. A. XVII. 49.
 Ejus (five Aristii, Philoxenive) Cyclops Z. II. 16. D. II. 32. A. IV. 7.
 Erechtheus Vat. II. 67. ἐν Τεργωδῇ Ἐρεχθεῖδων A. XIX. 98.
 Medea Z. III. 4.
 Phœnissæ Z. II. 68.
 Φοῖνιξ A. XI. 41.
 Telephus Z. III. 4.
 Euthycles ἐν Ἀπαλάντῃ A. V. 76.
 Glaucō A. X. 98.
 Harmodius σκολιῶν πιητῆς D. II. 68. A. IV. 33.
 Harpocratio A. II. 31.
 Hegesander ἐν πῆς ὡς, ἱστορημάτων A. II. 51.
 Hellanicus Z. V. 61.
 Heraclides Z. II. 84. responsio Dionysio (tyranno) data. A. VI. 12.
 Comicus Z. VI. 34.
 Heraclides Ponticus A. XII. 35.
 Heraclitus Z. II. 19.
 Hermaphroditus (nisi nomen corruptum) A. XIX. 80.
 Hermippus
 σπασιώτης Z. II. 23.
 Hermodorus Platonis auditor Z. V. 6.
 Hermogenes quintodecimo ætatis anno Rhetoricam scribere aggressus A. VIII. 36.
 Herodes ἱεμβοπίης Z. VI. 10.
 Herodis Attici dictum ad fratrem Regillæ A. XVII. 76.
 Herodianus (Grammaticus) A. XII. 50.
 Herodotus Z. VI. 47. Vat. II. 7. III. 67. A. VI. 22 (VIII. 28.) XV. 59 XVI. 25. XX. 25. [XXI 27.] ἐν τῇ πρώτῃ Z. VI. 35.
 Hesiodus Z. III. 86. D. II. 32. 97. Vat. III. 3. IV. 3. A. IV. 46. VI. 28. IX. 6. XII. 88. XV. 51. XX. 13. 80. 82. Homero prælatum à Panide Rege A. XV. 88.
 Hierocles ἐν δευτέρῃ Φιλοσφυσμένων ὡς τῶν Φιλοσφύων A. VIII. 20. ἐν πρώτῃ Φιλοσφυσμένων XI. 90.
 Hieronymus Rhodius ἐν τῇ περὶ Τεργωδοπιῶν A. XI. 41.
 Hippeus (ἱππῆς)
 ἐν τῇ περὶ χρόνων Z. III. 42.
 Hipparchion Citharædus Z. II. 35.
 Hippocomus A. XVI. 41.
 Hippocratis Regis Epistola ad Mindarum, ἄρρει τὰ καλὰ. D. IV. 89. A. IX. 2.
 Homerus Z. I. 93. II. 87. III. 64. 94. V. 7. 68. Vat. II. 12. A. præf. & I. 51. 82. 97. II. 6. 12. III. 82. VIII. 34. 91. IX. 67. XI. 31. XII. 21. XIV. 95. XVI. 28. XVII. 12. XX. 21. 63.
 Hyperides A. XVI. 2. ἐν τῇ περὶ τῆς εἰχῆς πρώτῃ A. V. 8. ἐν τῇ κατ' Ἀντικλῆς A. IX. 6, forte Αὐτοκλῆς
 O o 2 κλῆς

- κλέες. Ἐν τῷ κατὰ Εὐθυνογένους
 δευτέρῳ XVIII. 11. forte Ἀθηνο-
 γένους.
- Hypsaëus A. x. 18.
- Ἰάλεμος Θρηνη A. VI. 54.
- Jamblichus A. ix. 72.
- Ibycus Z. II. 45. D. II. 71. V. 12. A. I.
 14. III. 35.
- Ἰόβας (Juba) Vat. I. 14.
- Jon Tragicus Z. V. 68.
- Isæus A. I. 47. ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνος
 V. 20. ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμαθῆς εἰς
 ἑλευθερίαν ἀφαιρέσει A. VIII. 20.
- Isoerates A. XIX. 41. lege Socrates
 qui Θρακικῶν libros scripserat
 teste Plutarcho c. 18. parallel.
- Ister A. XVIII. 23. ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῆς
 συναγωγῆς A. XIV. 40. ἐν πῶς
 Ἀθηναίους XVI. 1. ἐν πρώτῃ Ἀθη-
 νῶν XVIII. 77.
- Lacedæmonii Dianam vocant
 Οὐπν A. VI. 44.
- Lacedæmoniorum chori A. III. 6.
 Hymni VI. 56.
- Leucippus A. xv. 54.
- Leonides Byzantius A. XIX. 61.
- Λευκώματα five albi Athenis, in-
 scribendis civium nominibus
 & negotiis Vat. I. 80.
- Libanius A. XVII. 3.
- Lucian⁹ D. II. 80. V. 23. A. III. 22. 93.
 X. 38. (Philopseude) Z. II. 1.
 μυίας ἐγκωμίων Z. III. 68.
- Lucius Tarrhaeus ἐν πρώτῳ παροι-
 μίων A. præf.
- Lycophron A. XVII. 34. XVIII. 40.
- Lycurgus A. ix. 69.
- Lycurgus ἐν τῷ κτ' Λυκόφρονος A.
 VIII. 20.
- Lycus Rheginus A. xi. 76.
- Lydiom Dialectus A. V. 54.
- Lysias D. iv. 77. A. V. 85. VIII. 21.
 ἐν τῷ περὶ ἀμβλώσεως ἡ δὲ
 89. κτ' Ἀνδρωπῶν B. 136.
 Πυθίας ξενίας id.
- Lysimachus ἐν δευτέρῳ νόμων A. VIII.
 [Μάξιμος D. 46.
- Maximus Tyrius A. XIII. 19.
- Μεγαρχῆς Κατωφδία D. III. 88 A.
- Menander Z. II. 12. 17. III. 8.
 63. VI. 15. Vat. I. 64. II.
 II. 4. 59. IV. 16. VII. 60. VIII.
 XIX. 83. XX. 43. XXI. 16.
- ἀναπνευστήν A. II. 42. ἡ Μεταπν.
 IV. 21.
- ἀνδρογύνῳ A. XI. 75.
- ἀρρηφόρῳ Z. VI. 5.
- ἐγχευομένῳ Z. VI. 75. VI. 28.
- ἐπικλητῶν A. Z. IV. 32.
- ἐφεσίῳ Z. VI. 9.
- Εὐνάχοις Z. V. 95.
- ἱερεῖα Z. V. 39.
- Κανηφόρῳ A. I. 92.
- Λευκαδίῳ Z. VI. 13.
- Λοκροῖς Z. VI. 27.
- Μεσσηνία A. IV. 21. & 22.
- Ὀλυνθία Z. VI. 51.
- Πλοκίῳ Z. VI. 8.
- σωεφήβοις Z. V. 60.
- Χαλκηδονίῳ A. XII. 7.
- Menecrates Tyrius Z. IV. 38.
- Meton Astrologus Atheniensis
 Vat. I. 92.
- Metrodorus A. XIII. 60.

Mna-

Mnaseas Z. II. 67. V. 74. Patarenſis

Vat. II. 94. ἐν τῷ περιώλῳ A.

Moschion A. x. 11. (xvii. 2.

[Moschus Φαῦλος κίθαρῶδης. A. XIII.

Morsimus A. IX. 86. (27-

Myloſo παροιμιολογῶν Z. II. 45.

Mylus κωμωδίων ποιητής. Z. V. 14.

A. XIII. 38.

Myrtilas vates Z. II. 84.

aliis Myrtias vel Myrtides Pl. 9.

Neoclydes A. XIII. 58. (alius 61.)

Nicander A. ix. 33.

Olympiodorus A. xix. 82.

Oraculū Trophonium A. xix. 59.

Oracula Z. II. 24. III. 42. V. 19. 74. 75.

80. VI. 3. D. II. 81. VIII. 4. 11.

Vat. III. 76. A. I. 40. 79. II. 26.

IV. 34. 42. V. 11. VI. 36. IX. 16.

22. 27. X. 8. XII. 74. 77. XIII.

36. 45. 46. XV. 65. 66. XVI. 95.

XVII. 17. 77. XVIII. 7. 10. 93.

Orpheus à Libethriis interfectus

Z. I. 79. amatus à quercu A. x.

10. XVIII. 62.

Palæphatus A. II. 86. & nomine

præterito IV. 71. VI. 31. 32.

33. 44. 71. VII. 15. XI. 33. 57.

XII. 13. 61. XIII. 8. 19. 46. 73.

XIV. 49. 96. XVI. 10. XVII. 52.

62. XIX. 64. 85. XXI. 25.

Panætius de officiis A. Præfat.

[Pases Magus D. VIII. 40. Vat. IV.

17. A. xix. 27.

Periander bonus Medicus, malus

Poëta A. III. 16. alius Perian-

der sapiens de quo A. xx. 47.

Phallicum poëma A. xx. 12.

Phalaris D. II. 50. VIII. 65. Vat. IV.

35. A. I. 60. XX. 13. Epistola

ad Athenienses ibid.

Phanodemus A. VIII. 42. XV. 84.

Pherecrates Z. V. 3. Vat. III. 85. A.

III. 26.

μυρμηκανθράποις Z. IV. 23.

Pherecydes A. xx. 87.

Philarchus Z. VI. 13.

Philemon Vat. II. 93. A. I. 56. 75.

x. 77. XIII. 78. 79. XVI. 50. XVII.

29. XIX. 19.

Ἡρώσιν Z. VI. 25.

Philepsius μεταξύ τῶν δημηγορῶν

μύθους λέγων A. XX. 24.

Philistus A. I. 51.

Philochorus Z. V. 75. A. II. 51.

xviii. 34. XIX. 51. ἐν τρίτῃ περὶ

μαντικῆς A. VII. 48. XVII. 32.

ἐν τετραπόλει XVIII. 77.

Philoxeni Cytherii responſum

Dionysio datum. D. VIII.

54. Vat. IV. 37. A. XIX. 26.

Dithyramborum scriptor A.

VII. 70. Ejus drama Cy-

clops Z. V. 45. forte & II. 16.

D. II. 32.

Phocylides V. 55.

[Phryx Phrygii cantus repertor A.

XIII. 27.

Pindarus Z. II. 18. V. 59 VI. 43. D.

VII. 12. A. III. 30. XIV. 88.

ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους Z. VI. 49.

ἐν Νεμεονίαις Z. V. 20.

Pittaci Apophthegmata A. III. 92.

XVI. 12. 13. XVII. 61. XX.

47. 48.

Plato Philosophos Z. I. 59. III. 9. 34.

V. 69. 98. VI. 28. 38. D. II. 9.

VI. 32. Vat. II. 70. III. 72. A. II.

32. 54. HI 19. VII. 48. VIII. 20.

Οο 3 IX.

IX. 78. X. 50. XII. 31. [XIII. 54.] XIV. 84. XVII. 3. XVIII. 40. XIX. 59. 85. XX. 91.
 (Alcibiade) D. I. 37.
 ἐν τῷ περὶ ἀνδρείας (Lachete) A. I. 92.
 Hippias Z. IV. 16.
 Legibus A. IV. 1. sexto A. X. 60.
 Phaedone A. IV. 73.
 Phaedro Z. I. 49.
 Politia Z. V. 55. XIX. 55. ἐν πῆς πολιτείας A. XV. 83.
 Symposio Z. II. 19.
 Theæteto Z. V. 55.
 Academia Platonis A. II. 31.
 Plato Comicus Z. II. 27. VI. 7. Vat. II. 35.
 Κρυφίοις Z. II. 31.
 Μενελάω Z. VI. 17.
 Πισίφρω A. IV. 25.
 Φάων A. VI. 33.
 Plutarchus A. V. 30. VI. 29. XVIII. 39. ὑμῖν ἀποφθίγματα IX. 38.
 οἱ Ποιηταὶ A. V. 22. 99. ὁ ποιητής (Homerus) A. XX. 13.
 τὸ ποιητικὸν A. XIV. 57.
 Polemo A. XVIII. 25. in Epist. ad Diophilum Z. V. 13.
 Polyidus Medicus VI. 32.
 Polyzelus ἐν Μισσῶν γυναιξί. Z. VI. 50.
 Praxilla D. V. 12. Sicyonia μελοποιός Z. IV. 21. A. IX. 81.
 Procopius A. XII. 83.
 Prodicus Chius A. XVI. 62.
 Proxenus A. XI. 76.
 Pyrrhichus Cydonius Cretensis,

carminis Pyrrhichii inventor. A. xvii. 6.
 Pythagoricorum ænigmata A. xvi. 98.
 Pythagoras A. vii. 72. ix. 99. x. 61. xx. 86. 87.
 Pythermon auctor σχολῆς carminis Vat. iii. 14.
 Rhadamanti iusjurandum A. xvii. 7. Z. V. 81.
 Σαπφώ Z. V. 99.
 Rufinus citharædus Z. II. 53. Sappho Z. III. 3. Vat. III. 167.
 Sappho Poëtria & altera Læonides Phæonis amoribus ardens A. xx. 14.
 Sardanapali Epitaphium Vat. iii. 91.
 Satyrica in Bacchum dramata A. xv. 13.
 Scamon. Vide supra Camon.
 Scolium carmen in pugnam ἑστῶς Lipsydrium A. viii. 81.
 Simonides Z. V. 85. A. xv. 62.
 Αἰτύλῳ A. xv. 97. ἐν πεντακτοῦ π. 51.
 Sitias. Vide infra Tifias.
 Socrates. Vide Isocrates.
 Socrates δευτέρῳ κρητικῶν Z. V. 11. leg. Soficrates ἢ β' Κρητικῶν agitur enim de Rhadamanto Cretensium legislatore.
 Socratis Philosophi iusjurandum A. xvii. 7. apophthegma xix. 4. xx. 61.
 Solon A. viii. 14.
 Solonis elegia Z. iii. 4. D. ii. 99. A. iv.

- A. IV. 53. ἐν τοῖς ἀῤῥοσι νόμῳ. Lucius Tarrhæus ἐν πρώτῃ παρο-
 Vat. I. 24. μιῶν A. præf.
 dictum ad Crœsum D. VIII. 51. Taurus (Philos.) A. II. 98.
 ejus nosce te ipsum Vat. I. 37. [Telecidis dictum A. XVIII. 1.]
 δεχθὲν ἄνδρα δείκνυσιν A. IV. 51. Tellen tibicen Z. I. 45. reliquit
 aliud dictum XVII. 64. 82. XVIII. παίγνια χάριν ἔχοντα A. I. 34.
 27. XX. 47. Σεισιχθραῖα A. XVII. Tenediorum lex de securi percu-
 32. tiendis adulteris D. VIII. 58.
 Sophocles Z. II. 14. 65. III. 63. VI. 19. Terpander Z. V. 9. A. XII. 70. XIII.
 D. IV. 75. 82. Vat. II. 49. III. 36. 27.
 IV. 44. A. I. 89. II. 28. III. 28. VI. Terpsion Z. IV. 19. A. IX. 68.
 37. 63. VII. 48. 83. IX. 45. X. 23. Thaletis nosce te ipsum Vat. I. 37. δει-
 97. XIII. 13. 31. 46. XIV. 10. νόν τὸ σπειδῆν τὸ μέλλον A. VI. 92.
 Λιαυπ μαστιγοφόρῳ Z. IV. 4. ἐγγύην φεύγειν VII. 50. μικρὰ
 Αντιγόνη Vat. I. 93. ἐλαττέμεν ὅτι τὸν φίλον κακῶς
 Ἀχιλλεὺς Λυκρῶν Z. V. 98. μὴ λέγε XIII. 11.
 Ἀχιλλεὺς ἐρασταῖς Z. V. 98. Theatetus ἐν τῷ περὶ παροιμίας A.
 Ηλέκτρα A. XII. 42. XV. 13. Theateti Epigramma
 Κωμικοῖς (forte leg. καμικοῖς) A. A. XIX. 77.
 XV. 96. οἱ περὶ Θηβαϊκὰ γεγραφότις A. XVIII.
 Σατύροις Z. IV. 80. Theano A. XVIII. 39. (42.)
 Τρωίλῳ A. XII. 42. Theocritus A. IX. 57. X. 15. XVIII.
 Sophron Z. II. 17. 71. XX. 8.
 Solibius. Z. I. 54. Theophrastus A. XIII. 38.
 Socrates ἐν τῇ ἀΚρητικῶν A. VII. 37. ἐν τῷ περὶ νόμων Z. IV. 36. ἰσχυρὲ ἐν
 Confer supra in Socrates. τοῖς πρώτοις καιροῖς IV. 31. ἐν τῷ
 Σώκρατις ἐν β' κυνηγετικῶν A. XI. 83. περὶ παροιμιῶν IV. 51. VI. 36.
 Sorades A. VII. 55. Theopompus (Historicus) ἐν ἡ A.
 Staphylus Naucratis Z. V. 76. III. 4. ἐν γ' Φιλιππικῶν A. VI.
 Stalimus Poëta A. X. 50. 74. ἐν γ' VII. 37.
 Stefichorus D. VII. 14. Vat. III. 28. Theopompus Z. VI. 33. Vat. III. 97.
 ejus sepulchrum A. XV. 67. XI. II. 25. καπηλίσιν Z. IV. 44.
 Stefimbrotus A. XIX. 65. Thespides A. I. 53.
 Jo. Stobæus A. XVI. 28. Thesalus Machinarum repertor
 Stratis Z. II. 93. V. 35. Σκώπῳ τὸν A. X. 17.
 Εὐελπίδην A. XIV. 89. Thraces Dianam vocant βέρδειαν A.
 Sibyllæ Erythrææ oraculum Z. IV. VI. 41.
 Synesius A. XX. 44. (78. Thucydides Z. IV. 94. Vat. III. 4.
 A. III.

- A. III. 29. XI. 80. XV II. 24. ἐν μῦθος Τετραγώνης de Alceſtide A. II. 72.
 ὀγδὲν A. VIII. 20. Xenarchus Sophronis F. Z. V. 83.
 Tiberii Imp. dictum A. XIX. 18. A. XVII. 15.
 Timæus Z. I. 31. IV. 79. V. 85. [Xenocratis caſeus A. XVIII. 88.
 Tiresias Z. VI. 15. Xenophon A. X. 77. [XIV. 46.] ἢ
 Tifias Z. VI. 82. male Sitias dicitur πρῶτον Κυροπαιδείας A. XIII. 44.
 A. X. 64. Zaleucus Locrenſium legiſlator
 Topſius Philoſ. Z. V. 54. (an Ter- ſeveriſſimus Z. IV. 10. D. IV.
 pſion?) 94. A. VIII. 14 IX. 50.
 ὁ Τετραγώνης A. II. 58. III. 86. X. 57. Zenonis (Citiei) continentia A.
 Tragiciſ & Comiciſ eximiis IX. 55.
 chorus datus A. XX. 79. Zeno Myndius Z. II. 30.

XII. Notitia Scriptorum recentiorum, qui Proverbia collegerunt atque interpretati ſunt.

- Jo. Egidii Nucerienſis proverbialia Gallica latinis verſibus reddita. Pa- riſ. 1519. 4. apud Badium Aſcenſium.
 Joannes Agricola proverbialia 300. Germanica collegit, illustravitque, Is- lebiæ 1530. 8. Deinde numeruſ auctuſ eſt ad 750. tot enim oc- currunt in editione quæ lucem vidit Witteb. 1592. 8. Jam autem neſcio quo collectore prodierant Francof. 1555. 8. Sprüche wörter ſchöne weiſe kluge Reden, Von alten und jetzigem im Brauch gehabt und beſchrieben/ in ehliche tauſend zuſammen gebracht.
 Alexander Alexandrinuſ (ab Alexandro) libro V. genialium dierum c. 15. paræmiæ nonnullaſ congeſſit, illustratuſ etiam ab Andrea Tir- quello in ſuis ad Alexandrum notis.
 Fauſtuſ Andrelinuſ Forolivienuſ Epistoſaſ novem proverbialiaſ ſive ex me- riſ compoſitaſ proverbialiaſ ſcripſit Colon. 1509. Helmſt. 1662. & Hamb. 1700 12.
 Hadr. Barlanduſ confecit epitomen chiliadum Eraſmi Colon. 1524. 8. Idem verſuſ proverbialiaſ è Virgilio collegit, quod factuſ & ab Hieronymo Cloſio, Val. Rotmaro &c.
 Henr. Bebeliuſ.
 Les premiers Eſſays deſ proverbes (147.) & autreſ queſtionſ cou- rieuſeſ propoſeſ & expoſeſ en forme de dialogue par Fleury de Be- lingen, à la Haye 1653, 12. 1656. 8vo.

Joh. Antonius Berlucius edidit adagia selecta Græca & latina sub titulis magna cura dispositis Genev. 1632. 8. Vide *Morhofium* I. polyhist. p. 253.

Eduardus Bernhardus. Vide infra in Pocockio.

Joh. Boni Proverbia Gallica memorat *Verdierius* Bibl. Gallica p. 655. &

Joh. Antonii Bayfi p. 640.

Carolus Bouillius proverbialia & sententias cum Gallica versione & commentario latino dedit Paris. 1531. 8. 1557. 8.

Joh. Alexander Brasicanus proverbialia post *Erasmum* scripsit sive symmicta proverbiorum edita Paris. 1530. apud *Wechelum*, & postea *Erasmi* chiliadibus in locos communes digestis adjuncta. Vide quæ ad *Brasicanum* *Erasmus* lib. XXVI. Epist. 63.

Samuel Brun Belgica adagia collegit, metricalia præcipue.

Thomasius Buoni proverbialia Italica Venet. 1604. & 1606. in 8. duobus Voluminibus.

Joh. Buxtorffius filius in florilegio suo Hebraico præter sententias, apophthegmata & similitudines, etiam proverbialia illius gentis exhibet Hebraice & latine Basil. 1648. 8.

Guil. Camdens in libello postumo (Mr. *Cambdens* remains, sive reliquæ inscripto) Anglica quædam proverbialia persequitur.

Angelus Caninius c. 9. de locis Hebraicis pauca quædam proverbialia exponit Hebraice.

Christophorus Cartwrightus lib. V. mellificii Hebraici c. 12. adagia quædam Hebraice colligit.

Isaacus Casaubonus librum de proverbialibus promittit in commentario ad *Athenæum* p. 10. & in Epistolis suis non uno in loco.

Gilbertus Cognatus. Vide supra §. 3. in *Zenobio*.

Aloysius Cynebius de origine vulgarium (Italicorum) proverbiorum Venet. 1526.

Martinus Delrio Jesu socius Adagia sacra Veteris Testamenti collegit & diligenti studio exposuit post *Drusium*, *Zehnerum*que. Prima editio lucem vidit A. 1602. altera 1614. Lugduni in 4to duobus voluminibus. Fallitur *Morhofius* ὁ μακρίτης, qui lib. I. Polyhist. p. 255. adagia illa à Patribus excerptisse *Delrionem* ait.

Tho. Draxe in Bibliotheca sua Scholastica Lond. 1616. 8. latina, græca, gallica adagia & versus Gnomicos ac proverbialia sub titulis apte disposuit.

Jo. Drusius edidit proverbiorum Hebraicorum è Salomone præsertim ac Siracide collectas classes duas, cum notis. Franequ. 1590. 4. Recusus est liber hic pèrutilis, ad calcem Apparatus sacri Waltoniani separatim prælis iterum commissi Tiguri in folio. Habetur præterea in tomo postremo Criticorum sacrorum qui in Anglia primum editi deinde in Belgio & Germania iterum prodierunt. Eisdem Drusio debemus Apophthegmata Hebræorum atq; Arabum latine reddita cum scholiis. Franeq. 1591. 40.

Mr. le Duc. proverbes en rimes ou rimes en proverbes Paris. 1665. 12.

Desiderius Erasmus summa cum laude in hoc genere scribendi versatus, in prima * editione Anni 1500. Paris. apud Jo. Philippum Germanum adagia fere octingenta exhibet, quibus in editione Anni 1506. accedunt proverbia plus minus viginti. In editione Aldina Anni 1508. fol. jam congeruntur Chiliades tres, totidemque Centuriæ. Exstat & editio Argentoratensis A. 1517. Luculentissima & emendatissima editio est Frobeniana complexa numerum adagiorum 4151. Hæc recusa deinde sunt inter Erasmi opera tomo secundo Basileæ A. 1540. fol. Et cum Henrici Stephani annotationibus ad quædam loca 1558. 1571. fol. Denique mutato auctoris ordine & digesta in locos communes, additis proverbiiis aliorum Adriani Junii, Jo. Alex. Brassicani, Jo. Ulpii, Gilb. Cognati, Cœlii Rhodigini, Polydori Virgilii, Petri Gothofredi, Caroli Bovilli, Adriani Turnebi &c. Hanoviz 1599. 1617. & 1643. fol. In hac editione duo potissimū reprehendi possunt. Primum quod parum emendata est, deinde, quod ordine Erasmi turbato sæpius verba prima adagii non possunt intelligi, quæ ad proxime præcedens respiciebant, quod hac in editione procul est rejectum. v. g. pag. 7. in proverbio *extra calcem*. *Idem libro 21.* præcesserat in Erasmo Ammianus, qui hoc ipso loco intelligitur. Sed in præsentibus editionibus præcedit locus Horatii. Epitomen Chiliadum (à quo opere Erasmus subinde *Chiliastam* vocat præstantissimus Schottus) concinnatam ab Hadriano Barlando jam supra memoravi. Vide etiam, si placet, quæ paulo post in Manutio, & Erasmus ipsum in proverbio *Herculei labores*. In nova editione luculenta Operum Erasmi Lugd. Bat. 1706. quam Joanni Clerico Viro doctissimo debent studiosi, Adagia Erasmi recusa sunt Tomo secundo, subjectis in calce paginarum Hen-

• Confer A. Chevallierium de origine Typographiæ Paris. p. 254.

Henrici Stephani & Pauli Leopardi quibusdam, & nonnullis ipsius Clerici animadversionibus.

Claudius Espenceus edidit similiū & adagiorum è Jo. Chrysostomo Centurias IV. Paris. 1569. 8.

Tho. Erpenius Centurias binas proverbiorum Arabicorum ab Anonymo quodam (ita titulus habet) Arabe collectas vulgavit cum versione & notis Josephi Scaligeri, suisque. Lugd. Bat. 1614. 4. & 1623. 8. Collectorem horum proverbiorum *Abi Ulbeid* vocat Gilbertus Gaulminus p. 360. notis ad lib. de morte Moysis. Non prætereunda etiam hæc Cornelii à Lapide ad Ecclesiasticum p. 40. *Citabo & centurias binas proverbiorum Arabicorum, Arabice editas cum translatione latina. Exstant eadem Syriace in codice MS. (ut oculis meis conspexi) collegii Maronitarum Roma, collecta à Gregorio Monacho Syro ante 400. fere annos, qui nonnulla ex iis à Pythagora accepta affirmat. Pythagoras enim peregrinatus est per Ægyptum & Syriam, ac proverbia hæc plane similia sunt symbolis Pythagoræ. Porro verisimile est illa, uti & plurima alia Arabes accepisse à Syriis. Syrorum enim libri per plures versi sunt in idioma Arabicum, pauci vero in Syriacum Arabici. Quare proverbia hæc Syriaca aut Pythagorica sunt potius quam Arabica.*

Eucharius Eyrinus in copia proverbiorum aliquot centurias adagiorum Germanicorum collegit & illustravit, addita explicatione rhythmica Lips. 1603. 8. tribus tomis.

Joannes Fischart.

Jo. Floridi proverbia Italica recusa in florilegio Gruteri.

Sebastianus Francke Adagia Germanica cum expositione sua edidit. Francof. 1541. 4.

Andrea Friderici cornu copiarum Sapientiarum h. e. spicilegium memorabilem è probatissimis veteribus & recentioribus auctoribus sententiarum & adagiorum secundum ordinem Alphabeti Lips. 1685. 12.

Jo. Fungeri nova proverbiorum farrago ex optimis auctoribus Lugd. Bat. 1585. 8vo.

Antonius Fureterius in dictionario suo majore Gallico, quod novis & egregiis accessionibus locupletatum in Belgio atque inde Trivultii prodit, proverbia Gallica diligenter explicat.

Andr. Gaxnerii dicteria proverbialia rhythmis expressa. Francof. 1591. 8.

Ejusdem thesaurus adagiorum Gallico-latinorum Francof. 1602. 12.

Guil. Gentius Noviomagus adagia quinquaginta è jure civili collegit, quæ cum Chiliadibus Erasmi prodierunt Paris. 1571. fol. & Antverpiæ

cum Gifelinianis. Normulta proverbيا Veteribus [Crispianus] refert etiam *Scipio Gentilis* lib. 1. parergon. c. 20.

Herm. Germbergius Proverbiorum Centurias XV. edidit Basileæ 1585. 8.

Jac. Gerschovius centuriam proverbiorum Arabicorum ab Erpenio editorum distichis latinis est complexus. Gryphiswaldia 1611. 8.

Philippi Gesneri thesaurus adagiorum Gallicolatinorum. Francof. 1612. 12.

Victor Gifelinus è Turnebi, Mureti, Canteri & Hartungi scriptis adagia collegit Antvverp. apud Plantin. 1574. 8.

Petrus Gotthofredus. Vide supra in Erasmo.

Janus Grueterus in florilegio Ethico politico Francof. 1611. 8. tribus voluminibus exhibet præter sententias notis illustratas Proverbia quàm plurima Alphabetico ordine digesta, Anglica, Belgica, Henr. Laur. Spigelio, Gallica è Solone Vogæo, Gabr. Meurerio, Ægidio Nucerino: Germanica è Seb. Franckio, Hispanica è Jo. Oudino. Italica denique è Jo. Florido, Orlando Peseetti & Jo. Georgio Philippo Harsdorferus integram Comœdiam Germanicam in verbis contextuit parte 2. libri, quem inscripsit *Gespandene*. Ejus exemplum ab Italo, nescio quo, sumxisse observat Morhof.

Jo. Heckenauerus A. 1700. 8. Ulmæ edidit proverbيا MCCCXI. Germanica cum respondentibus totidem Italicis & Germanicis.

Georg. Henischius in thesauro linguæ Germanicæ sive lexico, sed quod illi que ad litteram H. tantum absolvit, adagia quoque illius hactenus diligenter retulit.

Jo. Heywood Anglica proverbيا 300. illustravit totidem Epigrammatibus.

Jo. Nic. Hertius Academiæ Giessensis decus singulare tomo tertio Catalogorum suorum Juridico-Historicorum subjecit libros tres Proverbiarum juris Germanicarum à se illustratarum, Francof. 1711. Confer. Observatt. Hallens. T. 4. Obs. XI. 22.

Jacobus Howellus Parœmiographiam Anglicam edidit.

Constantinus Huygenius Adagia quædam Hispanica rhythmis Belgicis præfuit, quæ inter Poëmata ejus vernacula perquam elegantia præstantur.

Adrianus Junius novem Centurias adagiorum edidit & illustravit, quæ lucem viderunt Basileæ 1588. 8. è Frobeniana officina, deinde in Chiliadibus in locos communes digestis adjunctæ sunt, ut supra in Erasmo dixi.

Athanasius Kircherus Adagia quædam atque symbola Ægyptiorum con-
gessit. T. II. Oedipi p. 166. seq.

Josephus Langius Adagia & alias sententias proverbiales sub titulis loco-
rum communium digestas edidit Argent. 1596. 8.

Jo. Langston in Poëseos Græcæ medulla Lond. 1679. 8. Alphabeti ordi-
ne collegit versus græcos proverbiales & gnomicos.

Christoph. Lehmannus in florilegio Politico A. 1643. 12. edito Germani-
ca adagia inter alia exhibet.

Petrus Mallara sive *Juan de Mallara* Hispalensis. Vide infra in Pintiano.

Adagia quæcunque ad illam diem exierunt, *Pauli Manutii* studio (ut
habet titulus) à mendis vindicata, sublati falsis interpretationi-
bus, & nonnullis, quæ parum ad rem faciebant. Florent. 1575. fol.
Venet. 1578. & 1609. 4. Hunc laborem Concilii Tridentini aucto-
ritate Manutio junctum Gregorius XIII. Pontifex ita probavit,
ut reliquas adagiorum editiones prohiberet ac condemnaret.
Quamquam dubitant eruditi, an Manutius vir longe doctissimus,
sub cuius nomine editum est, revera manum operi admoverit.
Quinimo hoc diserte negari video ab elegantissimo Mureto, quem
vide sis lib. 12. Var. lect. c. 16. Barthol. Keckermannus in præcogni-
tis Logicis p. 157. *Illud, inquit, est memorabile, quod in Erasmi adagiis*
tentatum fuit non ita pridem. Namque hoc incomparabile opus cum Erasmo
inviderent Itali, alibi recuderunt, sub alieno nomine. Similiter Erasmi
Apophthegmata quoque deleti ipsius nomine edita sunt hoc titu-
lo Venet. 1590. & Colon. 1666. 12. Apophthegmatum ex optimis
utriusque lingua scriptoribus libri VIII. Pauli Manutii studio & industria,
doctissimorum Theologorum consilio atque ope ab omnibus mendis vindicati,
qua pium & veritatis Catholica lectorem poterant offendere. Et hæc quo-
que editio facta est Pontifice Maximo approbante, ut in præfat. te-
statur idem Manutius.

Jacobi Meieri Hortulus Adagiorum Basil. 1677. 12.

CXXXIII. impia obscæna & improba proverbialia Germanica confutata
per nescio quem, latentem sub nomine *Ernesti Meisneri*, Jenæ
1705. 8.

Gabriel Meurerius Gallica proverbialia collegit recusa in florilegio Gruteri.
Egidius Menagius Italica proverbialia colligere & illustrare cum Panciati-
chio constituerat. Vide ejus Miscellanea Italice edita p. 199. seq.
editionis secundæ.

Proverbios de Don *Iniga Lopez de Mendoza* de Santillana. Antvverp. 1594. 12.

Hieron. Megiserus edidit sub titulis digestas parœmias *πλεγματισμοί*.

Jo. Mercerus Hebraice cum versione sua edidit libellum proverbiorum auctore K. Haj Gaon, cui titulus è Proverb. Salomonis 1. 3. *מוסר* *erudito intellectus* Paris. 1561. 8.

Angelus Monofinius in flore Italicæ linguæ Venet. 1604. 4. tres chiliadum adagiorum Italicorum recenset genti illi propriorum, tum plura mille proverbialia itidem Italica, quæ confert cum Græcis & Latinis. Confer. Morhofii Polyhist. l. 1. p. 256.

Melchior Neipius Bredanus adagia aliquot congeffit post Erasmum Juniumque. Prodierunt cum Erasmi Chiliadibus Paris. 1571. 12. & cum Giselinianis Antvverpiæ apud Plantinum.

Aloysius Novarinus Adagia è priscis Ecclesiæ doctoribus collecta digessit & illustravit duobus in folio Voluminibus. Lugduni 1637. 12. ronz 1651.

Ferdinandus Nunnesius; vide infra *Pintianus*.

Jo. Olerinus Variscus.

Cæsar Oudinus Hispanica collegit proverbialia, quæ in florilegio suo recensuit curavit Gruterus.

Panciaticchi. Vide supra in *Menagio*.

Orlandus Pescetti sive *Pisetti* Proverbia Hetrusca ordine litterarum collecta ediditque Veronæ 1603. 8. Venet. 1579. 12.

Fridericus Petri in libro, cui titulus: *der Deutschen Weißheit* Hamb. collectionem exhibet proverbiorum Germanicorum locutissimam.

Ferdinandus Nonius sive *Nunnesius Pintianus* Hispanica collegit proverbialia. Addidit Joannes de Mallara proverbiorum Hispanicorum Censuriam decem sub titulo Philosophiæ vulgaris, & subjecta proluxa proverbiorum explanatione A. 1621. 4.

Theodorus Petrus post Jonam Prophetam Æthiopice & latine vulgavit Lugd. Bat. 1660. vulgavit proverbialia quædam Æthiopica. *Plantius* Jobus Ludolfus commentar. ad Hist. Æthiop. IV. 2. p. 560. seqq.

Jo. Plantavivius Hebraicas sententias adagiaque.

Edwardus Pocokius admodum juvenis Chiliades sex proverbiorum Arabicorum verterat latine jam Anno 1635. quas necdum vidisse suum merito dolet Rev. Hochsteterus in Orat. inaugurali. Thomas quoque Smithus in vita Eduardi Bernhardi p. 68. inter hujus Viri

præ-

præstantissimi inedita memorat Proverbiorum Arabicorum partim à D. Pocockio partim ab Ed. Bernhardo latine verforum Collectiones. Pauca quædam Proverbia Ali Imperatoris Muslimici & carmen Tograi edidit idem Pocokius Lugd. Bat. 1629. 8.

Exstat inter Anglos, inquit Morhofius I. Polyhist. pag. 257. cujusdam Powellii dictionarium Anglico-Italico-Gallicum in fol. adjiciuntur illi dictionario proverbia Anglica, Gallica & Italica non exigua cura congesta. Eorum peritiam ut ostendat auctor, Epistolas aliquas & oratiunculas ex meris proverbiis in tribus his linguis concinnavit.

Johannes Rajus vir sagaci Naturæ inquisitione celebratissimus sub litteris I. R. latens Cantabrigiæ A. 1672. & 1678. 8. vulgavit uberrimam collectionem proverbiorum, præcipue Anglicorum, phrasumque, similitum & phrasum proverbialium ordine Alphabetico.

Quis Rhodiginus eodem, quo Erasmus, tempore paræmiarum libros edere molitus est, sed ab illo præventum se videns antiquas lectiones concinnavit ediditque & in his nonnullos etiam adagiones novè perfudit luce. Vide Cœlii Epistolam ad Erasmum post Gudianas p. 117. 118. & Clariss. Bælii Dictionarium in Erasmo nota (CC)

Johannes Sorenan de Rieros scripsit librum laudatum Morhofio I. Polyhist. p. 257. de usu Medico proverbiorum Hispanicorum. Titulus est: Medicina Española contenida en proverbios vulgares en nuestra lengua.

Valentius Rotmarus è Virgilio excerptis centurias quinque & decurias tres versuum proverbialium Ingolstadt. 1570. 8. Confer quæ de versibus proverbialibus ac sententiis ex Homero selectis dixi supra lib. II. c. 6. §. 8. & 9.

Johannes Sartorius Amstelodamensis Adagiorum Chiliades tres Belgico edidit sermone Antvverp. 1516. 8. & ex recensione Cornelii Schrevellii Lugd. Bat. 1656. 8.

Josephus Scaliger Collectionem græcorum proverbiorum impetræ compoſuit, de qua supra §. 8. & proverbia quædam Arabica latine tranſtulit, ut dixi paulo ante in Erpenio.

Andreas Schottus præter editionem luculentam proverbiorum græcorum, de qua supra §. 3. seq. vulgavit Adagia sacra Novi Testamenti se illustrata Antvverp. 1629. 4.

Johannes Georgius Schottelius in opere egregio de lingua Germanica (Brunsvigæ 1663. 4.) præcipua proverbia vernacula collegit pag. 1112. usque ad 1146.

Johannis Georgii Seiboldi adagia latino-germanica, in quibus multa lutulenta ac plebeja observat Morhofius lib. I. polyhist. p. 259.

Joan-

Joannes Scruius, Gvierenus Gelder, Belgica collegit proverbialia.

Henricus Laurentius Spigelius itidem Belgica proverbialia congestit in Jani Gruteri florilegio recusa.

Henricus Stephanus præter notas in Erasmi Chiliades, de quibus supra Erasmus, edidit proverbialia Epigrammatica sive Epigrammata proverbialia.

Eberhardus Tappius Adagia latina DCC contulit cum totidem Germanicis.

Andreas Tscherningius Prof. Poëseos in Acad. Rostoch. Proverbia Germanica ex Erpenii editione in Germanicam linguam convertit, fœdè quibusdam adjectis.

Julius Varinus in Schola vulgi Italice edita, adagiones illius gentis requiritur, disposita secundum actiones humanas. Vide de isto Hædæ placet, Morhofium 1. Polyhist. p. 256. Editus est Verona. 1700.

Polydorus Virgilius eodem, quo Erasmus, tempore adagia congestit, ditque A. 1500. Sed sed subsistunt intra numerum ducentos & tribus vulgata sunt mensibus post primam Erasmi editionem. Vide Erasmi Epist. XVII. 3. & XXVI. 63.

Joannes Ulpius, Frisius, proverbiorum farraginem congestit in unum, cujus Chiliadibus juncta prodiit Paris. 1574. fol.

Solon Vogaus Gallica proverbialia collegit quæ recusa sunt in Jani Gruteri,

Joannes Vorstius Adagia Novi Testamenti illustravit, Coloniae Burgicæ 1669. 4. edita, & sæpius alibi, etiam cura Viri maxæ Crenii in Belgio recusa.

Bonaventura Vulcanius Græcos proverbiorum scriptores junctim edidit, constituit. Vide Epistolas editas à Gabbema p. 714.

Levinus Warnerus edidit Centuriam proverbiorum Persicorum Leydæ 1644. 4.

Joannes Leonhardus Weidnerus. in additionibus ad Zinckgræfium.

Paulus Wincklerus Consiliarius Brandenburgicus edidit Chiliadem sententiarum Germanicarum adagialium, sub titulo gure G. G. G. Gorlitzii 1685. 12.

Tacitus Nic. Zegerus Bruxellensis proverbialia latina & Belgica edidit, vverpiæ excusa.

Joachimus Zebnerus adagiorum sacrorum sive Biblicorum collectas centurias quinque, & è sacris profanisq; scriptoribus illustravit, Leipzig 1601. 4. Ejusdem similitudines Biblicæ ibid. 1603. 4.

Jnl. Wilhelm Zinckgræfius in Apophthegmatis Germanicæ sæpius excusa.

CAPUT

CAPUT X.

DE DIONE CHRYSOSTOMO & altero juniore DIONE CASSIO.

Dionis Chrysostomi ætas & Vita. 1. Oratines & dissertationes quæ exstant LXXX. earumque argumenta. 2. Editiones. 3. Scripta deperdita. 4. Ætas & vita Dionis Cassii. 5. Causa & ratio scribenda Romana Historie. 6. Quantum è libris LXXX. ad nos pervenerit. 7. Epitome librorum XLV. posteriorum composita à Joanne Xiphilino. 8. Zonaras Dionem in Annalibus suis secutus. 9. Excerpta è Dione à Theodosio quodam. 10. Alia fragmenta Dionis quæ exstant. 11. Scripta alia. 12. Editiones & interpretes Dionis. 13. Xiphilini. 14. Obiter de Vita Alexandri Severi quæ Anglice prodit confecta à Thoma Elyoto, tanquam ex Græco Encolpii conversa. 15. Alii Diones. 16.

I.

DIO a) Pasicratis F. à patria Prusa Bithyniæ urbe *Pruseus*, à Patrono suo Coccejo Nerva *Coccejanus* b) ob eloquentiam *Chrysostomus* † appellatus, gracili corpore c) parva statura, magno ingenio animoque præditus, è Sophista Philosophus d) tandem evasit, Apollonii * Tyanei & Euphratis Tyrii familiaris, temporibus Neronis ** & Vespasiani, cumque prius levia quædam argumenta e) declamatorio ac luxurioso stylo tractasset, & non in Homerum f) solum sed in Philosophos

Qq

etiam

a) Photius cod. 209. De avo qui Romanam civitatem ab Imp. fueras adeptus, vide Dionem Orat. XLI. p. 500.

b) Idem enim hic mihi videtur cum Dione Cocceiano quem laudat Plinius X. 35. Epist. et si Fillemonius & alii viri docti distinguunt.

† Eunapius proœmio. Καὶ Δίων ὁ ἐκ Βιθυνίας, ὃν ἐπεκάλουν χρυσόστομον. Ita & Synesius, Photius &c.

c) Photius Cod. 209. Svid. in Δίων, Dio ipse diss. VII. p. 100. XIX. p. 260.

d) Synesius in Dione p. 36.

* Philostrat. I. de Sophist. p. 492. & Philostratus alter V. 10. de Vita Apollonii.

** Dio ipse XXI. p. 270. XXXI. p. 344. 355.

e) Hujusmodi sunt laudes Comæ, pisticæ & Culicis: Memnon, Tempe, Troicus &c.

f) Orat. XI. de Ilio non capto & XII. p. 212. 213.

etiam g) Socratem, Zenonem, Musonium & alios strinxisset stilum, postea Sophistis quos passim reprehendit invisus ** neque colligens discipulos (quanquam Favorinum & Polemonem Dionis discipulos fuisse docet Philostratus I. de Sophist. p. 494. & 496. II. p. 538.) civitatem Philosophicum dicendi genus magis probavit, atque in primis ad mores secundum præcepta Stoicæ sectæ formandos suadendosque peripateticis facili & amœno sermone totum se composuit, licet in verba Stoicorum h) jurasse minus videtur, quam naturam ipsam & rectam rationem consilium adhibuisse. Cum ex ephebis excessisset, Ægyptum & varias regiones eruditionis causa adiit. Reversus, ob libertatem loquendi & quod assentari minus nosset k) tum propter amicitiam cum honesti à Domitiano interempti l) de vita fere periclitatus circa XCIV. oraculo consulto † exsulavit, nullos secum libros m). Nam quam Platonis Phædonem & Demosthenis Orat. de falsa lege & de ultimos usque Imperii Rom. fines processisse patet quod propter animi suæ ad Getas, Mysos n) & Thracas *** meminit. Interfecti Domitiano milites tumultuantes compescuit gravi sermone. Ab eo tempore revocatus à Nerva, apud ipsum ac deinceps apud Trajanum nimis gratus fuit, ita ut eodem cum Imperatore aureo curru vecti ferant Philostratus, Photius o) ac Svidas. Quamdiu vixerit non constat, senium attigisse se ipse restatur non uno in loco. p) Magister quoque gessit in patria, & liberos habuit minime degeneres, ut patet ex Oratione XL. & XLI. p. 486. & 500.

g) Synesius in Dione p. 37. & 38. ubi memorat ejus Orationem perditam totum nium, & alteram contra Philosophos, cujus iterum mentio p. 40. ubi Synesius tur in nulla Dionis Oratione *ρήτορείαν ἐπαφροδιτωτέραν* observat in tota

** Dio Orat. XII. p. 197. *ἀλλ' ἐκ ὧν δὲ ἔπινω ὑδεῖς με ἀναλαμβάνει τῶν νεανῶν ἡδοναὶ ἀρώντες* - - "Ομῶς δὲ προλέγω ὑμῖν ὅτι ἐσπεύδατε ἀνδρῶν ἀρετῶν πλεονάζοντες, ὥστε καλὰ τὸ εἶδος, ὥστε ἰσχυροὶ, τῇ τε ἡλικίᾳ καὶ κατὰ ἤδη, μετ' ἡτὴν δὲ ὑδὲνα ἔχοντες". adde XIX. p. 260. Ceterum XXII. negat se Rhetoricam reprehendere aut bonos Rhetoras, sed tantum malos oratores.

h) Synesius ibid.

i) Dio Orat. XI. p. 161.

k) Orat. III. de regno p. 38.

l) Orat. XIII. de exilio p. 219. † id. p. 221.

m) Philostratus I. de Sophist. p. 492.

n) Orat. XII. p. 198. XXXVI. p. 437. Confer *Τετραὰ* ejusdem laudata Philostrato.

*** Orat. XIV. p. 233.

o) Photius Cod. 209. & Svid. in *Δίῳ* narrant eum quoque leonina indutum.

p) Dio Orat. XII. p. 197. 199. XL. p. 493.

Philostratus eloquentiam Dionis laudaturus ait illum fuisse quoddam veluti ἀμαλθίας κέρας ἔ' λόγῳ, καὶ γὰρ καὶ ἡ περὶ αὐτοῦ οἷα καταβέβηται καὶ τὸς μὴ πρὸ Ἑλλήνων ἀκροβύτας. Idem alibi observat Hipodromum q) & cujus scripta adhuc supersunt Ælium r) Dionis dictionem fuisse imitatos.

II Existant ejus λόγοι sive Διατριβαὶ octoginta, eadem quas Photius Cod. 209. (licet alio quo hodie ordine) legit. Inveniuntur sane in his quædam μελέται ρητορικαί, sed pleraque sunt dissertationes sive tractationes breves argumenti Moralis, Politici ac Philosophici, tum Philologici quoque sive mixti, non orationes sive declamationes. Eas singulas ordine hic à me recensitas habes, addito numero duplici, è quibus major ordinem editionum, minor Photii respicit.

I. II. III. IV. (1. 2. 3. 4.) περὶ βασιλείας sive λόγοι βασιλικοί. *Dissertationes quatuor de regno sive de virtutibus Regiis ad Trajanum Imp. quem alloquitur diff. 3. pag. 36. ὡς γὰρ αὐτοκράτωρ & videntur scriptæ non diu post reditum ab exilio, unde adhuc ἀλήτῳ, Dio se appellat diff. I. p. 3. & p. 10. ὡς γὰρ ἔτυχον ἐν τῇ φυγῇ &c.* Oratio quarta clauditur elegantibus ac disertis caracteris genii avari, voluptatibus dediti atque ambitiosi.

V. (5.) Λιβυκὸς μῦθος. *Fabula Libyca* qualem Alexandro Magno * narratam à Diogene Cynico dixerat Oratione IV. p. 71. ubi male interpret: *fabulam illam in posterioribus recitabo.* Nam in Græco est: *consolantes ac benigne tractantes, illis fabulam deinde recitant.* De Libycis μῦθοις dixi nonnulla lib. II. cap. IX. §. 6. Hanc Libycam fabulam cum quatuor dissertationibus de regno Græcæ cum paucis notis suis excudendam dedit Jo. Caselius Rostoch. 1584. 8.

VI. (6.) Διογένης ἢ περὶ Τυραννίδος. *Diogenes sive de Tyrannide.* Continet Diogenis Cynici varia dicta & facta quibus hominum plerorumq; Tyrannorum præsertim (p. 93. seq.) vitam naturæ contrariam & difficilem sollicitamque reprehendit.

VII. (13.) Εὐβοϊκὸς ἢ Κυνηγός, Orditur à Venatoris pauperis & agricolæ ad cava Eubææ (quo appulsum se scribit vel fingit Dio) narratione de vita sua tenui ac simplici, nuptiisque filii, sed non minus felici &

Qq 2

hanc-

q) Philostr. de Sophist. p. 615.

r) id. p. 619.

* Eandem hanc esse cum illa cujus Orat. IV. de regno mentio est, male videtur negare Casaubonus, nam utrinque de voluptate sub specie mulieris se offerente agitur. Itaque & Photis observat hanc Libycam fabulam Orationibus de regno annexi & cum illis coherere.

honestā atque hospitali vitā in desertā ac montana regione, quam opulentissimorum in urbibus & satraparum ac regum. Deinde p. 120. seq. subjungit de opificiis, qualia colenda sint in urbe ad vitam facile & honeste ducendam. Adversus publicas & venales Græcorum libidines invehitur p. 126. seq. ineptum non minus quam detestandum illud σαφρῶν αἰνῆς φάρμακον esse testatur.

VIII. (7.) Διογένης ἡ περὶ ἀρετῆς. De virtute sermones, dicti in Æthiis à Diogene Cynico Corinthi.

IX. (8.) Διογένης, ἡ Γαθμικός. Eiusdem argumenti.

X. (9.) Διογένης ἡ περὶ οἰκετῶν Diogenis sermones cum homine sollicito quod servus ei aufugisset, & oraculum consulturo. Svadet autem ut discat prius se ipsum nosse antequam oraculum adeat, neque enim alioqui illo recte usurum esse. Ἐγὼ μὲν γὰρ αἰμά σε μὴδὲν διήσασθαι μακτείας, νῦν ἔχοντα.

XI. (10.) Τρωϊκός, ὑπὲρ Ἰλίου μὴ ἀλῶναι. De Ilio non captos declamator peringeniosa, dicta veluti ad Ilienses ad eximendum inveteratum errorem ex Homeri haustum fabulis, quem ex ipso Homero falsè conatur convincere & p. 161. seq. provocat ad Ægyptii cujusdam sacerdotis Onuphitenfis testimonium hæc & multa alia Græcorum deridentis, totamque rem è commentariis Ægyptiorum & antiquis γήλαις aliter longe emarrantis. Ante exilium hæc declamatio à Dione scripta videtur Casaubono. Laudatur à Synesio p. 41. Eustathio ad Iliad. δ. p. 350. Separatim edita est cum versione Laur. Rhodamanni ad calcem Quinti Smyrnæi. Hanov. 1604. 8. Nuper etiam Melchisedechio suo subjunxit Henricus Hulsius, Lugd. Bat. 1706. 8. De G. Henrici Ursini V. C. Oratione contraria, & de Godofr. Kirbachi dissertatione quam Diont opposuit, dixi lib. 2. c. 7. §. 10.

XII. (11.) Ολυμπικός, Oratio insignis dicta in Olympiis περὶ τῆς πρώτης & θεῶν ἐννοίας. Post longius exordium quo se præ Sophistis ἡρωικῶς depressit & cum iulula festivo confert ad quam convolant aviculæ, incipit pag. 199. seq. dicere de DEO & ejus sensu à natura homini insito omniumque gentium consensu, poetarum, legislatorum, * Philosophorum

* Philosophum p. 207. vocat προφήτην καὶ ἐξηγητὴν τῆς ἀθανάτου φύσεως: Et p. 228. quo magis pii futuri sint homines eo minus adhibituros esse thuris & sacrificiorum: ὅσω γὰρ αὖν εὐσεβεῖς εἰσι καὶ ὁσιώτεροι γένησθε, τοσάτω ἐλάττω ἐσσι παρ' ὑμῶν ἡ λατρευτός καὶ τὰ θυμαία καὶ τὰ σεφανώματα, καὶ θύετε ἐλάττω θυσίας, &c.

phorum & artificum quo imagines Deorum effinxere, rem à primis repetens mortalibus, quos docet ab initio statim fuisse *παρὰ χρόνον ἐμπροσθαμένους τῆς θείας φύσεως*. pag. 201. & spectaculo atque usu hujus universi velut mysteriis rerum divinum initiatos. Pag. 204. Epicureos perstringit Deum in inter mundia ablegantem. Pag. 209. sq. elegans est apostrophe ad Phidiam qui perelegantem sane Jovis imaginem Deo tamen ejusque Majestate longe indignam composuerat. Non minus ingeniosa sequitur ac diserta Phidiae Apologia.

XIII. (12.) *Περὶ Φυχῆς* sermo Athenis dictus, disputat exilium non esse malum, & pterosque homines neglecta virtute addiscere ea quæ nullius sint usus in vita.

XIV. & XV. (64. seq.) *Περὶ δαλείας καὶ ἐλευθερίας* dissertationes duæ, quibus docet libertatem consistere in recte agendo, & fortes bonos ac sapientes liberos esse ac nobiles, malos contra & ignavos esse ignobiles ac servos. Porro neminem natum hominem qui non in majoribus suis multos reperiret servos, multos nobiles si hoc illi inquirere daretur. Vide p. 238.

XVI. (66.) *Περὶ λύπης*, de animi ægritudine fugienda, & fortiter ferendis rebus adversis.

XVII. (67.) *πρὸς πλεονεξίας*, adversus avaritiam dissertatio, cui elegans præmittit exordium de eo, quod res quoque notissimas etiam atque etiam inculcare debeant Philosophi, quia à scientibus quoque bona præcepta raro observantur.

XVIII. (68.) *Περὶ λόγου ἀσκήσεως*, de dicendi exercitatione ad quendam è proceribus Romanis, qui senex à Dione rationem eloquentiæ comparandæ petierat. Svadet autem illi è Comicis Poëtis legere Menandrum, è Tragicis Euripidem, Homerum ante omnes: ex Historicis Thucydidem, Theopompum, Herodotum: Ex oratoribus Hyperidem potius & Æschinem atque Lycurgum quam Lysiam ac Demosthenem. E recentioribus Antipatrum, Theodorum, Plutionem, Cononemque. Neque prætereunda quæ subjungitur, ut reddat rationem quare non tantum antiquos illos extra aleam positos, sed quoque recentiores commendat p. 257. *αἱ γὰρ τῶν δυνάμεως καὶ πάντῃ ἀνέειν ἡμῖν ὀφελίμοι, ἢ ἐκ ἀνέντογχαίνομεν αὐτοῖς διδασκόμενοι πλεον γνῶμην ὥσπερ τοῖς παιδαίοις. ὑπὸ γὰρ τῷ δυνάσθαι π τῶν εἰρημένων ἀπάσαι, μάλιστα θάρρυνεν πρὸς τὸ τοῖς αὐτοῖς Πιπχερεῖν, ἢ καὶ ἡδίων πς ὁρᾶσθαι αὐτὸν ὅπως εἴτεται συγκρινόμενοι, ἢ καταδέεσθαι, ἐν ὅτε ἢ καὶ βελτίων φαίνεσθαι.* Horum animi virtutes vel ea nobis ratione conducunt, quod non legemus eas ita serviliter

quemadmodum veteres. Ex eo siquidem quod diſtorum aliqua audemus reprehendere, maxime fiduciam ſumimus ad conandum ſimilia. Certe & libentius ſe quis illi accommodat, quo cum comparatus non ſe credit inferiorem ſed nunquam & ſuperiorem viſum iri. Præcipue autem Socraticos conſulere jubet Dio, & ex his quem ſolum putat ſufficere viro Remp. gerenti Xenophontem, ejusque orationes Hiſtoriæ inſertas imitari.

XIX. (69.) περὶ τῆς αὐτῆς Φιληκοίας quod libentius alios auſcultet Rhetoras, quam auſcultari ſe ab aliis patiatur.

XX. (70.) περὶ ἀναχωρήσεως, ſecellu non indigere ſapientem, alios non juvari.

XXI. (71.) περὶ κάλλους, de pulchritudine virili male in muliebrem mutata molliem, diſſertatio ſive dialogus, ut perſonis appoſitis monſtravit Caſaubonus.

XXII. (72.) περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης. De bello & pace uti de aliis plerisque diſſerere & Philoſophos & Rhetores, ſed Philoſophos rectius.

XXIII. (73.) ὅτι εὐδαίμων ὁ σφός. Dialogus, quo probatur hominem ſapientem qui bono genio obſequitur eundem quoque eſſe felicem, de malis autem valere illud Homeri quod ex omnibus animalibus nullum ſit homine miſerius.

XXIV. (74.) περὶ εὐδαιμονίας, quod plerique de aliis rebus ſolliciti verā felicitatis ſtudium negligant.

XXV. (75.) περὶ τοῦ δαίμονος. Dialogus (extrema parte ut videtur mutilus) de genio, utrum extra hominem ſit & homo alius, uti qui fuerunt genii Rerump. Lacedæmoniis v. g. Lycurgus, Athenarum Piſiſtratus, Romanorum Numa, Carthaginienſium Hanno & Hannibal, Macedonum Alexander, Perſarum Darius & Cambyſes.

XXVI. (76.) περὶ τοῦ βελένδα. De conſultatione, quod ad eam peritia rerum ſit opus.

XXVII. (77.) ἀπαγγελίᾳ πρὸς τῶν ἐν συμποσίῳ, uti in convivio & publica panegyri, ita in vita vix audiri eos qui recta ſuadent.

XXVIII. (78.) Μελαγκόμας πρῶτος (τῇ πίζει β').

XXIX. (79.) Μελαγκόμας δεύτερος ſive ἐπιτάφιος, (τῇ πίζει δ') ambo hi ſermones floreſcente ætate à Dione compoſitæ (vide pag. 292.) celebrant defunctum nobilem athletam Tito Imp. charum Melancomam, Jatroclis adverſarium non minus pulchritudine quam robore ac virtute difficilique ceſtuum certamine præſtanti.

XXX. (80.) χαρίδემος. Conſolatio ſuper obitu Charidemi juvenis egregii anno ætatis 22. extincti ad Timarchū patrem, & fratrem minore

norem natu, Patri cognominem. Inducitur autem Charidemus ipse paullo ante mortem oratione duplici suos excitans, cujus prioris argumentum petiit à miseria præsentis vitæ veluti carceris, in quem à Diis intrusi & catenæ ex voluptate & ægritudine compositæ alligati simus pœnæ loco, utpote è Titanico sanguine omnes procreati (p. 300.) adeoque illis inimici, atque unde per mortem demum liberemur. Hanc orationem mox refellit altera quam ait se accepisse ab agricola quodam ἐν ἀγροίῳ πρὶ ρυθμῷ καὶ μέλει. In hac confertur vita cum convivio in quo Deorum nos excipit bonitas, convivarum stoliditas multos miseros facit, bonos per mortem DEus ad se vocat potandosnectare.

XXXI. (14.) Ῥοδιακός ad Rhodios Oratio disertissima, Photio vehementer & ex merito laudata, pluribus argumentis dissuadens fardidum & ingratum illorum * (& Atheniensium p. 346.) morem quo statum si cui recens decernerent, non ponebant novam, sed veteris alicuj⁹ deleta inscriptione, jussu prætoris nomen novum insculpebant pag. 312. Confer si placet Emundum Figrelum de statuis c. 28. pag. 238. seq. Ex hac oratione constat Rhodios illo tempore formam Reip. popularem habuisse p. 328. sub stratego seu prætore p. 312. 332. 337. 340. 351. 353. & tributariam tenuisse Cariam, partemque Lyciæ & alias præterea civitates p. 341. Romanis libertatem Rhodiorum Reip. relinquentibus p. 344. seq. E legibus Rhodiorum pag. 348. commemoratur hæc, quod carnifici nunquam liceret ingredi civitatem. Dissertationem suam de eo quod malam consuetudinem non possit defendere diuturnitas temporis, allegat p. 354.

XXXII. (15.) Πρὸς Ἀλεξανδρεῖς, Ad populum Alexandrinum, cujus indolem veri impatientem & ad nugas, voluptates & scommata pronam pluribus verbis perstringit, atque inprimis carpit quod spectaculis saltationibus & lascivis cantibus veluti ebrii & in stadio indecoro se gererent & immodicis indulgerent clamoribus plausibusq;. Urbem ipsam p. 372. laudat his verbis: ἡ γὰρ πόλις ὑμῶν τῷ μεγέθει καὶ τῷ τόπῳ πολλοὺς ὅσον ἀναφέρει τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον. Ἡ γὰρ Αἰγυπτίῳ ὑμῶν, τῇ λικνότητι ἐστίν, σώματις πολλῶς ἔστι, μᾶλλον ἢ πρὸς ἡμῶν. Sub Tito scripsisse hanc orationem colligas ex p. 380. ubi opponit τὸν νῦν ἀρχοῦντα παιδείᾳ καὶ λόγῳ πρὸς ἡμῶν. Neroni qui Musicus scitus & aurigator optimus videri volebat, atq; perfectissimus saltator. De eodem Nerone p. 383. uti de altero Imperatore pag. 391. seq. In hac Oratione p. 392. seq. Dio celebrat Theophi-

* De Corinthiis vide infra Orat. XXXVII.

lum quendam virum sapientem, qui Alexandrinorum stultitiam pertinacius fuerat silentio.

XXXIII. (16.) Ταρσικὸς πρῶτος ad Tarsenses, à quibus invitatum se ad dicendum ait dicturum ea, quæ ipsi fortassis male sint laturi: neque enim adulaturum illis, aut celebraturum externa eorum bona, quæ sine virtute civium & modestia nullius sint momenti. Præcipue exagit molles narium strepitus, quos in loquendo & canendo frequentat. Illos & indecore affectasse refert.

XXXIV. (17.) Ταρσικὸς δεύτερος, ad * Tarsenses eosdem tutori suo infestos, & Mallotis, Solensibus, Adanensibus atq; Egzenis exolos, neq; inter se concordēs. Pagina 423. *ἐγὼ δὲ τὴν συμβουλὴν αὐτῶν.* Ego vero bonum, inquit, Senatorem quidq; dignum sit præesse civitati, oportet. *omnia simplici animo excipere qua difficilia ac molesta occurrunt, maxime si convidia & plebis iram, & similem esse promontoriū portum efficientibus, quæ omni pelagi excipiant vim, interiora autem immota & tranquilla conservant: ita & expositum esse plebi etiam si aliquando irasci voluerit, etiam si male dicere, & quidlibet facere: nihil autem affici ab iis tumultibus, neque si quis laudibus, & propterea assolli, neque si contumelia affici videatur, de animi dejici magnitudine.* Pagina 425. non vultnt Tarsenses exemplo Jonum sanciant plebibus ne ullam ob rem magistratus accusare liceat, at vicissim inconsultum se docet eos qui Remp. gerunt, temere aut ob delicta levia exacerbare & ad iram adversus civitatem impellere.

XXXV. (18.) *Ἐν Κελαίνας τῆς Φρυγίας*, Oratio dicta Celæno opido Phrygiæ, in qua cum præfatus esset nonnulla de habitu Philoſophi & coma, quod non faciant virum sapientem, laudat Celæno prælata tamen illis Indorum felicitate quos fabulatur è fontibus olei, lactis & vini potatos vivere quadringentos annos, præcipue Brachmanum haurientium è fonte limpidissimo veritatis.

XXXVI. (19.) Βορυσθητικὸς λόγος, ὃν ἀνέγνω ἐν τῇ πατρίδι. *mo elegans recitatus in patria apud Prusæos, de iis quæ in exilio opidum Borysthenitarum (cujus res paucis perstringit) deambulantibus locutus est cum Callistrato rei bellicæ, Philosophiæ & artis dicendi perito, atque ut omnes Borysthenitæ Homeri amantissimo, & cum aliis.*

- * Observanda illorum temporum est consuetudo, per quam licuit Philosophis vel in publicis, cum in aliquam Græcorum urbem venissent, non solum de iis quæ ad mores pertinerent, pro concione verba facere, verum etiam publicis se immiscere interdu negotiis, & quod è re civium judicarent svadere. Sunt ejus argumenti aliquot Dionis orationes. If. Casaub. p. 65. ad Dion. Chrysost.

quodam ejusdem opidi cive Rhosone. Differit autem de divina gubernatione sive aurigatione & de civitate divina Deum hominesque confociante, occasione horum versuum Phocylidis:

- - - πόλις ἐν σκοπίῳ καὶ κόσμῳ

Οἰκῶσι σμικρὴ κρίστων Νίνε ἀφραίνεσης.

XXXVII. (10.) Κορινθιακός, sermo ad Corinthios qui ante undecim annos sermonibus Dionis capti statuam ei posuerant, & postea neque ab quam criminationem iterum dejecerant sive (sicut à Rhodiis ** Atheniensibus non raro factum) alii consecraverant.

XXXVIII. (21.) Πρὸς Νικομηδεὺς περὶ ὁμονίας τῆς πρὸς Νικαίης. Ad Nicomedienses (à quibus civitate donatus fuerat) oratio qua suadet ut propter communes Deos (p. 475. 481.) concordiam cum Nicæensibus solant, neque diutius cum illis de * primatu (p. 475.) Bithyniæ ut Athenæ olim & Sparta de Græciæ primatu decertent, sed potius bene faciendo ostendant se primam civitatum esse, neque per dissidia dent occasionem Optimatibus injuriarum impune exercendarum, aut Romanis politica delicta ridendi. Sufficere autem debere Nicomediæ quod metropolis appelletur, primatum vero cum Nicæa habeat communem. p. 479.

XXXIX. (22.) Περὶ ὁμονίας ἐν Νικαίᾳ, πεπωμένης τῆς εἰσεως. Ad Nicæenses (à quibus & ipse affectum se honore prædicat) Oratio à Dione dicta cum valetudine minus integra uteretur, adeoque brevior, qua eos post cessantem jam seditionem graviter monet de concordia servanda inter se. Claudit sermonem voto ad Deos civitatis conservatores & amicitiae ac concordiae præsides: Εὐχομαι δὴ τῷ π. Διονύσῳ καὶ Ἀπολλωνίῳ τῆς πόλεως, καὶ Ἡρακλεῖ τῷ κτίσῳ τῇδε πλὴν πόλιν, καὶ Διὶ πατρὶ, καὶ Ἀθηνᾷ καὶ Ἀφροδίτῃ καὶ Φιλίᾳ καὶ Ὁμονίᾳ καὶ Νεμείῳ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ὅσοις τῇδε τῆς ἡμέρας τῇδε τῇ πόλιν εἰαυτῆς ἐμβαλεῖν καὶ ἐρωτᾶν

R r

καὶ

Supra Orat. XXXI. Rhodiaca.

Nicæa primatus dignitatem obtinuisse videtur sub Domitiano, ut viri eruditi colligunt ex numo in cujus altera parte legitur Νικαίης πρῶτοι τῆς ἐπαρχίας. Vide Trifitan. T. 1. pag. 334. Neque tamen Nicomediæ utpote metropoli hunc primatum negabant Nicæenses, sed tantum ejusdem volebant & ipsi esse participes, ut utriusque civitatis ille esset communis. Sed Nicæni apud Senatum Romanum contra agentibus Nicomediensibus, causâ deinde decidisse videntur, nam ut Joannes Valens observat, in nullis postea numis hunc titulum sibi arrogavit Nicæa, quem passim Nicomedia Μητρόπολις καὶ πρώτη Πόντος καὶ Βιθυνίας gerit etiam in Domitiani numo apud Patin. pag. 165, & in pluribus aliis juniorum Imperatorum apud Jo. Harleuinum in numis urbium illustratis p. 356, seq.

καὶ μίαν γλῶσσην, καὶ ταυτὴ βέλεσθαι καὶ φρονεῖν, εἴσιν ἣ καὶ εἰδᾶ καὶ φιλοεικίαν ἐκβαλεῖν, ὥς αὖ ἐν ταῖς εὐδαιμονεστάταις καὶ δέξασθαι ἢ πᾶσι τοῖς λοιποῖς.

XL. (23.) ἐν τῇ πατρίδι περὶ τῆς πρὸς Ἀπαμειῖς ὁμοιοῦσας. Ad cives suos Prusæenses (dicta post plurium annorum exsilium) ut cum Apameensibus vicinis hoc desiderantibus & quorum portu Prusæi utebantur pacem & amicitiam alant. Nervæ sive Trajani benignitatem prædicat p. 498. ἀλλ' ὅμως φιλοφρονεῖται ὅτι αὐτοκράτωρ καὶ συνετάται ἀπάντων ἐμὴν παρέχον ὧν ἐγὼ ἐδεόμην, καὶ ἄλλοις αὖ ἐκείνοι ἐδέοντο. Domitiani tyrannus perstringitur p. 489. καὶ γὰρ ἦν γελοῖον μετὰ φυγὴν ἕτως μακρὰν καὶ πρὸς μακρὰ τοσαῦτα καὶ Τύραννον ἐχθρὸν δεῦρο ἀφικομένῳ δεσ.

XLI. (24.) Πρὸς Ἀπαμειῖς περὶ ὁμοιοῦσας. Ad Senatum populumque Apameensem (qui missis legatis reditum Dionī ab exilio gratulati fuerant eumque ad se invitarent.) Oratio brevis suadens amicitiam cum suis Prusæensibus.

XLII. (25.) Διάλεξις ἐν τῇ πατρίδι. Sermo brevis in patria Prusæ dictus quo ait se mirari quod Orationes suas multi tam libenter audiant & fere edificant, cum ipse nihil in his agnoscat præclari.

XLIII. (26.) Πολιτικός ἐν τῇ πατρίδι. Apologia sive exordium potius Apologiæ adversus inimicos qui ipsum perinde ut Socratem olim & Epaminondam calumniis in patria petierant.

XLIV. (27.) Φιλοφρονητικός πρὸς τὴν πατρίδα εἰσηγμένη αὐτὸς ὁ μᾶς. Oratio qua testatur nihil sibi jucundius esse quam à Patria amari quæ honoribus ut Patrem * ἀνδρὰ ἀγαθὸν καὶ ἴσον ἐστὶν εἶναι δεῖναι παρ' ἐκείνῳ τῆς δὲ τῆς πόλεως p. 509. & matrem & fratres cognatos ἀγαθούς, ita Dionem quoque auxerat. Diserte autem pag. 510. testatur etiam exuli ab aliis civitatibus oblata ampla munera & dignitates (confer XLI. p. 498.) sed præ patria nihil fuisse gratum nec acceptum, in quibus unice gaudet filium & patruelem & alios cognatos adolescentes autem eundem succrescere, & ad hanc virtute atque studio consequendam quoque cives adhortatur. Epistola ad Nervam Imp. in extremo huius Orat. memorata qua remitti se in patriam rogavit, cum Imperatoris responsione non exstat.

XLV. (28.) Ἀπολογισμὸς, ὅπως ἔλαβε πρὸς τὴν πατρίδα. Oratio

* Confer quæ de Patre suo refert XLVI. p. 518. 519. & de avo p. 543. Filii & avo mentio p. 522. filii iterum p. 542 & 543. ubi jam temp. in patria ille gerebat. Patris mortem commemorat XLVII. p. 529.

post mortem Domitiani ** ab exilio revocatus amicitia Nervæ Imp, quantum per morbum licuit, & deinceps Trajani usus sit in patriæ commodum & amplitudinem, idque unice se querere, licet malevolis aliud videatur. Pag. 515. docet Senatum Prusænsium illo tempore constitisse ex delectis viris centum.

XLVI. (29.) *Πρὸς τὸν Φίλοσοφον ἐν τῇ πατρίδι*, *antequam in patria philosopharetur*, ita enim hæc Oratio recte inscribitur apud Photium, dicta à Dione antequam exfularet, ad leniendos civium suorum animos, quorum aliqui orto ob caritatem annonæ tumultu lapidibus eum petere atque interficere & cremare ædesejus voluerunt.

XLVII. (30.) *Δημηγορία ἐν τῇ πατρίδι*, Oratio qua se in patria purgat adversus criminantes quod porticum & amplam domum ædificaret ornandæ civitati, non magis enim hoc esse tyrannicum quam quod indueretur purpura, comam aleret barbamque. Sic nec Stagiram voluisse uti beneficio Aristotelis qui è tenui vico felicem & nobilem civitatem facere volebat, & viros quosque excellentissimos Homerum, Pythagoram, Zenonem, Chrysippum, Cleanthem patria excedere maluisse quam patriæ injurias ut Socrates experiiri.

XLVIII. (31.) *Πολιτικός ἐν ἐκκλησίᾳ*, Oratio civilis dicta à Dione ad Cives Prusænses permittente Varinō * (procuratore Bithyniæ ut videtur) congregatos, svadensque Concordiam. Hic est *λογιστικὸς ἐκκλησιαστικός* quem memorat Synesius.

XLIX. (32.) *Παραίτησις δ' ἑχθρῶν ἐν βουλῇ* Recusatio Magistratus in senatu Patrio. Quoniam non sibi, nec forte Prusænsibus expediat diutius se apud illos versari, licet non diffitetur Philosopho dignum esse officium imperare hominibus, & Philosophos optime semper Remp. tractasse, quod multis exemplis docet.

L. (33.) *Περὶ τῶν ἐργῶν ἐν βουλῇ*, Oratio laudes senatus patrii complexa, quas ita procuj esse contendit ab adulatione, ut si falsæ sint, dicentis vituperationem referre non diffiteatur. Simul etiam filii sui tanquam in Magistratu vestigia majorum legentis meminit, eumque pro-

R r 2

prio

** Domitianum sibi infestum habuisse & reddidisse infestiores testatur Dio p. 512. his verbis: *πρὸς δὲ τοῖς ἅπασιν ἐχθρὸν ἀνεχόμενοι αὐτὸν δεῖνα, καὶ τὸν δεῖνα τῶν ἴσων τιμὴ καὶ δεσπότην ὀνομαζόμενον καὶ θεὸν παρὰ πᾶσιν Ἑλλήσι καὶ βαρβαροῖς, τὸ δὲ ἀληθὲς ὄντα δαίμονα ποτηρὸν, καὶ ταῦτα ἢ θωπεύων αὐτὸν καὶ τὴν ἐχθρὰν παρατρεφόμενος αἰπὰ ἐρεθίζων ἀντικρυς καίπερ ὄντα κακὰ, καὶ διὰ τῶν μέτρων νῦν εἶναι ἢ γράφειν, αἰπὰ εἰρηκῶς ἤδη καὶ γεγραφώς.*

* *κράτιστον* vocat p. 530. & p. 535. *ἡγεμένον*.

καὶ μίαν γνώμην, καὶ ταυτὴ βύλεισθαι καὶ Φρονεῖν, εἰσὶν ἧ καὶ εἰδὼς καὶ Φιλοεικίαν, ἐκβαλεῖν, ὡς ἂν ἐν τῆς εὐδαιμονιστέτης καὶ δέξας ἡ πόλις ἡ λοιπόν.

XL. (23.) ἐν τῇ πατρίδι περὶ τῆς πρὸς Ἀπαμείας ὁμοιοῦς. Ad cives suos Prusæenses (dicta post plurium annorum exsilium) ut cum Apameensibus vicinis hoc desiderantibus & quorum portu Prusæi utebantur pacem & amicitiam alant. Nervæ sive Trajani benignitatem prædicat p. 489. ἀλλ' ὅμως φιλανθρωπότητι ὧν αὐτοκράτωρ ἡ συνετάται ὅτι πάντων ἐμὸν παρῶν ὧν ἐγὼ εἰδέομαι, καὶ ἄλλοις ἂν ἐκείνοι εἰδόντο. Domitianii tyranni perstringitur p. 489. καὶ γὰρ ἦν γελοῖον μετὰ Φυγὴν ἕτως μακρὴν καὶ περὶ ματα τοσούτοι καὶ Τύραννον ἐχθρὸν δαῦρο ἀφικομένῳ &c.

XLI. (24.) Πρὸς Ἀπαμείας περὶ ὁμοιοῦς. Ad Senatū populūque Apameensem (qui missis legatis reditum Dionī ab exilio grati fuerant eumque ad se invitabant.) Oratio brevis svadens amicitiam cum suis Prusæensibus.

XLII. (25.) Διάλεξις ἐν τῇ πατρίδι. Sermo brevis in patria dictus quo ait se mirari quod Orationes suas multi tam libenter audirent & fere edificant, cum ipse nihil in his agnoscat præclari.

XLIII. (26.) Πολιτικός ἐν τῇ πατρίδι. Apologia sive exordium potius Apologiæ adversus inimicos qui ipsum perinde ut Socratem olim & Epaminondam calumniis in patria petierant.

XLIV. (27.) Φιλοφρονητικός πρὸς τὴν πατρίδα εἰσηγυμένη αὐτῷ μάς. Oratio qua testatur nihil sibi jucundius esse quam à Patria quæ honoribus ut Patrem * ἀνδρὰ ἀγαθὸν καὶ ὅσον ἐξ ἡ γένους πρῶτος τῆς δὲ τῆς πόλεως p. 509. & matrem & fratres cognatos & ceteros, ita Dionem quoque auxerat. Diserte autem pag. 510. testatur etiam exuli ab aliis civitatibus oblata ampla munera & dignitates (confer XLI. p. 498.) sed præ patria nihil fuisse gratum nec acceptum, quoniam unice gaudet filium & patruelem & alios cognatos adolescentes autem eundem succrescere, & ad hanc virtute atque studio consequendam quoque cives adhortatur. Epistola ad Nervam Imp. in extremo huius Orat. memorata qua remitti se in patriam rogavit, cum Imperatoris responsione non exstat.

XLV. (28.) Ἀπολογισμός, ὅπως ἔχρηκε πρὸς τὴν πατρίδα. Oratio

* Confer quæ de Patre suo refert XLVI. p. 518, 519. & de avo p. 543. Filius & cetera mentio p. 522. filii iterum p. 542 & 543. ubi jam temp. in patria ille getebat, patris mortem commemorat XLVII. p. 529.

post mortem Domitiani ** ab exilio revocatus amicitia Nervæ Imp, quantum per morbum licuit, & deinceps Trajani usus sit in patriæ com-
modum & amplitudinem, idque unice se querere, licet malevolis aliud videatur. Pag. 515. docet Senatum Prusænsium illo tempore consti-
tisse ex delectis viris centum.

XLVI. (29.) *Πρὸ ἑ φιλοσοφῆν ἐν τῇ πατρίδι*, *antequam in patria philosopharetur*, ita enim hæc Oratio recte inscribitur apud Photium, dicta à Dione antequam exsularet, ad leniendos civium suorum animos, quo-
rum aliqui orto ob caritatem annonæ tumultu lapidibus eum petere atque interficere & cremare ædesejus voluerunt.

XLVII. (30.) *Δημηγορία ἐν τῇ πατρίδι*, Oratio qua se in patria purgat adversus criminantes quod porticum & amplam domum ædifi-
caret ornandæ civitati, non magis enim hoc esse tyrannicum quam quod indueretur purpura, comam aleret barbamque. Sic nec Stagi-
ram voluisse uti beneficio Aristotelis qui è tenui vico felicem & nobi-
lem civitatem facere volebat, & viros quosque excellentissimos Ho-
merum, Pythagoram, Zenonem, Chrysippum, Cleanthem patria exce-
dere maluisse quam patriæ injurias ut Socrates experiri.

XLVIII. (31.) *Πολιτικός ἐν ἐκκλησίᾳ*, Oratio civilis dicta à Dio-
ne ad Cives Prusænses permittente Varino * (procuratore Bithyniæ
ut videtur) congregatos, svadensque Concordiam. Hic est λόγος
Ἐκκλησιαστικός quem memorat Synesius.

XLIX. (32.) *Παραίτησις δὲ χάρις ἐν βουλῇ* Recusatio Magistratus in
senatu Patrio. Quoniam non sibi, nec forte Prusænsibus expediat diu-
tius se apud illos versari, licet non diffitetur Philosopho dignum esse offi-
cium imperare hominibus, & Philosophos optime semper Remp. tra-
ctasse, quod multis exemplis docet.

L. (33.) *Περὶ τῶν ἔργων ἐν βουλῇ*, Oratio laudes senatus patrii
complexa, quas ita procul esse contendit ab adulatione, ut si falsæ sint, di-
centis vituperationem referre non diffiteatur. Simul etiam filii sui tan-
quam in Magistratu vestigia majorum legentis meminit, eumque pro-

Rr 2

prio

** Domitianum sibi infestum habuisse & reddidisse infestorem testatur Dio p. 512. his
verbis : πρὸς δὲ τῆτοις ἀπάσιν ἐχθρὸν ἀνεχόμενος αὐτὸν δῆνα, ἐδὲ τὸν δῆνα
τῶν ἴσων τινὰ καὶ δεσπότην ὀνομαζόμενον καὶ Θεὸν παρὰ πᾶσιν Ἑλλήσι καὶ βαρ-
βάροις, τὸ δὲ ἀληθὲς ὄντα δαίμονα πονηρὸν, καὶ ταῦτα ἑθελόντων αὐτὸν ἐδὲ
τὴν ἐχθρὰν παρατέμενος αἰὶα ἐρεδίζων ἀντικρυς καίπερ ὄντα κακὸν, μὰ Δι'
ἢ μέλλων νυν εἶναι ἢ γράφειν, αἰὶα εἰρηκῶς ἤδη καὶ γεγραφώς.

* *πράττειν* vocat p. 530. & p. 535. *ἡγεμῖνα*.

prio iudicio non patris auctoritate Kemp. gerere testatur. Hic est λος Dionis βαλευτικός Synefio laudatus.

LI. (34.) πρὸς Διόδωρον, In Diodorum quem ita optime laudare se existimat, si cives suos à quibus in Magistratus dignitatem evectus ille erat, prædicet.

LII. (35.) περὶ Αἰσχύλου καὶ Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου, ἢ περὶ τῶν Φιλοκτήτου πόνων. Censura tragoediae triplicis, ejusdem argumenti, quam Æschylus Sophocles & Euripides composuerant super Philoctetæ, quem ipsi eripuit Ulysses.

LIII. (36.) περὶ Ὀμήρου Laus Homeri Poëtæ, quam H. Stephanus etiam Græce præfixit luculento operi suo quo Homerum & alios Poëtas principes Heroici carminis exhibuit.

LIV. (37.) περὶ Σωκράτους. Socratis Philosophi breve encomium.

LV. (38.) περὶ Ὀμήρου καὶ Σωκράτους Dialogus de Socrate quæsi si Homeri fuerit discipulus atque imitator.

LVI. (39.) Ἀγαμέμνων ἢ περὶ βασιλείας. Dialogus de regno quod optime administraretur si Reges sapientum ut Agamemnon Nestor utantur consilio.

LVII. (40.) Νέστωρ sive de Nestoris magnificis dictis quibus Agamemnonem & Achillem usus ab Homero inducitur Iliad. 2, vers. 260, seq.

LVIII. (41.) Ἀχιλλεύς de Achille Chironis consilium temere spernante, qui in bello prudentia potius quam robore & celeritate prævalere esse svasit.

LIX. (42.) Φιλοκτήτης, Paraphrasis versuum quorundam Philoctetæ Æschyli vel Euripidis, quibus Ulysses Lemnum delatus ad Philoctetam accedit, Hercules arcum ei erepturus, sine quo Troja capi non poterat.

LX. (43.) Νέστωρ ἢ Δηάνειρα. Dialogus de Nesso Centauro Dejanira, quomodo illa fabula ab Archilocho & Sophocle tradita recte intelligi debeat.

LXI. (44.) χρυσηΐς. Dialogus de Chryseidis descriptione apud Homerum ex qua encomium ejus necit Dio.

LXII. (45.) περὶ βασιλείας καὶ τυραννίδος, Tyranni & boni Regis inter se collatio scripta ad quendam bonum principem sive Magistratum quem ita alloquitur p. 588. ὁ δ' ἀγαθὸς ἀρχὼν ὡς οὗτος οὐκ ἀποστήσει.

LXIII.

LXIII -- LXV. (46-48.) περὶ τύχης λόγοι γ'. Tres dissertationes de fortuna, quarum *prima* disputat fortunam omnia posse in vita humana, *secunda* & *tertia*, perverse ac præter rem ab hominibus fortunam accusari.

LXVI. -- LXVIII. (49-51.) περὶ δόξης λόγοι γ'. Dissertationes totidem de gloria, quarum *prima* docet vanum & plenum sollicitudinis esse studium gloriæ qua vulgo placere cupimus, altera dialogi more scripta velut inanem umbram merito à sapientibus negligi jubet. *Tertia* potius agit περὶ δόξης quatenus opinionem sonat illud vocabulum, quæ inter homines ut mirifice varia, sic fallax omnis & incerta est, nisi prudentia verum bonum amplecti svaserit.

LXIX. (52.) περὶ ἀρετῆς, Virtutem plerosque omnes laudare & admirari, paucos colere nisi metu legum fortasse adactos & impulsos.

LXX. (53.) περὶ φιλοσοφίας. Philosophiam non consistere in splendidis sermonibus sed in vita & actione serioque sapientiæ studio.

LXXI. (54.) περὶ φιλοσόφου. Philosophum esse qui antecellat reliquos homines cognitione & usu rerum non quarumcunque sed præclararum & utilium ad vitam felicem atque honestam.

LXXII. (55.) περὶ ἑὸς σχήματος. Habitum Philosophi multos, rem ipsam paucos habere, licet ob σχῆμα istud vulgus ad illos velut ceteræ aves ad noctuam advolent.

LXXIII. (56.) περὶ πίστεως. Quod multis exitio fuerit res magnas ipsis creditas insignemque fidem in illis positam fuisse.

LXXIV. (57.) περὶ ἀπιστίας. Dialogus ostendens quam periculosum sit aliis habere fidem, & amicos adsciscere: neque quicquam esse tam sacrosanctum in vita, quod non perfida hominum malitia violet. Prodiit separatim Græce & lat. Norimb. 1551. 8.

LXXV. (58.) περὶ νόμου, Legum encomium, quod in editione Græcolatina Paris. exhibetur non ut reliqua cum versione Naogeorgi, sed cum Fed. Morelli interpretatione, cum qua separatim prodierat ibid. 1598. 8.

LXXVI. (59.) περὶ ἔθους de consuetudine, quam confert cum lege scripta imo ei præfert.

LXXVII. seq. (60. 61.) περὶ φθόνου λόγοι β' Dialogo priore docet figulum figulo & alios artifices mutuo invidere, non autem gentios Philosophos. Posteriore, Philosophi hominis humanitatem & studium plures juvandi à livore alienum uberius persequitur.

LXXIX. (62.) *περὶ πλῆτος* [τῶν ἐν Κιλικίᾳ] Divitias neque rem neque urbem neque hominem felicem reddere posse.

LXXX. (63.) *περὶ ἐλευθερίας*. Plerosq; de libertate gloriae voluptatis, avaritiæ aut ambitionis compedibus victi servitutē ferre.

III. *Dionis Chrysostomi editiones.*

Græca, Friderici Turrifani Venet. A. 1551. 8. præmissa præfatio ad Rodolphum Pium Carpentem Cardinalem, & variis lectionibus Voluminis calcem adjectis. Hæc editio cum Bonav. Vulcanii castigationibus fuit in Bibl. Petri Francii V. C. In Thuano Catalogo memoratur etiam editio Wecheliana Paris. 1554. 4. sed Christianus Wechel scio an plures orationes Dionis Græce excudit, quam illas quas servis, servitute & libertate.

Latina, Thoma Naogeorgo interprete. Basil. apud Oporin. 1555. fol.

Per Hieronymum Zenarum Venet. 1585. fol. *Bibl. Bodlej.*

Græcolatina cum Synesii & Philostrati * Dione & Photii editionibus accensura, versione Naogeorgi & diatriba Isaaci Casauboni quæ Dionem octoginta λόγους percurrens complura loca emendat & illustrat. Quæ editionis habuit Fed. Morellus qui Græco Scholiaste usus & Venet. 1578. Græca cum duobus MSS. Codd. collata, atq; ipse scholia sive notæ nullas in calce voluminis adjunxit & versionem hinc inde castigavit. Paris. 1604. fol. Recusa est editio hæc ibid. 1623. fol. Omitto separatim editas Orationes IV. de regno, latine per Andream Mylium. Paris. 1578. 4. & Græce cum notis brevibus à Jo. Caselio ib. 1584. 8. Tertia versione Francisci Philelphi, latine Venet. ap. Bernardinū Venetum.

Proxime ut spero meliorem Dionis editionem debemus à Clarissimo *Wilhelmo Piers* Collegii Emanuelis quod Cantabrigiæ est, scio, qui ut ex specimine intellexi non impar huic instituto Græce gener recensenda, emendandam Naogeorgi versionem & scholia & notæ ca notasque succinctas atque castigationes singulis statim paginis sternendas in se suscepit.

IV. *Scripta deperdita Dionis sunt,*

Κώμης ἐγκώμιον cui Synesius laudem calvitii opposuit.

Dissertationes sive λόγοι πολλοὶ καὶ μικροὶ quos negat Photius pervenisse. In his fuere quædam ex compluribus illis quas in partibus

* Vitam Dionis à Philostrato scriptam latine vertit etiam Janus Cornarius, Basil. 1560.

ut se testatur Dio Orat. XLIII. p. 504. Tum illa καὶ τῶν Φιλιστίνων & altera πρὸς Μισσώνιον quas memorat Syhelsius in Dione p. 37. Illa item in qua laudavit Effenos id. p. 39. Oratio ad Prusæenses cujus meminit Dio XL. p. 487. (nisi intelligitur XLIII. vel seq.) Dissertatio quod maxime consuetudini non suffragatur temporis quo recepta est diuturnitas XL. p. 354.

Ἡ δὲ τῶν Ἀλεξάνδρου ἀρετῶν. De Alexandri virtutibus libri VIII. Svid. καὶ ὁμήρου πρὸς Πλάτωνα, Pro Homero adversus Platonem libri IV. id. Ἡ δὲ τοῦ Ἡρακλέους καὶ Πλάτωνος. Hercules & Platonis Encomium id. καὶ Φηροῦς ὁ κόσμος; an mundus interire possit? id.

Ἡ δὲ τῶν καὶ Dionis Cassio adscribit Svidas, sed nostro rectius Philo- & qui de illis tanquam exstantibus loquitur Antonius Bonfinius Historia Hungarica.

Oratio in Patria habita pro homine infelici quem adversus cognationumque injurias apud Prusæenses Dio defendit XLIII.

Oratio cui titulus μένων; & altera qua Tempe descripsit, atque Ἡ δὲ τῶν κίωνων ἐπὶ λαοῖς culicis. Synes.

Epistola ad Imperatorem Nervam cum Imperatoris responsione. p. 512. adde XL. p. 487.

Quod Dionis libenter voluisse Prusæensi civitati libertatem ab imperatore impetrare & ea de causa jam πηρὶ μακάρι λόγον testatur XLIII. Confer quæ de eodem avo suo p. 519.

V. Dionis huic Chrysostomo oportune subjungetur licet alio- junior alius hujus nominis, & illius de quo jam dixi, fortassis ne- CASSIUS. Hic cognomine ut est apud Svidam, Photiumque Cocceus sive Coccejanus a) ἐ Nicæa b) Bithynus fuit, gene- Prisci Mechanici conterraneus c) quanquam Joanni Xiphi- Dionem Chrysostomum cum nostro ut videtur confundenti,

à Pru-

meminit & Jo. Tzetzes in allegorica fabularum Homericarum expositione: τὴν τῆν ράβδον Πλάτωνα λυτίον ὀνομάζει. Λιτύς δὲ Κοκκειανὸς Κάσσιος Δίων λέγει. Fortasse Coccejanus dicitur ab avo suo (ita enim mihi persuado) Dione Chrysostomo de quo jam dixi. Cassicii Coccejani mentio in veteri inscrip- ptione ap. Fabretum p. 255.

Ipse lib. 75. p. 357. & Svidas ac Photius cod. 71.

Dio lib. 74. p. 845.

Jo. Xiphilinus in Epitome lib. 53. pag. 196. λέγω δὲ τὸ ἐκείνως ὡς ὁ Δίων ὁ Πρω- κείνως ὁ ἐπὶ τῷ Σεύρει καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῶν Ἀυτοκρατόρων γενόμενος, ἀλλ' ὡς τῶν ὁ Πιφίλινος.

à Prusa, altero Bithyniæ oppido vocatur Prusæus sive Prusæensis. Patrem habuit Apronianum e), qui sub Trajano & Adriano Imperatoribus præfuit provinciæ Ciliciæ f) & Dalmatiæ g) quoq;. Cum hoc in Cilicia versatus est h) postea in Italiam venit ac causas in foro egerit i) variosque honores gessit, à Commodi usque temporibus Senator urbis Romæ k), hinc sub Pertinace apud quem cum primis gratia habuit, etiam Strategus sive Prætor l) ad Consulatum primum evectus sub Septimio Severo m) postea sub Avito præfuit Asiæ: n) Pergamoni & Myrænæ sub Macrino: o) Africæ, Dalmatiæ, ac superiori Pannoniæ p) sub Alexandro Severo Mammææ F. Deniq; Romæ ejusdem Alexandri octavo Anno U. C. 982. secundum Consul, Anno CHRISTI 228.

VI. Ad historiam scribendam impulsus se refert somniq; in quoque instituto confirmatum se per aliud itemque aliud somnium, in quo ejus fide somnii immortalitatem quoque promittere operi suo non dubitet. Βεβλίοις πὶ περὶ τῶν οὐρανόων καὶ τῶν σημείων δι' ὧν ὁ Σεβῆρος τὰς πράξεις ἀρχὴν ἤλπισε χάριτας ἐθιμοσύνας κ. τ. λ. Cum librum q) in quo de somniis & prodigiis scripsissem, quorum causa Septimius Severus principis sperabat, eumque editum in lucem misissem ad Severum, illeque legisset, & miratus atque præclaris verbis ad me rescripsisset r) litteris sub vesperam acceptis, obdormi-

e) Nescio, quo auctore scribit Vossius de histor. Gr. II. 15. Cassium Apronianum ad se Consulatum sexto Imp. Hadriani anno U. C. 875. Nam in fastis Cassius Apronianus Consul legitur duodecimo anno Commodi U. C. 944.

f) Dio lib. 69. p. 788. Fallitur enim doctiss. Tillemontius, qui Tom. 3. Hist. Imperatorum p. 235. edit. Paris. Dionis nostri Patrem sub Commodio demum circa A. C. 180. Ciliciæ præfuisse scribit. Sane p. 820. Dio refert quidem se in Cilicia audivisse eum Sexto redditum, cujus eventum observavit sub Commodio. Sed ostendit ipsum longeprius Sexto redditum fuerat.

g) lib. 49. p. 413.

h) Lib. 72. p. 820.

i) Lib. 73. p. 835.

k) Lib. 72. p. 818. & 827.

l) Lib. 73. p. 835.

m) Lib. 76. p. 869.

n) Lib. 79. p. 915.

o) Photius cod. 71.

p) Lib. 49. p. 413 & lib. 80. p. 917. Photius cod. 71.

q) Pro Dione perperam Dionysium hoc anno habent quidam fasti. Adde Tillemont. pag. 217.

r) Lib. 73. p. 828. seq.

s) Ita puto reddenda verba: πολλὰ μοι καὶ καλὰ ἀντεπέστειλε, non ut interpretor: *ad multa rescripsisset Commodus*. Facile autem credo ejusmodi somnium obtigisse Dioni, nec minus credo somnium illud fuisse naturale, cum Dio lætus & Imperatoris litteras ac scriptum suum recogitans obdormisset,

vi. Tum dormienti mihi imperatum est divinitus ut historiam conficerem, quam obrem ea, de quibus nunc ago (de rebus Commodi Imp.) scripsi. Quae cum ipsi Severo & ceteris placerent maxime, statui illico cetera omnia, quae spectarent ad populum Rom. perscribere: ac propterea non amplius illa seorsim relinquenda, sed huic historiae visa sunt inferenda, ut à principio cuncta, quousque Fortuna sineret, uno opere perscripta relinquerem. Nam cum ego gravate hanc confessionem historiae reciperem, omninoque labori cedens eam recusarem, isthaec Dea (Fortuna) me confirmavit in somniis & recreavit, spemque bonam de tempore secuturo fecit, veluti quod superstitem historiam meam relicturum minimeque aboliturum esset. Quam ego Deam vita mea sortitus sum, ut videtur, inspectricem, eique me propterea consecravi. Huic adde, quae alio loco narrat referens extrema Antonini Caracallae: Εμοὶ δὲ καὶ πρὶν κ. τ. λ. Mibi vero s) antequam imperium adipisceretur (Antoninus Caracalla) praesignificatum est quodammodo à Patre ejus (Severo) futurum, ut hac conscriberem. Nam eo jam mortuo visus sum videre omnem exercitum pop. Romani armatum in magna planitie, atque ipsum Severum illic sedentem in colle atque in excelsa tribunali concionari apud milites, meque ante conspectum stare ejus, ut audirem, quae diceret. Quem cum ille vidisset, Huc, inquit, propius accede Dion, ut omnia, quae dicuntur, fiuntque, diligenter intelligere & perscribere possis. Historiam suam fere composuit Capuae t) quam urbem secessum sibi elegit, eoque, cum vacaret, divertit, à negotiis urbis remotus futurus. Materiam historiae scribendae collegit u) per annos decem, in componenda vero Historia alios duodecim annos insumsit, scribens ea x) quae vel vidit ipse, vel audivit, vel legit: nonnunquam etiam suam interponens sententiam, licet ab aliorum relatione diversam. Post Consulatum suum secundum y) in cujus temporis narratione etiam Historiae suae colophonem imposuit, ab Imperatore Alexandro Severo Mammeae F. dimissus est, quia pedibus laborabat, veniamque impetravit, ut reliquum vitae in patria exigeret, in qua (incertum quoto anno post) diem videtur obiisse supremum septuagenario aut propior aut major, utpote, qui per quadraginta circiter annos senatoriam dignitatem gessit.

Ss

VII. Scri-

s) Lib. 78. p. 884.

t) Lib. 76. p. 860.

u) Lib. 73. p. 829.

x) Lib. 53. p. 510.

y) Lib. 80. pag. 918. ubi Dio narrat somnio sibi illam dimissionem Deum significasse ex Biad. A. N. 163. 164.

VII. Scripsit libros LXXX. *Ῥωμαϊκῶν* 2) *ἱστορίαν*, *Historia* ab Aeneæ a) in Italiam adventu, usque ad annum U. C. 982. CHRISTI 228. quo ipse secundum, Alexander Severus Imp. titulum Consul fuit. A Commodi præcipue temporibus b) testis se singula accuratius perscripisse, quod iis ipse interfuerit ac singula etiam perspecta habuerit. Interciderunt autem libri primores XXX. cum priore parte libri XXXV. Desiderantur itidem libri triginta postea mihi ab LXI. usq; ad LXXX. exceptis, de quibus statim dicam, fragmenta & Epitome. Et jam Xiphilini ætate c) desiderabatur major pars eorum, quæ de Antonino Pio & Marco Vero noster scripserat. Exstat hodie, pars posterior libri XXXV, quæ incipit ab expeditione Luculliana contra Mithridatem Ponti, ac Tiridatem Armeniæ Regem susceptam U. C. 684. Tum libri proximi integri unus ac viginti, à XXXV. ad Proximi quatuor admodum manci à LV. ad LX. qui desinit in Caesaris Claudii Anno U. C. 806.

VIII. Exstat etiam Librorum à XXXV. usque ad LXXX. me ipsis fere Dionis verbis composita à JOANNE XIPHILINO P. P. a) auctorio, sub Imperatore Michaelē Duca, qui Imperio cessit A. C. 1070. Hic Xiphilinus non d) Patriarcha CPolitanus A. C. 1071.

2) Svidas in *Δίον*, ἔγραψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις π', διαμενῶνται δὲ καὶ τὰς. Idem in *ὡς ἐπίπαν*. *Δίον* ὁ συγγραφεὺς ἐν Ῥωμαϊκῶν β'. *ἱστορίαν* rebus Geticis, *Dio celeberrimus Scriptor Annalium*. Quamquam Joannes dicitur Dionem Chrysostomum qui Getica scripsit cum Dione Cassio confudisse.

a) Photius cod. 71.

b) Dio lib. 72. p. 826.

c) Xiphilinus p. 361. Ἰστέον ὅτι τὰ περὶ τῶν Ἀντωνίνου καὶ Σευσεῦς ἐν τοῖς ἀντιγράφοις *Δίωνος* ἔχ. εὐρίσκεται πωρόντων τι ὡς εἰκὸς τῶν βιβλίων, ὥς ἐχοντο ἀπὸ τῶν τὸν ἱστορίαν σχεδὸν σύμψασαν. Idem p. 362. ἢ σώζεται δὲ καὶ ἕμετα *Ἀντωνίνου* ἀρξάντι. Μαρκῶν Βήρη τὰ πρῶτα τῶν ἱστορημένων, ὅσα περὶ τοῦ Ἀντωνίνου Κομμεδέως γόν, ὃν ὁ Μάρκος γαμβρὸν ἐποίησεν, ἐπραξεν αὐτὸς, καὶ ἀπὸ αὐτοῦ εἰς τὸν κατὰ Οὐελογαίαν πόλεμον ὑπὸ τῶν πεντηκῶν πεμφθεὶς ἰδρᾶσαι. *his Sam. Petiti locum lib. 2. Obs. c. 3. p. 185. R. David Ganz referens narrat de matre, quæ circa Antonini Pii tempora quinionem enixa est liberorum, hanc auctorem DIONYSIUS is autem est meo quidem iudicio Dio Cassius, quem etiam in rebus Titi citat testem. Sed credat Judæus Apella, non ego: nam vides, quæ ista præne ad verbum in Julio Capitolino esse descripta. Adde quod diu est opus, in his Cassii libri, in quibus Antonini Pii res gestæ referantur, desiderantur. Nec enim Xiphilinus, Constantinus Porphyrogeneta aut Zonaras eos habuerunt.*

d) Ita Tillemontius, ne dicam de H. Stephano, G. Vossio & aliis, quos reprehendit nomine Consensus Gallicus Xiphilini interpres & Guil. Caveus *Hist. Liter. Scriptor Eccles.* ad A. C. 1066.

Augusti vita functus, sed Joannis Xiphilini Patriarchæ fratris filius , e) atq; si Mottanum Vayerū audimus Monachus CPolitanus fuit f) ut jam pridem ante præstantiss. Caveum Guil. Blanco latino Xiphilini interpreti fuit observatum, nec librorum Dionis distinctiones servavit, sed singulis Imperatoribus g) Τμήματα tribuit singula. Omisit etiam plerumque quod dolendum, notationem temporum per consules, Dionem in libris, quos habemus integros, diligenter observatam, nec dubitat Dionem interdum reprehendere, cui jam objicit, quod aduletur Imperatoribus h) , jam eum accusat, quod contra Polybii exemplum frequens nimis sit in prodigiis commemorandis, i) jam super legione fulminatrice arguit mendacii k). Ex aliis itidem scriptoribus aliquando vel supplere vel emendare conatur Dionem, ut ex Plutarchi parallelis, l) Eusebio ac m) Quadrato.

IX. Præter Xiphilinum Zonaras quoque in annalibus suis Epitomen quandam Dionis exhibere videtur; nam in Imperatorum Romanorum gestis hunc unice sequitur & nonnulla etiam Xiphilino omissa nos docet, ut jam à Vossio n) ac Tillemontio * observatum. Non mediocriter vero ad Dionis existimationem facit. quod historia Romana à temporibus, quibus ille definit, ad Constantinum usque longe est incertior perplexiorque. o) *Nam Herodiani historia elegantissima quidem sed parum exacta est, præcipue in temporum notatione. Lampridius & reliqui qui historiam Augustam sub initium sæculi à CHRISTO quartæ composuerunt, vix digni sunt nomine historicorum. Aurelius Victor & Eutropius nihil fere egerunt aliud, quam ut hos circa ejusdem sæculi extrema in compendium mitterent. Zosimus denique, qui circa finem quinti scripsit, propter ætatem, qua vixit, indignior est fide, ma-*

S s 2

gigno

e) Xiphilinus in Augusto p. 196. λέγω γὰρ τὴν ἐκείνῃ ὡς ὁ Διὶ ἀνὰ ὡς Ἰωάννης ὁ Ἐπιφάνης ἀδελφὸς αὐτῶν τῶν Πατριάρχων ἐπὶ δὲ Μιχαὴλ Ἀυτοκράτορος τῆς Ἀρκίας τὴν ἐπιτομὴν ταύτην τῶν βιβλίων τῶν Διὶ συντάττονται.

f) T. 1. Opp. p. 324. edit. in fol.

g) Id. p. 160.

h) Id. in Cæfare p. 157. seq.

i) Id. p. 171. & p. 186.

k) In M. Antonino p. 366. seq.

l) In Cæfare p. 157.

m) In Antonino Pio p. 361.

n) Vossius Hist. Gr. lib. 2. c. 27.

* Tillemont. T. 3. Hist. Imperator. p. 239.

o) Tillemont. ibid. qui Dionem Herodiano iterum præfert p. 602. nota 20. ad vitam L. Septimii Severi & p. 614. nota 2. & 4. in vitam Macrini.

gionque propter errores quibus vel malis se commentarii, vel bonis male usum de-
 fras. Dio contra diligenter tempora annotavit & res ipsas cum iudicio
 digessit, sed & accuratus est in describendis comitiis p) constituto
 Magistratum aliisque ad jus publicum Romanum spectantibus, &
 pompa Imperatorum funebri & Apotheosi: arcanorum præterea
 perii industrius & gnarus observator. In rebus tamen Trajani non
 magna fide dignum esse & maligno in Trajani memoriam auctore
 contendit H. Dodvvelus, quem vide præest. Cambdeniana IV. *Θ*
 gatur *ὁ Δίων ἐν τοῖς περὶ Σευρή* à Zonara T. 3. p. 7.

X. Excerpta è Dionis libris posterioribus XIX. à Theodosio
 dam, qui se *μικρὸν* vocat, servata & à Leunclavio Græce ac latine
 Dione edita sunt, & perinde, ut Zonaras, ostendunt, Xiphilinum
 dam notatu digna sicco pede præterisse, quod magis etiam ex Petri
 nis, de quibus mox excerptis & integris Dionis libris superstitibus
 Quinam sit iste Theodosius, incertum est, forte idem cum Theo-
 Alexandrino Grammatico, cujus scholia inedita legi ad Dionem
 Thracem. In Friderici quidem Sylburgii codice excerptorum
 nomen ejus notatum fuit his verbis: *Θεοδοσιῶν ὁ μικρὸς ὁ ἑρμηνεύων*
τὸν Διον.

XI. Alia excerpta è prioribus libris XXXIV. jussu Constantini
 Porphyrogeniti confecta græcè cum notis edidit *Eubius Ursinus* in
 excerpta de legationibus Antvverp. 1582. 4. Græcè & latine cum
 ne sua Dioni subjecit Jo. Leunclavius p. 919. - 932. His in nota
 nis editione adjungenda erunt altera excerpta quamplurima ex
 bus & posterioribus petita libris & ejusdem Constantini auspiciis
 quæ cum versione & notis suis edidit *Henr. Valesius* in excerptis Petri
 nis de virtutibus & vitiis Paris. 1624. 4. pag. 569. - 769. His do-
 mus editor pag. 770. varia fragmenta Dionis è Glossario veteri non
 Svida, Zonara, Cedreno, Tzetza in Lycophronem & Tzetzae Chilo-
 bus à se collecta Græcè subjungit. Nonnulla excerptorum à Val-
 editorum loca illustrat *Jacobus Palmerius* in exercitationibus ad optime
 auctores Græcos.

XII. Scripserat itidem Dio noster (1) librum de somniis & pro-
 digiis, qua Septimio Severo imperium portenderunt, de quo vide, quæ supra
 (2) De rebus Commodi Imp. librum, cujus ibidem mentio facta est
 Librum de rebus Trajani Imperat. *περὶ τῆς Τραϊανῆς*, cujus memin-
 it *Svidas*

p) Confer Mottanum Vayerum in judicio de Historicis T. 1. p. 325. seq.

hæc tria opuscula non dubito ab auctore postea inserta fuisse majori Historiæ Romanæ. Notat præterea Svidas Dionem nostrum scribere (4) *Persica* (5) *Ἐνόδια* sive quæ in itinere sibi contigerunt (H Wollegit *διόδια* itineraria) & (6) *Getica*: Sed in Geticis lapsus memoria Svidas, nam Dioni Prusæo *Getica* tribuit Philostratus lib. I. de sophist. γ. 1. ας ἡ ἰστορία ἰκανὴς ἦν συγγράφειν, δηλοῖ τὰ * Γετικά. Quibus his *Βορυσθενικὸν λόγον* respici putat Casaubonus, qui inter Dionis Chrysostomi Orationes est XXXVI. Sed aliud opus fuisse innuit Jornandes de rebus Geticis c. 5. ut refert Dio, qui historias eorum (Gothorum) ante *Græco stylo composuit* & cap. 9. *Dio historicus & antiquitatum diligentissimus inquisitor, qui operi suo Getica titulum dedit, regem Getis post tempora multa memorat nomine Telephum.*

Denique Svidas inter scripta nostri refert vitam *Philosophi Arriani* exstare cum primis optem, licet Senecæ, Bruti, Ciceronis paræquum se præstat Dio censorem in scriptis, quæ habemus: unde v. Francisco Pithæo in Pithœanis, Justo Lipsio q) aliisque.

XIII. Editiones Dionis Casstii.

Paris. five Divione 1548. fol. per Robertum Stephanum, unico eoque emendoso, r) ut queritur, codice usum, cum castigationibus Sæpius & H. Stephani filii. In hac nitida editione non defunt liber LIX. & LX, sed tantummodo ex libris 57. & 58. unus factus est quinquagesimus septimus, & ex 59. ac 60. iidem unus quinquagesimus octavus, ut observatum Xylandro, qui hos quatuor libros admodum utiles ad nos pervenisse notavit.

Corneli⁹ Beughem in incunabilis Typographicis p. 53. memorat Dionis Historiæ Romanæ libros XLVI. latine factos per Franciscum Piccolomineum - - 1489. 4. Piccolominei hujus mentio in Politiani Epistolis, sed versio ista mihi nunquam visa est, pro XLVI autem ipso legendum XXVI. Antonius Teisserius in elogiis Thuaneis T. I. pag. 203. inter scripta edita Arnoldi Peraxyli primo loco memorat Dionis Cocceji Romanæ Historiæ libros XXII. Sed eam versionem Gesnerus in Bibl. p. 92. b. à Peraxylo expectare jubet, utrum un-

ss 3

quam

Anton. Bonfinius Decad. 1. rer. Hungaricar. lib. 2. p. 23. *Dion, qui Getica scripsit, multo post tempore Gothos Telephum Herculis filium quem ex Ange sorore Priami suk-rat, non modo Getica sed Mysia quoque Europica Regem habuisse tradit.*

Vid. Martin. Hanckium de Rom. rerum scriptoribus lib. 1. p. 126. seq.

De hoc Codice MS. Dionis qui exstat in Bibliotheca Regis Christianissimi, vide Antoni Pagii Criticam Annalium Baronii ad A. C. 1. num. 1,

quam edita sit merito dubitat Clariss. Baylius in Lexico, ubi raxylo agit.

1. E *Guil. Xylandri* versione cum ejus s) notis libri *XXVI*. Dionis pro re Basil. ap. Jo. Oporinum 1558. fol. & Lugd. 1559. 8.

2. E versione ejusdem *Xylandri* à Jo. *Leunclavio* emendata Franco Mœn. 1592. 8. apud A. Wecheli heredes.

Georgius quoque *Merula* historiam de conflagratione *Vesuvii* mo Dione transtulit, ut notavit *Gesnerus*: & Dionis *Trajanum* *ciscus Philadelphus* latine vertit. Vide *Vossium* de Hist. latinis p.

Gracolatina 1.) cum *Xylandri* versione, addito *Xiphilino* cum tratione *Blanci* Genev. 1592. fol. apud *Henr. Stephanum* cum c stigationibus.

2. Cum *Xylandri* versione à Jo. *Leunclavio* emendata, & *Xiphilini* me (sed omiſſis reliquis, eorum tantum librorum Dionis, q tercciderunt) cum *Blanci* translatione castigata per eundem claviu, tum excerptis *Theodosii* *exigui*, & excerptis de legatio cum *Leunclavii* versione, notisque ac castigationibus in Dio quidem *Rob. Stephani* ac *Xylandri*: in *Xiphilini* ejusdem *Xyl dri*, *H. Stephani* & *Frid. Sylburgii*, in utrumq; Jo. *Leunclavi* eclogas legationum *Fulvii Ursini*. Præmisit *Leunclavio* e Chronologiam *Consulumq;* notationem libris singulis ex *Qu* Confer *H. Norisii* Epistolam consulare. Prodiit hæc editio ptoris egregii editio *Hanoviz* typis *Wechel*. 1606. fol.

Nova *Ætodoris*, quam pararunt aliquot ante annos *Huguetani* in *Belgio* Act. Erudit. 1701. pag. 430.) in herba ipsa periit. Loca quæ Dionis è Codice *Mediceo* feliciter emendata atque suppleta à *Jacobo Gronovio* in supplementis, quæ vocat lacunarum in *Æne* ctico, *Dione Cassio*, & *Arriano* de expeditione *Alexandri* *Bat*. 1675. 8. pag. 41. -- 159.

XIV. Editiones *Xiphilini*.

Græca

Roberti Stephani A. 1551. quarta forma majore, typis *Regiis*.

Latina

Ex *Guil. Blanci* *Albiensis* translatione. Basil. 1558. fol. cum *Dione* t sione *Xylandri*. Epistola dedicatoria *Blanci* ad *Georgium Arme* cum *Cardinalem* data est *Romæ*. 1550. 7. Calend. Mart.

•) *Vignolius Marvillius* T. 1. Misc. p. 191. *Xylander* *savant* *Græc* *vendoit* *pour* *un* *peu* *de* *son* *peu* *ses* *notes* *sur* *Dion* *Cassius*.

Nervam Trajanum & Adrianum Xiphilini è *Georgii Merula* Alexandrini versione edidit Rob. Stephanus Paris. 1544. 8. cum *Ælio Spartiano* & aliis scriptoribus Historiæ Augustæ. 3. Voluminibus.

Græculatione cum Blanci versione Paris. 1552. 4. edente H. Stephano & 1592. fol.

In Historiæ Augustæ scriptoribus Græcis & latinis, quos edidit idem H. Stephanus A. 1564. 8. quatuor Voluminibus.

In Romanæ Historiæ scriptoribus Græcis minoribus opera *Frid. Sylburgii* Viterensis. Francof. apud A. Wechelii hæredes 1590. fol. in hac collectione præter Fastos Siculos & Capitolinos, Eutropium cum *Petronii* Græca Metaphrasi, Herodianum, Zosimum, Juliani Cæsares, Olympiodori *ἐκλογαί* è Photii cod. LXXX. & è Svida excerptas Cæsarum vitas habetur Xiphilinus cum versione Blanci per Xylandrum & Sylburgium emendata, additis ad calcem libri eorundem notis ac Sylburgii præcipue, qui codicem Palatinum MS. & varias auditorum observationes contulit. Editus præterea cum Dione Xiphilinus, ut paulo ante dixi, in edit. Wicheliana A. 1606. fol.

Xiphilinum transtulit ex Italico Nicolai Leonicensi Ferrariensis, *Claudius Roserius* Paris. 1542. fol. Deinde è latino *Antonius de Bantaleone*, Advocatus in Provincia. Paris. 1610. 4.

Historie Romaine écrite par Xiphilin par Zonare & par Zosime, traduite sur les Originaux Grecs par *Mr. Cousin*, President en la cour des Monnoyes. à Paris. 1678. 4.

Dionem reddidit *Leonicenus* cujus jam memini Venet. 1533. 4. Xiphilinum *Franciscus Baldelli*. Venet. 1585. 4.

Interprete *Manningo* Xiphilinus prodit Lond. 1704. 8. duobus Voluminibus.

XV. Dionis Cassii ætate vixit ENCOLPIUS, quo familiaris usus Imperatorem Alexandrum Severum testatur Lampridius cap. 17. cumque inter eos qui Alex. Severi vitam scripserunt refert cap. 48. Hinc inter Historicos latinos Encolpium celebravit Vossius vir præstantissimus. At si credimus Elioto equiti Anglo, Græce scripsit non latine. Prodiit enim Anno 1549. Londini libellus Anglicanus *Imago Imperii*, sive *the image of Governace* inscriptus, quem in Epistola ad Proceres Anglicanos dedicatoria è græco sermone transtulisse se ait *Thomas Eliotus* Eques auratus, atq; exemplar græcum commodato accepisse à Clarissimo quodam Neapolitano cui nomen Pudericus. Auctorem libelli as-

firmat

serit fuisse Encolpium, Alexandro Severo à Commentariis. alicujus recentioris commentum libellum istum fuisse, utcumque sane Lampri-
 di subinde satis concordem, non dubito, inquit Seldenus in notis ad Eurycl.
 p. 174. At Vir Clariss. Humfredus Hody ab ipso Elioto totum scriptum
 suppositum & confictum suspicatur. Ita enim ille lib. I. de Biblioth. Ori-
 ginalibus p. 108. *Historia Encolpii, quam citamus, prorsus ignota est viri illu-
 stratis, neque multis inter nostrates (Anglos) quorum lingua sola habetur, non
 forsan uni tantum aut alteri. Ex Græco vero in sermonem Anglicanum trans-
 est (si ipsi titulo fides) à Thoma Elyoto Medico, & edita Anno 1549. Sed non
 doleant viri eruditi, lingua solum Anglicana Historiam istam exstare. Eius
 enim ex Lampridio appareat exstirrisse olim Historiam Vitæ Alexandri Severi
 colpio scriptam, tamen fidem dederim, non illius hanc esse, sed ab aliquo Chry-
 colpo conversam, Neque Orationes quæ in ea multa habentur ex Elyoto
 eo converse sunt, sed ab ipso, crede mihi, Elyoto compositæ. Scio ego homi-
 nium, & Orationes consingendi morem ex aliis ejus scriptis. Imo totum
 ipso Elyoto compositum fuisse, mihi ego facile persuadeo, quamvis præ-
 bili quodam Neapolitano exemplar Græcum se mutuo accepisse. De his
 plene nos alibi. Sed fatis citius concessit vir longiore vita dignissimus
 ipso Anno 1707. itaque Antiquitates ejus Alexandrinas & alia
 ra ingenii monumenta incassum fortasse expectamus.*

XVI. Præter Dionem Cassium de quo jam dixi, & Dionem
 Chrysostomum cujus quoque meminit M. Antoninus lib. 1. scilicet
 Arrianus Epictetearum diss. lib. III. cap. 23. fuere & alii Diones,
 Alexandrinus ad Romanos legatus, cujus à Ptolemæo Avleta ex-
 meminit Dio Cassius lib. 39. pag. 98. Dio Alex. Philosophus Acad-
 emicus. Cic. IV. Acad. quæst. Is ipse an alius Dio Alexandrinus
 allegat Zenobius in proverb. V. 54. & Apostolius XIX. 24. Idem
 tur etiam ab Apostolio XV. 3. & Svida in ἑξῆς ἡγεμῶν laudari &
 δευτέρως συντάξας & in Scholiis ad Nicandrum ἐν τῷ πρώτῳ τῆς ἑξῆς
 τῆς ἑξῆς. Fuit & Dio Colophonius qui inter scriptores de re rustica
 tur à Plinio Varrone & Columella: Dio Chius tibicen apud A-
 XIV. p. 638. Dio Diapyrus cujus meminit Timocles Comicus apud
 dem lib. IX. p. 407. Dio Ephesius Philosophus in veteri inscrip-
 Sponium p. 126. Misc. Dio Epidaurius de quo Pausan. X. p. 310.
 Dio Hipparini F. Syracusanus de quo dixi in Philosophis
 Platonici lib. III. cap. 3.

CAPUT XI.

DE PLUTARCHO Chæronensi & Lampria.

Plutarchi atas & vita. 1. Lampria liber de ejus scriptis. 2. Plutarchi Vita parallela. 3. Scripta Moralia ordine recensita. 4. Scripta deperdita. 5. Editiones. 6. Alii Plutarchi. 7. Index scriptorum à Plutarcho allegatorum, longe quam in editione Parisiensi plenior.

I.

PLUTARCHUS è Chæronea Bœotiz, Philosophus, à Nero-
nis temporibus ad Hadrianum usque claruit, sub quo jam
senex constitutus est a) procurator Græciæ : Consulari-
bus antea ornamentis auctus à Trajano b) quem etiam in-
stituisse c) sunt qui referunt, & Illyrio præpositus. Præceptorem ha-
buit Ammonium qui Athenis vita excessit. Hujus Magistri sui & suam
ipsius vitam Plutarchum sparsim in scriptis suis exposuisse notat Euna-
pius d) in præmio. Sed de Ammonio pleraque nos fugiunt, quia

T t

inter-

- a) Syncellus p. 349. Πλάταρχος ὁ Χαλκιδεὺς Φιλόσοφος ἐπιτροπεύων Ἑλλάδι ὑπὸ
ἡ αυτοκρατορίας κατεστάνη γηραιός.
- b) Suid. μεταδὲς δὲ αὐτῷ Τραϊανὸς τῆς τῶν ὑπᾶτων ἀξίας, προσέταξε μηδὲνα τῶν
κατὰ τὴν Ἱλλυρίδα ἀρχόντων παρὲς τῆς αὐτῆς γνώμης τι διαπραττεῖσθαι. Hinc
Plutarchum Hypatæ in Thessalia larem fixisse conjiciebat Sam. Petitus II. 10. Ob-
serv. Archontis se munere functum testatur Plutarchus ipse VI. 8. sympol. p. 693.
- c) Jo. Sarisberienfis V. I. Policratici, de Plutarcho : *Fidelis in sententiis, in verbis lucu-
lentus, & in sacratio potius tantus arbiter, ut facile Traiani præceptorem possi agno-
scere.* Ibidem Epistolam ejus ad Trajanum refert, sed quæ supposita esse videtur,
ut infra dicam. Vide Rualdum in vita Plutarchi cap. 15.
- d) Eunapii verba sunt : αὐτίκα ἔν θεσπέσι Πλάταρχος τόντε ἑαυτῆ βίαν ἀνα-
γράφει τοῖς βιβλίοις ἐν διεσπαρμένῳ, καὶ τὸν τῆ διδασκαλίας, καὶ ὅτι γε ἡμῶν
νῦν Ἀθήνησιν ἐτελέετα ἡ βίαν προσεπικόν. Καίτοι γε τὸ κάλλιστον αὐτῆ τῶν συγ-
γραμμάτων εἰσὶν οἱ καλέμενοι παρὰ πολλοὺς βίοι τῶν αἰσίων κατὰ ἔργα καὶ πρά-
ξεις ἀνδρῶν, ἀλλὰ τὸν ἴδιον καὶ τὸν τῆ διδασκαλίας καθ' ἑκάστην τῶν βιβλίων ἐγ-
κατέσπειρεν, ὥς εἰ τις ἐξυδερκεῖ περὶ ταῦτα καὶ ἀνχνεύων κατὰ τὸ προσπι-
πτον καὶ φαινόμενον, καὶ σωφρόνως τὰ κατὰ μέγεθος ἀναλέγοιτο, δύνασθαι τὰ
πλεῖστα τῶν βεβιωμένων αὐτοῖς εἰδέναι.

interciderunt Plutarchi multa & in his liber cui erat titulus *Ἀμύμων* ἡ πόλις & μὴ ἡδὲ αὖτε ἡ κακία συνείναι. De Plutarcho ipso quæ in scriptis ejus superstitibus potuit indagare, non indiligerenter collegit *Joannes Rualdus* in erudito libro de Plutarchi vita quæ Parisiensi hujus operum editioni A. 1624. fol. adjungi solet. Videndi præterea *Martinus Hanckius* libro utroque de Romanorum rerum scriptoribus c. 12. *Decius Celer* libro de vita Plutarchi Patav. 1617. 8. & *Joannes Jonsius* III. 6. de scriptoribus Hist. Philosophicæ, *Vossius* item libro II. de Hist. Græcis c. 10. & *Tillemontius* T. 2. Hist. Imperatorum pag. 475. seq. Ut omittam editores vel interpretes, *Xylandrum*, *H. Stephanum*, *Amiotum* & *A. Dacerium*. Proavus Plutarchi fuit *Nicarchus*, avus *Lamprias*: uxor *Timoxena*, filii *Lamprias*, *Avtobulus*, *Plutarchus* & *Chæron* sive *Charon*, filia *Timoxena* & fortassis e) *Eurydice*, cui & *Polliano* illius marito conjugalia præcepta inscripsit. Patris nomen qui apud *Chæronenses* magistratum gessit, ignoratur: *Socer Alexion*: *Fratris* vel *sororis* filii sive nepotes *Sextus Chæroneus* & *Cornelius Fronto* qui *M. Antoninum* erudiverunt: filius *Frontonidis* (quæ *Frontonis* soror) atque adeo *Plutarchi* pronepos *Longinus*. Etiam *Apulejus* è posteris se *Plutarchi* esse prædicat lib. 1. *Metamorphos.* Affinitate juncti fuere *Craton*, *Patrocles*, *Firmus*. f) *Amici* complures, in his *C. Sossius Senecio* apud *Trajanum* gratosus & quater *Consul*, cui *Vitas Parallelas* inscripsit, & *Philosophus Favorinus* multitudinem scriptorum ejus æmulatus. g) *Servus* habuit *Onesimum*, ut è *Galeno* viri docti observarunt. Romæ docentem audivit inter alios *L. Junius Arulenus Rusticus*, quem deinde *Domitianus* sustulit. Quanta quamque varia eruditione, quam libero candidoque quam vicissim gravi ac limato judicio & qua cognitione Philosophiæ, non sophisticæ illius sed ad vitam comparatæ instructus fuerit *Plutarchus*, scripta ejus abunde loquuntur, quæ complura ætatem tulisse in tanto bonorum Auctorum naufragio arbitror multos mecum gaudere. Sectam Philosophorum nullam ita coluit, ut non ex alijs lubenter arriperet si quid verius meliusque ipsi videretur. Non ferens *Stoicorum* paradoxa, sed magis etiam inimicus *Epicureorum*.

- a) Vide *Jonsium* p. p. 338. licet hoc unde collegerit ille, nescire se fateatur *Menagius* in Hist. mulierum Philosophar. pag. 19. Et sane fateor haud esse verisimilem *Jonsii* conjecturam, nam cum consolationem ad uxorem scriberet *Plutarchus*, tantum quamior filios susceperat, nullam filiam nisi unam bimulam cujus mortem ibi solatur, *Timoxenam* matri cognominem: Oportuit igitur à scripta hac consolatione ad conjugalia præcepta intercessisse spatium viginti plus minus annorum, & *Eurydicen* *Plutarchi* filiam esse statuamus.

f) De his singulis *Rualdus* cap. V. & VII

g) Vide quæ de *Favorino* supra lib. 3. cap. 3.

rum irreligiositati, in multis rebus Aristotelem sequitur, Platonem in plerisque, & in rebus difficillimis intellectu cum Academicorum schola non infrequenter cōhibet assensum. De Christianorum h) rebus & dogmatis, cum toties se offerret occasio, nihil scribere maluit, quam vel in ea quæ non satis nosset invehi, vel ea laudare quæ videbat rejici ab omnibus & displicere Principibus viris. Equidem ex Apostolicorum librorum lectione profecisse, quod visum Theodorito i) vix crediderim, nam licet præclara nonnulla k) docet de DEo & rebus divinis, & quamvis nonnulla ex ejus scriptis opportune Ethnicis objectarunt idem Theodoritus, Eusebius & alii veteres Christiani, nihil tamen habet quod non rationis usus & lectio Platonis atque aliorum Philosophorum ipsi potuerit suppeditare. Quemadmodum vero fuerunt qui omnibus veterum scriptis si sit carendum, Plutarcho quam ægerrime carituros l) se sunt professi, vel si omnes in mare m) abjiciendi sint, Plutarchum se postremo loco servaturos affirmarunt, vel qui solum Plutarchum cum duobus vel tribus aliis perfectæ Bibliothecæ n) instruendæ existimant sufficere: ita Joannes Metropoli- ta Evchaitarum, sub Alexii Comneni Imperio clarus, testatus est si cuiquam ex omnibus Ethnicorum sapientibus venia sempiternorum suppliciorum speranda restet, eam nemini magis à CHRISTO expetere se quam Platoni ac Plutarcho. Versus ejus hi sunt:

Ἐπερ πᾶς βέλοιο τῶν ἀλλοτρίων
 τῆς οἷς ἀπελῆς ἐξελεύσῃ, χρὴσέ μιν
 Πλάτωνα καὶ Πλῦταρχον ἐξελοῖό μοι.
 Ἄμφω γάρ εἰσι καὶ τὸν λόγον καὶ τὸν τρόπον
 τοῖς σπῖς νόμοις ἔγγιστον παρὰ πρὸς φύκας.
 Εἰ δ' ἡγήσῃσιν ὡς Θεὸς σὺ τῶν ὅλων,
 ἐνταῦθα τῆς οἷς χρῆσότητ' ὅδ' αἰ μόνον
 Δι' ἣν ἀπαντας δωρεὰν σώζεις ἡμίλεις.

T t 2

Quos

h) Tillemontius T. 2. Hist. Imperat. p. 477. de Plutarcho: *Il ne parle jamais de la religion Chrétienne, n'osant peut-être en dire du bien; & ne voulant pas en dire mal, comme S. Augustin le dit de Seneque.*

i) Lib. 2. Therapevt. p. 33.

k) Vide Eugubium de perenni Philos. VI. 6. 7. 8. & 9. Rualdum in Plutarchi vita cap. 9.

l) Confer Gassendum lib. III. de vita Epicuri cap. 7.

m) Theodorus Gaza apud Artum Vigeliū præf. Bibl. Historicæ, Rolandus Marcellinus lib. 1. Epist. 24. Gabr. Naudæus Apologia pro eruditis Magis accusatis pag. 194. Whear I. relect. hiemal. c. 17.

n) Cornelius Agrippa III. 31. Epist. & Gvrd. Patimus Epistola VI. edit. primæ.

Quos sic utcunque transtuli :

*Si quos averni liberare nexibus
Tibi constitutum est , CHRISTE , non credentium,
Precibus Platonem redde ac Plutarchum meis,
Uterque quorum moribus , sententia,
Accessit ad leges Tuas quam proxime.
Quod si DEum esse Te universi , pridem eos
Latuit , modo hos nunc experiri gratiam
Concedo , qua gratis beare omnes cupio.*

Reprehendunt nonnulli in Plutarcho dictionem duriusculam, o) & quod in antiquitatibus Romanorum non raro lapsus sit p) linguæ latinæ quam in vita Demosthenis, q) & Catonis Majoris confitetur ignoratione : Græcisque suis nimium tribuat r) & nonnulla jam memoriæ errore s) jam quod ipsi ita commodum & opportunum videretur t) diversis locis diversimode commemoret. Quæ singula etiam si quis largiatur acerrimis censoribus, excepto eo quod contra historiæ veritatem de industria finxerit nonnulla, u) quod non temere mihi de eo persuadeo (non magis quam quod in Atheismum propendisse vir quidam doctus x) scripsit, aliis ipsi vicissim objicientibus y) superstitionem & frigidas z) allegorias) cum longe plurima niteant in Plutarchi scriptis, nemo sanus ideo negabit eum lectione esse dignissimum. Tantum optarem ut plura ex præclaris ejus monumentis separatim existarent

- o) Bodinus cap. 4. Methodi Histor. Vossius de Histor. Græcis pag. 109. & Petrus Victorius XXIII 21. Var. Lect. Vide censuras celeberrimorum Scriptorum collectas à Thoma Pope Blount.
- p) Paulus Manutius ad Cic. in Epist. II. r. & s. ad Q. Fratrem, Confer Jo. Rualdi animadversiones in Plutarch.
- q) In Demosthene p. 846. & in Catone Majore p. 340.
- r) Bodinus loco laudato & Claudius Verderius censura scriptor.
- s) Bælius Lexico in Mucia, nota B.
- t) Idem in Euripide, nota O.
- u) Melch. Canus XI. 6. Loc. Theol. ut vel Plutarcho scriptor aliqui verax in rebus Græcorum illust. andæ & acuis: & fingere interdum etiam videantur.
- x) Petrus Molinæus de cognitione Dei p. 81. Plutarcho in Atheismum videtur fuisse propensus, quippe libro in eam rem edito probare conatur Atheismum tolerabiliorum esse superstitione. Confer si placet quæ infra dixi inter Plutarchi scripta, num. 63.
- y) Rich. Simon lib. I. Epist. select. 22. p. 167.
- z) Sam. Parkerus lib. de Deo p. 22. in libro de fide atque Osiride, quam frigida allegoria,

rent excusa in juvenum usus, neque Voluminum magnitudine fieret, ut Scholiis omnibus & juvenum fere Museis exulet Plutarchus, solo libello de puerorum institutione & altero de audiendis poetis fortasse plerisque visis, qui magno cum fructu haud dubie evolverent libros ejus plerosque alios, quibus vel saluberrima vitæ præcepta, vel multa alia scitu digna (ut in vitis & libris de placitis Philosophorum) continentur.

Obiisse videtur Plutarchus anno quarto vel quinto Hadriani Imp. circa A. C. CXX. cum natus esset circa decimum Claudii Imp. annum qui respondet anno CHRISTI quinquagesimo. Sacerdotio Apollinis Pythii admodum senem functum se testatur libro an seni gerenda Resp. p. 792. Morti vicinus somniavit a) in cœlum se ascendere duce Mercurio, & proxima nocte per somnium hoc ipsi quendam interpretantem & pollicitum fore *felicem*, b) h. e. moriturum.

II. Catalogum scriptorum Parentis sui Plutarchi composuit Lamprias filius teste Svida, c) composuitque in gratiam amici, ut præfixa Epistola testatur, licet nomen amici excidit. Hujus πίνακος sive catalogi parte usus est H. Stephanus in sua Plutarchi editione, vulgavit eum deinde sed extrema parte adhuc inutilum Græce & latine. David Hoeschelius nescio è qua Italiæ Bibliotheca Augusta Vindeſ. 1597. 4. Deinde præmissus est editioni Plutarchi Parisiensis Græcolatinæ A. 1624. fol. Quoniam vero in unica hac editione exstat, & brevitas est, integrum eum hoc loco exhibere volui, appposito iis scriptis quæ intercederunt asterisco.

Tt 3

AAM-

- a) Artemidorus IV. 47. Onirocrit. p. 245. ὁ Πλούταρχος εἰς τὸν ἑρᾶν ἀναβαίνειν ὑπὸ τῆς Ἑρμῆς ἀγόμενος ἐδόκει. καὶ τῇ ἐπιστῇ ὄναρ ἐπεκρίνατό τις αὐτῷ τὸ ὄνειρον, καὶ ἔφη μακάριον ἔσεσθαι αὐτὸν, καὶ ὅτι εἶναι τὸ εἰς τὸν ἑρᾶν αὐτὸν ἀναβαίνειν τὴν ὑπερβαλλόντων εὐδαιμονίαν. Ἐτυχε δὲ νοσῶν, καὶ ὑπὸ τῆς νόσου κακῶς διακείμενος, καὶ ἔκ εἰς μακρὰν ἀπέθανε.
- b) Μακάριος & μακαρίτης uti apud latinos *felix* & *beatissimus* pro defuncto. Hesych. μακαρίτης ὁ τεθνήσκων, ὁ μακάριος ὁ νεκρός. Horat. lib. 1. Sat. 9. *Omnes composui felices, num: ego resso.* Ammianus XXV. 3. *quem cum beatum fuisse Sallustium respondisset præfatus, intellexit occisum.*
- c) Svidas: Διμωρίας Πλούταρχος τῆς Χαλκωνίδεως υἱός. ἔγραψε πίνακα ὃν ὁ πατήρ αὐτοῦ ἔγραψε περὶ πάσης Ἑλληνικῆς καὶ Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας. Alius Lamprias Plutarchi avus IX. 2. Sympoſ. alius item ejus frater IX. 5. Sympoſ. &c.

ΛΑΜΠΡΙΑΣ

πρὸς τῆς ἀναγραφῆς τῶν
Πλατάρχου βιβλίων.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Οὐδ' ἄλλοτι ποτὶ τῆς γενομένης ἡμῖν
ἐπὶ τῆς Ἀσίας πρὸς ἀλλήλους συνουσίας
ἐκλαθόμεν, εἰς τῆς σῆς πρὸς παιδεί-
αν καὶ πρὸς τὰς Φίλους συνουσίας καὶ
προθυμίας. καὶ νῦν ἐνθάδε, δεξά-
μενός σε τῷ Ὀπιδιαν, ἐγνωρίσας
τὸ ὄνομα. καὶ ἡδαιέταις d) διεπίθην,
ἑρρωμένον Ὀπιδιαν, καὶ ἡμῶν μεμνη-
μενον. καὶ ἡδίας ἐν μέτρῳ πάλιν ἀπα-
ζομαίσε, καὶ τῷ γραφῆν, e) ὡς ἡτέλη-
σας τῶν 8 πατρὸς βιβλίων ἐπιμύ-
σει. ἑρρωδῶν εὐχομαι.

Πλατάρχου βιβλίων τίτλοι.

- α. Θεσπύς καὶ Ρωμύλος.
- β. Λυκούργος καὶ Νύμας.
- γ. Θεμιστοκλῆς καὶ Κάμιλλος.
- δ. Σόλων καὶ Ποπλικόλας.
- ε. Περικλῆς καὶ Φάβιος Μέγας.
- ς. Ἀλκιβιάδης καὶ Μάρκος Κορίνθιος f)
- ζ. Ἐπεμινώνδας καὶ Σκηπίων.
- η. Φωκίος καὶ Κάτων.
- θ. Ἄγης καὶ Κλεομένης.
- ι. Τιβέριος καὶ Γάιος Γράκχοι.
- ια. Τιμολέων καὶ Παῦλος Αἰμίλιος.
- ιβ. Εὐμενὴς καὶ Σερτόριος.
- ιγ. Ἀριστίδης καὶ Κάτων.

LAMPRIAS.

De scriptis Plutarchi
Charonensis.

EPISTOLA.

Neque alias unquam veteris illi-
quæ mihi tecum in Asia fuit, fam-
militaritatis oblitus; neque tui
disciplinas & amicos studii ac-
pensionis ignarus: redditus
litteris tuis, nomen statim agnos-
sum adhuc animi volun-
sum perfusus, quod te valere
strique memoriam conservare
telligerem. Saluto itaque
cissim; & quam patris mei
chi optasti librorum exco-
nem ad te mitto. Vale.

Librorum Plutarchi tituli.

1. Theseus & Romulus.
2. Lycurgus & Numa.
3. Themistocles & Camillus.
4. Solon & Poplicola.
5. Pericles & Fabius Maximus.
6. Alcibiades & M. Coriolanus.
7. Epaminondas & Scipio.
8. Phocio & Cato (minor).
9. Agis & Cleomenes.
10. Tiberius & Cajus Gracchi.
11. Timoleon & Æmilius Paulus.
12. Eumenes & Sertorius.
13. Aristides & Cato (major).

d) ἐν ἄλλῳ γραφ. ἡδαιέτερον Ful. Ursin. ἴσως, ἡδύς.

e) ἴσ. ἀναγραφῆν.

f) Καριολάνος.

ιδ'. Πελοπίδης καὶ Μάρκελλος.
 ιε'. Λύσανδρος καὶ Σύλλας.
 ις'. Πύρρος καὶ Μάριος.
 ιζ'. Φιλοποίμεν καὶ Τίτος.
 ιη'. Νικίας καὶ Κράσος.
 ιθ'. Κίμων καὶ Λυκούργος.
 κ'. Δίων καὶ Μ. Βρούτος.
 κα'. Ἀγισίλαος καὶ Πομπήιος.
 κβ'. Ἀλέξανδρος καὶ Καῖσαρ.
 κγ'. Δημοσθένης καὶ Κικέρων.
 κδ'. Ἀράτος καὶ Ἀρταξέρξης.
 κε'. Δημήτριος καὶ Ἀντώνιος.
 κς'. Αὐγύστης βίος.
 κζ'. Τιβέριος.
 κη'. Σκηπίων Ἀφρικανός.
 κθ'. Κλάυδιος.
 λ'. Νέρωνος βίος.
 λα'. Γαίος Καῖσαρ.
 λβ'. Γάλλος καὶ Ὠθων.
 λγ'. Βιτέλλιος.
 λδ'. Ἡρακλῆς βίος.
 λε'. Ησίοδος.
 λς'. Πινδαρος.
 λζ'. Κρατήτης καὶ Δαιφάντης. g)

λη'. Ἀριστομένης.
 λθ'. Ἀράτος h)
 μ'. βίος τῶν δέκα ῥητόρων.

μα'. Ὀμηρικῶν μελετῶν, βιβλία δ'.

μβ'. εἰς Ἐμπεδοκλέα περὶ τῆς ἑξήσας
 βιβλία ε'.

μγ'. περὶ τῆς i) εἰς ἑκάτερον Ὀππικη-
 ρῆ· K.) βιβλία ε'.

g) ἐν ἄλλω, Δαιφάντης: F. Urf.

h) πλεονάζει ἵσως.

i) ἐν ἄλλω, τῶν.

k) i.e. ἐπιχειρήσεις ἢ ἐπιχειρημάτων.

14. Pelopidas & Marcellus.
 15. Lyfander & Sulla.
 16. Pyrrhus & Marius.
 17. Philopœmen & Titus.
 18. Nicias & Crassus.
 19. Cimón & Lucullus.
 20. Dion & M. Brutus.
 21. Agesilaus & Pompejus.
 22. Alexander & Cæsar.
 23. Demosthenes & Cicero.
 24. Aratus & Artaxerxes.
 25. Demetrius & Antonius.
 26. Augusti Cæsaris vita. *
 27. Tiberius. *
 28. Scipio Africanus. *
 29. Claudius *
 30. Neronis vita. *
 31. C. Cæsar. *
 32. Galba & Otho.
 33. Vitellius.
 34. Herculis vita *
 35. Hesiodi. *
 36. Pindari *
 37. Cratetis & Daiphantis
 (al. Deiphanti, recti⁹.) } vitæ
 38. Aristomenis *
 39. Arati. *
 40. Decem oratorū Græciæ

41. Homericarum declamatio-
 num libri IV. *

42. In Empedoclem, de quinta
 essentia libri V. *

43. De concertatione in utramq;
 partem libri V. *

μδ'.

μδ'. Si 1) βιβλία γ'.
 με. πρὸς ῥητορικῆς, βιβλία γ'.
 μς. πρὸς ψυχῆς εἰσγωγῆς, βιβλία γ'.

μζ'. πρὸς αἰσθησέων, βιβλία γ'.
 μη. ἐκλογὴ φιλοσόφων, βιβλία β'.

μθ'. πόλεων εὐεργεσίαι, βιβλία γ'.

ν'. πολιτικῶν, βιβλία β'.
 να. πρὸς Θεοφράστου πρὸς τὰς και-
 ρούς. m)

νε. περὶ παρεμμένων n) ἱστορίας, βιβλία δ'
 νγ'. Παροιμιῶν, βιβλία β'.

νδ'. τῶν Ἀριστοτέλους πολιτικῶν βι-
 βλία γ'.

νε. Σωσίκλης, βιβλία β'.
 νς. πρὸς εἰμαρμένης, βιβλία β'.
 νζ'. πρὸς δικαιοσύνης πρὸς χερσιππῶν,
 βιβλία γ'.

νη. πρὸς ποιητικῆς.
 νθ'. πρὸς τῶν ἀρεσκόντων φιλοσόφων
 φυσικῆς ὁπτιμῆς, βιβλία ε'.
 ξ'. Στρωματῆς ἱστορικοί, ποιητικοί, ο)
 ξβ'.

ξα. πρὸς τὸ μὴ εἶναι τιμὴν ἀπὸ τῆς Πλά-
 των Ἀκαδημίας.

ξβ'. πρὸς τῆς ἀναφορῆς τῶν Πυρρω-
 νίων, καὶ Ἀκαδημαϊκῶν.

ξγ'. πρὸς τῆς ἐν Τιμαίῳ ψυχολογίας.

ξδ'. πρὸς τὸ γεγονῆναι κατὰ Πλάτωνα
 τὸν κόσμον.

ξε. πῶς εἰσὶν αἱ ιδέαι;

1) ἰσ. μύθων.

m) ἰσ. πρὸς Θεοφράστου περὶ τῶν καιρῶν.

n) ἐν ἄλλῳ, παρακαταμείνῃ F. Urs.

o) ἐνίοι δὲ ξς'.

44. Fabularum libri III.

45. De Rhetorica libri III.

46. De animæ introductione
 bri III.

47. De sensibus libri III.

48. Excerpta Philosophorum
 bri II.

49. Urbium res præclaræ
 bri III.

50. Politicorum Libri II.

51. Ad Theophrastum de
 sione

52. De his, quæ historiæ adiacent

53. Adagiorum libri II.

54. Aristoteleorum Topicorum
 bri VII.

55. Soficles libri II.

56. De Fato libri II.

57. Ad Chrysippi librum de
 tia libri III.

58. De Poëtica.

59. De placitis Philosophorum
 Physicis, epitome

60. Stromateis (Eusebii
 Evangel. præpar. I. hystoria
 poëtici, LXII. (al. LXVI)

61. Non esse Academicam
 ne profectam.

62. De repugnantia Pyrrho-
 rum & Academicorum

63. De animæ, quæ in Timæo
 tonis describitur, procreatio

64. Mundum conditum, ex
 nis sententia.

65. Ubi sint ideæ?

ξς'. πῶς ἡ ὕλη τῶν ἰδεῶν μετέληφεν,
ὅτι καὶ σώματα ποιεῖ.

ξζ'. περὶ Σωκράτους Δαίμονος.

ξη'. ὑπὲρ τῆς Πλάτωνος Θεωρίας p)
ξθ'. περὶ μαντικῆς, ὅτι σώζεται καὶ τῆς
Ἀκαδημαϊκῆς.

ο. περὶ τῆς ἡθικῆς δόξης.

οα'. περὶ τῆς ἐν τῇ σελήνῃ φαινομένης πο-
σότητος.

οβ'. πόσσον, ὁ περισσὸς δεξιμὸς ἢ ὁ ἀρ-
ιστός αἰμένων;

ογ'. ἐν πρεσβυτέρῳ πολιτεύειν.

οδ'. περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων.

οε'. περὶ ἐνοίων, πρὸς τὰς Στωϊκῆς.

ος'. περὶ σωηθείας, πρὸς τὰς Στωϊκῆς.

οζ'. ὅτι ἀποδοξάσεται q) οἱ Στωϊκοὶ
τῶν ποιητῶν λέγεσθαι.

οη'. πρὸς τὴν τῆς Ἐπικύρου ἀκρίβειαν.

οθ'. περὶ Θεῶν.

πα'. πρὸς Κολώτιον ὑπὲρ τῶν ἄλλων Φι-
λοσόφων.

παβ'. ὅτι ἐδὲ ζῆν ἐστὶν ἡδέως καὶ Ἐπικύρου.

παγ'. πρὸς Βιθυνικὸν περὶ Φιλίας.

παδ'. Ἀμμόνιον, ἢ περὶ τῆς μὴ ἡδέως τῇ
κακίᾳ συνῆναι.

παε'. πῶς αὖν τις ἑαυτὸν ἐπαρνεῖται ἀνε-
πιφθόνως.

πας'. εἰ δόξη ἡ Ῥητορικῇ.

παζ'. πῶς αὖν τις αἰδοῖτο ἑαυτὸν ἀποκόπ-
τεσθαι πρὸς δόξην.

παζζ'. περὶ τῶν ἐκλελοιπῶν χρηστηρίων.

παζγ'. πῶς Διακρίνομεν τὴν Φίλιν τὸν κό-
λακα.

66. Quomodo Idearum materia
assumit, ut incorporea gi-
gnat. *

67. De Socratis genio.

68. Super Platonis Theage. *

69. De vaticinatione, defendi con-
tra Academicos. *

70. De virtute morum.

71. De facie, quæ in Luna apparet.

72. Utrum impar numerus, an par,
sit præstantior? *

73. An seni gerenda sit Respubli-
ca?

74. De Stoicis repugnantiis.

75. De communibus notitiis, ad-
versus Stoicos.

76. De consuetudine ad Stoicos. *

77. Stoicos, quam poetas absur-
diora dicere.

78. De Epicuri auditione. *

79. De Diis. *

80. Adversus Colotem, de aliis
Philosophis.

81. Ne scilicet quidem vivi posse,
secundum Epicuri decreta.

82. Ad Bithynicum de Amicitia. *

83. Ammonius, sive, non jucunde
cum vitio vitam traduci. *

84. Quomodo se quis citra invi-
diam laudare possit.

85. Sitne virtus Rhetorica. *

86. Quomodo quis in virtute se
profecisse sentiat.

87. De oraculorum defectu.

88. De discrimine amici & adula-
toris.

U u

παθ'.

p) ἐν ἄλλῳ, Θεαγένους F. Ussin.

q) ἴσ. παραδοξότερα.

πθ'. πρὸς τὸ πρῶτον ψυχρῶς.
 υ'. πρὸς τὸ βραδέως κολαζομένων. ὑπὸ
 τῆς θείας.

υα'. περὶ ἀδολεσχίας.
 υβ'. περὶ ὀργῆς.
 υγ'. ὑγίαινας ἀσθενημάτων.
 υδ'. περὶ εὐθυμίας.
 υε'. περὶ δυσωπίας.
 υς'. περὶ πολυπραγμοσύνης.
 υζ'. περὶ Φιλαδελφίας.
 η'. περὶ κομητῶν γ) πῶς . . κ' κύρον.
 θ'. περὶ Φυγῆς.
 ρ'. περὶ τῆς ἀκρίβειας τῶν Φιλοσόφων.
 ρα'. ς) ἀκρίβειαν.
 ρβ'. πολιτικὰ ἀσθενηλήματα.
 ργ'. περὶ βίων. [ἐν ἄλλῳ δὲ, περὶ τὴν
 βίον τ) . . . κυβεία.]

ρδ'. πῶς δὲ πῶς σχολαστικοῖς γυμνάσι-
 μισι χρῆσθαι.

ρε'. ἱρωτικὸς.
 ρς'. ἀποφθέγματα ἡγεμονικὰ, στρατη-
 γικὰ, τυραννικὰ.
 ρζ'. περὶ ἰδίας σώματι.
 ρη'. συμπόσον τῶν ζ' σφῶν.

ρθ'. ἀσθενητικὸς πρὸς Ἀσκληπιά-
 δην. υ)

ρι'. ἀσθενητικὸς πρὸς τὴν γυναῖκα.
 ρια'. περὶ Φιλακίσμῳ.
 ριβ'. πνευματικός.
 ριγ'. Γαμικὰ ἀσθενηλήματα.
 ριδ'. περὶ τῆς μὴ χρῆσθαι ἐμμετρεῖ τὴν
 Πυθίαν.

89. De primo frigido.
 90. De his, qui sero à numine pu-
 niuntur.

91. De garrulitate.
 92. De ira (cohibenda.)
 93. Præcepta tuendæ valetudinis.
 94. De animi tranquillitate.
 95. De inutili verecundia.
 96. De curiositate.
 97. De amore fraterno.
 98. De Cometis. *
 99. De exilio.
 100. De auditione Philosophorum.
 101. De Poëtis audiendis.
 102. Reip. gerendæ præcepta.
 103. De vitarum . . in alio, vitam
 sese habere instat. lusus
 alexa *

104. Qua ratione otiosis Gymna-
 siii exercitationibus uten-
 dum. *

105. Amatorius sermo.
 106. Apophthegmata Imperato-
 rum, militum, Regum.

107. De suo corpore. *
 108. Convivium septem Sapien-
 tum (Græciæ.)

109. Consolatorius ad Asclepia-
 dem* (F. Apollonium.)

110. Consolatio ad uxorem suam.
 111. De cultus corporis studio. *
 112. Nutricator *

113. Conjugalium præcepta.
 114. Non reddere nunc Pythiam
 versibus oracula.

α) ἐν ἄλλῳ, κομητῶν F. Ursin.
 β) 10. πῶς δὲ ποιημάτων.
 γ) 10. εὐκρίναι. δ) 10. Ἀπολλωνίου.

- ειε. περί τῆς Εἰς Δελφοῖς. 115. De El Delphis (inscripto.)
 εισ. περί τῆς κατ' Ἴσιν λόγος καὶ Σά- 116. De Iside & Serapide (al. Osiride.)
 ραπῶν.
 εκζ. αἰτίαι τῶν Ἀερίων διοσμείων. 117. Causæ signorum (seu prodigiorum) Arati *
 ελη. εἰς τὰ Νικάνδρου θηριακά. 118. In Nicandri Theriaca *
 ελθ. Ἀριστοφάνους καὶ Μειάνδρου σύγ- 119. Aristophanis & Menandri
 κρισίς. comparatio.
 εκ. περί τῆς Ἡροδοτοῦ κακῆς θείας. 120. De Herodoti malignitate (seu versutia.)
 εκά. περί τῆς χρόνου τῆς Ἰλιάδος. 121. De tempore Iliados. *
 εκβ. πῶς κρινόμεν τῷ ἀληθῆ ἴσ- 122. Qua ratione veram histo-
 ρίαν. riam discernere liceat. *
 εκγ. ἀπομνημονεύματα. 123. Memorabilia. *
 εκδ. Γυναικῶν ἀρεταί. [ἐν ἄλλῃ δὲ περὶ 124. Mulierum virtutes, vel de of-
 τῆς πῶς δεῖ ζῆν γυναῖκα πρὸς ἄνδρα.] ficio uxoris erga maritum.
 εκε. περί ζώων ἀλόγων ποιητικῆς. 125. De animalibus rationis ex-
 pertibus, poeticus sermo. *
 εκς. διηγήσεις παράλληλοι Ἑλληνικαὶ 126. Narrationes comparatæ Græ-
 καὶ Ῥωμαϊκαὶ [Ἐπικυρεῖων ἐναν- corum & Romanorum. [Epi-
 τιμμάτων.] cureorum repugnantia. *
 εκζ. πῶς ἂν τις ἴπῳ ἐχθρῶν ὠφελοῖτο. 127. Qua quis ratione ex hostibus
 utilitatem capiat.
 εκη. περί τῆς μάχεσθαι τῇ μαυτικῇ τῶν 128. Non adversari divinationis
 Ἀκαδημαϊκῶν λόγον. doctrinam Academicorum. *
 εκθ. Ἐπιστολὴ πρὸς * Φαβώρινον. x) 129. Epistola ad Phaxorinum. *
 εκλ. περί Φιλίας y) [ἐν ἄλλῃ δὲ περὶ 130. De amicitia * (F. de Amicorū
 Φίλων χρηστέως.] multitudo seu de amico-
 rum usu.)
 ελα. περί τῆς ἐφ' ἡμῖν, πρὸς Ἐπίκουρον, 131. De iis quæ in nostra potestate,
 σχολῇ Ἀκαδημαϊκῇ. Academicæ scholæ ad-
 versus Epicurum. *
 ελε. εἰ λόγον ἔχει πρὸς ζῶα. 132. An bruta ratione prædita.
 εलग. Πλατωνικὰ ζητήματα. 133. Platonica quæstiones.
 ελδ. πῶς ἂν τις ἐν πράγματι φιλο- 134. Quomodo quis in negotiis
 πραγμάτων δεξάνηται. curiositatis opinionem
 effugiat. *
 ελε.

Uu 2

ελε.

x) ἐν ἄλλῃ, Φαβωρίων, P. Ursin.

y) 16. πολυφιλίας.

ρλέ. αἰτίαι ῥωμαϊκαί.

ρλζ'. αἰτίαι βαρβαρικά.

ρλζ'. περί τῆς κεφαλῆς τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν.

ρλη. πρωτόγονα περί τῶν πρώτων.

ρλθ'. περί τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι παροιμιῶν.

ρμ'. ὅτι ὡς ἀδοξάζοντες οἱ Ἐπικύρειοι τῶν ποιητῶν λέγασιν.

ρμά. τί τὸ σπυιέναι.

ρμβ'. περί ὧν ἔδεν καὶ μὴ ἔδεν, ὅτι ἔδεν ἔστι σπυιέναι.

ρμγ'. ποτε καὶ τῶν ζώων Φρονιμώτερα, τὰ χειροποιήματα ἢ τὰ ἐνύδρια.

ρμδ'. Στωικῶν καὶ Ἐπικυρείων ἐκλογαὶ καὶ ἐλέγχοι.

ρμέ. αἰτίαι τῶν περιφερομένων Στωικῶν περί ἡμερῶν.

ρμς'. περί περιεργίας.

ρμζ'. περί τῶν πρώτων ἐπομένων, πρὸς χρύσιππον.

ρμη'. ὑποθετικὸν ἢ περί ἀρχῆς.

ρμβ'. περί τῶν ἐφ' ἡμῖν, πρὸς τοὺς Στωικοὺς.

ρν'. ὡς εἰς δαισινὰ μωνίας, [πρὸς Ἐπικύρειον.]

ρνα'. εἰ πᾶσι σωτηρητέον.

ρνε'. πρὸς Φησίαν ὡς ἀμυθηπικός.

ρνγ'. περί τῶν Πύρρωνος δέκα τόπων

- - - αἰτίαι καὶ τόποι.

αἰτίαι ἀλλαγῶν.

ρνε'. ὡς εἰς μονάδων.

135. Causæ seu quæstiones Romanæ.

136. Item Barbaricæ. *

137. De cestu matris Deorum. *

138. Protagoræ de Principiis. *

139. De Alexandrinorum proverbiiis. *

140. Epicureos absurdiora quam poetas tradere. *

141. Quid sit intelligere. *

142. Nihil intelligi posse. *

143. Ultra animalium, terrestriane an aquatilia, prudentiora.

144. Stoicarum & Epicurearum sententiarum collectio & reprehensiones. *

145. Causæ de iis, quæ circumferuntur Stoicarum opinionum de diebus. *

146. De superflua sedulitate, sive de Curiositate. *

147. De prima illatione, adversus Chrysippum. *

148. Admonitorium seu de Imperio. *

149. De iis, quæ in nostra potestate, ad Stoicos. *

150. De superstitione ad Epicurum.

151. An omnibus patrocinandum. *

152. Ad Phestiam consolatio. *

153. De Pyrrhonis decem locis causæ & loci. *

Causæ vicissitudinem. *

154. De unitatibus. *

ρζ'.

ἐνέ, εἰ δώσει γνώμην ὁ πολίτης πρὸς αὐτὸν
δὴς ὅτι 2) ἔπεισεν.

ἐν 5'. περὶ δοξῶν τῶν καθ' α)

ἐν 7'. αἰτίαι Ἑλλήνων.

ἐν 8'. αἰτίαι γυναικῶν.

ἐν 9'. περὶ ἐξιδόξων ἀνδρῶν.

ἐξ 1'. ἀποφθέγματα Λακωνῶν. b)

ἐξ 2'. ἀποφθέγματα λυσιεῶν.

ἐξ 3'. χρῆσμαιν συναγωγῇ.

ἐξ 4'. περὶ ἀλυπίας.

ἐξ 5'. περὶ γυμνασμάτων.

ἐξ 6'. περὶ Ῥωμαίων τύχης.

ἐξ 7'. περὶ τῆς Ἀλεξανδρῆς τύχης.

ἐξ 8'. περὶ τῆς Γνωθι σεαυτὸν, [ἢ εἰ ἀθά-
νατος ἢ ψυχὴ.]

ἐξ 9'. περὶ τῆς Ἀθήνης βιώσεως.

ἐξ 10'. περὶ ἀπεραξίας.

ἐξ 11'. περὶ δρετῆς [εἰ διδακτὸν ἢ
δρετὴ.]

ἐξ 12'. περὶ τῆς εἰς Τροφωνίαν καταβά-
σεως.

ἐξ 13'. ἱκέτης.

ἐξ 14'. Φυσικὴ Ὀπισθομῆ.

ἐξ 15'. περὶ τῶν περὶ τὸν φιλοσοφούντων
καὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν.

ἐξ 16'. περὶ ὕλης.

ἐξ 17'. περὶ τῆς Ἀλεξανδρῆς δρετῆς.

ἐξ 18'. Ἀχιλλέως παιδεία.

155. An sit sententia dicenda civi,
providenti se non esse per-
suasurum. *

156. De opinionibus inter se con-
trariis. *

157. Quaestiones Græcorum.

158. Quaestiones mulierum. *

159. De illustribus Viris. *

160. Apophthegmata Laconum.

161. Difficilium quaestionum so-
lutio. *

162. Oraculorum collectio. *

163. De indolentia. *

164. De gymnasticis exercitatio-
nibus. *

165. De fortuna Romanorum.

166. De fortuna Alexandri.

167. De illo, Nosce te ipsum &
An anima sit immortalis (ut
in aliis est.) *

168. De illo, Latenter vivendum.

169. De statu animi imperturba-
ti. *

170. De virtute, vel (ut in aliis) Am-
doceri virtus queat.

171. De descensu in Trophonii
specum. *

172. Supplex. *

173. Physicum compendium. *

174. De primis Philosophis, co-
rumque Successoribus. *

175. De materia. *

176. De virtute Alexandri.

177. Achillis institutio. *

Uu 3

ἐξ 11'.

2) al. ἔποιήσει.

a) 10. καταλήλων ἐναντίων.

b) Λακωνικὰ γραφ. ἐν ἀλλῃ F. Urff.

- ροή. περὶ Κυρηναίων.
 ροθ'. Απολογία ὑπὲρ Σωκράτους.
 ρπ'. περὶ Σωκράτους καταψήφισις.
 ρπα'. περὶ μοφάγων d)
 ρπδ'. Διαλέξεις περὶ τῶν δέκα κατη-
 γοριῶν.
 ρπγ'. περὶ παρολημάτων.
 ρπδ'. περὶ χαρκατέρων.
 ρπε'. περὶ πλείων κτίσεως, [καὶ Φυσικῶν
 δρεσκόντων.]
 ρπς'. καὶ τί ἔδοξοι Ἀθηναῖοι.
 ρπζ'. περὶ τῶν πανηγεράτων.
 ρπη'. τίς ἀριστος βίβη.
 ρπθ'. περὶ ἡμερῶν μελετῶν Φυσικῶν καὶ
 παινηγυρικῶν.
 ρυ'. περὶ τῶν ἐν Πλατυναῖς δαιδάλων
 Φιλολόγων.
 ρυα'. περὶ σκευῶν.
 ρυβ'. περὶ εὐγενείας.
 ρυγ'. ὁ πρὸς Δίωνα, ρηθὴς ἐν Ὀλυμ-
 πία.
 ρυδ'. ὅτι ἔδοξεν Ἡρακλείτῳ πρότερον f)
 ζησιμώτερον πῦρ ἢ ὕδωρ.
 ρυε'. περὶ ἐπιπλήκῃ πρὸς νέον παλάσιον.
 ρυς'. πρότερον πᾶς ψυχῆς ἢ σώματος
 παῖν χείρονα.
 ρυζ'. περὶ ψυχῆς.
 ρυη'. εἰ ἀπορακτὸν ὁ περὶ πάντων ἐπι-
 χων.
 ρυθ'. περὶ Φιλοπαλατίας.
 ρς'. περὶ σεισμῶν.
 ρςα'. πῶς δεῖ Λάκωνα μάχεσθαι.
178. De Cyrenæis. *
 179. Apologia Socratis. *
 180. De Socratis damnatione. *
 181. De his, quæ terram vorant. *
 182. Dissertationes de X Catego-
 goriis. *
 183. De problematis. *
 184. De formis dicendi. *
 185. De urbium ædificatione, * &
 Physicorum placitis.
 186. Quibus rebus clari Athenien-
 ses.
 187. De patrocinantibus. *
 188. Quæ optima vita. *
 189. De dierum exercitationibus
 naturalibus & Panegyricis. *
 190. De artificiosis orationibus,
 doctisque viris apud Pla-
 tænses. *
 191. De vasis seu instrumentis. *
 192. De nobilitate. *
 193. Ad Dionem oratio habitam
 Olympia. *
 194. Prius visum esse Heraclito,
 ignem utiliore esse
 quam aquam.
 195. Hortatoria ad divitem ado-
 lescentem. *
 196. Utrum graviore corporis an
 animi affectiones.
 197. De anima. *
 198. An sit inutilis, qui in rebus
 omnibus assensum suspendit. *
 199. De cupiditate divitiarum.
 200. De terræ motibus. *
 201. Quomodo Laconem pugna-
 re deceat. *

εβ'.

d) γραφ. γεωφγῶν, F. UrL

e) ισ. πρότερον.

Exstant ex illo opere quod in aliorum prius gratiam susceptum, deinde propriæ utilitatis k) & incitamenti ad virtutem causa à se productionem ac continuatum proficitur:

1. Vita *Thefei*, ad Soffium Senecionem, cui videtur totum opus inchoasse. (Vide infra n. 39. 43.) Latine vertit hanc vitam antiochianum & Cruferium Jo. Lapus Florentinus. Gallice post Amiotum & Tallemantium, Tan. Faber Salmur. 1665. & Amst. 12. addit Dacerius cum Anna conjuge. Paris. 1695. & Amst. 12. addit Dacerius.
2. *Romuli*, quæ allegatur in Camillo p. 146. Latine verterunt idem Lapus & Franciscus Philelphus. Gallice Dacerius.
- Comparatio Romuli & Thefei p. 37.
3. Vita *Lycurgi*. Latine vertit Lapus. Gallice Dacerius; ad notis.

4. *Numæ Pompilii*, quam allegat Plutarchus in Coriolano p. 23. interpretes iidem.

Numæ cum Lycurgo comparatio p. 75.

5. Vitæ *Solonis*. Vertit idem Lapus.

6. *Valerii Poplicolæ*, quæ allegatur in Coriolano p. 229. Latine idem Lapus est interpretatus. Gallice Dacerius.

Comparatio Poplicolæ & Solonis p. 109.

7. Vita *Themistoclis*. Latine vertit Lapus Florentinus.

8. *M. Furii Camilli* qui pestilentiali lue correptus periit Anno U. C. octogenario major M. Æmilio & L. Sextio COSS. Hanc Lapus transtulit.

* Comparatio Camilli ac Themistoclis desideratur.

9. Vita *Periclis*. Vertit latine Lapus.

10. *Q. Fabii Maximi*, qui Verrucosus etiam & Ovicula dictus est. Latine Gvarinus Veronensis.

Comparatio Fabii & Periclis pag. 190. Hæ duæ vitæ constituerunt librum decimum 1) totius operis, ut patet ex his verbis Plutarchi:

- k) Plutarch, in Vita Pauli Æmilii p. 255. Ἐμοὶ τῆς τῶν βίων ἀΐσθομαι γράμματα δι' ἑτέρους, ἐπιμένειν δὲ καὶ φιλοχωρεῖν ἤδη καὶ δι' ἑμαυτὸν ὥσπερ ἐν τῇ ἱστορίᾳ περιβαμένοι ἀμωσγεπῶς κοσμεῖν καὶ ἀφορμαῖεν πρὸς τὰς ἐκείνων τὰς τὸν βίον.

- 1) Certum est longe alio ordine quam temporis Plutarchum olim has parallelas scripsisse, nam Vita Demosth. & Ciceronis constituebat librum quatum; Periclis & Maximi decimum. Dionis & Bruti duodecimum. Alius quoque ordo observatur in Lampriæ Catalogo, alius apud Photium, alius in Græcis & Græcolatinis, alius in veteribus, latinis Plutarchi occurrit editionibus. Veteres quando hoc opus citant duas simul vitas nominant ut Laërtius IV, 4. aliquid referens è vita Syllæ: Πλουτάρχος δὲ Φησιν ἐν τῷ Λυσάνδρου βίῳ καὶ Σύλλας.

pag. 153. Καὶ ἔτι τὸ βιβλίον δέκατον σιωπῆσαι, τὸν Περικλέους βίον καὶ τὸν Φαβίου Μάξιμου ἔργα περιλαμβάνει. πρὸς Ἀνίβαν.

11. Vita *Alcibiadis* de quo Nepos, Justinus libro V. &c. Latine vertit Donatus Acciajolus.

12. *C. Marcii* qui à captis Coriolis fortissima Volscorum urbe dictus est *Coriolanus*. Latine vertit Gvarinus Veronensis.

Comparatio Alcibiadis & Coriolani. p. 233.

13. Vita *Timoleontis*, ducis felicissimi. Latine vertit Antonius Tuderlinus.

14. *L. Pauli Æmilii*. Transtulit latine Leonardus Aretinus.

Comparatio Æmilii ac Timoleontis p. 276.

15. Vita *Pelopida*. Latine vertit Antonius Becaria.

16. *M. Claudii Marcelli*. Vertit Gvarinus Veronensis.

Comparatio Marcelli cum Pelopida p. 316.

17. Vita *Aristidis* cognomento justī. Vertit Franciscus Barbarus.

18. *M. Catonis Majoris*, Censorii. Idem.

Comparatio Catonis & Aristidis p. 353.

19. Vita *Philopœmenis*. Vertit Latine Gvarinus.

20. *T. Quinti Flaminii*, quæ allegatur in Catone Majore p. 343. Vertit idem Gvarinus.

Comparatio Flaminii & Philopœmenis p. 381.

21. Vita *Pyrrhi*. Vertit Leonardus Aretinus.

22. *C. Marii*. Vertit latine Gvarinus Veronensis.

* Comparatio Marii ac Pyrrhi desideratur.

23. Vita *Lyfandri*. Vertit Gvarinus Veronensis.

24. *L. Cornelii Syllæ*. Vertit idem Gvarinus.

Lyfandri cum Sylla Comparatio p. 475.

25. Vita *Cimonis*. Transtulit Leonardus Justinianus.

26. *Luculli*. Idem.

Comparatio Luculli & Cimonis p. 521.

27. Vita *Niciæ*. Vertit Gvarinus, & Alamannus Rinuccinus.

28. *M. Crassi*. Idem.

Comparatio Crassi & Niciæ p. 565.

29. Vita *Eumenis Cardiani*. Vertit Gvarinus.

30. *Q. Sertorii*. Vertit Leonardus Aretinus.

Comparatio Eumenis ac Sertorii p. 596.

31. Vita *Agésilai* qui cum XLI. annos regnasset, annos natus LXXXIV. decessit. Vertit latine Simon Grynaeus.
32. *Cn. Pompeji*. Vertit Antonius Tudertinus.
Comparatio Pompeji & Agésilai p. 662.
33. Vita *Alexandri Magni*. Vertit Gvarinus.
34. *C. Julii Caesaris*. Vertit Jacobus Angelus de Scarparia.
* Comparatio Caesaris & Alexandri desideratur.
35. Vita *Phocionis*. Vertit Lopus Florentinus.
36. *Catonis Minoris*, Uticensis. Idem.
* Comparatio Catonis ac Phocionis periit.
37. Vita *Agidis & Cleomenis*. Vertit latine Antonius Tudertinus.
Alamannus Rinuccinus.
38. *Tiberii & Caji Gracchorum* fratrum. Vertit Leonardus Aretinus.
Comparatio Gracchorum cum Agide & Cleomene p. 843.
39. Vita *Demosthenis* ad Sossium Senecionem. Vertit idem Aretinus
& Hieron. Wolfius in sua Demosthenis editione.
40. *M. Tullii Ciceronis*. Vertit Achilles Philerus Bochus Bononiensis.
Comparatio Ciceronis & Demosthenis. p. 886. Hæ Demosthenis
Ciceronis vitæ constituiebant librum *ὁμοῦ* quintum,
tarchus ipse testatur.
41. Vita *Demetrii Polioretæ*. Vertit Donatus Acciajolus.
42. *M. Antonii*. Vertit Leonardus Aretinus.
Comparatio Demetrii & Antonii p. 956.
43. Vita *Dionis* Syracusani, ad Senecionem. Vertit Gvarinus
nensis.
44. *M. Bruti*, quæ allegatur in Caesaris vita p. 740. & fuit cum
totius operis liber duodecimus. p. 958. *ἐν τέρτῳ τῷ δωδεκάτῳ*
παραλλήλων ὄντι βίῳ. Transulit latine idem Gvarinus. Hæ
ce Quevedo illustravit, unde non ita pridem Belgice recusa.
Comparatio Bruti & Dionis p. 1009.

Vita extra parallelas.

45. Vita *Artaxerxis* Mnemonis. p. 1011. Vertit Lopus Florentinus.
46. Vita *Arari Cliniae* F. Sicyonii, Tyrannorum hostis jurati & decem
pties prætoris Achæorum, scripta ad Polycratem Sicyonium
ex Arato genus ducentem, cujus filios Polycratem & Pytho-
cleum

clum domestico hoc exemplo ad virtutem accendere Plutarchus voluit. Latine interpretatus est idem Lapsus.

47. Vita *Galbe*.

48. Vita *Othonis* Imp. Hujus & superioris versio latina incerto interprete in antiquis editionibus occurrit. Transtulit Franciscus Philelphus.

49. Vita *Homeri*, Plutarcho auctori vulgo tributa, & cum Homero atque alibi sæpius edita, in editionibus Plutarchi plerisque hæcenus desideratur. De ea vide si placet quæ dixi lib. II. cap. I. §. IV. Evagoras qui Vitæ Parallelis in editione Græca Plutarchi subjicitur, non Plutarchi est sed Isocratis. Exstat & in antiquis latinis Plutarchi editionibus è versione Gvarini Veronensis.

Publius & Scipianis Africani vitæ quæ in antiquis latinis editionibus Plutarchi exstant, à Donato Acciajolo compositæ, non ut fingit titulus è Græco versæ sunt.

Perierunt autem à Plutarcho scriptæ, & jam Photii * ut videtur tempore periisse videntur:

Herculis, Lampr. & Plutarch. in Theseo p. 14.

Antiochæ Plutarch. in Pyrrho p. 387. & Lampr.

Antonia, quam memorat Plutarchus in Gracchis p. 834. & 839.

Augusti, Tiberii, Claudii, Caji Caesaris (è qua videntur petita quæ de Julio Cano amicos de statu animæ post mortem monente refert Synellus p. 330.) *Neronis ac Vespasiani*. Lampr.

Pindari Lampr. *Pindari*. Lampr. & Sopater apud Phot.

Cynici, ut præter Lampriam testatur Sopater apud Phot. & Julianus Orat. VI. p. 200. & *Daiphanti* prætoris Phocensium quam allegat Plutarchus ipse de virtutibus mulierum p. 244. usus etiam Sopater apud Photium Cod. 161.

XX 2

Aristo.

Photius Cod. 245. refert nonnulla è Plutarchi vitis Dionis & Bruti, Demosthenis & Ciceronis, Phocionis & Catonis minoris, Alexandri & Caesaris, Eumenis & Sotirii, Demetrii & Antonii, Pyrrhi & Marii, Arati & Antaxerxis, Agidis & Titi, quæ omnes exstant. Sopater vero apud eundem Photium Cod. 161. p. 177. seq. in decimo Eclogarum libro usus est Plutarcho de vita Nicæ, Alcibiadis, Themistoclis, Thesei, Lysurgi, Solonis, Alexandri, Cimonis, Lysandri, Demosthenis, Periclis, Pelopidæ, Phocionis & Aristidis: Inque libro undecimo vita Epaminondæ, Dionis, Agesilai, Agidis & Cleomenis, Eumenis, Philopœmenis, Timoleontis, Arati, & Pyrrhi quæ itidem omnes editæ circumferuntur. At in nono præter vitas Demetrii & Bruti quas habemus, adhibuit vitas Crateris, Daiphanti & Pindari quæ intercidunt.

Aristomenis. Lampr.

Arati (Poetæ fortassis.) Lampr.

Franciscus Petrarcha quoque testatus est Plutarchum in vitis parallelis Platonis & Aristotelis contulisse *M. Varronem* & *Homero Virgilium*, unde hauserit nescire se faretur Rualdus in Plutarchi vitæ parallelis quem de vitis Plutarchi differentem vide cap. 17. seq. 19. & 21. Equidem Platonis & Aristotelis vitæ in antiquis Plutarchi editionibus latinis exstant sed scriptæ à Gvarino, uti vita Caroli Marti apud ciajolo composita, & Cornelii Nepotis Atticus.

Promisit etiam Plutarchus viram *Leonida* Spartanorum Regis libere pro rodoti malignitate p. 866.

Meselli in Mario p. 423.

Plutarchi exemplo alii etiam parallela ejusmodi scripsere ut *Antoninus* qui M. Antonini temporibus floruit, & Photio Cod. VI. testatur. Plit vitas parallelas Dionysii & Domitiani, Philippi Macedonici & Augusti Imp. Nostra ætate *Antonius Varillastus* contulit Carolum cum Francisco I. Galliarum Rege, & Ludovicum XI. Galliarum cum Ferdinando Catholico Rege Hispaniarum: *Euremonius* Alexandrum cum Cæsare, Condeum Ducem cum Turenno, & Trajanum cum Cornelio Racino. *Renatus Rapinus* comparavit inter se Ciceronem & Demosthenem, Homerum & Virgilium, Thucydidem & Liviumque: *Franciscus Blondellus* Pindarum cum Horatio, & *Richardus* Abbas Gallus Ximenium ac Richelium cardinales &c.

IV. Ut Tomus prior operum Plutarchi editionum Græcarum latinarum Vitas cum versione Herm. Crusarii, ita posterior cum versione Gvil. Xylandri, complectitur, hoc ordine:

50. *Περὶ παιδείας ἀγωγῆς*, five de libris educandis, quod opusculum inter rem spuriam accenset Rualdus cap. 20. vitæ Plutarchi. Frequentissime seorsim excusum, à variis translaturum notisque illustratum prodiit, & cum orationibus quibusdam Isocratis editum ut *Georgii* II. cap. XXVI. p. 851. Prodiit etiam ex *Georgii Sylvani* editione *Georgii* di 1685. 12. & cum versione & scholiis *Francisci Fabri* *Georgii* vverp. 1663. 8. Vertit præterea Gvil. Plantius Francof. 1724. Editiones Hermannii Rayani, Marci Beumleri, Theodori Vossii.

50. Confer Acta Erud. A. 1706. p. 85. seq.

recenset Draudius p. 1025. ibidem meminit scholiorum Suffridi Petri, Leovardienfis. Græce, Lat. Ital. Gallice & Germanice junctim edidit Georg. Joach. Stuppius Gelhusanus Francof. 1599. 8°. Ex interpretatione Gvarini Veronenfis fuit in Bibl. If. Voffii.

Πῶς δὲ τὴν νέον ποιημάτων ἀκύνει, sive de ratione audiendorum utiliter vel legendorum Poëtarum p. 14. ad M. Sedatum, liber scriptus in gratiam Soclari sui & Cleandri qui Sedati filius erat. Hunc librum ex versione sua edidit etiam *Hugo Grotius* & cum Basilii libro similis argumenti & poëtici excerptis ex Stobæo præfixit Parif. 1623. 4. Cum notis Christiani Guntheri prodiit Ltpsf. 1689. 8. Georgii Weissii Jen. 1672. 8. Meminit inter Plutarchi scripta Sopater apud Photium Cod. 161. In Lampriæ catalogo non memorantur nisi forrassis num. 101. ubi post librum *περὶ τῆς ἀκύνει τῶν φιλοσόφων* in MSto vacuum spatium est - - - ἀκύνει. supplendum sit πῶς δὲ ποιημάτων, vel in eod. indice num. 208.

περὶ ποιημάτων τίς ἡ αὐτῶν ὀπμιέλεια. Cum Grotii versione notisque suis recudi curavit Jo. Potterus V. C. Oxon. 1694. 8.

περὶ τῆς ἀκύνει sive quomodo audiendi sint qui recta præcipiunt p. 57. liber utilissimus ad Nicandrum juvenem, qui jam virilem togam sumserat, quod fiebat initio anni duodevigefimi ætatis. Integer titulus apud Lampriam num. 100. est *περὶ τῆς ἀκύνει τῶν φιλοσόφων.*

Πῶς αὖ τις ἀπακρίνει τὴν κόλακα & φίλιν quomodo adulator ab amico internosci possit, ad Antiochum Philopappum. Sopater apud Photium Cod. 161. Lampr. num. 88. Liber versus etiam ab Erasmo Venet. 1518. 8. Basil. 1520. 4. & T. 8. Opp. Gallice ab Antonio du Saix. Anno 1537. 8.

Πῶς αὖ τις ἀσχοῖται περὶ κλέπτου ἐπ' ἀρετῇ quomodo quis suos in virtute profectus sentire queat p. 75. *Lampr.* num. 86. & Sopater loco laudato. Liber Sossio Senecioni inscriptus disputat adversus Stoicorum sententiam peccata non esse æqualia.

Πῶς τις ὡς ἐχθρῶν ἀφελοῖτο, illustrando dicto Xenophontis, quod sapiens debeat ex inimicis etiam utilitatem capere. Ad Corneliū Pulchrum. p. 86. *Lampr.* n. 127. Sopater apud Photium cod. 161. Vertit etiam Erasmus Venet. 1518. 8. Basil. 1520. 4. & T. 8. Opp. item Jo. Rainoldus Lond. 1619. 12. hunc librum laudat Cardanus lib. 3. c. 13, de utilitate ex adversis capienda. Exstat & Græce

ceatque latine in Casp. Dornavii Amphiteatro sapientia Socratis
cæ T. 2. p. 104. seq. Gallice transtulit Antonius du Saix. A. 1553.
De eodem argumento adeundus Chrysostomus homilia III.
Davide & Saule T. 2. p. 869. Augustinus lib. 1. contra Academicos
cap. 1. Boëthius Consolatione Philol. lib. 2. profa 8. Rogeri de
Rabutin liber Gallice editus Parisi 1694. 12. Jo. Christophori
manni V. C. Exercitatio cui titulus : *felices injuria.*

56. *Περὶ πολυφιλίας* sive non esse expetendam multitudinem
rum p. 93. In Lampria num. 82 memoratur liber *πρὸς Φίλων*
Bithynicum, & num. 130. *πρὸς Φίλων χερίπας.* Sed ab utroque
detur hic diversus fuisse, in quo *πολυφιλίας* confert scortis
ut est apud Ennium

*Alium tenet, alii nutat, alibi manus
Est occupata, alii perpellit pedem,
Alii anulum dat spectandum à labris.*

Scythæ apud Lucian. in Toxari p. 58. T. 2. ὅστις ἀνὴρ πολυφίλος ἢ ὁμοφίλος
δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύτης καὶ μοιχευομένης γυναιξί. Aristoteles IX. re-
comach. οἱ πολυφίλοι καὶ πᾶσιν εἰκείως ἐπιτυχάνοντες ἐδὲν δοκῶσιν ἀν-
λω. Latine vertit hunc Plutarchi librum ante Xylandrum Luscinia

57. *Περὶ τύχης* sive de fortuna libellus p. 97. refellit dictum The-
sti à Cicerone etiam memorarum quinto Tuscul. *Vitam regis non
non sapientia, Τύχη τὰ θνητῶν πράγματα εἶναι ἐμβαλῖα.*
58. *Περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας* sive de virtute & vitio, sive de perpetuorum
rum miseria & proborum felicitate p. 100.
59. *πρὸς Ἀπολλώνιον παραμυθητικός* sive consolatio pulcherrima ad Ap-
lonium filio orbatum, p. 100. Diversa ab hac est Consolatio
in Lampria catalogo memoratur num. 109. *πρὸς Ἀσκληπιάδην*
tine vertit Jo. Leunclavius ap. Oporin. 8. 1593, 8. addita non
milis argumenti commentatione.
60. *Ὑγιεινὰ παραγγέλματα* sive de fanitate tuenda dialogus post
Imp. obitum scriptus, in quo colloquuntur Moschion & Zenon
p. 122. Sopater apud Phot. Cod. 161. & Lampr. num. 93, Verum
Erasmus Basil. 1520. 4. & T. 8. Opp.

Γαμικά παραγγέλματα. five conjugalia præcepta ad Pollianum & * Eurydicen p. 138. Lampr. num. 113. & Sopater loco laudato p. 177.

Ἑστία σφῶν συμπίσιν five convivium VII. sapientum p. 146. Lampr. num. 108. vertit & Gvil. Plantius Francos. 1574. 4. Danielis Cla- senii commentarius prodiit Magdeb. 1649. 4.

περὶ δεισδαμονίας five de superstitione, quod Atheismus illo tolerabi- lior sit. Apud Lampriam num. 150. περὶ δεισδαμονίας πρὸς Ἐπίκουρον. Sed videntur separanda esse verba πρὸς Ἐπίκουρον. Gallice vertit *Annaquillus Faber*, & cum dissertatione de Romuli vita edidit Salmu- rii 1666. 12. Ex hoc libro Plutarchum in Atheismum propensio- nem fuisse nescio an satis æque colligit Petrus Molinaus libro de Dei cognitione p. 81. seq. Sane Atheismum quemlibet ** in se superstitione quacunque meliorem esse, nemo sanus dixerit: neque hoc usquam facit Plutarchus, qui contrarium disertis verbis docet libro quod non s̄vaviter possit vivi secundum Epicurum p. 1101. & 1104. Cum enim & superstitio & Atheismus ambæ res sint pessimæ & turpissimæ, & superstitionis præsertim quodammodo in- numerabiles gradus, saltem non fert Plutarchus eos qui atheismum faciunt *δοσιλογημα δεισδαμονίας*, ut loquitur libro de discrimine amici & adulatoris p. 66. Dantur enim genera quædam superstitio- nis tam flagitiosa, ut in DEUM æque injuria sint quam Atheismus ipse, & gravius bellum etiam indicat honestati, virtuti & societati humanæ, non quam Atheismus universe ex principiis suis deducens persecutiones omnes, malitiamq; suam exlerens, sed quam Atheis- mus nonnullorum hominum in sola speculatione falsissima acqui- escentium, & naturæ bonitate non admittentium errorem hunc in actiones integrū suas influere. Ita *κακοψίαν χείρονα τῆς ἀπίστιας* pro- nunciavit Epiphanius T. 2. p. 13. & Arnobius lib. V. p. 151. *rectius mul- to, Deos non credere quam tales*, adde lib. IV. p. 148. & innumera hu- jus

Hanc Eurydicen Plutarchi filiam fuisse suspicabatur Jonsius, qua de sententia vide lra quæ dixi supra §. 1. nota c.

Hodinus Colloq. Heptaplomere MS. libro V. *Superstitio quantacunque sit, quodvis Atheismo tolerabilior est. Nam qui superstitione aliqua obligatur, hunc Numinis metu in officio quodammodo & Natura legibus continet, Atheum vero qui nihil nisi te- stem metuis aut judicem, ad omnia scelera proclivi lapsu rueret oportet. Ac tamen si ætiorum humanarum præstantiam sapientissimus quique non solum finibus ipsis metuit, verum etiam omnibus partibus & causis, scilicet efficienti, forma, subiecto, fi- ni: summam tamen ac præcipuam causam continentem ætiorum ipso fine judicet.*

- ius generis à Clariss. Bælio collecta fervido sententia Plutarcho
tius etiam accepta martyre in Cogitationibus de Cometis, cap. 1.
continuatione & in Voluminibus quaestionum provincialium.
64. *Ἀποφθίγματα βασιλέων καὶ στρατηγῶν* ad Trajanum Imp. pag. 106.
Lampr. num. 106. *Ἀποφθίγματα ἡγεμονικά, στρατηγικά, πολιτικά*.
Memorat & Sopater apud Phot. Cod. 161. qui hæc Apophthegmata
βασιλέων καὶ στρατηγῶν distinguit ab alio Plutarchi libro cui
titulus *αἰδρῶν ἐνδόξων ἀποφθίγματα*. Præfixum Apophthegmatum
anteloquium & opus ipsum *κίβδηλοι* esse putat Rualdus in
21. nec unquam Plutarchi nervos vel sanguinem nedum posse
deprehendi in illo, itaque videri vel *περγύμνασμα* filii Plutarchi
ex variis pannis confutum. H. Stephanus 1568. 12. editum
Apophthegmata Græca Regum & Ducum Philosophorum, & de
quorundam ex Plutarcho & Laërtio Gr. L. Multa etiam ex Plutarcho
versa in opere Apophthegmatum Erasmianno quod præfatus
fil. 1531. 4. postea sæpe sub Manutii quoque & aliorum manu
bus recusum. De Machiavello Menagius in Menagianis T. 1.
*un Manuscrit des Apophthegmes des anciens de Plutarque étant tombé
les mains de Machiavel, il en prit ce qui lui plut d'avantage. Et ne
pas qu'une simple traduction lui fit assez d'honneur dans le monde, il
prit la vie de Castruccio Castracani, & là il mit dans la bouche de
celui-ci la plus part des bonnes choses que Plutarque rapporte des anciens*.
65. *Apophthegmata Laconica* ordine Alphabetico digesta p. 203.
stituta Laconica p. 236. *Lacænarum Apophthegmata* p. 240.
Ἀποφθίγματα καὶ Σπιτηδευματα Λακωνικά. Lampr. num. 160.
66. *Γυναικῶν δόξαι* p. 242. s. de virtutibus mulierum ad Cleam
fœminam atque ut p. 243. ait Plutarchus, πολλοῖς βιβλίοις ἐστὶν
Lampr. num. 124. *καὶ ἄλλω ᾧ, πῶς δὲ ζῆν γυναῖκα πρὸς ἀνδρα*.
jus magnam partem Polyænus suo strategematum operi
Laudat & anonymus *πρὸς ἀπίσαν* scriptor cap. VIII. Gallicè
Dionysius Sylvester (Savage) Lugd. 1546. 8.
67. *Ῥωμαϊκά* sive Quaestiones Romanæ p. 263. quibus rationem
Plutarchus de variis ritibus priscis apud Romanos olim rece-
ptis orsim editæ & notis illustratæ sunt à Boxhornio Lugd. B. 1674.
sed admodum juvene, unde postea hoc op⁹ vix pro suo agnoscitur.
cusa tamen Boxhornii editio in T. 5. thesauri antiquitatum
norum Græviani. *Κεφάλαια Ῥωμαϊκά* à Plutarcho in Camilla

ῥωμαϊκῶν dicuntur p. 138. ταῦτα μὲν ἔν ἐν τῷ παλαιῶν αἰτίων ῥωμαϊκῶν ὁμι-
μελέστερον διήρηται. ita & Lamprias n. 135. Meminit quoq; Plutar-
chus in Romulo pag. 26. παλαιῶν ὁμιμειλίον ἐν ταῖς αἰτίαις εἰρηκαρδῶν. &
in parallelis minoribus pag. 315. ὡς ἐν δευτέρῳ αἰτίων. Meminisse
videtur & Arnobius lib. V. p. 168. *nec myrteas fas sit inferre verbenas,*
sicut suis scribit in causalibus Plutarchus. Ita enim legunt nonnulli
pro Putas quod habent Codices verusti. Et sane Plutarchus pag.
268. rationem reddit cur matronæ sacello bonæ Deæ myrtum
non inferrent. Sed potuit eadem tradere quoque *Busas* quidam
quem non minus atque Callimachum, Dionysium Corinthium
aliosque αἰτια hujusmodi scripsisse notavi lib. III. cap. 19. p. 482.

Ἑλληνικά sive Quaestiones Græcæ p. 291. In Lampriæ catalogo post
αἰτίας ῥωμαϊκῶν memorantur αἰτίαι non Ἑλληνικαὶ sed Βαρβαρικαὶ
num. 136. Memorantur tamen etiam αἰτίαι Ἑλλήνων n. 157.

Παράλληλων Ἑλληνικῶν καὶ ῥωμαϊκῶν sive Parallela Historiarum
Gr. & Romanar. pag. 305. Alius cujusdam Plutarchi multo recen-
tioris esse ait J. Vossius pag. 46. ad Melam, sed memoret etiam Lam-
prias num. 126. διηγήσεις παρὰ Ἑλλήνων καὶ ῥωμαϊκῶν. Et
αἰτία sua laudat auctor p. 315. Quod vero ex numerorum ratione
Vossius probare conatur Lampriæ libello titulum διηγήσεων esse
intrusum, probaret aliquid si doceret numeros esse ab ipso Lampria
non à librario vel editore. Meminit etiam Stobæus.

Περὶ τῆς ῥωμαίων τύχης sive de fortuna Romanorum p. 316. Lampr.
n. 165. multum virtuti, sed fortunæ etiam plurimum deberet res
Romanorum disputat.

Περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου τύχης ἢ δυνάμεως λόγοι α', β', pag. 326. libri 2. de
Alexandri M. fortuna & virtute. Lampr. n. 166. & 176. Cum
versione Gvil. Budæi Arriano de expeditione Alex. subjecti sunt
in editione Vulcaniana. Duabus hisce dissertationibus (in extremo
ut videtur mutilis) ostendit non fortuna sed virtute magnum fuisse
Alexandrum. Dissertatio una vel plures à Plutarcho præmissa de
eo quod fortuna Alexander magnus fuerit, perierunt.

Πρότερον Ἀθηναῖοι καὶ πόλεμον ἢ καὶ σοφίαν ἐνδοξότεροι sive de gloria Athe-
niensium p. 345. Lampr. num. 186. καὶ τί ἐνδοξοί οἱ Ἀθηναῖοι. Li-
ber initio mutilus, quo rerum gestarum potius gloria quam scri-
ptorum Athenienses efferuntur.

76. Περὶ τῶν ἐκλαλακῶν χρησίων five de oraculorum defectu p. 408. Dialogus inter Demetrium Grammaticum, Cleombrotum Lacedæmonium, Ammonium, Plutarchum, Heracleonem Megarensem, Didymum Cynicum & Philippum, dicatus Terentio Prisco. Lampr. n. 87. Prodiit Adriano Turnebo interprete Paris. 1556. 4. & cum præmio Joach. Camerarii & notis editus est Lipsiæ 1576. 8. 1565. 8. Non omnia tum oracula defecisse, ex ipso Plutarcho & superiore ejus libro perspicuum est, & variis testimoniis ostendit V. C. Antonius VanDalen libro de Oraculis. Sed sensim jam illa propagato per orbem Evangelio CHRISTI dilabebantur, ac cessabant, licet hæc Plutarchum * ratio penitus fugit.
77. Ὅτι διδάσκον ἡ δέρεσι five virtutem doceri posse p. 439. Lampr. num. 170. πρὸς δέρεσις vel εἰς διδάσκον ἡ δέρεσις. Vertit & H. Stephanus: spurris accenset Rualdus c. 20. vitæ Plutarchi. Præter rem mihi fallor. Virtutem doceri non posse, disputaverat Plato in Menone.
78. Περὶ τῆς δέρεσις five de virtute Morali quod in affectuum rationabili moderatione non extirpatione consistat. p. 440. Lampr. n. 70. exstat & cum explicationibus Joach. Camerarii Lipsiæ 8. vertit præterea Gvil. Plantius Francof. 1574. 4.
79. Περὶ ἀοργησίας five de ira cohibenda Fundano ** inscriptus liber p. 452. quem pulcherrimum vocat Gellius lib. 1. capite 26. Apud Lampriam num. 92. liber πρὸς ὀργῆς memoratur. Similiter apud Photium Cod. 161. è Sopatri eclogis. Vertit & Erasmus T. 8. Opp.
80. Περὶ εὐθυμίας five de animi tranquillitate ad Paccium quem improbitas ministrorum suorum perturbaverat. p. 464. Lampr. n. 94. vertit Gvil. Budæus.
81. Περὶ Φιλαδελφίας five de fraterno amore ad Nigrinum & Quintum fratres qui mutuo se invicem amore prosequabantur. pag. 478. Lampr. num. 97. Vertit & Gvil. Plantius Francof. 1574. 4. & Thomas Naogeorgus.
82. Περὶ τῆς εἰς τὴν ἐκγονα Φιλοπρόγίας five de amore prolis à natura ipsa brutis animantibus longe vero magis homini commendata. pag. 493. Vertit & Gilbertus Longolius.
83. Εἰ αὐτοκρίης ἡ κακία πρὸς κακοδαμονίαν five quod viciositas ad infelicitatem sufficiat p. 498. vertit & Ottomarus Luscinius.

* Confer Jo. Lightfooti Opera postuma p. 158.

** Hic fortassis Miquicius Fundanus ProCOS. Aliæ sub Hadriano de quo Marq. Gudius ad Vet. Inscript. Gruteri p. MXIV. 6.

84. *πρότερον τὰ τῆς ψυχῆς ἢ τὰ τῆς σώματος πάθη χείρονα*, quod animi quam corporis longe peiores sint morbi. p. 500. Lampr. n. 196. Vertit & Erasmus Basil. 1520. 4. & T. 8. Opp. item Jo. Rainoldus Lond. 1619. 12. male à Rualdo p. 38. c. 19. vitæ Plutarchi num. 123. refertur inter ea quæ Lamprias memorat Plutarchi deperdita.
85. *περὶ ἀδολειχίας* sive de garrulitate p. 502. Lampr. num. 91. Sopater apud Phot. cod. 161. vertit & Thomas Naogeorgus. Præterea Ludovicus Ruffardus Lugd. 1554. 8. testatus hunc librum adeo probatum viro eximio Francisco Hospitalio, ut penitus ediscendum & nunquam de manibus deponendum judicaret. Ex versione & cum scholiis Joannis Caselii viri doctissimi lucem vidit Rostoch. 1582. 4.
86. *Περὶ πολυπραγμοσύνης* de cujus vocabuli significatione vide Gellium XI. 16. ubi hujus libri meminit. Meminit etiam Lamprias n. 96. Græce separatim bis edidit Jo. Caselius Rostoch. 1588. 4. & Helmst. 1590. 8. & à latina versione sua cum notis. ibid. 1595. 14. In Græcolat. editione Plutarchi legitur cum Xylandri versione p. 515. Transtulit quoq; Erasmus Basil. 1520. 4. & Tomo VIII. Opp. Memorat præterea Lamprias num. 146. librum Plutarchi *περὶ πλειερχίας*, quod est genus curiositatis ineptæ atque inutilis, uti, *πολυπραγμοσύνη* exitiosæ ac molestæ.
87. *περὶ φιλοπληξίας* sive de divitiarum cupiditate p. 523. Lampr. n. 199. Vertit etiam Erasmi Basil. 1520. 4. & Tom. VIII. Opp. Sopater apud Photium Cod. 161. memoratur liber Plutarchi *περὶ πλείας*.
88. *περὶ δυσωπίας* Lampr. num. 95. & Sopater apud Photium Cod. 161. ubi inscribitur *περὶ δυσωπίας λόγος*. de immoderata & vitiosa veracundia qua vel ab utilibus aut honestis impediri, aut ad noxias & honestas actiones compelli nos temere patimur. p. 528. Exstat hic liber lectu dignissimus latine versus etiam à Jo. Casario Consentino & ab Erasmo. T. 8. Opp.
89. *περὶ φθόνου καὶ μίσους*. de odio & invidia & utriusque differentia. p. 536. Vertit & H. Stephanus.
90. *περὶ τῆς εὐπλοῦς ἐπιφανείας ἀνεπιφθόνως* sive ad Herculæum liber, quæ quis ratione se ipsum citra * invidiam laudare possit. pag. 539. Lamprias. n. 84. vertit & Thomas Naogeorgus.

9 E. πτ-

* Cicero de haruspicium responsis: *Potest qui quam vir in rebus magnis cum invidia versatus, satis graviter contra inimici consuetudinem sine sua laude respondere?*

91. *περὶ τῶν ὑπὸ τῆς θεᾶς βραδείας πμωραμένων.* Sopater apud Phot. Cod. 161. Lamprias num. 90. De sera Niminis vindicta Dialogus Cynio inscriptus & initio mutilus in quo colloquuntur Patrocles, Timon, Olympianus & Plutarchus pag. 548. Initio pro ὁ ἠπικερὲς malim legere ὁ ἠπικέρης. Ceterum in hoc dialogo si pro Diis Deum rescribas plurima invenies digna quæ à Christiano dicantur, ut ait Grotius pag. 128. de satisfactione CHRISTI adversus Socinum. Vertit & Bilibaldus Pirckeimerus. De eodem argumento conferes ubi lubebit Casparis Barthii Adversaria p. 2906. seq. & Acacii Enenkelii Sejanum.
92. *περὶ εἰμαρμένης* sive de fato liber (extrema parte mutilus) ad Pisonem quem *Φιλπτεν* vocat p. 568. Differit autem de fato ex mente Platonis, non quatenus εἶσα sed quatenus ἐνέργεια est & res non particulatim sed καθόλου instar legis dirigit & sub certis conditionibus definit ita ut contingentibus & libero arbitrio locum relinquat & casui fortunæque: tota vero Divinæ subsit providentiæ. E versione Hugonis Grotii hic liber exstat in Philosophorum sententiis de fato quas magnus hic vir concessit. Libros 2. huius argumenti memorat Lamprias. num. 56.
93. *περὶ τῆς Σωκράτους δαίμονος* * dialogus de genio Socratis pag. 575. 580. seq. Lampr. num. 67. Vertit præter Xylandrum Thomas Næogeorgus.
94. *περὶ Φυγῆς* de exilio æqua mente tolerando ad amicum qui Sardibus patria sua exulabat. pag. 599. Lampr. n. 99. Vertit & Angelus Barbatus.

Yy 3

95. περ-

* δαίμόνιον vocant itidem alii, ut Aristides T. 3. pag. 36. Apulejus Deum Platone ipso præeunte. Atque ut vel è Polluce notum est, δαίμονες Græcis scriptoribus sunt Spiritus etiam boni, & Platoni summus DEUS μέγιστος δαίμων. Bonum angelum fuisse illum Socratis genium, præter Plutarchum, Proclum, aliosque veteres vix dubitarunt è Christianis Ficinus, Campanella, Augustinus Steuchus & in Hist. Philosophica Anglice edita Tho. Stanleius, quibus suffragatus nuper est amicus noster Godfridus Olearius in pererudita diatriba de hoc argumento edita Lipsiæ 1702. Fateor tamen verisimillimam mihi videri eorum sententiam quibus mens provida Socratis ejus fuisse genium creditus fuit. Nam ut Plato in Timæo, τὸ δὲ περὶ τῆς κυριωτάτης παρ' ἡμῖν ψυχῆς εἶδος διανοεῖσθαι δεῖ τῇδε, ὡς αἶρα αὐτὸ δαίμονα θεὸς ἐκείνῳ δέδωκε τῦτο. Dio Chrysost. IV. de regnō p. 71. ὁ δὲ ἰδίῳ ἐκείνῳ νῦν ἑστὸς ἐστὶ δαίμων τῷ ἔχοντι αὐτόν. Porro Socratis exemplo genios sibi adesse gloriari sunt Constantius Lup. apud Ammian. XXI. 14. ac recentiore ætate Cardanus, Campanella, Niphus, Postellus, Hermolans Barbartus, Jo. Picus, Ascolus, Bodinus quæ quidam amicus teste H. Moro in antidoto adversus Atheismum, & Bodinus ipse ut traditum Francisco Pithoco in Pithocanis.

95. *Ἀντιφρονήσιος πρὸς τὴν ἰδίαν γυναῖκα* five Consolatio ad uxorem Timoxenam morte filiolarum cognominis afflictam, quam post filios duos unum natu maximum & alterum Chæronem amiserat altero postquam nata fuisset anno. p. 608. Lampr. num. 110. Vertit & latine *Robertus Britannus*. Gallice *Stephanus Boëtius* Paris. apud Fed. Morellum 1572. 8. cum Xenophontis Oeconomico.
96. *Συμποσιακῶν προβλημάτων* five convivalium quaestionum libri IX. ad Sossium Senecionem civem suum Chæronensem. p. 612. Lampr. num. 183. *πρὸς προβλημάτων*. Octo libros memorat Sopater apud Phot. Cod. 161. sed octo prioribus qui singuli decades singulas quaestionum continent (vide pag. 697. & 736.) nonum deniq; librum subjunxit Plutarchus quindecim quaestiones & sermones Athenis in Museis habitos complexum. Allegat hos libros Gellius. Macrobius quoque pleraque ex his in librum septimum retulit suorum Saturnalium. *Decades quinque problematum Plutarchi ex Hadriani Junii versione cum ejus scholiis lucem viderunt Lugd. in 8. & in H. Stephani editione latina Plutarchi.

*In quaestionibus Convivalibus colloquentes
inducuntur:*

- A** Gemachus.
 Agias.
 Alexander Epicureus.
 Alexio, Plutarchi Socer, p. 701. D.
 Ammonius, *στρατηγός* Athenis.
 Antipater.
 Apollonides ὁ *παγκύριος*. p. 650. F.
 Apollonophanes Grammaticus pag. 684. E.
 Aristænetus Nicænus. p. 656. A.
 Aristo (*Ἀρίστω* & *Ἀριστῶν* scriptum invenio.)
 Aristodemus Cyprius.
 Athryilatus Thasius, Medicus. p. 651. A.
 Autobulus (Plutarchi F.) cujus nuptiarum memorantur. p. 666. D.
- Boëthus Epicureus. p. 673. C.
 Cæsernius, Flori *γαμβρός*. 701. E.
 Cajus Flori *γαμβρός*. 682. F.
 Callistratus Amphictyonum *Ἰππικῆς* in Pythiis 704. C. filius Leonis 705. B. Sophista 667. D.
 Caphisus Theonis F.
 Chæremonianus Trallianus. pag. 641. B.
 Cleomenes Medicus. p. 694. F.
 Crates Thessalus. p. 639. B.
 Crato Plutarchi *γαμβρός*. p. 620. A.
 Diogenianus Pergamenus.
 Dionysius Melitenis p. 744. F.
 Dorotheus Rhetor. p. 665. A.
 Empedocles p. 728. D.

Era-

- Erato ἀρμονικός. p. 645. D. 736. 743.
 Eustrophus Atheniensis.
 Euthydemus Plutarchi σωιέρους. p.
 700. F. Suniensis. 657. F.
 Favorinus Philosophus.
 Firmus Plutarchi γαμβρός. pag.
 636. A.
 Florus (Μέτριος Φλώρος. p. 680. C.
 626. E.) antiquitatis amans.
 702. D.
 Glaucias Rhetor p. 628. B.
 Hermeias Geometra.
 Herodes Rhetor. Hunc innuere
 videtur etiam pag. 676. C. ubi
 introducitur μητρων ἐμάλισε
 δοκῶν ἀναγνωσμάτων ἐτογχα-
 ρειν ἐλευθερίαν.
 Hylas Grammaticus p. 739. E.
 Lamprias Plutarchi avus p. 678. E.
 684. A.
 Lamprias Plutarchi frater.
 Lucarius Pontifex Corinthius.
 Lucius Pythagoricus Flori f. pag.
 702. f. 704. B. Tyrrenus,
 Moderati discipulus p. 727. B.
 Marcion.
 Marcus Grammaticus.
 Maximus Rhetor.
 Menephyllus Peripateticus.
 Meniscus Pædotriba.
 Milo Plutarchi amicus. p. 628. B.
 Mœragenes Atheniensis. 671. C.
 Moschio Medicus p. 658. A.
 Nestor.
 Nicias Nicopolita Medicus pag.
 698. A.
 Nicostratus p. 714. A. D. 715. B.
 Nicrus (Νικρῶ an pro Νικόστρατῶ)
 Chæroneus p. 692. B.
 Olympicus p. 654. B.
 Onesicrates.
 Patrocles Plutarchi γαμβρός. pag.
 642. C. 681. D. 700. F.
 Petrus in Pythiis ἀγωνοθέτης.
 Philinus.
 Philippus p. 711. C. p. 712. D.
 Philo Medicus.
 Φιλοπάππῶ βασιλεύς (mensæ) p.
 628. A.
 Plutarchus.
 Plutarchi Pater p. 655. F. minime
 præeps in loquendo pag.
 641. C.
 Plutarchi filii.
 Polycharmus.
 Polycrates.
 Praxiteles ὁ ᾠειηγητής.
 Protogenes Grammaticus.
 Satyrus p. 658. A.
 Serapion Epinicia celebrans. pag.
 628. A.
 Soclarus p. 640.
 Sospis Rhetor.
 Sossius Senecio.
 Sylla Carthaginienſis: Σύλλας pag.
 650. A. Σύλλας ὁ ἐπὶ ῥῶ pag.
 636. A.
 Symmachus.
 Themistocles Stoicus. p. 626. E.
 Theo Grammaticus pag. 626. E.
 728. f. ὁ ἐπὶ ῥῶ. p. 620. A.
 Theonis filii.
 Thrasylbulus.
 Thrasyllus Ammonii F.

Timo

Timo frater Plutarchi p. 615. D. Zopyrio Grammaticus.
 Trypho Medicus p. 646. A. 683. C. Zopyrus Epicureus, Medicus. pag.
 Tyndares Lacedæmonius. 653. C.
 Xenocles Plutarchi frater p. 635. A.

97. Ἐρωτικός Amatorius dialogus de honesto amore conjugali præferendo turpibus pæderastarum libidinibus. p. 748. Lampr. n. 105. vertit & Arnoldus Ferronus Lugd. 1557. 8. In hoc libro verecundiam per alia scripta tam diligenter à Plutarcho servatam desiderat Rualdus in ejus vita cap. XXVIII.
98. Ἐρωτικὰ διηγήσεις sive quinque amatoriarum narrationes p. 771. quæ latine etiam versæ exstant ab Angelo Politiano T. 2. Opp. Lampr. n. 210. ἐν ἄλλῃ πρὸς τὰς ἐρωτικές, qui posterior titulus præsentis libro minus congruit. μυθικὰ διηγήματα vocat Julianus Orat. VII. pag. 227.
99. Ὅτι μάλιστα τοῖς ἡγεμόσι δὲ τὴν φιλόσοφον ἀγαλῆναι quod maxime cum Principibus viris Philosopho sit differendum s. Principi cum Philosopho frequentissime colloquendum esse pag. 776. Vertit etiam Erasmus Venet. 1518. 8. Basil. 1520. 4. & T. 8. Opp. Rualdo capite 20. vitæ Plutarchi inter dubia vel spuria scripta refertur.
100. πρὸς ἡγεμόνα ἀπαγγέλλον sive de Principe indocto sive de doctrina Principum pag. 779. Vertit etiam Erasmus ibid. seorsim prodit Argent. 1598. 8.
101. Εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτυτίῳ num seni & quomodo gerenda sit Resp. ad Euphanem amicum ætate jam profectum & muneribus publicis fungentem p. 783. Lampr. n. 73.
102. πολιτικὰ ᾠδαγγάλματα sive præcepta regendæ Reipublicæ ad Memnarchum virum nobilem. p. 798. Sopater apud Phot. cod. 161. & Lampr. n. 102. valde laudantur à Naudæo in Bibliograph. Polit. Meminit Plutarchus ipse in limine scripti de usu capiendi ex inimicis. Vertit præter Gvil. Xylandrum Nicolaus Saguntinus, cujus versio occurrit in edit. latina H. Stephani.
103. περὶ μοναρχίας καὶ Δημοκρατίας καὶ ὀλιγαρχίας, brevis disputatio. p. 826.
104. περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανίζεισθαι sive de vitando ære alieno. p. 827. Lampr. n. 203. Gallice vertit Antonius du Monlin Lugd. 1546. 8.

• 105. Vi-

105. Vitæ X Oratorum: Antiphontis pag. 832. Andocidis, 834. Lyſiæ, 835. Iſocratis 836. (hæc quibusdam *ὑποβολιμαία* * videtur, quia nonnulla aliter narrat quam Plutarchus in aliis ſcriptis. Vide Rualdum in vita c. 20.) Iſæi, 839. Lycurgi, 841. Demoſthenis, 844. Hyperidis 848. & Dimarchi 850. Conferendæ cum Photii excerptis cod. 259. ſeqq. ex quibus non pauca ſuppleri & corrigi poterunt. Ceterum Oratorum illorum omnium fere orationes ſaltem aliquæ ætatem tulerunt, quarum editionibus vita unius cujusque ex Plutarcho præſigi ſolet. Vide ſi placet quæ dixi lib. II. cap. ult. Plutarchi eſſe negat Gaddius T. 1. p. 175. levibus quibusdam argumentis. Memorantur à Lamprian. 40. Vertit Robertus Britannus.

106. *Ἐπιτομή τῆς συγκρίσεως Μενάνδρου καὶ Ἀλεξοφάνους* pag. 853. Lampr. num. 119. Menandrum Ariſtophani longe præfert Plutarchus. Phrynichus vero Plutarchum reprehendit quod uſus ſit voce minus Attica ** *συγκρίσεως*, licet conſtat nec Dionyſium Halicarnaſcum nec alios optimos ſcriptores ab illa abſtinuiſſe. Ariſtophanem adverſus Plutarchi criminationes in ſingulari diatriba defendit Nicodemus Friſchlinus quæ Comædiis Ariſtophanis cum latina Friſchlini Metaphraſi Francof. 1586. 8. editis præmittitur.

107. *Περὶ τῆς Ἡροδοτῆς κακοηθείας* live de Herodoti malignitate ad Alexandrum quendam p. 854. Lampr. n. 120. Hoc libro ultus eſt Plutarchus ignominiam patriæ ſuæ Bœotiæ ab Herodoto inuſtam.

108. *Περὶ τῶν δρεσκόντων τοῖς Φιλοσόφοις* p. 874. de placitis Philoſophorum Phyſicis, utile & ſuccinctum compendium libris V. licet *inſaniam*, inquit Xylænder, *qui his libris lectis ſcire ſe putant quid de quaque in eis propoſita re ſenſerint Philoſophi*. Lampr. *περὶ τῶν δρεσκόντων Φιλοσόφους Φυſικῆς Ἐπιτομῆς βιβλία 6.* num. 59. & *περὶ Φυſικῶν δρεσκόντων* num. 185. & *Φυſικῆς Ἐπιτομῆς* 173. Hi libri conferendi ſunt cum opere quod exſtat ſub titulo Hiſtoriæ Philoſophicæ *Galenii*. Unum enim idemque ſcriptum eſt, ſed neutrum integrum. Alterum vero ex altero emendari & ſuppleri poteſt ut notavit Jo. Jonſius de ſcriptoribus Hiſtoriæ Philoſophicæ p. 268. Seorſim hoc opus prodiit Græce & latine ex verſione Gvil. Budæi Baſil. 1531. 4. apud Hervagium. *περὶ τῶν δρεσκόντων Φιλοσόφους Φυſικῶν δογμάτων* citatur ab Euſebio lib. XIV. præpar. p. 747. 753. & XV. p. 836. — 852. Cyrillus 2. contra Julian. p. 51. *ἔφη γὰρ περὶ αὐτῶν ἱχνὺς ὦν ἄγαν*

Zz

* Etiam de aliis horum decem Oratorum vitis dubitat Jonſius III. 6.

** Conſer Clariff. Grævii notas ad Solocæſtam Luciani T. 2. p. 743. ſeq.

ὁ Πλάταρχος ἐν πρώτῳ βιβλίῳ Φυσικῶν δογμάτων συναγωγῆς & pag. 46. Πλάταρχος πῶς ἀνέβη τῶν παρ' αὐταῖς οὐκ ἀπορροῖς γοργαῖς ἐπὶ δευτέρῳ βιβλίῳ τῆς τῶν Φυσικῶν δογμάτων συναγωγῆς. Aetium, Plutarchum & Porphyrium περὶ δρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις allegat Theodoritus 2. Therapevt.

109. Αἰτίαι Φυσικαὶ sive liber naturalium quæstionum pag. 951. Lampri. num. 206.

110. Περὶ τῶν ἐμφαινομένων προσώπων τὰ κύκλω τῆς σελήνης sive de facie orbe Lunæ p. 920. Dialogus initio nuxtilus & hinc inde manens in quo colloquuntur Sylla Carthag., Apollonides, Lucius Pythag., Parmenes, Theon, Aristoteles junior, Menelaus Mathematicus, & Lamprias. Plutarchi frater. Meminit filius Lamprias n. 71. περὶ τῶν ἐμφαινομένων προσώπων. Confer magni Kepleri Astronomia Lunarem Francof. 1634. 4. editam p. 87. In hoc libro Apollonides dari inficiatus est Plutarchus, ut notavit vir illustris doctissimus Ludolfus pag. 559. commentarii ad Hist. Æthiopicam quædam produciens Æthiopus suos & veteres plerosque Christianos Constantium, Augustinum &c.

111. Περὶ τῶν πρώτων ψυχρῶν de primo frigido sive prima frigoris causa Favorinum. p. 945. Lampri. num. 89. *Fundamenta famulæ Plutarchianæ de principiis opinionis in hoc libro jacta videntur, qui videntur in tractatu qui Plutarchi tempore extabat descriptus & desumptus. Hæc enim non pauca & acutiora & firmitiora quam solent esse auctoris præcipua vulgavit.* Hæc Baco de Verulamio in Philosophia Parmenodis & Democriti p. 238.

112. Περὶ τῶν πρώτων ὕδατος ἢ πῦρ χρησιμώτερον, aquæ an ignis sit utilis p. 955. Lampri. num. 194. ὅτι ἐδοξεν ἡγεκλέτῳ πρῶτον πῦρ ἢ ὕδωρ, unde hoc male à Ruaido inter de præstigiis refertur c. 19. p. 38. Idem cap. 20. vitæ Plutarchi non valde probus motus argumentis librum de aqua & igne spuris accendit.

113. Πότιον τῶν ζώων φρονιμώτερον, τὰ χειρῶν ἢ τὰ ἐνὸς ὁμοῦ. Dialogus solertia animalium probans aquatilia hæc in parte terrestria neutiquam cedere p. 959. Lampri. num. 143. Cum latina Sibyllæ versionem producit Basil. 1534. 8. Gallice vertit Arnoldus de la Rochefoucault Paris. 1557. 8. Colloquuntur Aves & Soclarus, tum Aristotimus qui χειρῶν sive terrestria defensionem agitantibus Eubio, Aristone Plutarchi ἀντιπρῶτον, Æacide & Νέανδρο.

dro: præterea Phædimus pugnans pro aquatilibus, adſcientie He-
racleone Megarenſi & Philoſtrato Eubœenſi, & Optatus neutras
partes præferens.

114. Περὶ τῆς αἰσχρολογίας λόγος ἡγεῖται p. 984. Gryllus dialogus qui rectius in-
ſcribitur ὅτι ὁ πῆλων τῶν ἐαυτοῦ παρθενῶν ἡγῶν ἔστι καὶ τῶν αἰσχρῶν ζώων ut
ait Vavaſſor p. 215. de ludicra dictione. Lamprias videtur num.

125. innui hoc titulo: περὶ ζώων ἀλόγων ποιητικὸς. Sed idem n. 132.
memorat & aliud: εἰ λόγον ἔχει τὰ ζῷα. Græce & latine occurrit
etiam in Dornavii Amphitheatro. T. 1. pag. 359. Gallice vertit

Adamus de la Planche, Tolofæ 1558. 8. Colloquuntur in hoc dia-
logo Ulyſſes, Circe & Gryllus in ſuam μεταμορφώσεις, neque vo-
lens iterum Ulyſſis precibus humanam formam inducere. Deest

hic libro pars poſterior de prudentia & juſtitia brutorum.

115. Περὶ ſαρκοφαγίας λόγοι ſive diſſertationes duæ (quarum poſterior
extrema parte eſt trunca) pro ſententia Pythagoræ qui carniū
uſu abſtinere jubebat. pag. 993. 996. Verit etiam Suffridus Petri
Lovani. 1564. 8.

116. Πλατωνικὰ ζητήματα ſive Platonica quæſtiones p. 999. Lampr. n.
133. vertit Ludovicus Nogarola Venet. 1552. 4.

117. περὶ τῆς ἐν Τιμαίῳ ψυχρογονίας ſive de animæ procreatione è Ti-
maeo, ad filios Avtobulum & Plutarchum p. 1012. Lampr. num. 63.

cum Adr. Turnebi verſione prodiit Pariſ. 1552. 4. exſtat & Gallica
verſio Ludovici Regii. ibid. 4. Ex eodem libro excerpta (ſortaffis à
Photio) p. 1030. Etiam Paccius à Plutarcho deſideraverat ſibi
ſcribi περὶ τῶν ἐν Τιμαίῳ δεομένων ὀπτιμελες ὁρας ἐξηγήσεως, ut teſtatur
noſter in limine libri de animi tranquillitate.

118. περὶ Στωικῶν ἐναντιωμάτων commentarius de repugnantibus Stoi-
corum dogmatum inter ſe & cum Philoſophorum illorum vita. pag.
1033. Lampr. num. 74. exſtat etiam ex verſione Eduardi Henry-
ſonis. Lugd. 1555. 8.

119. Σύνεσις ὅτι τῶν ἀδοξότροποι οἱ Στωικοὶ τῶν παιγνίων λέγῃσιν. Com-
pendium commentarii quo oſtenditur Stoicos quam Poëtas abſur-
diora docere. p. 1057. Lampr. num. 77.

120. περὶ τῶν κοινῶν ἐνομιῶν πρὸς τὰς Στωικὰς ſive de communibus noti-
tiis adverſus Stoicos eorumque paradoxa Moralia p. 1058. & Phy-
ſica p. 1073. ſeq. Dialogus in quo colloquuntur Lamprias Plutar-
chi frater & Diadumenus Academicus. Meminit filius Lam-
prias n. 75.

121. ὅτι αὐτὸς ζῆν ἐστὶν ἡδέως κατ' Ἐπίκουρον sive non posse suaviter vivi secundum Epicuri decreta. Dialogus lectu dignissimus, in quo colloquuntur Zeuxippus, Theo adhuc νεῦ, Aristoteles quidam, Aristodemus & Plutarchus p. 1086. Lampr. num. 81.
122. πρὸς κολάτιν sive advers^o Colotæ Epicurei librum Ptolemæo dictū quo contendebat, ὅτι καὶ τῶν ἄλλων φιλοσόφων δόγματα καὶ ζῆν ἐστὶν, quod secundū aliorū Philosophorū decreta ne vivi quidem possit. p. 1105. Hic liber sive dialogus Saturnino inscriptus in quo colloquuntur Aristodemus Ægientis Academicus & Plutarchus, superiōri libro ab auctore fuit præmissus, ut ex ejusdem exordio percipi potest. Lampr. n. 80. πρὸς κολάτιν ὑπὲρ τῶν ἄλλων φιλοσοφῶν.
123. Εἰ καλῶς εἴρηται τὴν λατρεῖαν βιώσας contra dictum Epicuri * ne latuit bene vixit. p. 1128. Lampr. n. 168. confer Gassendi de Philosophia Epicuri p. 1207. seq. & Petrum Petium lib. 3. c. 30. Vertit etiam Erasmus Basil. 1520. 4. & T. 8. Opp.
124. περὶ μουσικῆς sive de Musica Dialogus in quo colloquuntur Aristocrates, Soterichus Alexandrinus (de quo p. 1135.) & Lysias. Jam pridem est quod Marcus Meibomius V. C. præfat. ad veterum Musicos testatus est quinquaginta amplius loca ad Musicam præstantia in Plutarcho restituere, versionesque latinam & Gallicam emendare se posse.
125. Denique in hac editione Anni 1620. & 1624. sequitur cum Manfacci ** versione & notis, Plutarchi liber περὶ ποταμῶν καὶ ποταμῶν ὀνομασίας καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς εὐρισκομένων p. 1149 -- 1164. de fluminibus appellacionibus sive cognominibus Hydaspe, Ismeno, Hebro, Gange, Phasi, Arare, Pactolo, Lycorma, Mæandro, Marsya, Strymon, Sagari, Scamandro, Tanai, Thermodonte, Nilo, Eurota, Inachus, Alpheo, Euphrate, Caico, Acheloo, Araxe, Tigride & Indo. Quæce primus edidit Simon Gelenius cum Strabonis Epitome, Manfacciani atque Anonymi periplis. Basil. 1533. 4. Latine vertit Manfaccius Comes. Basil. 8. Exstat & alia versio Turnebi si titulo fides habenda, Maussacus enim Turnebi esse negat. Denique cum versione Philippi Jacobi Maussaci & notis, addito Vibii Sequestris latini & Christiani ut videtur scriptoris libello de fluminibus, fontibus, lacubus, paludibus, montibus, nemoribusque & gentibus ad

* Neocli tribuit Suid. in Νεοκλήος.

** Ejusdem Manfacci judicium sive dissertatio de Plutarchi scriptis præmittitur in duabus editionibus Tomo priori operum Plutarchi. Edidit quoque librum de fluminibus cum versione Maussaci & notis Jo. Hudson, V. C. Tomo 2. Geographorum minor. Græcorum Oxon. 1703. 8.

Virgilianum filium. Tolosæ 1615. 8. Sub Plutarchi nomine citatur ab Eustathio ad Iliad. γ. pag. 381. & Odyss. 7. pag. 1854. edit. Romanæ, quæ loca Maussacum fugerunt, indicavit vero Menagius in amœnitatibus juris cap. 3. sed alterius Plutarchi esse contendit Is. Vossius ad Melam pag. 46. & Reinesius III. 13. Var. Lect. p. 556. Diversum in hoc opere stylum ab aliis notasse sibi visi sunt viri quidam docti. Parthenio itaque cujus amatoriarum narrationes existant liber ille tribuitur à Jano Cornario in præf. ad Marcellum Empiricum. Plutarchus junior in fragmento de fluminibus vocatur ab Is. Vossio pag. 140. ad periplum ponti Euxini. Ab aliis Æliano ab aliis Antonino Liberali tributum refert Maussacius qui recte ni fallor Plutarcho Chæronensi vindicat. Huic tribuit etiam Sopater apud Photium Cod. 161. & unum eundemque esse scriptorem parallêlorum minorum & libri de fluminibus multa svadent argumenta. Atqui illius libri auctor ad *αἴτια* sua provocat, quæ Plutarcho Chæronensi cur abjudicanda sint nemo dicet causam, cum *αἴτια* hæc sua alleget Plutarchus ipse in Romulo.

26. De *Poverbiis* sub Plutarchi nomine editis à doctissimo Gronovio in præfat. ad Tomum decimum Thesauri Antiquitatum Græcarum, dixi supra cap. IX. §. 2. p. 282.

27. *Epistola ad Trajanum* Imp. quæ latine exstat apud Sarisberiensem lib. V. cap. 1. Policratici non videtur mihi esse Plutarchi, sed latini scriptoris. Nam Plutarchus quidem longe modestius scribit etiam ad longe inferiores, quando illos ad virtutem hortatur. Non scripsisset igitur tam *παραγρηγνῆς* ad Imperatorem ætate se non minorem. Ut lector judicet, Epistolam ipsam (brevis enim est) subjungo. Et videtur ipse de ejus *γνώμην* subdubitasse Sarisberien-
 sis qui Epistolam producturus, ea dicitur, inquit, esse hujusmodi. *Plutarchus Trajano Salutem dicit. Modestiam tuam noveram non appetere principatum, quem tamen semper morum elegantia mereri studuisti. Quo quidem tanto dignior judicaris, quanto à crimine ambitionis videris esse remotior. Tua itaque virtuti congratulor & fortune mea, sit a tamen recte gesseris quem probe meruisti. Alioquin te periculis & me detrahentium linguis subjectum iri non dubito, cum & ignavia Imperatorum Roma non ferat, & sermo publicus delicta discipulorum refundere soleat in præceptores. Sic Seneca Neronis sui merito detrahentium carpitur lingua adolescentium suorum temeritas in Quintilianum refunditur, & Socrates in pupillum suum fuisse clemen-*

tior criminatur. Tu vero quidvis rectissime geres si non recesseris à te ipso, primum te composueris, sit tua omnia disposita ad virtutem, recte tibi procedent universa. Pollicem constitutionis majorum vires tibi expressi, qui si temperas, Plutarchum vivendi habes auctorem. Alioqui presentem Epistolam testem invoco, quia in perniciem Imperii non pergis auctore Plutarcho.

Profert deinde Sarisberiensis capite 2. & 7. ejusd. libri & VI. 1. caput quædam ut vocat politicæ constitutionis è libello Plutarchi adducit ait inscribi *Institutionem Trajani*. Ex eodem Nicolaus Oresmiensis xoviensis Episcopus de mutatione monetarum cap. 22. adducit, *Plutarchus ad Trajanum Imp. quod Resp. est corpus quoddam in quo divini Numinis beneficio veluti animatur & summo aequitatis agitante regitur quodam moderamine rationis*. Apophthegmata Trajani scripsisse Plutarchum, jam notavi supra num. 64.

Quo facilius inveniri libri singuli Plutarchi quotquot exstant, brevem eorum Catalogum adjeci ordine literarum, adscripsit tamenmero quo singulos recensui.

Abstinentia à carnibus. 115.
De ære alieno vitando. 104.
Agesilai vita. 31.
Agidis vita. 37.
Alcibiadis vita. 11.
Alexandri M. vita. 33. fortuna 71.
Amici discrimen ab adulatore. 53.
 $\pi\omicron\lambda\upsilon\phi\iota\lambda\iota\alpha$. 56. amor fratrum
 81. prolis. 82.
Amatorius 97. Amatorix narrationes. 98.
M. Antonii vita. 42.
Animi deteriores quam corporis
 esse morbos. 84.
Animalia terrestria an aquatilia
 prudenteriora. 113.
Apophthegmata Regum & du-
 cum. 64. Laconica. 65.
Arati vita. 46.

Artaxerxis Vita. 45.
Aristidis vita. 17.
De Atheniensium gloria. 71.
Aristophanis cum Mæ-
 comparatio. 106.
Aqua an ignis utilior. 112.
De auditione. 52.
M. Bruti vita. 44.
Bruta ratione uti. 114.
Cæsaris Julii vita. 34.
Camilli Vita. 8.
Abstinentia à carnibus. 115.
Catonis minoris Vita 36.
 18.
Ciceronis vita. 40.
Cimonis vita. 25.
Cleomenis vita. 37.
Contra Colotem. 122.
Conjugalia præcepta. 61.

Conto-

- Consolatio ad Apollon. 59. ad uxorem 95.
 Convivium VII. sapientum 62.
 Convivales quaestiones. 96.
 Coriolani vita. 12.
 Crassi vita. 28.
 De curiositate. 86.
 De Dæmonio Socratis. 93.
 Demetrii Poliorcetæ vita 41.
 Demosthenis vita. 39.
 Dionis Syracul. vita. 43.
 De divitiarum cupiditate. 87.
 De in Delphis. 74.
 Non solum vivere secundum Epicurum. 121.
 De esu carniū. 115.
 Epistola ad Trajan. 127.
 De exilio. 94.
 Eumenis vita. 29.
 Fabii vita. 10.
 De facie in orbe lunæ. 110.
 De fato. 92.
 Flaminii vita. 20.
 De fluminibus 125.
 De fortuna 57. Alexandri 71. Romanorum. 70.
 De fratrum amore. 81.
 De primo frigido. 111.
 Galbæ vita. 47.
 De garrulitate. 85.
 Græchorum vita. 38.
 Græcæ quaestiones. 68.
 Gryllus. 114.
 De Herodoti malignitate. 107.
 Homeri vita. 49.
 Ignis an aqua utilis. 112.
 De invidia & odio. 89.
 De ira cohibenda. 79.
 De Iside & Osiride. 73.
 Laconica Apophthegmata & instituta. 65.
 Ad Isæ Bionis. 123.
 De laude sui ipsius. 90.
 Luculli vita. 26.
 Lycurgi vita. 3.
 Lyfandri vita. 23.
 De Malitia ad infelicitatem sufficiente. 83.
 Marcelli vita. 16.
 Marii vita. 22.
 Menandri cum Aristophane comparatio. 106.
 De Monarchia Democratia & Oligarchia. 103.
 Mulierum virtutes. 66.
 De Musica. 124.
 Niciæ vita. 27.
 Numæ vitæ. 4.
 De odio & invidia. 89.
 De oraculis Pythiæ. 75. de oraculorum defectu. 76.
 Oratorum decem vitæ. 105.
 Othonis vita. 48.
 Parallela minora. 69.
 Pauli Æmilii vita. 14.
 Pelopidæ vita. 15.
 Periclis vita. 9.
 Philopœmenis vita. 19.
 De Philosophorum placitis. 108.
 Phocionis vita. 35.
 Physicæ quaest. 109.
 Pompeji vita. 35.
 Præcepta conjugal. 61. gerendæ Reip. 102.

De

- De primo frigido. 112.
 Ad Principem indoctum. 100.
 Principibus prodesse consuetudinem Philosophorum. 99.
 Platonicae quaestiones. 116.
 De Poëtis audiendis. 51.
 Politica praecepta. 102.
 De profectu in virtute. 54.
 Proverbia. 126.
 De pudore vitioso. 88. ●
 De puerorum institutione. 50.
 Pyrrhi vita. 21.
 De Pythiae Orac. 75.
 Quaestiones Romanae 67. Graecae 68. Platonicae. 116. Physicae. 109. Convivales. 96.
 Reip. gerendae praecepta. 102.
 Romuli vita. 2.
 Romanae quaestiones. 67. de fortuna Romanorum. 70.
 De sanitate tuenda. 60.
 Num seni gerenda Resp. 101.
 De sera Numinis vindicta. 91.
 Sertorii vita. 30.
 De Socratis daemone. 93.
 Solonis vita. 5.
 De Stoicorum repugnantis. 118.
 Stoicos absurdiora Poëtae docere. 119. de communibus notitiis contra Stoicos. 119.
 De superstitione. 63.
 Syllae vita. 24.
 Sympotiacae quaestiones. 96.
 Themistoclis vita 7.
 Thesei vita. 1.
 De animi procreatione in Timaeo Plat. 117.
 Timoleontis vita 13.
 De tranquillitate animi. 80.
 Valerii Publicolae vita. 6.
 De virtute morali. 78.
 De virtute & malitia. 58. Virtutem doceri posse. 77.
 De Virtutibus mulierum. 66.
 De utilitate ex inimicis. 55.

V. Scripta Plutarchi deperdita.

Non referam hoc loco quæ è Lampriae catalogo supra à me jam citato, petere obvium est omnibus: sed tantummodo vel præ illi scripta, vel de quibus annotandum aliquid occurrit, pauca morabo, Rualdi, * Jonsiique observatis nonnulla addidimus. Vitas Plutarchi perditas jam retuli suprap. 347-348. Μελέται ὁμηρικῆς libri IV. Lampr. num. 4. Schol. minora ad Iliad. 625. Schol. ad Euripidis Alceste v. 1128. De Homero libri duo. Gell. II. 8. seq. IV. 11. Περὶ ψυχῆς εἰσαγωγῆς βιβλία γ'. apud Lampriam num. 46. possit etiam verti, de anima, introductionis libri III. Sed iterum περὶ ψυχῆς. n. 109.

* Ruald. cap. 19. & Jonsius III. 6.

Plutarchi commentarios de anima laudant Origenes V. contra Cels. Gellius lib. I. cap. 3. & lib. XV. cap. 10. Eusebius XI. 36. præparat. Theodorus XI. Therapeut.

Περὶ Θεοφράστου πρὸς τὰς καιροὺς Lampr. n. 51. Adversus Theophrasti libros περὶ καιρῶν sive πολιτικῶν πρὸς τὰς καιροὺς de quibus dixi lib. III. cap. 9.

Περὶ παρειμένων ιστορίας βιβλία δ' putem reddendum de omisfis in historia. Lampr. n. 52.

Commentarius quartus in Hesiodum. Gell. XX. 8.

Ὀπίση ψυχῶν καὶ σωμάτων ἀνθρώποις περὶ εὐφυΐαν καὶ δεξιὴν ἀλφειῶν. Gell. lib. I. cap. 1.

Αἰτία τῶν ἀρετῶν διανοητικῶν. Lampr. n. 117. Schol. Arati sex vel septem locis Plutarchum laudans, & Eustathius ad Iliad. ω, p. 1363. edit. Rom.

Περὶ ἡμερῶν. Plutarch. Camillo p. 138. Confer Lampr. n. 189.

Στραυματίς. Eusebius lib. I. præp. cap. 4. & 5. Lampr. n. 60.

Περὶ τῶν ἐν Πλαταιῶσι Δαδάλων. De festo Dadalis apud Plateenses. Euseb. proœm. libri III. præpar. Vide Jonsum p. 236. Lampr. n. 190.

Περὶ ἑ μὴ εἶναι τὴν δόξιν ἑ Πλάτωνος Ἀκιδημῖαν Lampr. num. 61. Legendum cum H. Stephano περὶ ἑ μίαν εἶναι &c.

Περὶ φύσεως καὶ πόνων. Sopater apud Phot. Cod. 161.

Αἰνῶν ἐνδόξων ἀποφθιγμάτων (ab Apophthegmatibus Regum & ducum diversa) idem Sopater loco laudato. Itaque fortassis apud Lampr. num. 159. hoc supplendum.

Περὶ εὐγενείας Lampr. num. 192. Stobæus serm. 84. & 86. Confer Seldenum præfat. libri de titulis honorum.

Ὁ πρὸς Δίωνα ρηθεὶς ἐν Ὀλυμπίᾳ Lampr. n. 193. intellige Dionem Chrysostomum Plutarchi æqualem.

Περὶ γεωφάγων Lampr. num. 181. sed H. Stephanus legit γεωχράφων.

Περὶ χαρακτήρων fortassis de characteribus morum quales scripsit Theophrastus, licet alii malint de dicendi characteribus. Lampr. n. 184.

Πρὸς τὴν ἑ Επιμέλει ἀκρόασιν περὶ θεῶν. Ita videntur hæc ex H. Stephani editione jugenda apud Lampr. n. 78. 79.

Περὶ μαρτυρίας. Lampr. n. 69. Stobæus serm. 8. & 58.

Περὶ Φιλίας Ἐπιστολή. Stob. serm. 63. 64.

Ὅτι καὶ γυναῖκα πυθνύτιον. Stob. serm. 17. 41. 90. 93.

περὶ ἀρετῆς. id. Serm. 20. 38. 40.

περὶ κρατύς & σώματος. id. Serm. 51.

περὶ καλλίας. Stob. Serm. 63. 64. Quæ idem alibi de amicitia & amore, quiere & divitiis è Plutarcho repetit, nescio an ex peculiaribus hoc titulo hauserit libris.

Ποσειδών η̄ ω̄ει δέχης Lampr. n. 148. Fortassis haud diversum ab eo quod Sarisberiensis *Archigrammaton* vocat IV. 8. Policratici: *De magistratuum moderatione librum fertur scripsisse Plutarchus qui infertur Archigrammaton, & Magistrum sua urbis ad patientiam & iustitia cano verbis instituisse dicitur & exemplis.*

VI. Alii * Plutarchi duodecim.

Plutarchus *Acharnensis* in Vet. inscriptione è Creta Venetis apud Scalig. in Eusebium ad Annum MMCXLVII. quæ incerta legitur apud Gruterum p. CCCXVII. 1.

Plutarchus *Alexandrinus* Grammaticus quem colloquentem indocti Dipnosophisticis suis Athenæus.

Plutarchus *Antiochenus* Syria præfectus, Christianus sub Constantio M. Imp. Vide Malalam T. 2. p. 3.

Plutarchus Nestorii F. *Atheniensis* Philosophus quem cum Jamblico jungit & præclarum Aristotelis interpretem celebrat Priscianus Lydus in Theophrastum p. 289. 291. De eo plura Svidas, & Marinus in vita Procli c. 12. ad quam si placet vide quæ olim scripsi.

Plutarchus *Attici* Platonici pater laudatus Porphyrio in vita Plotini.

Plutarchus quartus post Andream Episcopus *Byzantinus*. Niceph. VIII. & Philippus Cyprius in Chronico Eccles. Græcæ p. 3.

Plutarchus Plutarchi nostri *Charonensis* Philosophi filius.

Plutarchus *Eretriensis*, cujus præter Æschinem contra Ctesiph. & Demosthenem Orat. in Midiam meminit Plutarchus noster in Phocæ p. 746. 747.

Plutarchus *Iustiniano* Imp. à secretis, quem inter rerum illius scriptores Græcos deperditos refert Nic. Alemannus præf. in Procopio Arcanam.

Plutarchus *libertus* in Vet. Inscriptione Saguntina apud Gruterum p. DCCCCLXXVII. 7.

* Rualdus in vita cap. 1. tres diversos à Philosopho Charonensi Plutarchos ostendit, Jonius III. 6. octo.

Plutarchus ab Origine ad Christianismum conversus & Martyr, de quo Martyrologia 28. Jul. & Eusebius VI. 3. 4. Hist.
Plutarchus qui *Sardicensi* Concilio subscripsit circa A. C. 347. Vide Athanas. Apologia 2.

VII Editiones Plutarchi.

Græcæ.

1. & 2. Vitæ parallelæ primum lucem viderunt addito Agefilao Xenophontis & Ilocratis Evagora 1517. fol. Florentiæ apud *Philippum Junta*, deinde meliori ordine & emendatius ex *Aldi* officina Venetiis 1519. fol. ex recensione *Francisci Asulani*, qui illas Petro Bembo dedicavit. Decennio ante idem Aldus altero volumine ibidem primus ediderat Plutarchi *Moralia* * Anno 1509. fol. quæ inscripsit Jacobo Antiquario Perusino. Ad hunc cum *Mediolanum* accessisset, exceptus erat ab eo hisce hendecasyllabis:

*Aldus venit en, Aldus ecce venit,
Nostrum sinciput occiputque nostrum,
Mel, sal, lac quoque, corculumque solus,
Grajos altera & altera latinos
Qui appendendo manu reduxit omnes
In verum modo limitem, superbos
Victores superans Olympiorum.
Nunc o nunc Juvenes ubique in urbe
Flores spargite, Vere namque primo
Aldus venit en, Aldus ecce venit.*

3. Vitæ Parallelæ editæ Basil. 1523. fol. & *Moralia* 1542. fol. apud Froben.
4. Plutarchus iterum Basil. 1560. fol. | Ex officina Frobenii & Nic. Episcopii.
5. Parisiensis editio nitida totius Plutarchi ex *H. Stephani* castigatione prodit 1572. 8. sex Voluminibus.
6. Plutarchus eleganter & emendate editus Francof. 1605. fol. apud Wechel.

Aaa 2

Lat.

- Ut *Moralia* prius edita sunt quam vitæ parallelæ, sic pleraque illorum etiam ante vitas scripsisse videtur Plutarchus.

Latina.

Vitæ quædam per Joannem Lapum. Venet. 1478. fol.

Vitæ ex variorum Interpretatione, * Lapi, Acciajoli &c. Paris. 1551. fol. & Basil. 1542. fol. cum præf. Hieron. Gemusæi, & 1554. fol.

Vitæ è versione *Hermani Crusærii* (quæ interpretatione Xylandri ob elegantiam & facilitatem præfertur) Basil. 1564-1573. fol. & 1566. 12. tribus Vol.

Epitome vitarum Plutarchi latine concinnata à Dario Tiberio Casertæ. Ferrariæ 1501. Paris. 1547-1557. 12. & Basil. ap. Oporini. Similis Epitome prædiit sub titulo Bibliothecæ Historicae Atriæ Vindob. lii. Francof. 1626. 8.

Plutarchus *Guil. Xylandro* interprete cum ejus notis. Heidelberg. 1570. fol. & Basil. 1579. 8. sex Vol. & Francof. 1592. 8. apud Vindob. totidem Voluminibus. Notæ Xylandri in Plutarchi, prædiit etiam Basil. 1561. fol.

Plutarchi Vitæ ex Vers. Crusærii & Moralia ex Variorum interpretatione apud *H. Stephanum* sex Volum. 1572. 8.

Parallela minora vertit etiam *Guarinus*, Apophthegmata Regum & Iconica *Raphael Regius*, Quæstiones Græcas *Petrus Lucensis*, de de & Osiride & de oraculorum defectu *Hermolaus Barbarus*, De fortuna Rom. *Guilelmus Budæus*, Libros de placitis Philosophorum *Cornarius*, de mulierum virtutibus *Alamannus Rainutius* Florentinæ Brixia 1488. 4. Reliquos singulorum librorum interpretes suis quosque locis annotatos videbis.

Græcolatina

1. Francofurtensi apud A. Wechellii heredes Claudium Marcellum Joannem Aubrium A. 1599. fol. duobus Vol. quorum prius cum versione Crusærii & ejusd. Crusærii, Xylandri atque H. Stephani notis: posterius Moralia cum Xylandri versione & notis, notæ H. Stephani & Varias Lect. exhibet.

* Erasmus XXVI. 60. Epist. *Quæ portenta deprehenduntur in his quæ vertimus Plutarchi? In his quæ vertis (ex Aristotele & Theophrasto) Theodorum vir sine controversia summus, multa reprehendis Trapezuntius, quæ castigantur minimè. Id mihi Romanus narravit qui Gaza fuit à seculo, tantum abest ut existamus nunquam esse lapsum. Quin & in his quæ vertis Budæus, possum aliquos manifestos lapsus off. notare.*

2. Francofurtensis ex officina Danielis & Davidis Aubriorum & Clementis Schleichii, Anno 1620. fol. in qua accessit liber de fluminibus, cum versione & notis Maussiaci & ejus judicio de Plutarchi scriptis, ac Lampriae libello de scriptis Plutarchi.

3. Parisiensis, in qua accessit Vita Plutarchi à Joanne Rualdo scripta cum ejusdem in loca Plutarchi sive *opuscules* insigniora 72. animadversionibus. A. 1620. fol. typis Regiis, apud Societatem Græcarum editionum.

Vita Plutarchi loca illustravit Jac. Palmerius in Exercitationibus ad optimos scriptores Græcos Lugd. Bat. 1668. 4.

Joannis Regii scripta in Plutarchum plurimā ab iis qui alienæ invidebant gloriæ suppressa partim furibus patuisse dolet Jo. Pierius lib. 1. de infelicitate literator. p. 49.

Gallica

Plutarchus Jacobo Amioti interprete, qui MSS. Codices Græcos contulit ut apparet ex Plutarcho Græcō manū ejus notato quem hodie servant Patres Oratorii Paris. & in locis difficilioribus consuluit Turnebum. Prodiit Paris. 1567. & 1574. 8. septem Vol. & 1579. fol. 2. Vol. Genev. 1613. 8. quatuor Vol. & Paris. 1616. fol. totidem Vol. Laudant hanc versionem ex merito H. Stephanus præf. ad Apologiam pro Herodoto, T. Faber ad Luciani Tintorem T. 1. p. 1054. seq. Vavassor de ludicra dictione p. 266. & 457. Rol. Marefius in Epist. pag. 105. seq. & 360. Menagius in Menagianis T. 2. p. 105. seq. Operæ pretium quoque est de hac versione consulere Colomesii Bibl. Selectam cap. 20. & Rich. Simonis Epistolas selectas T. 1. p. 167. seq.

Vita Parallelæ è versione Abbatis Tallemantii. Paris. 1665. octo Volum. 8. In multis Amiorum potius quam Græca habuit ante oculos, unde Boilavius Despræus:

Meprisons de Senlis le Poëte Idiot,

Le fadae traducteur du françois d' Amiot.

quoque Bacherus Meziriacus vir doctiss. qui emendationes Plutarchi promittit in notis ad Epistolas Ovidii p. 249. novam Gallicam Plutarchi versionem est molitus, observatis in Amioti versione * bis millenis amplius erroribus.

Aaa 3

Deni-

Colomesius Bibl. select. p. 42. *Après Amiot est venu Claude Caspar Barbet Seigneur de Meziriac dont l'Academie Française qui est si estimée tres savant aux belles lettres, & le premier homme de son temps pour la connoissance de la fable. Ce Gentilhomme ayant envoyé à l'Academie un discours de la traduction après y avoir tout l'esprit le travail & le fil de Amiot, prend montrer qu'en divers passages jusqu' au nombre de*

Denique *Andreas Dacervus* cum conjuge doctissima novam Gallicam
Plutarchi & accuratiorem de Græco concinnatum versionem de-
cœpit cum notis. Sed nihil ejus hætenus prodiit quod sciam præ-
ter unicum Volumen sex primas Vitas complexum Paris. & Amst.
1695. 12.

Anglicæ.

Plutarchi Vitæ à variis versæ, præfixa Plutarchi vita. Lond. 1704. in
quinque Vol. Ejusdem Moralia itidem variis interpretibus. Lond.
1704. 8. totidem Vol. quinta editio. Vidi & editionem An.
1691. 8.

Italica.

Vitæ nonnullæ à Baptista Alex. Jaconello Retensi translata.
1482. fol.

Germanica.

Hieronymo Bonero interprete. Argentorat. 1534. 1555. fol.

Hispanica. Octo vitæ à Plutarcho scriptæ ex versione Joannis
stro Salinas. Colon. 1562. fol. & Moralia interprete Didaco
tiano de Aldrete. Compluti 1542. fol. Salmantica 1571. fol.

VIII. Index Scriptorum Virorumq; ingenio illustrium

à Plutarcho laudatorum, accommodatus ad paginas
tionis utriusq; Græcolatinæ Francofurtensis, & tertiæ P
fis. Litera M. præfixa numeris, Tomum secundum
pta Plutarchi Moralia complexum
significat.

A Cestodorus 118. f.

A C. Acilius 3 r. c.

Q. Æmilii Epistola 396. b.

de deux mille ce grand traducteur à faire des fautes tres grossieres, dont il donne
 plusieurs exemples. Ce discours n'est pas imprimé, mais par les Commentaires
 de Meziriac sur les Epistres d'Ovide l'on voit bien qu'il n'accuse pas sans
 fondement. C'est ce que nous decouvrons encore mieux par sa nouvelle
 Plutarque, s'il plaistoit à Messieurs ses enfans de la publier. Rich. Simon
 Elect. pag. 170. J'ay appris qu'on avoit trouvé dans les papiers de ce
 Critique la Vie d'Alexandre le Grand avec ses notes sur la traduction de
 la Vie de Thesée, de Fabius Maximus & de Numa avec des notes sur la Vie
 sans notes, des remarques sur la Vie d'Alcibiades, la vie de Romulus
 comparaison de Thesée avec Romulus sans notes.

- Alcines Orator. 84. a. 165. c. 169. e. 847. c. 849. e. 851. e. 855. c.
 856. c. M. 39. c. 119. b. c. Orat. de corona. 853. b.
 Alcines Socraticus 334. d. M. 11. e.
 Aeschylus 16. 14. b. 23. a. 119. b. 320. b. 619. b. 905. d. M. 17. a. 29. e.
 32. d. 36. a. b. 81. c. 85. e. 98. c. 106. c. 116. e. 186. b. 286. c.
 417. e. 434. a. 1057. f. 607. c. 950. c.
 Aeson. 851. a.
 Aesopus 564. c. 1041. c. 1045. b. 795. f. M. 609. f. 79. a. 14. e.
 Agatharchides Samius M. 305. e.
 Agatho Samius M. 315. b.
 Agesianax M. 920. e.
 Agesilaus M. 78. d. 312. e.
 Agesilai Epistola ad Hidriea Carem. 603. b.
 Q. Aemilii Epistola. 396. b.
 Alexus 373. e. M. 1135. f.
 Alcidas Rhetoris *πικύας*. 848. c.
 Alcinon. 889. c. 911. e. 917. d.
 Alcman 57. b. M. 318. a.
 Alexandri magni Epistolæ. 668. b. 673. e. 675. e. 677. a. 680. e. 691. b.
 697. c.
 Alexander M. 289. a. polyhistor 315. e.
 Alexander Mindius. 415. b.
 Alexandrides Delphicus. 443. a.
 Alexarchus M. 307. d.
 Alexis M. 21. d. 420. d.
 Anacreon 167. a.
 Anaxagoras M. 88. d. 89. e. 881. a. Clazomenius 876. b.
 Anaxandridas M. 292. f.
 Anaximander Miles. M. 875. e. 881. d. 889. b.
 Anaximenes Rhetor 102. a. 859. c. 887. a.
 Anaximenes 947. f. 876. a. 888. b. M. 128. c.
 Andocides Rhetor. 128. c. 201. f.
 Androcles demagogus 200. d.
 Androclidas 437. c.
 Andron Halicarnassensis 12. a.
 Androtion 86. d.
 Antias M. 323. c.
 Anticlides 619. a. M. 365. e.
 Anticles M. 557. e.
 Antigènes 691. a.

Anti-

- Antigonus 18. a.
 Antimachus poeta M. 106. b. 275. a. Colophonius 513. a. b.
 Antimachus Tejus 24. a.
 Antiochus philosophus Ascalonita 151. b. 984. c. 151. b. 862. c.
 Antipater epigrammatum scriptor. 234. d. 354. a.
 Antipater Rex Epistola de Aristotelis morte, 234. d.
 Antipater Tarsensis 827. c.
 Antiphanes poeta 847. e. Comicus 850. c.
 Antipho 928. a. M. 901. d. 907. a.
 Antiphontis λοιδόρια. 192. f. M. 682.
 Antisthenes 192. a.
 Antistius M. Labeo 275. c.
 Antonius in refutatione Philippicarum 882. a. 916. c. Epistola ad
 950. c. testamentum 943. f. Oratio in funere Julii Caesaris
 993. b.
 Apollodorus 39. e. M. 301. c. 1094. b.
 Apollonius Molonis. 862. f.
 Apollothemis 59. c.
 Aratus M. 889. c.
 Aratus Sicyonius 801. e. 1042. c. ejus & Cleomenis Epistola in
 convitiis refertur. 1045. c. υπομήμητα. 1045. a. 1042. c.
 1028. c.
 Archelaus Apollodori F. M. 876. c.
 Archelaus Physicus. M. 954. f.
 Archelaus poeta 480. c. 481. c.
 Archemachus Euboensis M. 361. d. e.
 Archias Dacriti Rhetoris auditor. 859. b.
 Archidamus 544. c.
 Archilochus 2. f. 167. d. 417. f. 745. a. 905. e. 1065. f. M. 23. a.
 152. e. 239. b. 386. d. 604. c. 950. c.
 Archimedes. 307. f.
 Archippus 192. b.
 Archytas 965. d. M. 8. b. 10. d. 1147. a.
 αὐθαγοεῖκοι ἐξ ἱππίας. 902. d.
 Archytas Amphissensis. M. 294. f.
 Architinus. M. 300. b.
 Aretades Cnidius. M. 308. C.
 Argas ποιητὴς νόμῳ πτηνῶν καὶ θάλασσιν. 847. f.

Arista-

- Arcus Philosophus Augusto Imp. gratus. 952. f. 953. a.
 Aristagoras M. 352. e.
 Aristarchus M. 26. f.
 Aristidis Milesiaca. 564. b. M. 305. c. 308. d.
 Aristippus. 966. a. M. 4. f.
 Aristo Chius 113. a. 319. d. 850. c. 860. a. 600. e. M. 42. c. 365. e. 796. d.
 Philosophus Platonius Antiochi Alcalonitæ frater 984. e.
 Aristonis *Λύκων* M. 14. e.
 Aristobulus 673. c. 674. c. 676. d. 691. a. 706. c. M. 313. d.
 Aristobulus Cassandreus. 856. e.
 Aristocles M. 311. f. 316. a.
 Aristocrates Hipparchi F. 42. a. 59. d.
 Aristocrates. 365. d.
 Aristocrates Rhetor Antonii amicus. 948. e.
 Aristodemus M. 314. c.
 Aristophanes 121. e. 166. e. 168. f. 192. b. 199. a. 489. b. 523. e. 528. a.
 566. f. 894. a. 948. e. M. 10. c. 30. d. 71. d. 439. d.
 Aristoteles 2. b. 6. f. 11. d. 39. e. 42. e. 47. e. 56. e. 59. b. 83. f. 92. b.
 140. a. 153. f. 157. a. 158. a. 166. d. 167. b. 279. b. 287. d. 335. c.
 434. b. 484. d. 524. a. 808. d. 967. c. M. 32. e. 78. d. 115. b. 133. f.
 277. b. 292. b. 294. d. 295. e. 424. b. d. 430. a. 434. b. d. 430. a.
 b. 874. e. 875. a. c. 956. c. 948. a. 949. c. 950. b. dialogus de
 anima Eudemum Cyprium 967. c. Aureo flumini comparatus Ari-
 stoteles à Cic. 872. e.
 Aristoteles dialecticus 1028. c.
 Aristoxenus 59. c. M. 856. c. 1095. e.
 Clepiades M. 908. c. 913. d.
 Asiaticum dicendi genus Antonio probatum 916. d. Asiani Rhetores.
 862. f.
 Asinius Pollio. 657. e. 730. a.
 Arejus M. 276. b.
 Arhanes 247. d. 254. b.
 Atheniensium decretum contra Alcibiadem proditorum mysteriorum
 reum. 202. e.

Bbb

Athe-

Athenodorus Sancto 106. d.

Augusti Caesaris ὑπομνήματα. 1003. d. 925. f. Agrippæ & Octaviæ
887. c. Epistolæ ad Antonium. 952. c. ad Theophilum 977. d.

Autoclidis Exegerica 539. b.

Bachylides 62. d. M. 36. c.

Batalus auctor poematum τραυφιδῶν καὶ παρουσίαι 847. c.

Bato Sinopenfis 801. e.

Berosus M. 901. e.

Biantis sententiæ. M. 35. f.

In Bibliotheca Pergamena ἄκοσι μυριάδες βιβλίων ἀπλῶν. 913. a.

Bibulus Bruti priuignus, ejus libellus δόξασημύτευμα τῶν τρωάδων
994. c.

Bion 12. b.

Blossius Philosophus 827. e. Blastus Cumanus 832.

Boethius M. 903. e.

Brutepistola 883. f. 888. b. 984. f. 985. a. 986. c. 994. a. b. 995. a.
1009. d. Oratio post Caesarem interfectum. 992. b. 993. a.
618 985. f.

Butas elegiographus 10. c.

Cæcilius Rhetor. 879. b. (interpreti Callus) Cæcilius Demetrius
cum Cicerone comparavit 847. a.

Cæcilius 847. a. M. 832. c.

C. Caesaris Anticato 777. a. 880. f. Commentarii 718. d. Epistola
Amyntium 731. c. βιβλία ἐν οἷς ὑπομνήματα τῶν κεκρυμένων
δογμάτων ἢ ἀναγεγραμμένα: 922. c.

Cæsar Augustus 316. b. 317. a. Vide supra, Augustus.

Callias Syracusanus 848. c.

Callimachus 957. b. 949. b. M. 602. f.

Callipides τραυφιδῶν ὑποκριτής 209. 607.

Callisthenes 132. b. 286. d. 335. c. 486. b. 487. a. 615. c. 680. d.
685. a. M. 292. f. 306. c. 313. b.

Callisthenes Rhetor 856. e.

Callistratus Rhetor. 848. b. Melanopus αἰπυλιπύσιος
851. f.

Canusius 718. e.

Carneades 862. d. M. 477. a.

- Cato major 216. f. 337. b. 342. a. 348. d.
 Catonis Epist. ad Brutum. 985. b. jocus in Ciceronem. 886. f.
 Cato M. 14. d. 276. c.
 Chares 675. e. 678. e. 703. d. 749. e. M. 341. b.
 Chares Isangelus 691. a.
 Charetis Atheniensis Epistola 1034. a.
 Chares Mitylenæus 696. a.
 Cato 880. e.
 Cebes M. 11. e.
 Charon Lampfacenus 125. b. M. 255. a.
 Chrysermus M. 306. b. 308. c.
 Chrylippus 1027. e.
 M. 312. d. 419. a. 425. d. 885. a. 911. d. 952.
 Cilo M. 35. f.
 Cicero 346. b. 379. d. 520. a. 641. f. 653. b. 742. e. 783. e. 835. c. 870. c.
 872. c. 873. a. 887. a. 919. f. M. 272. c. Ciceronis Oratio post Cæ-
 laris necem 992. e. Orationes Philippicæ contra Antonium. 925. c.
 918. d. 885. f. pro Cælio 886. e. in Verrem. 864. b. pro Roscio.
 862. b. pro Numatio. 873. b. in Catilinam. 868. e. pro Manilio.
 865. e. pro Milone 878. c. pro Crasso, contra Crassum. 873. c. pro
 Murena 886. e. 878. d. *συμπέσεις φιλόσοφοι πρὸς τὴν Ἀκαδημαϊκὸν τρέ-
 ψιν*. 886. d. Oratio pro Popilio. 885. d. Historiam Rom. scribere ag-
 gressus 881. d. Philosophiam juvenes docuit. 881. a. Ejus Poëma-
 ta. 881. c. 861. f. Pontius Glaucus. id. Epistolæ 881. c. 879. d. e.
 Epistolæ Græcæ. 873. a. joci. 863. c. sq. 880. a. sq. 873. c. seq. Ora-
 tio pro Ligario. 880. e.
 Cimon 852. b.
 Cinna *πρωτοκὸς ἀνὴρ*. 993.
 Cleanthes M. 889. a.
 Clitonymus M. 308. c.
 Cleo Halicarnassensis M. 212. c.
 Cleodemus 330. d.
 Clidemus ibid. d. 8. c. 12. f. 117. a.
 Clitarchus 125. b. 691. a.
 Clitomachus 862. d. 861. f. M. 200. e.
 Clitophon. M. 309. c.
 Clodii Index Temporum 59. e.

- Cluvius Rufus M. 289. c.
 Colotes M. 1086. c.
 Κομικῶν πρὸς 901 b. 850.
 Cornelius Nepos 316. b. 317. b. 520. d. 834. c.
 Pub. Cotta juris scientiam sibi arrogans. 874. a.
 Crantor Academicus M. 102. d. 104. b. 114. b. 115. b.
 Craterus Macedo 334. f.
 Crates Philosophus 911. f.
 Cratinus comicus 92. b. 153. d. 160. a. 165. d. 484. d.
 Cratinus M. 351. a.
 Cratippus Peripatericus. 873. a. M. 834. d.
 Critias Callaschri fil. 45. a. 484. c. 489. b. ex ejus Elegiis, quatuor
 fus. 209. f.
 Critolaus 155. c. M. 308. a. 155. c.
 Crobylus demagogus 853. c.
 Ctesias 1021. f. 1020. a & 1017. d. c. 1016. b. c. e. 1015. d. f. 1014. g.
 parum dignus 1012. a.
 Ctesibius 848. c. M. 844. c.
 Ctesiphon M. 308. d.
 Dacritus Rhetor 859. b.
 Daimachus Platæensis 111. a.
 Damachus 440. a.
 Damastes 138. b.
 Damon Rhetor. 856. c.
 Dellius Historicus 943. d.
 Delphici commentarii 84. a.
 Demades 860. e. 859. b. 839. f. 850. c. 851. b. f. 856. f.
 M. 1011. b. 1053. c.
 Demaratus Corinthius 604. a.
 Demaratus M. 309. d.
 Demetrius Magnes 852. c. 858. c. 859. c. ἐν τῇς ἀπὸ συντάξεως 852. c.
 Demetrius M. 883. c. Magnes 596.
 Demetrius Phalereus 10. b. 54. b. 91. b. 104. a. 319. b. 321. c.
 850. b. c. 851. a. 852. c.
 ἐν τῇ Σωκράτει 318. d.
 Demo 8. a. M. 147. 363. d.
 Demochares Demosthenis necessarius 860. b.
 Demochares Solensis 901. b.

Demo

Demochares ὁ Λακωνεὺς 900. a.

Democritus M. 9. f. 129. a. 881. d. 884. c. 984. c.

Demosthenes 851. b. 852. a. 855. a. M. 69. d. 88. c. 100. a. 119. c. 541. c. 547. f. quaestuarie ejus eloquentia 887. e. λογογραφῶν πρὸς τοὺς ἐπὶ Φορμίωνα καὶ Στέφανον καὶ Ἀπιδόδωρον αἰσιδικοίς. 852. e. 887. c. laus eorum qui ad Chæroneam occubuerunt 855. c. adversus Timotheum prætorem 852. e. in Theoridem quam sacerdotem damnavit. ibid. in Antiphontem 852. e. in Androtionem & Timocratem. id. f. in Aristogitonem 853. a. in Aristocratem 852. b. in Midiam. 851. c. 852. b. 196. a. ὡς τῶν ἀτελειῶν. id. ῥητόρων δυνατώτατος: ejus oratio longissima optima, judice Cic. 872. f. Oratio de

Corona. 853. b. Epistolæ 855. c.

οἱ περὶ τοῦτον δὲ δημοσθένει. ibid.

Demosthratus Rhetor 200. b.

Democylus M. 309. f.

Demetrius Melius M. 880. d.

Demetrius Alexandri 705. c.

Demetrius 9. d. 15. b. 606. c.

M. 908. c. 914. e.

Demetrius M. 106. a.

Dalymus grammaticus 78. c.

Dinarchus Corinthius 860. c.

Dionysius 159. e. 1040. c.

Dionysius Dialecticus 1028. c.

Dino (Δάινω) 1022. b. 1020. e. 1017. d. 1015. f. 1014. c. 1012. a. 125. b. 686. d.

Dionysius 33. f. M. 8. b.

Dionysius M. 301. a. 916. a. e. f. 918. a.

Dionysius Peparethius 19. a. 22. b.

Dionysius Periegetes 17. d. 128. d. 488. c.

Dionysius Siculus M. 305. c.

Diogenes 59. a.

M. 2. a. 5. c. 41. c. 886. c. 887. e.

Dionysius Halicarnassensis 27. d. 394. a. 394. a. 397. a.

Dionysius. 235. f. M. 836. a.

Dionysius Magnes, Rhetor Asianus quem audivit Cic. 362. f.

Dionysodorus Træzenius 1027. c.

Bbb 3

Diopha-

- Diophanes Rhetor 834. a. 827. c.
 Diofcorides de Rep. Spartana 46. a. 616. a.
 Diphilus 123. d.
 Dorotheus M. 310. d. 311. c.
 Dolitheus M. 310. c. 313. a.
 Dromoclidus Rhetor 905. b.
 Dromoclidus Sphertius 894. d.
 Duris M. 327. d.
 Duris Samius. 167. b. Alcibiadis *Στάζωνος* se ferens 209. b. 443. b. 597. a. 672. a. 691. a. 743. d. 749. c. 854. d. 856. d.
 Dithyramborum scriptor M. 952. f.
 Ecdelus Megalopolitanus *ἀντὶ φιλοσόφου καὶ περικλυτοῦ Ἀριστοτέλους Ἀκαδημαϊκῆς σχολῆς ἐν ἁγείᾳ συνέθετο* 1028. f.
 Ecphantus Pythagoreus M. 906. a.
 Empedocles 890. e. M. 16. c. 63. d. 93. a. 95. a. 98. c. 171. a. 418. c. 433. a. 607. c. 948. c. d. 949. f. 952. b. 953. f. Meton 171. a.
 Emphyli Rhetoris libellus *πρὸς τὴν Καίσαρ* *ἀναγνώστως* qui inferat Brutus. 984. f.
 Epaminondas 310. b.
 Ephialtes 852. c. 856. d.
 Ephorus 125. b. 138. b. 167. a. 209. c. 237. e. 286. d. 442. c. 443. a. 486. b. 973. f. 974. c.
 Ephorus Cumæus M. 54. 908. a.
 Epicharmus comicus 65. c. 105. b.
 Epicharmus M. 108. d.
 Epicurus Neoclis filius 904. a. M. 15. d. 877. e. 822. a. 884. c.
 Epigenes M. 903. c.
 Epigrammata 11. e. 115. e. 251. b. 278. b. 316. b. 330. c. 336. a. 400. d. 482. e. 483. a. 633. b. in Demosthenem 860. c. in Aristotelem 1033. c. in Timonem 949. a. &c. *Alia M. 884. b.*
 Erasistratus Medicus 907. a. M. 909. a. 916. a.
 Eratosthenes. 39. e. 125. d. 665. e. 683. a. 850. b. 860. b. M. 884. b.
 Evanthes Samius 84. a.
 Euclides M. 1093. e. 889. e. 908. b.
 Eumenis Epistolæ 589. d.

Euemerus Tegeata M. 880. d.

Euenus M. 497. a. 1102. c.

Euphronius *παίδων διδάσκαλος* 957. f.

Eupolis 153. e. 165. e. 196. e. 488. b. M. 54. b. 778. d.

Euripides 2. b. 6. d. 14. a. b. 90. d. 184. b. 192. a. 169. b. 279. b. 310. c. 317. e. 388. a. 391. b. 441. d. 453. b. 480. f. 526. e. 534. d. 564. e. 567. c. 670. a. 694. c. 695. d. 846. b. 895. a. 911. e. 956. f. M. 6. b. 10. a. 11. f. 20. f. 23. b. 25. a. 34. b. 539. b. 36. c. 45. a. 46. f. 49. f. 71. a. 73. c. 84. f. 95. e. f. 102. b. 104. a. 107. c. 110. b. 110. b. 112. c. 116. a. e. 120. a. 120. a. 132. a. 143. c. 416. d. 581. e. 604. e. 605. f. 431. a. 432. c. e. 879. e. 911. a. *ἀσμαν* in Alcibiadem 196. b. auctorillius Euripides five alius 846. b.

Eurydiees Hierapolitanae Epigramma M. 14. b.

Euthymenes Massiliensis M. 907. f.

Eutychidas 40. b.

Fabius Pictor 19. a. 21. b. 25. b.

Fannius 826. a.

M. Favonius Philosphus Cynicus, Catonis æmulus 999. f. seq. 989. a.

Favorinus M. 271. c.

Fenestella 470. b. M. 275. a.

Glaucippus Hyperidis Fil. 743. c.

Glaucus M. 1134 d. Rheginus 833. c.

Glaucus Medicus 943. d.

Gorgias M. 6. a. & d. M. 6. a. 15. d.

Gorgias Leontinus 484. e.

Gorgias Rhetor Ciceronis ætate 873. a.

C. Grachus *ἐν τῇ βίβλῳ γιγναφει* 828. a.

T. Gracchi *παικίδες γραμματικῶν λόγων ἔχουσι τῆς πεμποπαιῆς ἀρχῆς* 826. d.

Hecataeus M. 353. b.

Hecataeus Eretrienfis 691. a.

Hegesianax M. 311. e. Vide supra Agefianax.

Hegesias Magnesius 665. e. M. 844. b.

Helicon Cyzicenus Platonis discip. prædicit Eclipsin 966.

Helio-

- Helidorus M. 849. c.
 Hellanicus Historicus 7. c. 12. a. e. 14. c. 201. e. M. 964. d. 83. b.
 Heraclitus 36. a. 138. a. 232. d. M. 604. a. 106. d. 369. a. 388. d. 83. b. Physicus 362. a.
 Heraclides M. 888. e.
 Heraclidis Ἀθηνῆς M. 14. e.
 Heraclides Cumanus 1023. b.
 Heraclides Ponticus 78. f. 90. e. 96. c. f. 125. b. 140. a. 167. a. 171. e.
 Hereas Megarensis 8. f. 15. c. 83. e.
 Hermæus M. 368. a.
 Hermippus 54. c. 79. b. 81. d. 84. a. 170. d. 695. e. 848. c. 851. a. 869. b. 849. b. infra in *Pappus*.
 Herodicus Selybrianus M. 554. c.
 Herodorus 12. a. 13. e. 14. d. 23. a. M. 286. b.
 Herodotus 115. c. 120. c. 122. e. 328. a. 330. e. 353. d. M. 37. d. 245. e. 417. c. 436. a. Halicarnassæus, 604. f. Thurius ibid.
 Herophilus M. 884. c. 913. e.
 Hesiodus 2. a. 7. a. 8. f. 79. d. 138. a. 354. c. 1060. b. M. 9. c. 23. d. 99. f. 105. d. 127. d. 153. f. 156. d. 157. d. e. 169. b. 413. a. c. e. 417. a. 431. b. d. 433. e. 880. b. 955. e. 948. f.
 Hieronymus Historicus 908. a. 394. a. 397. a. 401. e. M. 48.
 Hieronymus Philosophus 603. c.
 Hieronymus Rhodius 335. c.
 Himeræus Demetrii Phalerei frater 859. c.
 Hipparchus M. 911. b. *
 Hippasus M. 877. d.
 Hippias Eleus 60. b. Sophista 54. b.
 Hippias mimus 920. a.
 Hippocrates M. 90. c. 127. 291. c. 918. a.
 Hippon M. 915. c.
 Hipponax M. 915. d.
 Hippias Sophista 54. b.
 Hippys Reginus M. 422. e.
 Homerum non habenti γραμματοδιδασκάλῳ alapam infligit A. des. 194. d. Alius litterator professus sibi esse Homeri librum emendatum, ibid.
 Homer⁹ 2. a. e. 7. a. f. 11. d. 16. b. 83. c. 92. c. 185. a. 229. b. 273. e. 278. b. 298. c. 352. e. 354. c. 356. d. 364. b. 390. c. 398. a. 402. d. 411. f. 483. a.

572. b. 598. c. 634. b. 657. d. 679. d. 695. e. 742. b. 749. b. 808. d.
 821. b. 834. e. 909. d. 994. e. 1000. a. 1061. c. 926. f. M. 111. b. 15. c.
 16. f. 17. b. 18. f. 25. a. c. 35. c. 93. f. 104. d. 107. d. 114. f. 117. c.
 118. a. 120. f. 122. c. 126. d. 133. e. 143. d. 145. b. 151. e. 153. f.
 156. e. f. 160. a. 164. b. d. 169. b. 279. a. b. 387. b. 390. b. 410. d.
 415. a. 422. e. 436. c. 875. e. 947. d. 545. 544. 543. 541. &c.

Horatius 518. e.

Hortensius Rhetor 864. c.

Hyperides 851. e. 859. c. 852. b.

Ibycus 76. c.

Idomeneus 157. e. 171. e. 319. b. 325. a. 743. c. 853. a. 856. d.

Jon poeta 154. d. Chius, 9. a. 167. d. 484. a. 489. b. 847. a. M. 113. a.
 116. d. 466. d.

Iphitus 54. c.

Ilæus 848. b.

Isocrates 887. a. 848. b.

Isocratis *ἑὶς τὸ ζεύγος* Oratio 196, d. *τέχνη* 848. c.

Ister 16. c. 691. a.

Ister Alexandrinus M. 301. d.

Itanns 377. b.

Juba 25. e. 28. b. 64. c. 69. a. 317. a. 462. d. M. 269. b. 278. d. 282. e.
 285. c. 311. c.

Laconicæ Epistolæ formula 207. d. *στυπὴ* 213. a.

Laconici commentarii 606. c.

Lælius Sapiens 827. e.

Lamachus Myrrhinæus Alexandri & Philippi Regum Encomium scri-
 pfit 839. f.

Leophanes M. 915. e.

Leucippo M. 909. d.

Leucippus M. 883. e. 915. e.

Livius 132. a. 304. a. 312. c. 316. b. 317. a. 346. c. 379. c. 380. d. 455. d.
 511. b. 513. e. 730. c. 738. a. M. 269. d.

Lycurgus legislator Spartanor. M. 3. a. 15. c.

Lycurgi *ῥήτραι* 844. d. 797. d.

Ccc

Lycur-

Lycurgus Rhetor 856. c. M. 541. f.

Lynceus Samius de cœna Lamiae 901. b.

Lyfias M. 833. a.

Lyfis M. 1136. c. d.

Manethos M. 371. c.

Marfyas 854. a.

Megarenses historici 4. c.

Melanopus 851. f.

Melanthius M. 551. a.

Melanthius poeta 480. c. 481. b.

Melissus M. 884. c.

Menander M. 19. a. 21. c. 25. a. 34. c. 547. c. e. 59. b. 103. c.
133. a.

Menandri comœdia 673. c.

Menecrates in Historia Nicææ 12. b.

Menippus Car Rhetor Asianus quem audivit Cic. 862. f.

Menylus M. 312. b.

Meryllus M. 309. b.

Metrodorus M. 879. c.

Messala 1002. c. d. 1003. f. 1005. b.

Meton Astrologus 199. f.

Miltas Theſſalus μάγης καὶ μεταρχικῆς τῆς ἐν Ἀκαδημίᾳ ἀλφειῆς
968. a.

Mnaseas M. 365. c.

Mnasigeito M. 295. c.

Mnesiphilus 112. d.

Munatius 777. d.

Musæus poeta 426. c.

Myrocles Rhetor 851. b. 856. c.

Μυροσίλ 1028. d.

Myrtis Anthedonia poetria M. 300. c.

Mutius Jctus 861. f. Mutius Scævola 828. b.

Nasica 263. a. c. 266. c.

Nausicrates rhetor 491. c.

Neanthes 111. f.

Neanthes Cyzicenus 127. a.

Nican

Nicander M. 16. c.
 Nicias Mallotes M. 308. c.
 Nicodemus Messenius 852. a.
 Nicolaus Philosophus (Damascenus) 1009. d.
 Pub. Nigidius Philosophus Ciceronis amicus 870. e.
 Nidius M. 268. e.
 Nymphis M. 248. c.
 Numæ instituta 233. b. ὑπομήματα 302. c.

Oenopides Chius M. 888. c.
 Olympiadis Epistola 688. a.
 Olympi Medici Historia de rebus Cleopatraz 953. d.
 Onesicrates 668. d.
 Onesicritus 672. a. 691. a. 698. c. 699. c. 701. e.
 C. Oppius 623. d. 716. a.
 Oracula 1047. e. 863. a. 854. e. 855. d. 799. b.

Pænon Amathusius 9. a.
 Panætius Philosophus 319. a. 335. d. 481. c. 852. a.
 Πάππος πρὸς τὴν ἰστορίαν Ἑρμιπποῦ ἀνείληφε 860. a.
 Parmenides M. 16. c. 45. a. 884. c.
 Parthenius poëta M. 310. e.
 Pasiphontis Dialogus 523. c.
 Patæchus 81. d.
 Pelops Byzantinus a.
 Pericles 880. e. 850. a. 852. c. M. 6. c. 8. b.
 Persæus Stoicus 1037. f.
 Phanius Ephestius 96. f.
 Phantias Lesbius 85. c. 115. d. 119. a. Eresius 422. d.
 Phantias 111. f. 125. d. 127. a.
 Phanodemus 118. e.
 Pherecydes 8. a. 12. a. 799. f.
 Philager Rhetor, Pompeji præceptor 874. b.
 Philemon M. 35. d. 456. e.
 Philippi Regis Epigramma 373. e.
 Philippides comicus 894. c. 900. e.
 Philippus Chalcidensis 691. a.
 Philippus Isangelus ibid.

Ccc 2

Phili-

- Philistus 296, e. 523, f. 536, a. 542, a. 963, d. ejus interitus 973, f. 974.
 Philo Academicus 862, d. 861, d.
 Philo Thebanus 691, a.
 Philochorus 6, e. 7, d. 8, b. 12, a. 14, a. 16, d. 539, a. M. 847, a.
 Philocrates 853, c.
 Philoctetes Æschyleus M. 1087, f.
 Philolaus M. 887, a.
 Philologus Quinti libertus, Ciceronis proditor 885, d.
 Philostephanus 54, b.
 Philostratus Academicus & Sophista 953, a.
 Philotas Amphissenis Medicus 928, a.
 Phocion Orator 850, d. 852, c. 795, f.
 Philoxenus poëta M. 14, d.
 Phocylides M. 3, f. 45, a. 47, e.
 Phrynichus Comicus 201, d. 523, e.
 Phylarchus 128, c. 138, b. 401, e. 799, c. 807, b. 818, b. 819, c. 858, e.
 1045, c. M. 362, b.
 Pindarus 13, d. 35, e. 53, b. c. 115, e. 310, b. 315, c. 422, d. 523, d. 909, e.
 1027, d. M. 68, c. 120, b. 88, b. 539, c. 91, e. 104, b. 107, b. 109, a.
 116, d. 167, b. e. 415, d. 602, f. 575, d. 949, a.
 Piso 74, b.
 Plato 37, b. 42, d. 43, d. 48, e. 49, f. 56, e. 59, a. 64, d. 73, d. 92, f. 161, c.
 165, c. 192, a. 193, d. 120, d. 234, d. 287, d. 334, d. 339, e. 363, f.
 407, a. 521, a. 522, b. 792, e. 844, c. 847, f. 861, d. 887, e. 889, c.
 904, c. 909, e. 928, c. 932, b. 959, c. d. e. 961, c. 962, d. 965, d.
 966, a. b. 981, a. b. c. 1053, b. M. 3, f. 8, d. 15, d. 29, d. 35, f. 10, d.
 11, e. f. 15, e. 36, a. 40, c. 45, a. 48, e. 49, a. 50, e. 56, e. 57, e.
 78, e. 83, a. 84, e. 90, a. c. 92, e. 98, b. 99, c. 101, a. 101, b.
 b. d. 112, e. 120, e. 125, b. 129, c. 137, d. 140, d. 141, f. 141, f.
 167, b. 272, c. 386, e. 389, e. 415, e. 416, f. 419, a. 422, a. 422, a.
 427, c. 428, a. 430, a. 435, e. 436, e. 948, c. Aristonis filius M. 958, e.
 Cicero de dialogis Platonis, Jovem si Græce loquentem
 ejus oratione usurum 872, e. Platonis auditor Demosthenes 872, e.
 Platonis Epistolæ 1010, e.
 Plato Comicus 128, d. 154, a. 197, b. 530, e. 948, d. M. 801, a. 872, e.
 Plutarchi de Hercule scriptum 14, a. liber de Quaestionibus 26, d. 26, d.
 ma ad Phædonem Platonis, M. 120, e.
 Polemo periegetes 1032, e.

Poly-

- Polybius 262, e. 263, c. 265, b. 286, e. 317, a. 341, f. 365, d. 816, e. 818, b.
 825, e. 1045, c. M. 258, e. 325, e.
 Polybii compendium à Bruto scriptum 985.
 Polybus M. 918, a.
 Polycritus 691, a. Medicus Artaxerxis 1021, f.
 Polyevctus Rhetor 852, b. 856, e.
 Polyzelus Rhodius 87, a.
 Posidonius Philosophus 862, f. 185, b. 265, c. f. 266, e. 298, c. 302, f.
 310, a. 316, b. 432, d. 641, d. 984, d. M. 903, a. 885, b. 950, f.
 Promathionis Italica 18, f.
 Protagoras M. 118, d.
 Ptolemæus 691, a.
 Ptolemæus μάγιστος Galbæ Imp. familiaris 1063.
 Pyrauder M. 315, a.
 Pyrrho Liparæus M. 282, e. (mata 12, d.)
 Pythagoras M. 12, c. 35, f. 96, a. 116, e. Mnesarchi F. 876, d. 877, a. ænig-
 Pytheas 855, a. rhetor. 858, d. 839, d. 855, a.
 Pytheas Massiliensis M. 907, b.
 Pytho Byzantius 839, f.
 Pythocles Samius M. 309, f.
 Roscius ὁ κωμωδός 863, b.
 Rutilius 422, a.
 Salamis pœma Solonis 82, c.
 Sallustius 476, c. 498, d. 514, d.
 Sappho 907, b. M. 145, f. 456, e.
 Satyrus M. 847, a.
 Satyrus histrio 839, a.
 Secundus Rhetor Othoni Imp. ab Epistolis 1070, e.
 Seleucus mathematicus M. 907, c.
 Seneca 1061, e.
 Sergius Mimius 920, a.
 Serviliæ ἀκόλαστον ad Cæsarem Ἰπποκρίτων 986, e.
 Sibyllina 292, d. 269, b. 854, d.
 Simonides 4, f. 7, d. 40, a. 112, a. 119, e. 253, e. 596, c. 958, b. 1048, e.
 M. 15, c. 49, b. 84, d. 91, e. 105, a. 107, b. 111, c. 125, c. 602, c.
 Ccc 3 Simy-

Simyli poëtae versus 28, c.

Socrates M. 16, c. 70, e. 6, a. 10, c. 11, e. Sophronisci filius 878, a. 88
ejus adversus Alcibiadem benevolentia 191, f. 193, a. c. 194,
199, f. Socratis Alcibiades in militia contubernalis sive
194, f.

Solonis versus. Vide passim in ejus vita.

Solon M. 78, c. 92, e. 472, d.

Σολώνεος νόμοι 912, d.

Sophocles 77, a. 253, c. 661, a. 667, f. 742, a. 795, c. 911, c. 925, f. 101
M. 16, a. 21, b. 23, b. 27, c. 33, c. 45, b. 48, a. 53, c. 79, b. 84, f.
97, f. 107, c. 141, d. 144, b. 280, c. 394, b. 414, d. 417, f. 109, f.

Ejus Oedipus 912, b.

Sofibius 55, b.

Sotades M. 11, a.

Sotion 699, d.

Spartanus quidam poëta 53, c.

Spendon Laco 57, b.

Speusippus 967, b. 964, c. M. 10, c.

Sphaerus 42, e.

Statilius Epicureus 989, a.

Stesichorus M. 344, b. 555, a.

Stesimbrotus Thafius 112, c. 113, e. 124, b. 156, d. 166, c. 172, b.
487, e. 488, c. d.

Stilpo Megarensis Philosophus 893, a. M. 5, f.

Strabo Philosophus 468, c. 511, b.

Strato Physicus M. 472, d. 903, b. 915, b. 948, c. d.

Strato M. Bruto ἀπὸ λόγων ῥητορικῶν γεγονώς πωλήτης 1003, a.

Sylla 420, a. d. 425, c. d. 453, b. 460, c. d. e. 470, c. 491, c. 507, a.

Sulpitius Galba 28, b.

Teleclides 161, e. 525, d.

Terpander 57, b. 799, f.

Thales Milesius M. 875, e.

Thaletas 799, f. M. 1134, d.

Themistocles M. 270, b. c.

Theocritus M. 534, b.

Theocritus Sophista M. 11, b. Chius 603, c.

Theodorus M. 311, a. Cyrenensis 880, d. Solensis 427, a.

Theo.

- Theodorus liberorum Antonii pædagogus perfidus 953. b.
 Theodotus Chius *Θηδοτὸς ῥητορικῶν λόγων διδάσκαλος* 999. c.
 Theognis M. 16, c. 22, a. 96, c.
 Theophanes 639, a.
 Theophilus M. 309, a. 313, c.
 Theophrastus 45, c. 80, d. 96, d. 124, b. d. 164, e. 171, e. 173, a. 334, a. 440, b. 443, f. 529, b. 531, a. 574, 596, f. 617, a. 666, c. 777, b. 853, e. 795, e. M. 104, d. 874, e. 952, b. 953, c.
 Ejus de Demosthene & Demade judicium 850, c.
αὐτοῦ Φιλίππου καὶ Ἰσοκράτους παρ' ὀντινῶν τῶν φιλοσόφων 196, a. Ciceronis deliciæ 872, a.
 Theopompus 58, c. 121, c. 124, d. 127, d. 209, c. 237, e. 442, c. 450, e. 601, c. 614, c. 968, c. 847, c. 851, e. 852, d. 854, b. c. 855, d. 857, f. 968, d. M. 1093, c.
 Theopompus comicus 440, d.
 Theramenes 880, e.
 Thespis M. 36, b.
 Thucydides 56, c. f. 124, c. 125, b. 156, e. 161, c. 167, b. e. 170, a. 194, c. 196, b. 201, d. 233, d. 333, d. 523, c. e. 525, c. 536, a. f. 542, a. 614, f. 848, c. 852, M. c. 56, b.
 Thræseas 770, e. 777, b.
 Timæus 39, f. 59, c. 237, e. 253, c. 276, f. 523, c. 535, e. 542, a. 960, c. 963, f. 974, a. b. M. 907, b. c. 917, e.
 Timagenes 645, a.
 Timocreonis Rhodii versus 122, c. e.
 Timotheus 362, c. 603, d. 909, d. M. 32, c. 323, d.
 Timotheus Milesius M. 539, c.
 Timon Misanthropus 199, c. 948, e. 949, a. b.
 Timon Phliasius 65, a. 154, b. 964, f. M. 446, c.
 Timonides Leucadius Philos. 967, e. Historicus 971, c. *γραφήων πρὸς Σπένσιππον* 974, a.
 Timoxenes M. 145, a.
 Tiro Ciceronis libertus 881, f. 886, a.
 Trebatii Epist. ad Ciceronem, 879, d.
 Trifimachus M. 307, a.
 Tyrtaeus 43, c.

Vale-

Valerius Antias 25, e. 74, e.

Valerius Maximus 316, b. 1009, d.

Varro 24, b. 27, c. M. 267, b.

ΚιγγάνιⓈ Βάρρων 1059, a.

Versus sine auctore 224, c. 432, c. 476. 477, e. 482, e. 530, c. 566, e. 658, d. 796, b. 850, b. 874, d. 887, b. 995, b. 1008, 9.

P. Volumnius ἀνὴρ ΦιλόσοφοςⓈ καὶ σαρπηγεύςⓈ ἀπ' Ἀρχαίας 1006, f. 1008, c. (Alius Volumnius Mimus qui cum Sathyrus γελωτοποιῶ memoratur 1005, d.

Xenocrates M. 419, a. 889, a.

Xenophanes M. 886, c.

Xenocles Adramyttenus Rhetor Afianus quem audivit Cic. 862, a.

Xenophantus αὐλητῶν ἐλλογιμώτατοςⓈ προσήλυται τῶν μελῶν τοῦ 915, c.

Xenophon 39, f. 209, c. 310, b. 317, d. 441, f. 597, e. 605, c. 606, e. 614, e. 1017, d. e. 1015, e. 1014, e. 1013, a. M. 11, e. 40, b. 1053, d. 539, d.

Zeno Stoicus 1037, f.

Zeno M. 545, f. 534, a. Mnaseas filius, 878, b. 913, c. 915, b.

Zenodotus Troezenius 62, a.

Zoilus ὁ πικρὸς 898.

Zopyrus M. 314.

Zopyrus Alcibiadis pædagogus 192, a.

CAPUT XII. DE APPIANO ALEXANDRINO

Appiani vita & ætas 1. Historiæ Romanæ libri XXIV. 2. Quantum hodie supersit. 3. Interpretes & editiones. 4.

I.

APPIANUS Alexandrinus Vitam suam ipse scripserat, in quo ex postremis præfationis ejus verbis: *Qui vero hæc fecerunt, multi norunt, καὶ αὐτὸς προσέφηνα & ipse ante docui.* (in the

scilicet

operis) *Ille autem apertius dicam*, Ἀλεξανδρεὺς ἐς τὰ πρῶτα ἦκων ἐν
 τῇ πατρίδι καὶ δίκαιος ἐν Ῥώμῃ συναγορεύσας ὑπὲρ τῶν βασιλέων, μέγροι μὲν
 οὐκ ὀλιγοπύευν ἤξισσαν. *Alexandrinus sum, honestissimo loco habitus in*
Roma, versatusque Roma in agendis causis apud Augustorum tribunalia, donec me
procuratores optaverunt. Καὶ εἰ τῷ σωστὸν καὶ τὰ λοιπὰ μαθεῖν, ὅτι
 μὴ οὕτω εἰς τὰς συγγραφή. *Cetera (vitæ meæ capita) qui volet scire, ex*
commentariis de hac ipsa scriptis cognoscere poterit. Sub Trajano floruisse se
 testatur lib. 2. de bellis Civilibus p. 792. Νεμέσεως τέμεντο, ὅπερ ἐπ' ἐμῇ
 Ῥωμαίων Αυτοκράτορα Τραϊανὸν &c. & sub Hadriano, lib. de bello Syria-
 co p. 191. Τὰ ἱεροσλυμα κατέσκαψεν ὁ Ἀδριανὸς αὐτὸς ἐπ' ἐμῇ. Historiam
 quam edidisse demum videtur sub Antonino * Pio, qui Anno
 DCCXXXVIII. Urbis DCCCXCI. Hadriano successit, testatur enim
 in prefatione Appianus, tempore quo scripsit, nondum quidem per du-
 centos annos locum fuisse Imperatoribus, at Urbem per nongentos

II. Scripsit, teste Photio cod. 57. Ῥωμαϊκῶν sive ἱστορίας Ῥωμαϊ-
 κῆς Historie Romanae libros XXIV, quorum vicesimum secundum laudat
 Photius T. 2. Annal. Distributum erat totum opus in τέσσαρις sive volumi-
 nibus, teste eodem Photio. Instituit autem Appianus in illo Historiam
 Romanam non ordine omnem persequi, ut factum Dionysio Halicar-
 nasio vel Polybio: neque per vitas illustrium virorum, ut fecit Plutar-
 chus, sed ordine regionum ac provinciarum, ut quas res in Italia, quas in
 Africa, Hispania, quas in Asia, quas in Gallia denique ac Germania
 contulerent, singillatim constaret.

I. erat Ῥωμαϊκῶν βασιλική. De originibus Romanorum ab Ænea usque
 ad septem Regibus. Meminit Appianus ipse in præfat. Svidas &
 Photius, qui ejus argumentum prolixius recenset. Idem pag. 23.
 ἡρχεται μὲν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀπὸ Αἰνεία &c.

II. Ἰταλική. De iis, quæ gesta sunt in Italia extra sinum Jonicum. Ap-
 pianus loco laudato, & Photius. Confer Fulvium Ursinum ad ex-
 cerpta de legation. p. 109.

III. Σαυνιτικῇ. De bello Samnitico per LXXX. annos gesto. Appianus,
 ubi male ** Σαυνιτικῇ, & Phot. Fulvius Ursinus p. 110 seq. Svidas:
 D d d αἰ

recte ex eodem loco colligunt Vossius II. 13. de Hist. Gr. Hanckins lib. 1. de Rom. re-
 scriptoribus c. 18. Tillemontius in Vitis Imperatorum T. 2 p. 583.
 Samnites à Gracis Saunitas dictos testatur Plinius III. 12. Hist. adde Stephanum Byz.
 in Σαυνίται.

III. *Ætatem itaque tulerunt, & hodieque exstant, Præfatio* totius operi præmissa, in qua de magnitudine Imperii Romani, quamque late eius patuerint provinciæ differit, testatus se Romæ vidisse legatos aliquot præterea gentium barbararum, non opulentissimarum, qui se suosque populares Imperatoribus in potestatem dederent, neque tamen ab illis recepti fuerint, tanquam inutiles & oneri futuri.

Ex libris novem primoribus fragmenta XXVII. legas in Excerptis de legationibus, quæ edidit Fulvius Ursinus Græce cum notis Antwerp. 1582. 4. at in editione Appiani à Tollio curata incassum ea quædam.

Alia ex iisdem libris fragmenta exstant in excerptis Peirescianis, cum versione Henr. Valesii & notis edita sunt Paris. 1634. 4. & habentur in editione Tollip. 1210. seqq.

Primi argumentum apud Photium cod. LVI.

Quarti sive Celticorum *Epitome* p. 1190. edit. Tollii cum *Sigism. Gelenii* versione.

Sextum & septimum sive Iberica & Hannibalica primus ex Italia secum attulit, & cum Ctesia, Agatharchidis, Memnonisque eclogis græce edidit ex Arnoldi Arlenii codice, valdeque depravatum castigavit & notis illustravit H. Stephanus Paris. 1557. 1594. 8. Curavit quoque eadem latine reddi à Francisco Beraldo Aurelianensi & Appiani operibus primus adjunxit græce & latine Genev. 1592. fol. Transtulerat etiam Iberica *Cælius Secundus Curio*, cujus versio in latinis veteribus Appiani editionibus legitur. Hic interpret, etsi non tantum cognitionis græcarum litterarum consecutus erat, quam Beraldo, & in pluribus locis graviter impegit, interdum tamen non contemnendam operam præstitit, eodem Stephano iudice, ubi fortasse sibi ipse dissidens doctos quosdam viros & græce callentes adhibuit in consilium.

Octavus, sive Libyca, exstat cum latina versione *Sigismundi Gelenii*, qui & proximos, quos jam memoraturus sum libros septem convertit. Sed & veterem Libycorum Appiani translationem latinam ineditam memorat Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 201. nisi forte Petri Candidi interpretationem intelligit, vel Basilii Chalcedonensis.

Undecimus itidem ætatem tulit, legiturque in duas partes distinctus Syriaca & Parthica, tum *duodecimus* sive Mithridatica, nec minus libri quinque primores de bellis civilibus, *tertius decimus usque ad decimum*

cimum septimum, quibus post motus internos Reipubl. Romanæ à secessione usque plebis in montem sacrum breviter recensitos agitur de tumultibus ac bellis, quæ Remp. concusserunt, a tempore legis agrariæ per Ti. Sempronium Gracchum latæ Anno H. DCXX. usque ad casum per M. Antonii legatos Sextum Pompejum.

Denique exstat *liber viceſimus tertius* sive Illyrica, quæ separatim exculis ab Oporino cum versione *Guil. Xylandri*, 8. sed in latinis editionibus Appiani ex versione *Petri Candidi* habentur: In Græcis & pseudo-latinis (novissima etiam *Alexandri Tollii*) tantummodò prædium occurrit græce. Sed integrum librum pridem ex *M. Val. Bibl. Augustanæ* ediderat *David Hæschelius*, Augustæ 1599, 4. verteratque latine præterea *Stephanus Gradus* *Patricii* *Augustinus Abbas*, Custos *Bibl. Vaticanæ*, cujus versio ad calcem *librorum VI. de regno Dalmatiæ & Croatiæ*, Jo. Lucii *Dalmatiæ* 1666. fol. Atque emendandum sphalma in præstantissimi opere de historiis græcis, ubi Iberica ab Hæschelio edita esse peram legitur, pro Illyricis, facili typothetæ lapsu.

IV. Appiani interpretes & editiones.

Ne de *Basilii Chalcedonensis* translatione librorum Appiani diutius ineditam memorat *Gaddius* de scriptoribus non Ecclesiasticis. *Latine* Appianum vertit *Petrus Candidus* *December*, dicavitque *M. V. Pontifici* cujus Magister brevium fuit, & *Alphonso Sicilia* cujus rogatu libros Appiani interpretatus est, hos nempe: *Libros Syriaca, Parthica, Mithridatica*, libros quinque de bello *Civilis Illyrica & Celticorum epitomen*. Romæ A. 1472. Venet. 1492. fol. & Moguntiæ 1529. Hinc Appiani *Libyca, Syriaca, Parthica, Mithridatica*, libri V. de bellis Civilibus & Celticorum, Romæ latinè edita sunt ex versione accuratiore *Sigismundi Gelenii*, junctis Illyricis ex *Petri Candidi*, & Ibericis ex *Cœlii Secundus Curionis* interpretatione cum ejusdem *Curionis* epistola ad *Bonifacium Amerbachium*, qua Gelenii viri egregii non diu ante obitum vitam exponit. Basileæ apud *Froben*. 1544. fol. & Lugd. Bat. 1588. 12. Sane H. Stephano judice *Candidi* interpretationi non cedit, *Pampineis* quantum cedit *labrusca racemis*. Est tamen, ut idem monet *Stephanus*, ubi *Candidus* quoq; juvat non modo ad

VICTORI

veram lectionem indagandam, sed etiam, ubi rectius sensum est affecutus. Atq; ut Jovius * observat, manci passimque corrupti exemplaris Græci vitio, vel laboriosus interpres eo in opere sese candidū præstare non potuit, cum alia multo felicius perscripserit.

Græce Carolus Stephanus nitidissime edidit Appiani Præfationem in to-
Opus, Epitomen Celticorum, Libyca, Illyricorum exordium, Sy-
riaca, Parthica, Mithridatica & libros V. de bellis civilibus. Paris.
1551. fol. cum variis lectionibus ad voluminis calcem.

Græce & latine Appianus editus est ab *H. Stephano* Genev. 1592. fol. in qua
editione græcis à Carolo Stephano pridem vulgatis accesserunt
Iberica & Hannibalica cum Francisci Beraldi versione, in Illyricis
Petri Candidi interpretatio servata est, Græco codice integro non-
dum reperto: in reliquis versio Gelenii, adjectis H. Stephani in Ibe-
rica, Hannibalica, Parthica, & in conciones per totum opus sparsas
notis & castigationibus.

Latine *Alexander Tollius* Amstelodami A. 1670. 8. 2. Vol. typis mino-
ribus, sed, ut solent esse Belgici satis elegantibus hanc Stephani edi-
tionem Græcolatinam adscriptis etiam in libri ora ejus paginis, ita
recudi fecit, ut græca & versionem recenseret, & notas H. Stephani,
quas ille ad calcem voluminis rejecerat suo statim loco subster-
neret, & paucissimas quasdam aliorum Virorum doctorum à se
hinc inde collectas & observatas adjungeret.

Latine novam adornatur⁹ esset Appiani editionem, is præter fragmenta
legationum Photiiq; excerpta è libro primo, & Illyrica Græce ab
Hæschelio edita Stephaniq; Gradii latinam Illyricorum versionem
adjungere posset & expendere *Jacobi Palmerii* exercitationes ad quæ-
dam Appiani loca in ejus Exercitationibus ad Varios auctores græ-
cos Lugd. Bat. 1668. 4. p. 151. - 167. in quibus p. 164. & 165. vir
doctus inter alia contendit male hellenizare Appianum, neque in
exemplum purioris Hellenismi proponendum: præterea pessim-
um in rebus Hispania Geographum esse.

Translatus quoq; in plures linguas vernaculas est Appianus, nam Anglice
tertium non ita pridem prodit Londini 170. fol. *Gallicè* Paris. 1659.
fol. interprete Marefio, ne dicam de veteri Gallica versione *Claudii*
Syssellii Archi-Episcopi Taurinensis Paris. 1552. fol. tum de interpre-
tatione Gallica Hannibalicorum per *Ludovicum Tagaut* Lugd. 1559.
12. vel Ibericorum, Hannibalicorumque per *Philippum de Aornelles*

Ddd 3

Paris.

* Jovius elog, Viror. Doctorum p. 28.

Parif. 1650. vel de *Hispanica* denique versione Appiani, nescio quo auctore edita Valentia A. 1522. aut *Italica* Alexandri Braccii Venet. 1538. 1550. 8. Confer, si placet, Pandectas Brandenburgicae Christophori Heidenreichii.

A multis observatum est, Appianum in Historia sua, cum Romani praecipue Imperii amplitudinem, incrementa ac militum disciplinam accuratius persequitur, quamque ideo viro militari militarem, quam civili esse affirmat Conringius, * ad verbum multa habuisse, è Polybio, Plutarcho, aliisque, unde *alienorum laborum suorum* appellat Josephus Scaliger ad Eusebii num. 2021. & Caspar Barthius de Appiano lib. VIII. Epidorpidon pag. 136.

*Legas, monebo, cautior vagum auctorem,
Cepit subinde versa dicta majorum.*

Johannes tamen Freinshemius ex his ipsis furtis alium potius quam Appianum fuisse historiae hujus scriptorem suspicatur, miro sane arguto in notis ad Flori IV. 10. 4. *Exscriptor Plutarchi, qui Appiani non tam Plutarchi coaetaneus, ne si voluisset quidem furta tam insignia potuisset facere.* Forte non plus solididatis hoc videbitur habere argumentum quam illa Josephi Scaligeri ad Euseb. num. 2140. qui fabulosa quae cum in libris Appiani deprehendere sibi videretur, ea ab alio, quo, ad texta existimabat. *Multa hujusmodi fabulosa ad texta sua Appiani, ut mediocriter docto constare potest.* Addit tamen: *Quod si non sunt, valde infantem in historia Appianum fuisse necesse est.* Franciscus Balduinus lib. I. de institut. Historiae p. 87. cum observasset bene Plutarchi Crasso in Appiani Parthis repeti, id factum conjicit, non ipso Appiano, qui Plutarchi fuerit æqualis, sed à librariis supplementis Commentariis lacunæ. Equidem per exempla innumera patet, his, qui religioni sibi neutiquam ducunt alios exscribere, non minus frequens esse, imo frequentius scriptores suæ ætatis quam vetustiores.

CAR

* De prudentia Civili c. 14.

CAPUT XIII.

DE PHLEGONTE, ARTEMIDORO &c.

Phlegontis etas. 1. Scripta quæ exstant. 2. Scripta deperdita. 3. Liber de Nilo tributus Phlegonti à Menagio. ibid. Testimonium de Eclipsi admiranda Solis. 4. Index scriptorum à Phlegonte allegatorum. 5. Artemidori Daldiani etas. 6. Ejus Onirocritica. 7. Editiones. 8. Alii Artemidori. 9. Scriptorum in Artemidoro allegatorum index. 10. De Astrampsychi Onirocriticis. 11. De Achmete scriptore ejusdem argumenti. 12. Alii scriptores de somniis. 13.

I.

PHLEGON a) Trallibus Lydiæ civitate natus, Hadriani b) Imp. libertus fuit non Augusti, ut quibusdam visum esse Svidas prodidit. Certe Chronicon suum ad extrema Hadriani tempora usq; ad Olymp. CCXXIX. produxisse Phlegontem testatur idem Svidas, ut in re manifesta libenter abstineam aliis argumentis certissimis, quæ in medium attulere viri eruditi Meursius c) Vossius, Salmasius. Utrum vero à Patrono suo dictus quoque fuerit *Phlegon*, ut votari eum video à Naudæo quæst. 2. Jatrophil. p. 43. vel *Phlegon Hadrianus*, ut è lectione Codicis Palatini in Spartiani Severo c. 20. Salmasius conjicit, dubium valde esse & magis idoneo testimonio quam librarii fortassis hallucinatione indigere existimo. Neque propterea possum Meursii emendationem, qui apud Phlegontem cap. 10. de notabilibus reponit nomina Marci Plautii & Sentii Augurini, quos ait notissimos fuisse anno XVIII. Antonini Pii, CHRISTI CLVI, quo pacto non simile esset ad M. Aurelii usq; imperium ætatem productam à Phlegonte. Sed haud dubie apud Phlegontem deletis verbis καὶ Σείτη Καρμίου reliqua jungenda, & legendum: μάρκῃ d) Πλαυτίῃ ὑψαίῃ καὶ Μάρκῃ Φιλ-

a) Alius Phlegon cujus meminit S. Paulus Apostolus Rom. XVI. 14. Memoratur & Attius quidam Phlegon Quintillæ pater in veteri inscriptione apud Gruter. pag. DCLXXI. 6. ut Meursio jam observatum. Ælium Maurum Phlegontis nostri libertum allegat Spartianus in Severo cap. 20.

b) Spartianus in Hadriano c. 16. Vopiscus in Saturnino c. 7. Photius Cod. 97.

c) Meursius in limine notar. ad Phlegontem Vossius lib. 2. de Hist. Græc. c. 11. Salmasius ad Spartiani Hadrian. c. 16.

d) Publius Plautius dicitur in Codicibus Julii Obsequentis c. 90.

Φελεγών Φλάκκῳ qui Consules fuere anno Urbis DCXXIX. ante CHRISTUM CXXV. Qui vero cum Augurino Consul fuit Anno CHRISTI 156. male vocatur in Onufrii fastis M. Plautius Sylvanus, quæ res Mensio fraudi fuit, nam è veteri inscriptione apud Gruterum p. CXXVIII. constat appellatum esse M. Cejonium Silvanum, ut notavit Norisius in Epistola Consulari e) vel certe Julium Silvanum, ut in alia inscriptione veteri quam è Gudiana collectione edidit doctissimus Cuperus in Epistola ad Almeloventium, fastis hujus Viri clarissimi Consulis præmissa. Idem Meursius male inter falsa habere jubet quod Phlegon cap. 13. mirabilium ex Apollonio Grammatico scribit Tiberio imperatori urbes Asiæ quas terræ motu deletas suo sumtu restauravit, collocatum foro Romæ dedicatum positum infra singularum urbium statuas, et imo ejus rei non modo memoria in numis exstat, sed si acutius Theodori Gronovii f) conjecturam sequimur, etiamnum habet præsert marmorea Colossi illius basis.

II. Scripta Phlegontis hæc ad nos pervenerunt:

1. *περὶ θαυμασίων* g) *de mirabilibus* liber, S. Hieronymo in Hieronymo & Svidæ in *Φλέγων* memoratus, sed initio mutilus.
2. *περὶ μακροβίων* liber *de h) longævis*, Italis maxime qui centum amplius annis vixerunt, ibidem Svidæ memoratus & ex *δογματισμάτων* sive commentariis censuralibus ab auctore expositis in cujus extrema parte quædam desiderari videntur. Ceterum Sybillinum quod post Phlegontem c. ult. refert etiam Zosimus II. c. 6. Metaphrasi latina donavit Politianus c. LVIII. Notant Petrus Tassinus libro de anno sæculari & If. Vossius de Sybillinis Oraculis, qui parum verisimiliter Phlegontem carminis hujus facit auctorem.
3. *περὶ τῶν Ὀλυμπίων*, *de Olympiis* fragmentum: sive præfatio habebat Salmasius i) præfixa à Phlegonte libris *Ὀλυμπιονικῶν* Græce præmissam quoque habes præclaræ Pindari editionis 1697. fol.

e) T. XI. thesauri Antiq. Rom. Græviani p. 453.

f) Vide Laur. Theodor. Gronovii observationes ad marmoream basin ab Augustino Neapolitano primum editam T. VII. thesauri Antiq. Græcar. p. 40.

g) Alios scriptores hujus argumenti habes supra lib. I. c. 22. §. 4. & lib. 3. c. 27.

h) De eodem argumento scripsit postea Lucianus, ut infra suo loco dicam.

i) Salmasi, ad Spartian, Hadriano s. 16.

Edita sunt hæc Phlegontis opuscula Græce ex antiquissimo Palatino Codice à *Guilermo Xylandro* primum una cum Antigoni & Apollonii mirabilibus & M. Antonino, & latina versione separatim excusa Basiliæ 1568. 8. apud Thomam Gvarinum. Deinde cum ejusdem Xylandi versione & *Joannis Meursii* notis, in quibus Consulum præcipue notitia in libro de mirabilibus memorata cum fastis Siculis & Capitolinis contulit ac subinde emendavit. Deniq; libellum de mirabilibus & alteram de longævis *Jacobus Gronovius* V. C. ex Meursii editione recensendū dedit, Tomo VIII. thesauri Antiquitatum Græcarum, notis Meursii per singulas paginas statim substratis. Fragmentum de Olympiis editum Tomo IX.

III. Scripta Phlegontis deperdita:

Ὀλυμπιονικῶν καὶ χρονικῶν συναγωγή de Olympionicis & rebus per orbem terrarum gestis usque ad extrema Hadriani Imp. sive Olympiadem k) CCXXIX. i. libri XVI. ad Alcibiadem quendam sumum ex stipatoribus Hadriani Imp. Vide Svidam in *Φλέγων* & Photium Cod. XCVII. qui legit primores hujus operis libros quinque desinentes in Olympiade CLXXVII. Allegatur hoc opus quod cum magna veteris Historiæ & Chronologicæ rei jactura intercidit, ab Origene, Eusebio, Stephano Byz. aliisque. Reprehendit in illo Photius inter alia intempestivam *φιλοπρίαν* & *φιλοπρίαν* circa oracula, quam in his etiam quæ exstant Phlegontis scriptis observare licet.

Ὀλυμπιάδες βιβλίους η'. Opus ejusdem * argumenti libris VIII. Svid. *Ὀλυμπία* Ὀλυμπιονικῶν ἐν βιβλίους β'. Svid. Pro hac Epitome Phlegontis eruditissimus Reinesius 1) male habebat Ὀλυμπιάδων ἀναγραφὴν à Scaligero ad calcem Chronici Eusebiani Græce editam, atq; ut multa svadent, ab eodem ipso Scaligero è veterum scriptis singulari studio congestam, etsi Meursius, G. Jo. Vossius & alii passim

E e e

eam

1) Quoniam annus primus Olymp. 129. Imp. Hadriano emortualis fuit, & Photius Phlegontis ipsius verbis testatur hunc Chronicon suum perduxisse *μέχρι τῶν Ἀδριανῆ χρόνων*, hinc malo assentiri Petavio XIII. de doctrina temp. ad annum P. I. 4850. quam viro doctissimo Antonino Pagi qui ad A. C. 136. n. 8. pro certo tenendum affirmat Olympiadem CCXXIX. apud Svidam integram includit non vero excludi oportere.

2) Salmasius ad Spartian. c. 16. putat Phlegontis *Πραχθέντα πανταχῶς* sive Chronica libris 8. alterius argumenti fuisse ab Olympiadibus libris XVI. sed liber XIII. & XIV. Chthonicorum ab Origene, Eusebio &c. allegatur.

3) Reines. Epist. ad Hofmannum p. 185.

eam pro veteri scriptore in testimonium citant. Vide si placet quæ dixi lib. II. cap. 15. p. 533.

4. *Ἐκφρασις Σικελίας*. Descriptio Siciliæ. Svid.

5. *Περὶ τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων ἑορτῶν βιβλία γ'*. Libri III. de festis Romanorum. id.

6. *Περὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ τόπων καὶ τῶν ἱππέκληνται ὀνομάτων*. De locis illustribus urbis Roma eorumque nominibus. Svid.

7. *Libri de Vita Hadriani Imp.* ab ipso Imperatore scripta, & sub Phlegontis nomine edita. Spartianus in Hadriano cap. 16. *Fame celebris Hadrianus tam cupidus fuit ut libros vitæ suæ scriptos à se libertis suis litteris dederit, jubens ut eos suis nominibus publicarent. Nam Phlegontis Hadriani esse dicuntur.* Viram Hadriani allegat idem Spartianus cap. 7. Ex hac quoque petita videtur Hadriani Epistola quæ in Vopisci Saturnino cap. 8. repetit Petrus Crinitus XII. 10. de honesta disciplina.

Miror Phlegonti etiam tribui librum de Nilo in Menagii ad Laërtii Thaletem lib. I. sect. 37. *Vetus scriptor Anonymus ferebat Trallianus in tractatu περὶ τῆς ἑ Νείλου ἀναβάσεως qui manuscriptus scriptus in Bibliotheca Veneta, & cujus exemplum tecum communicavit Mericurius* ejusdem & ipse meminit his verbis : *Θαλῆς ὁ Μιλήσιος εἰς τῶν ἐπὶ αὐτῷ σι λέγει τὰς ἐτησίας γίνεσθαι τὴν ἀναπλήρωσιν. Πάντων γὰρ αὐτῆς ἀναπλήρωσις, καὶ τὰ σώματα κρύει καὶ τὴν πνοὴν αὐτῶν. Τὸν μὲν ἂν ἀναπλήρωσις πνέοντα κωλύει τὴν ἔκθεσιν & ποταμὸς ἐμπέσκειν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὸ κύμα προσπίπτει τοῖς σώμασι καὶ ἔρπον ὃν, αἰτίον ἀνακόπῃ τὴν ἀναπλήρωσιν ὥτως φησὶν γίνεσθαι & ποταμὸς.* Eadem fere leguntur in libro de Nilo qui sub Aristotelis nomine ex veteri tantum versione extat antiquis latinis Philosophi editionibus. Sed plane iisdem verbis in Anonymus περὶ τῆς ἑ Νείλου ἀναπλήρωσεως, quem cum Aristotelis & Theophrasti quibusdam scriptis primus Græce vulgavit H. Stephanus & 1588. & Græce atque latine Herodoto subjecit Jungermannus ac postea præclarissimus Galeus. Neque dubito hunc ipsum esse brevem libellum quem manu exaratum à Bigotio Menagius accepit.

IV. In Christianorum scriptis nihil est Phlegonte nostro celebratius propter memoratam in Chronici sui libro XIII. ad Olymp. CCII. 4. Tiberii XVIII. singularem illam Eclipsin qua

Dies diem quasiuit, intremuit solum.

Ver-

Verba Phlegontis testatur afferre se Eusebius apud Syncellum p. 325. τῷ δ' ἔτει (Petavius XII. 21. doctrin. temp. legit τῷ β' ἔτῃ ut semel est apud Philoponum p. 89. in Hexaëm. sed eadem pagina bis deinde legitur πτάρῳ) τῆς σβ' Ὀλυμπιάδ^Θ ἐγένετο ἐκλειψις ἡλίου μερίση τῶν ἐγνωσμένων πρότερον, καὶ νύξ ὥρα ἑκτὴ τῆς ἡμέρας m) ἐγένετο, ὥς καὶ ἀστέρας ἐν ἑσπέρῳ φανήναι. Σεισμός τε μέγας καὶ Βιθυνίαν τὰ πολλὰ Νικαίας κατατρέψαντο. Hæc de admiranda illa quæ CHRISTO patiente contigit Solis obscuratione intelligenda esse ne dubitarunt quidem veteres Julius Africanus apud Syncell. p. 322. Origenes 2. contra Cels. p. 80. & 96. Eusebius apud Syncell. p. 325. Hieronymus in Chronico, Orosius VII. 4. Joannes Philoponus II. 21. & III. 9. in Hexaëm. Joannes Malalas T. 1. Chron. pag. 310. & Auctor Chronici Alex. ut Maximum ad Epistolam septimam Dionysii pseudoAreopag. Syncellum aliosque juniores omittam. Et quanquam Chronologicis quibusdam difficultatibus permoti viri quidam doctissimi de alia eclipsi loqui Phlegontem existimarunt, ut præter Keplerum n) in Eclogis Chronicis, G. Jo. Vossius II. 10. Harmoniæ Evangelicæ & novissime Sam. Basnagius ad A. C. XXIX. 30. seq. & XXXIII. n. 118. non tamen usque adeo exploratæ mihi videntur illorum rationes, ut non malim veteribus assentiri, cum certissimum sit Phlegontem etiam alia de rebus CHRISTI & Judæorum Chronico suo inseruisse. Origenes tractatu XXIX. in Matth. *Si autem oportet & de temporibus aliquid dicere, dicimus quoniam in Chronicis Phlegontis cujusdam dicitur, si tamen & hunc debemus quasi vera dicentem de templo suscipere, quoniam circa quadagesimum annum à quintodecimo anno Tiberii Caesaris facta est destructio Jerusalem, & templi quod fuit in ea.* Idem lib. 2. contra Celsum pag. 69. *Φλέγων μὲν τοι ἐν τρισκαιδεκάτῳ ἢ πωσαρεκαιδεκάτῳ οἶμαι τῶν Χρονικῶν καὶ πρὸ τινῶν μελλόντων πρόγνωσιν ἔδωκε τῷ Χριστῷ, συγκυθεὶς ἐν τοῖς πρὸ Πέτρως ὡς*

Ecc 2 ὡς

m) Si hæc sunt Phlegontis verba, fallit nos Africanus qui apud Syncell. p. 322. refert Phlegontem scripsisse quod eclipsis contigerit in plenilunio, & à sexta hora in notam duraverit. *Φλέγων ἰσορεῖ ἐπὶ Τιβερίῳ Καίσαρ^Θ ἐν πανσελήνῳ ἐκλειψιν ἡλίου γεγονέναι τελεῖαν ὥρας ἑκτῆς μέχρις ἑνάτης*, Sane πανσελήνης non meminisse Phlegontem, diserte testatur Origenes 35. in Matth. de Eclipsi hac differens. *Et Phlegon quidam in Chronicis suis scripsit, in principatu Tiberii Caesaris hoc factum, sed non significavit in luna plena hoc factum.*

n) Keplerum impugnât Huetius in demonstrat. Evangel. p. 49. Vossium amicus noster Jo. Frickius diss. de tenebris tempore salutiferæ passionis Orbi superfluis Lips. 1692. Vide & quæ de loco Phlegontis disputant Scaliger ad Euseb. pag. 185. 186. Tillemontius ad vitam CHRISTI nota 35. Pagi ad A. C. 32. n. 13. Bælius in Lexico ubi de Phlegonte & Hugo Ferrandus reflex. sur la relig. Chrétienne T. 1. pag. 321. seq. &c.

ὡς δ' ἴσῃ , καὶ ἐμαρτύρησεν ὅτι καὶ τὰ εἰρημένα ὑπὸ αὐτοῦ τὰ λεγόμενα ἀπῆρτησε.

V. Index scriptorum à Phlegonte allegatorum.

A Gatharchides ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν
ὡς τὴν Ἀσίαν ἱστορίων. De
Longæv. cap. 2.
Anacreon. id. cap. 4.
Antigonus. Mirabil. cap. 28.
Antisthenes Peripateticus. id. c. 3.
Apollodorus ἐν τοῖς χρονικοῖς. Lon-
gæv. c. 2.
Apollonius Mirabil. c. 11. Gram-
maticus. id. c. 13.
Callimachus id. c. 4.
Clitarchus id. c. 4.
Craterus id. c. 32.
Dicæarchus id. c. 4.

Dorotheus ἐν ὑπομνήματι. Mirabil. c. 26.
Eumachus ἐν πενητήσῃ id. c. 4.
Herodotus. Longæv. c. 4.
Hesiodus. Mirabil. c. 4.
Hieron (Mens. legit Hieronimus) xandrinus sive Ephesus. cap. 2.
Hippostratus ὡς Μίνα. id. c. 4.
Homerus id. cap. 11.
Megasthenes id. c. 33.
Oracula. Mirabil. c. 3. & 10. Longæv.
Theopompus Sinopenlis ἐν ὑπομνήματι. id. c. 19.

VI. Phlegonti subijciam ejusdem ætatis auctorem Artemidorum Daldianum, una cum aliis quibusdam scriptoribus historicis. Artemidorus ille Hadriani & Antonini Pii temporibus vixisse se innuit libro I. cap. 28. p. 26. & cap. 66. p. 55. ut Rigakio patet. Daldianus quam Ephesus maluit vocari, licet paterno nomine Ephesus, materno Daldianus esset, ut Daldia sive Daldidi opido in Asia alioqui obscuro nomen aliquod ex se fœneraretur. En ejus verba libro III, cap. ult. p. 193. ex quibus intelliges plura etiam alterius arguere scriptisse: τὰ μὲν δὴ χρειώδη, καὶ οἷον μάξιμε, τοῖς βιβλίοις καθ' ὅσον ἐξ ὁλοκλήρου πάντα ἀποδίδεται. Τὴν δὲ Περιγραφήν μὴ θαυμάσῃς διὰ τὴν ἐπιμωρίαν Δαλδιανῆς καὶ ἐχὼν Ἐφεσίαν ἐπιγραφάσαν, ὥστε πολλὰ τῶν ἡδη εἰρημένων πραγμάτων πεποιυμένων μοι βιβλίων. Τὴν μὲν 28ῃ Ἐφεσὶν συμβέβηκεν ἐπεὶ αὐτὴν δι' ἑαυτὴν περιώνυμον εἶναι, καὶ πολλῶν ἀξιολόγων κηρύκων πτυχηκέναι, διὰ δὲ τὴν (Svidæ Codicibus Δαλδίας) πόλιν Λυδίας καὶ ἐσφίδρα ἐκαστὴν διὰ τὸ μὴ τοιούτων ἀνδρῶν πτυχηκέναι, ἀγνοῶσι τὸ μέγιστον ἐμὲ μείνησεν, καὶ θρηπτήρια ἔσθ' μοι πατρὶδι πρὸς μητρὸς, ταῦτα ἀποδίδωμι αὐτῇ. Ephesus tamen vocatur à Luciano in Philopatride. Libro IV. capite 74. illud solum prædicat felicem Artemidorus ὃ μηδὲν μέγιστον καποδαμονίας, quod

lis est mortuus. Hinc Epicureum nonnulli voluerunt conjicere. Sed idem plane aliis etiam pronunciatum, ut Soloni illi ad Cræsum. Et ab Epicureo quidvis potius expectes quam divinationem tam sollicitam è somniis, ex avium involatu, & ex manus lineamentis, o) Stoi- co Philosopho digniorem. Philosophum Svidas quoque appellat, ipse vero se nec rei Medicæ, Physicæve nec rerum humanarum demon- strat fuisse imperitum.

VII. Exstant hujus Artemidori libri quinque de somniis, quo- rum duo primi Onirocritica sive divinationem è somniis per classes re- rum de quibus obtingunt somnia persequentes in illustri cujusdam viri *Cæli Maximi* gratiam scripti eique dicati sunt, quem initio libri IV. *κεφάλαιον* appellat, atque alibi à virtute ac sapientia celebrat. Liber tertius ad eundem Maximum missus est sub titulo *Φιλαλήθης ἐνοδίας*, atque paralipomena quædam ejusdem argumenti complectitur. Quartum filio co- gnomini inscripsit Artemidorus nova itidem paralipomena de somniis interpretandis continentem. Atque his sunt quatuor libri *ὄνειρον κριτικῶν*, quæ scripsisse Artemidorum, Svidas refert. Qui enim in editioni- bus subjungitur quintus itidem filio dicatus, continet *ὄνειρων ἀποδείξεις* sive narrationes somniorum prope centum cum eorum eventibus. Bene de hac opere Vossius lib. de Philosophia cap. V. §. 50. *Rem si species, nullo evanuis. Sed utilis tamen ejus lectio erit ob tam multa quæ admiscet de riti- bus antiquis & studio humanitatis.* Julio Scaligero quidem judice in lib. I. Aristot. de plantis pag. 121. *vix dici potest quam ridiculus plerumque ac plane somnians sit. Non ille quæ contingerint aliquando quæque eum admodum forte observare sine potius deducere videtur ad præceptiones, quam præscribere vel Deo videntur a quibus artibus somniorum lex sit mortalibus edicenda. Tum sparsim ac confuse omnia: quæ solus ac primus Augerius p) noster hic ad artem redegit sub- sistens inventis.* Artemidorum nostrum cum Aristandro Telmissensi, celebri Alexandri M. somniorum interprete memorat Lucianus in dia- logo cui titulus Philopatris T. 2. pag. 775. Artemidorus ipse præfat. libri I. testatur se non modo scriptores hujus argumenti quoscunque nancisci potuit diligenter comparasse omnes & evoluisse, sed quoq; per-

Eee 3

plu-

a) Præter Onirocritica quæ exstant, scripsisse Artemidorum etiam *ὀνειροσκοπικά* & *χειροσκοπικά* testatur Svidas.

p) Augerium Ferrerium intelligit in libro de somniis, quem cum scriptis Hippocratis, Galeni & Syneſii ejusdem argumenti edidit Lugd. 1549. apud Tornæſi. forma minore.

plures annos, in Græcia, Asia & Italia insulisque maximis & populosissimis esse versatum, ut de pluribus edoctus & plurimis divinatoribus consultis somniorum rationes quam perfectissime perscribere valeret. Non dubitat affirmare quod à Numine ad hoc suscipiendum singulariter permotus sit impulsusque p. 197. Ἐπειδὴ καὶ δαίμονα καὶ τιμὴν ἔκρατίσθη καὶ σὺς μαξίμως ἀσπιδὴν ἀσπιδόεσσαν οὐρανευτικὰ βιβλία ποιήσασθαι: & clarius p. 161. ubi monet lectores ne quæ ipsis superflua videantur è libris suis eradant, vel de suis addant, sed potius propria scripta componant, οὐδ' ἐπὶ πηλὴν καὶ φύλακα πάντων νομίζοντες Ἀπὸλλωνα, ὃ ποιούμενοι ἐγὼ ποιῶντες ὄντι Θεῷ εἰς τήνδε τὴν πραγματείαν προῆλθον πολλάκις με προτρεψάμενοι, μάλιστα ἵν' ἐναργῶς ᾄδαντι μοι ἡνίκα σοὶ ἐγνωρίσθην, καὶ μόνον χεὶρ καλῶς ἔχει τι πάντα συγγραΐψαι. Οὐδὲν ἔνθα μασὸν τὸν ἐν Δαλδία Ἀπὸλλωνα ὃν καλῶμεν ἡμεῖς πατρὶός ἐνόματι πάντα με ἀσπιδόεσσαν τῆς σῆς δρετῆς καὶ σφίος ἀσπιδόεσσαν. Καὶ ὅδ' εἶναι τινὰ Λυδοῖς ἀσπιδόεσσαν ἀπὸς Φοινίκας q) καὶ πατέρια ἡμῶν ἐξηγούμενοι φασίν.

VIII. Græce primum editi sunt libri quinque Artemidori ad Aldo r) A. 1518. 8.

Latine vertit Janus Cornarius Physicus Francofordiensis Basil. 1537. 8. apud Froben. & Lugd. 1546. 8.

Græce & latine, retenta Cornarii versione licet non usque quaque optima, recudi fecit Nicolaus Rigaltius Paris. 1603. 4. additis eruditissimis notis, in quibus hinc inde laudat emendationes Isaaci Casauboni. In titulis verò capitum observat p. 10. Hic semel notandum, quod sapientibus libris observari possit, imperitos librarios ineptis titulis coherentia capitula disjunctisse. Subjecit idem Rigaltius Onirocritica Alstrampsychi, Niccephori CPol. & Achmetis de quibus infra §. XI. seq.

Artemidori editionem à Grutero promissam testatus est Is. Casaubonus Epistola 33. ad Frid. Lindebrogium scripta A. 1595. Notata ætate novam hujus scriptoris ἐκδοσιν moliebatur V. C. Jacobus Tollius, qui loca per pauca Artemidori tangit in fortuitis suis. Plura emendavit & illustravit nuper Lambertus Bos Franequaranzæ Academiæ lumen in Ob-

q) Cave credas Lindenio & Merklino, qui in opere de scriptis Medicis referunt præter libros quatuor de somniis editos etiam esse ab Aldo libros II. ejusdem Artemidori de auguriis ac manuum inspectione (ὁμινοσκοπικὰ & χειροσκοπικὰ) Græce A. 1527. 4. Hoc observatum etiam Balio in Lex.

r) Num itaque Cassius iste magistratum gerebat in Phœnicia? Ita videntur hæc Artemidori verba svadere. Phœnicium odoratus etiam est accuratissimus Tillemontius T. 2. Hist. Imperator. p. 732.

servationibus Criticis cap. 21. 22. 23. 24. castigatis etiam variis Cornarii interpretis erroribus.

Versiones Artemidori *Gallicas*, *Anglicas*, *Italicas*, *Germanicas* & *Hispanicas* libenter prætereo, quia fere non sunt sinceræ, sed frustra hoc & incassum deprecante & per Apollinis reverentiam deprecante auctore s) vel mutilæ vel variis modis interpolatæ. Eas petat qui velit ex Hendreichii pandectis Brandeburgicis, qui tamen ubi de hoc scriptore agit, non est valde accuratus. Quis enim vidit libros ejus de Auguriis & de manuum inspectione? quis tres editiones Venetas Artemidori Græcas in 4. A. 1518. 1527. 1529? Quis Hispanicam Lugd. 1609. additis Augustini Nisi octo libris divinationum? Sane quæ in Indice Hispanico proscribitur editio Artemidori illius anni Lugdunensis (quemadmodum prohibentur in eodem indice omnes lingua vernacula quacunque editæ) Gallica est (non Hispanica) additis Augustini Nippi divinationum libris. Prodiit & Artemidorus Gallice Lugd. 1596. 12. & Epitome per Carolum Fontanum Lugd. 1555. 8. Paris. 1566. forma minore.

IX. Alii Artemidori.

Artemidorus *Aristophanius* Grammaticus, cujus *περί δρωρίδων & γλώσσας ὀψιδευτικὰς* laudat Athenæus. Glossas Oplartyticas Svidas quoq; memorat, qui PseudoAristophanium appellat in *τιμαχίδας & Ἀρτεμίδωρον*, ubi consule notas doctissimi Neocori.

Artemidorus *Ascalonita* Grammaticus quem *περί Βιθυνίας* scripsisse testatur Stephanus Byz. in *Ἀσκάλων*. Hunc male cum Ephesio Geographo Vossius p. 143. de Hist. Græc. confundit. Verisimilior, quamquam incerta conjecturae ejusdem Vossii pag. 143. ubi cum Aristophanio conjicit eundem esse, vel Meursii in Bibl. Græca, qui cum Artemidoro Capitone.

Artemidorus *Capito* Grammaticus sub Hadriano Imp. clarus, qui junctis cum Dioscoride Alexandrino operis Hippocratem olim recensuit, non parum sibi in eo licere ratus, ut Galen⁹ haud uno loco conqueritur. Vide quæ notavi infra in indice scriptorum à Galeno allegatorum. Hujus nescio an superioris Artemidori Grammatici *ἀρίστου* allegat Erotianus in *λάσιον*.

Artemidorus *Cnidius* Theopompi F. Strabo XIV. p. 656. Rhetor & litterarum Græcarum doctor, is ipse qui libellorum insidiarum indicem Jul. Cæsari Idibus Martiis in curiam eunti frustra obtulit. Plutarch. Cæsare p. 738.

Arte-

s) Artemidor. lib. 2. extrem.

Artemidorus *Dialecticus* qui contra Chrysippum scripsit. Laert. II. 5.

Artemidorus *Ephesius* Geographus Straboni, Plinio & Stephano Byzantio laudatus, claruit circa Olymp. CLXIX. adeoque ducentis circiter annis Artemidorum Daldianum ætate antecessit, cum eum aliud agens confundit Gesnerus vir præstantissimus in *Geographiam* complexus fuit Artemidorus *undecim libris* quorum titulum scripsit *Marcianus Heracleota*, ut dixi supra hoc libro IV. §. 10. Allegatur etiam à Diodoro Sic. Porphyrio de antro phor. pag. 233. Constantino de administrando Imp. p. 23. Athenæo qui præterea Artemidori Ephesii (nescio an hujus *Ἐπιτομὴ γεωγραφικῆ*) laudat III. p. 111. Conf. Meursium in Bibl. Græc. Vossium de Hist. Græcis. Fragmenta hujus Artemidori præcollegit ad calcem Marciani doctissimus Hudsonus T. 1. Geograph. Græc. minorum.

Artemidorus *Erasistratus*. Vide infra in Artemidoro Sidenensi Sidete.

L. Artemidorus in Vet. inscriptione apud Sponium pag. 117. Misc. Rossi sive Rubei memorias Brixianas p. 94. edit. secunda.

Artemidorus *Musonii* Philosophi gener, Philosophus & ipse, amicus Musonii junioris quem vide lib. III. Epist. IX.

Artemidorus *Parianus*. Senec. lib. I. Nat. quæst. c. 4.

Artemidorus *Pictor*. Martial. V. 41. Nescio an alius IX. 22.

Artemidorus *Pugil*. Infra in Artemidoro Tralliano.

Artemidorus *Sidenensis* Erasistrati sectator Medicus, laudatus Cœlius A Cornelio Galieno, & diversus ni fallor ab Artemidoro Capitone de quo supra.

Artemidorus *Tarsensis* Grammaticus. Strab. XIV. p. 675.

Artemidorus *Trallianus* pugil de quo Pausanias 2. Eliac. & Martial. 77. Loënsis M. 10. Epiphyll.

Incertum cujus Artemidori *Elegia περὶ ἔρωτος* laudantur in Erasistrato catasterismis cap. 31. Artemidori *παραγωγὴ* in Scholiis ad Iliad. Vespas v. 1164. Artemidorus quem inter scriptores *ἰατρικῶν* refert Plinius XXXVI. 12. nisi Ephesium alibi laudatum intelligit, qui in opere Geographico potuit ubi de *Ægypto* & *pyramides* quoque describere.

X. *Index scriptorum ab Artemidoro allegatorum*
 Compositus ad paginas editionis Rigaltianæ.

- A**lexander Myndius. 58. 90. 152.
 Antipater *ἀντιπατερὸς*. 240.
 Antipho Atheniensis. 103.
 Apollodorus Telmissensis. 73.
 Apollonius Attalensis. 33. 175.
 Archæus. 112.
 Archelaus. 114.
 Aristander Telmissensis. 30. 73.
 217.
 Aristarchus *ἀριστοκρίτης*. 216.
 Aristophanes (Grammaticus) *ἐν*
πρὸς εἰς Ἀριστοπλῆν (ὡς ἐξ ὧν)
ὑπομνήμασι. 103.
 Aristoteles. 14. de animalibus.
 103. 214.
 Artemon Milesius. 7. Ejus libri
 XXII. de somniis, in quibus
σωπαζοῦ καὶ θεραπείαι διὰ Σα-
ράπιδου δαδῆσαι. 142.
 Callimachus. 251.
 Demetrii Phalerei libri quinque
 de somniis. 142.
 Dionysius Heliopolites. 152.
 Evenus *ἐν τοῖς εἰς Ἐβυρόμον ἐρωτικοῖς*. 12.
 Euripides. 237. (142.
 Gemini Tyrii libri III. de somniis.
 Heraclides Ponticus. 239.
 Hesiodus. 237.
 Homerus. 1. 6. 199.
 Lycophron. 239.
 Melampus. 114.
 Menander. 102.
 Nicostratus Ephesius. 10.
 Panyasis Halicarnassæus. 10. 55.
 124.
 Parthenius in elogiis. 239.
 Phœbus Antiochenus. 7. 90. 229.
 Pindarus. 91. (241.
 Theognis 32. 56.
 Xenocrates Aphrodisiensis. 114.
 Xenophon. 56.

XI. Artemidoro Rigaltius subjecit ASTRAMPSYCHI Oni-
 rocriticon sive monosticha jambica Græca centum & unum de somnio-
 tum significatione, digesta ordine litterarum, cum latina profaria versio-
 ne Joannis Opsopæi. Astrampsychus Magi Persæ nomen est, ut è Laërtii
 proœmio patet sect. 2. & Svida in μάγοι. Sed hic Astrampsychus quidam
 junior esse videtur. Non admodum vetus auctor est, inquit Rigaltius, ut ex
 charactere scribendi, item ex neglectu moduli syllabarum apparet. Svidas ejus
 meminit his verbis: *Ἀστράμψυχος, ὃς βιβλίον ἱατρικὸν εἰς ὄντων θεραπεί-*
αν πεποίηκε, καὶ ὀνηροκριτικόν. Sed & singulos versus Onirocritici spar-
 sim per totum lexicon suum protulit, nomine auctoris ut sæpe solet præ-
 terito. Versus LXXV. collegit (è Svida ni fallor) & auctoris nomen se
 F ff fuge-

fugere professus jambis latinis donavit Hadrianus Junius lib. I. animadvers. cap. 18. Ex Junii editione Græce illos & latine exhibuit Julius Cæsar Bulengerus lib. V. de ratione divinationis cap. 5. Emendavit deinde & Astrampsycho restituit Josephus Scaliger, è cujus recensione legitur ad calcem Oraculorum veterum Græce & latine cum notis editorum à Joanne Opsopœo, & nostra ætate à Servatio Gallæo V. C. Rigaltianam editionem secutus est Jo. Meursius capite ultimo mantissæ lib. de luxu Rom. Hafniæ 1631. 4. subjectæ, & castigationes quasdam addidit è Svida maxime & qui Astrampsychi vestigiis passim insistit NICEPHORO CPolitano Patriarcha, cujus sive Nicephori Gregoræ *ὀνειροκρίτης* & *ἀλφάβητος* versibus jambicis 146. è duobus MSS. Regiæ Bibl. uno & Casauboni altero subjunxit idem Rigaltius cum latina sua versione prefaria. Nonnullos Astrampsychi versus male proverbiiis accensos Erasmus & Hadr. Junius. Nicephorus MS. exstat quoque in Bibl. Calarea Vindobonensi. Ad Lambecium lib. V. p. 237. seq. Astrampsychi & Ptolemæum fors qua interrogati vel interrogantes divinant MS. fuit in Bibliotheca Cardinalis à S. Angelo teste Labbeo p. 168. Bibl. nov. MS.

XII. Junxit præterea Rigaltius Artemidoro suo *ὀνειροκρίτης* Græca ante inedita, & Ægyptiorum, t) Indorum, Perfarumq; somniorum significatione Sententias exponentia, auctore ACHMETE sive Achamete F. Seirim, u) qui Mamunis *πρωτοσύμβουλ* Caliphæ Babylonii interpres somniorū fuisse creditur circa A. C. 820. Ea circa A. C. 1160. latine vertit *Leo Thufcus*, dicavitq; Hugoni Etheriano, itidem Thufco Confer ejus specimina quædam apud Barthium XXXI. 14. Adversus Transtulit etiam Italice *Tricassus Mantuanus*. Denique è MSto Sambucodice vertit *Joannes Leunclavius*, ediditque latine sed sub falso ut ipse postea agnovit *Apomasaris* nomine, & aliquot capitibus mutilum. Franco 1577. 8. Versionem Leunclavii Rigaltius supplevit, Græca vero addidit è duobus MStis Codicibus Bibl. Regiæ Paris. sed utroque *ἀλφάβητος*, ita ut inscriptio & caput primum desideretur quod è MSto Vindobonensi supplet Lambecius lib. VII. p. 263. seq. Inscriptio hæc est: *Βιβλίον ὀνειροκρίτην τικὸν ὅπερ σωῆρξε καὶ σωῆσαι ἔθεν Ἀχμέτ υἱὸς Σηρέμ ὁ ὀνειροκρίτης ὁ πρωτοσύμβουλ Μαμῦν. Absolvitur opus capitibus CCCIV. quorum septimum*

t) Cap. 2. laudatur *Συμβαλάμ ὁ ὀνειροκρίτης* ὁ τῶν Ἰνδῶν βασιλέως. Cap. 3. *Βασιλεὺς ὁ ὀνειροκρίτης Σαανισάν βασιλέως τῶν Περσῶν.* Cap. 4. *Ταρφαὶν ὁ ὀνειροκρίτης Φαραὶ βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων.*

u) Cap. 45. *ὁναρ ἐδεύσατο ὁ πρωτοσύμβουλ Μαμῦν -- ἀπέστειλε πρὸς τὸν ὀνειροκρίτην Σηρέμ.*

ex Apomafare esse depromptum idem Lambecius observat p. 274. neq; p. 269. assentitur Rigaltio qui hæc Onirocritica ex Arabico Achmetis x) Arabis Medici versa existimabat, cujus *libros septem de re Medica* habuisse se testatus est Janus Antonius Saracenus notis ad Dioscoridem. Equidem Mamunus ille Cedreno, Zonaræ, Elmacino & continuatori Theophranis &c. celebratus in cujus gratiam opus de somniis Achmetes scripsisse putatur Græcæ linguæ haud erat ignarus. Sub Achmetis hujus nomine *Astrologica* quoque occurrunt MSS. in Bibliothecis, & laudantur à Meursio in Glossario Græcobarbaro. Onirocritica insuper Gallice vidisse lucem Paris. A. 1581. 8. atque deinde Germanice edita esse, testis in Pandectis Brandenburgicis Hendreichius. Cangius vero refert in Codice Regis Christianissimi 1845. inscribi *Ὀνιροκριτικὴ Σύλη*, & alio ordine quoad seriem capitum & secus etiam in contextu ac in edito legi. Forte collectum opus hoc Græcum est ex Achmete, Apomafare & aliis à Christiano quodam Græco qui diu post vixit. Confer Cangii glossarium in *μαμῦν*. Sane Christiani scriptoris esse nemo qui vel primam paginam græcam legerit ambiget. Exstat vero Arabice etiam in Bibliotheca Regia Parisiensi num. 1034. hujusmodi liber de somniorum interpretatione divisus in quinquaginta capita de quo Herbelotus in Bibliotheca Orientali, vocabulo *Sirin*.

XIII. Hippocratis & Aristotelis scripta de somniis suo loco recensui, exstat quoque Synesii liber & in eum Nicephori Gregoræ *ἐμπνεΐα*; & Manuelis Palæologi Onirocriticum MS. Cangio laudatum, atque onirocriticum pseudepigraphum Danielis Prophetæ ad Regem Nabuchodonosorem de quo Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 122. ne tangam quæ de hoc argumento disputarunt Cicero libris de divinatio. Chalcidius p. 344. seq. Macrobius in somnium Ciceronis, aliique: & inter recentiores Cardanus, Augurius Ferrerius, Julius Cæsar Bulengerus, Caspar Peucerus &c. Longe plures autem perierunt, quorum brevi catalogo præfens caput concludam.

Alexander Myndius. Artemidor. I. 69. II. 8. & 71.

Antipater. Artemidor. IV. 64.

Antiphon Atheniensis Tertull. c. 46. de anima. Artemidor. II. 14. & Fulgentius 1. Mythol. fabula de Daphne, Svidas in Ἀντιφῶν, Cicero 2. de divinatio. & Seneca IX. controvers. Confer Jonsium p. 328. seq.

Eff 2

Apollo-

x) Diverfus Achmet Medicus filius Abramii, nepos Chaletis. Vide Lambecium lib. VI. p. 126. seq. & Lib. VII. p. 265. seq.

Apollodorus Telmiffensis ἀνὴρ εὐλόγιμος. *Artemidor.* I. 82.

Apollonius Attalensis cujus librum secundum allegat *Artemidor.* I. 34
III. 28.

Aristarchus ἀλεξάνδρου ἀνδροκλείτης. id. IV. 25.

Aristander Telmiffensis. *Lucianus* Philopatri de & *Artemidor.* IV. 26.
quo loco constat eum Alexandri M. ætate fuisse.

Aristodemus sive *Aristophon.* *Tertull.* c. 46. de anima.

Artemon. id. & *Fulgentius* loco laudato. *Eustath.* ad *Iliad.* π'. Miles
patria fuit & libris XXII. somnia exposuit. Vide *Artemidor.*
49. laudat & lib. I. c. 2.

Cassius Maximus cui *Artemidorus* libros suos dicavit inter ἀνδροκλείτης
scriptores refert *Jonsius* p. 329. quo teste vel argumento nescit.
Gratippus. *Tertull.*

Demetrius Phalerensis libris V. *Artemidor.* II. 49.

Dionysius Heliopolites *Artemidor.* II. 71.

Dionysius Rhodius. *Tertull.* c. 46. de anima.

Epicharmus etiam summum apicem inter divinationes somniis extulit cum
choro Atheniensi. id.

Geminus Tyrinus libris III. *Artemidor.* II. 49.

Hermippus Berytensis, quinione voluminum. *Tertull.*

Nicostratus Ephesius. *Artemidor.* lib. I. c. 2.

Panyasis Halicarnassæus περὶ ονείρων libri II. *Svid.* *Artemidor.* lib. I.
& 66. lib. 2. c. 35.

Pappi Alexandrini ἀνδροκλείτης. *Svid.*

Philochorus Atheniensis. *Tertull.* & *Fulgent.*

Phæbus Antiochenus *Artemidor.* lib. I. c. 2. II. 8. IV. 50. & 67.

Serapion Ascalonites. *Tertull.* & *Fulgentius* 1. *Mythol.*

Sirate. *Tertull.*

CAPUT

CAPUT XIV.

DE CLAUDIO PTOLEMÆO.

Ptolemai atas. 1. Ejus Geographia. 2. Magna Syntaxis & in eam Theonis commentarii. 3. Tetrabiblus & in eum Anonymi Græci scholia, Porphyrii sive Antiochi Isagoge & Procli Paraphrasis. 4. Ptolemai Carpus, & de electionibus. 5. Canon Regum. 6. De apparentiis fixarum. 7. Pars prior hujus libri jamprimum Græce edita, una cum versione Bonaventuræ Urbini. Editio alterius partis Petaviana à MS. emendata ac suppleta. ibid. De analemmate. 8. hypothefes planetarum 9. Planisphaerium. 10. Harmonica. 11. Scripta Ptolemai deperdita. 12. Alii Ptolemei. 13. Deglobis cælestibus veterum & similibus instrumentis Astronomicis. 14.

I.

CLAUDIUS PTOLEMÆUS Ægyptius, Pelusiensis. a) (Arabibus inde *Elfelusi*) diversus non modo à Regibus Ægypti hoc nomine, cum quorum aliquo nonnulli b) cum confuderunt, sed etiam à Ptolemæo c) Mathematico sive Astrologo, qui Galbæ assiduus comes adfuit teste Plutarcho in Galba, p. 1063. & cum Othone Imperatore in Hispania versatus super futurum cum Neroni pollicitus est, ut narrat Tacitus lib. 1. Hist. c. 22. Noster sub M. Aurelio Antonino d) floruit teste Svida atque ipso, libro VII. ma-

Fff 4 gñæ

- a) Pelusiensis dicitur in inscriptione Harmonicorum editionis Antonii Gogavini, etiam tetrabibli codices quidam præferunt nomen Κλαυδῖς Πτολεμαῖος & Πελασιεύς. Effigiem Ptolemæi dat Boissardus parte III. imag. p. 310.
- b) Isidorus III. 25. Originum. Albumazar, Simon Grynaeus præf. ad magnam σύνταξιν. Servius quoque in 3. Eclogam Virgilio antiquiorem perperam facit nostrum Ptolemæum, ut notatum Vossio IV. de Hist. Gr.
- c) Seleucum ejus loco nominat Svetonius in Othone c. 4.
- d) Jacobus Gothofredus ad veterem orbis descriptionem à se editam p. 9. *Ex Ammiano nno XIV. 4. colligo Marci Imp. temporibus Saracenorum nomen primum innotuisse: quare cum Ptolemaus eorum meminisset, & quidem primum, hinc apparet eum sub Antonino Pio non scripsisse, quod tamen hæc nunc creditur. Non dicit tamen Ammianus tunc primum innotuisse Saracenos; & Saracenorum mentio apud Plinium VI. 28. Dioscoridem &c. Vide Salmasium ad Solin. p. 484 seq. edit. Paris, Meminit Saracenorum*

gnæ syntax. pag. 167. testatur se observationes Astronomicas instituisse Alexandriæ (unde Alexandrinus Svidæ aliisq; appellatur) secundo anno Antonini Imp. (Pii, qui respondet anno CHRISTI 139. in cui proximum incidit etiam observatio æquinoctii verni de qua lib. 3. p. 62.) per Observationes Hipparchi anno CCLXV. Olympiodorus e) verum Phædonem Platonis testatur Ptolemæum hunc in Canobi Pteris per quadraginta annos habitasse, & inventas à se Astronomicas conclusiones ac demonstrationes columnis illic positis curasse insculpendas. Non autem Ptolemæi notat Antoninum Pium regnasse annos XXXI unde ei superstitem fuisse Ptolemæum constat. Dici non potest quid tum ei omnis fere Mathematicæ disciplinæ debeant, sed hoc optinetur ex ejus scriptis, quæ jam recensebo.

II. ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ὁδηγίας *Geographia Libri VII* quod opus præstitit libro 2. magnæ syntaxeos cap. ult. unde adversus Franciscum Bæthium III. 3. Cosmographiæ recte observavit Jo. Baptista Ricciolus VII. Geographiæ reformatæ eundem esse magnæ syntaxeos & Geographiæ scriptorem: tum vero Julium Maternum, qui à Ptolemæo lib. 1. c. 8. allegatur diversum fuisse à Julio Firmico Materno, qui sub Constantino M. de astrorum judiciis scripsit ad Lollianum. Docet Ptolemæus ipse lib. 1. c. 19. se his libris secutum esse opus Geographiæ Marini Tyrii non diu ante editum, sed in plurimis emendasse ac locum visisse, tum locorum positioni numeros longitudinis ac latitudinis, tum vinciis vero terminos, quibus ad quatuor plagas orbis terrarum circuli describuntur, adsignasse. Meminit præterea Hipparchi, Maënis Timosthenis, Diodorique Samii, & quorum itinera Marinus notat Septimii Flacci ac Diogenis cujusdam Theophilique ac Phileni mercatoris & Dioscori.

Tabulas Geographicas Ptolemæi mentem presse securus delinxit Agathodæmon Mechanicus Alexandrinus, incertum an idem cum Agathodæmone Grammatico, ad quem nonnullas Isidori Pelusiotæ epistolæ habemus, licet de hoc non dubitet Vossius lib. de Philologia c. XI. §. 2. non levis error auctoris pandectarum Brandenburgicarum, qui has Agathodæmonis tabulas confundit cum tabulis Peutingerianis à Marco fero editis. *Grace* lucem vidit Ptolemæi opus Basil. 1553. 4. apud Ben. Paris. 1546. 4. apud Christian. Wechelum.

eorum etiam Targum (non Onkelos ut Scal. ad Euseb. p. 17.) sed Hierosolymum Gen. XXXVII. 25. Verum hoc recentius longe est & Turcas quoque recentius memoret Gen. X. 2. ut omittam alia per illam paraphrasin inepta & fabulas respicientia, quæ notavit Jo. Morinus Exercitat. Bibl. p. 345. seq.

c) Menag. ad Laërtii I, 109.

Græce & latine cum notis Gerardi Mercatoris Amst. 1605. atq; iterum cum iisdem Gerardi Mercatoris notis & castigatione Petri Bertii Amstelodam. 1618. forma majore in fol. cum tabulis Geographicis elegantib⁹. In Gerard. Vossio de scientiis Mathem. p. 260. male excusus Annus 1630. Cæterum dolendum est, quod lucem non vidit Ptolomæi editio, quam paravit G. Vossii filius doctissimus & Geographiæ veteris peritissimus Isaacus, promissam in notis ad Melam p. 72. 77. 86. 105. &c. In Bertiana editione adscriptæ Variæ lect. è Codice Palatino, & adjunctum Itinerariū Antonini, & Burdegalense, tum tabula Peutingeriana ex edit. M. Velseri.

Latine Romæ 1482. in membrana apud Nic. Habn f) sive Gal- lum, gente Germanum, qui primus Geographiam Italiæ intulit, quam editionem forma majori in fol. tabulis Geographicis nitido colore pictis ornatam evolvi in Bibliothec. Abr. Hinckelmanni *Ἐμπραξίς*. Inscripta est Paulo II. Pontifici & recusa Ulmæ 1486. fol. Prodiit etiam Ptolomæi Geographia è recensione Marci monachi Cælestini Beneventani, Jo. Cotæ Veronensis, Scipionis Carteromachi Pistoriensis & Cornelii Benigni Viterbiensis Romæ 1507. cum privilegio Julii II. Papæ.

Jacobi Angeli Florentini versionem MS. Venetiis in Bibl. S. Antonii evolvi Jo. Mabillonius T. 1. Musei Italici p. 37. illam castigavit Jo. Mullerus *Regiomontanus* annotationibus in Ptolomæi Geographiam Argentorat. 1625. Liber primus à *Biblibaldo Pinckbein* vero translatus est commentario- lo illustratus Anno 1525; reliqui è versione veteri castigata & cum Græcis collata per *Sebast. Munsterum* qui tabulas quoq; Geographicas addidit Basil. 1540. fol. 1552. 12. Nec contemnendæ editiones Lugd. 1541. fol. Colon. 1584. fol.

Ex recensione *Josephi Moletii*, qui versionem ad Græca emendavit & ad lib. I. & VII. commentarios addidit Venet. 1562.

Cum commentario *Jo. Antonii Magini* Colon. 1597. 4.

Jo. Stobnizæ Poloni introductio in Ptolomæi Geographiam. Cra- coviæ 1519. *Jo. Dryandri* 1535.

Liber primus è versione *Jo. Werner*i Norimbergenensis cum ejus paraphrasi & notis, aliisque opusculis Geographicis 1522. & Ingolst. 1553.

Gallicam versionem manuscriptam se habere in membrana testatus est Antonius Verderius Bibl. Gallica p. 191.

Italice per *Petrum Andream Matthiolum*, cum additamentis è *Seb. Munstero* & tabulis Geographicis curante Jac. Castaldo, Venet. 1548. 8.

Per

- *) Hunc esse puto Nicolaum Donis, quem Vossius p. 413. de scientiis Math. è Ficino tradit anno 1470. emisisse in Cosmographiam Ptolomæi opus mirandum cum novis tabulis.

Per Hieron. Rufcellum cum Josephi Moletii expositione vocabulorum Geographicorum Venet. 1574. & cum notis ac Geographia recentior Josephi Rosaccii Venet. 1599. 4. Per Leonardum Cernotum Venetum Pat. 1621. fol. cum commentariis J. A. Magini.

• Laudat hoc opus Marcianus Heracleota, testatus se profecisse γεωγραφίας & θεωρίας & σφωτάς Πτολεμαίς. Stephanus Byz. in χωρ. μαθ. ἀξιόπιστος δ' ἀνὴρ περὶ τὰ πιαῦτα, παρὸν γὰρ ἐπὶ ἰσοήτοι ἀκρίβειαν Ἀραβίας. Ammianus (qui Ptolemæum libenter sequitur) XXII. 8. Eratosthenes affirmat & Hecateus & Ptolemaus alique hujusmodi cognitum minutissimi scrutatores. Agathemer. l. 1. c. 6. τὰ τεχνικὰ Πτολεμαίῳ διεξέσσει τῇ γεωγραφίᾳ σφωτάτως διεξέτο ἔχ' ἀπλῶς, ἔδ' ὡς αἱ περὶ τοὺς ἀγνοήτους ἡδέως, ἀλλὰ τῆς τῶν παλαιωτέρων καὶ ἑταίρου ἐπακολούθων ἀρχῆς καὶ τῶν μὲν τὰ δόξαντα ἀληθῆ εἶναι, ὡς καὶ αὐτὰ πρᾶγματα ὑποβάλλουσιν βεβαιῶν Idem c. 8. ὡς ὡρὰ & τεχνικὰ Πτολεμαίῳ μανθάνομεν. Jordanes de rebus Geticis c. 3. De hac (Scanzia Insula) in secundo sui operis Claudius Ptolemæus, orbis terra descriptor egregius meminit, dicens &c. Jo. Ioponus IV. 5. ad Hexaëmeron: ὅστις τῶν γεωγράφων γεγονάσιν ἀκρίβειαν ἔχει καὶ Πτολεμαίος καὶ Πάππος &c.

A recentioribus Geographis observatum est, gradus longit. & latitudinis in Ptolemæo ut plurimum fallere, in locis præsertim gius à regione, qua versabatur, distitis. Confer. If. Vossium c. 16. de origine, & Jo. Ludolfum commentar. ad Hist. Æthiop. p. 91. Quod ipsius Alexandria designatione non mediocriter aberrasse notavit Jo. Baptist. Astronomus & Mathematicus è societate Regia Paris. ut de Bernardi Lamii apparatu Geographico ad Harmoniam Evangelicam 273. seq. Sed & numeri in Codicibus editis passim male sunt expressi nominatim in Bertiana Ptolemæi editione multos errores animavit Jo. Gravius consulto MSto. Ptolemæi codice Seldeniano, è quo descriptionem Arabiæ excerptit & Abulfedæ descriptioni Arabiæ subvoluit. Christophoro Cellario viro de veteri Geographia præcipue promerito suspectus est ipsius industriæ nomine Ptolemæus; enim subit, unde Ægyptius disjunctissimarum rerum tam certam ut prodit accepit. Æque enim in remotissimis quo vix dum homines adierant, copiosius nec dubius ut in propinquis & cognitissimis. Non minus de eo conqueritur Jo. Merula præf. in Geographiam, causatus plurima magno auctorepta esse ab auditu & ex incerta aliorum fide, multa item, quæ aliis notissima negligentem in iis omissa, multa sequiorem nacta esse statum & extra verum locata situm, multa dubiam adepta nomenclaturam.

fructa non suis tributa populis vel regionibus, plurima denique cum ab aliis tum ab seipso & alibi dictis dissentientia. Salmasius p. 1186. ad Solinum de Ptolemæo: *Nomina urbium quasi recentia & extantium ubique recenset quæ jampridem esse desierunt. Sæpe vetus ac recens ejusdem opidi vocabulum velus urbium diversarum appellationes posuit. Interdum urbes jampridem extinctas & everfas cum novis commemorat quæ in eorum locum successere, aliquando eodem aliquando alio loco posita. Persopolin inter regias Persidis numerat, quam ab Alexandro everfam fuisse nec post illa tempora unquam resurrexisse, omnibus auctoribus id asserentibus constat. Plures Ptolemæi errores Ortelius ac Gerhardus Mercator, alios Philippus Cluverus, alios Marcus Velserus in rerum Augustanarum libris, alios alij annotarunt. In Scotiæ descriptione satis accuratum esse, nisi quod loca quædam magis sita sint versus septentrionem, notatum Guil. Nicolsono in Bibl. Scotica.*

Novam Geographiæ Ptolemæi editionem à V. C. Jacobo Gronovio studiosi harum litterarum expectant.

III. ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ Syncello pag. 206. Svidæ ΜΕΓΑΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ. *Magna Constructionis*, live ut Abulpharajus & alii pag. 47. Arabes vocant *Almagesti* libri XIII. complexi demonstrationes de motibus siderum & universæ sphaeræ cœlestis ratione, post observationes *Aristylli*, *Timocharidis* p. 164. *Metonis*, *Euæmonis* ac præcipue *Hipparchi* p. 62, quem ἄνδρα φιλόπνονον καὶ φιλαλήγη vocat p. 59. Prodiit græce cum *Theonis* Alexandrini qui sub Theodosio seniore Imp. vixit commentariorum libris XI. Basileæ 1583. fol. *Pappi* enim, quem laudat *Proclus* in Archimedem de circuli demensione p. 49. *Ammonii*, qui libris Ptolemæi Astronomicos Damascio exposuit teste Photio cod. XXXI. p. 213. & aliorum veterum ἐξηγήσεις interciderunt. *Arabicam* versionem Mohamedis filii Alhasami Tusini ineditam memorat Labbeus Bibl. nov. MSS. p. 251. 258. 256. *Persicam* p. 253. confer Bibliothecam Orientalem Bartholomæi Herbeloti p. 101. b. qui codicem Arabicam *Almagesti* cum commentariis MSS. evolvit in Bibl. Christianissimi Regis. *Hebraica* versio servatur Vindobonæ in Bibl. Augustissimi Imperatoris num. 56. Et *Averrois* Epitome ex Arabico Hebraice versa per R. Jacob Antoli A. C. 1231. ibidem n. 124. *Latinus* codex MS. ex Arabico versus exstat Oxoniæ in collegio omnium animarum. Codex græcus ante annos 200. pulcherrime exaratus Londin. in Bibl. ArchiEp. Cantuariensis, ex quo emendationem quandam Petavii firmat Seldenus in apparatu Chronolog. ad Epochas marmoreas Arundelianas pag. 236. Alius codex Græcus cum prolegomenis & græcis ad marginem scholiis

Ggg

fuit

fuit in Bibl Caroli de Montchal, teste Labbeo p. 189. Latine vertit *Regius Trapezuntius*, g) sed ut solet fere parum accurate parumque fide ter Venet. 1515. & 1525. fol. & cum aliis * Ptolemæi Basil. 1551. fol. recte sentente Erasmo Olivaldo Schrekkenfusio. Tum Paris. 1556. 8. Diducti brevi epitome latina majorem lucem Almagesto attulerunt *Joannes Regiomontanus* & *Georgius Purbachius* Basil. 1543. fol. cum præfatione *Hieronymi Gemusæi*. Librum primum Almagesti Græce cum versione & commentariis separatim edidit *Erasmus Reinhold* Salfeldensis Witteb. 1549. 8. librū I. & II. latine Paris. 1556. 8. *Georgii Trapezuntii* Isagogen in Almagestum Ptolemæi Græce scriptam & in Bibl. Augustana atque Scorialensi pridem obviam memorat *Leo Allatius* pag. 379. de *Georgiis*. *Nicolai Cabasila* in librum tertium prodiit Basil. 1550. *Barlaam Monachi* quomodo ex Mathematica Ptolemæi constructione liceat Eclipsin Solis deprehendere, Labbeus p. 202. Bibl. nov. MSS. *Alanus* in antiClaudio I. 1. pag. 18.

Divitiis ingenii vena Ptolemaus inundans

Deversus superas curru rationis in arces

Colligit astrorum numeros, loca, tempora, cursus.

Damascio in vita *Isidori* apud *Photium* cod. 242. p. 562. *Ptolemaus* dicitur ὁ ἀλεξάνδριος ἡγεμὼν τῆς ἀστρονομίας Πρωτεύης, Vide & *Procli* Hypothesin *Astronomicarum* positionum, *Bedam* de *Natura rerum* c. 47. five potius scholion in illud caput T. 2. Opp. p. 38. *Isidorus* III. 25. *Orig.* In utraque lingua diversorum quidem sunt de astronomia scripta volumina, inter quos tamen *Ptolemaus Rex Alexandria* (error hic est jam supra à me notatus) apud *Grecos* habetur præcipuus; hic etiam & canones instituit, quibus cursus astrorum invenitur. Etiam *Joanni Hevelio*, *Hipparcho* nostræ ætatis, *Ptolemaus* audit scientia Astronomica plane primus quasi conditor, qui *Hipparchi* aliorum observationes additis etiam propriis in formam deduxit, ac luculentas rationes

- g) *Nandæus* in libro, qui inscribitur considerations politiques sur les coups d'etat p. 358. La mort de *Regiomontanus* fut plus: st un crime des enfans de *George Trapezunte*, les quels s'achez, de sa mort & croyant que *Regiomontanus* en eussit cause pour trop librement remarquer une infinité de fautes dans la traduction latine de l'Almageste de *Ptolemæ* faite par le dit *Trapezunte*, ils se résolurent en fin de lui rendre la vieille & de la traiter plus tost à la Grecque qu' à la Romaine. Vide & *Allatius* de *Georgiis* p. 378. ubi ex *Nic. Perotti* judicio traditur *Trapezuntius* non tantum sed barbarum multisque locis mendacem fecisse *Ptolemaum*, nec in *Trapezuntii* ad *Ptolemaum* commentariis quicquam esse alienius dumtaxat momenti quod non sit à *Theone* *Ptolemæi* expositione substractum.

- * Cetera sunt: *Tetrabiblus* ex versione *Camerarii* *Carpus* ex *Joviani Pontani* translatione: *Fixarum* significationes ex edit. *Leonicensi*, subjunctis *Procli* hypothesibus *Astronom. polit.* ex versione *G. Vallæ*.

hanc in omnem doctrinam de Sole, Luna, deque tum inerrantibus tum errantibus stellis Abmagesto suo complexus est, quam non solum Alexandrini sed omnes Arabes & ceteri longa temporum serie etiam retinuerunt. Jo. Mabillonius in itinere germanico p. 49. exhibet Ptolemæi effigiem à se repertam in veteri codice ante annum 1240. scripto, dioptram manu tenentis & sidera contemplantis. Dioptram enim referre potius, quam tubum opticum à recentioribus demum ingeniis repertum, jam pridem viri docti obser-

IV. ΤΕΤΡΑΒΙΒΛΟΣ ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ. *Quadrupartitum*

sive quatuor libri de apotelesmatibus & judiciis astrorum, ad Syrum h) Græce primum editi à Joachimo Camerario, cum versione sua duorum priorum astrorum & præcipuorum è reliquis locorū Norimb. 1535. 4. Hinc cum versione Phil. Melancthonis, qui in præfat. ad Erasmus Ebnerum Senatorem Norimbergensem testatur se editionem Camerarii multis mendis purgasse, tum numeros in locis apheticis tam græci quam latini textus emendasse. Basil. 1553. 8. Latine pridem verterat Egidius Tebaldinus sive latino-barbare ex Hispanica versione, Alfonsi Castellæ Regis iussu ex Arabico i) confecta. Vertit & Antonius Gogava Lovan. 1548. 4. Batavii 1658. 12. Pragæ 1610. 4. Commentario illustravit Hieron. Cardanus prioribus 2. libris Camerarii, posterioribus Gogavæ versione servatis. Basil. 1554. fol. 1579. fol. Lugd. 1555. 8. & in Cardani Opp. Geogr. & c. Commentarius Anno 1502. editus nihil aliud est, quam ista versio scholiorum græcorum, sive exegeseos jejunæ Demophilæ tetrabilon, quæ cum Porphyrii sive Antiochi Ilagoge græce & latine addita Hieron. Wolfii versione lucem vidit Basil. 1559. fol. In his scholiis Dorotheus allegatur p. 48. 110. & 139. Cleopatra p. 88. Porphyrius philosophus p. 169. Meminit & Auctor Petosiridis ac Necepho pag. 112. καὶ ὁ παλαιὸν τὸν Νεχέψω (ita leg. pro χεψω ut p. 112.) καὶ Πετόσιριν, ὅτοι καὶ οἱ τὸ δι' ἀστρολογίας ἐξηπάλωσαν πνευματικόν. Paraphrasin tetrabili à

Ggg 2

Pro

Schol. Græc. Προσφανεῖ τῷ Σύρῳ ὁ Πτολεμαῖος τὸ βιβλίον πρὸς ὃν καὶ τὰς ἀλλὰς αὐτῆ πασας πραγματίας προσφάνησεν. Λέγουσιν δὲ τινες ὡς πέπλασται αὐτὸ τὸ ἔξ Σύρῳ ὄνομα. Ἄλλοι δὲ ὅτι ἔ πέπλασται, ἀλλ' ἰατρὸς ἦν ὅτος ἀχθεῖς καὶ διὰ τῶν τῶν μαθημάτων.

Selden. uxor Hebr. p. 342. Cæterum de Alphonsi Regis cura in promovenda Arabica Quadrartitici versione, vide, si placet, Nic. Antonium in Bibl. veteri Hispana T. 2. p. 155. vel Acta Erud. Anno 1697. p. 302. Latina versio ex Arabico facta lucem vidit Venet. 1493. fol. Viderit porro Gassendus, qui in Philosophia Epicuri, ubi contra Astrologos disputat T. 3. p. 581. contendit, tetrabilon indignum esse Ptolemæi genio & subdititium. Equidem Jo. Pico Judice I. 1. contra Astrologos p. 285, Ptolemæus malorum sive Apotelesmaticorum est optimus.

proclo concinnatam Græce edidit Melanchthon Basil. 1554. 8. Græce & latine cum versione sua *Leo Allatius* Lugd. Bat. 1654. 8. Locum *Ptolemæi* è codice Græco MS. in collegio corporis Christi Oxon. fecit *Henr. Seldenus* pag. 35. ad marmora Arundeliana. *Haly Helen Rodas* Arabis commentarium laudat Cardanus cum Demophilo Jacobi editum.

V. ΚΑΡΠΟΣ sive *fructus librorum suorum*, centum Aphorismis Astrologicis, ad eundem Syrum. Græca & latinam *Joviani Pontani* translationem edidit *Joachimus Camerarius* & Phil. Melanchthon una cum *trabibulo*. Exstat & Versio latina ex Arabico facta & post editionem *Vossii* tam 1493. fol. sæpius edita. Tum ex græco versio *Georgii Trapezuntii* cum commentariis Basil. 1550. &c. Arabicum codicem memorat *Labbeus* Bibl. MSS. p. 256. Cum Commentariis *persicis Nasrodini Tbusi* factis, quos codices manu exaratos, quos *Jac. Golius* ex Oriente secum attulit. *Ptolemæi* 1674. 12. latine prodiit *Astrologia Aphoristica*, in qua Aphorismi Astrologici *Ptolemæi*, *Hermetis*, *Ludovici de Rigiis*, *Almansoris*, *Cardani* & *Anonymi*. Prodiit etiam *Ptolemæus de electionibus* Venet. 1105. latine.

VI. ΚΑΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ, *recensio Chronologica Regum à Nabassoro Assyriorum, Medorum, Persarum, Græcorum, & Romanorum usque ad Antoninum Pium*, memorata *Georgio Syncello* pag. 207. Seq. 264. & 326. aliisque & inde ex parte restituta à *Josepbo Scaligero* 3. *Chron. Canonum* p. 291. integrius è codice D. Overalli edita à *Sesbo Calaneo* *Isagoge Chronologica* pag. 97. Postea è *Theonis Alexandrini* commentariis *εἰς τὰς περὶ χειρὸς κανόνας* vulgata græce & latine à *Dionysio Petavi* calcem rationarii temporum sæpe recus, quem vide etiam lib. IX. *de fasti temporum* c. 38. Hinc *Jo. Bainbrigius* edidit cum libro *Ptolemæi Hypothesibus Planetarum* Lond. 1620. 4. Denique *Henricus Duns* collatis præter editos Codicibus MSS. Jf. Vossii, (à quo integritas edendum canonem *Ptolemæi* promiserat G. Vossius pater pag. 140. *Scient. Mathem.*) *Savillii*, *Usserii* edidit cum variis lect. & notis, ad quæque aliis fastis græcis recentioribus fragmentisque è *Theonis* & *Hermetis* Imp. commentariis in *περὶ χειρὸς* *Ptolemæi κανόνας* subjecit differentiis suis Cyprianicis Oxon. 1684. 8. & 1685. fol. Brem. 1690. fol. Amst. 1700. fol. Svidas de *Triboniano Sidete*, qui Justiniani Imperatoris ætate floruit: *ἔγραψεν Ἰππικῶς ὑπόμνημα εἰς τὸν Πτολεμαίου κανόνα* datur etiam *Demophilus* sive quisquis auctor scholiorum Græcorum in *trabibulum* p. 65. commentarium promittere in Canonem *Astrologiæ*

cum Ptolemæi : ταῦτα δὲ ἐν τῷ κανόνι μαθησόμεθα. Svidas inter scripta Ptolemæi nostri etiam refert πρῶτον κανόνα. Fidei Canonis hujus Mathematici circa annos Regum Babyloniorum detrahit Hermannus Conringius in Adversariis Chronologicis de antiquis Asiæ & Ægypti dynastiis cap. 12. Et sane fatendum est numeros annorum haud satis constare, & varie corrumpi potuisse, Theonis quoq; commentaria esse interpolata à Christiano qui Julianum dicit parabatam. In Canone Ægyptiaco Ptolemæus annos Regum non à vero die eorum natali, sed à Thoth vago qui postea pro usu civili alligatus est sub Augusti Imperio dici XXIX. mensis Augusti numerat, ut observatum Antonio Pagi ad A. C. 69. n. 3.

VII. ΦΑΣΕΙΣ ΑΠΛΑΝΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΑΓΩΓΗ ἘΠΙΣΗΜΑΣΕΩΝ *de apparentiis & significationibus inerrantium per universum annum.* Ejusmodi quatuor parapegmata inter se diversa exstant Ptolemæi nomine, ut notavit Jac. Usserius c. 6. de Macedonum & Asianorum anno solari.

Primum solum genuinum est, in quo Φάσεις suo tempore congruentes ex proprio calculo exhibet Ptolemæus, *Πτολεμαίας* ex veterum tabulis atq; observationibus *Ægyptiorum, Cesaris* (in Italia) *Calippi* Cyziceni (330. annis ante CHRISTUM in Helleponto) *Cononis* Samii (270. ante Christum, in Italia & Sicilia) *Democriti* Abderitæ (in Macedonia & Thracia, 430. ante Christum) *Dosithei* Colonienfis (Coloni prope Athenas, ante Christum 200.) *Euctemonis* Atheniensis (Athenis, in Cycladibus, Macedonia, Thracia, 432. ante Christum annis) *Eudoxi* Cnidii (366. ante Christum, in Asia, Sicilia & Italia) *Hipparchi* Bithyni (in Bithynia, 130. ante Christum annis) *Metonis* Atheniensis (432. ante Christum, in Cycladibus, Macedonia, Thracia, Athenis) *Metrodori* Scepsii (80. ante Christum, in Italia ac Sicilia) *Philemonis* (MS. Φίλωνι habet, nisi Philippi, sed Euctemonis legendum p. 46. Uranolog. edit. Amst. pro Philemone) *Philippi* Medmæi (in Pelopponneso, Locride ac Phocide, 340. ante Christum annis.) Hoc integrum latine edidit à se versum *Federicus Bonaventura* Urbinas cum notis, Urbini 1592. 4. Partem, eamque ipsam ad modum mutilam ac depravatam in Uranologio suo græce cum versione sua vulgavit 38. annis post *Dionysius Petavius* Paris. 1630. fol. Reculum ad Petavii Uranologium Amstelod. (titulus quamvis præfert Antverpianam) 1703. fol. Hujus parapegmatis exemplar integrum Græcum ab Henr. Savilio sibi communicatum fuisse Usserius testatur. Svi-

das quoque inter Ptolemæi scripta memorat *πρὸς Φάσιν καὶ Περσικοῖς αἰτέρων ἀπλανῶν βιβλία β'.*

Secundum Parapegma fastorum libris Ovidio antiquiores editiones subjiunt, in Petavii quoq; Uranologio comparet, traditurque e Græco Ptolemæi translatum esse à *Nic. Leoniceno*. Sed Scaligeri, Petaviiq; sententia falso ad Ptolemæum refertur, cum sit Rhapsodia ex variis parapegmatibus nullo iudicio confuta (confer. Petav. VII. §. diff. Astronolog.) & forte ut Usserius suspicabatur à Leoniceno ipso ex Ovidio & aliis scriptoribus latinis congesta.

Tertium & brevius & nullius plane momenti anno CHRISTI 1380 Astrologiæ suæ summæ inseruit *Joannes Eschenden*.

Quartum subjectum habetur Isagogico Astrologiæ Ptolemæi Arabico ab *Abrahamo de Balmes* converso, quod non aliud est quam *Georgii Rhodii* Isagoge in Phænomena, de qua Libro III. dixi.

CLAUDII PTOLEMÆI

Inerrantium Stellarum Apparitiones & significationum collectio.

1.

Inerrantium stellarum apparitiones quotnam habeant differentias quasve causas; item quibus niti ad singulas demonstrandas observationibus oporteat; quibusq; theorematibus reliqua (eadem methodo contentes) venari debeamus; nimirum quibus circuli, qui per motus signorum est, partibus, singulæ stellæ ubique; simul in medio cœli atque in unaquaque habitatione cooriantur, simulque occidant; quot partibus & in maximo descripto circulo & in eo, qui per motus signorum est, sol sub terris in apparitionibus distare debeat, omnes ipsius partes, quarum ratione tempora particularia definiuntur, *in proprio quodam bujusce rei tractatu* persecuti sumus; addentes præterea omnes per singula Climata differentiarum modos inerrantium stellarum primæ & secundæ magnitudinis, quæ in quinque acceptis gradibus circa partem nostræ terræ climatibus horæ semisse vicissim diffunduntur, oriuntur & occidunt, quorum primum quasi ab Equinoctio incipimus, scriptum per Syenem atque universaliter, per loca illa in

bus maximus dies horarum est 13. 30. Secundum vero paulo Cyrenae-
stralius per inferiorem Ægyptum atque peregrina universaliter loca, in quibus
maximus dies æquinoctialium horarum est quatuordecim. Tertium
per Rhodum ac per ea omnia loca, in quibus diei magnitudo horarum
est 14. 30. Quartum per medium Hellespontum; atque universaliter per
locum illa, in quibus maximus dies horarum est quindecim. Quintum
demum ac postremum per medium Pontum scriptum; universaliter
per illa loca, in quibus maximus dies horarum est 15. 30. æquinocti-
lium. Jam vero tempora ipsa apparitionum à nobis annotata (quod
ut possemus uti, necesse fuit illud subire onus calculationum, quod
men in illustrioribus tantum ac splendidioribus fecimus) simul cum
servatis apparitionum tempore ab eis qui ante nos fuere significatis
bus, ut magis hæc omnia in promptu habeantur, in præfati tractatus
compendio explicabimus; ubi tamen antea nonnulla de apparitionibus
ipsis; ac de particularium observationum usu præfati fuerimus.

2. Apparitionem igitur appellamus syderis inerrantis appari-
tionem ad solem & horizontem acceptam primam, vel ultimam con-
tentionem; unde & nomen deductum est. Horum autem, qui hoc
accipiuntur, aspectuum quatuor generales admodum reperiuntur
rentiæ; tot enim modis solis positus ac syderis tum vicissim, tum ad
horizontis semicirculorum ratione variantur, ortus videlicet, ac
casus. Porro syderum positio utriusque semicirculorum respec-
dicatur communius quidem ab ortu atque occasu; solis autem, à
tribus ab ipso adductis: proprie vero à matutino & vespertino ortu
occasu. Quamobrem, cum sol ac stella in semicirculo sunt ortus
hujusmodi aspectum communiter matutinum exortum vocamus
autem in occidentali rursus collocati fuerint, aspectum hunc vesp-
occasum dicimus. Quod si contraria loca occupaverint, quando
cidentalem tenet angulū, stella orientalem, aspectus hic vespertinus
t^o dicitur: ubi vero sol in orientali, stella in occidentali, stella in oc-
tali semicirculo fuerit, hujusmodi aspectus matutinus occasus appel-

3. Jam vero hi quatuor explicati aspectus bifariam singuli-
duntur; in veros scilicet & apparentes. Et sane communiter
veros aspectus eos dicimus, qui non stellam tantum, sed ipsum
solem in horizonte habent exacte collocatum; apparentes vero
quibus stella quidem horizontem tenet, sol vero sub terris versatus
hoc non simpliciter, sed vel ante ortum vel post occasum. Magni
proprie in hisce configurationibus matutinum exortum verum di-

quando stella ac sol simul oriuntur: vespertinum exortum verum, quando labente sole stella horizontem conscendit: matutinum occasum verum, quando oriente sole stella occumbit: vespertinum occasum verum, quando simul stella ac sol occasum petunt. Rursus autem matutinum ortum apparentem, cum ante solis exortum stella oriens apparet: vespertinum ortum apparentem, ubi post solis lapsum stella identidem oriens cernitur occidere. Porro in veris configurationibus non stellarum tantum, sed solis quoque loca contemplari evenit: quandoquidem hoc modo sol pariter ac stella in ipso horizonte reperiuntur; in apparentibus vero ideatenus contingit, quatenus eas exacte ac simpliciter accipimus; cum alioqui solis loca non semper definita ac certa intelligantur. Fieri namque potest ut secundum diversa solis sub terris comorantis intervalla, pluribus diebus matutini ac vespertini syderum ortus occasusque conspiciantur: quasi aliquam tempora hæc varietatem recipiant, quæ de re nulla harum dictarum configurationum jam apparitio dicenda erit; siquidem apparitio definitio simulque apparentis aspectus manifestatio est. Atqui in his aspectibus, qui positi sunt, in veris quidem tempora ipsa latent, in apparentibus vero solis loca. Ubi igitur, non crassiori Minerva, atque ut contingerit, apparentes configurationes acceperimus, verum primos tum in occasu & ultimos aspectus definiverimus; sane tunc quod proprium apparitionis est, assequemur; uno jam existente etiam solis loco, in quo cum ipse extiterit, primo & ultimo stellæ orientes & occidentes possunt apparere; atque secundum huiusmodi jam definitum ad aspectum constituentur in expositis climatibus, ac omnino quatenus horizon tropicos secat.

4. Matutina quidem orientalis apparitio primus apparentium aspectuum ortus; vespertina orientalis apparitio ultimus apparentium aspectuum ortus. Rursusque matutina occidentalis apparitio primus stellæ occasus; vespertina occidentalis apparitio ultimus stellæ occasus. In stellis igitur inerrantibus, quæ in circulo, qui per medium signorum est collocatæ sunt, apparitionum ordo ita se habet, atque toto quidem illo tempore, quod inter matutinum, ac vespertinum ortum est, huiusmodi quidem stellæ cum oriuntur apparent, non cum occidunt. Eo vero quod inter vespertinum exortum & matutinum occasum interjacet, apparent quidem sed neque orientes neque occidentes: eo autem, quod est à vespertino casu ad matutinum exortum, omnino non apparent: atque has quidem stellas, cum aliquo tempore disparent, emergentes vocamus, seseque occultantes, ipfarumque matutinum exortum simpliciter emersionem appellamus; vespertinum autem occasum simpliciter occultationem: Cum vero aliquo tempore apparent, neque orientes neque occidentes, *καλοῦμεν ἑοδὺς* dicimus.

s. Cate-

ἀνατίλλῃ. ἔωαν ὅ δὲ δύνῃ ἀληθῇ, ὅταν ἅμα τῷ ἡλίῳ ἀνατέλλοντο ὁ ἀστὴρ δύνῃ. ἔσπε-
ρίαν ὅ δὲ δύνῃ ἀληθῇ ὅταν συγκαταδύνωσιν, ὅτε ἀστὴρ καὶ ὁ ἡλίου. πάλιν δ' αὖ
ἔωαν ἀνατολὴν φαινομένην, ὅταν πρὸ τῆς ἀνατολῆς ὁ ἡλίου καὶ ὁ ἀστὴρ ἀνατέλ-
λῃ φαινῇται. ἔσπερίαν δ' ἀνατολὴν φαινομένην, ὅταν μὲν τῷ τῷ ἡλίῳ δύνῃ ὁ
ἀστὴρ ἀνατέλλῃ φαινῇται. ἔωαν ὅ δὲ δύνῃ φαινομένην ὅταν πρὸ τῆς ἀνατολῆς ὁ ἡλίου
ὁ ἀστὴρ δύνῃ φαινῇται. ἔσπερίαν δὲ δύνῃ φαινομένην, ὅταν μὲν τῷ ὁ ἡλίου
δύνῃ καὶ ὁ ἀστὴρ δύνῃ φαινῇται. ἐπεὶ μὲν ἐν τῶν ἀληθινῶν σχηματισμῶν
ἑμόνους τὰς τῶν ἀστέρων, ἀλλὰ καὶ τὰς ὁ ἡλίου τόπας θεωρεῖσθαι συμβέβηκεν,
ἐπειδὴ καὶ ἔστι κατ' αὐτὸν συνίσταται τὸν ὀρίζοντα. ἐπὶ ὃ τῶν φαινομένων ἐφ'
ὅσον ἔτις ἀπλῶς αὐτὰς ἀκρόμῳ, ἐκέτι καὶ τὰς ὁ ἡλίου πάντως. δυνατόν ἔστι
γίνεται καὶ πλείοσιν ἡμέραις καὶ διαφόροις ὑπὸ γῆν ὁ ἡλίου διακρίσεις, ἔωσι-
νάς τε καὶ ἔσπερίαν ἀνατολὰς καὶ τὰς δύνεις φαίνεται τῶν ἀστέρων ὡς αὐτῶν ὑπο-
δεχομένων σχηματισμῶν ἡδὴ καὶ φάσεις πινὰς ἀντίπασιν τῶν ὑποκειμέ-
νων χρόνων. διόπερ' ἔδ' ἕτερον τῶν κατελεγμένων σχηματισμῶν ἡδὴ καὶ φάσεις
ῥητέον. ἡ μὲν γὰρ φάσις δηλωσὶς ἐστὶν ὠρισμένη τε ἅμα καὶ φαινομένην σχηματισ-
μῶν. τῶν δ' ἐκκειμένων οἱ μὲν ἀληθινοὶ τὰς χρόνους αὐτὰς καθιστῶσιν ἀφανεῖς. οἱ
ὅ δὲ φαινόμενοι τὰς ὁ ἡλίου τόπας. ὅταν ἐν τὰς φαινόμενους μὴ καθ' ἀπλῶς ἔτις
εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν ἐκδεχόμεθα περισδιορίζομενοι ὅ δὲ τὰς πρώτης ἢ ἐσχάτης τῶν
ἀνατολῶν καὶ τῶν δύνειν, τότε καὶ τὸ τῆς φάσεως ἰδίον περὶ ἑαυτῶν, ἐνὸς ἡδὴ γι-
νομένη καὶ ὁ καὶ τὸν ἡλίου τόπα, καθ' ὃν ὄντι αὐτὰς πρώτου καὶ ἐσχάτου οἱ
ἀστέρες ἀνατέλλοντες καὶ δύνοντες φαίνεται δύναται καὶ συνίστανται καὶ τὸν τοιοῦτον
ἡδὴ διορισμένον, ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ἐκκειμένων * κλιμάτων, ὅ ὅλως ἐφ' ὅσον, τέμ-
νει τὰς τροπικὰς ὁ ὀρίζων.

4. Ἐὰν μὲν ἀνατολικὴ φάσις ἢ πρώτη τῶν φαινομένων ἀνατολὴ. ἔσπερίαν
ὅ δὲ ἀνατολικὴ φάσις ἢ ἐσχάτη τῶν φαινομένων τῷ ἀστέρῳ ἀνατολὴ. καὶ πάλιν ἔωαν
μὲν δυτικὴ φάσις ἢ πρώτη τῶν φαινομένων τῷ ἀστέρῳ δύνει, ἔσπερίαν δὲ δυ-
τικὴ φάσις ἢ ἐσχάτη τῶν φαινομένων τῷ ἀστέρῳ δύνει. ἐπὶ μὲν ἐν τῶν περὶ αὐ-
τὸν τῶν διαμέσων τῶν ζωδίων κυκλὸν πᾶς θεοὶς ἐχόντων ἀπλανῶν ἢ πᾶσις τῶν φά-
σεων τὸν ἐκκειμένον περιέχει τρόπῳ. καὶ μὲν τὸν, διὰ τῆς ἑώας ἀνατολῆς ἕως τῆς
ἔσπερίας ἀνατολῆς οἱ ἀστέρες χρόνον ἀνατέλλοντες, καὶ ὁ δὲ δύνοντες φαίνεται.
τὸν ὅ δὲ μεταξὺ τῆς ἔσπερίας ἀνατολῆς καὶ τῆς ἑώας δύνει φαίνονται μὲν ἔτε ἀνα-
τέλλοντες ἔτε δύνοντες. τὸν δ' ὅ δὲ τῆς ἔσπερίας δύνει ἕως τῆς ἑώας ἀνατολῆς
ὅλως ὁ φαίνονται. τὰς ὅ δὲ ὅτε μὲν ἀφανίζονται τινὰ χρόνον, καλῶς δὲ ὀπτελ-
λονται καὶ κρυπτομένους, καὶ τῷ μὲν ἔωαν αὐτῶν ἀνατολὴν ἀπλῶς ὀπτελ-
λὴν καλῶς. τῷ δ' ἔσπερίαν δύνει, ἀπλῶς κρύβειν. ἔτε ὅ δὲ φαίνονται τινὰ χρό-
νον μὴ ἀνατέλλοντες μὴ δύνοντες, κολοβοδιεξόδες καλῶς.

Hhh 2

ς. ἐπὶ

* Ita interpres. Al. τῶς.

5. Cæterum in syderibus illis, quæ à circulo, qui per medium signorum est, vel ad Ursam, vel ad meridiem insigniter distant, expositus interdum ordo varietatem habet, secundum utramque Syzygiam; cum earum partem aliam illum retinere observemus aliam vero oppositam nequaquam. Enim vero in australiorem habentibus à circulo per medium signorum positionem stellis, occasum quidem vespertinum præcedere matutinum exortum videmus; atque quod emersionum occultationumque proprium est eas habere: propterea quod toto eo tempore, quod inter hæc apparitiones interjacet, penitus se celant. Matutinum vero occasum è contra tempore vespertinum exortum antecedere, eo quia non amplius ipsis contingat quod τῶν κολοβοδιέξοδων proprium est, sed potius earum, quæ vocantur νυκτιδιέξοδοι naturam imitentur; quam tamen toto eo tempore, quod ab occasu matutino est, ad exortum usque vespertinum & exorientes & occidentes, totumque quod supra terram est hemisphærium pertranseunt apparet: post solis quidem occasum exorientes, atque ante ortum ipsius occumbentes. In stellis vero, quæ borealiorem à circulo per medium signorum positionem obtinent; ex contrario vespertinus exortus (ut observatur) matutinum occasum antevertit, atque hæc ipsæ, earum quæ κολοβοδιέξοδοι dicuntur, proprium retinent; quoniam toto rursus intermedio tempore harum duarum apparitionum, neque orientes neque occidentes apparent. At matutinus exortus plerumque in illis vespertinum occasum antegreditur; eo quod non amplius, quod disparentium astrorum, emergentiumque ac sese occultantium proprium est, servant; sed earum quæ ἐναυτοφανεῖς appellantur; quoniam toto eo tempore, quod ab exortu matutino est ad vespertinum occasum cerni possunt, occidentes quidem post occasum solis, atque ante ipsius exortum orientes; vocantur autem huiusmodi stellæ ἀμφοφανεῖς, quamobrem in ipso commentario diligenter inspicendum est, propterea quod stellæ, quæ dicuntur emergere, & occultari, de earum numero sunt, quæ abeunt à conspectu nostro abscondunturque; quæ vero simpliciter matutinum exortum efficere occasumque; vespertinum ponuntur, ad illas pertinent, quæ ἐναυτοφανεῖς & ἀμφοφανεῖς appellantur: similiter autem, quæ vespertinum exortum ante occasum matutinum efficiunt, de illarum numero sunt, quæ κολοβοδιέξοδοι nuncupantur. Quæ vero è contra occasum matutinum faciunt ante vespertinum exortum, νυκτιδιέξοδοι dici solent. Quæ igitur circa differentias orationumque apparitionum præsentī instituto conveniunt, huiusmodi fere sunt.

6. Adhi-

5. Ἐπὶ δὲ τῶν ἰκανῶς ἀπεχόντων ἀστέρων διάστασις ἔσται διὰ μέσων πρὸς ἄρκτους ἢ μεσημβρίαν, ἐνίστε μεταπίπτει τῆς ἐκκεκμένης τάξεως κατὰ τὴν ἑτέραν τῶν συζυγίων. καὶ τὸ μὲν ἕτερον τῶν εἰρημένων ἰδιωμάτων μετὰ τῆς τάξεως τηρεῖται, τὸ δὲ ἐναντίον συμμεταπίπτει τῇ κατ' αὐτὸ τάξει. τοῖς μὲν γὰρ νοτιωτέροις ἔχουσι τῆ διὰ μέσων τὴν θέσιν, ἢ μὲν ἑσπερία δύσις ζηρεῖται πολυχρονῶσα * τῆς ἀνατολῆς καὶ τὸ τῶν ἐπιτολῶν καὶ κρύψεων ἴδιον ὅτι τὸν μεταξὺ πάλιν τῶν δύο τάτων φάσεων χρόνον ἀφανίζονται τέλειον. ἢ δὲ ἑῷα δύσις ἀνάπαλιν ἐνίστε προχρονεῖ τῆς ἑσπερίας ἀνατολῆς, ὥς μηκέτι τὸ τῶν κολοβodieξόδων ἴδιον αὐτοῖς ἐπισυμπίπτειν, ἀλλὰ τὸ τῶν καλκμένων νυκτιδιεξόδων. ἐπεὶ δὲ τὸν ἀπὸ τῆς ἑῷας δύσεως ἕως τῆς ἑσπερίας ἀνατολῆς χρόνον καὶ ἀνατέλλοντες, καὶ δύνοντες καὶ ὅλον τὸ ὑπὲρ γῆν ἡμισφῆριον διεξιόντες φαίνονται, μετὰ μὲν τὴν τῆ ἡλίου δύσιν ἀνατέλλοντες πρὸ δὲ τῆς ἀνατολῆς αὐτῆς καταδύνοντες. τοῖς δὲ βορειωτέροις ἔχουσι τῆ διὰ μέσων τὴν θέσιν ἀνάπαλιν, ἢ μὲν ἑσπερία ἀνατολὴ τηρεῖται προχρονῶσα τῆς ἑῷας δύσεως καὶ τὸ τῶν κολοβodieξόδων ἴδιον, ὅτι πάλιν τὸν μεταξὺ τῶν δύο φάσεων χρόνον φαίνονται μὲν ἔτε δ' ἀνατέλλοντες ἔτε δύνοντες. ἢ δὲ ἑῷα ἀνατολὴ προχρονεῖ πολλὰκις τῆς ἑσπερίας δύσεως, τῷ μηκέτι τὸ τῶν ἀφανιζομένων καὶ ἐπιτελούντων καὶ κρυπτομένων ἴδιον αὐτοῖς παρακολουθεῖν. ἀλλὰ τὸ τῶν καλκμένων ἐναυτοφανῶν, ἐπεὶ δὲ καὶ τὸν ἀπὸ τῆς ἑῷας ἀνατολῆς ἕως τῆς ἑσπερίας δύσεως χρόνον φαίνονται δύναται δύνοντες μὲν μετὰ τὴν τῆ ἡλίου δύσιν, ἀνατέλλοντες δὲ πρὸ τῆς ἀνατολῆς αὐτῆς. Καλεῖται δὲ οἱ τοῦτοι καὶ ἀμφιφανῆς, διὸ καὶ παρατηρητέον ἐπὶ τῆς ἀναγραφῆς, ὅτι τὰς ἐπιτελεῖν καὶ κρύπτεσθαι λεγομένης τῶν ἀφανιζομένων εἶναι συμβέβηκε, τὰς δ' ἀνατελεῖν ἑῷαν ἀπλῶς καὶ δύνειν ἑσπερίαν τῶν ἐναυτοφανῶν τε καὶ ἀμφιφανῶν. οἷως δὲ τὰς μὲν τὴν ἑσπερίαν ἀνατολὴν τῆς ἑῷας προχρονῶσαν ἔχοντας, τῶν κολοβodieξόδων. τὰς δὲ ἀνάπαλιν τὴν ἑῷαν δύσιν τῆς ἑσπερίας ἀνατολῆς τῶν νυκτιδιεξόδων. τὰ μὲν ἐν περὶ τὰς διαφορὰς καὶ τὰς τάξεις τῶν φάσεων ἀρμύζοντα τῇ παράσῃ προθέσει σχεδὸν τοσαῦτ' ἂν εἴη.

6. Κεχρη-

* Leg. προχρονῶσα.

6. Adhibemus autem anni descriptionem, qui apud nos in usu est, ne dierum æquivocatio ob intercalationem quarto quoq; anno factam in notandis excipiendisq; apparitionibus committeretur. Itaq; à primo die mensis Thoth singulos dies numerâtes, proprio ordine, quoad licuit apparitiones digessimus, quæ in ipsis sunt in acceptis à nobis climatibus adjecimusque ad clima ostendendum in quo fit apparitio, æquinoctialium horarum pro paralleli ratione multitudinem maximæ diei, vel noctis: adscribentes præterea observatas à veteribus in solis per dies illas inambulationib⁹ ambientis aeris significationes, non quidem quod semper, ac sine ulla varietate ejusmodi mutationes evenire dicamus, sed plurimum & quatenus nulla aliarum causarum, quæ plures sunt, relictur. Cogitandum namque est, circa enarratos inerrantium stellarum solem aspectus converti quodammodo aeris statum ac mutari, quod modum ad ipsum in tropica & æquinoctialia puncta solis ingreditur. Non sane, quod causa omnis eventus in hæc configurationes habenda; sed maximopere quidem ad futuras mutationes producenda conferre censendum est, & lunam & reliquos quinque erroneos: nam quidem, vel inde causæ subire rationem, quoniam ut plurimum significationes ab apparitionum diebus ad dies transfert propriarum solis configurationum; quinque vero rursus erroneos, quoniam producidos effectus cooperantur, qui propriarum temperamentorum, commodationibusq; proportionem respondent: quæ quidem & quatuor anni tempora interdum quidem properare, interdum vero remorari cernimus ob lyzygiarum solis & lunæ intervalla & tates, quæ propter Planetarum transitus & configurationes Syzygiis tempore intenduntur plurimum ac remittuntur.

7. Itaq; operæ pretium erit, eum, qui ad significationes hæc dique prædictiones animum intendere voluerit, primum significationum ipsarum causas investigare, mox (cum neque id sufficiat) transverfari, quod eorum qui hæc significationes annotandi provinciam cepere, alii in aliis regionibus eas observarunt; sæpe numero in scribendis constitutionibus aberrantes, vel ob aliquam regionis præteritatem; vel quia non ubiq; locorum eadem iisdem diebus apparitiones existunt. Postea pro viribus & quatenus fieri potest reliquas alias facias contemplari, planetarumq; transitus in Ephemeridibus posita madverrere, ut significationum dies, proximorum solis, ac lunæ apparitionum diebus, illisq; potissimum, qui præcedunt coitum, ac plenitudinem

6. Κεχρημέθα ὅ τῇ καὶ ἡμᾶς ἔτις χρονογραφία Διὰ τῆς καὶ τὸ ἐθῶς ἐπισίας ἐν τῆς ἐμβολίμοις Διὰ πεπρατηρίδῳ ἡμέρας ἀποδομένης ἵπτι πολὺν χρόνον δύνασθαι τὰς αὐτὰς φάσεις τῆς ὁμωνυμίας ἡμερῶν ὡς ἵπτι παρ' ἐκλαμβάνουσιν. τὰν ἐν ἡμερῶν ἐκάστην ἀπὸ τῶν ἐν τῷ θωρ νεομηνίᾳ ἐκπιθήμενοι καὶ τῷ οἰκίᾳ τῆς ὑπογράφου, ἐφ' ὅσον εἴσι πρὸς σωτελεμένης ἐν αὐτῆς φάσεις κατὰ πινος τῶν ὑποκειμένων κλιμάτων ὥρας περὶποσόντες ἐκάστης φάσεως πρὸς ἐνδείξιν ὅ κλίματι τὸ πληθύνει τῶν σωσιεμένων ἡμερῶν ὥρων τῆς μεγίστης ἡμέρας ἢ νυκτὸς, ἐν ᾧ γίνεται ὡραλλήλῳ. καὶ ἐπὶ περὶποσόντες τὰς τετηρημένας ὥρας τοῖς παλαιοῖς ἐν τῆς καὶ πρὸς ἐκκειμένης ἡμέρας ὅ ἡλίου παροδοῖς ὅ περὶεχόντος ὀπσημασίας. ἔχ ὡς ἀπαρχαλλάντας ἰδίῳι ταύτας τε καὶ ἐκ παιτὸς δοποθησόμενας, ἀλλ' ὡς ἵπτι πολὺ καὶ καὶ ὅσον εἶδεν τῶν ἄλλων αἰτίαν πολλῶν ὄντων αἰτιπύθῃ. τρέπεσθαι μὲν γὰρ πῶς οἰητέον τὰς τῶν αἰρῶν καταστάσεις καὶ ὡς τὰς ἐκκειμένους τῶν ἀσπλῶν πρὸς τὸν ἥλιον σχηματισμῶς, ὥστε καὶ παρ' αὐτῷ μόνῃ τῷ ἐπὶ τὰς τρεπὰς καὶ ἡμερῶν ὅ ἡλίου παροδόν. καὶ μὴ ἐπὶ τέτοις εἶναι τῷ πᾶσι αἰτίαν ὅ συμπίπτου, ἀλλὰ καὶ συμβαλλουσιν πλείους εἰς τῷ ἐκδοσιν. τῶν σωτελεσσομένων τῷ τε σελήνῃ καὶ τὰς ἐπλανωμένους. τῷ μὲν σελήνῃ αἰτίαν ἀιαλαμβάνουσι ὡς ἐπὶ πλὴν τὰς ὀπσημασίας ἀπὸ τῶν κατ' αὐτάς τὰς φάσεις ἡμερῶν, ἵπτι τὰς τῶν ἰδίων πρὸς τὸν ἥλιον σχηματισμῶν, τὰς ὅ ἐπλανωμένους πάλιν σωτελεσσομένης τῆς πιστοῦσι τῶν σωτελεσσομένων ἀνάλογον, τῆς τῶν οἰκίῶν φύσει, κρασσοῖ καὶ συμμετρίαις καθάπερ καὶ τῶν ὥρων αὐτῶν εἶναι ἰδεῖν καὶ τὰς καιρὸς, πτε μὲν συλλήπτως, πτε ὅ καθυστερικῶς δοποβαίνοντας Διὰ τὰς τῶν συγγιῶν ἡλίου καὶ σελήνης Διὰστάσεις καὶ τὰς ποιότητας καὶ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον ἵπτι πλείους Διὰτενομένης ἐνεκεν τῆς τῶν πλανωμένων ταύτης ὀπσημασίας.

7. Καλῶς ἐν ἔχει περὶσσεύει τῆς ὀπσημασίας τῶν ὀπσημασιῶν καὶ ὡς τῶν πειτῶν, περὶσσεύει. πρῶτον μὲν σοχαζομένους ὅ παρ' αὐτάς αἰτίαν, καὶ μὴ τὸ πᾶν ἵπτι μόνῳ τῷ πειτῶν πειτῶν καὶ περὶσσεύει ὅτι καὶ τῶν ἀναγραφῶν αὐτῶν τὰς ὀπσημασίας ἄλλοι κατ' ἄλλας χώρας τοῦ χαίρουσι περὶσσεύει. καὶ πολλαχῇ μὴ ὁμοίαις καταστάσεσι περὶσσεύει ὅτι καὶ αὐτὸ τῶν χωρίων ἰδίων, ἢ Διὰ τὸ μὴ δὲ τὰς αὐτάς φάσεις ἐν τῆς αὐτῆς ἡμέραις σωσιεσθαι παιτῶν. ἔπειτα καὶ ὅσον ἐνδέχεται σωσιεσθαι πειτῶν καὶ τῶν ἄλλων αἰτίων καὶ σωσιεσσομένων τὰς Διὰ τῶν ἡμερολογικῶν ἐκτεθειμένης τῶν πλανωμένων παροδῶν, ἵνα τὰς μὲν ἡμέρας τῶν ὀπσημασιῶν ἐφαρμύζωμεν, τῆς τε τῶν ἐγγιῶν διχοπαιῶν καὶ τῆς πρὸ σωιδῶ μαλίστα καὶ σωσιεσθῆ καὶ περὶ τῆς τε τῶν παρ' αὐτάς τὰς

accommodare valeat ; ac præterea diebus etiam illis in quibus sol in ipsis apparitionibus ad duodecim signa transitum facit , significationum vero ipsarum qualitates in configurati Planetæ naturam possimum referre ; Veneris quidem stella calidas in aëre constitutiones, Saturni frigidas, Jovis humiditas, Martis siccas, Mercurii demum humiditas ventosas, producente: qua in re, si contrariæ temperationis stellæ conliatæ fuerint, animadvertere etiam oportet,

8. Quod vero quarundam apud veteres illustrium stellarum nomen neque in præsentī tractatu, neq; in præcedenti fecerimus mentionem; videlicet Sagittæ, Vergiliarum, Hædorum, Vindemiatoris, Delphini, & si quæ aliæ hujusmodi sunt, culpam facile deprecabimur; cum gravi admodum de causa factum à nobis fuerit. Enimvero primas & ultimas stellarum apparitiones quæ adeo exiguæ sunt, omnino difficile percipere, oculisq; notare posse; atque eos, qui ante nos fuere, qui potius conjectura (quod ad has stellas pertinet) fuisse usos, quam observatione, facile quisq; ex ipsis phænomenis judicabit. Unde præfuit consilium nostrum stellarum primæ tantum, ac secundæ ordinis notare apparitiones; tum ob dictam causam, tum etiam quia illæ propter insignem magnitudinem (non quidem omnes) neque in præsentī tractatu neq; explicatu difficilem causam significationum videntur habere, quæ in illarum aspectibus annotantur, præterquam quod & rationis consentaneum est ad stellas alias longe splendiores, quarum apparitiones iisdem temporibus existunt, oculos convertere, videlicet Sagittæ, & Delphino fulgentes quæ proximæ sunt, pro Vindemiatoris & spicæ, pro Vergiliis & Hædis Capram ac splendidiorem observare, quarum magnitudinem credibile est in ambiguitatem mutationem aliquam efficere posse, apparitionumq; tempus incertum existit ac præfinitum. Quæ omnia nullo modo in obscuris & minoribusq; astris locum habent; etsi nonnulla ex pluribus sint certiora, & sane nisi quis fabulas texere velit, nil de hujusmodi stellarum apparitionibus quod ei notum sit, affirmare poterit: nec proprie quidem matutinas aut vespertinas vocare primas illarum vel ultimas apparitiones, præterea quod longe major solis distantia sub horizonte in illis invenitur, quam matutinæ ac vespertinæ apparitionis tempora patiantur. Vnde his ita satis pro præsentī instituto explicatis jam descriptionem ipsarum addere (subjiciamus, quæ ita se habet.

πρὸς Φάσεις ἵπτι πὰ δωδεκαμερία μεταβάσαντες ἡλίος πρὸς τὴν ποιότητα τῆ φύσεως
 ἔσται μάλιστα συνεξηγηματισμὸς τῶν, ἑπταμερίων, ἔσται μὲν τῆς Αφροδίτης ἀστέ-
 ρος πρὸς τὴν θερμὰ τῶν κατασημάτων συνεξηγήσαντος, ἔσται ἡ κρῖνος πρὸς τὴν
 ψυχρά, ἔσται ἡ Διὸς πρὸς τὴν ὑγρὰ ἔσται ἡ Ἄρειος πρὸς τὴν ξηρὰ. ἔσται ἡ ἑρμὴ πρὸς
 τὴν ἐνικμὰ καὶ πνευματώδη, σπουδακχομῶν πρὸς αὐτὴν τῆς πρὸς τὰς ἐαυ-
 τῶν τῶν κρῖνων διὰ συνεξηγήσεως.

8. Τὸ μὲντοι πᾶς τῶν πρὸς τοῖς παλαιότεροις κατωνομασμένων ἀστέ-
 ρων μὴ θεωροῦνται χροὶ παρ' ἡμῖν μήτε ἐν αὐτῇ τῆς πραγματείας πωπ-
 τῆς, μήτε νῦν, οἷον οἷον, πλειάδας, ἐρίφους, περσυνητήρα, δελ-
 φῖνα, καὶ εἰς πρὸς ποιῆται, συγχωρητέον εἰ μὴ βαρὺ τὸ αἴτημα. μάλιστα μὲν
 διὰ τὴν δυσδιακρίτους, καὶ δυσκατανοήτους εἶναι παντάπασι, τὰς τῶν ἕως
 μεταρῶν ἀστέρων ἐσχάτας καὶ πρώτας Φαινοσίας. κεχρησθῆναι τὰς πρὸς ἡμῶν
 ἀστέρας διὰ τοῦτο σχασμὸς πρὸς μᾶλλον ἢ τηρήσεως ἐξ αὐτῶν τῶν Φαινομῶν
 πρὸς κατανοήσεως, ἔπειθ' ὅτι τῆς πρώτης περσυνητήρας ἡμῖν μέγιστος τῶν
 πρώτων καὶ τῶν δευτέρων μεγέθους ἀπλανῶν διὰ τὴν ἐκκεκμημένην αἰτίαν ὑποβλη-
 μένης, τὸ τοιαύτοις μέγεθος τῶν ὑποκάτω τὰ μεγέθη ὅτι μὴ πᾶσι ἵπτιβάλ-
 λων διαπόρουν ἡμοί γε αἰτίαν ἔχειν καταφαίνεται τῶν ἐπ' αὐτοῖς ἀναγ-
 νωσκόμενων ὀπτημασιῶν ἀδελφον, ἐχέσων τὴν αἰτίαν διὰ τὸ τῶν ἡμερῶν
 ἀπλανῶν, καὶ περσυνητήρας ἀνοικειότερον τῆς τῶν πρὸς τὴν αὐτὴν
 πρῶτον λαμπερότερων ἀστέρων Φάσεων, οἷον τῶ μὲν οἷον, καὶ δελφίνι τῆς
 τῶν καὶ πρὸς τὴν λαμπρῆν, τῶν ἡ ἵπτι περσυνητήρα καὶ ἵπτι δρεκτέρας καὶ
 ἵπτι, τῶν ἡ ἵπτι πλειάδας καὶ τοῖς ἐρίφους τὴν αἰτὸς καὶ τῶν ὑάδων,
 καὶ ἐκάστω καὶ τὸ μέγιστον ἀξιοῖται αὐτῶν πρὸς τὸ δύνασθαι τινα τροπὴν
 αὐτῶν τὸ πρὸς τὸν ἀπλανῶν. καὶ τῆς Φάσεως ὁ χρόνος οὐφῆς καὶ με-
 τὰ κατὰ τὴν ὥρην αἰσθητῆς αὐτοῖς αἰσθητοῖς καὶ ἐκ πλειόνων πᾶσι τυγχάνη
 ἀναγνώσται. τοῖς δὲ μὴ μυθητοῖς περσυνητήρας ὑδαμῶς αὐτῶν ὑπαρχόντων Φαι-
 νοσίων, μᾶλλον δ' ὑδ' ἑώας ἢ ἐσπερίας κυρίως αὐτῶν, ἵπτι καλέσται τὰς
 πρώτας ἢ τὰς ἐσχάτας τῶν Φαινοσίων μέζοντας, πολλὰ τῆς ὑπὸ τὸν ὀρί-
 σμα ἡλίος διακρίσεως ἐπ' αὐτῶν σιωπηλῶς τῶν κατ' αὐτὰς τὰς χρόνους
 καὶ ἑώας καὶ τῆς ἐσπερίας ἐκβαλλομένων, περσυνητήρας καὶ καὶ
 αὐτῶν, αὐτάρκως, ὑποτάξομεν ἡδὴ τὴν ἀναγραφήν ἐχέσων ὥτως:

Quæ deinde sequuntur *Φάσεις* ipsæ non modo latine ex Bonaventuræ translatione editæ sunt, sed & ex alio codice Græce & latine cum versione Petavii jam bis prodierunt in ejus Uranologio, itaq; non illas hoc loco subungere, sed tantum annotare loca Codicis Savilianæ quibus Petaviana *ἔκδοσις* vel emendari queat vel suppleri.

Mensis Thoth dies primus in MS. notatur respondere diei Augusti. καθ' ἡμᾶς 3 *Ἀυγούστου* καθ', dies quartus respondet Calendæ septembris atque ita deinceps per totum annum. Confer calendarium Ægyptium, Hebraicum & Romanum inter se collata à Jacobo Gossio ad calcem Georgii Syncelli.

Mense Thoth, 3. *Eudoxo ventus*. MS. *Ἐυδόξου ἀνεμοὶ μετὰ πόντους, καίτοι ἀνεμῶν*.

3. MS. *ὥρ. ιγ'*. S. hoc est hora 13. 30.

4. *Calippo significat*. MS. *χειμαίνει* pro *σημαίνει*.

5. MS. *ὥρ. ιγ'*. S.

6. MS. *ὥρ. ιγ'*. S. & deinde *Αἰγυπίοις ὁμίχλη καὶ καῦμα ἢ καὶ πῦρ*. Et *ἰππάρχῳ ἀνεμῶν*, νοτία.

7. *Metrodoro aëris intemperies*, addit MS. *καλλίπῳ, Ἐσπερίῳ Φιλίπῳ δυσπερία καὶ ἀναμιξία αἰρῶν*.

8. Addit MS. *καίτοι ἀνεμοὶ μεταπίπτοντες, ὑπὲρ κρητὶ πύονται*.

9. *ἢ ἀργέτης*. addit MS. *πνῆ*.

10. pro *ὥρ. ιδ'*, in MS. invenio *ιγ'*. S.

11. pro *χειμάζει* in MS. *ἔπσημαίνει*.

15. MS. addit *ἀνεμοί*.

16. pro *κάνω* *ῶ* legendum ē MS. *κόνωνι*.

17. MS. *ὥρ. ιδ'*. S. & pro postremis verbis, *Metrodoro Democrito*, MS. *Ἐυδόξῳ βόρεα πύονται, Μητροδόρῳ ἔπσημαίνει, καὶ δὴν ἀφαίζεται*.

18. MS. *ὥρ. ιε'*. S. deinde *Αἰγυπίοις ὑπὲρ*. & post *ἰ. φ.* *δὴν ἀφαίζεται, Δοσιγέῳ νοτία, Εὐκλήμονι μετοπώρα δέχη*.

19. MS. *ὥρ. ιε'*. S. deinde: *ἰππάρχῳ δυσπερία καὶ ὑπὲρ λαοσαι καὶ φθινοπώρα δέχη*.

20. *καίτοι μετοπώρα δέχη, καὶ χελιδὼν ἀφαίζεται*. *ἰππάρχῳ ὑπὲρ καὶ θάλασσαν, καὶ δυσπερία*. Ita MS.

21. *ὥρ. ιδ'*. MS. & post *κρύπεται*, *ὥρ. ιε'*, & post *λψ*, addit *ἀπὸ πηλιώτης, Ἐυδόξῳ μετόπωρον ἀρχεται*.

22. ὥρ. ιγ'. S. pro ιδ'. & ψεκᾶς pro vitiofo ψακᾶς.

23. ὥρ. ιδ'. S. pro ιδ'. Deinde desiderantur in MS. verba ὁ καλῶς
λαμῶνⓈ usque ad ὥρ. ιε. deinde legit: Αἰγυπῆσις ψεκᾶς, καὶ ἀνέμοι. Ἐπὶ
σπαινί. Καλλιπῶ &c.

24. ὥρ. ιγ'. S. pro ιδ'.

25. ὥρ. ιγ'. S. pro ιγ'. Deinde defunt in MS. verba ὁ λαμπρὸς
τῆς νοτίας χηλῆς κρύπτεται. ὥρ. ιε. Postea pro δι' ἡμέρας ὁμορⓈ legit
MS. δ' ἡμέρας ὁμορⓈ. male ni fallor, etsi ita sapius.

26. ὥρ. ιε. S. pro ιε.

28. μετωωρηνή ἰσημερία Αἰγυπῆσις καὶ Ἐυδόξω Πτισσημαίνει.
Ita MS.

29. Addit in fine MS. καὶ ἀνέμων ἀταξία.

30. ὥρ. ιδ'. S. præmittit MS. quod in Petav. deest.

Menlis Paophi 2. ante verba: *splendida borealis* &c. in MS. legi-
tur; ὥρ. ιε. ὁ κοινὸς ἵππας καὶ Ἀνδρομέδας ἐῶⓈ δύνει. ὥρ. ιε. S. λαμπρὸς &c.

3. ὥρ. ιγ'. δεκτῆρⓈ &c.

4. ὥρ. ιε. ὁ λαμπρὸς τῆς βορείας χηλῆς κρύπτεται Αἰγυπῆσις καὶ
Καλλιπῶ χειμαζει. Δυσαιρία Εὐκτῆμονι καὶ Φιλίππῶ νέτος.

5. ὥρ. ιε. S. pro ιε. deinde defunt verba Εὐδοκο πλυνία & Metrodo-
το πλυνία, at pro significat Εὐξέμονι, MS. legit χειμαζει.

6. ὥρ. ιγ'. S. δεκτῆρⓈ ἐῶⓈ ἀνατέλλει. ὥρ. ιγ'. S. ὁ ἔρατⓈ τῷ
π. ε. δ. ὥρ. ιδ'. S. καὶ ὁ λαμπρὸς τ. β. χ. κρύπτεται. ὥρ. ιδ'. S. ὁ καλὸς λαμ-
πρὸς κρύπτεται. ὥρ. ιε. S. ὁ λαμπρὸς τῷ β. γ. ε. α. Αἰγυπῆσις, καίσαρ
χαιμῶν, νέτος, βροῦται, ἀσεραπύ.

7. ὥρ. ιγ'. S. σάχους Πτιστέλλει. ὥρ. ιδ' ὁ καλὸς λαμ-
πρὸς ἀνατέλλει, καὶ ὁ λαμπρὸς τῆς βορείας χηλῆς κρύπτεται. Αἰγυπῆσις νέτοι, χει-
μαζει. Ἐυδόξω νέτος καὶ ἀνέμⓈ μεταπίπλων, Δοσιθίῳ Πτισσημαίνει.

8. ὁ λαμπρὸς τῆς βορείας χηλῆς κρύπτεται ὥρ. ιδ'. S. ὁ ἐν τῷ ἐπομένῳ
τῷ ἡμέρας ἐῶⓈ ἀνατέλλει. ὥρ. ιδ'. S. καὶ σάχους Πτιστέλλει. Δημοκρίτῳ χει-
μαζει, ἀσέρας ὥρ. α.

9. ὥρ. ιε. S. σάχους &c.

10. ὥρ. ιε. ὁ λαμπρὸς &c.

11. το γόνυ τῷ τοξότη legit MS. pro τῷ γόνυ ἐῶⓈ.

12. ὥρ. ιε. ὁ καλὸς λαμ-
πρὸς ἀντάρης κρύπτεται, Αἰγυπῆσις ΖέφυρⓈ ἢ
λίψ.

13. Ἐυδόξω Πτισσημαίνει. Ἰππάρχῳ ἀπηλιώτης.

14. Δοσιθίῳ καὶ Ἐυδόξω Πτισσημαίνει.

15. Αἰγυπτίοις δὲ γέσης, ὑπὲρ.
 16. ὥρ. ιδ'. S. ὁ λαμπρὸς ἔ' βορέας σεφάνε ἐφ' ἀνατίλλει. Ἐν δόξῃ βορέας ἡ νύκτι. Δοσιθῶ ἀνέμῳ μεταπίπῃ. Καλλιπῶ ὀπισθημασίᾳ. Καίσαρ ἀνέμῳ αἰάκτῳ, νύκτι, βροντῇ.
 17. ὥρ. η'. S. ὁ καλέμνῳ αἰάκτις κρύπτεται. Αἰγυπτίοις βορέας λαψ, Εὐδέξῳ ὀπισθημασίᾳ.
 18. ὥρ. ιγ'. δὲ κτῆρ' ἐφ' ὧν δύναται.
 19. Εὐδόξῳ ἀνέμων μεταβολαί, βροντῇ.
 20. ὥρ. ιδ'. ὁ ἐν τῷ ἐπιμύῳ ὥμῳ ἔ' ἡνίοχος ἰστέρι αἰάκτῳ ἰστέρι ἰστέρι ἡ βορέας.
 21. ὥρ. ιγ'. S. ὁ καλέμνῳ αἰῆς ἰστέρι ἀνατέλλει.
 22. ὥρ. ιδ'. ὁ λαμπρὸς ἔ' νοτίᾳ σεφάνε ἐφ' ἀνατίλλει. Αἰγυπτίοις Ζεφύρῳ ἡ νότις. δ' ἡμέρας ὑετός. Δοσιθῶ ὀπισθημασίᾳ.
 23. deest in MS.
 24. ὥρ. ιδ'. S. ὁ καλέμνῳ &c.
 26. addit MS. in fine : καίσαρ βορέας πνέ.
 27. ὥρ. ιγ'. S. ὁ λαμπρὸς ἔ' νοτίᾳ σεφάνε &c. & deinde ed. fine: Εὐκλήμονι καὶ Καλλιπῶ ἀμιξία αἰέρῳ, καὶ Θάλασσαν χειμάζει.
 28. ὥρ. ιγ'. S. ὁ ἐν τῷ ἐπιμύῳ ὥμῳ ἔ' ἡνίοχος ἰστέρι ἀνατίλλει. Αἰγυπτίοις χειμάζει σφοδρά.
 29. & 30. in MS. deest.
 Mensis Athyr 1. ὥρ. ιγ'. S. ὁ λαμπρὸς &c.
 2. post ἐπιτέλλει, addit MS. ὥρ. ιδ'. τὸ αὐτό. Αἰγυπτίοις ἰστέρι &c. ἰστέρι ἰστέρι πικτός.
 3. ὥρ. ιγ'. S. ὁ λαμπρὸς τῆς βορέας χηλῆς ἐπιτέλλει Εὐκλήμονι Φιλίπῳ ἀνέμῳ μέγας πνέι. Ita MS.
 4. pro δὲ κτῆρ' ἐφ' ὧν in MS. est δὲ κτῆρ' ἐφ' ὧν ἰστέρι &c. fine: καὶ Μητροδώρῳ ἀνέμοι. χειμάζει.
 5. ὥρ. ιγ'. S. ὁ λαμπρὸς τῆς νοτίᾳ χηλῆς ἐπιτέλλει. ὥρ. ιδ'. ἔ' πξότις κρύπτεται. Κώνων κ. ε. ἀκροαταί πνευμάτων.
 6. Καλλιπῶ ἀκροαταί αἰρών, Καίσαρ, καὶ ἰστέρι ἰστέρι βορρᾶς ψυχρός.
 7. pro verbis: Aegyptiis auster vehementis &c. in MS. Αἰγυπτίοις τῷ, ὁμοῦ μετὰ Ζεφύρῳ. Εὐδόξῳ βορέας ἡ νότις. Μητροδώρῳ αἰέρῳ, Εὐκλήμονι καὶ Φιλίπῳ καὶ ἰστέρι ἰστέρι ἰστέρι.
 8. ὥρ. ιγ'. S. ὁ λαμπρὸς &c. ac deinde : Κ. υ. Εὐκλήμονι καὶ Φιλίπῳ καὶ ἰστέρι ἰστέρι ἰστέρι.

9. ὥρ. ιβ'. S. ὁ κοινὸς ποταμὸς καὶ πηδὸς ὨρίωνⓈ εἰς δύνει. Αἰγυ-
πτοῖς χειμῶν, ὑετός.

10. pro χειμάζει, MS. χειμῶν.

11. infine, δ' ἡμέρας ψυχρός.

13. ὥρ. ιγ'. S. ὁ κ' &c. ac deinde δ' ἡμέρας pro δ' ἡμέρας, &
Μητροδώρῳ χειμάζει, Ἰνέλλα. Εὐκλήμονι ὑετός, χειμάζει.

14. ὥρ. ιδ'. ὁ κοινὸς ποταμὸς καὶ πηδὸς ὨρίωνⓈ δύνει, Φιλίππῳ &
Εὐκλήμονι, χειμῶν, Ἰνέλλα, Ἰππάρχῳ βορέας ἡ νότⓈ ψυχρὸς καὶ ὑετός.

15. ὥρ. ιδ'. ὁ λ. τ. Π. εἰς δ. & deinde post εἰσπείλει δύνει in MS.
est ὥρ. ιε'. S. & in fine: Μητροδώρῳ καὶ Καλλίνῳ καὶ Κόνων, ἐπισημασία.

16. ὥρ. ιγ'. S. ὁ λ. τ. υ'. ε. δ. ὥρ. ιδ'. S. τὸ αὐτό. Εὐκλήμονι καὶ Δοσι-
θέῳ χειμάζει.

17. ὥρ. ιδ'. ὁ κοινὸς ποταμὸς καὶ πηδὸς ὨρίωνⓈ εἰς δύνει, ita
MS. pro eo quod edidit Petav.

18. ὥρ. ιε'. S. ὁ ἐπὶ &c.

19. ὥρ. ιδ'. S. & post εἰςⓈ MS. post δ'. ἡμέρας.

20. ὥρ. ιγ'. S. deinde deest εἰςⓈ & post δύνει sequitur ὥρ. ιδ'. S.
& post alterum δύνει addit MS. ὥρ. ιε'. S. sed omittit illa quae sequuntur καὶ
ἐν τῷ usque ad δύνει.

21. post alterum δύνει additur in MS. ὥρ. ιε'. S. δ' ἡμέρας εἰς πεί-
λει δύνει. Αἰγυπτοῖς βορέας δ'. ἡμέρας καὶ ὑετός. Καίσαρι χειμῶν.

22. ὥρ. ιδ'. S. ὁ ἐν τῷ &c.

23. MS. post primum δύνει, ὥρ. ιδ'. & εἰς νότον στεφάνῳ pro βορέας,
& post εἰς ὨρίωνⓈ addit: εἰςⓈ δύνει ὥρ. ιε'. ὁ ἐπὶ τῆς &c. εἰσπείλει &c.

24. ὥρ. ιγ'. S. & post ἐπιτέλλει, additur ὥρ. ιδ'. S. & post δύνει, ὥρ.
S. Προβραχίονι MS. βατραχίῳ ut in mense Chœac die VI. & alibi.

25. ὥρ. ιγ'. S. ὁ ἐν τῷ &c. ac post δύνει, ὥρ. ιγ'. S. & post ἐπιτέλλει,
ὥρ. ιδ'. S. & deinde: Εὐκλήμονι καὶ Δοσιθέῳ χειμῶν καὶ ὑετός, Καίσαρι ἀκρε-
τῶν αἰετῶν.

26. pro εἰσπείλει ἀνατέλλει in MS. est εἰςⓈ ἀνατέλλει. Deinde
sequitur: ὥρ. ιγ'. S. καὶ ὁ ἔξατⓈ εἰς ποταμὸν εἰσπείλει ἀνατέλλει. ὥρ. ιδ'.
καμπύρος τ. λ. ε. ἀνατέλλει. ὥρ. ιδ'. καὶ ὁ μέσⓈ (an μέγας) τῆς ζώνης εἰς Ὠρί-
ωνⓈ εἰς δύνει, καὶ ὁ καλέμνⓈ ἀνταρῆς ἐπιτέλλει. Εὐδόξῳ χειμῶν σφοδρός.

27. ὥρ. ιδ'. S. ὁ καλέμνⓈ ἀνταρῆς &c. mox post δύνει, ὥρ. ιε'.
& καὶ ἐν &c. in fine: Εὐδόξῳ καὶ Κόνωνι χειμῶν καὶ ὁ αἰὼν, Καλλίπ-
πῳ ὑετός.

28. ὥρ. ιδ'. S. ὁ ἐν τῷ &c. deinde post ἀνατέλλει, ὥρ. ιδ'. S. & post alterum ἀνατέλλει, addit MS. ὥρ. ιε'. ὁ ἐν τῷ ἐπομένῳ ὥρῳ & ὥρ. ια' δύνει. ὥρ. ιε'. ὁ καλέμει αὐτάρης ἐπιτέλλει. Αἰγυπτίοις ψεκάζει.

29. post δύνει, MS. ὥρ. ιε'. S.

30. ὥρ. ιγ'. S. ὁ μέσθ &c. deinde pro ἐῶς δύνει MS. habet ἐῶς ἀνατέλλει & ὥρ. ιδ'. S. ὁ ἐν τῷ ἐπομένῳ ὥρῳ & ὥρ. ια' δύνει. ὥρ. ιε'. S. καὶ ὁ ἐν τῷ ἡγεμῶν &c. ut in Petav.

Mensis Chæac. 1. ὥρ. ιδ'. S. κύων ἐῶ δύνει. Deinde post πένθως δεστ ἐῶ.

2. ὥρ. ιγ'. S. ὁ ἐν τῷ &c. mox post primum ἀνατέλλει, deinde omnia usque ad ὥρ. ιγ'. S. ὁ ἐν τῷ ἐπομένῳ &c. denique legitur: ὥρ. ιδ' ὁ λαμπρός &c.

3. ὥρ. ιγ'. S. ὁ ἐν τῷ ἐπομένῳ ὥρῳ & ὥρ. ια' δύνει. ὥρ. ιε'. ὁ ἐν τῷ ἡγεμῶν ὥρῳ & ὥρ. ια' ἐσπέρει ἀνατέλλει. Ita MS.

4. ἐν τῷ ἡγεμῶν MS. legit pro ἐν τῷ ἐπομένῳ. deinde pro ὥρ. ια' ὥρ. ιε' MS. ὁ ἡμέρας νει.

5. ὥρ. ιγ'. S. & post primum ἀνατέλλει, ὥρ. ιδ'. ac post alterum δύνει, ὥρ. ιε'. S. ὁ ἐν τῷ ἡγεμῶν ὥρῳ τῷ ὥρ. ια' ἐσπέρει ἀνατέλλει. Καίσαρ καὶ Εὐκτῆμονι καὶ Εὐδόξῳ καὶ Καλλιπῶν χειμῶν.

6. post ὥρ. ια' MS. addit ἐσπέρει ἀνατέλλει. Deinde Εὐκτῆμονι, Φίλωνι καὶ Καλλιπῶν ἀνέμων ἀπαξία. Hujus Philonis iterum in minit hoc MS. in mense proximo Tybi, die III.

7. τῷ ἐπομένῳ διδύμῳ MS. pro τῷ ἡγεμῶν. Et post ἀνατέλλει, addit: ἐῶ ἀνατέλλει. ὥρ. ιε'. ὁ λαμπρός τῷ ὥρ. ια' ἀνατέλλει. Αἰγυπτίοις ψεκάζει. Καίσαρ καὶ Κόνωνι χειμάζει.

8. ὥρ. ιε'. ὁ ἐν δε. mox post ἀνατέλλει; ὥρ. ιε'. S. ὁ λαμπρός Περσέως δύνει. Αἰγυπτίοις ψεκάζει. Καίσαρ καὶ Εὐκτῆμονι καὶ Εὐδόξῳ χειμῶν.

9. post primum δύνει MS. addit ὥρ. ιδ', post alterum δύνει. Verba: καὶ ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῷ ἐπομένῳ διδύμῳ ἐσπέρει ἀνατέλλει. que pro postremo σημαίνει in MS. est χειμῶν.

10. pro βορείῳ MS. videtur legere νοτίῳ. Deinde Εὐκτῆμονι καὶ Εὐδόξῳ καὶ Καλλιπῶν χειμῶν αἴρ.

11. ὥρ. ιγ'. S. ὁ ἐπὶ &c.

12. ὥρ. ιδ'. S. Deinde post ἀνατέλλει addit: Καίσαρ νοτίῳ Εὐκτῆμονι καὶ Εὐδόξῳ καὶ Καλλιπῶν χειμῶν αἴρ καὶ ὑετία, que omnia curreunt die proxime sequenti.

13. ὥρ. ιγ'. S. ὁ μέσθ (al. μέρας) τῆς ζώνης &c.

14. ὥρ.

14. ὥρ. ιδ'. S. ὁ καλόμενος &c. Deinde Μητροδώρῳ καὶ Ἐυκτῆμονι καὶ Καλλιπῶ χειμῶνος περίσσις. Δημοκρίτῳ &c. ἀνεμοί.
15. pro χειμέρι αἴρ in MS. est: Εὐδόξῳ χειμῶν αἴρ.
16. pro χειμαίνει, in MS. χειμάζει.
17. Ἰππάρχῳ νότῳ πολὺς ἢ βορέας. Ita MS.
18. pro χειμῶν in MS. Εὐδόξῳ χειμάζει.
19. ὥρ. ιε'. S. deinde νοτίς σεφάνης pro βορέας.
20. ὥρ. ιε'. S.
21. ὥρ. ιε'. S.
22. ὥρ. ιδ'. S. & post ἐπιτέλλει, adde ὥρ. ιε'. Deinde post Αἰγυπτίοις adde: καὶ Εὐδόξῳ.
23. pro χειμαίνει in MS. χειμερινὸς αἴρ.
24. ὥρ. ιγ'. S. & post ἀνατέλλει, ὥρ. ιδ'. καὶ ὁ προῖων ἐῷ δύνει. ὥρ. ιε'. ὁ λαμπρὸς &c.
25. ante κύων ἐσπέρῳ adde ὥρ. ιδ'. & ante ὁ καλόμενος αἴξ, ὥρ. ιε'. S.
26. ante προκύων adde ὥρ. ιδ'. Deinde in fine: ὥρ. ιδ'. S. ὁ λαμπρὸς δ' αἰετὶ ἀνατέλλει.
27. ὥρ. ιε'. ὁ ἐν τῷ &c. mox post δύνει, ὥρ. ιε'. S. Deinde Αἰγυπτίοις καὶ Κάισα καὶ χειμῶν, Ἰππάρχῳ καὶ Μέτωνι ἐπισημασία.
28. ὥρ. ιδ'. S. deinde Αἰγυπτίοις καὶ Κόνωνι καὶ Μέτωνι καὶ Καλλιπῶ χειμῶν καὶ Μητροδώρῳ ἐπισημασία, ἀκρασία.
29. post ὥρ. ιδ'. adde: ὁ λαμπρὸς τῷ αἰετὶ ἐῷ ἀνατέλλει. Et in fine: Εὐδόξῳ Μητροδώρῳ χειμῶν αἴρ. Ἰππάρχῳ χειμῶν ἐσπέρῳ.
- Menfis Tybi 1. post primum ἀνατέλλει, addit MS. Εὐδόξῳ ἐπισημαίνει, Δημοκρίτῳ καὶ χειμῶν.
2. ὥρ. ιγ' S.
3. pro verbis Φιλήμονι ἐπισημαίνει, in MS. est Ἐυκτῆμονι καὶ Φίλωνι καὶ Δημοκρίτῳ ἐπισημαίνει. Philonis nomen jam fuit mense superiore die 6. Veror tamen ne corruptum sit utroque loco pro Philippo.
4. ὥρ. ιγ' S. deinde post primum δύνει, ὥρ. ιδ'. S. & post alterum, ὥρ. ιε'. Denique pro ἐπιχειμάζει in MS. est ἐπισημαίνει.
5. In fine addit MS. ὥρ. ιε'. ὁ ἐν τῷ ἐπομένῳ ὥμῳ τῷ ἡνίοχῳ ἐῷ δύνει.
6. ὥρ. ιε'. S. & post ἐπιτέλλει, ὥρ. ιδ'. ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῷ ἐπομένῳ διδύμῳ ἐῷ δύνει. ὥρ. ιδ'. S. κύων ἐσπέρῳ ἀνατέλλει. Ita MS.
7. post δύνει addit: ὥρ. ιδ'. S. καὶ ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῷ ἐπομένῳ διδύμῳ ἐῷ δύνει. ὥρ. ιδ'. S. καὶ ὁ λαμπρὸς &c. Denique ποικίλη καταστάσις legitur in MS. pro πυκνῇ.

9. ὥρ. ιγ'. S.

10. ὥρ. ιε'.

11. τῷ ἐπομένῳ διδύμῳ pro ἡγυμένῳ. Et in fine additur : Ἐυκτῆμονι καὶ Φιλίπῳ πω μέσθ' χειμῶν

12. post ἐπιτέλλει, adde : ὥρ. ιε'. ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῷ ἡγυμένῳ ἐῷθ' δύνει.

13. ὥρ. ιδ' S. deinde in fine legitur : χειμῶν κατὰ θαλάσσαν, Μητροδώρῳ καὶ Ἐυκτῆμονι καὶ Φιλίπῳ καὶ Καλλιπῳ νότθ'.

14. post διδύμῳ adde ἐῷθ', deinde ὥρ. ια' S. Et Αἰγυπλίῳι καὶ Εὐδοξῳι σφοδρὸς καὶ ὑετός.

15. ὥρ. ιε'. Αἰγυπλίῳι καὶ Καίσαρι νότθ' πολὺς deinde ψεκᾶς.

16. post primum δύνει, ὥρ. ιε' S. Deinde Εὐδοξῳ καὶ Δοσιθέῳ νότθ' ἐπὶ χειμῶνι ἀνέμων ἀκρασία.

17. ὥρ. ιγ' S.

18. post δύνει, ὥρ. ιδ' S. ὁ κατὰ γόνυ τῷ τοξότῃ ἐπιτέλλει.

19. ὥρ. ιδ' S.

21. ὥρ. ιδ' S.

22. ὥρ. ιγ' S. & mox post ἀνατέλλει, καὶ ὁ λαμπρὸς τῷ ὑδροχόῳ ἐσπέρειθ' ἀνατέλλει. ὥρ. ιγ' S. καὶ ὁ καλέμενος κᾶνωσθ' ἐσπέρειθ' ἀνατέλλει. ὥρ. ιδ'. ὁ ἐπὶ τῆς καρδίας τῷ λέοντι ἐσπέρειθ' ἀνατέλλει. ὥρ. ιδ' S. καὶ ὁ ἐν ἐμπροσθίῳ δεξιῷ βατραχίῳ τῷ Κενταύρῳ ἐῷθ' δύνει. ὥρ. ιε'. ὁ ἐπὶ τῆς καρδίας τῷ λέοντι ἐσπέρειθ' ἀνατέλλει. Καὶ ἀνεμοὶ σφοδροί.

23. ὥρ. ιγ' S. ὁ λαμπρὸς τῷ ὑδροχόῳ ἐῷθ' δύνει. Ἐυκτῆμονι καὶ Φιλίπῳ καὶ Μητροδώρῳ ἀκαταστασία ἀέρθ'.

24. ὥρ. ιδ'. ὁ λαμπρὸς &c. Αἰγυπλίῳι βίη ἢ πνίγη γίνεται. Καίσαρι καὶ Ἐυκτῆμονι χειμῶν.

25. ὥρ. ιδ' S. & post δύνει, ὥρ. ιδ' S. καὶ ὁ λαμπρὸς τῷ ὑδροχόῳ ἐσπέρειθ' ἀνατέλλει. ὥρ. ιδ'. ὁ κατὰ τὸ γόνυ τῷ τοξότῃ Αἰγυπλίῳι καὶ Καλλιπῳ χειμῶν, ὑετός, πνεῦμα βορρᾶς πνέει. Ἐυκτῆμονι καὶ Δημοκρίτῳ ἐφύει.

26. ὥρ. ιε'. ὁ λαμπρὸς &c. deinde pro Αἰγυπλίῳι, MS. habet Εὐδοξῳ.

27. Αἰγυπλίῳι ἐπισημαίνει.

28. ὥρ. ιε'. & in fine additur : Ἰππάρχῳ ἐπισημασία.

29. Καλλιπῳ καὶ Ἐυκτῆμονι ἐφύει. Δημοκρίτῳ μέσθ' (al. μέγας) χειμῶν.

30. ἰ. α. πνέει.

Mechir mensis 1. Μητροδώρῳ ὑετία, Δοσιθέῳ χειμῶν.

2. pro μέγας al. μέσθ'.

3. Αἰγυπλίῳι λψ ἢ νότθ' ἐπισημαίνει.

6. in fine addit: ὥρ. ιδ'. ὁ καλέμενος κἀνωθεν ἐσπέρην ἀνατέλλει. ὥρ. ιε'. S. καὶ ὁ ἐπὶ τῆς ἑρᾶς τῆ λεόντος ἐσπέρην ἀνατέλλει. Καὶ ὁ κατὰ τὸ γόνυ τῆ τεξότης ἐπὶ τέλλει. Εὐδόξω νετός.

7. ὥρ. ιδ'. ὁ ἐπὶ τῆς καρδίας τῆ λεόντος ἐῷ δύνει. ὥρ. ιγ'. ἐπὶ τῆς ἑρᾶς τῆ λεόντος ἐσπέρης ἀνατέλλει.

8. ὥρ. ιδ'. S. ὁ ἐπὶ τῆς καρδίας τῆ λεόντος ἐσπέρην ἀνατέλλει. Αἰγυπτίοις νότος ἡ ζέφυρος, μεταξύ χαλάζας.

9. ὥρ. ιε'. S. ὁ ἐπὶ τῆς καρδίας τῆ λεόντος ἐῷ δύνει. Εὐδόξω εὐδία. ἐνίστε δὲ καὶ ζέφυρος πνέει.

10. ὥρ. ιδ'. S. ὁ ἐπὶ τῆς καρδίας τῆ λεόντος ἐσπέρην ἀνατέλλει. ὥρ. ιδ'. ὁ ἐπὶ τῆς ἑρᾶς τῆ λεόντος ἐσπέρην ἀνατέλλει.

11. ὥρ. ιε'. S. Deinde post χειμερινή, ἡ ἐπομβρὴ καὶ α'. α'. Δοσιδέω εὐδία, ἐνίστε ζέφυρος πνέει.

13. ὥρ. ιε'. S. ὁ ἔσχατος τῆ ποταμῆ κρύπτεται. ὥρ. ιε'. S. καὶ ὁ λαμπρὸς τῆς λύρας ἐσπέρην δύνει. Αἰγυπτίοις ἀνεμώδης κατὰσσεις δεσ.

14. ὥρ. ιγ'. S. deinde post ἀρχή, ζέφυρος ἀρχεται πνέει, καὶ ἐνίστε χειμῶν.

15. pro Δημοκρίτω ζέφυρος πνέει. in MS. μητροδώρῳ ζέφυρος ἀρχεται πνέει.

17. post ζέφυρος πνέει addit MS. Ἰππάρχῳ ἑαρη ἀρχή.

18. in fine βορρᾶς ἡ ἀπηλιώτης πνέει.

20. ὥρ. ιγ'. S.

22. ὁμβροὶ pro ὅμβρο.

24. pro χειμάζει in MS. καὶ χαλάζας.

25. post κρύπτεται, ὥρ. ιε'.

26. κατὰσσεις pro ἀκατασασία.

27. deest etiam in MS.

29. χελιδόνες φαίνονται δε post κατὰσσεις. Κόνωνι βορέαι δεσ. ὑπὲρ ἐπὶ χαλιδόνων καὶ ἐπὶ δ' ἡμέρας βορέαι πνέουσιν καλέμενοι ὀρνιθία.

30. μεταξύ ἀργέες, δε in fine αἰκυονίδες.

Mensis Phamenoth 1. pro χειμάζει MS. χειμῶν, ἐπισημαίνει.

2. ὥρ. ιε'. S. ὁ κοινὸς δεσ.

3. ἐῷ ἀνατέλλει pro simplici ἀνατέλλει.

4. ὥρ. ιδ'. S. δε deinde ἐσπέρην δύνει.

5. ὥρ. ιδ'. S. & post ἀνατέλλει, Ἰππάρχῳ βορρᾶς δεσ.

6. ὥρ. ιδ'. ὁ ἔσχατος δεσ.

8. ὥρ. ιδ'. S.

9. ὥρ. ιε'. S.

Kkk

10. pro

10. pro ἐπιτέλλει in MS. ἐσπέρει⊕ δύνει. Deinde addit Αἰγυπτίους χειμάζει. Καίσαρι χελιδονίαν.

11. pro ὁ λαμπρὸς τ. ν. in MS. est ὁ κοινὸς ἵππῃ καὶ ἀνδρομέδῃς ἐπιτέλλει. & in fine: ὀρνιθίαί ἐπὶ ἡμέρας θ'.

12. ἵκτινοι φαίνονται deinde post Μητροδώρω MS. addit: καὶ Εὐκτῆμονι.

13. post λεόντος supple: ἐῷ⊕ δύνει.

14. νοτίς σεφάνης pro βορείς & deinde βορέας ψυχρὸς πνεῖ.

15. ὥρ. γγ'. S. ἀρκτῶρ⊕ ἐῷ⊕ ἐπιτέλλει. Cetera defunt in MS.

16. ὥρ. γγ'. S. deinde defunt verba α. ἐ. ἐ. deinde legitur βορρᾶς σύμμετροι.

πνεῖ.

18. defunt verba ἡ νότ⊕. Deinde legitur: Εὐκτῆμονι βορρᾶς πνεῖ. Δοσὶν ὀρνιθίαί ἀρχονται πνεῖν. Ἰππάρχῳ &c.

20. τῷ νοτίῳ ἰχθύ⊕. Cetera post ἐπιτέλλει in MS. leguntur die proxima male.

21. ὥρ. ιδ'. S. & pro Φιλίππῳ MS. Καλλιπῳ.

22. pro Δημοκρίτῳ MS. Δημοκλεῖ, male. Deinde pro ἐπισημαίνει legit χειμάζει.

23. post δέκα, MS. addit: Ἰππάρχῳ βορρᾶς πνεῖ.

24. ὥρ. ιδ'. S.

26. post ἰσημερία, ὥρ. ιδ'. & pro βορείς videtur leg. MS. νοτίς.

28. Αἰγυπτίους βρονταί, ἐπισημασία. Φιλίππῳ καὶ Καλλιπῳ καὶ Εὐδοξῳ υἱοῦ τοῦ ἡγεῖς. Ἰππάρχῳ ἐπισημασία.

29. ὥρ. ιε'. S. deinde pro ἐπισημαίνει in MS. est ἰσημερία.

30. Αἰγυπτίους ἀργέτης ἀνεμ⊕ πνεῖ, pro νότ⊕ πνεῖ.

Pharmuthi mensis I. Μέτωνι καὶ Καλλιπῳ καὶ Εὐδόξῳ υἱοῦ. Deinde pro Δημοκρίτῳ male Διοκλεῖ ut supra Δημοκλεῖ.

2. ὥρ. γγ'. S. & post ἀνατέλλει, ὥρ. ιδ'. S. Denique pro Καλλιπῳ MS. Μέτωνι.

3. pro ζ' Π. ἐ. αἰ. in MS. est ζ' νοτίῳ ἰχθύ⊕ ἐπιτέλλει, quod Petav. habet dixisse xime sequente.

4. ὥρ. ιε'. S. ὁ λαμπρὸς τῆς βορείς χελῆς ἐσπέρει⊕ ἀνατέλλει. Αἰγυπτίους Κόνωνι ἐπισημαίνει. Εὐδόξῳ υἱοῦ γίνεταί.

6. ὥρ. γγ'. S. deinde defunt verba: Εὐδόξῳ &c.

7. addit MS. ὥρ. ιε'. σάχῳ ἐῷ⊕ δύνει.

8. ὥρ. ιδ'. S. deinde Αἰγυπτίους ζέφυρ⊕ καὶ χάλαζα.

9. iterum Αἰγυπτίους ζέφυρ⊕ καὶ χάλαζα. ὥρ. ιε'. ὁ λαμπρὸς τῆς λύρας ἐπὶ ἀνατέλλει. Ἰππάρχῳ νότ⊕ καὶ ἀνέμων συσσοφῇ.

10. ὥρ. γ'. deinde νοτίκ χηλῆς, & post ἀνατέλλει, ὥρ. ιε. ὁ λαμπρὸς
τῆς λύρας ἐπ' αὐτῇ ἀνατέλλει. ἵππαρχω &c.

11. ὥρ. γ'. S. pro ὥρ. ιδ'.

12. ὥρ. ε. S.

13. ὥρ. γ'.

14. defunct verba: ἵππαρχω ὑετία.

15. Λιγυπτίοις ἀέρῃ ἀκαταστασία καὶ ὑετός. Ἐσκήμονι καὶ Φι-
λίππῳ ἀπερασία πνευμάτων, ἵππαρχω ὑετία.

16. Εὐδόξω ζέφυρῃ καὶ ἀπερασία, μεταξὺ ψεκᾶζει.

17. ὥρ. δ'. S.

19. ψεκᾶς pro ψακάς.

20. post Εὐδόξω MS. addit καὶ Εὐκτήμονι.

21. post Μητροδώρῳ MS. addit καὶ Καλλίπῳ.

22. ὥρ. γ'. S.

22. ὥρ. γ'. S. & 23. ψεκᾶς.

24. pro ὁ μὲν τῆς ζώνης leg. ὁ μέσθ.

25. post νότθ. addit MS. καὶ δ' ἐργέσης.

26. post κρύπτεται, ὥρ. ιε. & post ἀνατέλλει, ὥρ. ιε. S. & post
ὠρίωνθ. addit: κρύπτεται. ἵππαρχω νότθ. &c.

27. post ὑάδων adde ex MS. κρύπτεται. ὥρ. γ'. S. καὶ ὁ λαμπρὸς
τῆς νοτίκ χηλῆς ἐπ' αὐτῇ δύνει. mox pro ὁ μὲν leg. ὁ μέσθ. τῆς ζώνης. In fi-
ne addit MS. Εὐδόξω ὑετός.

28. ὥρ. ιδ'. & post κρύπτεται ὥρ. ιδ'. S.

29. post Μητροδώρῳ addit MS. καὶ Καλλίπῳ ἐνίοτε χάλαζα, Δη-
μοκρίτῳ ὁπποσημένει.

30. Αἰ. καὶ Εὐ. ψεκᾶς, ὑετός.

Pachon mensis 1. ὁ μέσθ. τῆς ζώνης pro ὁ μὲν. & post κρύπτεται
ὥρ. ιδ'. S. atque post ζέφυρῃ, ὁπποσημένει, Εὐκτήμονι καὶ Φιλίππῳ ὑετία ἢ
χάλαζα.

2. ἐν τῷ ἡγεμνίῳ ὥρῳ pro ἐπομνίῳ, & sub finem: Μητροδώρῳ καὶ
Καλλίπῳ νοτία.

3. ὥρ. γ'. S.

4. ὁ μέσθ. τῆς ζώνης pro ὁ μὲν τῆς ζώνης deinde post ἀνατέλλει,
ὥρ. ιδ'. S. Αἰ. ν. ἢ νοτία ἢ ὑετία; κ. χειμῶν.

5. Λιγυπτίοις ὁπποσημένει. Εὐκτήμονι καὶ Φιλίππῳ νημερία, ψεκᾶς.

6. post δύνει. ὥρ. ιε. S. & in fine ψεκᾶς.

7. ὁ μέσθης ζώνης pro ὁ μῦ.
 8. ante verba καὶ ὅ ἐν τῷ ἐπομῶν in MS. est ὡρ. ιε. & ante ὁ λαμ-
 πρὸς τῆς νοτίης &c. ὡρ. ιε. S. denique ψεκᾶς ἡ νότθ, βροντή. Ceterum diei
 hujus rationes cum superiore vel in MS. vel in Petav. hoc loco sunt
 confusæ.
 9. ὡρ. ιδ'. S. & post ἀνατέλλει, ὡρ. ιε. in fine post ψεκᾶς additur
 Εὐδόξω ὑετία.
 10. pro νοτίης MS. βορείας χηλῖς.
 11. ὡρ. ιδ'. S.
 12. post ἀνατέλλει, ὡρ. ιδ'. S. & post κρύπτεται ὡρ. ιε. S. & post
 ἔμπροσθεν MS. addit ἐσπερίῃ δύνει.
 13. in fine additur: Εὐδόξω καὶ Δοσιθέω ὑετία.
 15. pro Εὐκλήμονι ἀνεμῶ in MS. reperio, Εὐκλήμον, καὶ Φιλίπ-
 πω Ἰησημασίαι.
 17. ἐν τῷ ἐμπροσθέν δεξιῷ MS. addit βατραχίῳ & in fine, ἰ-
 δέχῃ.
 18. hic conjungit Petavius quæ MS. habet die 18. 19. 20.
 in seqq. etiam dierum rationes perturbantur. Ante ὁ λαμ-
 πρὸς τῆς νοτίης figit MS. ὡρ. ιδ'. S. & ante ὅ ἐν τῷ ἐπομῶν, ὡρ. ιε. Denique Εὐδόξω
 νωνι ὑετία.
 19. MS. 21. & post Αἰγυπτοῖς addit: καὶ Εὐδόξω καὶ Πάρι-
 ὀησημασία.
 20. MS. 22. ὡρ. ιδ'. ὁ καλέμνῳ αἰξ ἐσπερίῃ δύνει. ὡρ. ιε.
 λάμνῳ αἰτάρης &c.
 21. MS. 23. ὡρ. ιε. S.
 22. MS. 24. post νότος, Εὐδόξω ὑετία, Ἰππάρχω νότος ἡ ἀπὸ
 23. MS. 25. ὡρ. ιγ'. & post κρυπτεται, ὡρ. ιε. ὁ λαμπρὸς τῆς
 χηλῆς ἐσπερίῃ δύνει. Cetera quæ habet Petav. in MS. desiderantur.
 24. & 25. in MS. video deesse. Interim supple in 24. ὁ
 πρὸς ἔσπερίῃ ἀνατέλλει, & μοχ ψεκάζει lege pro ψακάζει.
 26. MS. ὡρ. ιδ'. deinde pro Εὐδόξω νότθ, legit Δοσιθέω
 καίσιαι χαιμάζει.
 27. post ἀνατέλλει, ὡρ. ιε. S.
 28. ὡρ. ιδ'.
 29. ὡρ. ιγ'. S. & in fine addit: Εὐκλήμονι καὶ Φιλίππῳ Ἰη-
 μασία.
 30. ὡρ. ιδ'. S. & post Εὐκλήμονι addit: καὶ Φιλίππῳ

Mensis Payni 1. ὥρ. ιγ'. S. & post alterum ἐπομένῳ supple ὥμῳ
 ἔῃτοχα. mox post κρύπτεται, ὥρ. ιε'. S. & in fine pro ψυχρὸς, MS. βορέας
 σφοδρὸς. Καλλιππῶ καὶ Εὐκτῆμονι ἐπισημαίνει.

2. in fine: Μητροδώρῳ καὶ Καλλιππῶ νοτία.

3. pro ὥρᾳ ιδ'. MS. habet ὥρ. ιδ'. S. & Δημοκρίτῳ pro Μη-
 τροδώρῳ.

5. iterum MS. in duos dies distrahit & pro ὥρᾳ ιε'. habet ὥρ. ιε'.
 S. additque in fine: καίσαυρ νύτῳ πνεῖ.

6. deest in MS.

7. post Εὐδέξῳ MS. addit: καὶ Δοσιθέῳ νοτία.

9. Post δύνει, ὥρ. ιε'. S. deinde ψεκᾶς pro ψακάς & ὕδωρ γίνεται,
 pro ὅτῃ γῆν.

10. ὥρ. ιγ'. S. ὁ λαμπεὺς ἔῃρνιδῳ ἐσπείρει ἀνατέλλει. ὥρ. ιγ'.
 S. ὁ ὅτῃ τῆς κεφαλῆς ἔῃπομῶν διδύμῳ κρύπτεται. καίσαυρ νύτῳ.

11. ὥρ. ιγ'. S. ὁ λαμπεὺς ἔῃεῖ ἐσπείρει ἀνατέλλει. ὥρ. ιε'. ὁ ὅτῃ
 τῆς κεφαλῆς τῷ ἐπομῶν διδύμῳ κρύπτεται. Αἰγυπίοις ψεκᾶζει. καίσαυρ βρον-
 τῇ, νύτῳ.

12. ὥρ. ιγ'. S. ὁ ὅτῃ τῆς κεφαλῆς τῷ ἐπομῶν διδύμῳ κρύπτεται. ὥρ. ιδ'.
 ὁ ὅτῃ τῆς κεφαλῆς ἔῃγυμῶν διδύμῳ κρύπτεται. ὥρ. ιδ'. καὶ ὁ κῆ' γόνυ ἔῃτοξότῃ
 εἴῃ δύνει.

13. ὥρ. ιδ'. S. ὁ ὅτῃ &c. deinde addit MS. καὶ ὁ ὅτῃ τῆς κεφαλῆς
 ἔῃπομῶν διδύμῳ κρύπτεται. καὶ ὁ λαμπεὺς τῶν ὑδάτων ὅτῃ τέλλει.

14. ὥρ. ιε'. ὁ ὅτῃ τῆς κεφαλῆς τῷ ἡγυμῶν διδύμῳ κρύπτεται. ὥρ. ιε'. S.
 ὁ ὅτῃ τῆς κεφαλῆς τῷ ἐπομῶν διδύμῳ κρύπτεται.

15. ὥρ. ιγ'. S. ὁ κῆ' τὸ γόνυ τῷ τοξότῃ ἐσπείρει ἀνατέλλει. ὁ μῆ'
 τὸ γόνυ τῷ τοξότῃ εἴῃ δύνει. ὥρ. ιε'. ὁ λαμπεὺς τῷ ὑδροχόῳ κρύπτεται. Αἰγυ-
 πίοις ζέφυρῳ ἢ δεργέτης, βροντή.

16. ὁ λαμπεὺς ἔῃβορέας σφάνῳ εἴῃ δύνει. ὥρ. ιε'. ὁ λαμπεὺς
 τῶν ὑδάτων ὅτῃ τέλλει.

17. Αἰγυπίοις δι' ἡμέρας ψεκᾶζει.

18. habet MS. quæ Petav. 17.

19. Αἰγυπίοις ζέφυρῳ ἢ δεργέτης, ψεκᾶζει. Nihil aliud in MS.

20. ὥρ. ιδ'. S. ὁ λαμπεὺς ἔῃὑδροχόῳ κρύπτεται, καὶ ὁ κῆ' τὸ γόνυ τῷ
 τοξότῃ εἴῃ ἀνατέλλει.

21. ὥρ. ιγ'. S. ὁ λαμπεὺς ὁ ἐν τῇ ἡγυμῶν ὥμῳ τῷ ὀρέῳ ὅτῃ
 τέλλει. Αἰγυπίοις ψεκᾶζει.

22. habet MS. quæ Petav. 20.

Kkk 3

23. Αἰγυ-

23. Αἰγυπτίους καῦμα, Δοσιθίω Ἐπισημασία.
 24. habet MS. quæ Petav. 23. additque in fine καὶ καῦμα.
 25. habet MS. quæ Petav. 24.
 26. Αἰγυπτίους ζέφυρο, βροχή, βροστή.
 27. ὦρ. ιγ'. S. ὁ ἐν τῷ ἐπομῶν ὥμῳ τῶ ὠρίων ἐπιτέλλει. ὦρ. ιδ'.
 ὁ λαμπρὸς ἔβροχίς τε φάνει ἐκ δύνει. ὦρ. ιδ'. S. ὁ ἐν τῷ ἐμπροσθίῳ
 βατραχίῳ κενταύρῳ κρύπτεται.
 28. habet MS. quæ Petav. 27.
 29. habet MS. quæ Petav. 28.
 30. ὦρ. ιγ'. S. ὁ λαμπρὸς &c. quæ Petav. 29. atque ὦρ. ιε'. S.
 te δρεκτῆρ' ε. δ.
 Epiphi Mensis ι. Θερινὴ τροπή. ὦρ. ιγ'. S. ὁ ἐν τῷ ἐπομῶν ὥμῳ
 ὠρίων ἐπιτέλλει. Αἰγυπτίους ζ. κ. κ.
 3. repetitur quod superiore die fuerat, ὁ λαμπρὸς ἔβροχίς τε
 ἐσπέρῳ ἀνατέλλει, additurque: Αἰγυπτίους καὶ Δημοκρίτῳ ζέφυρο
 4. Καλλίπῳ καὶ Δοσιθίῳ ἐπισημασία. Δημοκρίτῳ νότῳ καὶ
 ἑῶν, εἰς βορέαυ πτόδρομοι ἔπι ἡμερῶν ζ'.
 5. post primum ἐπιτέλλει adde ὦρ. ιε'.
 6. post primum ἐπιτέλλει adde ὦρ. ιδ'.
 7. ὦρ. ιδ'. S.
 8. ὦρ. ιε'. ὁ ἔπι τ. κ. τ. η. δ. ε. ὦρ. ιγ'. S. ὁ κοινὸς ἔβροχίς τε
 μέδαις ἐσπέρῳ ἀνατέλλει.
 9. ὦρ. ιγ'. S. ὁ ἔπι &c. quæ Petav. 8.
 10. post ἐπιτέλλει ὦρ. ιε'. S.
 11. post primum ἐπιτέλλει ὦρ. ιε'. S. deinde post Μητροδωρῶ
 γένης, Καλλίπῳ νότῳ, Ἰπωάρχῳ νότῳ ἢ ζέφυρο.
 12. ὦρ. ιε'. S. ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶ ἐπομῶν διδύμῳ ἐπιτέλλει.
 ιδ'. ὁ κοινὸς πτομῶ καὶ ποδὸς ὠρίων ἐπιτέλλει. ζέφυρος, δρεκτῆς καὶ
 13. ὦρ. ιε'. deinde eadem quæ Petav. 12. usque ad ἐπισημασία.
 14. MS. eadem quæ Petav. 13.
 15. ὦρ. ιε'. deinde eadem quæ Petav. 14. nisi quod post
 addit καὶ ζέφυρο, & in fine: καὶ πτοδρομῶν δρεχί.
 16. ὦρ. ιδ'. S. ὁ ἐπὶ τ. κ. τ. λ. κ. ut Petav. 15. deinde : Διδομένη
 ἐπισημαίνει. δυοσερία.
 17. ὦρ. ιε'. ὁ κοινὸς &c. ut Petav. 16. deinde additur : ὦρ.
 ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶ ἐπομῶν διδύμῳ ἐπιτέλλει.

18. ὥρ. ιδ'. ὁ ἐπὶ & cetera ut Petav. 17. nisi quod post κρύπτεται addit ὥρ. ιε. & deinde legit: Αἰγυπτίοις πρὸδρομοι. ὥρ. α. πνθ. M. Z. ἡ δὲ γέσης.

19. ὥρ. ιγ'. S. περὶ κύνων & c. ut Petav. 18.

20. & 21. Petav. 19. 20.

22. ὥρ. ιγ'. S. κύνων ἐπιτέλλει. ὥρ. ιδ'. περὶ κύνων ἐπιτέλλει. ὥρ. ιδ'. S. ὁ ἔρατ. τὸ ποταμὸν ἐπιτέλλει. Αἰγυπτίοις ἀνεμ. πολὺς καὶ ὑπερπλάγιος. Δημ. μακρὶ τῷ ὕδαρ κατ' αἰγίδος.

23. ὥρ. ιε. S. ὁ μέσ. τῆς ζ. & cetera ut Petav. 22.

24. ὥρ. ιδ'. S. περὶ κύνων ἐπιτέλλει. ὥρ. ιε. S. ὁ κοινὸς ποταμὸς καὶ ποταμὸς αἰγίων ἐπιτέλλει, ἱππάρχῳ & c. ut Petav. 23.

25. Petav. 24.

26. ὥρ. ιδ'. S. ὁ κοινὸς & c. ut Petav. 25.

27. ὥρ. ιε. S. ὁ λαμπρὸς τὸ αἰετὸ δύνει ἐῷ. ὥρ. ιε. S. ὁ λαμπρὸς τὸ νοτίῳ ἰχθύν. ἐῷ δύνει. Μητροδῶρῳ καὶ Φιλίππῳ ἐτησίαι πνέουσι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς δέχῃ. Καίτοι πρὸδρομοὶ πνέουσι.

28. ut Petav. 27. at post primum ἐπιτέλλει addit ὥρ. ιε. S. & post τεφάνει ἐῷ δύνει. ὥρ. ιε. S. καὶ περὶ κύνων ἐπιτέλλει. Αἰ. δ. ἡ ζέφυρος Φιλίππῳ δυσαιετία. Πρὸδρομοὶ πνέουσι.

29. ut Petav. 28. fed post ἄρχονται additur: Μητροδῶρῳ καὶ Καλλιπῳ ἀνεμώδης. Εὐκτήμενοι χερσὶν ἰσχυροῦσιν.

30. ut Petav. 29. addit tamen: Μητροδῶρῳ καὶ Καλλιπῳ ἀνεμώδης κατισχυοῦσιν.

Mefori mensis. 1. addit: Εὐδόξῳ, Καίτοι νύτ.

2. post δύνει addit: Μητροδῶρῳ καὶ Καλλιπῳ. Deinde post κόπῃ, καὶ Δημοκρίτῳ & post νύτ, καὶ καῦμα.

3. Εὐκτήμενοι καὶ Δοσιγέω νοτία καὶ πνίγη.

4. ὥρ. ιδ'. S. Quæ deinde post δύνει apud Petav. sequuntur, MS. habet die proxime sequenti.

5. post Εὐδόξῳ, addit MS. νοτία καὶ ὁ α. Δοσιγέω ἔρχονται. . .

6. ὥρ. ιδ', S. & fine additur: Εὐδόξῳ ἐτησίαι πνέουσιν.

9. sup-

9. supplehiatum, verbis ἐὼς δύνει.

10. post 'Ευδύξω addit MS. καὶ Δοσιθεῶ τοτία, καὶ ὁ λαμπρὸς τὸ αὐτὸ ἐὼς δύνει.

14. ὥρ. ιδ'. S. ὁ λαμπρὸς τῆς λύρας ἐὼς δύνει, quæ Petav. referat ad diem præcedentem 13.

15. κύων ἀνατέλλει. Post hæc verba quæ Petav. ad 14. diem refert, sequuntur in MS. quæ ad hunc 15. diem habet Petavius.

16. leg. ἀγρὸς ὁμιχλώδης.

20. ὥρ. ιε. & ἐπιτέλλει pro ἀνατέλλει.

22. 24. 27. & 29. MS. habet ὕδρα pro ὑδροχόος.

23. ὥρ. ις'.

28. ὥρ. ιδ'. S. ὁ λαμπρὸς τῆς Περσέως ἐσπέρει ἐπιτέλλει quæ Petav. male referuntur ad 29.

29. 'Ευδύξω βροντῶν (βροντᾶν) εἰσθύνει.

In Epagomenis nulla est varietas lectionis. Postea sequitur αὐτὸς Πτολεμαῖος. Incipit: Ἡ μὲν ἐν ἀναγραφῇ pro ἀναστροφῇ. Deinde ἀστρονομῶν ἀστέρων in MS. quoque deest quod Petavius supplebat. Paulo post pro καὶ ἐστὶ legitur καὶ εἰσὶ & ἐν αἷς π. χώραις εκατοὶ πρὸς & ἀφωρισμῶν uti recte legendum pro ἀφωρισμῶν Petavius corrigens secundæ magnitudinis stellis legendum: ὁ λαμπρὸς ἔ. βρεστὶ.

Quibusdam interjectis pro ^Δ in MS. exstat μὲν, deinde post πρὸς πρώτοις legitur: τὰς ἡ λοιπὰς κζ'. Postea ἀνέγραψα pro ἀνέγραψε & κατέταξα pro κατέταξε. Post καὶ Λοκρίδι addit MS. καὶ Φωκίᾳ. Μέτων item, καὶ Εὐκλήμων. Et post Μητροδωρὸς ἐκ Ἰταλίας addit Ἰταλία. Pro repetito Μητροδωρὸς MS. legit Δημόκριτος. Denique ne habentur quæ in Petav. desunt: Εἰσὶ ἡ μέγιστοι κύκλοι ζ' ἑκάστη ζωδιακὸς ὁ δὲ μέσων τῶν ζωδίων, ὁ δὲ τῶν πλῶν, ὁ καὶ ἑκάστη ὁ μισσημβρινός, ὁ τῆς γαλακτίας.

Ex hac collectione satis apparet quam negligentes librarii sint in libris ejusmodi describendis & præcipue in numerorum annotatione, in qua ipsa tamen plurimum est ad totum hoc opus momenti. Manifestum quoque est Savilianum Codicem Petaviano longè esse integriorem, qui & ipse tamen licet minus à Petavio corrigitur ac suppletur. Sed jam ad alia Ptolemæi scripta recedendum est.

IX. ΠΕΡΙ ΑΝΑΛΗΜΜΑΤΟΣ, *De analemmate* ex editione *Frid. Commandini* Rom. 1562. 4. Hunc librum nondum vidi: Sed conjicio eum parum diversum esse à planisphærio Ptolemæi de quo infra §. 11. & quod legi ex ejusdem *Commandini* editione ibi memorata.

X. ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΠΛΑΝΩΜΕΝΩΝ *De hypothesis Planetarum liber* latine versione & formis Mathematicis illustratus à *Jo. Bainbridge* Lond. 1620. 4. Codex pulcherrime scriptus fuit in Bibl. Caroli de Montchall teste *Labbeo* p. 189. Bibl. nov. MSS. Ptolemæum optimum Astronomorum in secundo libro *ὑποθέσεων* laudat *Simplicius* in 2. de cælo comment. 33.

XI. ΑΠΑΩΣΙΣ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑΣ ΣΦΑΙΡΑΣ, *PLANISPHERIUM ad Syrum*, libellus *Svidæ* memoratus latine tantum exstat translatus ex Arabico *Maslemi*, *Tolosæ* A. 1144. *Rudolpho* *Brugensi* interprete. Emendavit *Marcus Monachus Cœlestinus Beneventanus*, ad calcem *Geographiæ Ptolemæi* Rom. 1507. fol. Editus etiam est à *Jo. Valdero* cum præfatione *Rudolphi Burgensis* ad *Theodoricum Platonium* una cum *Arato*, *Procli* sphæra, planisphærio *Jordani* & aliis quibusdam, *Basil.* 1536. 4. & cum commentariis *Frid. Commandini* *Venet.* 1558. 4. sed quæ in meo exemplo desiderantur. *Hipparchum* hac in parte secutus est *Ptolemæus*, ut docet *Synesius* de dono *Astrolabii* ad *Pæonium* p. 310.

XII. ΑΡΜΟΝΙΚΩΝ, *Elementorum Harmonicorum libri III.* Equidem *Jonsius* p. 114. *Jo. Meursii* vestigiis p. 185. ad *Nicomachum* insistens contendit auctorem horum librorum esse nescio quem *Ptolemæum Philadelphum Pythagoricum*. Sed *Pythagoricum* auctorem non esse, satis ex ipso opere patet, in quo *Archytas* & alii *Pythagorici* diligenter confutantur, eorumque sententia non minus libere ad examen revocatur, quam *Aristoxeni*, *Eratoſthenis* & *Didymi*. Neque *Bedæ* auctoritas me movet, qui in *Musica theórica* T. 1. *Opp.* pag. 346. *Ptolemæum Philadelphum* *Philosophum Pythagoricum* commemorat, nam posterioribus temporibus plures *Ptolemæum* nostrum confuderunt cum Rege *Ægypti* hujus nominis, ut *Isidori Hisp. Albumasaris* & aliorum exemplis supra demonstravi. Apud *Nicomachum* lib. 2. p. 36. *manualis Harmonici* nomen *Ptolemæi* non videtur esse ab ipso *Nicomacho*, siquidem *Ptolemæum* nostrum ætate antecessit, sed ab eo qui è *Nicomacho* excerpta nobis dedit, ut *Marco Meibomio* observatum, neq; enim opus *Nicomachi* quod ad librum præfertim secundum attinet, ad nos integrum pervenit. Porro *Macrobius* lib. 1. cap. 19. in somnium *Scipionis* solum *Ptolemæi* nomen habet, non *Ptolemæi Philadelphi Pythagorici*:

*Nam Ptolemaeus in libris tribus, quos de Harmonia composuit, patefecit causam &c. Sic Cassiodorus quoque libro de Musica, & libris ejusdem argumenti locis compluribus Boëthius, & in scholiis ad Hesiodum p. 185. 40. Protospatharius & p. 275. Jo. Diaconus. Hos Ptolemæi libros tres primus latine vertit Antonius Gogavinus * Graviensis Venet. 1562. 4. cum Aristoxeni libris ejusdem argumenti & Aristotelis fragmento de objecto auditus ex Porphyrii ad Ptolemæum commentariis. Post sæculi non integri spacium in illustrando hoc opere versatus Jo. Keplerus Mathematicus præstantissimus Appendice ad Lib. V. Harmonicorum p. 249. (Lincii Austriæ 1619. fol.) testatus, se Ptolemæi libros III. habere græce MStos cum commentariis Porphyrii Philosophi profundissimè itidem Græcis ab initio usque ad lib. 2. c. 7. dignosque sibi semper videri qui Græcolatini integri exirent in publicum. Eaque de causa, inchoante annos decem capti in latinum sermonem illos vertere, quæ versio processit usque ad medietatem codicis Porphyriani. Quo minus ulterius pergerem, impedimentum mihi fuit loci mutatio &c. At, vero, cum ante annum proposuissem meos Harmonicorum libros V. edere, momentum ingens videbam situm in comparatione mei cum Ptolemaico, præsertim libri mei V. cum ultimis capitibus libri III. Ptolemæi, quorum tria extrema nihil habent, nisi lemmata sive titulos à Ptolemaeo. Itaque, ætante genio proposui solum partem decerpere operis seipso mutili, quæ maxime meam materiam faciebat. Quem ad finem verti librum Ptolemæi III. à principio ad finem, & tribus ultimis lemmatibus inanebus suos textus ex principibus Harmonia Ptolemaica, & ex mente auctoris, quanta potuit fieri dexteritate subieci, & nique commentarios adjeci, quibus Porphyriani defectus commentarii suppletur, inventa Ptolemaica cum meis comparantur, & discrimen ostenditur inter Ptolemæi symbolismos & meas demonstrationes legitimas, unde infirmitas & imperfectio symbolismorum illorum, & causa potissima hujus rei, scilicet falsitas principiorum Harmonia Ptolemaica patescit. Postea editione Ptolemæi in aliud tempus posita tantum capitulum libri III. titulos recenset, confertque cum locis monici sui operis, quibus vel meliora vel eadem melius tradiderit. In notis ad Mysterium Cosmographicum (Francos. 1621. fol.) p. 10. Frustra has causas ex Ptolemæi Musicis expectatas à me esse lector ipse vidit, quando auctores hic cum meis notis edantur, Deo vicam prorogante. Post hæc eisdem libris manum admovit Marcus Meibomius vir doctissimus utriusque linguæ pariter ac veteris Musicæ peritus. Qui sic in litteris ad Marquardum Gudium 14. Cal. April. 1667. Ptolemaeus non minus præfari Musicæ eruditione quam reliquis scriptis clarus ob styli obscuritatem.*

*Aegyptius explicatorem hactenus non invenit, & interpretem Harmonicae litteraturae non instructum, cujusmodi fuit Gogavinus, qui futilem versionem Veneriis edidit, merito detertere potuisset. Illum jam ab eo tempore, quo Musicorum veterum atqueque volumen prodit, explicatum difficilibus locis & sexcentis restitutum adser-
vo. Porphyrii in Ptolemai Harmonica commentarium habeo, usque ad secundi li-
bri caput octavum. Ultima Ptolemai verba, in quae Porphyrius commentatur, sunt:*
πλην καθόσον ἔστο μὴ τῶν ὅρων ἕκαστος ἰδίον ἔχει τὸ αἶπον, ὅτι ἡ τῶν τόνων
ἐκωνται πως. Porphyrii ultima sunt: ὥστε τὸ δεχῆσθαι ἐφαρμόζον, τῇ Διατά-
ξῃ μὲν πᾶσι μὴ ἀπολιπὼν πᾶσι δὲ ἀπολαμβάνον ἑτερότητα & ἡθὺς ποιεῖν. Sci-
re velim, num codex tuus sit magis integer? Sed quæ vel Keplerus vel Meibom-
pius in Ptolemæum commentati sunt, lucem hactenus non viderunt. Loca quædam ex his libris græce producit Ismael Bullialdus ad Theo-
netem, usus codice MSto Regis Galliarum. Denique libros tres integros ex
undecim codicibus MSS. Græce cum versione sua perspicua & notis vul-
gavit Angliæ decus Jo. Wallisius Oxon. 1682. 4. recusos tomo tertio ope-
rum Wallisii, ibid. 1699. fol. in quibus Porphyrii quoque ad Ptolemæum
commentaria (non integriora, quam in codice M. Meibomii) & Ma-
riæ Bryennii Harmonica cum Wallisii versione occurrunt. Libri
tertii capita tria postrema non sunt Ptolemæi, sed addita à Gregoræ, ut do-
cet scholion, quod in duobus MSS. initio capitis 14. Wallisius reperit:
τὸ παρὸν κεφάλαιον καὶ τὰ ἐφεξῆς ἴστέον ὡς ἀπὸ πάντων παλαιῶν βιβλίων
ληφθῇ, οὐκ οἶδα δὲ ἢ αἰτίαν. Ὁ μὲντοι σοφώτατος Γρηγόριος ἐπιστάτης τῶν
ἐν τῇ τῶν κεφαλαίων ἀκολουθίᾳ τὸ ἐνδεὲς ἀνεπλήρωσε προσσηκόντως ἐκ τε τῶν
διαφορῶν τῶν ἐμμελειῶν καὶ ἐκ τῶν ἑρμηνειῶν κινήσεων. Ἔοικε ἡ ὅτι μέγρι &
πρεσβύτερος κεφαλαίς ἐλθὼν ὁ Πτολεμαῖος τέλει & βίβιν ἐζήσαστο πρὶν προσ-
θεῖναι καὶ τὰ ἐφεξῆς κεφάλαια, ὅσα ἐν τῷ πίνακι προσέθετο. Οποῖον ἡ καὶ
Ἀρκεσίδηος ὁ Ῥήτωρ ἐπεπύθη. Τὸν μὲν γὰρ τελευταῖον τῶν ἱερῶν λόγων αὐτὸς τε-
ληῖσαι οὐκ ἐφθασεν ἔδ' ἐκεῖ, ἐτελεύτησεν γὰρ πρότερον ἰούσῃ χρησάμενος
ἀπρὸς δοκίμην. Ὅπερ ἡ ἐ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ τῷ ἑξαήμερον θεῶν συνέ-
βη. Πρὶν γὰρ αὐτὸς ὁ κ' σκοπὸν ἐπιθεῖναι τέλος ἐτελεύτησε καὶ αὐτός, ἀνεπλήρω-
σε δ' αὐτῷ ὁ ἀδελφεὸς αὐτοῦ ὁ Γρηγόριος Νύσσης. Παραπλησίον ἡ καὶ ὁ Γρη-
γόριος ἐπὶ & παρόντι πεποίηκε βιβλίον, σωθεὶς ἐκ τῆς αὐτοῦ θάνατος τὰ λεί-
πόμενα κεφάλαια τρία. Gregoræ exemplo Wallisius & ipse locum sup-
plevit Græce, lib. 2. c. 14. Videntur etiam postrema capitis 12. libri 13.
Gogavino non lecta, scholion continere à verbis usque, οἱ ἡ βαρύτερος
τῷ σωρί. Barlaami Monachi refutatio trium capitulorum, quæ addita
sunt ad Harmonia Ptolemæi, MSta occurrit in Bibl. Regis Christianis-
fimi teste Labbeo p. 117.

XIII. ΠΕΡΙ ΚΡΙΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΗΓΕΜΟΝΙΚΟΥ, *de judicandi facili-
te & animi principatu libellus*, in quo processum judicii intellectus non
ineleganter describit. Græce cum versione & notis suis primus edidit
Ismaël Bullialdus Paris. 1663. 4. Recusus est eodem anno latine Haga Co-
mitis, ibidem in 4. additis ejusdem Bullialdi notis brevibus ad Renou
Cartesii Opiniones (1. de animæ specie intellectui impressa, 2. corpus non
sentire sed animam, & 3. de speciebus ab objectis, emissis) Subnexi-
dem Francisci Laurentii (Du Laurens) solutionibus aliquot quæ-
num affinis argumenti (1. utrum aliquid sit intellectu, quod prius non
fuerit in sensu, 2. quid primum in scientiis quærendum sit & quis
quendæ veritatis modus habeatur 3. de rei simpliciter sumptibus
tatibus, 4. quod necessario aliquid existat, & illud unicum sit, ad
Deus primo & maxime ab intellectu cognoscatur.) Apographum
græco Codice Bibliothecæ Regis Galliæ descriptum exstat in Joannis
Bibliotheca hujus urbis Hamburgensis.

XIV. Scripta Ptolemæi deperdita hæc apud veteres
tantur:

Περὶ μετρήσεως, μονόβιβλος in quo demonstraverat Ptolemæus
plures posse esse dimensiones quam tres. Simplicius in 1. de
Μηχανικῶν libri III. Svid. in Πτολεμ.

Ὀπτική πραγματεία. Heliodorus Larissæus in Opticis, Simpl. in 1. de
cælo.

Περὶ ἡμερῶν Tzetz. Hist. 396. & v. 100.

Περὶ πλῆθους Steph. Byz. in λέγδων. Sed periplus iste & Periegesis
non diversa fuere ab opere Ptolemæi Geographico quod habet

Περὶ ῥοπῶν βιβλίον. Eutocius ad Archimed. l. 1. ἰσορροπικῶν. Sim-
plicius in 4. de Cælo.

Στοιχεῖα. Simplicii in 1. de Cælo.

Libri duo ὑποθέσεων. Simplic in 2. de cælo, comment. 33.

Suppositi sunt Libri tres Magici, quos Ptolemæo tribuit Theophrastus
Confer Naudæi Apologiam pro viris doctis Magiæ æsotici
pag. 290.

Libri de anulīs, & libri Astrologici ad Aristonem. vide Jo. Picum pag.
Operum.

XV. Jam alios quoque nonnullos accipe Ptolemæos ingenii laude celebres:

Ptolemæus Agēsarchi F. Megapolitanus scripserat Historiam Ptolemæi Philopatoris cujus librum III. allegat Athenæus X. pag. 425. Idem opus laudatur XIII. p. 577. seq. & in Clementis Alex. protreptico p. 29. & ab Arnobio VI. p. 193. Confer Vossii & Theodori Canteri Var. lect. II. 2. Apud eundem Athenæum VI. p. 251. eruditus interpres laudat Euphantum in quarto historiarum Ptolemæi, sed in Græco est: *Euphantus libro quarto historiarum scripsit, Ptolemæi tertii parastitum* &c.

Ptolemæus Alexandrinus cognomento Píndarion, Aristarchi discipulus, Grammaticus de quo Svid.

Ptolemæus Aristonici Grammatici Pater Grammaticus & ipse, de quo Svid.

Ptolemæus Ascalonita, de quo uti de superioribus, duobus dicam in Grammaticis.

Ptolemæus Astrologus à Claudio nostro Ptolemæo diversus; comes Galbæ Imp. de quo supra hoc capite §. 1.

Ptolemæus Alexandrinus, cognomine *Chennus*, Photio Cod. 190 & Svida in *Επιφρον.* atq; *Πολεμ.* dicitur Ptolemæus Hephæstionis, sive quod Hephæstionis fuerit filius, vel ut Jonsio p. 14. visum præceptor aut pater. Tzetza Chil. VIII. v. 388. audit Ptolemæus Hephæstion, perinde ut Apollonium Molonis alii vocarunt Apollonium Molonem. Ex hujus Ptolemæi itidem Grammatici, Trajano imperante clari, libris septem *περὶ τῆς εἰς πολυμαθίαν καὶ τῆς ἰσορίας* Tertullæ eruditæ foeminæ dicatis excerpta servavit Photius Cod. CXC. Eadem in scriptoribus Historiæ Poëticæ cum A. Schotti versione & ejusdem atque Hoeschelii notis recudicuravit, & Apollodoro, Cononis narrationibus, Parthenio & Antonino Liberali adjunxit Theod. Galeus Paris. 1675. 8. Hos ipsos libros esse quos *πρῶτος ἰσορίας* Svidas vocat, Vossio facile assentior. Idem Svidas præterea ait hunc Ptolemæum scripsisse *Σφίγγα* drama historicum, & *Λυδὸν* sive Poëma ad Homeri exemplum compositum libris XXIV.

Ptolemæus Chirurgus. Cels. VI. 7.

Ptolemæus Cytherius Poëta qui Poëma Epicum scripserat de herba Ægyptia psalacanthæ. Svid.

Ptolemæus Grammaticus Ἐπιθήης sive ut Eustathio appellatur ἐπίθηος dictus quod præceptore suo Hellanico Grammatico Agathonis qui Zenodotum Ephes. audiverat discipulo relicto Aristarchum secutus est. Scripserat Svida teste *πρὸς τῶν παρ' Ὀμήρου πηλὴν δὲ* commentarium in Odysseam.

Ptolemæus Evergetes Ægypti Rex, Aristarchum Grammaticum audivit & scripsit *ἱστορίων* (quæ Athenæus *ὑπομνήματα* appellare videtur) libros XXIV. Vide Vossium lib. I. Hist. Græc. lib. I. c. 18. p. 111 & cap. 21.

Ptolemæus hæreticus, ἀπείθισμα τῆς οὐαλεντίας σχολῆς ut vocatur & Irenæo præf. libror. adversus hæreses. Ejus Epistolam ad Floran. præf. vavit S. Epiphanius XXX. 7. Hujus potissimum Ptolemæi Valentinianismum ab Irenæo & Tertulliano impugnatum observat Dodwellus quem vide diff. ad Irenæum p. 318. seq.

Ptolemæus Hephestionis. Vide paulo ante Ptolemæum Chennum.

Ptolemæus Lagi, Ægypti Rex qui res Alexandri scripsit de quo diximus III. cap. 8.

Ptolemæus Medicus Erasistrateus. Cœl. Aurel. III. 8. Chronicar. p. 111. Incertum aliusne sit Medicus Ptolemæus Galeno laudatus & *Πτολεμαῖος ὁ Μενδήςιος τὰ Αἰγυπτίων ἀνέκαθεν ἱστορῶν* Syncell. p. 64. Ptolemæi hujus *Mendesii* sacerdotis Tatiano, Justino, Tertulliano Cyrillo Alex. laudati librum *πρὸς χρόνων* allegat Apio apud Clementem Alex. I. Strom. p. 320. & Eusebium X. 12. præf. 7. Neque valde antiquior fuerit hic Ptolemæus Apione, siquidem idem sit quem *ἐν πρώτῳ πρὸς Ἡρώδην & βασιλέως* laudat Ammonius in *μαῖσι*. Ita quidem doctissimus Vossius II. 5. Hist. Gr. Magis inclino in eam sententiam, Ptolemæum Ascalonitam ab Ammonio intelligi, quem & alibi laudat & qui Herodis Ascalonitis vis fuit.

In Morerii Lexico pro Ptolomée, *Medecin*, lege *Mendesien*.

Ptolemæus Naucratis Sophista cognomento Marathon, Herodoti auditor, sed qui ad Polemonem magis orationem suam conferebat. De eo Philostratus lib. 2. de Sophist. p. 591. seq. Ejus tamen Heraclide Lycio contentionem refert idem p. 608.

Ptolemæus Peripateticus cujus meminit Porphyrius in Plotini *Πλάτωνα* Utrum diversus fuerit à Ptolemæo Ascalonita, dubitare me non ni lib. III. cap. 11.

Ptolemæus cognomento *Pindarion*. Vide supra in **Ptolemæo** Alexandrino.

Ptolemus *Platonicus* qui scripsit in **Timæum** Platonis, teste Proclo.

Ptolemæum Philadelphum Regem, *Platonis* sectatorem vocat S. Hieronymus præf. ad quæstiones Hebr. in Genesin, in eo quidem quod & ipse instar Platonis unum DEUM colendum esse duxit.

Ptolemæus Philadelphus Philosophus Pythagoricus quem Beda lib. de Musica & ex eo Meursius p. 185, ad Nicomachum atque Jonsius p. 114. memorat, nullus fuit, Harmonicorum enim quæ ille Ptolemæus dicitur scripsisse, auctor fuit Claudius noster Ptolemæus, ut supra §. 12. demonstravi.

Ptolemæensis Philadelphus inter *Dipnosophistas* colloquens ab Athenæo inducitur, sed is à patria Ptolemaide Phœniciæ ita dicitur, ut Antiöchus Ptolemensis apud Marcellinum Comitem in Chronico. Itaque Jonsius male Philadelphum Ptolemaicum appellat, à Ptolemaide vero Ægypti dicuntur potius Ptolemaïtæ, ut notavit illustris Ez. Spanhemius diff. IX. de usu numism. p. 912.

Fuit & recens quidam scriptor Claudius Ptolemæus nobilis Senensis cujus libri sex Epistolarum Italice scripti exstant, quarum selectas Gallice transtulit Petrus Vidal Tolosanus, Paris. 1572. 8. Prætereo Ptolemæum Lucensem circa A. C. 1300. clarum scriptorem Chronici quod laudat Joannes Gerson de statu Ecclesiæ V. & N. T.

XVI. Cum Geographos supra cap. 2. persequeretur, annotavi nonnulla §. 10. de tabulis sive chartis veterum Geographicis, de quibus varia etiam observata esse video Petro Bertio in præfatione ad **Ptolemæi** Geographiam. Lubet igitur in præfenti ubi de Astronomorum principibus **Ptolemæo** mihi sermo fuit, similiter pauca quædam subjungere de veterum sphaeris globisque cœlestibus & aliis ejusmodi instrumentis Astronomicis, quibus interim utetur lector, donec oriatur alius me eruditior qui satisfaciat Clariss. Viri Jacobi Bernardi a) desiderio, ut Historiam Globi plenius atque exactius describat. De observationum quidem cœlestium antiquitate præclara sunt quæ disputavit magnus Gassendus

a) Nov. Reip. litterar. A 1699. T. 1. p. 471. *Quelques personnes curieuses souhaiteroient que quelqu'un fit l'Histoire du Globe, à peu pres comme on a fait celui du Calendrier, en montrant qu'on a été le premier inventeur, & quels ont été les progrès. Que si ce plan est trop difficile à remplir, on voudroit savoir du moins, qui est le premier inventeur des globes cœlestes & terrestres,*

lendus præf. ad Vitam Tychonis Brahej. Attigit hoc argumentum etiam Clarissimus Jaquelotus diff. 1. de existentia DEI adversus Atheos cap. 2. 2. Sed in præsentì unus mihi erit scopus propositus, veterum in reformandis coelestis machinæ imaginibus & instrumentis Astronomiæ industriam breviter perstringere.

Ut ab Hebraeis initium sumam, suspicari quis possit Regem Salomonem in templo suo duas illas insignis molis columnas ideo statuas singulis illis imponeret sphaeram sive globum, ut vocatur 3. Reg. VII. qui septem erat circumdatus circulis sive totidem planetarum orbibus id. 17. Confer 2. Paralip. III. 16. Equidem uti sanctum tabernaculum ita templum quoque referebat imaginem universi, unde ἐκπαράστασις τὸς κόσμῳ appellatur ab auctore Chronici Paschalis pag. 77. In hoc adytum sive sanctum sanctorum in quo manna gratiae, atque lex & Evangelii virga, providentiae divinae symbola erant. & DEUS super Cherubim apparebat, designabatur b) caelum νοητὸν, in quod ingressus est IESUS Hebr. IX. 12. 24. VI. 19. 20. Sanctum sive media pars erat, caelum visibile & ἅγιον κοσμικόν ut vocatur ab Apostolo Hebr. IX. 2. atrium quoque quod animalibus pariter & hominibus sacris profanis patebat sub dio, denotabat orbem terrarum. Mensa cum duodecim panibus totidem signa Zodiaci, quae mensa quoque Isiacae Aegyptiorum videtur significari. Mensa autem ipsa terram innuit quae duodecim signis dividitur. Vide si placet P. Fabrum III. semestrium p. 408. Candelabrum cum septem lampadibus referebat septem planetas : quatuor colorum colores, & ara quadrilatera, quatuor elementa. In libro Sapientiae IX. 8. non modo templum vocatur μίμημα σκηνῆς αἰτίας καelestίου, sed Apostolo Hebr. VIII. caelum ἀληθινῇ σκηνῇ, sed cap. 18. v. 24. libri Sapientiae etiam in ornatu Pontificis maximi fuisse affirmat οὐρανὸς καὶ κόσμος, quod disertius explicans Philo lib. de somniis p. 463. testatur eum iussu χιτῶνα ἐνδύεσθαι ὃ παντὸς αὐτιμίμημα ὄντα ἑρπύλλων, καὶ ἀστέρων γῆ καὶ κόσμου ἀνθρώπων καὶ τῷ παντὶ ἀνθρώπου. Lib. de profugio c. 1. ἐνδύεται δ' ὁ μὲν πρεσβύτερος ὃ ἐν λόγῳ ὡς ἐσθήτη τὸν κόσμον, ὁ δὲ νεώτερος ὕδατος καὶ αἵματος καὶ πυρὸς καὶ τὰ ἐκ τούτων ἐπιμαρτυρεται. Etiam Josephus Antiqu. Jud. 9. p. 86. de vestitu Pontificis maximi loquens singula mundi ἀπομιμήσειν καὶ ἀεικλιπώσιν τῶν ὅλων facta esse observat.

b) Confer Philonis & Josephi loca apud Grotium in Matthæum XXVII. 57. Cleopatra
Alex. V. Strom. p. 563, Cofinam Indoplevten lib. I. p. 113, II. p. 134 seq. III. p.
173, seq. V. p. 197. 200, seq. VII. p. 297. IX. p. 309, 318, Mcnaiffch bea. Hrathe
ciliatore ad Exod. XX, 9.

Ab Hebræis ad alios descendere juvat. In Achillis clypeo *ἄσπετος* à Vulcano insculptum narrat Homerus Iliad. 2. v. 478. seq. usque ad extremum libri, ad quem locum confer allegorias Homericas Heraclidis p. 467. seq. & qui Homerum imitantur, Euripidem Electra v. 455. seq. Nonnum Dionysiac. XXV. v. 38. seq. De Heliotropio in insula Syro meminit Homerus Iliad. 6. 403.

Circulum 365. cubitorum in Olamanduz Epitaphio monumento ab Egyptiis constructum & ad gradus annui cursus solis haud dubie respicientem memorat Diodorus Sic. lib. 1. f. 46. eversum ac disjectum à Cambyse.

Sphæram primus composuit Atlas teste eodem Diodoro lib. III. p. 193. obliquitatem signiferi addidit Anaximander, signa in eo Cleostratus. Vide Hardinum ad Plinii Hist. II. 8. T. 1. p. 148. Menagium ad Laert. p. 70 & Lambecium prodromi Hist. litterar. p. 132. ubi & de Museo quem primum *σφαῖραν μηχανήν* scripsit Laërtius in præem. quo de loco dixi lib. 1. c. 16. p. 103. seq.

Zonarum auctor Parmenides, ut ex Posidonii testimonio observavit Scaliger ad Manil. p. 320.

De Sphæra Callipi Cyziceni, Eudoxi Cnidii, Autolyçi Pitanæi & Sosigenis consulendus Simplicius ad Aristotelem de cœlo lib. 2. comment. 46.

Billari sphæram quam expugnata Sinope abstulit Lucullus, memorat Strabo XII. p. 546.

Pythagoras sedens & baculo sphæram monstrans occurrit in numismate Samiorum. Confer Laur. Begeri spicilegium Antiquitatis p. 10. qui p. 10. illustrat etiam Amorginorum numum, in quo Apollo cum sphæra & circino.

De gnomone & sciothere quem ad observanda æquinoctia & solstitia invenit Anaximander, vide Salmas. ad Solin. p. 623. seq. & Menagium ad Laert. lib. 1. sect. 119. & lib. 2. sect. 1. Ab hoc diversa horologia solaria, Metonis inventum. Scal. ad Manil. p. 229. Gassend. T. V. Opp. p. 376. 380. Justus Rycquius cap. 38. de capitolio.

Archimedes non modo librum scripserat *πρὸς Ἀρκεμήδην* quem laudat Carpus apud Pappum præmio libri VIII. sed etiam ipse composuit sphæram vitream qua miro artificio lunæ solis & quinque errantium motus illigavit. Dixi de hac sphæra lib. III. c. XXII. p. 552.

Eratosthene auctore in Porticu Alexandrina sub Ptolemæo Philometore positæ sunt armillæ ac regulæ ad notandos quotidie motus cœlestes, ut jam notatum Gassendo T. V. Opp. p. 378.

Mmm

Glo-

Globum cœlestem primus videtur construxisse stellis in eo notatis Hipparchus. Vide Plinium lib. 2. Hist. c. 26. Synesius quidem de dono Astrolabii p. 310. testatur Hipparchum primum docuisse σφαίρης Πιφανείας ἑξάπλων sive globosæ superficiei complanationem in figuræ diversitate proportionem rationum conservando eandem, quod artificium postea in planisphærio suo exposuere Ptolemæus, Jordanus &c. Idem Synesius auctor est Hipparchum illum παμπλασίως sedecim ἀστέρας in instrumento suo disposuisse, quo contenti fuerunt etiam Ptolemæus ejusque Ἀλδοχοί. Adde Gassendum T. V. Opp. pag. 378. seq. qui p. 375. Eudoxum putat esse primum qui partim Ægyptiæ partim Græcas imagines siderum repræsentari in globo solidave sphaeræ curavit, & pag. 379. Hipparchum Hypotheses tabulasque Astrologiæ idoneas primum condidisse, quemadmodum postea fecit Ptolemæus, & omne genus observationum de Planetarum motu & fixarum sive Stellarum monumentis collegit, sive propria industria emendavit, & addidit, ut hoc ipso capite demonstravi. Eudoxi sphaeram descripsit Aristarchus, ut Hipparcho pridem notatum fuit.

In Demetrii Polioretæ chlamyde intextum erat ἑκασμία καὶ τῶν κατ' ἔρανον Φαινομένων, teste Plutarcho in Demetrio p. 10. S. Menippus in pileo suo duodecim Zodiaci signa intexta circumtulit, teste Svida in Φαίος.

Posidonii Philosophi sphaeram celebrat Cicero 2. de nat. deor. c. 12. cujus singula conversiones idem efficiebant in sole & luna & in quinque stellis fixis, quod efficitur in cælo singulis diebus & noctibus.

Sphaeræ κρικωτῆς sive armillaris meminit Varro apud Gellium lib. 10. quem si placet vide.

Astris nomina imposita ex quintuplici ratione ut docet Schol. Hes. Arati ad v. 27. ἀλλὰ πέντε αἰτίας εὐλόγως ἦνενται τῆς ἀστρονομίας, καὶ ὁμοίῳ τὸνομα τῷ ἀστροῦ ὡσπερ ὁ σκορπίου. ἢ καὶ πύθωνος, ὡς ὁ πύθωνος δοκεῖ ἐπὶ τῇ ὀπίσθῃ & κυνὸς λυγρῶν οἱ χειρὶ καὶ κυνὸς. ἢ μυθικῶς, ὡς ἡ μεταβληθεῖσα Καλλιγνώστῃ ἀρκυν. ἢ καὶ πικρῶν, ὡς οἱ δίσκοι διδοῦναι. ἢ ἐκ τοῦ ἐπιστομῆ καὶ διδασκαλίας χάριν, ὡς τὰ πολλὰ τῶν ζωδίων. Honoris causa sideribus adscripta Ariadne, Coma Berenices, Cæsaris astrum, Antinoi &c. Sic ex Persarum lententia Orion erat Nimrod λεγόμενος. Chronicon Paschale pag. 36. Justinus Martyr pag. 67. πρὸς λέγοντες τὴν Ἀλεξάνδρην καὶ τὴν ὁμοίαν αὐτῇ κατηστελέσθαι λεγομένης, Homilia V. Clementin. §. 17. αὐτὰ καὶ γὰρ ζῆνός κατηστελέσθαι καλλιγνώστῃ. Jam ergo

piter Callistonem stellam fecit, quæ vocatur ursa minor, quamque Cynosuram appellant nonnulli. Neptunus in cælo collocavit Delphinum Amphitrites gratia: & Orionem ex Euryale Minois filia natam, propter matrem Euryalem astris donavit. Bacchus coronam Ariadne, Jupiter aquilam quæ in rapiendo Ganymede usus fuerat, ipsumque Ganymedem in Aquarii honore constituit, ac taurum honoravit ob Europam. Quin & Castorem, Pollucem ac Helenam Leda gratificans stellas fecit, & Perseum propter Callistonem, Virginem quæ & Dice ob Themis, Herculem propter Alcenam. Similiter nostra ætate Astronomi illustres sideribus intulere Joannes Hevelius scutum Sobiescianum, Gothofredus Kirchius Pomum imperiale, Gladios electorales Saxonicos, & sceptrum Brandenburgicum, ut videlicet in Actis Erud. A. 1684. p. 397. & A. 1687. p. 452.

A diversis gentibus diversa nomina sideribus data & diversae imagines impositae fuerunt. Sic alia nomina aliaeque imagines siderum apud Aegyptios, alia apud Chaldaeos, Persas, Indos, alia apud Græcos, alia apud Arabes denique. Vide Scaligerum ad quintum Manilii pag. 335. Ing. Gassendum T. 5. p. 375. Salmasium præf. ad lib. de annis Climac. Tho. Hyde in Hist. religionis Persarum pag. 390. Georgium Paschium *παραχρησθαι* in inventis novantiquis pag. 552. [editionis secundae, Jac. Gaffarellum in curiositatibus inauditis & Philippum Cæsium in Cælo Astronomico Poëtico. Hinc vanitas innotescit Astrologiae apotelesmaticae quatenus ex nominibus naturam siderum & effectus colligit. Præstat tamen vetera ac recepta semel nomina Græca imaginesque siderum retinere quam cum Joanne Baiero c) & Julio Schillero san-

Mmm 2 ctos

Gassendus in vita Peireskii ad A. 1628. Cum exemplum cæli Christiani à Joanne Bayero affecti & à Julio Schillero (Augustæ Vindel. 1627.) confecti allatum fuit, commendavit quidem Peireskius pietatem, quæ illi vulgaris Planetarum nominibus substituerunt propria Adami, Moysis, aliorumque Patriarcharum; insideruntque duodecim signis apostolorum vocabula, & astersimus ceteris aliorum sanctorum rerumque religiosarum nomenclationes, præter figuræ recens confectus conditaque nova de iis carmina: sed institutum non comprobavit pervertendi confundendique quicquid celestis notitia à memoria neque antiquissima respersum est in omnes libros. Quanquam serio non timuit, non propterea Astronomi universam illam astrorum nomenclaturam immutarent, quoniam illico perviderent nihil se inde adjuturi, turbari vero plurimum. Addebat perveiusus illos schematicissimos siderum, tametsi profanos, nihil officere Christiana pietati, cum & ipse olim observasset Vercellis hujusmodi imagines à mille & decentis annis fornicis impressas. Denique optare, ut quæ solers manus novæ istas calaveras, Vercellenses illas sua antiquitate commendabiles expressisset. Jo. Hevelius prodromo Astronom. p. 110. Licet Bayerus & ex eo Schillerus multo plures quam Tycho, & Reple-

ctos vel cum Erhardo Weigelio d) insignia principum substituere, ne tota ratio astronomiæ perturbetur & omnia omnium superiorum Astronomorum scripta inutilia reddantur. Magis ferendum est, si fortassis parum utile vel necessarium Wilhelmi Schickardi viri recti præstantissimi institutum, qui in Astroscopio suo veteribus nominibus & imaginibus servatis novas ex sacris indidit significationes, ut eiv. Gemini sint Jacob & Esau: Pisces, duo illi quibus CHRISTUS quinquæ millia virorum pavit &c. Mutavit tamen & ipse pleraque, ut Boote v. g. suggerit Nimrodum, pro Hercule Simfonem, pro Cassio Bathsebam ac similia. Video etiam simile quid jam pridem in mente venisse Bedæ presbytero, qui in carmine quod incipit *Mira prorsus* *horum & sava dementia* T. 1. pag. 417. duodecim signa Zodiaci in Christianum trahit. Sic fuere jam olim quidam dies hebdomadæ, quos nollent denominari, quod hæresibus etiam adscriptis Philast. cap. CXI. sed svaderent ea (ita Campanella in tractatu de Monach. Hispan.) à septem sacramentis appellari, & menses à duodecim Apostolis, quod factum videre est in fastis sacris Ambrosii Novidii Fracastor. Paulo III. Pontifici, & elegiaco carmine ad Ovidii imitationem conscriptis. Rom. 1547. 4.

Neronis præcepta cœnationum rotunda, quæ perpetuo in æ noctibus vice mundi circumageretur. Sveton: Nerone c. 31.

Σφαῖραν καλὰ μὲν five ex culmis aheneis πρὸς τὸ τῆς γῆς μέγεθος καὶ πεποιθὲν memorat Lucianus in Nigrino T. 1. p. 21. Galenus in usu partium T. 1. edit. Basil. p. 522. ὡς περὶ τὸ οἱ τὰς τῶν πλανητικῶν ἀστρονομικῶν περιόδους μετρίως διὰ τῶν ἀρσένων αὐτοῖς δεχθὲν κινήσεως ἐνδεδότω. Euseb. X. 28. phyrus de anima ad Boëthum Sidonium apud Euseb. XI. 28. p.

plerusque illas exhibuerunt, nihilominus reliquis omnibus minime fidendum, sed tantum plane fundamentum longitudinis & latitudinis indicaverint. De qua re tui mihi persuadeo, quod maximum partem fixarum exceptis Tychonicis non a oculo rudiori Minerva tantum delineaverint. --- Figura Bayeri nihil aliud præstat quam quod totum caeleste negotium perturbent, & quod omnes stellas quæ in sinistram sunt constituta, ad dextram appareant. Bayerus enim ordinem starum inconfid. rare plane invertit, ex quo Catalogi omnium auctorum confunduntur, & lectores perturbantur, cum nullam stellam debito nomine, sed per litteras sequuntur radi. fissimum, denotant. Confer eundem Hevelium in introductione in Deventum Sobiescianum p. 10. seq.

d) Vide Acta erud. A. 1688. p. 451. & Georgii Paschii inventa novæ antiqua p. 54. tom. secundæ.

tion. αὐθροπὸς ἐπενόησεν ὅτι τῆς συνόδου τῶν ἐπὶ αὐτῷ τῶν κινήσεως δημιουργῶ-
νται 24 μνησθημάτων τὰ ἐν ἑαυτῷ μιμνήσκονται.

In numis frequentissimum est Imperatores à Cæsare usque, Re-
gesque ac principes cum globo in manu conspici, potestatis denotandæ
causa. Interdum etiam cum globo duplici, ut Imperium significetur in
orientem & occidentem, v. g. in numo Commodi apud Rubenium LL.
51. vel cum triplici ut Europæ Asiæ Africæ imperium denotetur. Ita in
numo Augusti apud eundem XV. 18. Idem Rubenius victoriam sphæ-
ræ cœlesti insistentem exhibet X. 13. quemadmodum Romam Deam
cum hasta & orbe in manu. LXIII. 15. Etiam in imaginibus Impera-
tores sive sculptis sive pictis constat globum manu gestare. De sculpta
 imagine locus est insignis Ammiani XXV. 10. *Nam & Maximiani statua
 Cæsaris quæ locata est in vestibulo regia, amisit repente spheram arcam formatam in
 eundem poli quam gestabat.* De Justiniani statua equestri Codinus & Svi-
 tes: *καὶ τῇ μὲν δεξιερᾷ χειρὶ φέρει σφαῖραν ἐμπιπτηγόναν ἔσσυρῶ ἐν αὐτῇ.*
Confer Marqu. Freherum in notis ad Petrum de Andlo II. 6. & doctissi-
mum viri Christophori Becmanni notitiam dignitatem illustriam IV 4.

In palatio Farnesiano Romæ exstat statua Herculis circa Com-
modi Imp. tempora ut videtur sculpta sustinentis globum cœlestem si-
milibus insignitum de quo adscribam hæc Francisci Bianchini viri erudi-
tissimi in historia Universalis ex antiquis monumentis confirmata Rom.
1793. 4. p. 369. *Nel palazzo Farnesiano in Roma si conserva una statua anti-
ca d' Ercole da pochi bene osservata, abbenchè sia uno de più cospicui monumenti di
 antichità, perciocchè sostiene il globo celeste che dal sito delle costellazioni rispetto à
 punti de' solstizi e degli equinozi si conosce lavorata à tempi di Commodo, intorno
 alla quale fu lavorata, siccome ci fece avvertire il celebre Astronomo Regio signor Cassi-
 ni nell' osservarla, che ei fece l' anno 1695. quando ci portammo insieme à ve-
 dere quel nobile monumento di antichità. Misurò il luogo della prima di ariete, il
 quale cadeva nel decimo grado del segno che porta lo stesso nome. L'occhio del Toro si
 vede collocato 40. grado lontano dal principio di cancro con situazione assai pros-
 sima all' osservata dal Tolomeo in quel secolo de' gli Antonini in cui crediamo lavorata
 la statua. Il capo dell' ano de due Gemelli che precede detto Polluce ed Ercole, non
 tocca il punto del tropico estivo, ma vicinissimo è à toccarlo, e dimostra di rimane-
 re circa al 29. grado di **II**, la dove à ad nostri è passato al 19. del segno
 frequente. Richiederebbe un trattato à parte quella ingegnosa scoltura, e forse
 un giorno l' otterrà per sodisfazione de' gli eruditi. Singulare de globo hoc
 dissertationem pollicetur auctor præstantissimus p. 571.*

In numo Juliae Masæ quæ Juliae Domnæ Severi Imp. uxoris
 fuit, universa duodecim signa Zodiaci eleganter expressa cernuntur
 apud Patinum introduct. in numism. cap. XVII.

In Anthologia Epigrammatum lib. V. p. 516. legitur Epigramma
 εἰς μινωῶρον ἔχον τὰ δώδεκα ζώδια, sive in mentem in qua planetae de-
 scripti cum duodecim signis in Zodiaco;

Κρύψετο πύλον ἔτι ὅπη Φαίδοντα σελήνη
 Δέρεται, αὐτῶπων πικρὰ λυγρὴ Φαέων.
 Ἀπλανεῖς, δ' ἐκάπερτε, καὶ αὖτις ἰόντες ἀλήτη
 Ἀδρομέης γαίης πᾶσαι ἄχρσι τύχην.

Videndus etiam Leontius de compositione sphaeræ, & Proclus ac Be-
 bellis de sphaera, Svidas in ξηρόλαφος ubi memoratur θῆσις ἀστρονομίας
 ἐπὶ Διᾶρκέσσαι posita sub Imp. Severo. Synesius Pazonio muneri
 Astrolabium offerens, Astronomiam p. 309. vocat περὶ σχεῖς περιθῆναι
 ἀπορήτης Θεολογίας, congruentem trajetum ad reconditam Theologiam.
 Astrolabium vero ipsum ἀστρολάβιον πύγμαλον ἔκ κοσμικῆς πλάτης, cavum
 gento, à Synesio excogitatum: Διανοίας μὲν ἔργον ἐμῆς οὐκ οὐκ σκεπ-
 τῆς σεβασμιοπικῆς διδάσκαλος, (Hypatiam intelligit) χειρὸς ἢ τῶν κα-
 εἰς δημιουργίαν δέχεται τῆς δόξης. Huic astrolabio stellas diversarum
 magnitudinum suo quasque loco inseruit, addiditque solido anti-
 χροστῇ στερεῇ descripta in vacuis locis sub circulo antarctico posita
 Epigrammata, quorum unum ita sonat:

Ὀὐδ' ὅτι θνατὶς ἐγὼ καὶ ἐφάμερ, ἀλλ' ὅτι ἀσπρὸν
 Ἰχνεύω πυκνὰς ἀμφιδρόμους ἑλικας,
 Οὐκ ἐπ' ἑπτάκαισιν ἡμέραις περὶ, ἀλλὰ περὶ αὐτῇ
 Ζηνὶ διοτρεφείας πικρὰ λυγρὰ ἀμβροσίης.

Alterum ipsius est Synesii, atque ita se habet:

Ἡ σφίγη τίβιν εὐρεν ἐς ἑρᾶνον, ὃ μέγα θαῦμα,
 Καὶ νόον ἐξ αὐτῶν ἤλθεν ἐπικρατίων.
 Ἡνίδε καὶ γὰρ σφαίρας ἑπτάδεσσιν ὥσπερ
 Ἰσται ἢ κυκλα πικρὰς ἐκ ὁμαλαῖσι τίμει.
 Σκέπτετο τείρεα πάντα πρὸς αὐτοῦχα τῆς ἐπὶ Τιτᾶς
 Νύκτα πλαντύνει καὶ φάσιν ἐρχόμεναι.
 Δέξο ζωδιακῆς λοξώσεως, καὶ σε λίσσῃ
 Κλεινὰ μισσημβριανῆς κέντρα σπηλίσσεως.

Confer Bedam in libello de astrolabio T. I. Opp. p. 394. seq.

Nescio an hoc loco referam illud Chosrois ab Imp. Heraclio eversum, mirandum certe, etsi non magis forte huc spectans quam illud Salmoni. Ita vero de Chosrôe Jo. Tzetzes Chiliad. I. hist. 66.

Ἐν ταῖς ὁράφοις ἕρπον' ἔχων πλῆθυνδ' αὐτὰ
Ἐξ ὧ βρονταὶ καὶ κέραυνοι μηχανητοὶ καὶ ἑμβροὶ
Ἐσιωμένων πρὸς βίαν ἐρρήγυντο πρὸς τὰ μὲν.

Fertur etiam Sapor rex Persarum machinam cœlestem mirandi artificii habuisse, atq; ut ad recentiora tempora descendam, Gajafadinus Turcarum Imp. Friderico Imperatori tentorium misit mira arte ita instructum, ut sol & luna in eo facti cursum suum recte observarent, & horæ tant noctis quam diei recte indicarentur, ut è Trithemii Chronico Hirsingensi notavit Spondanus ad A. C. 1232. Vicissim Ferdinandus I. Imp. ad Solimannum misit globum cœlestem insignem argenteum cum memineret Jovius ac Sabellicus. His adde quæ Cardanus sub extremum libri XIII. de subtil. *Hinc soles, astra lunaque ementito cœlo, qua Nicolaus Piccius vir splendidissimus omnique scientiarum nobiliorumque artium genere præcipuus representavit coram Philippo II. Hispaniarum principe. Vidimus solem splendens in sereno collucentia, latentia artis nubibus, bebetata candidis, motum cum fide ac cum tempore representationis fabula congruentem. Ibi saphiros, chrysolithos verasque pyropos lumina vitreis abscondita dodecaedris icosaedrisque nativo vitri colore mentiebantur. Edidit scena tonitura, cum etiam naues velut in mari ferro ac fluctuari videres.*

Ansam hincumpfit vir egregius atq; ingeniosus Joannes Valentinus Andreæ in Apologis suis manipulo I. Apologo 10. Campanellæ libellum quo Monarchiam universalem, tot millium sanguine jam constantem chimæram, Philippo Hispaniæ Regi ominari voluit, ejusque irritum consilium hoc adumbrandi: *Thomas Campanella, insignis artifex, Archimedeæ machine emulatione avroma monarchicum fabricavit, quo motus solis ab Occidente orientis ingeniose representaretur, idque Philippo II. Hispano &c. cœlestium gentium pio parenti, inter totius Orbis monarchas potentissimo, Numine DEI electo ad sparsa imperia congreganda &c. dedicavit. Jucundum utique spectaculum, cum Gallia, Germania, Italia, Anglia & per similes rotule sese mutuo insigni artificio exciperent, & puniceum illud Solare corpus supra horizontem elearent. Id opus Indico auro fulgidum & Morpheï penicillo va-*

710

*ric pñtum, cum ad Magnum Mundi Monarcham Albani & similium aliquot munda-
rio deferretur, cum importunum mare Anglicum vix evasisset, nescio quo infen-
rbeda, qua vehebatur, in medio Belgii corruit, opusque inastimabilis pretii perfrigit.
Qua ministrorum negligentia supra modum irritatus Philippus, cum frustra
dui orbis artifices implorasset, justo dolori decentique pudori aliquamdiu indulgen-
tandem in summi artificis DEI sapientissima machina acquievit.*

Sinenfium Observatorium Regium Nanquinenfe una cum
strumentis sphæra, globo, quadrante, sextante &c. antiquis &
præstantioribus * novis, Jefuitarum industria additis descriptum
est in Ludovici de Comitibus memoriis de regno Chinenfi, pag. 91. seq.

De observatorio insigni Parisiensi Christianiffimi Regis
Baptistam du Hamel in Historia Regiæ scientiarum Academiæ lib.
IX. & Peraultum ad Vitruv. lib. k. cap. 2.

Ex iis quæ recentiorum ingenia in hoc genere elaboramus
lebranda sunt inprimis Tychnis Brahei admiranda instrumentis
bus ad observationes cœlestes usus est & quæ singulari volumine
pulcherrime ligno descripta exstant. Tychonem etiam vicit
Hevelius, cujus machina cœlesti sive opere duobus in folio
bus instrumenta ejus Astronomica describente nihil unquam
& admirabilius sol adspexit. Utriusque Tychonis & Hevelii
quoque factum est ut longe plura hodie sidera numeremus &
curatius noscamus quam Astrologi veteres.

Idem Tycho præter alia Globum cœlestem ex orichalcum
dit diametro sex pedum, in cujus horizontis ambitu hæc verba
litteris inculpi curavit: Anno à CHRISTO nato MDLXXXIII. regnante
nia Friderico II. hunc cœlesti machina conformem globum, in quo affixa sũt
ra sidera cœlitus organa deprehensa suis quæque locis ad amussim representan-
rantiumque stellarum per hæc apparentias pervestigare decrevit, Cuius
rationem eam capiunt mechanio opere patefacto TYCHO BRAHE O. E.
feris F. F.

In prægrandem sphæram duplicem, Ptolemaicam alteram
ram Copernicanam à Gvilelmo Blæu constructam legi possunt
grammata bina Casparis Barlæi T. 1. poem. p. 482.

* In his est globus astrifer 2000 librarum, quem vel puer nullo negotio vertit
omnem altitudinis gradum attollit. Vide Illustris Leibnitii novissima Sinesis

Sphæra mobilis insignis oblata Regi Galliarum Ludovico XIV. à Martinoto & Hayo celebratur in Ephemeridibus Parisiensibus A. 1701. p. 364. & in Dombensibus sive Trivultinis ejusdem anni p. 358.

Globos cœlestes & terrestres admirandæ magnitudinis ac structuræ vidit recens ætas Anglicanum a) Comitum de Castello Mainæ, Gottorpiensem auctore b) Adamo Oleario, Norimbergensem Erhardi Weigelii c) *Ὁ μακροβύτη*, Augustanum Christophori Tresleri & Patisiensis d) Vincentii Coronelli, diametro quindecim pedum, oblatus Regi Galliarum à Cardinali Estræo. Prætereo planisphæria Pardyesii, Casini e) Fabri, f) Insulani g) &c.

De Georgii Christophori Eimmarti Astronomi Norimbergensis Sphæra armillarium fere pedum altitudine, tota ex orichalco, secundum hypothesein Copernici ita composita ut omnes ac singuli planetæ virtute solius cochleæ perennis promoti quisque periodum suam propria orbita decurrat, vide Clariss. Wagenseilii librum de Norimbergæ p. 155.

Cornelii Drebelii quodque acutissimi Germani organum perpetuum haud prætereundum, quod his verbis laudat Joannes Daniel Major ingenio errante cap. VII. *Perficacissimus vero etiam Drebbelius ille Mathematicus varii generis insolentiorum Machinator insignis, post Archimedem fere æque, ausus est elaborare à se liquore spirituofo mirabile opus agitante simulacrum præter se per artem effingere, in eoque ob arcanum consensum spiritus istius cum æthere non minus planetarum sphaeras atq; circuitus quam anni, mensium, dierum horarum mensuras ac differentias Jacobo primo magno Britannia Regi exhibere. Eandem admirandam machinam eleganti epigrammate celebravit magnus Hugo Grotius p. 320. Poëmatum. De Adolphi Balduini sole artificiali perpetuo*

N n n

petuo

Vincentius Coronelli Epitome Cosmographica lib. 3, Acta Erud. 1694. mense Julio pag. 333.

Olear. *Perfische Reise-Beschreib.* pag. 626. Jo. Dan. Major ingenio errante F. b. seq. Morhofii poemata p. 514. & Georgii Paschii inventa novantiqua. p. 555. seq.

Weigel. *idea Mathes. universæ* p. 75. seq. & 81.

Ephemerides Paris. A. 1704. p. 1040. seq.

Ephemerid. Paris. 1681. p. 252.

id. A. 1702. p. 263.

id. 1700. p. 140.

petuo mobili vide Ephemerides Paris. A. 1682. p. 68. & de nescio cujus artificis machina duplici quæ exstant Parisiis in Bibl. Regis Galliarum altera Eclipsis cujusque locus & magnitudo, altera motus situsque planetæ cujusque in cœlo qualem secundum systema Copernici, tempore quovis desiderato habuit vel habebit, facile ad oculum monstrari potest.

Tuborum sive telescopiorum usum, quorum ope tot veterum incognita recens ætas in sideribus observavit, alii Jacobo Metio, Galilæo de Galilæis, alii ut Petrus Borellus Zachariæ Joannidi (Vossio i) tribuunt, alii denique Cornelio quem jam memoravi Dioptrio, vel Jo. Baptistæ Portæ aut Rogero Baconi. Sane Hieronymus Fracastorius in Homocentricis pag. 18. notavit *majora omnia propinquiora si quis perspiciat per duos specilla ocularia altero alteri superposita* congruit invento Eustachii Divini relato in transactionibus Philosophicis Anglicanis T. 1. pag. 626. De Gerberto autem qui inter Pontifices Romanos Sylvestri II. nomine clarus est, apud Dithmarum Mergerum lib. VI. Chronici pag. 399. in edit. Illustris Leibnizii scriptorum veterum Brunsvicensium legas eum optime calluisse astronomia, cursus discernere & Horologium fecisse *considerata per FISTULAM* *dam stella nautarum duce.* Cum ejusmodi fistula sive tubo immo Claudii Ptolemæi sidera contemplantis in verustis Codice reperit Joannes Mabillonius, ut supra pag. 411. jam annotavi, sed vitæ ætas fuisse illas veterum fistulas non constat, quas forte alii recipiunt pro dioptris k) vitro vacuis, quibus & ipsis visum juvenis radios oculi in unam rem intentius collectos perinde ut tuba flammæ vocem, notum est. Sed tempus jam est ut missis hisce ad telescopii stram pertexendam redeamus.

CAL

h) Voss. de scientiis Matth. pag. 261. Menagii Origines Gallicæ in Junctura léc, G. Paschii inventa novantiqua pag. 523. seq. Wotton reflect upon ancient and modern learning chap. 15.

i) Petrus Borellus de vero telescopii inventore.

k) Confer Vignolii Marvilli Misc. Historico litter. T. 1. pag. 177. & H. Vossii de Microscopiis & tubis vitro carentibus.

CAPUT XV.

De PAUSANIA & POLYÆNO.

Pausania Cappadocis atas & alii hoc nomine. 1. Scripta quæ exstant. 2. Deperdita. 3. Eorum quæ exstant editiones. 4. Index scriptorum & Pausania allegatorum. 5. Polyæni scriptoris atas & eo nomine plures alii. 6. Ejus Strategemata. 7. Editiones. 8. Deperdita scripta.

I.

PAUSANIAS Cæsarensis Cappadox, non diversus ut videtur ab eo quem ἀπὸ τῆς Συρίας σοφιστὴν vocat Galen^{a)} III. 14. (edit. lat. 10.) de locis affectis, ubi se cum eo κατὰ τὸν αὐτὸν locutum esse testatur. Constantinus vero Porphyrog. Lib. I. c. 2. p. 12. vocat Pausaniam Damascenum. Auditor fuit Herodis Attici^{b)} ipse discipulos habuit Ælianū^{c)} de quo infra, & Aspasiū. d) Quod addit Philostratus, Pausaniam unum fuisse τῶν ἑκατόκων, ex alio ejus loco in vita Sophistæ Adriani p. 582. intelligitur, nimirum fuisse illum unum ex decem Herodis Attici auditoribus familiarioribus, qui præter lectiones quas communes omnibus habebat audiverunt eum statim tempore ad clepsydram dicentem. Ita enim

Nnn 2 intel-

a) Galeni verba sunt: Πausanίας ἔν ἀπὸ τῆς Συρίας σοφιστὴς εἰς Γάμην ἀφικόμενός ποτε τῶς μικρῆς δύο δακτύλους τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ ἑ μέσῃ τὸ ἥμισυ δυσανασχετῆς μὲν ἔσχεν τὸ πρότερον, ὕστερον δὲ καὶ ἀνασχετῆς, κακῶς θεραπευσάμενος ὑπὸ τῶν ἰατρῶν. Ἐπεὶ δὲ ἐγὼ θεραπεύσαμεν αὐτὸν ἡρώτων &c. Eundem hunc esse Pausaniam cum nostro non dubitat Jonsius p. 16. de scriptoribus Hist. Philos. Sane noster in Syria per aliquod tempus versatus esse videtur, & Stephanus Byz. Syriaca ἐθνικά diligenter ἐ Pausania repetit, testatur quoque eum de Antiochiæ scriptum scripsisse. Alius fuit Pausanias Medicus cui Empedocles Physica sua inscripsit, Laert. VIII. 60. Hujus Pausaniæ una cum Empedocle mentio apud Galen. libro & capite 1. Therapeut. Alius Pausanias Medicus junior ad quem scripsit Alexander Magnus teste Plutarcho in ejus vita p. 689. Alius Pausanias Lacedæmonius, cujus περὶ Ἑλληνιστῶν, Λακωνικῶν, χρονικῶν, περὶ Ἀμφικτυόνων. περὶ τῶν ἐν Λακωνίᾳ ἐσθλῶν memorat Svidas, idem forte cujus Τάξις laudant Arrianus & Ælianus. Omitto Pausaniam belli Medici fulmen de quo Thucydides, Nepos &c. & Pausaniam interfectorem Philippi Macedonis de quo Justinus. Pausaniam denique cognomento Λάκκων de quo Gæthanae jocus apud Athenæum XIII. p. 578.

b) Philostr. 2. de Sophist. p. 590. Svid. in Πausan.

c) Philostr. p. 619. d) Svid. in Ἀσπασ.

intelligenda verba ἐπισπίζοντο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλειψύδραν συμμενη-
 τρημένην, quæ ut multa alia haud cepit latinus interpres. Quotiam
 vero hoc interioris admissionis auditores monuerat Herodes τὸ μὴ
 πότε καὶ ῥὸν ἀνέναι, ἀλλὰ καὶ πὶ Πρωτοδράζεν τῷ οἴῳ, hinc factum ut illi
 κλειψύδρις participes teste Philostrato vocarentur per jocos ὁψώνη, in
 quibus ob auscultationis vel studii assiduitatem esset interim sitientium
 Heodis Attici sapi⁹ mentionem facit Pausanias, etsi quod mirum
 quam eum * præceptorem suum appellat: Testatur autem in Act. p. 574.
 Herodem in uxoris defunctæ memoriam Odeum magnificè
 Athepis exstruxisse, idque se in Atticis non memorasse, quia cum
 scriberet hoc nondum fuisset ædificatum. Eliaca priora p. 371. 372.
 mat se scripsisse anno post Corinthum Coloniam deductam 217.
 Corinthum instauravit Julius Cæsar anno postremo vitæ, urbis 740.
 de 217. habes annum urbis 927. M. Aurelii Antonini 14. quæ respicit
 Anno CHRISTI, 174. Sed eo tempore jam ætate provecutus
 credibile est, & jam sub Antonino Pio claruisse, quoniam lib. 1.
 Hadriani Imp. quoque faciens mentionem eum sua ætate laudat
 gesisse scribit, καὶ κατ' ἐμὲ ἤδη βασιλέως Ἀδριανῆος τῆς πρὸς τὸν Ὀδῆον
 ὁπλὶ πλεῖστον ἐλθόντος, καὶ τῶν δεχομένων ἐς εὐδαιμονίαν τὸ μέγιστον
 παραχομένων. Iter fecit non per Græciam modo Macedoniam
 Italiam sed per maximam etiam Asiæ partem ad Oraculum usque
 Hammonis. Etiam in Palæstina verlatum se fuisse & Jordanem
 re mortuum vidisse testatur. Declamator fuit promptus & ingenuus
 etsi Cappadocum more e) male pronunciaret, neque si
 elegantia aut luce satisfaceret delicatis Atticistarum auribus. Græcus
 cum quoque eruditum & rerum non ignarum humanarum, sed
 stitiosum quandoque ac credulum scripta testantur. Obiit Roma
 modum senex, ut Philostratus auctor est.

* Sic nec Platonem Aristoteles, nec Socratem Plato. Sylburg.

e) Hinc Epigramma, Kühnio etiam laudatum, ex Antholog lib. 2. p. 254.

Θάλλον ἐν λευκῇ κόρακις πηνάς τε χελώνας
 Εὐρέην, ἢ δοκίμον Ἰήτορα Καππαδόκην.
 Rarius alata testidine, varius albo
 Invenias corvo Rhetora Cappadocem.

f) Philostratus p. 590. 591. Confer Sylburgii ad Pausaniam observationes p. 10.
 edit. Lipsi. Abraham Lœscherus in præf. Quamquam autem multa essent
 qua aut tenuiter à me aut minus eleganter sunt dicta, tamen in tam abhærenti
 qua involutus est Pausaniam sententiarum brevitate, in tanta verborum visum
 tanta etiam rerum ambiguitate, venia me esse dignum, non odio aut calumniæ.

II. Exstat hujus ut cum viris doctis mihi persvadeo Pausaniæ (sicet præstantissimus Gesnerus Pausaniam Laconem maluerit αὐτό-
 ρημ) Ἑλλάδος περιήγησις *Descriptio Græciæ*, summo studio persequens tum
 alia ἀξιωματικόν τε, tum templa præcipue & ædificia insignia, statuas, fœta,
 imagines, ludos, donaria & quæcunque in locis singulis spectatu & scitu
 digna sese offerebant. Vere quoq; notavit Abraham Lœscherus à Pausa-
 nia referri status rerump. Imperiorū successiones, Regum familias & res
 præclare gestas, etsi in prioribus illis quæ dixi plus ut videtur operæ po-
 nerit scriptor ut inter doctos constat accuratissimus : g) *Accuratissimus ad fastidium*
statuarum Diu dedicatarū enarrator. h) Complectitur autem hoc opus

I. Ἀθηναῖκά i) in quibus sunt λόγοι Ἀθηναῖος, Σαλαμῖνι, Μεγαρικὸς & ap-
 pendicis loco Ὠρωπικός.

II. Κορινθιακά, in quibus λόγος Κορινθιακός, Σικυωνίος k) Φλιάσιος,
 Αργολικός, Επιδάυρι, Αἰγινᾷ, Τροιζήνι.

III. Λακωνικά, quæ auctor ipse Σπαρτιατικὸς λόγος appellat pag. 462.
 edit. Lips.

IV. Μεσσηνικά, quibus appendicis loco subjiciuntur λόγος Ἀσινᾷ,
 Μεθωνικός, Πυλικός.

V. Ἑλιακῶν α, β'. In quibus multa etiam de ludis Olympicis, &
 in Eliacis posterioribus. λόγος Λετωναῖ quem Pausanias ipse me-
 morat p. 412. Male Simlerus affirmat à Stephano laudari librum

XI. Pausaniæ ἰλιακῶν.

VII. Ἀχαϊκά in quibus λόγος Ἀχαϊκός, Δυμαῖ, Πατρύς, Φαραῖ,
 Αργυραῖ, Αἰγειραῖ.

VIII. Ἀρκαδικά in quibus λόγος Ἀρκαδικός, Μεγαλοπολιτικός, Μεθυ-
 δρεὺς, Φιγαλεὺς, Τεγεατικός.

IX. Βοιωτικά in quibus λόγος Πλατῆνικός, Θηβαῖκός, Ὀρχομένιος, Χαιρωνεύς.
 Φωκικά.

Hoc opus Pausaniæ, adscripto librorum numero passim à Step-
 hano Byzantino allegatur, ut ex indice scriptorum à Stephano laudatorum
 quem supra p. 73. exhibui patet. Et pleraq; leguntur etiam hodie in illis
 quos Stephani codices designant libris. Si in aliis aliquando leguntur, ut
 quæ Stephanus in σκοπιά ex Pausaniæ decimo laudat, exstant in libro ter-
 tio, malim equidem corruptos Stephani codices causari, quam cum do-
 ctissimo Kühnio mihi persvadere quod Stephanus λόγος πινiores in At-
 ticis & Corinthiacis computaverit, atq; adeo Λακωνικά pro decimo λόγος
 recte habuerit.

Nnn 3

III.

g) Laur. Begerus T. 1. Thesauri Brandeb. p. 284 h) Petrus Faber III. semestr. p. 52.

i) Auctor ipse συγγραφήν Ἀθήναια vocat p. 231. & 574. edit. Lips.

k) Σικυωνίαν γραφήν vocat Pausanias p. 230.

III. Scripta deperdita Pausaniae sunt:

1. Opus in quo de rebus Asiaticis, Syriacis, Phoeniciis egerat Pausanias, cuius librū sextū videtur allegare Steph. Byz. in *Μαλαμμία*, & quod respicit idem in *γάββα*, *γάλα*, *δῶρ* &c. Confer Vossium II, 14. de Hist. Græcis, & Sylburgium in notis ad Pausan. p. 941. edit. Lips.
2. Pausanias ἐν τῷ περὶ Ἀντιοχείας. Steph. in *σελευκίᾳ* &c. Tzetzes Chil. VII. hist. 118. ὡς Πausanίας γράφει περὶ Ἀντιοχείας κτίσιν. Stephanus Segvierianus p. 329. edit. Berkelii : Πausanίας ᾧ ἐν τῷ περὶ ἰδ. αὐτῆς κτίσει.
3. Declamationes sive μελέται. Philostratus 2. de Sophist. p. 591.
4. Περὶ συντάξεως liber. Svid.
5. Προβλημάτων βιβλίον α. id.
6. Ἀπὸ τῶν ὀνομάτων συναγωγή opus copiosum nostri an alterius Pausanias laudatum Photio Cod. CLIII. Scholiastæ Apollonii ac Thucydidi & Eustathio ad Homer.

IV. Editiones Pausaniae.

Græca Aldi Manutii, singularum paginarum summis marginibus commentum cuiusque adscriptum habens. Venet. 1516. Marcus Musurus Cretensem, Episcopum paulo post Ragusanum, qui Jano Lascari librum inscripsit, opus, ut vere Aldus, *antiquæque eruditionis thesaurum continens*. Hac editione multis annotationibus MSS. If. Casauboni referta usus est Clariss. Kühnius, illa Joannis Bourdelotii, qui & ipse notas in Pausaniam promissas animadvers. ad Lucian. T. 1. p. 549. 789. & alibi.

Latina. Attica & Corinthiaca ex versione Domitii Chalderini Vossii, à Jo. Oporino emendata Basil. 1541. 4.

Pausanias integer ex interpretatione Abrahami Læscheri. Basil. 1556. Dicitur esse liber Joanni Jacobo Fuggero, neque * Græca habet, notas quoque nullas Læscherus addidit, exceptas in margine conjecturas.

Romulo Amaseo interprete, qui librū inscripsit Alex. Farnesio Cardine Epistola data Romæ 1547. Prodiit Florent. 1551. apud Torrentium. Ex Amasæi versione per Frid. Sylburgium recognita. Francof. Wech. 1624. 8.

Stephani Nigri observationes in Pausaniam memorans Gesnerus in ejus Dialogos Mediol. 1517. excusos, de quibus præstantiss. nius præf. in Pausan. Præter dictum codicem mecum etiam com-

* Emendanda itaque Bibliotheca selecta V. C. Jo. Clerici T. XI. p. 153.

sunt Dialogi Stephani Nigri à Cl. Nicasio Divionensi, viro ad litteras provehens maxime strenuo. In eo libro reperi totius Pausania compendium, & unius alteriusque loci variam lectionem: quamvis alias mendosa quædam sedulo viret auctor ille, ut Ulysses Sirenum cantus & Circes pocula.

Græcolatina 1. ex Guil. Xylandri recensione qui Aldinam editionem Græcam plurimis in locis emendavit, & notas quoque, sed quæ initio Eliacorum priorum deficiunt, addidit. Adjuncta est separatim Amulæi versio latina à *Fridérico Sylburgio* plurimis locis emendata, una cum ejusdem Sylburgii notis, indicibus locupletiss. & dissertatione de Grammaticis Pausaniæ anomalis: tum descriptio Græciæ è Strabonis epitome, Ptolemæo ac Plinio, cum annotationib⁹ ejusdem Sylburgii, in quibus p. 505. (edit. Lips. p. 918.) etiam habetur *Cyrianoris Sophopedii* Sylburgio sciscitanti communicata explicatio numerorum sive notarum in Geographia Ptolemæi, ex qua patet numeros ibi minutorum in gradibus longitudinis & latitudinis constare quinariis, ita ut ex duodecim quinariis velut totidem partibus assis compleatur unus gradus sexaginta ut vulgo numerantur minutorum. Francof. 1583. fol. apud hæredes Andreæ Wecheli.

1. Hanoviensis A. 1613. fol. superiorem ex assè referens nisi quod versionem latinam per singulas paginas * adjunctam exhibet, typis itidem Wechelian.

3. Lipsiensis, nitida & perquam emendata, quæ superiorem totam continet, sed ita ut variis nominib⁹ præster, quia non modo in capita divisa est & argumenta libris præfixa habet, notasq; Sylburgii & Xylandri cuivis paginæ substractas, sed & textum Græcum à præclaro Viro *Joachimo Kühnio* Argentoratensis tum Academiae lumine castigatorem, cum eruditis ipsius animadversionibus. Usus est Kühnius, ut jam dixi, Aldina editione à *Causaubono* passim notata: Voluit etiam conferre quatuor Codices MSS. Bibl. Regiæ Paris. sed, iisdem illos cum Veneta editione morbis laborare comperit.

Amplurima Pausaniæ diligenter ac fuscè illustrat Jo. Meursius variis in scriptis, & Palmerius Exerc. ad auctores Græcos p. 357-442.

Gallice Pausaniam vertit Blasius Vigenierus.

V. Nihil in præsentī restat, quam ut indicem scriptorum à Pausania allegatorum subjungam, in quo concinnando suam mihi operam præstitit Vir Juvenis nobilissimus *Christophorus Wolterack* Gluckstadiensis, à quo præter alia expositionem locupletissimā siglarū in numis & aliis veterib⁹ monumentis occurrentiū, Ursati & aliorum quorumq; collectionibus longe pleniorē studiosos expectare jubeo.

Index

* Fallitur igitur vir doctus T. XI. Bibl. selectæ p. 144.

Index Scriptorum, quos in sua Græciæ descriptione Pausanias commemorat.

Concinnatus ad paginas editionis Lipsiensis.

Æ Schylus δ. 35. f. 68. f. 611. in. 807. in. Euphorionis filius in. 676. m.

ἐς Γλαῦκον. 754. m.

ἐπὶ ἐπὶ Θήβαις. 156. in.

Æschyli Satyri. 141. m.

statua. 49. in.

Agis Amphiptotelemi filius Poeta. 124. f.

Alcæus ἐν περσομίῳ τῷ ἐς Ἀπὸλλωνα. 817. f.

ἐν ὕμνῳ τῷ ἐς Ἑρμῆν. 574. in.

Alcman 244. in.

ἐν ᾠσματί τινι. 276. f.

ἐς τὰς Διοσκύρους ᾠσμα. 99. in.

ἐς Φαίνοαν καὶ Κλήταν. 254. f.

Alexander Pleuronius. 162. in.

Amphionis Musica. 720. f. vide etiam *Minyas*.

Anacharsis 53. in.

Anacreon Polycrati familiaris. 6.

Τεῖος πρῶτος μὲν Σαπφῶν τὴν Λεσβίαν τὰ πολλὰ ἐν τῇ
πικρᾷ ποιήσας. 59. in.

Anaximenis τὰ ἐπὶ τὰ ἐς Ἀλέξανδρον ἃ μοι πιστὸν ὄντι Ἀναξίμανδρον
πε εἶναι. 497. in.

Anaximenes Historicus τὰ ἐν Ἑλλήσιν δὲ χαλκᾷ καὶ ὅσας Φίλιππος
ἀνδρῶν εἰργάσασθαι συνέγραψεν ἀπαντα. 495. f. 496. in.
γράφει βιβλίον ἐς Ἀθηναίους, καὶ ἐπὶ Λακεδαιμονίους
βαίως συγγραφὴν λοίδορον. 496. f.

Androtion ἐν τῇ συγγραφῇ τῇ Ἀτθίδι. 470. in. 815. m.

Anonymi versus 551. f. 612. f.

Anonymus ἐν καταλόγῳ τῶν γυναικῶν. 273. f. (Hesiodus)

ὁ τὰ ἐπὶ τὰ ἐς Ἑυρώπην ποιήσας. 721. in.

Antagoras Rhodius. 6.

Antimachus. 781. m.

ἐπίκρατείαν Ἀργείων ποιήσας ἐς Θήβας. 649. in. 650. M. 651. in.

Antiochus Syracusanus ὁ Ξενοφάνους ἐν τῇ Σικελιώσιν συγγραφή. 824. in.

Antiquitatum & rerum in singulis locis memorabilium interpretes. 133.

m. 431. f. 630. in 669. f. in. 669. f. 716. m.

Aratus Solensis familiaris Antigono. 6.

Archilochus. 866. f. 876. f.

ἐν Ἰάμβω. 547. f.

Areus ἐν ποίσι ἔπειν. 239. f.

Aristarchus ὁ τῶν Ὀλυμπιάων ἐξηγητής. 428. in. m.

Aristeas Proconnesius. 58. in.

ἐν ποίσι ἔπειν. 392. m.

Aristophanes Com. 385. m.

Aristotelis Stagiritæ statua. 462. m.

Asius Phocus Poeta. 125. m. 178. m. 282. f.

Amphiptolemi filius Samius ἐν τοῖσι ἔπειν. 530. in. m.

ἐν τοῖσι ἔπειν. 420. f. 599. in 755. f.

Bacis Bœoticus Vates. 828. f.

Bacidis Poetæ χερσμοί. 344. f. 345. in. 744. m. 832. m.

878. f. 879. m.

Bias Priennensis. 857. m.

Bæo ποιήσας ὕμνον Δελφοῖς. 809. f. 810. in.

Byzis Naxii inventum. 398. in.

Calades legislator. 20. m.

Calænus. 729. m.

Calliphonis Samii pictura. 864. in.

Callippus Corinthius ἐν τῇ ἐς Ὀρχομενίους συγγραφῇ. 765. m. 788. m.

Carcinus Naupactius auctor carminum Naupactiorum. 898. in.

Chaldæi Philosophi. 360. in.

Charon Pythæ filius. 897. f. 898. in.

Chersia Orchomenii ἔπη. 788. m.

Chilon Spartanus. 857. m.

Chœrilus Atheniensis δράμα ποιήσας Ἀλόπη. 34. f.

Chrysippus Solensis. 39. f. 74. f.

Cinæthon Lacedæmonius ἐρνεαλόγησε ἔπειν. 119. in. 282. f. 707. m.

Cleobulus Lindius. 857. m.

Ooo

Cleon

Cleon Magnes. 806. f.

Clitodemus τὰ Ἀθηναίων Πιχάματα ἔγραψε ὁ δεχαιότατος ἐν τῷ λόγῳ τῇ Ἀπικῷ. 834. in.

Commentarii rerum gestarum. 29. m.

Eleorum. 263. f. 460. f.

Thebanorum. 745. m.

Corinna fatidica. 748. f.

ἡ μόνη ἐν Τανάγρα ἄσματι ἐποίησεν. 753. in. infra in Meleager.

Creophylus ἐν Ἡρακλείᾳ. 283. in.

Ctesias ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐς Ἰνδοῦς. 751. m.

Cypria carmina. 246. f. 284. in. 862. f. 865. m. 874. in.

Dates Medus ἐν λόγοις, ὅς εἰσι πρὸς Δηλίους. 867. f.

Diogenes Sinopenfis Cynicus. 115. in.

Ennius Poeta. 862. m.

Eoæ magnæ, carmen. (Hesiodi) 114. f. 146. m. 170. m. 282. m. 504. in. 771. f. 783. f. 794. in. 874. m.

Eperastus Eleus, Vates, versus in eum. 494. in.

Ephialtis Oratoris monumentum. 75. in.

Epigramma in Agamemnonis Scutum, 425.

Ajacem. 425. f.

Alcmenæ thalamum. 731. m.

Apollinem & Musarum chorum. 423. in.

Aristocratem lapidibus obrutum. 355. in.

Atlantem cœligerum. 423. m.

Auream phialam ab Atheniensibus & focis dicatam. 398. f.

Cassandra violationem 425. f.

Cervam torquatam. 620. m.

Chilonem Patrensem. 461. f.

Cleææ statuam. 504. in.

Cleosthenem. 476. f.

Cornu copiarum à Miltiade dicatum 499. in.

Cydia Atheniensis olypeum. 849. f.

Damarchum pugilem. 471. m.

Dearum iudicium. 425. m.

Equum 418. in.

Epaminondam 741. m.

Epigramma in Evergi donaria. 398. m.

Fœminam quandam. 422. m.

de Galatarum spoliis. 31. m.

Helenæ & Æthræ abductionem. 425. in.

Herculem. 445. f.

Herophilen Sybillam. 827. m.

Hesiodum defunctum. 787. m.

Hieronis dona Olympiæ posita. 687. f.

Homeri statuam. 857. f.

Jovis statuam 397. f. 435. m. 438. f. 439. f. 444. f.

Iphidamantem & Coontem. 425. m.

Laodices peplum. 607. f.

Lyci victorias. 484. m.

Lyfandri statuam à Samiis dicatam. 459. f.

de Macedonum spoliis. 31. f.

Marpessæ repetitionem. 422. m.

Medeæ nuptias. 422. J. 423. in.

Mendæorum donum. 450. m.

Mercurium. 425. m.

Metaphum. 282. in.

Oebotam stadiodromum. 565. m.

Oenomai domus columnam. 428. f.

Olympicorum Ludorum corruptores. 430. m.

Onatæ opera. 688. in.

Phidiæ opera. 397. f.

Phidolam. 484. m.

Philonem. 474. f.

Philopœmenem. 706. m.

Polydamantem. 596. in.

Phytali sepulcrum. 89. f.

Pythocritum. 487. m.

Theopompum. 476. in.

Timonis statuam. 379. in.

Tripodem Herculis. 814. in.

in Venerem. 423. in.

in Victoriæ clypeum. 398. f.

Epimenides Cretensis. 63 f. in.

Gnosius, ἐπη ἐπίει. 35. in.

Evanoridas Eleus ἐγραψε τὰ ὀνόματα ἐν Ὀλυμπία καὶ Νεμέα νίκη. 471. in.

Euclus Cyprius, Vates. 828. f. 832. m. 858. in.

Eumantis Vates. 317. m.

Eumelus. 114. in. 119. m.

Amphilytifiilius, ὃς καὶ τὰ ἐπη λέγεται ποιῆσαι, Φησὶ ἐν τῇ
ἐνθία συγγραφῇ (εἰ δὴ, Εὐμήλου γὰρ ἡ συγγραφὴ) 110. m.

Ἄσμα πρῶτον ἐς τὸν Ἀπίλλωνα εἰδάζειν. 287. m.

ἐν τῷ πρῶτῳ τῷ ἐς Δῆλον. 361. m. 427. in.

Εὐμολπία ποιήσις. vide infra, Musæus.

Euphemus Chalcidensis. 162. in.

καὶ ἐς τὴν Λαοδικὴν ἐπίησεν. 864. m.

Eupolis Comicus. 127. in.

Euripidis sepulcrum honorarium Athenis. 6. statu. 8.

Genealogiarum auctores. 99. m. 119. in. 282. m. 707. m.

Gitiadas faber ærarius & Poeta. ἐποίησε ἄσματα Δώρεια καὶ ὕμνοι
Θεόν. 250. f. 255. in.

Gorgias Leontinus. 494. f. 495. in. m. 842. in.

Hecatæus Milesius. 275. m. 283. m. 606. in 696. in.

Hegias Trœzenius. 5. m.

Hellanicus Historiographus. 118. f. 147. m.

Hermesianax Colophonius. 493. f.

ὁ πὰ ἐλεγεία γραΐψας. 23. m. 566. in. 567. f. 623. f. 781. m.

Herodotus Halicarnass. 12. f. 81. f. 103. in. 145. m. 157. f. 181. m. 371. f.
447. in. 845. f. 884. f.

ἐν Ἱππικῇ & Μήδῃ. 878. f.

ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐς Κροῖον. 207. m.

ἐν τῇ Λυδίων συγγραφῇ. 275. f.

ἐν τῇ συγγραφῇ. 883. m. f.

Herophanes Trœzenius 191. f.

Herophile Sibylla 825. 727. ejus ὕμνοι ἐς Ἀπίλλωνα. 826. in. 827.

Hesiodi statua. 763. in.

ἐπη μαιητικά. 772. in.

Hesio-

Hesiodus, 6, 58. m. 125. m. 132. f. 171. f. 446. m. 768. m. 771. sq. ubi de genuinis ejus scriptis. 786. f. 813. m.

ἐν ἔπεσι τοῖς εἰς τὰς γυναῖκας. 8.

ἐν Θεογονίᾳ, 68. f. 634. f. 762. in. 781. m.

ἐν καταλόγῳ γυναικῶν. 103. in.

Hieronymus Cardianus. 23. f. 24. in. 33. f. 44. in.

Himeræi ᾠδῆ. 864. m.

Hippias. 443. in.

Hippocratis Medici donum. 803. in.

Homerus. 6. 30. in. 33. f. 52. m. 54. m. 69. in. 76. f. 90. in. 92. in. m. 119. f.

125. in. 126. m. 138. m. 139. in. 140. f. 143. m. 160. m. 162.

m. 166. in. 168. m. 172. m. 183. in. 189. f. 197. in. 207. f. 211.

in. 259. in. 261. f. 264. m. 265. f. 266. in. 273. f. 275. m. 277. f.

278. in. 280. f. 284. f. 293. f. 301. m. 319. f. 349. in. 353. in. f.

355. m. 359. in. 363. m. 371. m. 372. f. 380. m. 393. m. 400.

in. 411. in. 426. m. 440. m. 441. f. 446. m. 465. in. 510. in.

516. f. 518. f. 522. m. 531. m. 535. f. 574. in. 577. in. 585. m.

590. f. 591. m. 594. in. 598. f. 602. m. f. 603. f. 604. m. 613. f.

632. f. 635. in. m. 640. in. 645. m. 648. in. 651. m. 660. f.

667. m. 676. in. 677. in. 683. m. 697. m. 702. m. 707. m. 729.

m. 743. f. 748. f. 749. in. 754. in. 756. m. 761. in. 766. f. 768.

in. 770. f. 781. in. 788. in. 794. m. 803. f. 805. f. 806. in. 811.

in. 812. in. m. 813. f. 824. in. 839. f. 852. in. 857. f. 858. in.

859. f. 861. f. 863. m. f. 871. f. 873. in. 874. m. 876. f. 881. m.

883. m. 891. in.

ἐν Ἰλιάδῃ, 117. m. 221. in. 253. m. 348. f. 354. f. 372. m. 387. f.

402. f. 516. m. 650. in. 667. m. 680. in. 684. in. 745. m. 748.

in. 782. f. 793. m. 831. m. 860. m. 864. in. 871. m. 893. f.

ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, 30. f. 146. m. 257. in. 280. f. 281. in. 660. m. 698. in.

720. f. 721. f. 776. m. 796. m. f. 806. m. 859. m. 860. m.

868. in. 871. in.

ἐν Ὑμνῷ τῷ ἐς τὴν Δήμητρα. 354. m.

εἰς τὸν Ἀπίλλωνα, 893. f.

ἐν ποιήσῃ τῶν ἐν ᾧδῃ. 40. f.

Hyperochus Cumanus. 828. in.

Ibycus Poeta. 125. m.

Ilias parva. 862. f. vide Machaon.

Indorum Magi. 360. in.

Jon Chijs ὁ μὲν καὶ πρὸς πεπρωμένῳ. 413. in.

ποιήσας τραγωδίας, ἐν τῇ συγγραφῇ. 532. in f.

Jophon Gnosius τῶν ἐξηγητῶν χρησμός ἐν ἐξαμέτρῳ περὶ χρο. 84. m.

Isocrates. 43. m.

Lamia Sibylla. 825. f.

Lesbia Poetria. 636. in. (Sappho)

Lescheus Pyrrhaeus ἐν ἱλίου περσίδι. 860. f. 861. in. m. f. 863. in 864. m. 865. in. m.

Leuceas Poeta ὁ τῶν ὀπτιχωρίων ἐξηγητὴς ἐν ἔπειν ἔρκεν. 33. m.

Linus ποιήσας τὰ ἔπη. 154. in. 634. f. 766. m. 767. m.

Lyceas. 153. m. 161. in. 164. f.

Lycion. 199. in. vide tamen Clariss. Kuhnii notam.

Lycurgus. 19. f. 207. m. f. 242. f. 248. m. 249. f. 703. f.

Lycus Pandionis filius, Vates. 44. 281. f. 282. m. 283. f. 328. m. 828. f.

Lysis Tarentinus, Pythagoreus. 735. m.

Machaon ὁ τὰ ἔπη ποιήσας τὴν μικρὰν Ἰλιάδα. 278. m.

Melampus Amythaonis filius. 150. m.

Melampus, in eum Hesiodi Poema. 771. f.

Melanopus Cumanus ἐς ὧπιν καὶ ἑκατέρωθεν. 392. m.

Meleager τὰ ἔπη ποιήσας τὰ Κύπρια. 284. in.

Mimnermus ἐλεγεία ἐς τὴν μάχην ποιήσας τὴν Σμυρναίων πρὸς Γυγίαν. 766. in.

Minyas, Poetis. 866. m. 868. in. 874. m. infra in Prodicus.

ἔχει ἐς Ἀμφίονα κοινῶς καὶ ἐς τὴν Θράκα ὁ ἄμυρ. 721. m.

Mulierum illustrium catalogus, (Hesiodi) 273. f.

Musaeus. 61. m. 813. m. 828. f.

Musaei ἔπη, αἱ δὲ Μουσαίαι καὶ πῶτα. 34. f.

ἔπη, δοκῶν μοι πεποίηκεν Ὀνομάκριτος, καὶ ἐστὶν ἄλλος Μουσῶν
Γαίως, ὅτι μὴ μάνον εἰς Δημήτρεα υἱόν. Λυκομήδης.

ὑμνῶ Λυκομήδης πειρηθεὶς ἐς Δημήτρεα. 281. m.

χρησμοί. 820. f.

Μυσηύς, Ἀντιοφῆμος πρὸς Ἀπὸλωνα. 809. in.

Myron

Myron Byzantius ποιήσας ἔπη καὶ ἐλεγεία. 721. in.

Prienensis τὸν πόλεμον τῶν Μιωσθηνίων ἐν λόγῳ πεζῶ ἐποίησεν. 293.

m. f. 294. in.

Myso. 86. in. Chenensis. 857. m.

Ναυπακτία ἔπη. 118. f. 282. m. 897. f. Vide supra in Carcinus.

Nicias Nicomedienfis. 257. f.

Νόσοι, ποῖσις. 868. in. 870. in. 872. f.

Oedipodia carmina. 722. in.

Olen ἐν Ἡρας ὕμνῳ. 140. f.

Olen Lycius ἐν Ἐιλειθυίας ὕμνῳ. 42. m. 762. in.

ἐν ὕμνῳ τῷ ἐς Ἀχαιῶν. 392. m.

Oleni vaticinia. 809. f.

Onomacritus. 53. in.

Διοτύσῳ σπεύθηκεν ἔργια. 676. m.

ἐν τοῖς ἔπεσιν. 664. f. 781. m.

Oraculum. 189. f. 210. m. 224. f. 301. f. 307. f. 308. f. 327. m. 337. f. 342. f.

360. m. 379. m. 380. f. 390. f. 474. f. 533. m. 588. 599. f. 612.

m. 616. m. 648. in. 738. f. 744. m. 746. in. 785. in. 799. m.

812. f. 840. in. 857. f. 894. m. vide etiam Pythia & Sibylla.

Orpheus. 34. f. 180. m. 261. f. 446. f. 745. in. 505. m. 762. in. 768. m. 769.

813. m. 873. in.

Orphei ὕμνοι. 90. m. 770. f.

Pamphus. 92. m. 94. in. 762. in.

πρὸς αὐτὸν ἦσεν ἐς χάριτας. 780. f.

Ἀθηναίους τὰς δὲ χαιστὰς ὕμνων ἐποίησεν. 577. m. 767. in.

ἐν τοῖς ἔπεσιν. 672. in. 773. in.

Panyasis ὁ Πολυάρχης πεποικῆς ἐς Ἡρακλέα ἔπη. 817. f.

ἐν τοῖς ἔπεσιν. 731. f. 871. in.

Peleades Poëtria. 828. m.

Periander. 53. m. 857. m.

Perseus Zenonis auditor. 130. in.

Phaennis fatidica. 828. m.

ἐν τοῖς χρησμοῖς. 833. m.

Phemonoe Delphica vates. 809. f. 812. f. 828. m.

Phili.

Philistus. 34. in. Archomenidis filius. 438. f.

Philoxenus Poeta familiaris Dionysio. 6.

Phœnix Ἰαμβῶν ποιητής. 23. m.

Phrynichus ὁ Πολυφρεσίδμων, ἐν δράματι Πλευρώνι. 874. f. 875. in.

Pindarus. 99. m. 283. f. 355. in. 525. m. 741. m. 743. f. 753. in 754. in. m. f. 755. m. 758. m. 768. in. 810. f. 852. f. 858. f.

ἄσμα ποιήσας. 20. m.

ἐν ἄσματι. 274. m. 455. m.

ἐν ᾧδῃ. 412. m. 592. f. 835. in.

ἐς Ἀμμωνα ὕμνον. 741. f.

ἐς Ἄνδρα Ὀλυμπιονίκην ἄσμα. 397. f.

ἐς Ἀντιόπην 5. m.

ἐς Ἀφαιαν θεάν. 180. f.

ἐς Θήβην τε καὶ ἐς Δία. 436. m.

ἐς Περσεφόνην ὕμνον. 755. m.

Pisander Camirensis. 199. f. 640. f.

Pisistratus Homericorum versuum collector. 594. in.

Pittacus Mytilenæus. 857. m.

Plataici belli scriptores. 437. f.

Plato. 76. in. Aristonis filius. 360. in. 564. in. 857. m.

Polybius Lycortæ filius. 616. in. 663. m. 675. m. 691. m. 698. m.

συνέγραψε ἔργα Ῥωμαίων, καὶ ὡς Καρχηδονίοις κατέστησαν ἐς πόλεμον. 663. m.

Polycrates Atheniensis Rhetor. 495. m.

Polymnestus Colophonius ἔπη Λακεδαιμονίοις ἐς Θαλήταν ποιήσας. 35. m.

Pratinæ Satyri. 141. f.

Praxilla. 239. in.

Proclus Carthaginienfis. 159. m. 368. m.

Prodicus Phocaensis εἰ δὴ τέττε τὰ ἐς τὴν Μινυάδα ἔπη. 363. m.

Pronomus tibicen ἄσμα πεποίηκεν τοῖς ἐν Εὐρίπῳ χαλκιδέουσι. 735. in. ejus cantica. 345. f.

Pyrrhon Pistoeratis filius. 514. m.

Pythia. 149. f. 171. m. 309. f. 479. in 686. f. 832. in.

Rhia-

- Rhianus Benæus. τὸν πόλεμον τῶν Μεσσηνίων ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησεν. 293. m. f.
294. in 315. m. 323. m.
Cretensis. 281. f.
- Rhodii Poetæ versus. 139. f.
- Sabba Sibylla. 828. in. (814. in.)
- Sacadas τὸ αὐλημα τὸ Πυθικὸν πρῶτον ἤυλησεν ἐν Δελφοῖς. 162. m. 487. m.
Sacadæ carmina. 345. f. statua. 768. in.
- Sappho Lesbica 59. in. 767. in. τὰ ἐπη τὰ Σάπφους. 71. in.
ἐς Ἑρώτα. 762. in.
- Sibylla. 126. m. 543. m. 820. f. 821. in. 825. f.
- Simonides τῇ Κυνίσκᾳ τὸ Πηγεαμύμα ἐποίησεν. 222. f.
- Simonidis Elegi. 715. in. 866. in.
Epigramma in Philonem. 474. f.
- Socrates. 53. in. 76. m.
- Solon 38. in. 41. f. 857. m. 894. in. m.
- Solonis ἐλεγεία. 97. m.
- Sophocles. 69. in. 89. m. ejus statua. 48.
- Stesichorus Himeræus. 162. in. 714. f.
τὴν παλινωδίαν ἐποίησεν. 260. m.
ἐν Γερυνῇ Διῷ. 602. in.
ἐν τοῖς ἔπεσιν. 731. f.
ἐν ἱλίῳ Περσίδι. 862. m. 865. m.
- Telefilla Poetria. 157. in. m. 194. m.
- Thales Milesius. 35. m. 857. m.
- Thamyris. 767. f. vid. Minyas.
- Thebais, poema. 729. m.
de Adrafti fuga. 650. in.
de Parthenopæi percussore. 746. m.
- Theodorus Tragædus celebris. 90. in.
- Theopompus Damasistrati filius. 229. f. 496. f.
- Thesprotis, poesis. 624. m.
- Thucydides. 55. f. 498. m.
- Timothei Milesii carmen Persæ inscriptum. 701. m.
- Tisias insignis Orator. 495. in.
- Tyrtæus. 312. m. 313. f. Atheniensis Ludimagister 316. f. 319. 323. f. ejus
ἐλεγεία. 294. m. 315. m.
- Xenocles Sophoclis filius. 89. m.
- Xenophon. 9. f.

VI. Pausaniæ scriptori elegantissimo, quemque omnes merito quisque Historia & antiquitatis Græcæ studiosi carum habent, * subjungam ejusdem ætatis scriptorem POLYÆNUM a) patria Macedonem, qui utrum ipse aliquando militaverit, non satis constat: b) Rhetor certe fuit, genus vitæ forense secutus, c) durante adversus Persas Parthorum

* Gvil, Cantérus lib. VI. Nov. lect. cap. 1.

- a) Polyæni complures in veterum scriptis celebrantur ut 1) *Polyænus Laërterius* mathematicus, Athenodori discipulus, Epicuri familiaris, * de quo meminit ipse apud Theonem in progymnasim, p. 19. Cic. 4. Acad. quæst. et. 1. de finibus contra Colotem, ubi male πολυδιδον legitur pro πολυαγων in editione p. 969. Laërtius lib. 10. sect. 24. & forte etiam lib. 2. sect. 105. ubi vide notissimum Menagii. Meminit hujus Polyæni etiam Anonymus vitæ Aristotelis latine editus à Nunnesio. 2) *Polyænus Atheniensis* Historicus, cujus mentio sebi in Chronico & inde in Chronico Alexandrino sive Paschali. 3) *Sardianus* Sophista, quem sub primo Cæsare Cajo h. e. sub Julio Cæsare Brutus auctor est, & scripsisse λόγους δικανικούς, καὶ δικῶν ἡτοῖ συνηγορίας & triumphum Parthici & de triumpho Parthico per P. Ventidium libros tres. 4) *Julius Polyænus*, cujus Epigrammata quædam græca exstant in Anthologia. 5) *C. Julius Polyænus* qui cum Claudio Optato dumviro tum Imperante Nerone, ut ex numis observarunt viri docti. Vide Jo. Vanham in numis Coloniae, p. 171. seq. 175. seq. 6) *Claudius Polyænus*, Claudii Cæsaris libertus, de quo Plinius lib. 10. Epist. 75. 7) *Polyænus legatus Bithyniae*, Plinii æqualis, cujus meminit idem lib. 7. Epist. 6.

- b) H. Caufabonus quidem in dedicatione Polyæni sui ad Mornæum: *Polyænus scriptor antiquus, elegans, acutus, eruditus, & quod ad rem facit, haudquaquam σαλπικητός: sed qui ætatemque militiam rogatam & rogatam fecerat.* hoc collegit Caufabonus ex Polyæni proemio, in quo postquam Antiochum victoriam adversus Parthos & Persas fuisse auguratus, subjungit: *ἡμεῖς δὲ ἀντὶ τῶν πατρῶν τὸ κρατεῖν Περσῶν πολεμῶντων δύνασθαι, καὶ ἡμῶν ἐν τῷ παρόντι καιρῷ γενέσθαι βέλους. Ἀλλ' εἰ μὲν ἡμεῖς καὶ μα, καὶ στρατιώτης πρόθυμος, ἂν ἐγενόμεθα Μακεδονικῇ ῥώμῃ. Ἐπεὶ δὲ μοι προήκασαν τὴν ἡλικίαν ὁρατε, καὶ μὴν ἔδὲ νῦν ἀστρατεύειν πασὶν ἀπολείφθῃσμαι. Ἀλλὰ τῆς στρατηγικῆς ἐπιστήμης ἐφόδον ἐνταῦθα φέρω. κ. τ. λ.* Sed non necessario ex his verbis sequitur Polyænum militem fuisse, observavit doctissimus Bælius in Dictionario Historico Critico T. 3. p. 101.

- c) Polyænus præf. libri 8. *ὅτι προαίρεσι βίη καὶ λόγος δικανικός χρηματίζονται, καὶ ὡς συγγράφω ὅσα γε &c.* Et præf. lib. 1. *καὶ ταῦτα σχολῇ καὶ ἀγῶνι καὶ δίκῃς ἐφ' ὑμῶν λέγων.* Suidas: Πολύωνος, ἱκανοῦ, ῥητοῦ.

bello, d) dum ætate jam provectus castra sequi non valeret, e) ad Inapp. M. Antoninum & L. Verum, perspicuo & elegantistylō conscripsit ΣΤΡΑΤΗΓΗΜΑΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΟΚΤΩ, libros octo de strategematis f) illustrium belli ducum plus quam trecentorum, Græcorum quidem libris sex prioribus, Persarum aliorumque Asiaticorum libro septimo, denique octavo Romanorum & fœminarum illustrium. Liber sextus & septimus non integer ad nos pervenit, ita ut ex strategematis DCCCC. quæ descripserat Polyænus, non plura nobis restent quam DCCCXXXIII.

VII. Primus hoc opus latine vertit Justus Vultejus, vix duodeviginti annos natus, & usus membranarum passim corrosis atque exesis, non raro tamen integrioribus quam fuere codices, quos vel If. Casaubonus postea vel Maasvicius habuit. Post parentis sui mortem latine Polyænus ex Justī versione primus edidit Hermannus Vultejus Basileæ apud Oporinum A. 1550. 4. Præfatione transtulit Antonius Antimachus, Etenim hac translatione profluxit Italica interpretatio Nicolai Mutoni, Venet. 1552. 8. Primus ex unico codice parum emendato, quem magno cum libi comparasse testatur, descriptum castigatumque græce vulgavit & notas addidit Isaacus Casaubonus Lugduni 1589. 12. Versio autem in hac editione adjecta non est Casauboni, ut legas in Bibl. curiosa Hal-
P p p 2 ler-

d) Circa A. C. 163. vel. 164.

e) Ex verbis Polyæni in præf. lib. I. tantum colligas eum cum hæc scriberet excessisse annum ætatis quinquagesimum. Hic enim terminus legitimæ militiæ, & immunitatem à militia jam præstabat annus quinquagesimus. Vide Stewechium ad Vegetiū lib. I. c. 4 & Liplium ad Tacitū I. Annal. c. 17.

f) Ab Anonymo scriptore de Incredibilibus c. XI. laudatur Πολυαῖνος ἐν τοῖς στρατηγημαῖς. Et Polyænus ipse, testatur se στρατηγικῆς ἐπισήμης ἐφόδιον hoc opere Imperatoribus exhibere. Sed mox ipse explicat, ὅσα τῶν παλαιῶν γέγονε στρατηγήματα &c. Atque in Codd. MSS. inscribuntur στρατηγηματικά βιβλία vel βιβλία τῶν Πολυαῖνου στρατηγημάτων. Etiam Frontini libri qui hoc argumentum ante Polyænum, sed latina lingua tractavit, in Codd. MSS. quibusdam titulum στρατηγικῶν πρᾶξε ferunt, etsi auctor ipse in præf. libr. primi satis discrete proficitur στρατηγηματικά se tradere & in præf. libr. 4. demum excusat se, quod hic postremus potius exhibiturus sit exempla στρατηγικῶν quam στρατηγηματικῶν. Vicissim If. Casaubonus reprehendit errorem Svidæ, tradentis Æneam, qui στρατηγικά scripsit, composuisse ὑπόμνημα περὶ στρατηγημάτων. Nimirum στρατηγικά vocantur, quatenus experientia, virtute ac disciplina duces officio suo satisfaciunt, strategemata vero, cum arte quadam deluditur hostis ac prævenitur, quam partem egregiam calliditatis attingit etiam Valerius Max. lib. 7. c. 4. Ex recentioribus diligentissime observavit Joannes Holderus, à quo sex Chiliades Strategematon collectas memorat Josias Simlerus in Bibl. Joannis Baptistæ Belli Polyænus Gallicus prodiiit Parisi 1651. 8.

Bervordiana, sed Vulteji à Jo. Tornasio locis quibusdam interpolata, quæ etiam separatim recusa est Lubecæ A. 1601. 4. & Francof. 1661. 12. Deniq; *Pancratius Maaſſivicius* Rector Scholæ Delphensis beneficio Jac. Grenovii Viri Clariff. nactus collationes Codd. MSS. Florentini & Cantabrigiensis, editionem Casaubonianam recensuit, servataque Veteri qualem in eadem repererat versione, notas Casauboni novasq; suas singulis paginis subjecit, luculentisque typis ita descriptum Polyænum vulgavit Lugduni Bat. 1690. 8. Loca quædam Polyæni emendat *Paulus Bona* Senator Tolosanus, in litteris ad Ranchinum, quas exhibet Bachetum in appendice ad Diophantum p. 43. seq. Testatur autem hoc se facere ex codice Græci MS. optimæ notæ, auctorum rei militaris, in qua quidam * *παικ/βολών*, quem idem Fermatus ex Jo. Meursii glossariis nem esse suspicatur, strategemata plurima Polyæni, suppresso ejus nomine transcripsit. Pridem quoque est cum Vir præstantissimus tanto omnium eruditorum dolore nuper extinctus *Jo. Georgius* novam Polyæni editionem sperare nos jussit. Plura Polyæni etiam cum Codice *Jo. Prici* & aliis MSS. collata exstant in Bibl. quam post ejus mortem constat perlatam fuisse Lugdunum Bat. Præter græcum codicem, quo ad editionem suam est usus, aliud MS. memorat If. Casaubonus notis ad *Æneam Tacticum* p. 176. utendum postea ei concesserat *Jacobus Bongarsius*. Polyænum Macedonem, in Historia Romana parum fuisse versatum notat *Clericus T. 19. Bibl. Universalis* p. 459. atque apparet ex eo, quod accurate & valde jejune strategemata Romanorum ducum libere attingit, neque Frontini libros ejusdem argumenti evoluisse, neque adeo latinam linguam calluisse.

VIII. Composuit & alia Polyænus noster, nam ex *publica Macedonum* libro profert nonnulla *Joannes Stobæus* sermone & *Svidas* auctor est ipsum scripsisse *ὡς ἐν ὁμηβαῖν & ταπεινὰ βιβλία* & nique nisi morte præventus est, scripsit etiam *ἀξιωματικῶν* fortiter ac prudenter gestis ab Imp. M. Antonino & L. Veriano facturum se pollicetur in Præfatione ad Librum VI.

* Editus est Parisi 1693. fol. Vide quæ dixi lib. III. cap. 24. p. 594. 4. & 599.

CAPUT XVI.

De LUCIANO Samosatensi.

Vita Luciani à Burdelotio composita, additis à me notis. 1. Scripta Luciani recensita ordine litterarum, cum variis observationibus. 2. Luciani editiones. 3. Alii decem hoc nomine. 4. Occasio hallucinationis eorum, qui Philostrati libros de Apollonii vita Luciano tribuerunt. 5.

I.

LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samosata a) quæ juxta Euphratis confluenta sita est, circa Trajani tempora videtur natus b) cum Epictetus, illud virtutis exemplar velle esse desineret. Patris ignoratur conditio, sed tamen ut appareat eum ex hoc genere hominum fuisse, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adjuvant. Nam cum deliberandum esset de futura Luciani filii conditione, videretque patrem suum & uxoris fratrem eximios audiri statuarios, ne deliberavit quidem ut videretur cunctatus, sed statim fortune statuaria filium addixit: qui nescio an ingenii bona indole e) an fato quodam, artis statuariae desertor efficitur, & ad meliorem frugem se recipit, atque statim ut sibi reliquam ætatem à statuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samosata, ubi levioribus studiis instructus fuerat, Antiochiam petiit, ut causis dicendis d) operam

PPP 3

ram

- a) Lucianus quomodo scrib. Historia T. I. edit. Amst. p. 619. ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα. in Scythia T. I. p. 197. τῆς Συρίας ἡμᾶς. In reviviscentibus T. I. p. 400. πατρίς δὲ τίς; Σύρος, ὡς φιλοσοφία, τῶν Εὐφρατιδῶν. Porro Luciani nomen jam Δουκῆ effertur, jam Δουκιανός.
- b) Svidas ait Lucianum fuisse ἐπὶ τῇ Καίσαρος Τροίαν καὶ ἐπέκεινα. Confer tamen Vossium II. 25. de Hist. Græcis.
- c) Ipse causam refert quod nimis duriter ab avunculo suo, à quo sculptoriam sive statuariam discere debebat, exceptus fuisset. Vide Luciani somnium T. I. p. 4. seq.
- d) In reviviscentibus T. I. p. 406. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνέειδον ὅπως αὐτοῖς ῥητορεύουσα &c. Ego vero cum primum intellexi quam improba res causidicos necessario comitem

dore, cum innocente abstinentia h) certabat, semper ingenio ut conditione liber, tandem i) sub Divo Marco Egypti procurationi prapositus, & suo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis suis invicem credunt, Christianum k) fuisse arbitrantur, supposititiorum pravitate decepti. Ipsa de morte Peregrini narratio satis evincit errorem. Nec sanior eorum opinio, qui à canibus laceratum l) asseverarunt. Nam senio, vel quod verius est, podagra m) nonagenarius obiit.

Hæc

cum perinde ut ejus vitam scripsit Demonactem Philosophiæ non unam speciem sive sectam peculiariter coluisse. T. 1. p. 819. Φιλοσοφίας δὲ εἶδος ἔχον ἀποτεμνόμενον, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταὐτὸ καταμίξας & πάντι ἐξέφευγε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν.

h) In reviviscentibus T. 1. p. 400. μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόνος, καὶ μισοφειδῆς καὶ μισότυφος - - Φιλαλήθης δὲ καὶ Φιλαπλοκῆς καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενή. Arrogantia, impossura, mendacii & fastus sum oses - - amator veritatis, honestatis, sinceritatis & eorum quacunque amore digna sunt omnium

i) Apologia pro mercede conductis T. 1. p. 486. 491. seq.

k) Confer Baronium ad A. C. 171 num. 7. & Tillemontium Hist. Imperatorum T. 2. p. 709. Παραβάτην vocat scholiastes Græcus ad lib. de morte Peregrini T. 2. pag. 45. quasi qui à CHRISTI sacris ad Ethnicos recessisset. οἷα ληρεῖς ἡ κατάρα τε καὶ τῆ Σωτῆρος ΧΡΙΣΤΟΥ, ὅς καὶ τῶν ἐνεκὴν ἀθανάτω σε παραδώσει κολάσει ὡς παραβάτην καὶ τὰ ἡμέτερα διασύροντα. Eidem Scholiastæ ad sacras Historias Lucianus alludere videtur T. 1. p. 31. εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς ὁ γόνος ἔσκεν ἀγίως προφῆτας διαπύζειν & p. 32. εἰς τὴν Ἀσίων ῥάβδον ὁ παγνίμων διαπαίξει. Et eadem pag. τάχα ὁ κενολόγος εἰς Μωυσεῖα καὶ τὴν ἐρυθρεὴν θάλασσαν διαβάσαν κρεττόνων ἐπιπνοῖα ἐπισκώπτων ἀντίτετα. T. 2. p. 39. εἰς τὸν Ἰωσήφ ἀντίτετα μοι δοκεῖ. Sed in plerisque his auctorem scholiorum fugit ratio, ut eruditus editor probe observavit. Ab Athetismi crimine Lucianum absolvit D. Jo. Philippus Treunerus in diss. de Theologia Luciani Jen. 1697. 4.

l) Svidas in Axx. Nimirum solenne fuit multis, horrenda mortis genera comminisci de iis quorum dogmata improbassent. Confer quæ de Epicuro idem Svidas in Ἐπίκ. & quæ de Zoilo notavi lib. 2. c. 7. p. 366.

m) Podagra laborasse Lucianum colligitur ex iis quæ in laudem Podagræ scripsit T. 2. p. 804 seq. 822. seq. Ita Agrippinum Paconium refert Stobæus solitum rerum quæ ipsi adversæ accidissent encomia componere, si quidem febreret, febris, si notaretur infamia, infamiae, si exfularet, exsiliis.

Hæc de Luciano post Gilberti Cognati & Jacobi Zvvingerindustriam, vir acutissimus Joannes Burdelotius, cujus verbis usus, in additis notulis loca ex quibus ista hausta sunt indicavi. Quod autem addit eundem Lucianum obiisse *superstite unico filio, qui summus Sophista fuerit Juliani tempore, & ad quem hujus Imperatoris exstat Epistola*, parachronismus est, cum à Marci Aurelii obitu ad primum annum Juliani Imp. intercedat spatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Juliani Epistolis trigesima secunda inscribitur *Λακκιανῶ σφιστῇ* & tota absolvitur his verbis: *καὶ χεράφω καὶ αἰπτυχῆιν ἀξιώ τῶν ἰσῶν. Εἰ δ' ἀδικῶ συνεχῶς ὑπὸ τῶν ἀνταδικηθῆναι θέομαι τῶν ὁμοίων παθῶν.* Sed utrum iste Luciani Samofatenis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius quam parentum appellabant, licet nec hoc inauditum fuisse Antisthenis exemplo patet) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit, neutiquam constat, nam filium quidem non fuisse certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani nostri etiam Lactantius lib. I. c. 9. *Non enim ista Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit, sed hi potissimum qui Deorum laudes canebant.* Latinæ se linguæ utcumque peritum fuisse testatur lib. de errore in salutatione T. I. p. 501.

II. Scripta Luciani hæc ad nos pervenerunt, quæ ordine literarum digessi, ad scriptis paginis editionis novissimæ Amstelodamensis:

1. *ὄνειρος ἢ ἀλεκτρυών*, Dialogus quo Pythagoras in gallum transformatus Micylum è somnio excitatum divitiarum vanitatem & paupertatis sorte sua contentæ commoda edocet. T. 2. p. 158 -- 185. Vertit *Jacobus Micyllus*, & ad calcem operis aurei *Mich. Neander*. Lips. 1577. 4.
2. *Ἀλέξανδρος ἢ ψευδομάντης*, de vita & præstigiis atque imposturis Alexandri cujusdam Paphlagonis Abonotichitæ, qui se vatem & divinum ætate Luciani ferebat. T. 1. p. 746 - 783. Ad Celsum Epicureum, eundem ut videtur cui Origenes libros illos octo egregios opposuit. Alexandri oraculum tanquam Sibyllæ jactatum quod exstat p. 754. & incipit *Εὐχέιναι πάντοιο*, bene illustrat Clariss. Lambertus Bos in diatribis ad Novi fœderis loca p. 36. 37. Mentio hujus libri apud Socratem III. 22. Hist. Vertit *Erasmus*.

Ἀληθὲς ἰστορίας libri II. vide *ἰστορίας*.

3. *Ἀλιεύς*

3. Ἀλτὺς ἢ ἀναβιῶντες. *Piscator, sive reviviscentes.* Dialogus qui βίων πρά-
σα recte subjicitur T. 1. p. 389 - 421. In hoc enim Philosophi
quos altero dialogo subhastatos Lucianus finxerat, in vitam revo-
cati & poenas à Luciano repetituri introducuntur. At hic Parrhesia-
des (istud enim nomen sibi adsciscit p. 400.) ad Philosophiam au-
dacter provocat, & accusante Diogene causam suam dicit, professus
se non antiquos illos Philosophos sed suæ ætatis & Philosophiæ de-
honestamenta perstrinxisse, qui veterum illorum assumptam perso-
nam referrent pessime & indignissime, ὀργαλῶπροι μὲν τῶν κυνιδίων
ἄνθρωποι, δολῶπροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευπκῶπροι δὲ τῶν πηθήκων, ἀσπλ-
γέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακπκῶπροι δὲ τῶν χαλῶν, φιλονεικῶπροι δὲ
τῶν ἀλεκτρούων. Itaque à Philosophia & Philosophis vete-
ribus absolutus, injus vocat novos & potestatem, accipit Phi-
losophastros quos præfixa hamo, auri particula piscatur, cautē-
rio inurendi.

4. Ἀλκυὼν ἢ πρὸς μεταμορφώσεως. *Halcyon sive de transformatione* dialogus
brevis quo Socrates Chærephontem occasione auditæ halcyonis
de mutatis in aves mulieribus quærentem, monet nihil Diis esse
ἀδύνατον, & in rerum natura pleraque nos latere. T. 1. p. 167 - 172.
Latine vertit *Augustinus Datus* Senensis. Non Luciani videtur ef-
fe hic Dialogus sed *Leontis* Academici. Vide quæ dixi lib. 3. cap. 1.
inter scripta Platoni supposita num. 3. *Luciani quidem prorsus non esse,*
tum dictio lenta & oscitans, tum sententiarum levitas & argumentorum fri-
gus & delirationes arguunt satis, inquit Marcilius, nimis meo judicio
deprimens hoc scriptum, licet à Luciani quod fateor genio alie-
num. Exstat & Græce ac latine in Dialogis Luciani selectis,
Augustoriti Pictorum editis.

Ἀλιεύς. Vide paulo ante, ἀλιεύς.

5. Ἐνὰ χαρὸς ἢ πρὸς Γυμνασίων, Dialogus Anacharsidis & Solonis de ra-
tione & usu vel abusu Gymnasiorum T. 2. 269 - 298. Vertit Vin-
centius Obscopæus.

6. πρὸς ἀπώδειπτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀνέχον, ad indoctum multos libros
coëmentem. T. 2. pag. 378 - 395. Vertit *Anastasius* quidam. In
Erythræi Eudemia pag. 253. exstat Epigramma quod Lucianei libri
argumentum non injucunde repræsentat:

*Scriptorum totis famosa volumina terris
 Colligis, & pluteis das Charopine tuis.
 Quid tibi cum libris, quorum nec nomina saltem
 Nec titulos prompta voce referre queas.
 Quosq; finis, multo conpersos pulvere blattis
 Et gratas avidis muribus esse dapes?
 Nam nullum tangis, sed tanquam sacra profanus
 Non digna metuis collutulare manu.
 Numne times, fias tractandis forte libellis
 Doctior, aut stolidus sis stupidusq; minus?
 Hoc cave te moveat; sic est tibi crassa Minerva,
 Proficere ut valeant plus, mihi crede, sues.*

7. *Ἀποκηρύξις*, *Abdicatus*. Declamatio pro filio Medico qui ob sanatum patrem receptus, deinde quod furem matrem sanare non posset, altera vice abdicatur. T. i. p. 708-730.

Ἀπολογία περὶ τῶν ὀπτιμῶν &c. Vide *μιαθῶ*.

8. *Ἀρμονίδης*, *Harmonides*. Epistola qua erudito amico vel Patrono offert scripta sua Lucianus, in uno illo, omnium calculos laturum se non dubitans; veluti Timotheus tibicen Harmonidi discipulo svasit, ut si ab omnibus Græcis laudari vellet, nobilioribus placere ac probari se elaboraret. T. i. p. 585-590. Vertit *Vincentius Opsopæus*.

9. *Περὶ ἀστρολογίας* Astrologiæ divinatricis qualecunque elogium ac commendatio. T. i. p. 847-856. Vertit *Erasmus*.

Βίος Λακκιανῆς, infra *Ἐνὸπνιον*.

10. *Βίων περὶ ἀστρολογίας*, *Vitarum auctio*. Dialogus quo Mercurius Jovis jussu hominibus venum exponit veluti sub hasta Philosophos Pythagoram, Diogenem Cynicum, Aristippum Cyrenæum, Democritum & Heraclitum, Socratem, Epicurum, Chrysippum, Aristotelem & Pyrrhonem (quem *Περὶ βίων* codices Luciani vocant.) Singulorum dogmata & quorundam dicta quoq; & facta ut sunt ad deridendum aptissima seligit & naso suspendit. T. i. p. 370-388. Vertit *Martinus Bolerus*.

Περὶ Γυμνασίων. Supra, in *Ἀνάχαρσις*.

11. *Δημιῶνακτος βίος*. Vita & Apophthegmata Demonactis Cyprii, Philosophi Eclectici non diu ante defuncti. T. i. p. 857-872. Vertit *Vincentius Obscopæus*. Laudat Eunapius in proœmio.

12. Δημοσθένος ἐγκώμιον, *Encōmium Demosthenis*, T. 2. pag. 685 - 708. Vertit *Philippus Melanchthon* & in sua *Demosthenis* editione *Hieron. Wolfius*.
13. Περὶ τῆς καὶ μηδ' ὡς πιστεύειν Ἀπολογίῃ, de non temere credendo calumnia. Liber lectu dignissimus. T. 2. pag. 396-431. Vertit *Philippus Melanchthon*, *Rudolphus Agriola*, Lovan. 1530. 8. & *Adrianus Marius Nicolaus*. Edidit etiam *Jacobus Tollius* V. C. cum notis Lugd. Bat. 1677. 12. quæ in editione *Luciani* *Amstelodamensi* singulis sunt paginis subjunctæ. Gallice vertit *Antonius Crappier*. Lugd. 1551. 8.
14. Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον, quod *Hesiodus* sine magna causa se jactet laurum à *Musis* accepisse. T. 2. pag. 486 - 490. Vertit *Vincentius Oblopius*.
15. Ἐνάλητοι Διάλογοι, *Dialogi Marini* XV. 1. *Doridis* & *Galatæ* 2. *Cyclopi* & *Neptuni*, 3. *Alpei* & *Neptuni*, 4. *Menelai* & *Protei*, 5. *Panopes* & *Galenis*, 6. *Tritonis* *Amymones* & *Neptuni*, 7. *Noti* & *Zephyri*, 8. *Neptuni* & *Delphinum*. 9. *Neptuni* & *Nereidum*. 10. *Iridis* & *Neptuni*, 11. *Xanthi* & *Maris*. 12. *Doridis* & *Thetidis*. 13. *Neptuni* & *Enipei*. 14. *Tritonis* & *Nereidum* & *Iphianissæ*. 15. *Zephyri* & *Noti*. T. 1. p. 238 - 261. Latine vertit *Jacobus Micellus*. primum dialogum *Erasmus*. Ex his 2. 4. 5. 8. 9. 10. 11. 12. 14. occurrunt Græce & latine in *Dialogis* *Luciani* selectis *Augustoriti* *Pictonum* editis. 1620. 8.
16. Ἐπαιγεῖται Διάλογοι, *Dialogi meretricii* XV. quibus mulierum vitia & lascivi mores perstringuntur. T. 2. p. 515 - 557. Vertit *Jacobus Micellus*. Νεκράτικὸς & ἐπαιγεῖται *Luciani* λόγος, lectos sibi testatur *Photius* Cod. CXXVIII.
17. Διάλογοι Θεῶν, *Dialogi Deorum* XXVI. 1. *Promethei* & *Jovis*, 2. *Cupidinis* & *Jovis*, 3. *Jovis* & *Mercurii*, 4. *Jovis* & *Ganymedis*, 5. & 6. *Junonis* & *Jovis*. 7. *Apollinis* & *Vulcani*, 8. *Vulcani* & *Jovis*, 9. *Neptuni* & *Mercurii*, 10. *Mercurii* & *Solis*. 11. *Veneris* & *Lunæ*, 12. *Veneris* & *Cupidinis*, 13. *Jovis*, *Æsculapii* & *Herculis*. 14. & 15. *Mercurii* & *Apollinis*. 16. *Junonis* & *Latonæ*. 17. *Apollinis* & *Mercurii*. 18. *Junonis* & *Jovis*, 19. *Veneris* & *Cupidinis*, 20. *Deorum* judicium occasione pomi *Paridis*. 21. *Martis* & *Mercurii*, 22. *Panos* & *Mercurii*, 23. *Apollonis* & *Bacchi*, 24. *Mercurii* & *Majæ*, 25. *Jovis* & *Solis*, 26. *Apollinis* & *Mercurii*. Hos dialogos ridendis Græcorum diis eorumque criminibus exagitandis comparatos latine vertit

Scriptorum totis famosa volumina terris
 Colligis, & pluteis das Charopine tuis.
 Quid tibi cum libris, quorum nec nomina saltem
 Nec titulos prompta voce referre queas.
 Quosq; finis, multo confpersos pulvere blattia
 Et gratas avidis muribus esse dapes?
 Nam nullum tangis, sed tanquam sacra profanus
 Non digna metuis collutulare manu.
 Numne times, fias tractandis forte libellis
 Doctior, aut stolidus sis stupidusq; minus?
 Hoc cave te moveat; sic est tibi crassa Minerva,
 Proficere ut valeant plus, tibi crede, fues.

7. Αποκηρυγόμενος, *Abdicatus*. Declamatio pro filio Medico qui ob sanatum patrem receptus, deinde quod furem matrem sanare non posset, altera vice abdicatur. T. i. p. 708-730.
8. Αρμονίδης, *Harmonides*. Epistola qua erudito amico vel Patrono offert scripta sua Lucianus, in uno illo, omnium calculos laturum se non dubitans; veluti Timotheus tibicen Harmonidi discipulo svasit, ut si ab omnibus Græcis laudari vellet, nobilioribus placere ac probari se elaboraret. T. i. p. 585-590. Vertit *Vincentius Opsopæus*.
9. Περὶ ἀστρολογίας *Astrologiæ divinatricis qualecunque elogium ac commendatio*. T. i. p. 847-856. Vertit *Erasmus*.
- 8ος Λακκιανῶ. infra Εὐθύπριον.
10. Βίων περὶ αἰτίας, *Vitarum auctio*. Dialogus quo Mercurius Jovis iussu hominibus venum exponit veluti sub hasta Philosophos Pythagoram, Diogenem Cynicum, Aristippum Cyrenæum, Democritum & Heraclitum, Socratem, Epicurum, Chrysippum, Aristotelem & Pyrrhonem (quem Περρῖαι codices Luciani vocant.) Singulorum dogmata & quorundam dicta quoq; & facta ut sunt ad deridendum aptissima seligit & naso suspendit. T. i. p. 370-388. Vertit *Martinus Bolerus*.
- Περὶ Γυμνασίων. Supra, in Ἀνάχαρις.
11. Δημιανᾶκτος βίος. Vita & Apophthegmata Demonactis Cyprii, Philosophi Eclectici non diu ante defuncti. T. i. p. 857-872. Vertit *Vincentius Obscopæus*. Laudat Eunapius in proœmio.

12. Δημοσθένης ἐγκώμιον, *Encomium Demosthenis*, T. 2. pag. 685 - 708. Vertit *Philippus Melanchthon* & in sua *Demosthenis* editione *Hieron. Wolfius*.
13. Περὶ τῆς μη ῥαδίως πιστεῖεν Διὰ Βολῆ, de non temere credendo calumnia. Liber lectu dignissimus. T. 2. pag. 396-431. Vertit *Philippus Melanchthon*, *Rudolphus Agricola*, Lovan. 1530. 8. & *Adrianus Marius Nicolaius*. Edidit etiam *Jacobus Tollius* V. C. cum notis Lugd. Bat. 1677. 12. quæ in editione *Luciani Amstelodamensi* singulis sunt paginis subjunctæ. Gallice vertit *Antonius Crappier*. Lugd. 1551. 8.
14. Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον, quod *Hesiodus* sine magna causa se jactet laurum à *Musis* accepisse. T. 2. pag. 486 - 490. Vertit *Vincentius Obsopeus*.
15. Ἑνάριοι Διάλογοι, *Dialogi Marini* XV. 1. *Doridis* & *Galatææ* 2. *Cyclopis* & *Neptuni*, 3. *Alphei* & *Neptuni*, 4. *Menelai* & *Protei*, 5. *Panopes* & *Galenes*, 6. *Tritonis* *Amymones* & *Neptuni*, 7. *Noti* & *Zephyri*, 8. *Neptuni* & *Delphinum*. 9. *Neptuni* & *Nereidum*. 10. *Iridis* & *Neptuni*, 11. *Xanthi* & *Maris*. 12. *Doridis* & *Thetidis*. 13. *Neptuni* & *Enipei*. 14. *Tritonis* & *Nereidum* & *Iphianissæ*. 15. *Zephyri* & *Noti*. T. 1. p. 238 - 261. Latine vertit *Jacobus Micellus*. primum dialogum *Erasmus*. Ex his 2. 4. 5. 8. 9. 10. 11. 12. 14. occurrunt Græce & latine in *Dialogis Luciani* selectis *Augustoriti Pictonum* editis. 1620. 8.
16. Ἑπταεργοὶ Διάλογοι, *Dialogi meretricii* XV. quibus mulierum vitia & lascivi mores perstringuntur. T. 2. p. 515 - 557. Vertit *Jacobus Micellus*. Νεκράκως & ἑπταεργῶς *Luciani λόγους* lectos sibi testatur *Photius* Cod. CXXVIII.
17. Διάλογοι Θεῶν, *Dialogi Deorum* XXVI. 1. *Promethei* & *Jovis*, 2. *Cupidinis* & *Jovis*, 3. *Jovis* & *Mercurii*, 4. *Jovis* & *Ganymedis*, 5. & 6. *Junonis* & *Jovis*. 7. *Apollinis* & *Vulcani*, 8. *Vulcani* & *Jovis*, 9. *Neptuni* & *Mercurii*, 10. *Mercurii* & *Solis*. 11. *Veneris* & *Lunæ*, 12. *Veneris* & *Cupidinis*, 13. *Jovis*, *Æsculapii* & *Herculis*. 14. & 15. *Mercurii* & *Apollinis*. 16. *Junonis* & *Latonæ*. 17. *Apollinis* & *Mercurii*. 18. *Junonis* & *Jovis*, 19. *Veneris* & *Cupidinis*, 20. *Deorum* judicium occasione pomi *Paridis*. 21. *Martis* & *Mercurii*, 22. *Panos* & *Mercurii*, 23. *Apollonis* & *Bacchi*, 24. *Mercurii* & *Majæ*, 25. *Jovis* & *Solis*, 26. *Apollinis* & *Mercurii*. Hos dialogos ridendis Græcorum diis eorumque criminibus exagitandis comparatos latine vertit

tit *Jacobus Micyllus*. 12. 19. 21. 24. *Erasmus*. T. 1. p. 185 - 262. Ex his 3. 7. 8. 12. 13. 14. 16. 18. 19. 21. 24. 25. & 26. exstant Græce & Latine in dialogis selectis Augustorini Pictorum editis.

18. *Νεκρικοὶ Διάλογοι*, *Dialogi Mortuorum* XXX. 1. Diogenis & Polladis. 2. Cræsi Plutonis, Menippi, Midæ & Sardanapali. 3. Menippi Amphilochoi & Trophonii. 4. Mercurii & Charontis. 5. Plutonis & Mercurii. 6. Terpsionis & Plutonis. 7. Zenophantæ & Calidemidæ. 8. Cnemonis & Damippi. 9. Simyli & Poluturati. 10. Charontis & Mercurii, Menippi, Charmolichi, Lampichi, Damasiæ. 11. Cratetis & Diogenis. 12. Alexandri, Annibalis, Minois & Scipionis. 13. Diogenis & Alexandri, 14. Alexandri & Philippi. 15. Achillis & Antilochi. 16. Diogenis & Heraclei. 17. Menippi & Tantalii. 18. Menippi & Mercurii. 19. Menippi & Protefilai, Menelai & Paridis. 20. Menippi & Menelai, Pythagoræ, Empedoclis & Socratis. 21. Menippi & Mercurii. 22. Charontis & Menippi, 23. Plutonis, Protefilai & Protefilai. 24. Diogenis & Mausoli. 25. Nirei, Menippi & Menippi, 26. Menippi & Chironis, 27. Diogenis & Antisthenis, Cratetis & pauperis. 28. Menippi & Menippi, 29. Ajacis & Agamemnonis, 30. Minois & Socratis. 262-324. Vertit *Jacobus Micyllus*. Dialogum 15. 14. *Ottaviano Virvinius*. 10. *Martinus Bolerus*. Leguntur etiam omnes exstantes & 28. cum nova versione in dialogis selectis Augustorini Pictorum editis, sed alio ordine, hoc nempe: 2. 4. 5. 7. 9. 11. 18. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 15. 6. 17. 30. 1. 13. 12. 20. 10. 27. 3. 14. 19. 25. 26.

Dialogus Virtus Dea, in qua Mercurius & virtus colloquantur. Exstat T. 2. pag. 864. 865. ad Luciani imitationem ab eodem quo scriptus, ut *Dialogi mortuorum* Gallice ante alios editi ab ingeniosissimo Fontenello.

Dialogos Luciani selectos libris 2. atq; una cum his Timonem cum versione emendata & ad calcem libri subjecta edidit Gualterus Lond. 1677. 12. Anglice etiam prodire selecti dialogi Luciani vita auctore Fr. Hickefio Oxon. 1634. 4.

19. *Δίκη Φωνηέντων*, *Judicium vocalium*, sive ingeniosa fictio actionis contra litteram T accusantis illam de raptu & vi quod exponitur ab eadem omnibus vocabulis quæ per geminum T offerri debebant. T. 1. pag. 45 - 50. Vertit latine *Martinus Bollerus* cujus verba

vulgo exstat. Præterea *Calius Calpagninus* qui subjecit ex suo ingenio Apologiam literæ T qua criminationes literæ Σ acutè diluit. Basil. 1539. 8. Exstat etiam in Amphiteatro Socratico Casparis Dornavii T. 1. p. 680.

Διόνυσος. Vide infra, *πρὸς σαλαμίαν*.

20. Δις κατηγορήμενος ἡ δικάσιμα, actio adversus Polemonem, Dionysium Heracleensem, Aristippum, Diogenem Cynicum, Pyrrhonem & Lucianum quod pristinas vitæ suæ rationes reliquissent. T. 2. p. 211-238. Vertit *Jac. Micellus*.

21. Περὶ τῶν διψάδων, *πρὸς σαλαμίαν*. De dipsadum natura, quorum ictus inexplebilem sitim affert. T. 2. p. 481-486. Vertit *Vincentius Oporæus*. Effigiem dipsadis ex veteri Codice MS. Nicandri exhibet Lambecius lib. VI. p. 294. & Nesselius parte III. post pag. 8.

22. Δραπέτης. Philosophiæ querela ad Jovem de pseudophilosophis: & sumptæ de fugitivis servis sub splendido Philosophorum nomine homines decipientibus poenæ. T. 2. pag. 592-606. Vertit *Bilibaldus Birckheimerus*. Sub initium hujus dialogi mentio Peregrini, qui se ipsum in flammis conjecit. Confer infra num. 62.

23. Εἰκόνες, Imagines quibus Pantheæ, Abradata conjugis pulchritudinem depingit ejusque virtutes prædicat: T. 2. p. 1-16. Vertit *Vincentius Oporæus*.

24. Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων, sive superioris scripti Apologia, qua non satis laudasse se Pantheam, nedum adulatorum more nimis encomiis onerasse contendit. T. 2. p. 16-31. Vertit idem Oporæus.

25. Περὶ Ἐνυπνίου, ἡ τοῦ Βίτου Λυκίου. De Somnio, sive vita Luciani. Narrat sibi cum juvenis à Patre statuariæ destinatus & ab avunculo à quo artem discere debebat plagis sub auspiciis statim acceptus esset, lacrymis indormienti visam per somnium accedentem ad se statuariam & παιδείαν sive Eruditionem, quarum utraque ut Herculem olim Virtus ac voluptas invitaverit ut altera relicta sibi potius adhæreret. At Lucianum spreta statuariæ oratione, eruditionem sectatum, & illi deinceps assidue adhæsisse. Tom. I. p. 1-12. Vertit *Jacobus Micellus*. Legitur & cum alia versione in dialogis Luciani selectis Augustoriti Pictonum vulgatis.

26. Ἐπιγράμματα. *Epigrammata XXX*, ex Anthologia collecta, variis interpretibus. Et ἔρως δραπέτης amor fugitivus poemation Doricum quod inter Moschi Idyllia legitur, ab aliis tributum Luciano &

tem, cum in verbis omnes & nugis versentur & communem vitam vivere præstet. T. 1. p. 504-570. Vertit *Vincentius Obsopæus*.

30. Ἐρωτες ad Theomnestum. T. 1. pag. 873 - 912. dialogus obscœnus quem Aristæneto tribuit Burdelotius incerta conjectura. Colloquuntur Charicles Corinthius & Callicratides Atheniensis. Versio Anonymi lectorem curiosum sapissime decipit iudice eodem Burdelotio.
31. Εὐνῆχ. εὐnuchus seu *Pamphilus* dialogus in quo occasione Favorini qui per Εὐνῆχον ἀπὸ Κελτῶν & Βαρύαν perstringitur, false disputat Lucianus utrum Philosophus esse Evnuchus possit. T. 1. p. 840-846. Vertit *Erasmus*.
32. Ζεῦξ ἢ Ἀντίοχ. *Zeuxis* sive *Antiochus* Allocutio Luciani ad Macedones qua indignatur Orationem suam nuperam ab ipsis tantum laudatam propter παραδοξολογίαν & novitatem, perinde ut Zeuxidis Hippocentaurum, vel Antiochum Soterem qui duce Theodota Rhodio Elephantorum ope à Gallis victoriam reportaverat. T. 1. p. 577-584. Vertit *Vincentius Obsopæus*.
33. Ζεὺς ἐλεγχοµεν. Dialogus quo probatur si Jupiter & Diī fato sint obnoxii ut dicunt Poætæ, nullam esse religionem. T. 2. p. 117-127. Vertit *Vincentius Obsopæus*.
34. Ζεὺς Τετραγῶδης. Damidis Epicurei de Diis eorumque providentia à Timocle Stoico male confutata. T. 1. p. 128-157. Vertit *Vincentius Obsopæus*.
35. Περὶ τῶν Ἠλεκτρῶν ἢ τῶν Κύγνων præfatio de Electro ac Phaëtonte & Eridani Cygnis. T. 2. p. 369 - 372. Vertit *Vincentius Obsopæus*.
36. Ἡρόδοτος ἢ Ἀἰτίων, *Herodotus* sive *Aëtio*. Præfatio ad Sophistas Rhetoras & Historicos in Macedonia (Thessalonica forte) congregatos qua specimen aliquod ingenii editurus optat se eadem fortuna apud eos uti, qua Herodotus historicus cum Historias suas in Olympiis prælegeret, vel Aëtio pictor, cum amores Roxanis & Alexandri M. à se depictos in iisdem Olympiis inspiciendos daret. T. 1. p. 571-576. Vertit *Vincentius Obsopæus*.
37. Θεῶν Ἐκκλησία Deorum concilium super indignis in cœtum ipsorum receptis, qui per decretum ejiciuntur. T. 2. p. 709-717. Vertit *Vincentius Obsopæus*.

38. Περὶ Θυσίων, de Sacrificiis dissertatio, qua contendit Græcorum & aliorumque & aliarum gentium sacra & quæ de Diis eorum, ritibus & sacrificiorum ac nidoris desiderio garrunt Poëtæ & crederet, non seriam confutationem mereri, sed Heraclitum aliquem qui illorum inscitiam deploret, vel Democritum qui rideat inscitiam. T. 1. p. 361-371. Vertit *Erasmus*.
39. Ἰκαρομένειππος ἢ Ἰκαρομένη Φελλήνη Dialogus quo Menippus vanorum studii & Philosophorum insanientem sapientiam ridet. T. 2. 186-210. Vertit *Erasmus*.
40. Ἰππίας ἢ Βαλανὴς Πραξίφρων, Præfatio, de balneo Hippia non veteris illius Platoni, Apulejo & aliis memorati, sed alterius qui Luciani ætate vixit & in omni genere disciplinarum excellens fuit T. 1. p. 354-359. Vertit *Vincencius Obsopæus*.
41. Πᾶς δὲ ἱστορίας συγγράφειν, quomodo Historia scribenda sit, Liber primus, quo Milesium quendam, tum Creperium Calpurnium Pompejopolitam, Callimorphum Medicum hastatorum, tum sextæ, Philosophum Corinthium Antiochianum Hieronicum, Hieronymum, Demetrium Sagalassensem Pisidium aliosque ineptos & ineptæ belli Romanorum cum Parthis A. C. 165. commissi scriptores stringit, tum docet historicum alienum esse debere à ratione, encomii & investivæ, nec voluptati consulere alii lectorum, quæ ex veritate consequatur, neq; in rebus nihili prolixior, in rebus cupia transvolare, sed prudentia civili & eloquentia in rebus reique militaris peritia, res prout gestæ sunt diligenter inquirere, in commentarios prius relatas narrare libere, perspicue, non paucis illis ad quos scribentis amor, odium, metus & spes spectat, sed omnibus, & posteris præcipue. T. 1. p. 600-613. Vertit *Jacobus Micellus*. Lucianus p. 618. promittit se in alio opere eorum præcæmia quædam Historiarum esse, vulgus lectorum, & Nisi respicit alterum locum p. 635. seq. quod mihi non videtur.
42. Ἀληθὴς ἱστορίας, Vera Historia libri II. hoc est fictæ narrationes (voluntarii) cuiusdam vel Ctesia. de iis quæ Luciano contigerunt in tempestiva navigatione per mare, in insulas, aërem & lunam, & in toto ingenti, quo cum navi integra haustus est, denique postquam hoc mire evasisset, quæ vidit apud inferos in Campis Elysii, in insulis impiorum, in Oniropoli, atque apud Bucephalos & Carosce-

leas. T. 1. p. 639-692. In calce secundi libri promittit Lucianus plures libros de iis quæ sibi in terra contigerunt. Sed forte & hoc finxit tantum, non revera præstitit. Illi duo libri latine versi sunt à *Jacobo Micyllo*. Miror doctissimum Sirmondum qui p. 248. ad *Sidonium* ex hoc *Luciani* scripto quasi vere hoc contigisset annotat *Laidem* in uxorem ductam à *Diogene Cynico*.

43. Κατάπλους ἢ Τυράννῳ *Cataplus sive Tyrannus* dialogus quo *Megapenthes Lacydæ* filius tyrannus inter alios à *Charonte* ad inferos deduci fingitur, sed unus maxime invitus, & postea cum ad *Rhadamanti* vocaretur iudicium, multis inustus repert⁹ maculis, pænæq; loco, svadente *Cynisco* Philosopho hoc consecutus, ut cum alii defuncti ex poculo oblivionis bibant, hic unus perpetuo crucietur memoria amissarum opum & potentiz. T. 1. p. 422-443. Vertit *Petrus Mosellanus*.

Κρονικὴ Ἐπιστολαί. vide supra, Ἐπιστολαί.

44. Τὰ πρὸς Κρόνον De Saturno & Saturnalibus dialogus. T. 2. pag. 607-613. Vertit *Erasmus*.

45. Κρονόσολων Leges saturnaliorum. T. 2. p. 613-618. Vertit *Erasmus*.

46. Κυνικός sive commendatio vitæ Cynicæ. T. 2. pag. 717-727. Vertit *Tho. Morus*.

Λέκιῳ vide infra, ὄνῳ.

47. Λεξιφάνης sive Dialogus quo inepti affectatores obscuri sermonis svaviter deridentur. T. 1. p. 819-839. Vertit *Jacobus Micyllus*. Ceterum non esse *Pollucem Onomastici* scriptorem quem hoc scripto tangit *Lucianus*, probe docet *Clariss. Hemsterhusius* prolegom. ad præclaram suam *Pollucis* editionem. p. 30.

48. Μακρόβιοι sive Catalogus Græcorum Regum, Principum, Philosophorum, Historicorum, Oratorum, Poëtarum & Grammaticorum qui ætatem quam longissime produxerunt. T. 2. pag. 465-476. ad *Quintillum*. Vertit *Vincentius Obsopaus*. Alter liber de longævis Romanis ad eundem *Quintillum* vel intercidit, vel à *Luciano* non est scriptus. Vide p. 476.

49. Περὶ τῶν ὑπὸ μιᾷ ὥσωνόντων de vili ac misera conditione eorum (eruditorum præcipue ac Philosophorum confer T. 1. pag. 35.) quibus mercede conductis in opulenti cujusdam familia est vivendum, ad *Timoclem* Philosophum, qui illud vitæ genus amplexurus erat. T. 1. p. 444-480. Vertit *Erasmus*.

50. *Ἀπολογία πρὸς τῶν ὑπὲρ μιᾶς αὐτῶντων*, *Apologia pro mercede condita* ad Sabinum Philosophum & ipsum atque amicum suum, sive libellus quo probat ad se non spectare quæ superiore libro differunt, iactate provectus (ἐν γῆραι ὑπέρτω p. 486.) Sub Imperatore Remptuscepit tractandam (procurator ut videtur in *Ægypto* condita a M. Antonino Imp. Vide p. 491. seq.) Vertit *Petrus Mosellanus*, non usque quaque feliciter, notante Bourdelotio. T. 1. p. 48.

51. *Μένιππος ἢ Νεκρομαντία*, *Menippus sive Necromantia*, Dialogus Menippi ex inferis redeuntis & Philonidæ, cui ille narrat quomodo ad inferos à Mago Mithrobarzane deductus fuerit quæque ibi viderit, & decretum adversus divites apud inferos conditum. Quod vero Tiresias Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse ἰδιωτῶν, hoc p. 339. perinde ut p. 327. 505. 554. nolim intelligere de vita privatorum sed illiteratorum qui Philosophis à Luciano proponuntur, difficiles nugæ magno cum fastu tractantibus. Confer. T. 1. pag. 410. 515. 516. 566. Sic p. 580. de pictura loquens vocat Lucianum h. e. pingendi rudem. Sic & vocabulum incipitur Act. IV. 13. Vertit latine *Tho. Morus*. T. 1. p. 324-345. In alia versione exstat in dialogis selectis qui prodierunt Amstelriti Pictonum.

52. *Μῆλας ἐγκώμιον* ingeniosa *musca descriptio* & *laudatio* T. 2. p. 177. quæ cum aliis hujus argumenti legitur etiam Græce & Latine Casparis Dornavii Amphitheatro Sapientiae Socraticæ recitatae Hanov. 1619. fol. T. 1. pag. 117. seq. Vertit ni fallor *Jo. Oporæus*.

Νεκρομαντία. Vide paulo ante, *Μένιππος*.

53. *Νέρων ἢ πρὸς τῆς ἐρύχης ἔιδμῶς*, *Nero, sive de Isthmi quam Nero* est perfoffione dialogus inter Menecratem ac Mulonium T. 2. p. 804. Luciano argumentis non plane invictis abjudicat qui latine vertit. Mentio illius à Nerone incassum tentata perfoffionis apud Svetonium in Nerone c. 19. & Dionem I. 67. Ante Neronem hoc idem frustra conati sunt Rex Demetrius filius Cæsar & Cæjus Caligula. Confer Nic. Bergierium hist. de publicis Imperii Rom. Viis sect. 47. T. 10. thesauri Antiquit. Rom. p. 534.

54. Πρὸς Νιγρίνον Ἐπιστολή. *Ad Nigrinum Philosophum Platonium Epistola* T. 1. pag. 19.

Νιγρίνου, ἡ περὶ φιλοσώφειας ἦθους. *Nigrinus*, sive de *Philosophi moribus* dialogus quo Nigrini tum de probis tum perversis (quales multorum eo tempore Romæ) hominum ac Philosophorum moribus sermones referuntur. T. 1. pag. 20-44. Vertit præter Benedictum *Jacobus Micyllus*.

55. Περὶ οἰκίας. Utrum pulchra domus magis adjuvet an impediat dicentem. T. 2. p. 451-465. Posterior pars incipit p. 457. Vertit *Jac. Micyllus*.

Θυγατρίδι vide supra αἰλεκτερίων.

56. Λέκιον ἢ ὄνον. Metamorphosis in asinum T. 2. p. 76-117. Vertit *Vincentius Orsopæus*. Argumentum petitum ex *Lucii Patrensis λόγους μεταμορφώσεως* de quibus *Photius* Cod. 129. Meminit iterum Cod. 169. Imitatus est latinus scriptor *Apulejus*, cui fortassis inde *Lucii* prænomen à quibusdam datum. Confer *Salmasii* prolegomena ad *Solinum*.

57. Περὶ Ὀρχήσεως. De saltatione ejusque virtutibus ac vitiis & præstantia adversus *Cratonem* Cynicum. T. 1. p. 783-818. Vertit *Vincentius Orsopæus*. Multos ante se de hoc argumento scripsisse testatur *Lucianus* p. 798. tangit id præter *Athenæum* etiam *Plutarchus* IX. ult. *sympos.* E recentioribus *P. Faber* lib. 1. cap. 12. *Agonist.* *Meursius* II. 12. *Misc.* | *Lacon.* & in *Orchestra* T. VIII. thesauri *Antiqv. Græcar.*

58. *Palinurus* dialogus *Palinuri* & *Charontis* de nautarum vita quam *Palinurus* *Aeneæ* nauta miseram, *Charon* aliis feliciorē esse disputat. Latine occurrit T. 2. p. 846. ad imitationem ut videtur *Luciani* à nescio quo compositus.

59. Περὶ ὠδασίας, ἥτοι ὅτι τέχνη ἢ ὠδασιακή, ironica laus artis *Parasitica* in Dialogo *Tychiadis* cum *Simone Parasito*. T. 2. pag. 239-269. Vertit *Vincentius Orsopæus*. Legitur hic liber Græce & latine etiam in *Casp. Dornavii* Amphitheatro sapientiæ *Socraticæ* T. 2. p. 113.

60. Πατριδίου ἐγκώμιον laus Patriæ T. 2. p. 477-481. Vertit *Vincentius Orsopæus*.

61. Περὶ πένθους. de eo quod mortuos inepte vulgus prosequatur immenso luctu, pretiosis exequiis, ludis, cœnis ac monumentis. T. 2. p. 299-307. Vertit *Erasmus*.

περὶ ἑ μὴ ῥαδίως πέντειν ἀββολή. Vide supra in ἀββολή.

62. περὶ τῆς περεγρίνης πλευτῆς. De morte Peregrini, Cynici Philosophi Pariani ex Christiani, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii in Arpina quæ viginti studiis Olympia distabat conscenso rogo, spectantibus omnibus combussit, Epistola ad Crenium T. 2. p. 556-591. Vertit *Vincentius Obsopæus*. Notis illustravit *Tan. Faber* Paris. 1653. 4. quæ in editione Amstelodamensi per singulas paginas Luciani verbis substratæ sunt. Non integram ad nos pervenisse hunc libellum contendit idem Faber p. 559. & 566. Peregrinum à Christianis rejectum innuit Lucianus p. 570. quod de idolothytis comedisset, hoc enim sibi volunt verba: ἀφ' ἧς καὶ τὰ ἀκαταμάχιστα τῶν δοκροήτων. Varias hinc inde in CHRISTUM & Christianos effudit blasphemias pag. 565. seq. & per τὸν Ἰωάννην περὶ πάντων Christianorum pag. 567. videtur intelligere Johannem Evangelistam qui in Evangelio & Epistolis unius magnæ omnium commendat illam de qua Lucianus ἀδελφότης. Quæ p. 587. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctissimo Lemonio vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: Viderint etiam alii num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod p. 588. traditur ante mortem omnibus ferme celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, ἀποθήκας sive præcepta, sermones & leges. Fuit hæc sententia magni Pearsonii in iudiciis Ignatii parte 1. pag. 6. Meminit hujus libelli sive Epistolæ Svidas in Λεκτικῷ.
63. Πλεῖστον ἢ εὐχαί, Dialogus stolidi hominum vota perstringens in exemplo amicorum navigantium, quorum alius opes, alius potentiam & imperium, alius voluptates sibi expetebat, in quorum nullo tamen vera felicitas consistit T. 2. p. 491-515. Vertit *Jac. Micellus*.
64. Προμηθεὺς ἢ Κάυκας. Prometheus sive Caucasus, Dialogus in quo Prometheus Mercurio & Vulcano diluit crimina libenter accepta, propter quæ jussu Jovis Caucasus ab illis affigendus erat. T. 1. p. 173-184. Vertit *Ottomannus Luscinius*. Legitur & cum alia versione in dialogis selectis, Augustoriti Pictorum editis.
65. Πρὸς τὸν εἰπώντα, Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγῳ. Ad cum qui dixerat, Prometheus es in oratione: quod dictum alio sensu recipit, alio respondit, retorquet, se vero characterem scribendi è Comœdia & Tragedia mixtum sectari proficetur. T. 1. p. 13-19. Vertit *Jacobus Micellus*.

66. Προσλαλιά ἡ Διόνυσος. Præfatio de Bacchi exercitu muliebri ab Indis præter meritum contempto T. 2. p. 360-364. Vertit *Vincentius Obsoræus*.
67. Προσλαλιά ἡ Ἡρακλῆς. Præfatio de Hercule Gallico T. 2. p. 365-368. Vertit *Erasmus*.
68. Πητρῶν διδασκαλία, de vera & falsa eloquentiæ ratione. T. 2. p. 308-325. Vertit *Bilibaldus Birkheimerus*. Hoc libello Julium Pollucem perstringi, cujus Græcum Onomasticon habemus, auctor est Græcus Luciani Scholiastes. Sed vide quæ adversus hanc sententiam nuper disseruit Clarissimus Pollucis editor Hemsterhusius in prolegomenis p. 31. seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius ætatis à Luciano exagitari existimat.
69. Σκύθης ἡ πρέβειος. *Scytha sive Hæspes*. Allocutio ad binos nobiles disertissimosque Macedonas (Thessalonicenses ut ex pag. 597. conjicit Marcilius incerta suspitione) quibus innotuisse se Syrum adeoque peregrinum, & probari non minus gaudet, quam Anacharsis olim à Toxari cive suo introductus in amicitiam Solonis, in quo uno totas jam habebat Athenas, totam Græciam. T. 1. pag. 591-599. Vertit *Vincentius Obsoræus*.
70. Συμπόσιον ἡ Λάπηρος, Convivium Philosophorum Hermonis Epicurei, Stoicorumq; Zenothemidis ac Diphili, Cleodemi Peripatetici, Platonici Jonis, Alcidas mantis Cynici, Grammatici Istiazi, Rhetoris Dionysodori & Dionici Medici in Chæreæ, Aristæneti F. nuptiis cœna exceptorū, qui post ineptias varias & contentiones tandem Lapidarum instar inter se misere digladiantur. T. 2. p. 633-655. Vertit *Erasmus*, sæpe alienus ab auctoris mente, ut notatum Bourdelotio.
71. περὶ τῆς Συρίας Θεᾶς. De Syria Dea sive matre Deum ejusque templo & sacris. T. 2. p. 656-684. Vertit *Jacobus Micellus*. Scriptus est hic liber dialecto Jonica & Luciano hinc abjudicatur à Petro Jurico in Hist. Critica rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed Arrianus quoque cum reliqua Attice scripsisset, nonnulla (ut Indica) scripsit Jonicè. De Dea Syria consulendus præter laudatum Juricum Seldenus syntagm. 2. de Diis Syris cap. 2. Quæ de arca Deucalionis p. 661. & columba p. 676. à Luciano traduntur, illustrat Octavius Falconerius in diss. ad numum Apameensem T. X. Antiq. Græcar. p. 678.

72. Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. *Timon * sive Misanthropus*, dialogus quo Timon post invectivas in Jovem quod contemptum sui ipsius non utilitur, queritur se præ liberalitate, ex divite egentium redditu. Inter à Mercurio monitus jubet Plutū cum thesauro ad Timonem accedere, Plut^o recusat, iterumq; jussus ire claudicat, licet à Dione mittitur & cum sese recipit advolare celerrime & aufugere rapidissime consuevit. Denique deductus ad Timonem labor, robore, fortitudine & sapientia stipatum ab hoc ægre recipitur in genti thesauro effuso. Mox Timo ipse quantum mutatus ab illo. Philiae assentatore, à Gnathonide parasito & Demea Rhetore, perisycleque Philosopho tum Blepsia Lachete ac Gniphone adulis perfidiæque & cupiditatis pœnas repetit. Ita totum hoc scilicet perstringit ineptam divitiarum cupiditatem, perversos mores, profusionem, luxum, asperitatem, fastum, avaritiam, & que divitias ipsas indignis fere obvenientes, & improbos asserunt res. T. 1. p. 51-167. latine vertit *Erasmus*. Cum notis sepulchrum edidit *Lambertus Barlaeus* Lugd. Bat. 1652. 8. & emendatius *Barber* cum notis Paris. 1655. 4. Utriusque animadversiones editione Amstelodamensi comparent, Barlæi quidem singulis cæpæ paginis, Fabri ad prioris voluminis calcem. Legitur etiam alia versione in dialogis selectis Luciani, editis Augusti Cætonum.

- * Timon Atheniensis Echecratides è tribu Colytto, clarus fuit circa tempora pontificii quod gestū ab Ol. LXXXVII. 1. ante CHRISTUM 432. Timonem deferentem ob Alcibiadis amores finxit Libanius declamat. IX. T. 1. p. 352. Iamchi in eum Epigramma III. 7. Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto in eam suam vocavit Timonium, in ea deinceps Timonis ad instar procul ab hominibus sortio victurus teste Strabone lib. 17. p. 54. Confer Plutarchum in Antiocho 948. seq. qui præter dicta ejus quadam & Callimachi Epigramma affert Timon Epitaphium & ab Aristophane & Platone Comicis ob *μισάνθρωπον* repositum refert. At Pseudo Plato Philosophus Epist. 24. inter eas quas *Αἰσχυρὸς συνέγραψεν* ὅτι *Τίμων ἐκ τῆν ἀρα μισάνθρωπος, μὴ εὐέλκων μερῶν ἐκ τῶν ἀνθρώπων φιλῶν*. De hoc Timone & morte ejus Svidas in *ἱστορίαις* Hunc inferori in janitorem fingit Lucianus 2. Veræ Hist. T. 1. p. 683. Timon junior Sillographus Poeta, patria Phliasius, *ἱστορίαις* in *ἱστορίαις* libro IX. 1. 2 discipulus Pyrrhonis Sceptici, de quo supra Lib. III. c. 11. Timonem Egyptium, memoratum Ptolemæo Hephestionis lib. 4. & Timonem quem in symposiacis suis colloquentem inducit Plutarchus.

73. Τόξαρις ἢ Φιλία. Dialogus quo Toxaris Scytharum, Mnesippus Græcorum in amicitia fidem prædicat. T. 2. p. 32-75. Vertit *Erasmus*. prodiit etiam separatim Antvverp. 1547. 4. Gallice *Blasius de Vigener* transtulit una cum Platonis *Lyfide* & *Lælio Ciceronis*. Paris. 1579. 4. Ante eum *Claudius Puteanus* Professor linguæ Gallicæ Academia Lovaniensi in Antvverp. 1563. 4.
74. Τραγοποδάγρα sive Drama breve quo podagræ velut Deæ alicujus potestas & vis celebratur. T. 2. p. 804-823. Carmine vertit *Joannes Sinapius* cujus Metaphrasin servavit etiam Burdelotius in sua editione & Caspar Dornavius Amphitheatro Sapientiæ Socraticæ. T. 2. pag. 196.
75. Tragopodagræ in Luciani editt. subjicitur ὠκύπους, alterum dramation, quo Podalirii ille & Aftasiæ filius podagricos non impune ridens, sed & ipse postea à podagra misere prostratus inducitur. T. 2. pag. 823-833. Vertit carmine præter *Jacobum Micellum* cujus Metaphrasin Burdelotius quoque servavit, *Adrianus Chilius* Antvverp. 1533. 8. Confer si placet Jacobi Balde solatium podagricorum, Monachii 1661. 12. & Gerhardi Feltmanni librum de Dea Podagra Brem. 1693. 8.
76. Τυραννοκτοῖα, Tyrannicida sive Declamatio probans quod ex intentione licet non ex verbis legis præmium Tyrannicidæ debeat ei qui Tyrannum occisurus, filium ejus non minus crudelem & à quo Pater totus pendebat, transfoderat gladio in vulnere relicto, quo Pater Tyrannus postea filio mortuo superveniens seipsum interemit. T. 1. p. 693-707. Vertit & ei contrariam declamationem latinam non minus disertam opposuit *Erasmus*.
- Τυρανν. Vide supra, κατὰ πλῆθος.
77. Ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ περὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ πηλοῦς ἀπολογίας. Apologia pro lapsu inter salutandum, ad Asclepium sive Esculapium quem p. 503. Φίλιππον vocat & p. 501. ἄρχοντα, cui cum χαῖρε Salve dicere mane debuisset, dixerat ὑγιαίνει Vale. Scripta à sene, ut patet è verbis ληρῶν ὕφ' ἡλικίας. T. 1. p. 495-503. Vertit *Jacobus Micellus*.
78. Φάλαρις πρῶτη, καὶ δευτέρα sive declamationes duæ, prior Phalaridis nomine ad Delphos taurum suum æneum dono mittentis & severitatem suam excusantis, altera sacerdotis Delphici, recipiendum eum esse svadentis. T. 1. p. 730-740. Meminit Photius Cod. 128. Vertit *Vincensius Obsopaus*. Legitur etiam Apologia Phalaridis ab Andrea Arnaudo scripta in Casp. Dornavii Amphitheatro sapientiæ Socraticæ. T. 2. p. 18.

79. *Φιλόπατρις*. Dialogus Triephonis & Gritæ, Christianum dogma de SS. Trinitate pag. 770. & 774. ita proterveridens, ut simul de sententia Christianorum illius ætatis testimonium ferat non inficiandum. Sunt qui hunc dialogum esse putant scriptoris Luciano antiquioris. Mihi vero causa esse nulla videtur cur Luciano non tribuatur, licet fateor in aliis ejus scriptis non observari tantam Christianismi peritiam, quo argumento illum Luciano abjudicat Hætius p. 61. demonstrat. Evangel. At enim victoria illa de Persis in extremo dialogi memorata quid vetat quare non sit eadem de qua Marcus Antoninus & L. Verus triumpharunt A. C. 166. Confer Georgii Bulli defensionem fidei Nicænæ sect. 2. cap. IV. §. 11. De vellum de jure laicorum sacerdotali p. 284. & Blondellum p. 227. de Episcopis & presbyteris. Quoniam vero p. 770. Paulum apostolum qui Tarsis natus erat, exagitat sub nomine *Galilai*, hinc Antonius Pagi ad A. C. LVI. n. 3. recte colligebat Christianos nondum à Juliano dictos fuisse Ethnicis per contemtum *Galilai*. Per τὴν εὐχὴν δὸ τοῦ πατρὸς p. 779. Orationem Dominicam Lucianus intelligit, ut recte notatum Rigaltio ad Tertull. sed per *μακαρίαν πόδην* superadditam, non existimaverim notari clausulam, *quod regnum est regnum*, ut persuasum Joanni Gregorio c. 38. Observandum est sed *δοξολογίαν* quandam & Carmen Evcharisticum, qualis est in hymnus Clementis Alexandrini. In hoc dialogo pag. 769. *πρὸς* per Deum ignotum Atheniensium: *ὡς τὸν ἀγνοῶν τὸν ἐν Ἀθήναις*.
 80. *Φιλοψευδής ἢ ἀπιστῶν*, Dialogus Tychiadis & Philoclis, quo *σοφιστὰς* & Magorum præstigiæ ridentur. T. 2. pag. 326-353. Vertit *Morus*.
 81. *Χαρίδμη* & *ἡ περὶ κάλλους*. Pulchritudinis laus & commentarius. T. 2. p. 781-797. Vertit *Jacobus Micellus*. Luciani haud esse videtur viris doctis.
χάρων, vide supra, *Ἰπποκοπῆν*.
 82. *Πευδολογιστής ἢ σοφιστικῆς* sive de sribligine Græci sermonis oblectata in oratione PseudoSophistæ cujusdam, qui sibi belle ac puerile qui videbatur. T. 2. p. 728-762. Vertit *Jacobus Micellus*. Notandum stravit Jo. Georgius Grævius. Amst. 1668. 8. cujus observationes in edit Luciani Amstelod. per singulas paginas sunt substrate. In his p. 753. merito laudatur *Paulus Leopardus* vir in his litteris præstantissimus, qui commentarios in hunc librum ante Grævium scripsit. Vide eum II. 17. Misc. •

83. *Πευδολογιστῆς ἡ περὶ τῆς διαφροσύνης*, adversus Polyevctem Sophistam quem recte se *διαφροσύνα* ac detestandum propter pessimos mores appellasse demonstrat. T. 2. p. 432-450. Vertit *Jacobus Miccyllus*. Confer Svidam in *διαφροσύνης*.

Πευδομάντης. Supra in *Ἀλιζανδρῶν*.

Ἀκύντας. Vide supra in *Τετραποδάκτυλα*.

III. Editiones Luciani.

Græca

1. Prima ac præstantissima editio Florent. 1496. fol.
2. Venetiis apud Aldum 1522. fol. cum Philostrati utriusque imaginibus, descriptionibus Callistrati, & Philostrati vitis Sophistarum. Ex hac editione pleræque posteriores sunt expressæ, neglecta Florentina in non paucis locis meliore, ut observatum Cl. Viro Joh. Jensio. Aldinam omnium quas viderit corruptissimam vocat Bourdelotius.
- 3-4. Hagenoæ 1526. & 1535. 8.
- 5-6. Basileæ 1545. 8. Jo. Ribitti 2. Vol. & A. 1555.
7. Venetiis, sine temporis notatione, cum Indice copioso. 2. Volum. in 8vo, nova recognitione ut habet titulus emendata.

Latina

Scripta pleraque ab *Erasmo* * & *Tho. Moro* translata & ab Erasmo recognita. Paris. apud Ascensium 1514. 4. & Basileæ 1521. fol. apud Frobenium.

Scripta omnia Variis interpretibus, cum argumentis & annotationibus *Jac. Miccylli*. Francof. 1538. fol. Paris. 1546. fol. Lugd. 1549. fol.

Sss

Græco-

* Quæ Luciani vertit Erasmus (vertit autem admodum juvenis, unde Græcæ linguæ ignoratione sæpe peccare notavit Palmerius, Vide notas ad T. I. edit. Amstel p. 474.) leguntur etiam tome primo Erasmi Operum Basileæ olim & hoc ipso tempore iterum! Amstelodami recursorum. Sunt autem hæc: Saturnalia, Cronosolon, Epistolæ Saturnales, de luctu, Abdicatus, Icaro Menippus, Toxaris, Pseudomantis, Gallus, Timon, Pro tyrannicida, de mercede conductis, dialogi amatorii XVIII. Hercules Gallicus, Eunuclus seu Pamphilus, Convivium s. Lapithæ, de Sacrificiis & de Astrologia.

Græcolatinè

1. Basilicæ A. 1563. 8. Quatuor Voluminibus, apud Henr. Petri. Versio græcis adjuncta varios auctores agnoscit, argumenta sunt Joh. Micylli, denique notæ Gilberti Cognati, quibus accedunt ad libros per-rosque annotatiunculæ Job. Sambuci. Hæc ipsa editio reperta Basil. 1619. 8. quatuor Volum. apud Seb. Henricum Petri.
2. Parisiis A. 1615. fol. cum Micylli argumentis, versione Variorum & annotationibus brevibus & eruditis Jo. Bourdelotii, adhuc juvenis ad calcem voluminis conjectis & Thomæ Gverino, quem Græci principem vocat, dicatis: tum notis antea ineditis Theod. Marcilii ad quædam Luciani loca, & selectis Gilberti Cognati. Ingens est hæc editio, quam Bourdelotius ait se emendasse non modo editionibus sed 2. MSS. Bibl. Regis Galliæ & Variorum Editionibus Codicis Thomæ Linacri & Florentini. At Timonem ad Luciani Timonem c. 1. negat se mirari satis posse illam editionem, quia ausus est posteris imponere, professusque Timonem illam Parisiensem in forma maxima è MSS. Codd. Regiæ Bibliothecæ expressam esse. Idem Bourdelotius testatur se ipsam Luciani versionem affectam habuisse.
3. Salmurii A. 1619. 8. cum versione variorum à Jo. Remondino interpolata, duobus Voluminibus. Hanc editionem Philippus Ben- nardo Benedictus inscripsit.
4. Amstelodami A. 1687. 8. duobus Voluminibus, cum Joh. Ben- nardii versione, & Anonymi Scholiis Græcis ** tum primæ editionis codice cura Joh. Clerici Viri Cl. editis, quæ separatim de singulis tomis adnectuntur. Præterea singulis subtrata præterea hac editione comparent notæ integræ Bourdelotii, & præterea neque adeo frequentes Eg. Menagii, Francisci Gouletti, &c. Præterea quæ ad libros Luciani singulares annotarunt, sicuti Georg. Gravius & Lamb. Barlaeus, selectæ quoque Cognati, &c. & quæ in Exercitationibus ad optimos scriptores

** Collector horum Scholiorum minime contemnendum licet hinc inde non in emendatorumque Christianus est, ut variis locis ipse indicat. Antiquum esse, licet antiquissimum vocat Franciscus Junius in Catalogo Bibliothecæ suæ, constat ex eo quod T. 1. p. 34. laudat Magistri Grammaticam, ad Theophrasti Magi- strum respiciens. Adde T. 2. p. 40.

de Luciani locis quibusdam monuit *Jac. Palmerius à Grencemēsnil*. Argumenta quoque Micylli præfixa libris singulis, & in calce tomi utriusq; notæ antea ineditæ ad Lucianum Virorum doctissimor Jo. Georgii Grævii & Jac. Gronovii. Si iterum curanda Luciani editio sit, danda erit opéra ut Græca emendatius excudantur, Versio hinc inde emendetur, nec omittantur Jo. Brodæi atque Pauli Leopardi præclaræ ad Luciani loca non pauca observationes, quæ obviæ sunt in lampade Artium Gruteriana. Denique ratio habebitur lectionum Lucianearum Jo. Jensi Viri Atticarum elegantiarum callentissimi, in quibus multa Luciani feliciter emendavit ope editionis antiquæ Florentinæ, multis eruditam lucem ex ingenio ac doctrina sua attulit. Lucem viderunt illæ lectiones Hagæ Comitum 1699. 8.

Gallicè

Transtulit Lucianum *Philippus Bretinus*.

Longe elegantius *Perrotus Ablancurtius*, cujus versio recognita & emendata quintum lucem vidit Amst. 1683. 8. Prima editio prodierat Parisi 1634. 4. quarta Parisi 1674. 8. Quoniam vero non usquequaque Luciani mentem reddit hæc translatio, Ægidius Menagius festive eam appellabat *la belle infidèle*, ut legas in Menagianis p. 329. Matthæus Sladus Epigrammate in Lucian:

Αὐτὰρ δ' ὅσας βίην βλάσφημον τηλόθι Φεύγοις,
Τηλόθι καὶ Φεύγοις τὸν μεμπταζόμενον,
Ὅν Κελτὶς δ᾽ αὖκεν γαῖη γλυκερόν περ ἔοντα,
Κελτίδα γὰρ πολλὴν ἔχειν Ἑλλάδ' ἔχει.

Anglice nonnulla Luciani transtulit Fr. Hiccesius, Hispanice Franciscus de Herrera Maldonato & Joannes de Jarava &c.

IV. Fuerunt & alii Luciani, ut 1) *Lucianus* Pasiphontes Tragicus, de quo supra lib. 2. c. 19. 2) *Lucianus* Mareionita, de quo præter Epiphan. & Damascenum hæresi 43. meminit Nicetas IV. 15. thesauri Orthodoxæ fidei. Tertulliano & aliis est Lucanus. 3. *Lucianus*, Samosatensis, & ipse, sed Christianus & presbyter Antiochenus Arrianis favens qui ab eo se *Lucianistas* & *Collucianistas* appellabant. Vide Theodorum p. 15. & 21. Hist. Eccles. & Valesium in notis p. 6. ubi Baronium refellit

maculam illam à Luciani memoria abstergere cupientem. De hoc Luciano fuisse etiam Bollandus in Actis Sanctorum ad diem septimum Januarii p. 357. seq. De editione Scripturarum Veteris Testamenti Græca *Lucianea* ab hoc Luciano emendata consulendus Usserius libro de LXX. Interpretibus. De aliis ejus scriptis Caveus ad A. C. 294. Tillemontius &c. 4) Lucianus Eunomii sororis filius Niceph. XIII. 1. 5) Lucianus Sophista, ad quem Juliani Imp. Epistola XXXII. 6) *Lucianus* Iustiochenus Libanii æqualis qui in eum invehitur T. 2. Orat. 15. p. 415. seq. 7) *Lucianus* Bellovacum Apostolus de quo Bollandus 8. Januar. p. 459. seq. 8) *Lucianus* presbyter Caphargamitanus in districtu Hierosol. circa A. C. 415. cujus Epistola de reliquiis Stephani Protomartyris &c. eo conversa ab Avito Hispano presbytero exstat apud Surinm. 9) *Lucianus* Vide Baronium & Caveum ad A. C. 415. Vossium IV. de Hist. Græcis. 488. 9) *Lucianus* Byzæ Metropilota circa A. C. 457. cujus Epistola ad Leonem Imp. pro Synodi Chalcedonensis confirmatione legitur in Concil. edit. Labbei pag. 908. 10) Lucianus Monachus de quo Gregorius Menologio, 12. Martii. Præterea Lucianum Asellionem, Lucianum Eugilianum, aliosque in veteribus inscriptionibus obvios.

V. Philander ad Vitruvii VIII. 2. *Philostratus quem alii Lucianum existimant Vita Apollonii Tyanei lib. VI.* Verba *quem alii Lucianum existimant* omissa sunt in editione Vitruvii Laëtiana pag. 155. Ceterum hunc locum respiciebat Gvil. Cognatus cum scriberet ad Luciani Pseudonymum: *Guilelmus Philander Castilionius in suo ad Vitruvium commentario Lucianum Apollonii vitam Luciano nostro adscribere videtur.* E Cognato id hausit Tho. Mæveda lib. 1. de Antichristo p. 34. quem ex alio scriptore non è Philostro ipso hoc retulisse recte olfecit Tho. Crenius XI. animadvers. 15. Idem dixeris de Vossio qui hunc de Luciano errorem facile refellit 15. de Hist. Græcis. Videntur autem mihi illi qui Luciano libro Philostrati de Apollonii vita adscriperunt ex nulla alia causa in hanc manifestam falsam opinionem devenisse, quam quod in antiquis editionibus Græcis Luciano Philostrati scripta quædam subjiunguntur.

De sententia eorum qui *Epistolas Phalaridis* Luciano tribuerunt dixi lib. II. cap. 10. Frequens Luciani imitator est Aristænetus, ut notatum Josæ Mercero notis ad Aristænetum.

CAPUT

CAPUT XVII. DE CLAUDIO GALENO.

Elogium Galeni Chronologicum auctore Philippo Labbeo 1. -- 20. *Scripta Galeni quae exstant, recensita ordine litterarum, cum variis observationibus, & adscriptis numeris tomorum paginarumque editionis Graecae Basileensis, Latinae Juntarum & Graecolatinae Parisiensis.* 21. *Scripta Galeni deperdita.* 22. *Editiones.* 23. *Index Scriptorum à Galeno allegatorum.* 24.

SSS 3

1. CLAU-

a) Labbeus hoc elogium velut specimen Bibliothecae suae universalis strenue loco misit ad Jacobum Mentelium, & praefixa Mentellii Epistola edidit Parisi, 1660. ex typographia Claudii Cramoisy, 8. Qui ante Labbeum de Galeni vita commentati fuerunt, parum accurate hoc in argumento sunt versati, itaque ut recte Mentelium aliam vitam, alios scriptores postulabat in auctor, qui aetate ejus tantum non superaretur. V. Hist. c. ult. refertur etiam à nonnullis adoratum fuisse. Et Alexander Trallianus Medicinæ scriptor illustrum Θεότατον appellat. Unde porro hac nomina, pane se vivo ac audiente latins factata meruerit ipse Galenus, dictum proclive est: Scilicet à mira humanumque adeo superante fastigium omnis generis eruditione, prater summam medicendi cum mixtura probitatis insigni peritiam, de qua in suis passim operibus, sed tunc De περνευτικῇ Ill. 2. praesertim gloriatur his verbis: ὃ καὶ ὅλον ἐπολιτῶν ποσὶς &c. Qua ratione multis qui talia viderunt manifestum feci quanta Medicinalis Methodi vis sit, quantique mali occasio fuerint, qui non servata veteri Medicina novas sentas condiderunt. Haec sane & vos praeterea me, quamquam à principio recusantem, orando tamen impulistis, omne hoc opus tractandum susciperem. Quod, Deos precor aliis quoque hominibus alicui sit usui. Certe minimam spem habeo, propter eum qui nunc regnat bonarum artium contemptum, divitiarum vero, exstimationis & civilis potentiae admirationem: Ad quae quisquis se convertit, is nulla in re veritatem invenire poterit. Verum haec prout DEO placebit, ita finientur.

Alium praeterea libellum eodem anno 1660. Labbeus misit ad Gvidonem Patinum & Parisiis apud Guil. Benard 8. excudi fecit hoc titulo: *Vita Claudii Galeni Pergameni Medicorum Principii, ex propriis Operibus collecta.* Hoc paginarum 83. opusculum constat meris Galeni locis ex editione Juntarum latine descriptis, atque per intervalla quatuor ab ortu Galeni ad annum ætatis 21, 29, 40. & obitum usque distinctis, adscripto subinde in margine, anno CHRISTI & ætatis Galeni. Quoniam vero hoc Chronologicum Elogium quod integrum hic exhibeo ex locis illis concinnatum est, itaque loca omnia quae in jam dicta Vita Labbeus exhibet, suis quaque locis elogii annotavi, ut adeo utrumque Labbei libellum non ubique obvium lectori representem, quorum alterum humanitati Clarissimi Hudsoni qui Oxonia eum ad me misit, alterum Rev. Gustavi Schröderi, qui Parisiis illum mihi attulit, debere me profiteor. Videtur etiam tertium opusculum promittere Labbeus, *Chronologiam Operum Galeni*, talem eorum quae exstare noscuntur, quae scilicet primo loco, quae deinde in decursu ætatis, quae tandem in senectute conscripta fuerint. Sed illa nunquam vidit lucem.

I.

GLAUDIUS GALENUS, omnium Medicorum, post Hippocratem, facile Princeps; atque optimi Imperatoris medicus, γησιος ιατρος καὶ μόνος Φιλόσοφος, Niconis viri editissimi ac sedatissimis moribus præditi ex matre modum iracunda, filius: natus est Pergami b) in Asibi quondam Attalorum Regia, Anno reparatae per CHRISTUM patris, circiter CXXXI. Hadriani Imperatoris XIV. vel XV. labente.

II. A patre b) non Geometra tantum atque Architecta tradit Svidas, sed Mathematicis omnibus cæterisque literis excelsus & quibusdam aliis eximia notæ Præceptoribus in pueritia c) liberalibus apprimè edoctus, atque ad omnem elegantiam humanitatis formatus: absoluto XIV. seu, quod eodè recidit, ætatis XV. in ætate JESU CHRISTI CXLV. Antonini Pii post Hadrianum imperatoris Philosophicis studiis sub Cajo (Platonico, & quodam Philopatoris discipulo) aliisque, operam navare cœpit: tum anno vitæ XVII. næ Æræ CXLVII. à Patre per somnium admonito, deducens ad cos d) Satyrum, (Quinti discipulum) Stratonicum (Sabini Hippocrati discipulum & Æschrionem Empiricum) aliosque nactus est sua Præceptores. Εἰτ' ἐξ ἀναστάτων e) ἐναργῶν περὶ τραπεζῆς, ἐκ τῶν εἰς ἀγόντα, καὶ πλὴν ἰατρικὴν ἐποίησεν ἡμὲ ἀσκεῖν ἀμα τῇ Φιλοσοφίᾳ.

III. Cum decessisset f) magno filii mœrore charitatis rens Nicon, contulit se Smyrnam Galenus anno ævi sui XXXI.

- a) Galenus c. 8. de dignoscendis animi morbis (classe II. pag. 50. edit. Venetæ) de succorum bonitate & vitio (ibid. p. 34.) Priore loco matrem suam reforescere abreptam ira, ut morderet ancillas.
- b) X de simplic. Medicam. ubi de caseo. (classe V. p. 74)
- c) II. 5. de differentiis pulsuum (classe IV. p. 47.) & VIII 3. methodi medendi (classe VII. p. 52.) & IX. 4. (p. 56. b.) lib. de Ordine libror. suorum ad Eugenium (classe I. p. 15.) De libris propriis c. 1. & 11. (ibid. p. 11.)
- d) cap. 2. de præcog. ad Postum: & lib. 9 Method. medendi cap. 4. c. 2. de anat. lib. 1. (classe I. p. 63.) de ordine libror. & XI. de simplic. Medic. p. 11. de atra bile c. 4. (classe I. p. 34.) lib. 1. de alimentor. fac. (classe 2. pag. 7.) & IV. de affect. (classe 4. p. 22. E.)
- e) De ordine libror. (classe I. pag. 15. E.)
- f) cap. 1. de cibis boni & mali succ. (classe 2. p. 34.) cap. 2. de libris propriis (classe I. p. 11.) Cap. 1. lib. 1. de anatomicis administr. (classe I. p. 63.) De ordine libror. (classe I. pag. 15.) de atra bile c. 3. (classe I. p. 34)

STI CLI. ut Pelopem, celeberrimum è Quinti discipulis Medicum; atq; Albinum, Platonicum Philosophum audire posset. Tum Corinthum ad Numesianum, non inferiorem Pelope, Quinti ejusdem auditorem. Sic aliis pluribus provinciis peragratis, g) Alexandriam tandem, Ægypti nobilissimum emporium ac metropolim venit, in qua præ cæteris Orbis urbibus, florebat Medicinæ studium. Unde anno ætatis XXVIII. CHRISTI CLVIII. digressus, in Patriam remeavit, ibiq; Pontificum h) annuorum jussu, curationem Gladiatorum suscepit, per quinque aut sex circiter annos.

IV. Hisce elapsis, Romam cogitavit i) anno ætatis XXXIV. instante, aut jam inchoato, CHRISTI CLXIV. Imperatorū Marci Aurelii Antonini cognomento Philosophi, & Lucii Veri fratris ejus IV. Certe Lucii meminit cap. 2. de Præcognitionibus ad Posthumum, cum primum suum in Urbem Romanam adventum describit; Antonini vero, initio libri primi de Anatomicis Administrationibus: neque enim interpretes recte ista reddiderunt, ἀρχὴν ἡρχομένην, &c. Anno sequenti, vitæ XXXV. diebus canicularibus, jugulum k) ei ab humero motum est, à quo decubuit per dies quadraginta, ut ipse met narrat; multisque postea felicissimo successu sanitati redditus, magnum sibi nomen apud omnes plebejos, Optimates fecit; ut etiam à plerisque, ob admirandam in l) prædictionibus atque curationibus sagacitatem modo ἀπαδοξολόγῳ, modo propter stupendam remediorum opportune adhibitorum vim atque efficaciam, ἀπαδοξόμῳ diceretur.

V. Grassante post aliquod tempus atrocissima illa peste, quam Capitolinus in Lucii vita aliique scriptores Romanarum historiarum describunt, m) Urbe se subduxit in Campaniam, ac Brundisio in Patriam vela

g) lib. 2. de nat. hum. comm. 6. & III. 2. de compos. Medic. per genera (class. V. p. 210.) VI. 2. fec. locos (ib. p. 121.) V. 1. de san. tuenda (class. 2. p. 62.) II. 6. in Hippocr. de natura hum. (class. VII. p. 181.) & III. 8. in Hippocr. de victus ratione in morbis acutis (class. VII. p. 108.)

h) III. in Hippocr. de fracturis comm. 21. (class. VII. p. 223.)

i) cap. 1. & 2. de libr. propriis cap. 2. 3. 4. 7. 8. 9. de præcogn. ad Post. (class. IV.) lib. 1. de anarom. administr. c. 1. (class. I. p. 63.) lib. I. contra eos qui de typis scripsere (class. III. p. 92) lib. de Venæ sect. contra Erasistrateos qui Romæ degebant (class. VI. pag. 7) I. in lib. Hippocr. de artic. comm. 22. (ibid. p. 251.)

k) Lib. 1. de artic. com. 62. (class. VII.)

l) cap. 7. lib. V. de locis affectis (class. IV.)

m) cap. 1. & 2. de libr. propriis (class. I. sagog. pag. 11. &c.) De præcog. ad Post. & aliis locis.

vela fecit, anno ætatis non tam exeunte, quam jam completo XXXVI Christianæ Epochæ CLXVIII. Verum diu in patria subsistere, ac opato ei otio frui non licuit: namque sub exitum ejusdem anni, aut sequentis CLXIX. principium, ab Imp. Marco Antonio, ac Lucio Vero Cæsarica expeditione paulo ante reverso, qui tum Aquilejæ morabantur, delectum militum haberent, copias undiquaque colligerent, committunt, atque ad bellum Germanicum necessaria omnia commodissime parant, in Italiam evocatus est.

VI. Romam itaque secundo n) venit, atq; Aquilejæ profectus est: unde paulo post, ob sævientem acrius luem fugientibus peratoribus: ipsoque Lucio Vero prope Altinum, dum curru cum uxore veheretur, ictu sanguinis extincto, hyberno, ut videtur, tempore, nem scilicet anni CLXX. ipso quoque Galenus vix cum quibusdam amicis evasit, Romamque incolumis reversus est: quæ tertia ejus in Italiam profectio numerari potest.

VII. Marco Aurelio in Germaniam o) adversus Marcomannos, Quados, ac Sarmatas, cum exercitu abeunte, ipse in Italia habitans, totosque tum procul negotiis fere omnibus, & usque ad obitum ejus Aurelij, totoque filii ejus Commodi tempore (quo imperante, gravit Pacis templum, & Galeni opera plurima incendio perierunt Romæ, p) vel in patria (quando enim in eam remigraverit, non plus reversurus in Italiam, omnino nescimus:) multos, in quibus quosque generis conscripsit, vulgavitque, atque in iis libris Præcognitionibus suis περὶ Επὶ γέννησις, q) anno vitæ LII. elapsa, præstatione adversus Stoicos & Peripateticos de voce & respiratione tractavit. Sub Helvio quoq; Pertinace, qui anno CHRISTI CXCII. obiit,

- n) cap. 2. de libr. propr. & cap. 9. ad Post. Meminit etiam sui ex Cypro & Sicilia stris itineris Romam versus per Thraciam & Macedoniam lib. 9. de simplic. medicam. terra Lemnia. Et inter ambulandum se dormivisse testatur lib. 2. de morborum curatione, c. 4.
- o) Eodem loco & l. 3. de simplic. medicam. secundum general. 2. c. 13. & 14. de simplic. medicam. c. 13. & 14.
- p) Ad hanc periodum vitæ Galeni confer lib. præcogn. ad Postum. c. 9. & 11. (lib. 214.) lib. 2. de alimentor. facult. c. 40. (class. II. p. 7.) cap. 1. lib. 1. & 2. de simplic. medicam. per genera (class. V. p. 210.) lib. IX. de simplic. medicam. Myrsi: lib. 1. de antidotis c. 1. 2. 4. 13. & lib. 2. c. 17. (ibid. p. 100.) De medicam. Galeni ad Hieronem III. 2 & V. 15. (class. VII. p. 17.)
- q) Ad Epigenem rectius vertas, quam ut Interpretes, ad Postumum.

cembris XXXI. sublato è vivis Commodo Principe, à frequenti Senatu nuncupatus est Imperator, & paulo post à militibus interfectus; floruisse Galenum ex eo discimus, quod capite XIII. de propriis libris meminit libri unius ad Sectarum Professores de Concionibus publice habitis sub Pertinace (sic enim vertendum puto, *πρὸς τοὺς δὸς τῶν αἰρέσεων πρὸς τῶν Περτινᾶκος δημοσίᾳ ρηθέντων*, non ut alii quidam: *Adversus Sectarios de publicè dictis coram Pertinace.*) Neque sane ulterius progressus videtur, quisquis in Svidæ Lexico, Galeni elogium texuit, dum asserit: *Γεγονέναι τῷ Μάρκῳ, καὶ Κομόδῳ καὶ Περτινᾶκος τῶν Καيسάρων ἐν Ρώμῃ.* (nisi forte ultimum illud (ἐν Ρώμῃ) non ad Imperatores Romanos referas, sed ad Galenum, qui cum sub his Cæsaribus Romæ vixisset, post Pertinacis necem, in patriam se receperit, ibique reliquum vitæ in otio literario procul ab Aula strepituque transegerit: quæ videtur fuisse mens interpretum Wolphii atque Porti.

VIII. Hactenus, quæ de Galeno diximus usque ad ætatis annum LXIII. ex ejusdem *πλῆθος ἡπαντολογούντων*. Variis, ut vides, scriptis de prompta sunt, nec in dubium à quoquam ulla ratione revocari posse videntur. Quod superest, an sub Didio Juliano, Clodio Albino, Pescennio Nigro, ac præcipue sub Severo, ejusque filio Antonino Bassiano, pariter floruerit, & quamdiu vitam Pergami aut Romæ traduxerit, quoque anno ætatis, atque æræ Christianæ expiraverit, quia eruditis viris nondum satis exploratum scimus: ex ejusdem libris, vel veterum scriptorum monumentis solerter atque operose disquirendum esse arbitramur.

IX. Gerardus Joannes Vossius in postumo de Philosophia opere, cum Medicorum seriem legit, Claudium Galenum sub Marco Antonino, Philosopho; item filio Commodo: quin & Helvio Pertinace, Didio Juliano, Clodio Albino ac denique Severo floruisse testatur. Sed nihil probat, ex aliis potius ista mutuatus, quam ex propria sententia locurus; cum in opere de Historicis Græcis atque alibi non semel sub Antonino Pio ex vulgari etiam eruditorum prope omnium opinione, licet minus commode, collocasset. Gesnerum, & qui Bibliothecam ejus contraxit, Simlerum, cæterosque qui aliorum fere semper insistant vestigiis, aut jejune admodum atque exiliter ista percurrunt, ac ne attingunt quidem, missos facio: controversiam omnem, non ex turbidis plerumque modernorum lacunis, sed ex limpidissimis ipsius Galeni fontibus finiturus.

X. *Joannes Martinus Eustachius*, Gambatenfannus in regno Neapolitano, Medicus doctissimus, cujus vigiliis ac lucubrationibus Galenica historia pluribus antehac involuta fabulis, atque erroribus foedatim nimum quantum debet, apud æquos rerum æstimatores (si ex cursus pæne continuos καὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις μονοῦσι μὴ πᾶσι feces, quæ tamen tacito pro more, ejus nomine non tam cessasset, quam corruptit Joannes Neander Bremanus, in suis Medicinæ natalitiis) contendit clarissimum Medicinæ parentem Galenum, amplificatoremque Galenum, sub Severo & Caracalla Romanis Imperatoribus vixisse, duobus potissimum nixus argumentis. Primo quidem ex libri primi de Antidotis cap. XIII. ubi Galenus ait se Imperatori Severo Theriacam ipsius jussu, confecisse eodem modo, quo Antonino Augusto paraverat: Altero petito ex cap. 2. Theriaca ad Pisonem. Scio utrumq; illud argumentum quibus firmitus visum fuisse: ac primum quidem, quod ex familiari multorum consuetudine, ut pluribus alias observatum est, Severus Imperator pro Lucio Vero subrogatus sit; & ipsemet Eustachius fore Lucio Vero mendose Capite primo libri adversus eos, qui de Typis scriptis haberi Severum. Alterum vero quod in libro de Theriaca, non minus illos Imperatores, quorum mentio est, non Severus pater, sed filius Bassianus, dictus ex militari tunica Caracalla: sed Marcus & Lucius Verus Divi, ut loquebantur, Fratres intelligendi sint; quæ se non videatur, fidem illius opusculi, quod Julius Alexandrinus Andreas Mathiolus, aliique viri pereruditi abjudicare Galeno tribuitur, sollicitare.

XI. Verum neminem esse arbitror, qui attentam inquisitionem, ut ajunt, oculis; vel unum saltem ex duobus illis Libris, qui non illico in partes *Eustachii* transeat, ac fateatur Galenum vixisse sub Pertinace, sed etiam sub Severo Imperatore, vixisse. Quamquam autem rarissimus est illius *de vita Galeni liber* in 40. Neapoli MDLXXVII. apud Horatium Salvianum impressus, ac plerisque Medicorum filiis, ipsique adeo Joanni Antonidæ Vanderlindenscæ Medicorum collectori solertissimo hactenus incognitus. Et quædam ad quæstionem spectantia prætermisit, in notis, et quædamque obscure admodum & intricate omnia pertractavit: Operum tamen fore judicavi, si ipsa Galeni verba diffusius proponerent, et quædamque observationibus illustrarem; nemo ut in posterum ea de re ambigat.

re valeat: cum libri illi duo de Antidotis, ab omnibus usque ad hanc diem, tanquam genuini sincerique Galeni partus habeantur; nec ullus eos, quod sciam, inter nothos supposititiosque rejecerit.

XII. Quæ capitibus primo & quarto libri primi de Antidotis habentur, præmittenda censeo, ut iis veluti jactis fundamentis, cætera, quæ ex Capite XIII. afferentur, firmitus consistant. Quod si quis, inquit, singulis diebus, quemadmodum tempestate nostra Aurelius Antoninus Imperator, ὁ καὶ ἡμᾶς γενομενὸς αὐτοκράτωρ Αὐρήλιος Ἀντωνῖνος, vel sicuti olim Mithridates solebat, Antidotum capiat, &c. tum quibusdam prætermisissis: Fuit autem hoc, quo tempore, suscepto adversum Germanos bello, & ille in provinciis, quæ secus Istrum sunt, degeret, & ego me illum eo subsequi posse excusaveram. Verum quia Imperator laudabat Antidotum à Demetrio Medico primario confectum, eo vita functo, Euphrati Medicinæ materiæ venditori, à quo simplices omnes medicinas ad Theriacam conficiendam emebat, per literas significavit, ut sibi renunciaret, quisnam Medicus Imperatoriam Antidotum conficienti Demetrio affuisset. Ab eo itaque cum intellexisset, me semper Demetrio, quoties Theriacam componeret, astitisse, tum quidem eam me per literas componere Antoninus jussit: Romamque postmodum reversus, quod ea præcipue delectatus fuisset, percontatus est, quam simplicium convenientia miscuisset, &c. Cap. IV. Quo tempore Antoninus Imperabat, Theriaca à multis divitibus parabatur: deerantque idcirco nonnunquam eorum, quæ difficulter haberi possunt, simplicia quædam. Est enim admiratione dignum, quantopere divites Principum vires vel imitentur, videri saltem velint. Nam postquam ex humanis Antoninus excessit, pauci amplius aut Theriacam, aut Mithridatum conficiunt, &c. quæ ex cap. XIII. melius percipientur. Quo tempore, inquit, Antonino Imperatori vasa lignea, in quibus ejusdem generis Cinnamomum inerat, multa conspexi, alia Trajani, quædam Adriani, nonnulla Antonini, qui post Adrianum Imperator fuit, ætate reposita, &c. ex quo; Marco Antonino Imperatori Antidotum quandam composuisset, ipsam cæteris multum præstare deprehendi, adeo ut Imperator quoque ea gustata, medicinæ concoctionem, velut in aliis fieri solet expectare, noluerit, sed statim ea usus sit, nondum integre duobus mensibus elapsis. ANTONINUM subsecutus est COMMODUS, qui nec Theriacæ, nec Cinnamomi curam ullam habuit: sub quo non solum arboris illius, quod super fuerat, omne dissipatum est, verum etiam quodcumque post Adriani

tempora comparatum fuerat. Quo factum est, ut Nunc IMPERATOR NOSTER SEVERUS, cum me sibi Theriacam eo modo conficere iussisset, quo MARCO ANTONINO confeceram, ex Cinnamomo, Trajani & Adriani tempore reposito sumere coactus sim: imbecilliorque plane mihi visa est; & tamen nondum anni triginta interceserant: ab eo scilicet tempore, quo in Germania bellum Anno CHRISTI circiter CLXXI. aut CLXXII. gerente ipso M. Antonino, prima illi Theriaca à Galeno, ejus jussu confecta est, ne forte cum quibusdam triginta illos annos numeres tanquam elapsos à Theriaca jussu Severi composita, ad tempus, quo Galenus librum de Antidosis scriberet: Nec negligenda arbitror, quæ sequuntur, ex his enim manifestissimè concludi potest, Severi nomine, Lucium Verum non posse accipi. Verum ipsa combusta (apotheca, in qua res suas omnes pretiosas servabat) in tempestate & Templum pacis incensum est, & hæc, & aliz quædam Cinnamomi species, quas mihi conquissiveram, periire. Nullumque, cum IMPERATORI NOSTRO SEVERO Theriacam componerem ex Cinnamomo Adrianitempore reposito, quod optimum sum est, elegi, &c.

XIII. Ex his, aliisque, quæ forte tibi in germanis Galeni scriptis occurrunt plurima, ad illius vitam, ætatemque indaganda necessaria, discimus Antoninum Pium, quem à Marco Aurelio distinguit, (qui post Adrianum Imperator fuit) non illum esse, qui illis diebus Theriacam sumeret; sed Marcum Antoninum, Philosopherum de quo tam sæpe, & tam multa referre consuevit: & Demetrium medicum sub belli Germanici initia obiisse, eique tum, in paranda imperatoria Antidoto, suffectum fuisse Galenum: atque Commodum Marcum (sub quo Ædes Pacis conflagravit) aliisque usque ad Severum imperatoribus, neglectam fuisse Theriacæ confectionem, quam SEVERUS TUNC IMPERATOR, (ἐν τῷ ὄντι ἡμῶν αὐτοκράτορ) Galenolum, observes velim, hic taceri: ideoque scriptos illos de Antidosis libros videri, ante annum CXCIX.) iterum à Galeno jam senile volens perfici, nondum elapsis XXX. annis ab expeditione Germanica: proinde verum hunc, de quo hic agitur, penitus alterum diversumque officio Vero, qui anno exeunte CLXIX. aut ineunte CLXX. apoplexiam perdidit, licet is quoque aliquando Severus vocatus reperiatur. Quæ deinde ut spero, apud æquos judices invictissimæ ac inconvulsa demonstrationis vicem obtinebunt.

XIV. De Theriaca ad Pisonem, unde alterum probationis argumentum ducere voluit Eustachius, tria obiter observare nos licet. Ac primum quidem: Auctorem libelli illius vixisse sub Severo, & quidem inter annum æræ Christianæ CXCIX. quo Severus majorem natum filium, Bassianum, jam à biennio creatum Cæsarem, & M. Aurelii Antonini nomine insignem, in Imperii consortium allegit; atque annum CCXI. quo idem Severus, qui cum filio imperabat, Eboraci in Britannia mortuus est, die IV. Februarii: ideoque non mediocriter hallucinatos, qui cum Hieronymo Mercuriale (cujus paulo post, judicium de hoc libro, ad examen revocabimus) Lucium Verum hic accipiendum esse somniant. Verum præstat ipsum cap. 11. audire loquentem. Aliquit singulis diebus incolumitate corporis ducti Theriacam assumunt, quem admodum nos Marcum Antoninum, qui paulo ante Romanum Imperium summa integritate administravit & corporis sui temperamentum exacta prudentia cognovit, abunde quasi delicato quodam cibo usum novimus, τὸν θάον, (quæ vox ab interprete perperam omissa:) μάκρον ἔχοντα, ἡμῶς ὑδάμεν ἐν θίσμῳ πρὸ βασιλευσάντων, &c. Ab illo enim auctoritas medicamento amplior crevit, cum ejus efficacia latius inter homines divulgaretur: siquidem cum Imperator vitam sanam traduceret, utilitatis fidem Antidotus majorem obtinebat. Verum Antonini quidem temporibus opus solummodo Theriacæ communis fuit sanitatem Principis intuentibus. His autem IMPERATORIBUS, usus etiam publicus evasit. Licet enim omnibus nobis ab ipsis petere, & tradita per manus Antidoto liberaliter curari, &c. *Ἡ δὲ τῶν νῦν μεγίστων ἀντιπερὶ τῆς ἡμετέρας ἡ χρήσις εἰς τὸ κοινὸν ἐφθασε.* Quo tempore Antipater (de quo consule sis, amice Lector, Vitas Sophistarum, à Philostrato conscriptas) cui Græcas epistolas scribere committebant, & ob morum gravitatem, exactamque Rhetoricæ artis peritiam, honoris plurimum deferrebant, renalem morbum incidens, &c. Ipso quoque sequentis capitis initio; Talem igitur, inquit, diligentiam circa hæc medicamenta, sicuti vides, cum NOSTRI IMPERATORES habeant, merito Theriacam quoque summa cura conficiunt, &c. Ex quibus hoc textitur argumentum: Auctor ille Demetrium Archiatrum, & Marcum Antoninum Imperatorem novit, eum scilicet (ne ad Pium confugas) qui singulis diebus Theriacam assumebat; quod uni duntaxat Philosopho ex libro 1. de Antidotis; convenire, luce meridiana clarius, jam ostendimus. Ac deinde vixit sub duobus Imperatoribus, qui Antipatrum Sophistam Græcis Augu-

gustalibus Epistolis præfecerunt, & τὰς ἑλληνικὰς ὀψιγὰς αὐτῶν περὶ
 πιπτευμένοι, & Theriacæ usum publicum liberalitate sua, atque in omni
 qui egebant, communicatione frequenti induxerunt. Iis autem non
 & insignibus alii designari nequeunt Imperatores, præter Severum
 ejusque filium Caracallam; quod mihi probandum erat.

XV. Alterum est, Galenum non videri libri illius auctorem
 sed alium quendam Medicum, qui superstes Galeno fuerit, & sub im-
 peratoribus Severo & Caracalla Theriacam componere solus, &
 usum eorum: aut certe ab aliquo nugatore, exercendi styli gratia, ex
 quæ apud Galenum in libris de Antidotis, legerat; plerisque, & non
 cibus viris, fucum factum fuisse. Neque enim ignoro Aetium
 num, Paulum Æginetam, & post eos, Serapionem, Rhazin, Avicennam
 aliosque Arabes, nostrum quoque, ut mox docebitur, Glycaphor-
 brum, tanquam Galeni esset, citavisse. Quo enim tempore
 illum Galenus, non video. An in adolescentia, aut virili ætate?
 liber ille in lucem prodiit, imperabant jam Severus & Caracalla,
 monstratum est, Galeno annum vitæ ad minus septuagesimum
 te. An in senili ac pæne decrepita ætate? Sed stylus juvenis
 pit, & à gravitate Galeni præsertim senis, prorsus alienus est.
 de, cui bono ad librum illum scribendum appulerit animum?
 qui paulo ante, cum Severus imperaret solus, aureos illos de Anti-
 broselucubraverat? Ad hæc, qui fieri potuit, ut περιουλογῶν
 sua verbosior, præsertim in devexa ætate, Galenus, cum Marciano
 meminuit, cum Demetrii, cum Severi, de se rebusq; suis sermonem
 intermiscuerit? Cur de duobus libris περὶ Ἀντιδοτῶν: cur de aliis
 ptis opusculis, tacuit? Cur Præceptorum, quod frequenter
 ejusdem ætatis aliorum Medicorum non meminit, laudatorum
 acti, se puer, viro, ac sene, si quis alius? Postremo; cur stylus
 omnino reperitur ab aliis, eodem ferme tempore confectus
 in eo plurima verba, ab ipso alias non usurpata? cur fabulosa
 inserta, & νεανικωτέρως ad pompam & eloquentiæ jactationem
 ta? quomodo à Galeno hac ætate, hac experientia, hac eruditione
 vulgi sermone relata, quæ de trifolio & helenio leguntur, omnes
 dosa, iisque contraria, quæ alibi scripsit? Neque plura de his
 cat & enim nos Hieronymus Mercurialis, Foroliviensis, Medi-
 ctiſſimus, ac sua tempeſtate clariffimus; cujus judicium de libro

ces ad Pisonem, in plerisque Venetis editionibus, saltem in nona Anno MDCXXV. apud Juntas edita, qua usus sum, reperitur fol. 89. quintæ classis, tanquam quoddam adversus aliter sentientes, invictum argumentum. Verum nihil illo imbecillius, nihil à veritate remotius potuit excogitari. Eo enim collineat universa ejus oratio, ut ostendat librum illum à Galeno adhuc juvene, esse conscriptum: ideoque arduum non esse intelligere, cur stylus pæne totus, diversus reperiatur: cum omnes noverint, juvenes plerumque in scribendo ambitiosos, nec ita prudentes esse, ac stylum in dies magis castigari. Nec mirum videri debere, Galenum, natura alioquin loquaciorem, in juventute non eandem scribendi rationem, quam in ætate proveciore, secutum fuisse. Unde vero probas, ô bone, juvenem tum extitisse Galenum? An juvenem vocas, qui Marcum Antoninum Imperatorem noverit, annum XXXIV. ætatis aut XXXIX. jam supergressus, ac deinde sub Severo ejusque filio Theriacam in usum Imperatorum composuerat? Quæ autem de Archiatro Demetrio in medium adducis, vel sola, causam tuam jugulant. Certum quippe est ex lib. I. de Antidotis, (ut supra jam observatum) Demetrium obiisse, dum Marcus Antoninus, bello Germanico, circa Istrum occuparetur; nec cap. XII. ullus apex vel minimus apparet, unde elici possit, Demetrium in vivis fuisse, cum liber is scriberetur. En missima verba: Demetrius etiam ætate nostra Medicus, & ipse Medicis præsidens, omnibus in rebus Andromachum securus, Antidotum componebat, tantum in pondere pastillorum, scillinorum, evariabat, & obillo, & à cæteris: Δημήτριος ὁ καὶ αὐτὸς καὶ ἡμᾶς ἀρχίατρος γινόμενος &c. Quid, amabo, obstat, quo minus hæc æque à Galeno sene atq; à juvene dici potuerint? An ii, qui nobis trigessimum aut quadragesimum annum agentibus convixerunt, ac paulo post defuncti sunt, nostræ ætatis homines dici nequeunt, etiamsi natura duce ac faventibus Superis ad septuagesimum aut octogesimum ætatis annum postea provehamur? Ec sane Duærum, Caussinum, Sirmondum, Petavium, Richelæum, Bignonium, Borbonium, Morinum, aliosque, quos vidimus, audivimus, inspicimus, inter eruditos ætatis nostræ homines numerare solemus. Quod vero subjicis pro Marco Antonino, quem jam interiisse auctor ille denarrat, legendum esse: Antonino Pium, eundemque etiam Theriaca ob valetudinem: sicuti iiliacis tabulis pectore fasciis alligatis, ad curvitatem retardandam, usum esse; & ob longam atque satis vigentem senectutem (nam LXXVIII. annum attigit) Theriacæ magnam auctoritatem

tatem addidisse, non tantum pluma levior, conjectura; sed falsissima rationi penitus dissentanea imaginatio est, cujus genuinorum Galeni Operum lectio vel perfunctoria, aditum non patitur.

XVI. Quare ut cætera amputem, auctor sum Typographis omnibus, qui Galeni opera impostero curabunt; ut censuram illam omniratione alienam non admittant; ac librum de Theriaca ad Pisinem, sive ut Arabes inscribunt, ad Cæsarem; inter spuria, Galenæ indigna ingenii monumenta rejiciant. Nec audiendus Charterius, qui notis concisis ad Tomum XIII. hæc habet: Qui librum hunc perlegimus, iis Auctorem ipsius esse Galenum, tum textus series, & doctrinæ puritas; tum orationis stylus fidem faciet. In eo quoque haut dubie falsum ubi ait: Illud ad Pisinem opusculum videri Galeni de Antidotis tertium; cum potius libri duntaxat primi, ejusque non integri, cunctum aliquod dici debuerit.

XVII. Expungi præterea velim ego verba illa capituli Actionis secundæ Joannis Martini Eustachii, quibus testatur; non facile assentiri se velle Andreæ Mathiolo, viro alioquin doctissimo, libro III. suorum Commentariorum in Dioscoridem, capite de Galieno, una cum Julio Alexandrino; librum de Theriaca ad Pisinem spurios Galeni libros, reponendum putat: quod & Lib. VI. cap. de Dioscorido, confirmat. Neque sane ad hoc dijudicandum, arbitror oportet ut ad Aristophanis, quod dicunt vel Cleanthi lucernam exactam scrutinentur: cum, quæ attulimus, sententiæ nostræ fundamenta, non vis mediocriter erudito, pervia sint ac manifesta, ut proinde accipere arbitrer. Tertium idem Eustachius argumentum petit ex Alexandri Aphrodisiæci ætate: quod mihi nullius plane roboris videtur, ætati menti. Est enim Alexander ille Aphrodisiensis librum suum descripsit ad Severum & Caracallam: eosque in Proœmio libri quatuordecim Imperatores nuncupavit. Est Alexander, Galeni contemporaneus: & ille ipse sit, quem Alexandrum Damascenum is appellat. Lib. I. Præcognit. ad Epigenem, Cap. V. & quem dicat, disciplina quidam Aristotelis eruditum: magis tamen in Aristotelis sententiam propendere, & demum is qui, cum Galenus Administrationes suas Anatomias institueret, Athenis Peripateticam doctrinam, etiamnum viventem Aristotelem Philosopho, publice docuerit. An inde, amabo, licebit arguere, quod sub Severo potius quam sub Commodò, aut Pertinace, obisset. Etiam cum certum mihi videatur, Alexandrum Aphrodisiensem Galeni

pervixisse, ut qui eum commentariis in librum octavum Topicorum Aristotelis, inter ἐνδόξους memorat cum Platone & Aristotele: ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἐνδόξα τὰ τῶν δὲ πνι τῶν ἐνδόξων ἐπὶ μῶς οἱ Πλάτωνι, ἡ Ἀριστοτέλει, ἡ Γαληνῶ. Quæ verba cum pluribus aliis, tacito Alexandri Aphrodisiensis nomine, leguntur apud Svidam in Lexico, verbo ἐνδόξα. Nec omit- tendum arbitror, ejusdem Philosophi Commentarium in librum 1. Ethicorum Sophisticorum Aristotelis, &c. Nec utique superstes erat Galenus, cum Anonymus quidam scriptor adversus Artemonis hære- sin, hæc apud Eusebium historiæ Ecclesiasticæ libri V. cap. ultimo, exar- retet: Εὐκλείδης τῶν δὲ πνι αὐτῶν φιλοπῶνως γινώμεται. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Θεόφραστος γινώσκονται. Γαληνὸς δὲ ἴσως ἐκ τῶν πνι καὶ περὶ σπουδαίων. Certe Galenum non negamus Alexandro σύγχρονον fuisse: sed quomodo Eusebius, citato capite, Paulum Samosatenum tradit eadem ætate vixisse, καὶ Ἀρτέμιωνος αἵρεσιν καθ' ἡμᾶς, ut loquitur, ἀνανεύουσαι. Sic juniores senioribus cœvi solent appellari, licet vel hi illis, vel illi his prius, ad plures discedant.

XVIII. Superant & alia in eodem Eustachio castiganda, quæ Medicarum rerum consultissimis viris relinquo: ut de morte Galeni (cujus tempus nemini hætenus exploratum fuisse arbitror) non nihil & certe edisseram. In quo profecto non est mihi animus refellere falsitatem eorum, qui Medicorum isti Coryphæo vitam protrahunt si- cut nulla valetudine perversa, ad Annum CXL. Ex quo vulgare fortassis delirium obrepfit, ut Galenica sanitas dicatur pro ea, quæ ultra quam so- lene est, prospera sit, & inoffensa: Vel eam, qua illum volunt, cum Ma- gda lena sermonem familiariter contulisse. Audi, quæso, Mi- chaelem Glycam, qui Anno CHRISTI circiter MCL. scribebat annales suos ab Orbe condito ad Annum Christi MCXVIII. Is Parte tertia, c. 231. Editionis Græco-Latinæ, quæ regiis Typis nuper emerfit, sic loquitur: 1) *Fama est apud multos, quod Medicus ille Galenus in Magdalenam in-*

Uuu

eide-

Græca si quis desideret, hæc sunt;

ὅσα δὲ ἀγαπήτε μὴτε τοῖς ὡς κακίαις μυθολογούμενοις καὶ ἡ σὴ διάνοια περιτρα- πύσεται. Ὅτι μὲν γὰρ Φημίζεται παρὰ τοῖς πῶλοις τῇ Μαγδαλῇ ἐκείνῃ ἐν- τυχεῖν τὸν Γαληνὸν ἰατρὸν, καὶ αἰεταί παρ' αὐτῆς ἐστὶ τυφλὸν ἐκ γενετῆς ὁ Χρῖστος ἰάσατο. Κἀντεῦθεν εἶπεν πρὸς αὐτὴν καλῶς ἐκείνον εἶδέναι τὰ τῆς γῆς μέταλλα, εἰ μὴ γὰρ ἔτο ἦν, ἐκ αὐτῶν τὸν τυφλὸν ἐκείνον ὡμμάτωσε. Ἀλλὰ τὴν τοιαύτην φήμην μετὰ τῶν μυθῶν ἐτάξαμεν. Ἀδύνατον γὰρ τῇ Μαγδαλῇ ἐντυχεῖν τὰ Γαληνόν, ὡς ἐκεῖνοι φασί, Μάρκος μὲν βασιλεὺς ἐν τοῖς πρὸς Πίσω- να μεμνηθῆναι, Κομμῶδός δὲ πάλιν ἐν τῇ περὶ ἡθῶν πρώτῃ βιβλίῳ αὐτοῦ. Ἀπὸ γὰρ

ciderit, & audiverit ex ea Christum, quendam à nativitate tecum sanasse, cum Galenus responderit, necesse fuisse, ut Christus terra metalla bene cognita habuisset, alioquin visum cæco restituere non potuisset. Verum ejusmodi rumorem, fabulam in ordinem referemus. Nam fieri prorsus nequit, ut ipsorum de sententia, cum nus cum Magdalena sit collocutus, qui Marci Imperatoris in eis meminerit, quod Pisonem perscriptis: itemque Commodi mentionem fecerit in primo de Moribus. Nam inter ætatem D. N. J. C. & imperium Commodi, propemodum anni C. elapsi sunt. Imo & ferme CC. aut etiam plures: si ad Severi, adeoque deinde ad racellæ, post Patris obitum, Imperium, cum quibusdam revocare volueris. Anonymus author libri de vita & Moribus Philosophorum, non is fuit Gualtherus Burlæus, Anglus, Joannes Dunsii cum Gvidio Ochamo sedulus auditor, deinde impugnator acerrimus; & Nonus Philosophiæ bonus asseclator: qui prius Oxonii, post Parisiis decessit, anno MCCCXXXVII. Theologiæ doctor? ut post Lelandum alioquin Gualtherus & Picseus, opere suo, de illustribus Britannæ majoris Scripserunt: Quibus nostra ætate subscripsit Joannes Gerardus Vossius de Historicis latinis. Is inquam, Author, Opusculo illo laudato, sed hallucinando, Gvido de Cauliaco, celebrium suorum de Philosophis Scriptorum statim initio notat, Galenum Anno atatis LXXX. mortuum (tremum cluisse:) quod plane sine excepto tantum, insignis, & iniquam fuit, nulliusque pudoris, Plagiarius, Antorcius à Sala, Medicus, jurisconsultus, Casali in Italia, apud Bernardum Grossum, in regem Ducalem, Anno MDCIII. in 4to, ut vocant, tanquam in populariumque partum publicavit, dicavitque Vincentio Geronimo, Comitis belli Comiti. Porro, Anonymus seu Burlæus ille, postquam secundo Philosopho (in quo desinit plagiarii nostri codex) de Chalcidense, Basilide Scythopolitano, ac Tauro Berytio, & aliis (sic enim scribit, ex vulgi, ni fallor, quo cum versatus fuerat, Galieni loquendi consuetudine, quod non Galen, sed Galien pronunciat) celebrem toto Orbe Medicum, apud Pergamum Asiæ natum, cratis studiosissimum interpretem, vixisse docet Annos LXXXV. librorum multorum præsertim medicinalium, conscriptioni illi præfasset. Et hic autem Annorum numerus, non quidem ut Galienus Cauliacus, octogesimus tantum, præscribitur in codice MS. Iovianici.

γὰρ τὰ Κυρία ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἕως αὐτῆς τῆς βασιλείας Κομνηνῆς, καὶ τὸν πέντηκονταίτη εὐρίσκονται. Cave, dilecte fili, ne forte per te quædam hæc fabulosa spargantur, quæ quoque menti pervertatur. Fama enim est apud multos etc.

in Bibliothecâ V. Cl. Alexandri Petavii, Senatoris in Parisiensi Curia integerrimi, exarato in membranis, Anno CHRISTI MCCCCLII. ut in fine adscriptum est; ex quo vel solo, etiamsi cætera deessent plagii indicia, Longobardi Furis impudentia manifeste revinci potest. Eundem quoque numerum LXXXVII. Annorum præfert vetus ejusdem libri editio, in primis fere Typographiæ cunabulis; Lutetiæ, & id in monte D. Hilarii, & insigne S. Claudii, in ædibus Radulfi Lalifeau suscepta: quam Eustachio nostro incognitam; sed ab Alberto de Eybe, Margaritæ Poëticæ Autore, ut par est credere, lectam, exhibuit mihi ex uberrimo exquisitissimo in quovis litterarum genere librorum penu Bibliothecæ suæ Cl. Mentelius. Unde patet Gvidonem non somniasse quod scripsit: & librum de vita & moribus Philosophorum, esto plebejus sit atque vulgaris, ante Eustachium alicubi apparuisse. Mortuus ergo fuerit Galenus, hujus Racematoris Philologi sententia, si subductas supra à nobis de hujus anno natali, rationes amplecti velimus, Anno salutis restauratæ LXXXVII. quo Antoninus Caracalla, Severi Imp. filius ac successor, die Idus Aprilis, inter Edessam & Charras, à Martiale Centurione interfectus est. Quod si verum sit, non aberravit Joannes Tzetzes, * qui in Chiliadibus suis prodidit, Galenum adhuc sub Caracalla vixisse.

Verum mihi longe probabilius apparuit semper, quod Anonymus alter, à Svida in dictionarium suum relatus, affirmat, (& hic quoque castigandus Eustachius, qui cum in suo Svida, seu potius in Excerptis quibusdam Historicis, à Wolphio latine redditis, hæc verba non legit: Quæ tamen reperies in editionibus Græcis, Mediolanensi videlicet, Anni MC CCCXCVIII. Aldina, MDXIV. Basileensi MDXLIV. Parisique & Græco-Latina Gesnevensi, MDCXIX. quas omnes collegii Parisi Claromontani Bibliotheca asservat, in dubium revocare ait: & tantam apposititia, atque ab aliquo, veri imaginem & similitudinem secedente adjecta) Galenum annis demum LXX. vixisse, ἡβίω ἔτη 70. proleque post tot tamque insignes ubique fere gentium reportatas de morte victorias, ejus imperio, ac legibus tandem succubuisse, postremo hujusce, quod modo percurrimus, Sæculi anno, Christianæ æræ ducen-
tesimo, à morte Lucii Veri, uno supra tricesimum. Parcior enim foret, multoque, quam par sit, adstrictior, quisquis brevior in gyrum Galen-
ni annos revocare vellet, eumq; anno exeunte CHRISTI CXCIII. quo Pertinax occisus est, ætatis suæ LXIII. obiisse contenderet: aut forte ali-

U u u 2

quo

* Tzetzes Chiliad. XII. hist. 397.

quo ex proxime sequentibus : Fatendum enim est , cum perierit

XIX. Cæterum, mihi hic temperare non possum, quod
 bius invehar in Cænnem Neandrum Bremensis διδασκαλόν, qui
 qui aliorum fere semper scripta, nullo iudicio, nullaque ratione
 temporum, expilans, absurdaque sæpissime, atque sibi ex ad
 gnantia, in medium adducens atque pronuncians; Lucii Veri
 tum, & M. Aurelii Antonini solius dominantis Principatus
 no CLXXXI. imperitissime affigit: cum tamen eruditissim
 tum sit, media hyeme inter annos CLXIX. & CLXX. in
 xia, inter Concordiam & Altinum, cum scilicet Aquileja Romam
 properaret, inopinato casu periisse Verum: Commodi autem initia An
 no CX CIV. biennio vero postquam necatus est; ac Severi primordia
 non minori rerum chronologicarum inscitia collocat ad annum CCXII.
 cum tamen Imperator ille IV. Nonas Februarii Anni præcedentis, in
 Britannia Eboraci obiisset. Quid quod & Galenum nostrum egregius
 ille temporum ratiocinator & arbiter, sub Imperatore illo Severo in
 Aulam reversum tradat, cum & ipse paulo ante, ex J. M. Eustachii con
 jectura, Anno duntaxat CHRISTI CXXXVI. natus, professus sit, ac vitæ
 illius annos tantum LXX. ex Svidæ Lexico, concedat: quæ sunt ut palam
 est, ἀσυγκλάστητα.

Titubantia, atque à vero aberrantia illa Neandri vestigia, tantum abest ut in ordinem cogat Joannes Andreas Quenstedius, quin magis cespitat, cum in libro de Patriis Illustrium doctrina Virorum, (quem s) ex vilibus plerumque Recentiorum pannis confarcinavit, creberrimisque parachronismis & hallucinationibus infecit) de Galeno nostro loquens, in tria, quatuorve peccavit, obiter etiam à nobis, ne imperitis noceant castiganda. 1. Trajani ævo floruisse asserit; *XV*, scilicet annis, antequam Hadriani *XIV* aut *XV*. Anno exeunte, ut docuimus, nasceretur Galenus. 2. Sub Antonino Pio extremam ejus ætatem collocat, circa annum à CHRISTO *CXL*, cum vix decimum vitæ annū egressus, sub Patre

*) Asperior hæc Labbei de libro D. Quenstadii *Ευχαριστία*, quem juvenis composuit, censura, non magis detrahere potest præclaris hujus in Ecclesiam meritis, quam aliæ vel Labbei vel aliorum illius societatis virorum *invektivæ & criminationes*, in B. Gerhardum & alios doctores nostros effusæ.

Patre Grammatices ac Mathematicum prima rudimenta forte addisceret. 3. Athenis eum vixisse contendit, (quod nullibi Galenus meminit) & Smyrnam, Corinthum, Alexandriam, aliasque Urbes omittit, quas se perlustrasse testatur noster, ut Pelopem, Numesianum, & Heraclianum, cæterosque insignes per ea tempora Medicos audiret. 4. Μακροβίον appellat, scribens eum Annos CXL. vixisse. Quod si contigisset, ipso ferme, quo CHRISTUS natus est, tempore, Galenum in dias luminis auras ivisse fatendum esset.

XX. Hæc sufficerent ad profligandos errores de Vita & Morte Galeni, quos chartis illevere paulo superiorum temporum scriptores hic à nobis citati, nisi ego videre viderer nonnullos conquerentes, me oblivisci eorum, quos habet V. Cl. *Renatus Charterius*, vir alias perdoctus, & de posteritate bene meritus, in suo * de Galeni Vita, satis amplo Tractatu. Ac primo cum scribit Cap. XLII. ubi de Galeni seculo, avoque: Eum natum esse Anno Imperii Hadriani Cæsaris XV. Quod felicitate majori, quam ratione: imo scædissima cum hallucinatione, protulit: ut pote cum Hadrianum (qui Selinunte in Cilicia, Trajano Imperatori mortuo, die X. Augusti, Anni CXLVII. successit) Imperium cepisse tradat, Anno Domini CXX. triennio serius quam oporteat. 2.) Antoninum Pium, Patrem populi, XLII. annos, menses VII. ac dies XXVI. Imperium habuisse scribit, cui Anno CXX. successerat. Quæ sunt absurdissima & falsissima, cum certum sit, Hadriano, Anno CHRISTI CXXXVIII. apud Bajas, die X. aut XII. Julii, defuncto; Imperatorem factum fuisse Antoninum, 3.) Quis ista extricet? Decefferat, inquit Galenus libro de Typis, paulo ante de Vita Antoninus, qui Hadriano in Imperium successerat, Quidam objicient Galenum, non de Antonino Pio, sed de Aurelio Antonino, locutum fuisse: quod reliqua Galeni series testari videtur, quæ sic se habet: Regnabat autem Severus, qui seipsum, nomine mutato, Antoninum appellavit; Lucium vero quem Imperii fecerat participem, Severum nominavit. 4.) Quid mendosius istis? Post Antonini Pii obitum, inquit Charterius, annis XIX. & undecim diebus, Marcus Aurelius Antoninus Philosophus, Reipublicæ gubernaculum tenuit, Collegamque Lucium Aurelium, sibi adjunxit. Hæc ille. At utrique innotuit Galenus, Severi nondum Imp. commendatione probatus. Severus, inquit Galenus, mentionem de me facere solebat apud Imperatorem Marcum Aurelium Antoninum, qui Romæ tum degebat: Nam Lucius jam ad Parthicum bellum à Vologeso illatum, ab urbe decefferat. Si librum

Uuu 3

de

* Præmittitur tomo primo Operum Galeni edit, Paris

de præcognitione ad Epigenem aliosque Galeni libros, attentius legisset vir eruditus; Severum, Consularem Virum, cum Lucio Verone confudisset: cuius jam cum Marco fratre, imperantis Anno IV. CHRISTI vero CLXIV. Romam primum venit Galenus, annum agens XXXIV. ut supra ostendimus. 5.) Ut minutiora, quæ habet ibidem de Commodac Pertinace, taceam: L. Septimium Severum imperasse annos tantum XII. menses VIII. ac dies XV. notat; cum à Kalendis Juniis Anni CXCIII. imperarit usque ad diem quartum Februarii Anni CCXI. 6.) Galenum obiisse affirmat, imperante Antonino Bassiano Caracalla. Sed quæ amabo, fulcitur idoneo scriptore? Nec Eusebius, nec Svidas, nec ceteri præstantissimi viri, qui Galeni meminerunt, eum ad Caracallæ Imperium usque vitam produxisse asserunt. Nec ullatenus, quid de Galenævo protulit Symphorianus Camperius ex laudato, ut videtur, Auctore Operis de Vita & Moribus Philosophorum, (quod tam imprudenter quam falso, tribuit Diogeni Laërtio) curamus. Hisce, quamvis præ veri speciem nullo modo ferentibus, adhuc absurdiora subjecit Charærius, Cap. III. sui ejusdem Tractatus. Ex Imperatoribus, inquit, enumeratis, ab Hadriano ad Caracallam, XCVIII. Annis, cum sex mensibus, & diebus viginti quatuor: Aut ad summum, annis CV. At qui ab Anno CHRISTI CXXXI. Hadriani Imp. XIV. aut XV. ad Annum CCXVII. quo Antoninus Caracalla necatus est, Anni duntaxat numerantur LXXXVII. Quis ergo tam stolidus aut mucosis naribus, qui tamque frequentes parachronismos, ἐλκη ἀνίαται καὶ ὄντως χαράσσονται impune sinat abire? Quod addit de Cœlio Rhodigino: Galenum scilicet CXL. annos vixisse; id quoque abludit à vero: Neque enim ex propria, sed ex aliorum mente loquitur Cœlius, lib. XXX. lect. Antiquar. Cap. XII. cum ait: Hunc nonnulli perhibent CXL. annos vixisse, &c. Sed sum plurima, quæ adversus ista proferri possunt.

Fabulas denique illas * de Galeni in Judæā profectioe, ut CHRISTI miracula prospiceret: & ejus ipsius ibidem morte, quas narrat Cap. 44. valere jubemus suis cum inventoribus Mundino Bononiensi, Hermanno Schedelio Nuremburgensi, & aliis farinæ similis Fabuloribus.

Ex quibus colligere licet, quanti esse debeat ad percipiendam historiæ veritatem, exacta Doctrinæ Temporum ratio, cum judicii dexterritate ac solertia (δριμύτην κρισιν Græci vocant) amico fœdere copulata.

Sed

* Ejusdem fidei sunt quæ de patria Galeni Hispania & nomine Sereni in Galenum mutato nonnulli tradidere, de quibus Nic. Antonius Bibl. Veteris Hispaniæ lib. I. c. 20. ubi & de Claudio Galeni prænomine,

Sed sentio me sensim sine sensu in immensum pelagus abripi, dum βασιφ-
δᾶς illos, qui non suo, sed alieno jecore vel sapiunt, vel desipiunt;
persequor.

Quare ut vela tandem contraham, eam opinor, ex omni-
bus de Obitu Galeni probabiliorem videri, sententiam; quæ illum
addicit Anno Imperii Severi VII. CHRISTI CC. vitæ illius LXX. Qui-
bus omnibus breviter in medium adductis jam juvat Dissertationi huic-
ce finem imponere, atq; concludere cum Anonymo illo apud Svidam;
πῶς συντάχως ἱατρικά τε καὶ φιλόσοφα. ἐπὶ τῷ γραμματικῇ καὶ ῥητορικῇ.
ἀπὸ δὲ τῶ παλιν εἰσαγωγῆς καταλέγειν ἀπαιροῦν ἡγησάμην ἐν τῷ πρόπῳ.
Multa composuit, Medica, Philosophica, Grammatica & Rhetorica; quæ,
quia omnibus nota sunt, nunc recensere in tempestivum esse duxi.

Et hæc habui, VIR CLARISSIME, quæ de Galeni ἡρώμασι καὶ π-
λῶμα θεῶν, ut vocat Simplicius 4. Physic: Vita & Morte non satis hæc-
tenus accurate perpenſis, ex Parte altera Bibliothecæ nostræ Universalis
excerperem, Tibique cum felicibus nascentis Anni auspiciis ea lege
offerrem, ut si pro ea, qua polles, eruditione, breve hoc Elogium, Chro-
nologicum approbes, candidum; sin contra, improbes; atrum calculum
adjicias, & veriora, me per quam lubentè, expromas. Vale; & me, quod
facis, amare perge.

XXI. *Haftenus Labbeus*: cui Catalogum scriptorum Galeni
quæ exstant, subjicere institui ordine litterarum, ita quidem ut de sup-
posititiis lectorem moneam, tum singulis sive genuinis sive spuris ad-
scripserim nomina interpretum, & paginas ac volumina triplicis editio-
nis, Græcæ Basileensis, latinæ Venetæ præstantissimæ Anno 1625.
& Græcolatinæ Parisiensis, cujus postremæ utriusque ordinem Volu-
minum si quis illis editionibus destitutus videre desiderat, Clariss.
Merklini Lindenium renovatum consulat. Observandum tamen
est Merklinum non volumina ipsa singula editionis Parisiensis
consuluisse, sed tantum seriem qualis à Charterio in limine tomij primi
exhibetur recudendam dedisse, quæ in Voluminibus ipsis quandoque
alia est, ita ut nonnulla etiam incassum ibi sis quæsiturus v. g. in tomo
septimo fragmentum *περὶ διψῆς*, & scriptum *περὶ ἡμικτερίων*. Sed jam
indicem scriptorum Galeni quæ ad nos pervenerunt videamus. Aste-
riscus (* c. 1. 2. &c.) notat mentionem illius scripti fieri à Galeno in capi-
te 1. 2. 3. &c. libri de libris propriis.

1. Περὶ αἰρέσεων, τοῖς τ) εἰσαγομένοις *de selectis ad tirones sive qui arte Medica iniciantur.* Basil. T. 1. p. 10. & cum versione Jo. Guinterii Andernaci à Pratello & Charterio recognita T. 2. Paris. p. 216. Verterunt etiam Nicolaus Rheginus, commentarios addendo Joanni Alexandrino: tum Georgius Valla Placentinus, Horatius Limanus copiosior versio exstat Classe Hagog. Junt. p. 15. G. & Augustinus Riccius. Meminit Galenus * c. 1. & de ordine libror. &c.

Περὶ αἰρέσεως αἰρέσεως. Vide infra αἰρέσεως.

Περὶ τῶν ἐν τοῖς νοσήμασιν αἰτίων. *de causis morborum.* Vide νοσήμα.

De causis procatarcticis. Vide procatarctis.

Περὶ αἰτίων σφυγμῶν. Vide σφυγμῶν.

2. Περὶ αἰτίων συμπτωμάτων. *De Symptomatum causis* Libri III. T. 3. p. 218. T. 7. Paris. p. 43. cum versione Charterii, cui Nic. de Calaber, Gvil. Copus & Tho. Linacer interpretatione sua praeponunt. Linacri versio exstat classe 3. Junt. p. 14. Meminit Galenus T. 3. Basil. p. 358. &c.

Περὶ τῶν ἀμαρτημάτων τῆς ψυχῆς. Vide infra, διάγνωσις.

3. Περὶ τῶν τῆς ἀναπνοῆς αἰτίων *de causis respirationis* T. 1. pag. 165. T. 5. Paris. pag. 427. Anonymi versio classe 1. 226. E. Meminit Galenus * c. 1. & de ordine libror. & T. 3. p. 328. &c.

Περὶ χρείας ἀναπνοῆς. Vide infra, χρείας.

4. *An omnes partes animalis quod procreatur fiant simul.* Libellus sive fragmentum Galeni quo illud negat latine legitur T. 5. Paris. Vertit Nicolaus de Rhegio Calaber. Classe 1. Junt. p. 326.

5. *De anatomia vivorum* Galeno adscriptus liber latine tantum exstat certo interprete. T. 4. Paris. p. 194. & classe spuria Junt. p. 44.

6. *De anatomia parva* sive anatomia porci, homini quoad interiora corporis partes simillimi libellus sive fragmentum quod latine tantum exstat, nec Galenum, qui sub initium allegatur, sed Augustinum quendam auctorem habet. Classe spur. Junt. p. 44. & T. 4. pag. 218.

7. τῶν Φωνηέντων ὀργάνων ἀνατομή. *Anatomia Vocalium instrumentorum* membrorum quibus vox editur. Latine tantum exstat & versio Augustini Gadaldini Mutinensis T. 4. Paris. p. 219. & in classe 1. mentor. p. 28. Junt.

ε) De hac inscriptione vide Galenum T. 1. edit. Paris. p. 36.

8. *Περὶ ἀνατομικῶν ἐγχειρήσεων*, de *anatomicis administrationibus* libri IX. priores ē quindecim quos Galenus scripserat Basil. T. 1. pag. 119. Vertit Jo. Guinterius Andernaçus. classe 1. Junt. pag. 63. recensuit post *Andream Vesalium* aliosque *Charterius* T. 4. Paris. pag. 25. Græca emendatiora reddidit pridem *Cajus Britannicus*. Meminit hujus operis sui Galenus * c. 2. & T. 1. Basil. pag. 55. 312. 381. 384. 390. 401. 534. T. 5. p. 55. &c. Libros XI-XV. ex Arabico Gollii codice editurum se promiserat *Bartholinus* diss. 3. de legendis libr. p. 75.
9. *Περὶ αἰτημβαλλομένων* de *Medicina succedanea* ad *Diogenianum*, litterarum ordine. T. 13. Paris. pag. 965. cum nova *Charterii* versione concinnata post veteres *Julii Martiani Rotæ*, *Joach. Camerarii* & *Andernaci*. Editiones duæ ultimæ sunt *Morelli* & *Caji Britannici*: Nam in Basil. T. 4. p. 472, exordium desideratur. Rotæ versio exstat classe 5. Junt. pag. 84. Idem argumentum ante Galenum tractaverant *Dioscorides*, *Philistio* & *Euryphon*.
10. *Περὶ ἀντιδότην* de *antidoto* libri II. T. 2. Basil. p. 423. T. 13. Paris. pag. 865. cum versione *Charterii*, qui post *Andernacum* & *Rotam* transtulit. Rotæ versio exstat classe 5. Junt. p. 99. E.
11. *Περὶ τῆς ἀνωμαλῆς δυσκρασίας* de *intemperie*. T. 7. Paris. p. 170. Basil. T. 1. pag. 249. Latine vertit *Charterius* post *Georgium Vallam* & *Tho. Linacrum*. Meminit Galenus T. 2. Basil. p. 57. T. 4. p. 36. *Linacri* versio exstat Classe 3. Junt. p. 43.
- Στοιχίς τῶν ἀπλῶν φαρμάκων quæ sub Galeni nomine in Codd. MSS. exstat, legitur in *Paulo Aegineta*.
- Libri XI. περὶ ἀπλῶν φαρμάκων. Vide infra, κρῆσεων.
12. Liber de *Simplicibus medicamentis* ad *Paternianum*, Galeno adscriptus latine tantum exstat T. 13. Paris. p. 984. & classe spuria Junt. p. 84.
13. *Περὶ ἀρίστης αἰρέσεως* de *optima secta* ad *Thrasymbulum*, Basil. T. 1. p. 16. cum versione *Andernaci* à *Charterio* emendata T. 2. Paris. pag. 299. Verterunt etiam *Nic. Reginus Calaber*, & *Junius Paulus Crassus*, cujus interpretationem *Riccus* recognovit. Crassi versio exstat classe Isagog. Junt. p. 20. E. Meminit Galenus * c. 12. & de ordine libr.
14. *Περὶ ἀρίστης διδασκαλίας* de *optima doctrina* contra *Favorinum* & alios qui κρημελον veritatis tollebant. Basil. T. 1. p. 6. & cum versione *Prateoli Medici*, Parisiensis T. 2. Paris. pag. 16. Vertit etiam *Nic. Reginus Calaber*, & *Erasmus*, cujus versio in classe Isagog. Junt. pag. 30. Meminit Galenus * cap. 12.

15. ὅτι ἀριστοὶ ἰατροὶ καὶ φιλόσοφοι. (* c. 6.) *Quod optimi medici quoque Philosophus.* Basil. T. 1. p. 8. latine vertit Ludovicus Medicus Mutinensis. Edit. Junt. classe Isagogica pag. 1. ubi etiam Erasmus, recognovit Riccus & Charterius T. 2. Paris. p. 1.
16. περὶ ἀρίστης κατασκευῆς τῶν σώματων ἡμῶν. *De optima corporis constitutione* Basil. T. 1. pag. 247. & T. 6. Paris. pag. 1. Vertit praeuntibus Ferdinando Balamio Siculo & Jo. Guinterio. Balamii interpretatio exstat classe 1. Junt. p. 37. G. Mentio hujus de ordine libror. suor. & T. 4. Basil. p. 36. 22. &c.
17. περὶ τῆς de pane fragmentum Galeni ex Athenæo, pag. 498.
18. περὶ ἀφροδισίων de Veneris usu fragmentum. T. 6. Paris. p. 1. Guinterio è MS. editum, addita versione. Confer quæ ibi.
19. περὶ βδέλλων, αἰπισσάσεως, σκῆρας καὶ ἐγχαράξεως ἢ καὶ hirudinibus, revulsione, cucurbitula & concisione curatione. T. 10. Paris. p. 453. & T. 4. Basil. pag. 27. Vertit Balamius Siculus. Class. VI. Junt. p. 2. ubi Oribasii de elemento liber latine subjicitur, obvius etiam T. 10. Paris. p. 1.
- περὶ βρέφων ἐπισημῶν. Infra num. 42.
20. τὰ πρὸς Γλαύκωνα Θεραπευτικά, (* c. 4.) *De Curatione* Philosophum Platonieū Glauconem. T. 4. Basil. p. 297. Leonicensus, recognovit Augustinus Gadaldinus. Class. VI. T. 10. Paris. p. 344. Mentio hujus operis in eodem.
21. περὶ γυναικείων παθῶν de morbis mulierum fragmentum. T. 10. Paris. p. 873. latine tantum exstat ex versione Nic. Rhegii Caselii.
22. περὶ ἀγνωσείας καὶ θεραπείας τῶν ἐν τῇ ἐκάστῃ ψυχῇ παθῶν (* c. 13.) *de dignotione atque medela peccatorum sive affectuum animo.* T. 1. Basil. p. 360. & T. 6. Paris. p. 537. cum versione cui præivere Junius Paullus Crassus & Jo. Guinterius. Crassi versio legitur classe 2. Junt. p. 56.
23. περὶ ἀγνωσείας καὶ θεραπείας τῶν ἐν τῇ ἐκάστῃ ψυχῇ παθῶν *de dignotione & medela affectuum* & T. 1. Basil. p. 352. T. 6. Paris. p. 537. versione Charterii, cui Bernardus Donatus & Anthonius interpretati sunt. Donati interpretatio exstat classe 2. Junt. p. 56. hunc eximium librum Græce edidit & aliquot locis emendavit Caselius Helmst. 1592. 4.
- Διάγνωσις ἐξ ἐνυπνίων, num. 39.

24. Διάγνωσις τῶν ἐν νεφροῖς παθῶν καὶ θεραπεία. liber Galeno adscriptus. *Dignotio morborum in renibus, eorumque curatio* T. 4. Basil. p. 415. Vertit Christophorus Heyl, Wisbadensis. Class. VII. Junt. pag. 195. G. & T. 10. Paris. p. 526. Christiani Scriptoris est, forte *Demetrii Pepagomeni* ad Imperatorem cujus Archiatrum πώδουλον suum vocat, ipsum vero principem ita alloquitur p. 421. edit. Basil. ἡλὶς τῆς ἐμῆς ψυχῆς. Ibid. Δεῖ καὶ ἡμᾶς τὰς χειρουργίας δεῖ.

25. Διαγνώσεως σφυγμῶν. Vide infra σφυγμῶν.

25. Διαθήκη πρὸς τῆς ἀνθρώπου σώματος κατασκευῆς πρὸς τῶν ποσάρων τῶν ὡρῶν τε καὶ ἰβ μηνῶν διαίτης. *Præceptum de humani corporis constitutione, de diæta quatuor anni tempestatum & duodecim mensium.* T. 6. Paris. p. 440-442. à Charterio primum editum è MSS. Regis Christianissimi, cum latina versione.

26. De attenuante diæta περὶ λεπυνέσης διαίτης liber latine tantum exstat T. 6. Paris. p. 411. Latine vertit *Martinus Gregorius*. Classe 2. Junt. p. 43. E. Meminit Galenus * c. 4. & sæpius ut T. 4. p. 25, 271. 309. 353. 358. &c.

περὶ Διαλύσεως συνεχῆς. Vide infra de dissolutione continua.

27. περὶ Διαφορᾶς νοσημάτων de morborum differentiis T. 3. Basil. pag. 199. T. 7. Paris. p. 1. cum versione *Charterii* qui aliis duabus versionibus *Gvil. Copi & Nicolai Leonici* adjutum se fatetur. Mirum est quod Jo. Dureto in mentem venit hunc librum Aristoteli tribuere. Meminit Galenus ipse T. 6. Paris. pag. 282. T. 4. Basil. pag. 36. &c. Versio Leonici à *Gadaldino* recognita occurrit Classe 3. Junt. p. 2.

28. περὶ Διαφορᾶς πυρετῶν de differentiis februm. libri II. T. 3. Basil. p. 320. T. 7. Paris. p. 106. cum versione *Laurentii Laurentiani* Florentini à *Charterio* emendata. *Nic. Leonici* Vicentini interpretatio exstat Classe 3. Junt. p. 30. E.

29. περὶ Διαφορᾶς σφυγμῶν (* c. 5.) de pulsuum differentiis. Libri IV. T. 3. Basil. p. 7. T. 8. Paris. p. 14. Vertit *Herm. Crusenius* Campensis. classe 4. Junt. pag. 46. E. *Charterius* contulit cum duobus MSS. Regiis.

30. περὶ Διαφορᾶς τῶν συμπτωμάτων, de accidentium sive symptomatum differentiis T. 3. Basil. p. 212. T. 7. Paris. p. 29. cum versione *Charterii* qui interpretationibus *Gvil. Copi & Tho. Linacri* usus tertiam concinnavit. *Linacri* versio exstat Classe 3. Junt. p. 10. Meminit Galenus T. 3. Basil. p. 358. T. 4. p. 36. &c.

περὶ διδασκαλίας ἀρίστης. Vide supra, ἀρίστης.

31. *De dissolutione continua* sive de alimentorum facultatibus liber Galeno adscriptus, latine tantum prodiit T. 6. Paris. p. 403. & classe spuria Junt. p. 72.
32. *περὶ δυνάμεως τῶν τῶν ἡμῶν σῶμα διοικησῶν, de facultatibus corporis administrantibus.* Classe spuria Junt. p. 61. & T. 5. Paris. p. 7. latine tantum exstat incerto interprete.
33. *De Dynamidiu* sive propriis remediorum facultatibus libri duo ex Aëtio magnam partem desumpti: incerto interprete. Junt. classe spuria p. 18. F. & T. 10. Paris. p. 669, ubi Charterius p. 703. librum Demetrii Pepagomeni de Podagra & p. 719-723. Hippocrati *ὁσάντῃ περὶ ἰππῶν ἰατρικῆς* librum Græce & latine subjunxit.
- περὶ δυνάμεων φυσικῶν* libri III. Vide *Φυσικῶν*, *περὶ ἀνωμαλῶν δυσκράσιος.* Supranum. 11.
34. *περὶ δυσπνοίας* (* c. 5. & 6.) *de respirandi facultate* libri III. T. 3. Basil. 166. & T. 7. Paris. p. 219. cum versione Jani Cornarii per Chariterium emendata. Vertit etiam Joannes Vassaus, & Cornarii versionem emendavit Gadaldinus classe 3. Junt. p. 56. E.
35. *περὶ τῶν ἐθῶν De consuetudinibus* latine tantum exstat ex versione Augustini Gadaldini. classe 2. Junt. p. 59. G. & T. 6. Paris. p. 553. In scriptis tatiariam sunt Nic. Rhégus Calaber, & Jo. Baptista Rasarius.
36. *Εἰσαγωγὴ ἡ ἰατρῆς. Introductio, sive Medicus* T. 4. Basil. p. 371. ex versione Jo. Andernaci à Barthol. Sylvano & Charterio emendata. Paris. p. 360. Eadem versio qualis ante Charterii recognita fuit, classe Isagog. Junt. p. 10. E. Herodotus quoque Medicum præferat ἰατρὸν laudatum Galeno II. 42. in VI. Epidem.
37. Fragmentum sive sermo *adversus Empiricos*, latine tantum exstat classe Isagog. Junt. p. 35. & classe fragmentor. p. 31. E. T. 2. Paris. p. 339. ex versione Augustini Gadaldini. Varia Galeni scripta adscripta adversus Empiricos vide infra in catalogo librorum Galeni qui interciderunt.
38. *De subfiguratione Empirica, ἐμπειρικῆς ἀγωγῆς ὑποτύπωσης* (* c. 9.) *ὑποτύπώσεις ἐμπειρικῆς* (id. c. 9.) latine tantum, incerto interprete. classe Isagog. Junt. p. 31. & T. 2. Paris. p. 340. Vertit etiam Dominicus Castellus & Nic. Rhégus Calaber.
39. *Πῶς δὲ ἐξελέγχειν τὰς παρῶναι μὲν νοσῶν. Quomodo contrahuntur qui se fingunt agrotare.* T. 3 Basil. p. 388. Vertit Jo. Fishburnus & Nic. Rhégus Calaber. Classe Isagog. Junt. p. 61. & T. 8. Paris. p. 916.
40. *περὶ ἐνυπνίων de insomniis* fragmentum ex Mich. Ephesio T. 5. Paris. pag. 406.

41. περὶ τῆς ἐξ ἐνυπνίων διαγνώσεως *de dignctione ex insomniis* T. 6. Paris. pag. 517. & T. 3. Basil. p. 463. vertit *Augustinus Gadaldinus*, classe 4. Junt. pag. 213.
42. περὶ ὀπιδέσμων. *de fasciis* liber, T. 12. Paris. pag. 469. vertit *Vidus Fidius Florentinus*, classe VII. Junt. p. 293. & alius p. 500. edit. Paris. ἐκ τῶν Γαλλῶν ὑπομνημάτων περὶ ὀπιδέσμων βιβλίον una cum Sorani p. 505. & Heliodori p. 518. libris ejusdem argumenti Græce & lat. & Oribasilii de fasciis & laqueis περὶ βρόχων ex Heraclea sive Heraclide pag. 553. & de machinamentis ex Heliodoro p. 557.
43. Τῷ Ὑπιδέσμων παιδὶ ὑποθήκη. (* c. 4.) *Consilium puero qui morbo comitiali laborabat*, scriptum ad Cæcilianum. T. 4. Basil. pag. 28. Vertit *Nic. Leoniceus Thomaus Patavinus*. Class. VII. Junt. pag. 179. G. & T. 10. Paris. p. 487.
44. περὶ ἐπταμήνων βρεφῶν. *De septimestri partu*. In Ald. & Basil. omisus, exstat ex Ricci editione sed à Charterio ad MSS. Regios castigata T. 5. Paris. pag. 347. Vertit Jo. Bernardus Felitianus classe 1. Junt. pag. 340. H.
45. περὶ ἐνέξιας *de bono habitu* T. 6. Paris. p. 6. & Basil. T. 1. p. 248. Vertunt *Ferdinandus Balamius Sículus* & Jo. Guinterius *Andernac* cujus interpretationem secutus maxime *Charterius* est. Balamii exstat classe 1. Junt. p. 39. Meminit *Galenus* de ordine libror. & T. 4. Basil. pag. 222.
46. περὶ ἐμπορίων *de parata facilibus medicamentis* liber ad Glauconem T. 2. Basil. p. 472. initio mutilus: sed integer exstat T. 10. Paris. p. 574. Vertit *Hubertus Barlandus* Class. VII. pag. 153. Clauditur his verbis p. 601. edit. Paris. ὁ μὲν ἐν γέγονός μοι λόγος ὡς Γλαύκων, ἐνθαδε πέρας ἔχεται. εἰ δέ σοι χρεία γένηται, καὶ εἰς πρὸς Σαλομών (lege Σόλωνα) τὸν ἀρχιήτρον γεγραμμένον ἡμῖν σωτήριον δαίμωνος ἐπιμύειας λήψῃ, θωμάσης. ὅππῃ δὲ δέξαι μὲν.
47. Alii duo libelli περὶ ἐμπορίων sub nomine Galeni exstant, unus ad Claudianum Solonem Archiatrum T. 4. Basil. pag. 438. Vertit *Junius Paulus Crassus Patavinus* Class. VII. Junt. pag. 161. & T. 10. Paris. pag. 602.
48. Alter, qui incipit περὶ σφυγμῶν T. 4. Basil. p. 448. Vertit idem *Crassus* Class. VII. Junt. p. 169. H. T. 10. Paris. p. 638. *Galenus* allegatur pag. 459. edit. Basil. & p. 463. affertur *Barlaami Monachi* remedium contra κεφαλαλγίαν.

49. περὶ ἐνχυμίας καὶ κακοχυμίας τοῦ Φῶν, *de probis pr
succis* T.4.Basil.p.351. T.6.Paris. p.417. cum ve
drini Tridentini à Charterio emendata. Transtu
mius Siculus, Riccus & Sebastianus Sirop. Julii A
exstat etiam classe 2. Junt. p.33.E.
50. Εἰ Ζῶον τὸ κτ' ἄσπερος, num animal sit quod in utero est ?
Vertit Horatius Limanus Classe 1. Junt. p.326. G.
cum emendata à Charterio ejusdem Limani ve
περὶ τῆς τῶν Ζῴων ἀνατομῆς, *de dissectione vivorum*, vide
τὰ πρὸς Γλάυκωνα θεραπευτικά. Vide Γλάυκωνα.
51. Θεραπευτικὴ ΜεθόδⓄ Methodus medendi, ad Hiero
(*c. 4. & 6.) T.4.Basil. pag. 34. Vertit Tho. Lin
Augustinus Gadaldinus. Class.VII. Junt. p.2. & T.
legatur hoc opus T.2.Basil.p.152.169.T.3.p.271.
350.357.T.5.pag.2.50.63,92.&c. promittitur T.2
133.&c.
52. *De cura lapidis* liber latine exstat versus ex Arabi
classe spuria Junt.p.117. & T.10. Paris. p.546.
53. περὶ Θηριακῆς *de Theriaca* ad Pamphilianum T.2.E
Paris.p.961. cum versione nova Charterii quam p
Camerarii & quæ classe 5. Junt. pag.98. exstat,
condidit.
54. περὶ Θηριακῆς. *De Theriaca* ad Pisonem velut terti
ber T.2.Basil.p.456.T.13. Paris.p.930. cum versio
Andernaci. Exstat & classe 5. Junt.p.89.altera J
ta. Galeni esse negat Labbeus, auctoris tamen æqu
tetur. H. Mercurialis putat scriptum à Galeno a
ne Galeni esse non dubitarunt Paulus Aegineta, A
Medicorum turba. Sed à juvene Galeno script
tissimum est.
55. πῶς πρὸς ἰατρικῆς ἢ γυμναστικῆς ὅτι τὸ ὑγιανόν, *utrum M
fica plus ad valetudinem tuendam conferat*, ad Thrasyt
p.287. T.6.Paris. p.8. Vertit Junius Paulus Cras
pag.102.
- ιατρῆς. Vide supra εἰσαγωγή.

56. *Medicinalis experimentatio sive liber de medicinis expertis* latine exstat, ex Arabico ut videtur translatus, classe spuria p. 108. F. & T. 10. Paris. pag. 561. Sane Galenus de libris propriis c. 9. testatur se scripsisse. *librum περὶ τῆς ἰατρικῆς ἐμπειρίας.*
57. *De isſerica* latine exstat classe spuria Junt. pag. 115. G. & T. 10. Paris. pag. 524.
58. *περὶ τῶν ἰδίων βιβλίων de libris propriis* ad Bassum. T. 4. Basil. p. 361. & cum Charterii versione T. 1. Paris. p. 53. Verterat etiam Jo. Ficbardus Francofordianus cujus interpretatio à Gadaldino recognita exstat Junt. Classe Isagog. pag. 10. E. Hunc librum scripturum se promittit libello de ordine librorum suorum, sed non videtur integer ad nos pervenisse.
59. *De incantatione, adjuratione & suppensione* Epistola latine exstat Junt. classe spur. p. 41. ex Arabico versa. Galenus in ea allegatur. *πρὸς πὶ αἰτερημένα τῆς ἱπποκράτους ἀφορισμοῖς ὑπὸ Ἰωάννου, Vide infra, num. 74.*
60. Libri III. *Commentariorum in Hippocratem* *περὶ αἰγμάτων* (*c. 6.) *de fracturis.* T. 5. Basil. p. 526. Vertit Vidus Fidius Florentinus. Class. VII. p. 223. Meminit Galenus T. 5. Basil. p. 43. & alibi.
61. Libri III. in Hippocratem *de aëre locis & aquis* sive ut Galenus inscribendum illud opusculum monet *περὶ οἰκίσεων καὶ ὑδάτων καὶ χωρῶν* latine tantum exstat ex versione Moyſis Alatini Medici Hebræi. T. 6. Paris. pag. 187. Classe 2. Junt. p. 1. Galenus ipse de libris propriis c. 6. testatur se scripsisse in Hippocratem *περὶ οἰκίσεων, ὑδάτων καὶ χωρῶν.*
62. Libri IV. *Commentariorum in Hippocratem* *περὶ ἀρθρῶν* (*c. 6.) *de articulis.* T. 5. Basil. p. 578. Vertit Vidus Fidius Florentinus. Class. VII. Junt. pag. 251. & T. 12. Paris. pag. 287. Meminit Galenus T. 5. Basil. pag. 14. 43. &c.
63. Libri VII. *Commentariorum eis τὰς ἀφορισμὰς.* In *Hippocratis Aphorismos* (*c. 6.) T. 7. Basil. p. 219. Vertit Nic. Leonicensus. Recognovit Jul. Martianus Rota & Aug. Gadaldinus. Junt. extra ordinem Class. p. 2. & T. 9. Paris. parte 2. p. 9. Librum octavum Græce & latine ex suo ingenio addidit Renatus Charterius. Meminit horum *Commentariorum* Galenus T. 1. Basil. p. 327. T. 5. p. 67. &c.

64. Γλωσσῶν τῶν Ἱπποκράτους ἐξηγήσεις (* c. 6.) *difficiliorū Hippocratis* interpretatio Bas. T. 5. p. 705. Vertit *Marius Nizolius Bruxellensis*, addidit *Gadaldin⁹*. Junt. extra ordinē class. p. 71. & T. 2. Paris. p. 95. Addit etiam Græce cum notis, H. Stephanus A. 1564. 8. addidit *Glossam Erotiani* & expositione vocum Medicarum quam Stephanus ex antiquis Medicis excerptit. De Erotiani Lexico quod cum *Eustachii* versione exstat T. 1. Paris. p. 31. (ubi præfatio) & glossarium ipsum T. 2. p. 106. & de Herodoti Lexico parvum Hippocratis, quod ibid. p. 140. ex editione *Mercurialis* recognovit dicitur infra in Hist. Lexicorum Græcorum.
65. περὶ τῆς καὶ τὸν Ἱπποκράτους διαίτης ὅτι τῶν ὀξείων νοσημάτων (* c. 6.) *de victus ratione in morbis acutis ex Hippocratis sententia*, T. 5. Paris. p. 184. cum versione *Charterii* qui post *Gadaldinum* & *Britannum* transtulit ex codice Græco antea non edito quod nato *Moræo* acceperat. *Gadaldini* versio occurrit Class. pag. 149.
66. περὶ τῶν Ἱπποκράτους καὶ Πλάτωνος δογμάτων (* c. 1. & 14.) *Hippocratis & Platonis libri IX.* in *Boëthii* gratiam scripti. T. 5. p. 253. In qua edit. totus liber primus desideratur, quem *Platonis* sed prima parte mutilum ex *Cajii* editione exhibet. *Sextorum* librorum argumentum *Galenus* breviter persequitur titulum libri septimi. Interpretatus est *Jo. Bernardus Felsius* versio exstat classe 1. Junt. p. 231. E. ex castigatione *Alexandri Chii*. Hos secuti *Cajus Britannicus* primi libri emendatio *Alexandri* *dernacus* cujus versionem *Riccus* ac denique *Charterius* T. 5. Paris. p. 78. Meminit *Galenus* T. 1. Basil. p. 216. 218. 435. 441. 448. 453. 455. 459. 464. 534. 540. T. 2. p. 58. T. 3. p. 273. 276. T. 4. p. 36. &c. Hoc *Galenii* opus etiam *συμφωνία* observat *Mercurialis* IV. 4. Var. lect.
67. Libri IV. commentariorum in Hippocratem περὶ τῆς διαίτης (* c. 6.) *de diata in morbis acutis*. T. 5. Basil. p. 37. T. XI. Paris. p. 108. versione *Jo. Dureti* per tres priores libros, & quarto cum antiqua *Jo. Vassæi Meldensis* per *Charterium* emendata. versio ab *Augustino Gadaldino* recognita exstat Classe 1. p. 108. Meminit *Galenus* T. 4. Basil. p. 349. T. 1. p. 335. &c. priores in genuinam libri Hippocratei partem, quartum *καίμωα*, ut vocat etiam T. 4. p. 21.

68. Liber I. in Hippocratem sive Polybum *περὶ διαίτης υγιαίνης. de ratione diata quando homo valet.* T. 5, Basil. p. 29, T. 6. Paris. p. 220. cum versione Andernaci per Charterium emendata. Transtulit & Hermannus Crusenius Campensis, classe 2, Junt. p. 39, E.
69. Libri III. commentariorum *in librum I. Ἐπιδημιῶν Hippocratis* (* c. 6.) T. 9, Paris. p. 1, Bas. T. 5, p. 345, vertit *Hermannus Crusenius* Campensis, Classe 3, Junt. p. 100, E.
70. Liber secundus in secundum *Ἐπιδημιῶν* (* c. 6,) T. 9, Paris. pag. 118. Vertit *Jo. Baptista Rasarius* classe 3, Junt. p. 198. fragmentum in eundem librum ex Hieron. Mercurialis interpretatione Junt. in classe fragmentor. pag. 21, F. Liber primus commentariorum & liber III. IV. V. VI. interciderunt. Horum commentariorum mentio T. 3, Basil. p. 286.
71. Libri III. in tertium *Ἐπιδημιῶν* (* c. 6.) T. 9, Paris. p. 193, Basil. T. 5, p. 392. *Hermannus Crusenius* versio à *Gadaldino* emendata exstat classe 3, Junt. p. 127.
72. Libri VI. in sextum *Ἐπιδημιῶν* (* c. 6.) T. 9, Paris. p. 353, Bas. T. 5, p. 442. Vertit *Junius Crassus* Patavinus classe 3, Junt. p. 152. & pars libri sexti, *Jo. Baptista Rasario* interprete, p. 212, E. & liber septimus p. 215, liber octavus p. 220.
73. Libri III. Commentar. in Hippocratis lib. *κατ' ἰητροῦ* (* c. 6.) T. XII. Paris. p. 1. Bas. T. 5, p. 661. Vertit *Vidus Fidius* Florentinus, Class. VII. Junt. p. 197. meminit Galenus T. 1. p. 330.
74. *Πρὸς ἀντεριημένα πῶς ἀφορισμῶν ὑπὸ Ἰουλιανῷ* (* c. 6. & 10.) adversus ea quæ Hippocratis Aphorismis opposuit Julianus Methodicus. T. 5, Basil. pag. 337. Vertit *Julius Alexandrinus* Tridentinus, Classe extraord. Junt. p. 66, & T. 9, Paris. parte 2, p. 376.
75. *περὶ ἑ καὶ ἰπποκράτους κώματῶν.* De comate apud Hippocratem liber, à *Cajo Britannico*, Ricco & Charterio restitutus T. 7, Paris. p. 191. cum versione *Nic. Rhagini* Calabri partim, partim *Nic. Leoniceni*. Exstat & Classe 3, Junt. p. 48. G. ex versione *Augustini Gadaldini*.
76. *πρὸς Λύκον*, (* c. 6.) adversus Lycum pro Hippocratis Aphorismo XIV. lib. 1. qui incipit: *τὰ αὐξανόμενα πλεῖστον ἔχει τὸ ἐμφυτον θερμόν.* T. 5, Basil. p. 329. Vertit *Julius Alexandrinus* Tridentinus, classe Junt. extra ord. p. 62, E. T. 9. Paris. parte 2, p. 358. Meminit Galenus T. 1. p. 327.

77. Libri III. in Hippocratis *πρωτοδικόν*. (* c. 6.) T. 8, Paris. p. 581. Basil. T. 5, p. 117. Vertit *Laurentius Laurentianus* Florentinus. class. 4. Junt. p. 189. meminit Galenus T. 6, Paris. p. 268, & T. 5, Basil. p. 67.
78. Libri III. in Hippocrati tributum *προφητικόν* (* c. 6.) T. 5, Basil. p. 157. Vertit *Jo. Vassaus* Meldenfis. classe 4. Junt. p. 160, B. T. 3, Paris. p. 692.
79. Libri IV. in Hippocratis librum *ὡς ἐπὶ τοῦ φῶτος*. (* c. 6.) T. 6, Paris. p. 238. ex editione Rasarii, qui mutilos licet primus Græce & latine edidit. Latinam *Jo. Baptista Rasarii* Novariensis versionem in editione Juntatarum exhibet classis fragmentor. p. 4.
80. *περὶ τῶν κατὰ Ἱπποκράτην στοιχείων*, de elementis ex Hippocrate (in lib. de natura Humana) libri duo T. 3. Basil. T. 1. p. 46. *Victor Trincavellius*, classe 1, Junt. pag. 2. cujus versionem emendavit *Charterius* T. 3, Paris. p. 1. Transtulit præterea *Rheginus Catabe* ejus versionem emendavit *Riccius & Nic. Leoniceus*. Meminit Galenus T. 1, Basil. p. 324, T. 2, p. 530, 41, T. 4, p. 182, 20, 222. & in editione libror.
81. Libri II. commentariorum in Hippocratem *ὡς ἐπὶ τοῦ φῶτος* (* c. 6.) de natura hominis. T. 5, Basil. pag. 1. liber primus ex editione *Victoris Trincavellii*, classe 1. Junt. pag. 25. liber secundus ex editione ejusdem *Trincavellii*. Class. VII. Junt. pag. 180. H. Meminit Galenus T. 4, Basil. p. 321.
82. Libri III. Commentariorum in Hippocratem *ὡς ἐπὶ τοῦ φῶτος* ex *Jo. Baptista Rasarii* versione, classe 3. Junt. p. 225. B. & T. 1, Basil. p. 508. latine tantum exstat. Meminit Galenus T. 5, Basil. p. 67.
83. *Χαρακτηριστικὰ εἰς Ἱπποκράτην*: è *Jo. Stobæi* serm. XCIX. T. 1, Paris. p. 72. Junt. classe fragmentor. p. 23. B.
84. *Ζητηθέντα εἰς τὸν Ἱπποκράτην*, *quæstia in Hippocratem*, hæc sunt è Prognosticorum & Aphorismorum commentariis uniuscujusque petita. In classe spuria Junt. 118. & T. 8. Paris. p. 918. In ordine librorum suorum de iis qui ante ipsum *Coiensis* scripserunt ita judicat Galenus, ut plurimum *Sabino* tribuat, *Ephesio*, *Numisiano*que ac præceptori suo *Pelopi*: reliqua minus recte eum percepisse: Quintum ejusque discipulum *Asclepiadem* his *Satyrum*, tum *Stoicum Ephicianum* & *Lycum*.

85. Liber de Catharticiis latine tantum exstat classe spuria Junt. p. 99.
86. περὶ τῆς τῶν καθαρόντων Φαρμάκων δυνάμεως. de facultate purgantium medicamentorum. T. 2, Basil. pag. 484. Vertit Julius Martianus Rota. classe 5, Junt. p. 86. & T. 10. Paris. p. 462. Meminit Galenus de ordine libror.
87. Τίνας δὲ καθαίρειν, καὶ ποίους καθαρτηρίοις καὶ πότε; quosnam purgare oporteat & qualibus purgantibus & quando. T. 2, Basil. p. 487. Confer Oribas. VII. 23. Vertit idem Rota. classe 5, Junt. pag. 88, & T. 10. Paris. p. 470.
88. περὶ κατακλίσεως προγνωστικὰ ἐκ τῆς Μαθηματικῆς ὀπσισημῆς, pronosticae Astrologica à tempore decubitus, de morbi exitu. ad Aphrodisium T. 4, Basil. pag. 473. vertit Jacobus Antonius Mariscottus Florentinus. Junt. Classe spur. p. 12. & T. 8. Paris. p. 901. Confer quæ de hoc libro dixi lib. I. c. IX. §. 3.
89. De centaurea virtute liber ad fratrem Papiam, Galeno tributus, latine tantum exstat T. 13. Paris. p. 1010. & classe spuria Junt. p. 97. E. laudat auctor Magistrum suum Themistium.
90. περὶ κινήσεων εὐδήλων καὶ ἀδήλων. de moribus manifestis & occultis T. 5. Paris. p. 397. & classe spuria Junt. p. 67. latine tantum exstat, Marco Toletano interprete qui ex Arabico latine vertit, ut Joannitius pridem è Græco Arabice.
91. περὶ κινήσεως & θώρακος καὶ πνεύμονος. de motu thoracis & pulmonis fragmentum latine tantum exstat, Junt. classe fragmentor. p. 27. F. & T. 5. Paris. p. 407.
92. De clysteribus latine tantum exstat. classe spuria Junt. p. 123. & T. 13. Paris. p. 1013. Galeno perperam adscriptus.
- De compagine membrorum sive de natura humana liber Galeno itidem suppositus. T. 5. Paris. p. 330.
93. περὶ ἰσχυρῶν καὶ δυνάμεων τῶν ἀπλῶν Φαρμάκων, de temperatura & facultate medicamentorum simplicium libri XI, T. 2, Basil. p. 1, T. 13. Paris. p. 1. cum versione Theodorici Gerardi Gaudani per Augustinum Gadaldinum & Charterium emendata. Libro sexto, septimo & octavo herbarum (quas ipse est expertus T. 2, pag. 130.) vires ordine alphabetico referuntur. Nono terrarum, lapidum & metallicorum. Decimo

Yyy z

& un-

- & undecimo medicamenta ex animalibus. Pro βιβλίον ἐν δυνάμει legitur ἐπὶ T. 2. Basil. p. 152. Gerardi versio à Gadaldino emendata occurrit etiam classe 5, Junt. p. 1. Meminit hujus operis Galenus de ordine libror. & T. 5. Basil. p. 84. 72. 89. T. 2. p. 166. T. 4. pag. 306, 324, 325, 328, 350, 351, &c.
94. περὶ κρῶσεων de temperamentis libri III. Basil. T. 1. p. 59. Vertit Linacer. classe 1. Junt. pag. 10. emendavit Augustinus Riccus & Charterius T. 3. Paris. p. 32. Meminit Galenus de ordine libror. T. 2. Basil. p. 5, 7, 17, 18, 21, 27, 50, 63, 152, T. 4, p. 18, 167, 305, 321, &c. In hunc librum extant notat Felici Accoramenti.
95. περὶ κρίσεων (* c. 6.) de crisi bus naturæ & morborum libri III. Basil. pag. 389. vertit Nic. Leonisenus classe 4. Junt. p. 125. Emendavit versionem Gadaldinus & Charterius qui etiam ad Regios Græca contulit T. 8. Paris. pag. 377. Allegatus T. 8. pag. 89.
96. περὶ κρείσμων ἡμερῶν. (* c. 5.) ex Hippocratis sententia (Id. c. 5. diebus Criticis sive decretoriis libri III. T. 3. Basil. p. 423. Vertit Guinterius Andernacus. classe 4. Junt. p. 145. T. 8. Paris. p. 459.
97. περὶ κοσμέων διατάξεως de fatuum formatione Basil. T. 1. p. 235. ne versus hic liber à Jo. Bernardo Feliciano, Jano Cornario interpretationem Riccus, & Andernaco cujus translationem Charterius emendavit. T. 5. Paris. pag. 285. Feliciani versio exstat 1. Junt. p. 322.
98. De Colico dolore latine exstat, classe spuria Junt. p. 125. & T. 8. p. 522. Allegat librum de compositione Medicamentorum περὶ τῶν ὀξείων καὶ λεῖξιν σφοδρισμάτων. Infra in σφισμῶν. περὶ λεπυνέσης διαίτης vide supra διαίτης.
- πρὸς Λύκον adversus Lycum pro Aphorismo XIV. Hippocratis sicut plurimum habent coloris innati. Vide supra num. 76.
99. περὶ μαροσμοῦ (* c. 4.) de tæbe. T. 3. Bas. p. 373. T. 7. Paris. p. 175. verf. Augustini Gadaldini Mutinensis, quæ exstat etiam Junt. p. 45. Meminit Galenus Basil. T. 4. p. 273.
100. περὶ μελαίνης χολῆς de atra bile T. 3. Basil. p. 357. vertit Bonaventura Saloniensis classe 1. Junt. p. 34. emendavit Riccus & Charterius T. 3. Paris. p. 165.

101. Περὶ μελαγχολίας de atra bile è Galeno, Rufo, Posidonio, & Aëtio (ἐκ τῶν Γαλήνης καὶ Ῥέφου καὶ ὁπὶ Σικαμίας & Αἰτίου) T. 4. Basil. p. 469. Vertit *Julius Martianus Rota* classe spuria Junt. p. 114. & T. 10. Paris. pag. 496.
102. Περὶ μετρῶν καὶ σταθμῶν διδασκαλία, *Ponderum ac mensurarum doctrina* è Cleopatra, Dioscoride, Galeno, Oribasio & aliis. T. 13. Paris. p. 975. cum nova Charterii versione, concinnata post veteres Augustini Gadaldini, Andernaci & H. Stephani. Gadaldiniana exstat classe 5. Junt. pag. 275.
103. Περὶ μήτρας ἀνατομῆς, (* c. 2.) de uteri dissectione Basil. T. 1. p. 210. Vertit *Jo. Bernardus Felicianus* classe 5. Junt. pag. 108. Græca ex MSS. locupletiora reddidit & latinam interpretationem adjunxit Charterius T. 4. Paris. p. 276. Feliciani & altera Cornarii, quam Riccus edidit, versione usum se professus.
104. Περὶ & διὰ μικρᾶς σφαίρας γυμνασίου, de exercitio quod parva pila fit ab Epigenem liber. T. 4. Basil. p. 301. T. 6. Paris. p. 505. cum versione Valeriani Centannii Vincentini per Charterium emendata. Centannii versio occurrit classe 2. Junt. pag. 48.
105. Περὶ μυῶν ἀνατομῆς (* c. 3.) Latine tantum exstat è versione *Augustini Gadaldini* Medici Mutinensis. classe 1. Junt. p. 44. Gallice vertit *Jac. Dalechampius* Lugd. 1564. 8. Meminit Galenus T. 1. Basil. p. 381. 401. &c.
106. Περὶ μυῶν de musculis, quæ Oribasius è Galeno servavit. T. 4. Paris. pag. 250. ex Riccii editione cum versione *Jo. Baptista Rasarii* à Charterio recensita.
107. Περὶ μυῶν κινήσεως de motu musculorum libri II. Basil. T. 1. p. 553. Vertit *Nic. Leoniceus* Classe 1. Junt. pag. 308. E. & T. 5. Paris. pag. 364. Meminit Galenus de Ord. libror. & T. 1. Basil. p. 327. 373. 374. 376. 377. 380. 401. 406. 478. 534. &c.
108. Περὶ νέρων ἀνατομῆς (* c. 1. & 3.) de dissectione nervorum ad Antisthenem Platicum Basil. T. 1. pag. 201. Vertit *Augustinus Gadaldinus* classe 1. Junt. pag. 53. Græca locupletiora dedit, & Gadaldini versionem recognovit Charterius. T. 4. Paris. p. 241. Conferendus Oribasii liber περὶ τῆς τῶν νέρων διανομῆς.
- Διόγνωσις τῶν ἐν νεφροῖς παθῶν &c. vide in Διόγνωσις.
τῶν νοσούντων προσπικμένων ἐλεγχθῆναι. supra num. 39.

109. περὶ τῶν ἐν ταῖς νοσημασίαις αἰτιῶν. *de morborum causis*. T. 3. Basil. pag. 307. T. 7. Paris. p. 16. cum versione Charterii, qui Gvil. Copi & Nic. Leonici versionibus adiutum se fatetur. Leonici versio occurrat classe 3. Junt. p. 6. Meminit Galenus T. 3. Basil. pag. 358.
110. περὶ διαφορῶν νοσημάτων. Supra num. 27.
111. περὶ τῶν ἐν τοῖς νόσοις καιρῶν *de morborum temporibus*. T. 3. Basil. pag. 379. Vertit præter Nic. Rhegium Calabrum Jo. Guinterius Andernacus classe 3. Junt. p. 85. cum Andernaci versione à Ricco & Charterio emendata exstat T. 7. Paris. p. 291.
112. περὶ τῶν ὅλων & νοσημάτων καιρῶν *de morbi totius temporibus*. T. 3. Basil. pag. 385. Vertit præter Rhegium idem Andernacus classe 1. Junt. p. 88. Charterius hunc & superiorem librum cum 2. MSS. contulit & Andernaci versionem à Ricco & se emendatam addidit T. 7. Paris. pag. 304.
113. ὅροι ἰατρικοί, *Definitiones Medicae*. T. 4. Basil. pag. 390. & Charterii MSS. Regiis T. 2. Paris. p. 232. cum versione Charterii. Interant antea Janus Philologus, & cujus versio in classe Isaeg. p. 43. exstat Barthol. Sylvanus Salonensis.
114. περὶ ὁσίων (* c. 1. & 3. & de ord. libr.) *de ossibus ad tirones*. Paris. pag. 9. cum versione Charterii, qui se Balamii interpretis & Jacobi Sylvii ac Joannis Riolani usum fuisse testatur. Ferdin. Balamii Siculi versio occurrit T. 5. Basil. pag. 719. classe 1. Junt. p. 10. G. Græca in edit. Ald. & Basil. non exstant. At separatim in latine edidit multi, Salomo Albertus Witeberg. 1579. 12. Jo. Bapt. Ingrassias Panormi 1603. Caspar Hofmannus Francof. 1677. van Horne Lugd. Bat. 1665. 12.
115. περὶ ὁσφύσεως ὀργάνων. *de instrumento odoratus*. Basil. T. 1. pag. 10. vertit Lud. Bellisarius Medicus Mutinensis. Class. 1. Junt. p. 10. Cum ejusdem versione à Charterio recensita. T. 5. Paris. pag. 10. Vertit & Victor Trincavellius, cujus versionem in sua edit. Recens. habuit. Allegatur T. 1. Basil. pag. 315. &c.
116. περὶ ὕδρων *de urinæ*. T. 4. Basil. p. 410. T. 8. Paris. p. 337. Junt. p. 11. genuinus Galeni esse videtur vertit Josephus Struchius. Class. 4. Junt. p. 123. Exstat & aliud breve scriptum de urinis.

gnificatione, ex versione *Georgii Vallæ* Placentini, classe spuria Junt. pag 85.

117. Synopsis *περὶ ἔρων* quam T. 8. Paris. p. 349-351. Græce primus editit Charterius cum versione Pratelli.

118. *περὶ ἔρων* ex Hippocrate, Galeno & aliis T. 8. Paris. pag. 352-358. Græce & latine primum editus à Charterio qui pag. 359. Theophrasti Iatrosophiſtæ librum ejusdem argumenti cum Fed. Morelli versione subjunxit.

119. *περὶ φύσεως τῶν φυσικῶν δυνάμεων*, de substantia facultatum naturalium fragmentum. T. 5. Paris. pag. 3. Basil. T. 1. p. 342.

120. *περὶ τῆς τῶν ὀφθαλμῶν ἀνατομῆς* de anatomia oculorum, latine tantum exstat T. 4. Paris. pag. 223. & classe spuria Junt. p. 58. Alius & prolixior ex *Demetrii* interpretatione Class. VII. Junt. pag. 186. & T. 10. Paris. p. 504. (itidem latine tantum) non est Galeni qui p. 117. edit. Paris. allegatur & p. 520. ubi etiam citatur Paulus (Ægineta.)

περὶ διαγνώσεως καὶ θεραπείας παθῶν. supra num. 23.

121. *Διαγνωστικὴ καὶ τοῦ τοῦ τῶν πεποιητῶν τόπων*, de locis affectis libri VI. T. 3. Basil. pag. 248. vertit *Gvil. Copus* Basileensis. Classe 4. Junt. p. 2. Interpolarunt Copi versionem Riccus Colinæus, Joannes Nebriensis Rivirius & Augustinus Gadaldinus. Eandem ex Ricci & Gadaldini castigationibus concinnatam retinuit Charterius T. 7. Paris. pag. 378. qui Græca contulit cum quatuor Regiis MSS. in quibus hoc opus inscribitur: *διαγνωστικῆς ἔργα τῶν πεποιητῶν, βιβλία 5*. Titulum adversus Cæf. Scaligerum p. 61. de plantis, defendit Mercurialis III. 16. Var. lect. Confer P. Petitum II. 2. Observ.

122. In *Platonis Timeum* è libris quatuor commentariorum Galeni fragmenta latine exstant Junt. classe fragmentor. p. 23. & T. 5. Paris. p. 275-284. & 463-466. è Gadaldini & Rasarii interpretatione. *Ἐξηγήσεις* suas τῶν ἱατρικῶς ἐν *Τίμαῳ* περιλαμβανόμενων memorat Galenus T. 1. Basil. pag. 323. & (* c. 14.)

123. *περὶ πλήθους* de plenitudine T. 3. Basil. p. 342. Vertit *Vittor Trincavellus*. Classe 3. Junt. p. 76. cujus & *Jo. Guinterii Andernaci* interpolatione usus Charterius tertiam adornavit, & librum Galeni cum duobus MSS. Regiis contulit. T. 7. Paris. p. 322. Meminit Galenus T. 4. Basil. p. 18.

124. ὅτι αἱ πύοις αἰσθηταί, *quod qualitates incorporeae sint*, ad Pindarum quendam quem cap. 9. alloquitur. Stoicis oppositus hic liber Galeno adscriptus T. 4. Basil. pag. 403. Latine vertit *Horatius Limani* Edit. Junt. classe Isagog. pag. 8. b. cum versione Limani per Charterium emendata legitur T. 2. Paris. p. 60.
125. περὶ τῆς προνοίας, *de praeotione* ad Epigenem (male vulgo Aristum cum nomina propria non sint vertenda, ut probenotavit Labbeus) T. 3. Basil. p. 451. Vertit *Julius Marianus Rota*, Edit. Junt. p. 223. E. & T. 8. Paris. p. 829. cum versione Jo. Gvinteryi naci à Charterio emendata.
126. περὶ προνοίας, *de praeotione* libellus è MS. Regio primum à Charterio cum versione Pratelli T. 8. Paris. p. 891-895.
127. περὶ προνοίας διὰ σφυγμῶν (* c. 5.) *de praesagitione ex pulsatione* bri IV. T. 3. Basil. p. 117. Vertit *Herm. Crusenius Campensis* Edit. Junt. pag. 104. T. 8. Paris. p. 236. Charterius contulit cum MSS. Regiis.
128. προνοίας πεπειραμένη. *Praesagium experientia confirmatum*, laetum stat classe spuria Junt. pag. 81. Græca primus addidit Charterius MS. Regio T. 8. Paris. p. 895.
129. περὶ τῶν προκαταρκτικῶν αἰτιῶν *de causis praeservantibus* latine exstat T. 7. Paris. p. 347. vertit *Nic. Regius Calaber*. Classe 2. pag. 95.
130. Γαλήνην ὡς ἀφορᾷς τῆς Μηνόδοτος προτρεπτικός λόγος. Πρὸς πρῶτον phrasis exhortationis ad artes, quam Menodotus Empiricus prius penicillo adumbraverat. Latine vertit *Ludovic. Bellifarius* MS. Mutinensis. Edit. Junt. Classe Isagogica pag. 2. Translatus est *Erasmus*, & *Jamotius* notis illustravit. Cum versione Charterii legitur T. 2. Paris. pag. 3. Hiciple videtur esse προτρεπτικός λόγος quem memorat Galenus * c. 9.
131. περὶ πρῶτης *de pissa* T. 6. Paris. p. 499 Basil. T. 2. p. 489. Charterius, praecuntibus Hieron. Donzellino Veronensi, & Jo. Polito. Donzellini versio exstat Classe 2. Junt. p. 46. G.
132. Liber secretorum ad fratrem Montecum latine tantum exstat in classe spuria Junt. pag. 101. E. & T. 10. Paris. pag. 546. Ex Arabico translatus est, & laudat alterum librum almemiri i. e. librum *Pharagor* de medicinis compositis Archigenis, Archelai, Severi & aliorum.

133. Περὶ τῶν τῶν λίξιν σφισμάτων (* c. 15.) T. 4. Basil. p. 32. & cura Horatii Limani versione à Charterio emendata. T. 2. Paris. p. 73. Eadem Limani versio Junt. classe Isagog. p. 7.
134. Περὶ σπέρματος allegatur T. 1. Basil. p. 527. 530. 221. 306. & c. de fine libri II. exstant Græce T. 1. Basil. p. 226. & cum versione Charterii T. 3. Paris. pag. 18. & ex Jo. Bernardi Feliciani versione Classe 1. Junt. p. 28. G. Liber hujus argumenti tertius spurius latine tantum habetur, qui incipit: *Sperma hominū descendit* & c. incerto interprete. Junt. Classe spur. p. 36. T. 3. Paris. p. 229. Philosophorum Porphyrii corum mentio pag. 232. in Græco ni fallor fuit οἱ ὁμοῖοι πορφυρίου, i. e. Porphyrius, qui eadem pagina allegatur cum Ammonio, Theodoro Platónico, Andronico Peripatetico & c.
- Περὶ σπινθίων. Vide supra num. 80.
- Περὶ αἰτίων & διαφορᾶς συμπληρωμάτων. Vide supra num. 2. & 30.
135. Σύνοψις τῶν σφυγμῶν *Compendium de pulsibus* latine exstat classe spuria Junt. p. 66. & T. 8. Paris. pag. 330.
136. Σύνοψις βιβλίων 15' Περὶ Διαφορᾶς, Διαγνώσεως, αἰτίας καὶ προγνώσεως σφυγμῶν (* c. 5.) *Compendium librorum XVI. Galeni de pulsibus* T. 8. Paris. p. 306. latine tantum exstat: vertit *Augustinus Gadaldinus* classe 4. Junt. post pag. 122.
- Περὶ Διαφορᾶς σφυγμῶν. Vide num. 29. Meminit Galenus T. 3. p. 52. 461. 462. & c.
137. Περὶ σφυγμῶν, πῶς εἰσαγομένοις (* c. 1.) *de pulsibus* ad tiro-nes Isagoge. T. 3. Basil. pag. 1. T. 8. Paris. pag. 1. Vertit *Herm. Crusenius* Campensis. classe 4. Junt. pag. 43. Præterea Martinus Gregorius, Augustinus Gadaldinus & Jo. Gvinterius Andernacus. Charterius contulit cum tribus MSS. Regiis. Scriptus est hic liber Epistolæ instar ad Theutam archiatrum, Galeni amicum, itaque in MS. inscribitur: Γαληνὸς πρὸς Τεύθεον ἰατροῦ πρὸς εὐσυνόπῃαν σφυγμῶν. Κλαύδιον Γαληνὸς Φιλπάτω ἡμετέρῳ Τεύθεα δεχόμενῳ χαίρειν. At Galenus ipse de ord. libror. testatur hunc fuisse titulum, Περὶ σφυγμῶν, πῶς εἰσαγομένοις. adde T. 3. Basil. pag. 103. 109.
138. Περὶ σφυγμῶν. *De pulsibus* πρὸς Αντώνιον Φιλόσοφον T. 8. Paris. p. 333. 336. primus è MSS. Regiis edidit & latine vertit Renatus Charterius.

139. *περὶ τῶν ἐν πῆς σφυγμοῖς αἰπῶν* (* c. 5.) de causis pulsuum libri IV. T. 3. Basil. p. 84. T. 8. Paris. p. 167. Vertit *Herm. Crasnerus*, classe 4. Junt. p. 86. E.
140. *περὶ ἀγνωστών σφυγμῶν* (* c. 5.) de dignoscendis pulsibus libri IV. Basil. T. 3. pag. 52. T. 8. Paris. pag. 103. Vertit *Hermanus Crasnerius* Campensis, classe 4. Junt. p. 70. Charterius recognovit & Orca contulit cum duobus Regiis MSS.
- περὶ ἀγνωστών σφυγμῶν* libri IV. Vide supra in προοίωσ.
141. *περὶ συνθέσεως Φαρμακῶν τῶν κατὰ γένη*, de compositione medicamentorum secundum genera libri VII. T. 2. Basil. p. 312. T. 13. Paris. p. 612. cum versione Andernaci per Augustin. Gadaldinum & Charterium recognita. Eandem versionem ex Gadaldini recognitione Class. 5. pag. 209. F.
142. *περὶ συνθέσεως Φαρμακῶν τῶν κατὰ μέρος*, de compositione medicamentorum per singula loca sive partes corporis libri X. T. 2. Basil. p. 175. Paris. p. 319. cum versione Jani Cornarii per Nic. Marsellinum & Charterium emendata. Exstat & altera Andernaci. Cornarii interpretationem à Marcello recognovit & Charterius addit habet classis 5. Junt. pag. 121. Hoc opus *περὶ συνθέσεως* memorat Galenus de ordine libror. & T. 10. Paris. p. 721. Basil. p. 5175. T. 4. p. 216. & c. promittit T. 2. p. 122.
143. *περὶ συστάσεως ἰατρικῆς*, de Constitutione artis Medica ad Patrophilum. Basil. T. 1. pag. 34. & T. 2. Paris. p. 170. cum versione Charterii, cui Nic. Rhegius Calaber, Janus Antoniacus, Trincavellius & Jo. Andernacus praeiverunt. Trincavelli interpretatio legitur in classe Isagog. Junt. pag. 36.
- περὶ σώματος ἀνθρώπου κατασκευῆς*. Supra num. 16. & 25. & mox 158. 159.
144. *περὶ τῆς τάξεως τῶν ἰδίων βιβλίων* quo ordine libros suos legi velit. ad Eugenianum. T. 4. Basil. p. 368. & T. 1. Paris. p. 49. cum versione Charterii. Transtulerat antea Joannes Fichardus francfordianus, cujus versionem recognovit Gadaldinus. Junt. classe Isagog. p. 14. E. Scripsit & Jo. Baptista Montanus de ordine in legendis Galeni libris servando. Confer Galenum T. 4. Basil. pag. 36. 54. & c.
145. *Τεχνὴ ἰατρικὴ*. *Ars Medica* T. 3. Basil. p. 471. & emendatius ad MSS. Regios T. 2. Paris. p. 196. cum *Akakia* Medici Paris. versione à Charterio recognita. Transtulerunt etiam *Avegá* & Nic. Leonicensis, cum

jus exstat Classe Ifagogica Junt. pag. 61. G. Meminit Galenus T. 4. Basil. p. 107. 220. & sub titulo *Thrasymbuli* pag. 222. 240. 241. &c.

146. *De partibus Artis Medicæ* περὶ τῶν τῆς τέχνης ἱατρικῆς μορίων latine tantum exstat incerto interprete T. 2. Paris. p. 282. & Junt. classe spur. pag. 16.

εἰς τὸν Τιμαχὸν ἔ. Πλάτων. Vide supra num. 120.

147. *περὶ τρόμου καὶ παλμῆς, καὶ σπασμῶ καὶ ῥίγας*. de tremore, palpitatione, spasmō, rigore T. 3. Basil. pag. 364. T. 7. Paris. p. 199. cum versione Andernaci per Charterium emendata. Vertit etiam Dominicus Montesaurus Veronensis & Petrus de Chano Vetustus, Andernaci interpretatio exstat Classe 3. Junt. pag. 51. Meminit Galenus T. 3. Basil. pag. 45.

148. *περὶ τροφῶν δυνάμεως* (* c. 4.) *de alimentorū facultatibus* libri III. T. 4. Basil. p. 303. Vertit *Martinus Gregorius*, emendavit versionem *Gadaldinus*. Classe 2. Junt. p. 7. & T. 6. Paris. p. 300. cum versione Gregorii per *Gadaldinum*, *Riccum* & *Charterium* emendata. Tres se libros scripsisse tantum testatur T. 4. p. 352. 358. 281. &c.

Liber quartus περὶ διαλύσεως συνεχῆς de dissolutione continua. T. 6. Paris. p. 403. exstat latine tantum, & spurius est. Supra num. 31.

149. *περὶ τύπων* de typis sive formis morborum. T. 3. Basil. p. 470. & T. 7. Paris. p. 152. cum versione Andernaci collata cum aliis versionibus Nicolai de Rhegio Calabri, Augustini Gadaldini & Ricci. Interpretatio *Gadaldini* exstat classe 3. Junt. p. 90.

140. *περὶ ὑδάτων* *de aquis* è Galeno, Oribasio, Rufo, Diocle & Athenæo fragmenta. T. 6. Paris. pag. 489. Vertit *Augustinus Gadaldinus*: classe spuria Junt. p. 76. E.

151. *ὑγιεινῶν λόγοι*, *de sanitate tuenda* libri VI. T. 4. Basil. p. 220. versio *Tho. Linacri* per *Hieron. Donzellinum*, & *Aug. Gadaldinum* emendata. classe 2. p. 62. & cum eadem versione recognita per *Charterium*. T. 6. Paris. p. 40. Meminit hujus operis Galenus de ordine libror. & T. 4. Basil. p. 17. 18. 19. 116. 316. 350. 358. T. 3. p. 265. &c.

περὶ ὑποτυπώσεως τῆς ἐμπειρικῆς. Vide supra *Ἐμπειρ*.

152. *περὶ φιλοσόφου ἱστορίας*. *De Historia Philosophica* T. 4. Basil. pag. 424. Vertit *Julius Martianus Rota*, hunc librum tribuens Aëtio, quem de placitis Philosophorum scripsisse testatur *Theodoritus Therapevt*.

- Rotæ versio exstat in Junt. classe spuria p. 2. & ex Charterii recognitione T. 2. Paris. pag. 21. Confer quæ supra cap. XI. diximus, ubi Plutarchi libros de Placitis Philosophorum referebam.
153. περὶ Φλεβῶντι καὶ δερτῶν ἀνατομῆς (* c. 1. & 3.) *de venarum et arteriarumque dissectione* liber ad Antisthenem Platonicum Basil. T. 1. p. 197. Vertit *Antonius Fortolus* Joferiensis, castigavit *Andreas Valartus* Bruxellensis & *Augustinus Gadaldinus*. classe 1. Junt. p. 55. E. denique Charterius T. 4. Paris. pag. 225. Allegatur T. 5. Basil. p. 55.
154. περὶ Φλεβοτομίας fragmentum ex Hippocrate, Galeno, Pauli Aegineta &c. Græce ex MSS. Regiis cum latina versione primum editum à Charterio. T. 8. Paris. pag. 898-900. Allegat Galeni scriptum suum περὶ Φλεβοτομίας T. 5. Basil. pag. 92.
155. περὶ Φλεβοτομίας πρὸς Ερασιστράτου (* c. 4. & 7.) *de venasectioe contra Erasistratum*. T. 4. Basil. p. 1. Vertit *Josephus Testander* Cratæus Class. VI. Junt. p. 7. & T. 10. Paris. p. 392.
156. περὶ Φλεβοτομίας πρὸς Ερασιστράτειν τὰς ἐν Εὐρώπῃ (* c. 4. & 7.) *de venasectioe contra Erasistrati sectatores qui Romæ versabantur*. T. 4. Basil. p. 7. Vertit idem *Testander*. Class. VI. Junt. p. 9. & T. 10. Paris. p. 406. Hunc librum se in Theutræ civis sui ac συμφορῆς καὶ σωτηρίας scripsisse testatur Galenus.
157. περὶ Φλεβοτομίας ἰατρικόν. (* c. 4.) *De curatione per venasectiōem*. T. 4. Basil. p. 17. Vertit *Theodoricus Gaudannus*. Class. VI. Junt. p. 16. E. & T. 10. Paris. p. 428.
158. περὶ φόβου *de timore* fragmentum ex *Nemesio* cap. 20. T. 5. Paris. p. 3.
159. περὶ φύσεως τε καὶ πάξεως ἐκάστη σώματι *de natura et texture corporis*. Classe spuria Junt. p. 42. & T. 5. Paris. p. 327. Latine exstat. Capite quinto pro *Santoniciis* lege *Anatomicis*.
160. *De compagine membrorum sive natura humana*. Latine tantum T. 5. Paris. p. 330. & classe spuria Junt. p. 59.
161. περὶ Φυσικῶν δυνάμεων, (* c. 7. & de ord. libror.) *de naturis et virtutibus* versus Erasistratum libri III. Basil. T. 1. pag. 87. Vertit idem Charterio recensita. Meminit Galenus T. 1. Basil. p. 304. 414. 416. 422. 427-534. T. 4. p. 20. 174. 321. 352. 265. T. 5. p. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

162. Περὶ ὁσίας τῶν φυσικῶν δυνάμεων fragmentum T. 5. Paris. pag. 3. cum versione Charterii qui prioribus interpretibus Bartholomæo Sylvanio & Victore Trincavellio usus est. Sylvanii versio exstat in classe fragmentor. Junt. p. 70.
163. Εἰ καὶ φύσιν τὸ αἷμα ἐν ἀρτηρίαις περιέχεται (* c. 7.) *An naturaliter sanguis in arteriis contineatur.* Basil. T. 1. p. 221. Vertit *Julius Mariannus Rota*. classe 1. Junt. p. 60. Præter Rotam *Vissor* quoque *Trincavellius*, emendante *Ricco* & *Charterio* T. 3. Paris. p. 154. In hoc libro *Erasistratum* refellit qui in arteriis spiritum in venis, sanguinem aiebat contineri.
164. Περὶ τῶν ὄγκων φύσιν ὄγκων, *de tumoribus præter naturam* T. 3. Basil. p. 353. Vertit *Horatius Limanus*. Classe 3. Junt. p. 82. E. Præterea *Nic. Rhægius Calaber*, *Augustinus Riccus*, *Andernacus* & *Charterius*. T. 7. Paris. p. 312. Allegatur T. 4. Basil. p. 144. 171. T. 5. p. 93. &c.
165. (Περὶ φυτῶν) Liber *de plantis* latine tantum exstat classe spuria Junt. p. 120. & T. 13. Paris. p. 1004. liber ex Galeno de simplic. medic. & Joannitii observationibus collectus & ex Arabico latine versus Massiliæ ab Abrahamo Medico & Grumero Judice Placentiæ. E Græco in Arabicum verterat Galenum de simplic. medic. Mahomet filius Mose, commentariis illustraverat Humain sive Joannitius filius Isaaci.
166. Περὶ φωνῆς καὶ ἀναπνοῆς *de voce & anhelitu* T. 5. Paris. pag. 429. & classe spuria Junt. p. 61. B. latine tantum exstat, ex Arabico translatus. Incipit: *Dixit Galenus* &c.
- ἢ τῶν φωνηέντων ὀργάνων ἀνατομή. Vide supra, ἀνατομή.
167. Περὶ χρείας ἀναπνοῆς. *de usu respirationis* adversus *Erasistratum* (* c. 7.) T. 3. Basil. p. 159. Anonymi versio classe 1. Junt. p. 223. & cum versione Cornarii à *Charterio* emendata T. 5. Paris. p. 413. Meminit Galenus T. 1. Basil. p. 257. 215. 328. 432. &c. Exstat & alter hujus argumenti Galeno adscriptus T. 5. Paris. pag. 407. latine tantum, & classe spuria Junt. p. 63.
168. Περὶ χρείας τῶν ἐν ἀνθρώπῳ σώματι μερῶν (* c. 2. & 1.) *de usu partium corporis humani*, libri XVII. T. 4. Paris. p. 284. Basil. T. 1. p. 367. in qua editione VII. 14. est lacuna p. 47. Vertit *Nicolaus de Rhægio Calaber* A. C. 1317. recensuit *Augustinus Gadaldinus* Classe 1. Junt. p. 113. & separatim latine Lugd. 1566. 8. Si nihil aliud scripsisset

Rotæ versio exstat in Junt. classe spuria p. 2. & ex Charterii receptione T. 2. Paris. pag. 21. Confer quæ supra cap. XI. diximus, ubi Plutarchi libros de Placitis Philosophorum referebam.

153. περὶ φλεβῶντι καὶ ἀρτηρίων ἀνατομῆς (* c. 1. & 3.) *de vinarum arteriarumque dissectione* liber ad Antisthenem Platonicum Basil. T. 1. p. 197. Vertit *Antonius Fortolus* Joferiensis, castigavit *Andreas Foesius* Bruxellensis & *Augustinus Gadaldinus*, classe 1. Junt. p. 55. F. denique *Charterius* T. 4. Paris. pag. 225. Allegatur T. 5. Basil. p. 55.
154. περὶ φλεβοτομίας fragmentum ex Hippocrate, Galeno, Paulo Aegineta &c. Græce ex MSS. Regiis cum latina versione primum editum à Charterio. T. 8. Paris. pag. 898-900. Allegat Galeni scriptum suum περὶ φλεβοτομίας T. 5. Basil. pag. 92.
155. περὶ φλεβοτομίας πρὸς Ἐρασιστράτου (* c. 4. & 7.) *de venafsectione contra Erasistratum*. T. 4. Basil. p. 1. Vertit *Josephus Testander* Cratæus Class. VI. Junt. p. 7. & T. 10. Paris. p. 392.
156. περὶ φλεβοτομίας πρὸς Ἐρασιστράτειους τὴν ἐν Ρώμῃ (* c. 4. & 7.) *de venafsectione contra Erasistrati sectatores qui Romæ versabantur*. Basil. p. 7. Vertit idem *Testander*. Class. VI. Junt. p. 9. & T. 10. p. 406. Hunc librum se in Theutræ civis sui ac συμφορῆς καὶ τιμῆς χάριν scripsisse testatur Galenus.
157. περὶ φλεβοτομίας ἰατρικόν. (* c. 4.) *De curatione per venafsectionem*. T. 4. Basil. p. 17. Vertit *Theodoricus Gaudanus*. Class. VI. Junt. p. 16. E. & T. 10. Paris. p. 428.
158. περὶ φόβου *de timore* fragmentum ex *Nemesio* cap. 20. de hominis T. 5. Paris. p. 3.
159. περὶ φύσεως καὶ τάξεως ἐκάστη σώματος *de natura & ordine corporis*. Classe spuria Junt. p. 42. & T. 5. Paris. p. 327. Latine non exstat. Capite quinto pro *Santoniciis* lege *Anatomicis*.
160. *De compagine membrorum sive natura humana*. Latine tantum T. 5. Paris. p. 330. & classe spuria Junt. p. 59.
161. περὶ φυσικῶν δυνάμεων, (* c. 7. & de ord. libror.) *de naturis & ordinibus* versus Erasistratum libri III. Basil. T. 1. pag. 87. Vertit idem classe 1. Junt. pag. 290. E. & T. 5. Paris. pag. 8. cum *Linæi* versione à Charterio recensita. Meminit Galenus T. 1. Basil. p. 304. 414. 415. 414. 416. 422. 427-534. T. 4. p. 20. 174. 321. 351. 265. T. 5. p. 41. 42. T. 3. p. 3. p. 311. &c.

162. Περὶ ὁσίας τῶν φυσικῶν δυνάμεων fragmentum T. 5. Paris. pag. 3. cum versione Charterii qui prioribus interpretibus Bartholomæo Sylvanio & Victore Trincavellio usus est. Sylvanii versio exstat in classe fragmentor. Junt. p. 90.
163. Εἰ καὶ φύσιν τὸ αἷμα ἐν ἀρτηρίαις περιέχεται (* c. 7.) *An naturaliter sanguis in arteriis contineatur.* Basil. T. 1. p. 221. Vertit *Julius Martianus Rota.* classe 1. Junt. p. 60. Præter Rotam *Victor* quoque *Trincavellius*, emendante *Ricco* & Charterio T. 3. Paris. p. 154. In hoc libro Erasistratum refellit qui in arteriis spiritum in venis, sanguinem aiebat contineri.
164. Περὶ τῶν ὡς φύσιν ὄγκων, *de tumoribus præter naturam* T. 3. Basil. p. 353. Vertit *Horatius Limanus.* Classe 3. Junt. p. 82. E. Præterea *Nic. Rhægius Calaber*, *Augustinus Riccus*, *Andernacus* & *Charterius.* T. 7. Paris. p. 312. Allegatur T. 4. Basil. p. 144. 171. T. 5. p. 93. &c.
165. (Περὶ Φυτῶν) Liber *de plantis* latine tantum exstat classe spuria Junt. p. 120. & T. 13. Paris. p. 1004. liber ex Galeno de simplic. medic. & Joannitii observationibus collectus & ex Arabico latine versus Massilia ab Abrahamo Medico & Grumero Judice Placentiæ. E Græco in Arabicum verterat Galenum de simplic. medic. Mahomet filius Mose, commentariis illustraverat Humain sive Joannitius filius Isaaci.
166. Περὶ φωνῆς τε καὶ ἀναπνοῆς *de voce & anhelitu* T. 5. Paris. pag. 429. & classe spuria Junt. p. 61. E. latine tantum exstat, ex Arabico translatus. Incipit: *Dixit Galenus* &c.
- ἢ τῶν φωνηέντων ὀργάνων ἀνατομή. Vide supra, ἀνατομή.
167. Περὶ χρείας ἀναπνοῆς. *de usu respirationis* adversus Erasistratum (* c. 7.) T. 3. Basil. p. 159. Anonymi versio classe 1. Junt. p. 223. & cum versione Cornarii à Charterio emendata T. 5. Paris. p. 413. Meminit Galenus T. 1. Basil. p. 257. 215. 328. 432. &c. Exstat & alter hujus argumenti Galeno adscriptus T. 5. Paris. pag. 407. latine tantum, & classe spuria Junt. p. 63.
168. Περὶ χρείας τῶν ἐν ἀνθρώπῳ σώματι μερῶν (* c. 2. & 1.) *de usu partium corporis humani*, libri XVII. T. 4. Paris. p. 284. Basil. T. 1. p. 367. in qua editione VII. 14. est lacuna p. 47. Vertit *Nicolaus de Rhægio Calaber A. C.* 1317. recensuit *Augustinus Gadaldinus* Classe 1. Junt. p. 113. & separatim latine Lugd. 1566. 8. Si nihil aliud scripsisset

- & undecimo medicamenta ex animalibus. Pro βιολογικῶν ἐνδοκρῶν male legitur ἐπὶ T. 2. Basil. p. 152. Gerardi versio à Gadaldino emendata occurrit etiam classe 5, Junt. p. 1. Meminit hujus operis Galenus de ordine libror. & T. 5. Basil. p. 84. 72. 89. T. 2. p. 166. T. 4. pag. 306, 324, 325, 328, 350, 351, &c.
94. περὶ κρῶσεων de temperamentis libri III. Basil. T. 1. p. 59. Vertit *Linac.* classe 1. Junt. pag. 10. emendavit *Augustinus Riccus & Charterius* T. 3. Paris. p. 32. Meminit Galenus de ordine libror. T. 2. Basil. p. 5, 7, 17, 18, 21, 27, 50, 63, 152, T. 4, p. 18, 267, 272, 305, 321. &c. In hunc librum exstant notat *Felici Accoramb.*
95. περὶ κρίσεων (* c. 6.) de crisisbus naturæ & morborum libri III. T. 2. Basil. pag. 389. vertit *Nic. Leoniscus* classe 4. Junt. p. 125. Emendavit versionem Gadaldinus & Charterius qui etiam ad *Regios Græca* contulit T. 8. Paris. pag. 377. Allegatur T. 1. Paris. pag. 89.
96. περὶ κρείσμων ἡμερῶν. (* c. 5.) ex Hippocratis sententia (id. c. 5.) diebus Criticis sive decretoriis libri III. T. 3. Basil. p. 423. Vertit *Gvinterius Andernacus*, classe 4. Junt. p. 145. T. 8. Paris. p. 450.
97. περὶ κυσμένων διαπλάσεως de fatuum formatione Basil. T. 1. p. 213. Latine versus hic liber à Jo. Bernardo Feliciano, Jano Cornario cujus interpretationem Riccus, & Andernaco cujus translationem Charterius emendavit. T. 5. Paris. pag. 285. Feliciani versio exstat classe 1. Junt. p. 322.
98. De Colico dolore latine exstat, classe spuria Junt. p. 125. & T. 10. Paris. p. 522. Allegat librum de compositione Medicamentorum.
- περὶ τῶν πλεονάζοντων σφοδρισμάτων. Infra in σφοδρισμῶν.
- περὶ λεπτονύκης διαίτης vide supra διαίτης.
- πρὸς Λύκον adversus Lycum pro Aphorismo XIV. Hippocratis qui cre-
sunt, plurimum habent coloris innati. Vide supra num. 76.
99. περὶ καχεξίας (* c. 4.) de tæbe. T. 3. Basil. p. 373. T. 7. Paris. p. 178. cum
vers. Augustini Gadaldini Mutinensis, quæ exstat etiam Classe. 3.
Junt. p. 45. Meminit Galenus Basil. T. 4. p. 273.
100. περὶ μελαγχνῆς χολῆς de atrabile T. 3. Basil. p. 357. vertit *Barthol. Sylva-*
nus Salonensis classe 1. Junt. p. 34. emendavit *Riccus & Charterius*
T. 3. Paris. p. 165.

101. *Περὶ μελαγχολίας* de atra bile è Galeno, Rufo, Posidonio, & Aëtio (ἐκ τῶν Γαλήνης καὶ Ῥύφου καὶ Διὸς Σικαμῆς & Αἰετῆς) T. 4. Basil. p. 469. Vertit *Julius Martianus Rota* classe spuria Junt. p. 114. & T. 10. Paris. pag. 496.
102. *Περὶ μετρώων καὶ σαθρῶν διδασκαλία*, *Ponderum ac mensurarum doctrina* è Cleopatra, Dioscoride, Galeno, Oribasio & aliis. T. 13. Paris. p. 975. cum nova Charterii versione, concinnata post veteres Augustini Gadaldini, Andernaci & H. Stephani. Gadaldiniana exstat classe 5. Junt. pag. 275.
103. *Περὶ μήτρας ἀνατομῆς*, (* c. 2.) *de uteri dissectione* Basil. T. 1. p. 210. Vertit *Jo. Bernardus Felicianus* classe 5. Junt. pag. 108. Græca ex MSS. locupletiora reddidit & latinam interpretationem adjunxit Charterius T. 4. Paris. p. 276. Feliciani & altera Cornarii, quam Riccus edidit, versione usum se professus.
104. *Περὶ & διὰ μικρῆς σφαίρας γυμνασίου*, *de exercitio quod parva pila fit* ab Epigenem liber. T. 4. Basil. p. 301. T. 6. Paris. p. 505. cum versione Valeriani Centannii Vincentini per Charterium emendata. Centannii versio occurrit classe 2. Junt. pag. 48.
105. *Περὶ μυῶν ἀνατομῆς* (* c. 3.) Latine tantum exstat è versione Augustini Gadaldini Medici Mutinensis. classe 1. Junt. p. 44. Gallice vertit Jac. Dalechampius Lugd. 1564. 8. Meminit Galenus T. 1. Basil. p. 381. 401. &c.
106. *Περὶ μυῶν de musculis*, quæ Oribasius è Galeno servavit. T. 4. Paris. pag. 250. ex Riccii editione cum versione Jo. Baptista Rasarii à Charterio recensita.
107. *Περὶ μυῶν κινήσεως de motu musculorum* libri II. Basil. T. 1. p. 553. Vertit *Nic. Leoniceus* Classe 1. Junt. pag. 308. E. & T. 5. Paris. pag. 364. Meminit Galenus de Ord. libror. & T. 1. Basil. p. 327. 373. 374. 376. 377. 380. 401. 406. 478. 534. &c.
108. *Περὶ νέρων ἀνατομῆς* (* c. 1. & 3.) *de dissectione nervorum* ad Antisthenem Platonicum. Basil. T. 1. pag. 201. Vertit *Augustinus Gadaldinus* classe 1. Junt. pag. 53. Græca locupletiora dedit, & Gadaldini versionem recognovit Charterius. T. 4. Paris. p. 241. Conferendus Oribasii liber *περὶ τῆς τῶν νέρων διανομῆς*.
Διὰ γνώσεως τῶν ἐν νεφροῖς παθῶν &c. vide in *Διὰ γνώσεως τῶν νοσούντων περὶ σπυγμμένων ἐλεγχ.* supra num. 39.

109. *περὶ τῶν ἐν ταῖς νοσημασιν αἰτιῶν. de morborum causis.* T. 3. Basil. p. 201. T. 7. Paris. p. 16. cum versione Charterii, qui Gvil. Copi & Nic. Leonici versionibus adiutum se fatetur. Leonici versio occurrat classe 3. Junt. p. 6. Meminit Galenus T. 3. Basil. pag. 358.
- περὶ διαφορᾶς νοσημάτων.* Supra num. 27.
110. *περὶ τῶν ἐν ταῖς νόσοις καιρῶν de morborum temporibus.* T. 3. Basil. p. 379. Vertit præter Nic. Rhesium Calabrum Jo. Guinterius Andernacus, classe 3. Junt. p. 85. cum Andernaci versione à Ricco & Charterio emendata exstat T. 7. Paris. p. 292.
111. *περὶ τῶν ὅλας ἔ νοσημάτων καιρῶν de morbi totius temporibus.* T. 3. Basil. pag. 385. Vertit præter Rhesium idem Andernacus classe 3. Junt. p. 88. Charterius hunc & superiorem librum cum 2. MSS. Regiis contulit & Andernaci versionem à Ricco & se emendatam adiecit T. 7. Paris. pag. 304.
112. *περὶ οἴνων de vinis* fragmentum Galeni, ex Oribasio, Augustinum Gadaldino interprete. classe spuria Junt. p. 79. E. T. 6. Paris. p. 495. ex Athenæo p. 497. adde quæ eodem Volum. p. 434. seq.
113. *ὁμοιότητες, Definitiones Medicae.* T. 4. Basil. pag. 390. & auctiores MSS. Regiis T. 2. Paris. p. 232. cum versione Charterii. Translulerant antea Janus Philologus, & cujus versio in classe Ifagog. Junt. p. 43. exstat Barthol. Sylvanus Salonensis.
114. *περὶ ἐσῶν (* c. 1. & 3. & de ord. libror.) de osibus ad tirones.* T. 7. Paris. pag. 9. cum versione Charterii, qui se Balamii interpretationem & Jacobi Sylvi ac Joannis Riolani usum fuisse testatur. Ferdinandus Balamii Siculi versio occurrat T. 5. Basil. pag. 719. classe 1. Junt. p. 6. G. Græca in editt. Ald. & Basil. non exstant. At separatim Græce & latine edidere multi, Salomo Albertus Witeberg. 1579. 12. Jo. Ingrassias Panormi 1603. Caspar Hofmannus Francof. 1630. & 1631. van Horne Lugd. Bat. 1665. 12.
115. *περὶ οσφρηστικῶν ὀργάνων. de instrumento odoratus.* Basil. T. 1. pag. 201. vertit Lud. Bellisarius Medicus Mutinensis. Class. 1. Junt. pag. 1. Cum ejusdem versione à Charterio recensita. T. 5. Paris. pag. 324. Vertit & Victor Trincavellius, cujus versionem in sua edit. Ricco probavit. Allegatur T. 1. Basil. pag. 315. & c.
116. *περὶ ὕδρων de urinis.* T. 4. Basil. p. 410. T. 8. Paris. p. 337. librum genuinum Galeni esse videtur vertit Josephus Scrutinius Polonus. Class. 4. Junt. p. 123. Exstat & aliud breve scriptum de urina signifi-

gnificatione, ex versione *Georgii Valla* Placentini, classe spuria Junt. pag 85.

117. Synopsis *περὶ ἕρων* quam T. 8. Paris. p. 349-351. Græce primus edit Charterius cum versione Pratelli.

118. *περὶ ἕρων* ex Hippocrate, Galeno & aliis T. 8. Paris. pag. 352-358. Græce & latine primum editus à Charterio qui pag. 359. Theophili Iatrosophistæ librum ejusdem argumenti cum Fed. Morelli versione subjunxit.

119. *περὶ ὕστας τῶν Φυσικῶν δυνάμεων*, de substantia facultatum naturalium fragmentum. T. 5. Paris. pag. 3. Basil. T. 1. p. 342.

120. *περὶ τῆς τῶν ὀφθαλμῶν ἀνατομῆς* de anatomia oculorum. latine tantum exstat T. 4. Paris. pag. 223. & classe spuria Junt. p. 58. Alius & prolixior ex *Demetrii* interpretatione Class. VII. Junt. pag. 186. & T. 10. Paris. p. 504. (itidem latine tantum) non est Galeni qui p. 517. edit. Paris. allegatur & p. 520. ubi etiam citatur Paulus (*Ægineta*.)

περὶ διαγνώσεως καὶ θεραπείας παιδῶν. supra num. 23.

121. *Διαγνωστικὴ μεθόδος τῶν πεποιητῶν τόπων*, de locis affectis libri VI. T. 3. Basil. pag. 248. vertit *Gvil. Copus* Basileensis. Classe 4. Junt. p. 2. Interpolarunt Copi versionem Riccus Colinæus, Joannes Nebriensis Rivirius & Augustinus Gadaldinus. Eandem ex Ricci & Gadaldini castigationibus concinnatam retinuit Charterius T. 7. Paris. pag. 378. qui Græca contulit cum quatuor Regiis MSS. in quibus hoc opus inscribitur: *διαγνωστικῆς ἔργα τῶν πεποιητῶν, βιβλία 5*. Titulum adversus Cæf. Scaligerum p. 61. de plantis, defendit Mercurialis III. 16. Var. lect. Confer P. Petitem II. 2. Observ.

122. In *Platonis Timeum* è libris quatuor commentariorum Galeni fragmenta latine exstant Junt. classe fragmentor. p. 23. & T. 5. Paris. p. 275-284. & 463-466. è Gadaldini & Rafarii interpretatione. *Ἐξηγήσεις* suas τῶν ἱατρικῶς ἐν Τίμαίῳ γεγραμμένων memorat Galenus T. 1. Basil. pag. 323. & (* c. 14.)

123. *περὶ πλήθους* de plenitudine T. 3. Basil. p. 342. Vertit *Victor Trincavellus*. Classe 3. Junt. p. 76. cujus & *Jo. Guinterii Andernaci* interpolatione usus Charterius tertiam adornavit, & librum Galeni cum duobus MSS. Regiis contulit. T. 7. Paris. p. 322. Meminit Galenus T. 4. Basil. p. 18.

124. ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματα, *quod qualitates incorporeæ sint*, ad Pindarum quendam quem cap. 9. alloquitur. Stoicis oppositus hic liber Galeno adscriptus T. 4. Basil. pag. 403. Latine vertit *Horatius Limanus* Edit. Junt. classe Isagog. pag. 8. b. cum versione Limani per Charterium emendata legitur T. 2. Paris. p. 60.
125. Περὶ τῆς προγνώσεως, *de prænotione* ad Epigenem (male vulgo ad Postumum, cum nomina propria non sint vertenda, ut probe notavit Labbeus) T. 3. Basil. p. 451. Vertit *Julius Martianus Rota*. classe 4. Junt. p. 223. F. & T. 8. Paris. p. 829. cum versione Jo. Gvinterii Andernaci à Charterio emendata.
126. περὶ προγνώσεως, *de prænotione* libellus è MS. Regio primum editus à Charterio cum versione Pratelli T. 8. Paris. p. 891-895.
127. περὶ προγνώσεως ἀπὸ σφυγμῶν (* c. 5.) *de præsagitione ex pulsibus* libri IV. T. 3. Basil. p. 117. Vertit *Herm. Crusenius* Campensis classe 4. Junt. pag. 104. T. 8. Paris. p. 236. Charterius contulit cum duobus MSS. Regiis.
128. προγνώσις πεπειραμένη. *Præsagium experientia confirmatum*, latine exstat classe spuria Junt. pag. 81. Græca primus addidit Charterius è MS. Regio T. 8. Paris. p. 895.
129. περὶ τῶν προκαταρκτικῶν αἰτιῶν *de causis præservantibus* latine tantum exstat T. 7. Paris. p. 347. vertit *Nic. Regius* Calaber. Classe 3. Junt. pag. 95.
130. Γαλήνη παρὰ Φράσιον τὸ Μηνόδοτον προτρεπτικός λόγος ἐπὶ τέχναις. *Paraphrasis exhortationis ad artes, quam Menodotus Empiricus rudiori penicillo adumbraverat*. Latine vertit *Ludovic. Bellifarius* Medicus Mutinensis. Edit. Junt. Classe Isagogica pag. 2. Transtulit etiam *Erasmus*, & *Jamotius* notis illustravit. Cum versione Charterii legitur T. 2. Paris. pag. 3. Hic iple videtur esse προτρεπικός ἐπὶ ἰατρικῇ quem memorat Galenus * c. 9.
131. περὶ πρῖσάνης *de prissana* T. 6. Paris. p. 499 Basil. T. 2. p. 489. Vertit Charterius, præeuntibus Hieron. Donzellino Veronensi, & Joanne Polito. Donzellini versio exstat Classe 2. Junt. p. 46. G.
- περὶ ἀφροδίσιας πυρετῶν. vide supra num. 28.
132. *Liber secretorum ad fratrem Monteum* latine tantum exstat in classe spuria Junt. pag. 101. E. & T. 10. Paris. pag. 546. Ex Arabico translatus est, & laudat alterum librum almemiri i. e. librum *Pharmacorum de medicinis compositis Archigenis, Archelai, Severi & aliorum*.

133. Περὶ τῶν ἐξ ὧν τὸ λῆξιν σφισμάτων (* c. 15.) T. 4. Basil. p. 32. & cum Horatii Limani versione à Charterio emendata. T. 2. Paris. p. 73. Eadem Limani versio Junt. classe Isagog. p. 7.
134. Περὶ σπέρματος allegatur T. 1. Basil. p. 527. 530. 221. 306. & c. de fine libri II. exstant Græce T. 1. Basil. p. 226. & cum versione Charterii T. 3. Paris. pag. 18. & ex Jo. Bernardi Feliciani versione Classe 1. Junt. p. 328. G. Liber hujus argumenti tertius spurius latine tantum habetur, qui incipit: *Sperma hominis descendit* & c. incerto interprete. Junt. Classe spur. p. 36. T. 3. Paris. p. 229. Philosophorum Porphyri-
corum mentio pag. 232. in Græco ni fallor fuit οἱ ἀμφὶ πορφύριον, i. e. Porphyrius, qui eadem pagina allegatur cum Ammonio, Theodoro Platonico, Andronico Peripatetico & c.
- περὶ σπινθίων. Vide supra num. 80.
- περὶ αἰτίων & διαφορῶν συμψημάτων. Vide supra num. 2. & 30.
135. Σύνοψις τῶν σφυγμῶν *Compendium de pulsibus* latine exstat classe spuria Junt. p. 66. & T. 8. Paris. pag. 330.
136. Σύνοψις βιβλίων 15' περὶ διαφορῶν, ἀγνώστων, αἰτίας καὶ περὶ γνώσεως σφυγμῶν (* c. 5.) *Compendium librorum XVI. Galeni de pulsibus* T. 8. Paris. p. 306. latine tantum exstat: vertit Augustinus Gadaldinus classe 4. Junt. post pag. 122.
- περὶ διαφορῶν σφυγμῶν. Vide num. 29. Meminit Galenus T. 3. p. 52. 461. 462. & c.
137. περὶ σφυγμῶν, πῶς εἰσαγομένοις (* c. 1.) *de pulsibus* ad tiro-
nes Isagoge. T. 3. Basil. pag. 1. T. 8. Paris. pag. 1. Vertit Herm. Crasferius Campensis. classe 4. Junt. pag. 43. Præterea Martinus Gregorius, Augustinus Gadaldinus & Jo. Gvinterius Andernacus. Charterius contulit cum tribus MSS. Regiis. Scri-
ptus est hic liber Epistolæ instar, ad Theutram archiatrum, Galeni amicum, itaque in MS. inscribitur: Γαληνὸς πρὸς Τεύθραν ἰππιστὴν περὶ εἰσσυτόπων σφυγμῶν. Κλαύδιος Γαληνὸς φιλοτάτῳ ἡμετέρῳ Τεύθρᾳ δεχικτῆρι χαίρειν. At Galenus ipse de ord. libror. testatur hunc fuisse titulum, περὶ σφυγμῶν, πῶς εἰσαγομένοις. adde T. 3. Basil. pag. 103. 109.
138. περὶ σφυγμῶν. *De pulsibus* πρὸς Ἀντώνιον Φιλόσοφον T. 8. Paris. p. 333-336. primus è MSS. Regiis edidit & latine vertit Rhenatus Char-
terius.

139. *περὶ τῶν ἐν ταῖς σφυγμοῖς αἱπῶν* (* c. 5.) de caussis pulsuum libri IV. T. 3. Basil. p. 84. T. 8. Paris. p. 167. Vertit *Herm. Crusenius*, classe 4. Junt. p. 86. E.
140. *περὶ Διγνωσέως σφυγμῶν* (* c. 5.) de dignoscendis pulsibus libri IV. Basil. T. 3. pag. 52. T. 8. Paris. pag. 103. Vertit *Hermannus Crusenius* Campensis, classe 4. Junt. p. 70. Charterius recognovit & Græca contulit cum duobus Regiis MSS.
- πεὶ Διγνωσέως σφυγμῶν* libri IV. Vide supra in προοιῶσ.
141. *περὶ συνθέσεως Φαρμακῶν τῶν κατὰ γένη*, de compositione medicamentorum secundum genera libri VII. T. 2. Basil. p. 312. T. 13. Paris. p. 640. cum versione Andernaci per Augustin. Gadaldinum & Charterium recognita. Eandem versionem ex Gadaldini recognitione habes Class 5. pag. 209. F.
142. *περὶ συνθέσεως Φαρμακῶν τῶν κατὰ μέρος*, de compositione medicamentorum per singula loca sive partes corporis libri X. T. 2. Basil. p. 152. T. 13. Paris. p. 319. cum versione Jani Cornarii per Nic. Marcellum Mutinensem & Charterium emendata. Exstat & altera versio Andernaci. Cornarii interpretationem à Marcello recognitam exhibet classis 5. Junt. pag. 121. Hoc opus *περὶ συνθέσεως Φαρμακῶν* memorat Galenus de ordine libror. & T. 10. Paris. p. 522. T. 2. Basil. p. 5175. T. 4. p. 216. & c. promittit T. 2. p. 122.
143. *περὶ συνθέσεως ἱατρικῆς*, de Constitutione artis Medica ad Patrophilum. Basil. T. 1. pag. 34. & T. 2. Paris. p. 170. cum versione Charterii, cui *Nic. Rhegius* Calaber, *Janus Antoniacus*, *Trincavellius* & *Jo. Andernacus* præiverunt. Trincavelli interpretatio legitur in classe Isagog. Junt. pag. 36.
- πεὶ σώματι ἀνθρώπου κατασκευῆς*. Supra num. 16. & 25. & mox 158. 159.
144. *περὶ τῆς τάξεως τῶν ἰδίων βιβλίων* quo ordine libros suos legi velit. ad Eugenianum. T. 4. Basil. p. 368. & T. 1. Paris. p. 49. cum versione Charterii. Transtulerat antea Joannes Fichardus Francofordianus, cujus versionem recognovit Gadaldinus. Junt. classe Isagog. p. 14. E. Scripsit & Jo. Baptista Montanus de ordine in legendis Galeni libris servando. Confer Galenum T. 4. Basil. pag. 36. 54. & c.
145. *Τέχνη ἱατρική*. *Ars Medica* T. 3. Basil. p. 471. & emendatius ad MSS. Regios T. 2. Paris. p. 196. cum *Akakia* Medici Paris. versione à Charterio recognita. Transtulerunt etiam *Avegá* & *Nic. Leonicens*, cujus

ius exstat Classe Ifagogica Junt. pag. 61. G. Meminit Galenus T. 4. Basil. p. 107. 220. & sub titulo *Thrasymbuli* pag. 222. 240. 241. &c.

146. *De partibus Artis Medicæ* περὶ τῶν τῆς τέχνης ἰατρικῆς μορίων latine tantum exstat incerto interprete T. 2. Paris. p. 282. & Junt. classe spur. pag. 16.

εἰς τὸν Τιμαχὸν ἔ. Πλάτων. Vide supra num. 120.

147. *περὶ τρέμους καὶ παλμῶν, καὶ σπασμῶν καὶ ῥιγῶν*, de tremore, palpitatione, spasmō, rigore T. 3. Basil. pag. 364. T. 7. Paris. p. 199. cum versione Andernaci per Charterium emendata. Vertit etiam Dominicus Montesaurus Veronenſis & Petrus de Chano Vetuſtus, Andernaci interpretatio exstat, Classe 3. Junt. pag. 51. Meminit Galenus T. 3. Basil. pag. 45.

148. *περὶ τροφῶν δυνάμεως* (* c. 4.) de alimentorū facultatibus libri III. T. 4. Basil. p. 303. Vertit Martinus Gregorius, emendavit versionem Gadaldini. Classe 2. Junt. p. 7. & T. 6. Paris. p. 300. cum versione Gregorii per Gadaldinum, Riccum & Charterium emendata. Tresse libros scripſiſſe tantum teſtatur T. 4. p. 352. 358. 281. &c.

Liber quartus *περὶ διαλύσεως συνεχῆς* de dissolutione continua. T. 6. Paris. p. 403. exstat latine tantum, & spurius est. Supra num. 31.

149. *περὶ τύπων* de typis ſive formis morborum. T. 3. Basil. p. 470. & T. 7. Paris. p. 152. cum versione Andernaci collata cum aliis versionibus Nicolai de Rhegio Calabri, Auguſtini Gadaldini & Ricci. Interpretatio Gadaldini exstat classe 3. Junt. p. 90.

140. *περὶ ὑδάτων* de aquis è Galeno, Oribasio, Ruſo, Diocle & Athenæo fragmenta. T. 6. Paris. pag. 489. Vertit Auguſtinus Gadaldinus: classe spuria Junt. p. 76. E.

151. *ὑγιεινῶν λόγοι*, de ſanitate tuenda libri VI. T. 4. Basil. p. 220. verſio Tho. Linacri per Hieron. Donzellinum, & Aug. Gadaldinum emendata, classe 2. p. 62. & cum eadem verſione recognita per Charterium. T. 6. Paris. p. 40. Meminit hujus operis Galenus de ordine libror. & T. 4. Basil. p. 17. 18. 19. 116. 316. 350. 358. T. 3. p. 265. &c.

περὶ ὑποτυπώσεως τῆς ἐμπειρικῆς. Vide ſupra Ἐμπειρ.

152. *περὶ φιλοſοφικῆς ἱſτορίας*. De Hiſtoria Philoſophica T. 4. Basil. pag. 424. Vertit Julius Martianus Rota, hunc librum tribuens Aëtio, quem de placitis Philoſophorum ſcripſiſſe teſtatur Theodoritus Therapevt.

- Rotæ versio exstat in Junt. classe spuria p. 2. & ex Charterii recognitione T. 2. Paris. pag. 21. Confer quæ supra cap. XI. diximus, ubi Plutarchi libros de Placitis Philosophorum referebam.
153. περὶ φλεβῶντι καὶ δερτῶν ἀνατομῆς (* c. 1. & 3.) *de venarum et arteriarumque dissectione* liber ad Antisthenem Platonicum Basil. T. 1. p. 197. Vertit *Antonius Fortolus* Joferiensis, castigavit *Andreas Vesalius* Bruxellensis & *Augustinus Gadaldinus*. classe 1. Junt. p. 55. F. denique Charterius T. 4. Paris. pag. 225. Allegatur T. 5. Basil. p. 55.
154. περὶ φλεβοτομίας fragmentum ex Hippocrate, Galeno, Paulo Aegineta &c. Græce ex MSS. Regiis cum latina versione primum editum à Charterio. T. 8. Paris. pag. 898-900. Allegat Galenus scriptum suum περὶ φλεβοτομίας T. 5. Basil. pag. 92.
155. περὶ φλεβοτομίας πρὸς Ερραστράτου (* c. 4. & 7.) *de venafectione contra Erasistratum*. T. 4. Basil. p. 1. Vertit *Josephus Testander* Cracoviensis Class. VI. Junt. p. 7. & T. 10. Paris. p. 392.
156. περὶ φλεβοτομίας πρὸς Ερραστράτειος τὰς ἐν Ρώμῃ (* c. 4. & 7.) *de venafectione contra Erasistrati sectatores qui Romæ versabantur*. Basil. p. 7. Vertit idem *Testander*. Class. VI. Junt. p. 9. & T. 10. Paris. p. 406. Hunc librum se in Theutræ civis sui ac συμφορῆς καὶ τιμῆς χάριν etiam scripsisse testatur Galenus.
157. περὶ φλεβοτομίας θεραπευτικόν. (* c. 4.) *De curatione per venafectionem*. T. 4. Basil. p. 17. Vertit *Theodoricus Gaudanus*. Class. VI. Junt. p. 16. E. & T. 10. Paris. p. 428.
158. περὶ φόβου *de timore* fragmentum ex *Nemesio* cap. 20. de ratione hominis T. 5. Paris. p. 3.
159. περὶ φύσεως καὶ πάξεως ἐκάστη σώματος *de natura & ordine corporis*. Classe spuria Junt. p. 42. & T. 5. Paris. p. 327. Latine tantum exstat. Capite quinto pro *Santoniciis* lege *Anatomicis*.
160. *De compagine membrorum sive natura humana*. Latine tantum T. 5. Paris. p. 330. & classe spuria Junt. p. 59.
161. περὶ φυσικῶν δυνάμεων, (* c. 7. & de ord. libror.) *de naturæ physicarum* versus Erasistratum libri III. Basil. T. 1. pag. 87. Vertit *Theodoricus Gaudanus* classe 1. Junt. pag. 290. E. & T. 5. Paris. pag. 8. cum *Linacri* versione à Charterio recensita. Meminit Galenus T. 1. Basil. p. 304. 408. 412. 414. 416. 422. 427. 534. T. 4. p. 20. 174. 321. 351. 265. T. 2. p. 43. 63. T. 3. p. 3. p. 311. &c.

162. Περὶ ὁσίας τῶν φυσικῶν δυνάμεων fragmentum T. 5. Paris. pag. 3. cum versione Charterii qui prioribus interpretibus Bartholomæo Sylvanio & Victore Trincavellio usus est. Sylvanii versio exstat in classe fragmentor. Junt. p. 70.
163. Εἰ καὶ φύσιν τὸ αἷμα ἐν ἀρτηρίαις περιέχεται (* c. 7.) *An naturaliter sanguis in arteriis contineatur.* Basil. T. 1. p. 221. Vertit Julius Martinus Rota. classe 1. Junt. p. 60. Præter Rotam Victor quoque Trincavellius, emendante Ricco & Charterio T. 3. Paris. p. 154. In hoc libro Erasistratum refellit qui in arteriis spiritum in venis, sangvinem aiebat contineri.
164. Περὶ τῶν ὡς φύσιν ὄγκων, *de tumoribus præter naturam* T. 3. Basil. p. 353. Vertit Horatius Limannus. Classe 3. Junt. p. 82. E. Præterea Nic. Rhegius Calaber, Augustinus Riccus, Andernacus & Charterius. T. 7. Paris. p. 312. Allegatur T. 4. Basil. p. 144. 171. T. 5. p. 93. &c.
165. (Περὶ φυτῶν) Liber *de plantis* latine tantum exstat classe spuria Junt. p. 120. & T. 13. Paris. p. 1004. liber ex Galeno de simplic. medic. & Joannitii observationibus collectus & ex Arabico latine versus Massilia ab Abrahamo Medico & Grumero Judice Placentiæ. E Græco in Arabicum verterat Galenum de simplic. medic. Mahomet filius Mose, commentariis illustraverat Humain sive Joannitius filius Isaaci.
166. Περὶ φωνῆς τῆ καὶ ἀναπνοῆς *de voce & anhelitu* T. 5. Paris. pag. 429. & classe spuria Junt. p. 61. B. latine tantum exstat, ex Arabico translatus. Incipit: *Dixit Galenus &c.*
- Ἡ τῶν φωνηέντων ὀργάνων ἀνατομή. Vide supra, ἀνατομή.
167. Περὶ χρήσεως ἀναπνοῆς. *de usu respirationis* adversus Erasistratum (* c. 7.) T. 3. Basil. p. 159. Anonymi versio classe 1. Junt. p. 223. & cum versione Cornarii à Charterio emendata T. 5. Paris. p. 413. Meminit Galenus T. 1. Basil. p. 257. 215. 328. 432. &c. Exstat & alter hujus argumenti Galeno adscriptus T. 5. Paris. pag. 407. latine tantum, & classe spuria Junt. p. 63.
168. Περὶ χρήσεως τῆς ἐν ἀνθρώπῳ σώματι μερίων (* c. 2. & 1.) *de usu partium corporis humani*, libri XVII. T. 4. Paris. p. 284. Basil. T. 1. p. 367. in qua editione VII. 14. est lacuna p. 47. Vertit Nicolaus de Rhegio Calaber A. C. 1317. recensuit Augustinus Gadaldinus Classe 1. Junt. p. 113. & separatim latine Lugd. 1566. 8. Si nihil aliud scripsisset

psisset Galenus quam hoc opus, vel ob istud unum lectissimum
 gnissimum summis merito viris omnium iudicio accensendus
 set. Quanta enim sollertia artificium divini conditoris in corpo-
 re nostro singulisque ejus membris inquirat & explicat, quam
 tis quamque solidis argumentis illud adversus novos Prometheos
 & Momos Epicurum, Asclepiadem & alios Sophistas Naturæ pro-
 videntiam atque artem inficientes tueretur, quam pie denique virtu-
 tem Opificis celebrat admirabundus, hanc ratus esse *τινὸς θεοῦ πο-
 βειαν*, & hunc vere *ιερόν λόγον & ὕμνον ἀληθινόν*, non si mille offerat
 hecatombas, sed si cognoverit ipse prius, tum monstraverit aliis
 aliis *quantus Deus sit sapientia, quantus potentia, quantus bonitate*.
 Ad artificium opticum explicandum testatur se singillatim per
 somnium à Numine aliquo monitum. X. 12. & 14. Moysen
 Epicuro scripsisse fatetur XI. 14. etsi persuadere sibi homo
 cus non potuit, Deum facere posse quæcunque velit, ex ligno
 equum vel bovem, ex lapide hominem, è materia corruptibile
 malia immortalia (XIV. 2.) sed ex iis quæ possit, optima quæ
 gere. Lectorum iniquiora iudicia parum revereri se docet
 bis XII. 6. *καὶ ἡμῖς ἐκ ἀγνοήτης ὡς ἐπηρεαθῆσεται καὶ ποιεῖται
 σεται μυριάκις ὅδε ὁ λόγος, οἷα πᾶς ὁφθαλμὸς ἐμπιστῶν χειρὶ τοῦ
 ὡς ἀφροσύνης καὶ ἀπαίδευσις ἀνθρώπων, ὅμως στήθεσιν
 φει τῶν ὀλίγων ἐκείνων ἕνεκα τῶν ἀκέραιον ὁρθῶς καὶ κρίνον
 λεγόμενα*. Meminit hujus operis præter Theodoricum V.
 hæreticis fab. Galenus ipse T. 1. Basil. pag. 312. 320. & 19. T. 2.
 T. 4. p. 54. &c. D. Jo. Conradus Dietericus in Anatomia sacra
 Antiqu. Bibl. V. T. *Lege septendecim Galeni libros quos de corpore
 ceu totidem divinarum perfectionum hymnos elucubravuit, & ad
 nis Ethnici ὡς ἡ φύς ingenium, & imitare hanc bonitatem
 cum illo in DEUM ut potentia & Majestatis DEI cultor atque præ
 fabricam admirabilem grato deprecato pectore, illius in pangen
 connectendis membris, in disponendis providentiam, potestatem
 admirare, cole. Tho. Bartholinus diss. III. de Legendis
 p. 85. Coacæ prænotiones ex Hippocrate seliguntur, & ex
 Animalibus, Analytica & Politica. Ex operoso Galenico analogo
 pimius reliquis præferendos: de usu partium, loci affectus, mechanice
 simplicium facultatibus.*

169. περὶ ψυχῆς de anima fragmentum è Nemescii c. 2. de natura homi.
T. 5. Paris. p. 1.

περὶ ἀμαρτημάτων καὶ παθῶν τῆς ψυχῆς. supra num. 22. & 23.

170. ὅτι τὰ ψυχῆς ἦν τῆς ὁ σώματος καὶ κρείσσον ἔπειτα χωρὶς τῶν καὶ φιλοσοφίαν διὰ τῶν quod mores animi temperamento corporis obsequantur.
T. 5. Paris. pag. 444. Basil. T. 1. p. 344. Vertit Junius Paulus Grassus. Classe 1. Junt. p. 317. In editione vero Paris. T. 5. p. 444. longe integrior hic insignis liber ex Casauboni codice & Fed. Morelli editione legitur cum versione Andernaci à Charterio emendata. Duas hujus libri editiones vulgasse se testatur Galenus (* c. 14.) Allegatur idem liber T. 1. p. 67. 217. &c. De titulo hujus libri confer Petrum Petitum II. 3. Observ.

Fragmenta Galeni ex Alexandro Tralliano T. 10. Paris. p. 573. ex Galeni
περὶ τῆς κατ' ὁμηγορίας τρεῖς.

Aëtio, de pica mulierum. T. 7. Paris. pag. 873.

Ex Athenæo. Junt. classe fragmentor. pag. 41. Confer supra num. 17.

Averroë. Junt. ibid. p. 43. E. & T. 2. Paris. p. 69. quo ex loco petita sunt quæ de figura quarta Galenica in Philoporum scholiis vulgo traduntur.

Rabbi Moysi Aphorismis. Junt. pag. 33. & T. 9. Paris. parte 2. p. 395.

Joanne Philopono de mundi æternitate contra Proclum locus è Galeni libris de demonstratione. T. 2. Paris. p. 59.

Mich. Ephesio, de informis T. 5. Paris. pag. 406. Confer supra num. 40.

Nemesio à quo δοδεκαπικὶ Galeni λόγοι laudantur, & tertius τῆς δοδεκαπικῆς. T. 2. Paris. p. 1. (Junt. p. 42.) & T. 5. Paris. p. 1.

Oribasio. Vide supra num. 112. & T. 10. Paris. p. 456 & 59.

Rasi Arabe. Junt. p. 39. G. & T. 9. Paris. parte 2. p. 406.

Simplicio Junt. p. 43.

Joanne Stobæo. Vide supra num. 83.

Themistio. T. 5. p. 405. Junt. p. 42. H.

Fragmentum adversus Empiricos. Supra num. 37.

XXII.

XXII. *Scripta Galeni deperdita, ordine litterarum recitata*
 * notat librum illum memorari in Galeni opusculo de libris propriis. T. notat tomos editionis Græcæ Basil. n. 118 adscriptum sit Paris.

πρὸς τὰς ἀγεραίους ῥήπρας, α' * c. 13.

περὶ αἰδῆς β' * c. 13.

περὶ τῆς τῶν αἰτίων διαφοράς. T. 3. p. 258.

πρὸς τὰς δύο αἰρέσεις, vide infra, δημοσία & de Sectis πρὸς τὴν
 δόποδεικτικὴν & ἡδονικῇ.

περὶ τῶν συνεκτικῶν αἰτίων. Vide συνεκτ.

περὶ ἀλυπίας. * c. 13.

περὶ ἀμαρτημάτων καὶ κολάσεως ἰσότητος α' * c. 13.

περὶ τῶν ἀναγνασκόντων λάθρα. α' * c. 13.

ὅτι ἡ Γεωμετρικὴ ἀναλυτικὴ αἰμείνων τῆς τῶν Στρωγικῶν, α' * c. 16.

περὶ σφαλιμάτων ἀνατομικῶν καὶ τῶν ἐκείνων αἰτίων. T. 1. p. 394.

περὶ τῶν ἀνατομικῶν ἐγχειρήσεων liber decimus usque ad quintum, * c. 3. Vide & infra in Lyco, Hippocrate, Marcellino, siftrato.

περὶ ζώντων ἀνατομῆς β'. De ord. libror. & T. 3. p. 270.

περὶ πθινόντων ἀνατομῆς, α' ibid.

περὶ τῆς ἀνατομικῆς διαφωνίας, β' ibid.

περὶ ὅτι τοῖς ἀντικειμένοις ἐν καὶ ταυτὶν ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθεῖν αὐτοῖς
 α' * c. 12.

περὶ τῶν καὶ διότι ἀποδείξεων, α' * c. 12. & 15.

περὶ ἀποδείξεως πραγματεία ἐν τῇ βιβλίῳ * c. 11. *Librum 13.* p. 394.
 de ordine libror. & T. 1. p. 539. T. 4. p. 18. *librum quintum* p. 394.
 Passim quoque alibi hoc opus citat ut T. 1. pag. 253. & 254. & 255.
 330. 534. T. 2. pag. 19. 40. 43. T. 4. p. 40. & c. *El libro quinto*
 profert Philoponus XVII. 5. contra Proclum: vide & in
 Iem IV. 4. Var. lect.

περὶ κλειτομάχου καὶ τῶν τῆς ἀποδείξεως αὐτῶν λύσεων, α' * c. 12.

περὶ τῶν ἀναγκασιμῶν ἀποδείξεων ἐν τῇ λέξει τῶν ἀποδείξεων, α' * c. 12.

περὶ τῆς δόποδεικτικῆς αἰρέσεως, α' * c. 12.

περὶ τῶν ἀναγκασιμῶν εἰς τὰς ἀποδείξεις, α' * c. 12.

ἑνωσίς τῆς δόποδεικτικῆς θεωρίας, α' * c. 12.

περὶ τῆς δι' ἀδυνάτου ἀποδείξεως, α' * c. 12.

De Aristophanis vocibus civilibus. infra, ὀνομάτων.

In Aristotelis περὶ ἑρμηνείας, ὑπομνήματα γ'. * c. 11. & 15. in Categorias ὑπομνήματα δ' * c. 15.

in prior. Analyticor. 1. ὑπομνήματα δ. in 2. ὑπομνήματα δ'. * c. 11. & 15 in poster. — 1. — 5'. in 2. — 6. * c. 11. & 15 & T. 3. p. 42. Galenum Aristotelis ἐξέτασιν dici à Themistio, notavit Petrus Petitus. Confer Menagium ad Laërt. p. 208. edit. Wetsten.

Archigenes. Vide infra in σφυγμῶν.

περὶ τῶν Ἀσκληπιάδου δογμαμάτων, ἡ. * c. 8. & de ordine libror. & T. 4. p. 18. Vide & infra, ψυχῆς.

De Atticis vocibus. T. 3. p. 31. Vide infra ὀνομάτων. Libros XLVIII. hujus argumenti scripsisse se testatur de ordine libror.

Ἀθηκῶν ὁρίσθησιν, α. * c. ult.

περὶ τῶν ἀκολουθῶν ἐκάστῃ βιβλίῳ (interpretes de consensuque ejusque vite generibus) * c. 13.

περὶ τῶν καὶ τὸ γινῆσθαι καὶ τὸ εἶδῆσθαι καὶ τῶν συζυγάντων αὐτοῖς σημαζομένων ἡμῖν καὶ τῶν αὐτῶν Φωνῶν, α. * c. 12.

ὡς τὰς δὸς τῶν αἰρέσεων περὶ τῶν περὶ Περρίνακτον δημοσίᾳ ρηθέντων α. * c. 13.

περὶ τῶν δημοσίᾳ ρηθέντων πρὸς τὰς δὸς τῶν αἰρέσεων α. * c. 13.

περὶ τῶν δημοσίᾳ ρηθέντων καὶ κολαίων, β. * c. 13.

περὶ Ἀβρολῆς, ἐν ᾗ καὶ περὶ τῆς ἰδίας βίβ. * c. 13.

περὶ διαζηκῶν ποιήσεως. * c. 13.

ὅπως χρῆσθαι διακρίνειν τῶν παραγματοῦν ζήτησιν τῆς κατ' ὄνομα καὶ τὸ σημαζομένου, α. * c. 12.

περὶ τῆς ἐν τοῖς διαλόγοις συντάξεως α. * c. 13.

Διάλογοι πρὸς Φιλόσοφον, καὶ ἰδίως περὶ τῆς καὶ πᾶσι κοινᾶς ἐννοίας. * c. 12.

Μετὰ πόσῃ τῆς ὁρᾶς τοῖς πολλοῖς τιμῆς καὶ δόξης φροντιστέον εἶναι. * c. 13.

περὶ δυνατῶν, α. * c. 12.

περὶ τῶν ἐαυτὸς περὶ τρεπίτων λόγων α. * c. 12.

περὶ εἰκότων, α. (al. εἰκόντων) * c. 12.

περὶ τῆς ἰατρικῆς ἔμπειρίας. α. ad Pelopem Medicum * c. 2.

Aaaa

πρὸς

περὶ τῆς τῶν Ἐμπειρικῶν Διαφωρίας * c. 9.

πρὸς τὰ ἀντιερημένα τῆς διαφωρίας τῶν Ἐμπειρικῶν, τότε Θεοδᾶ κεφάλαια, ὑπομνήματα γ. * c. 9.

περὶ τῆς Ἐμπειρικῆς αἰρέσεως. ζ. * c. 9. Vide & infra Θεοδᾶ κεφάλαια, & Σεραπ.

περὶ τῶν ἑνεκα αὐτῶν γινομένων α. * c. 12.

περὶ ἐπαγωγῆς α. * c. 12.

πρὸς τὰς ἐπιηρεαστικὰς ἀκρόντας τῶν ὀνομάτων. α. * c. 12.

περὶ τῆς τῶν Ὀπιδεικνυμένων τὰς ἀκρόντας συνστάσεως, α. * c. 13.

περὶ τῆς κατ' Ἐπικύρου εὐδαιμόνου καὶ μακαρίας βίης, * c. 17.

περὶ τῆς κατ' Ἐπικύρου αἰμύρου ἡδονῆς. β'. * c. 17.

ὅτι καὶ ποιητικὰ τῆς ἡδονῆς ἐλλειπῶς Ἐπικύρου λέλεκται, * c. 17.

Vide & infra, Metrodorus & Pudentian.

ὑπὲρ Ἐπικτήτου πρὸς Φαβωρίνον, * c. 12.

Τὰ περὶ Ἐρασιστράτου ἀνατομῆς βιβλία γ', ad Boëthum, * c. 1. & 7.

Ἐἰς τὸ πρῶτον Ἐρασιστράτου τῶν περὶ πυρετῶν, ὑπομνήματα γ. * c. 7.

περὶ τῶν Ἐρασιστράτου θεραπευτικῶν λογισμῶν Libri V. * c. 4. & 7.

Ἐἰς τὸ περὶ λέξεως Εὐδήμου, ὑπομνήματα γ. * c. 11. & 15.

De Eupolidis vocibus civilibus. infra ὀνομάτων.

περὶ τῆς ἡδονικῆς αἰρέσεως. * c. 17. Vide & supra in Ἐπικύρου.

περὶ ἡδονῆς καὶ πίνης α. * c. 13.

περὶ ἡδῶν, δ'. * c. 13. & T. 6. Paris. p. 257. Meminit & Glycas.

περὶ τῆς κατ' Θεμιστοκλέους καὶ Θεοφράστου αἰρέσεως. T. 2. p. 66.

Τῆς Θεοδᾶ εἰσαγωγῆς ὑπομνήματα ε. * c. 9. Vide & supra ἔμπειρος.

In Theophrasti librum de affirmatione & negatione libri sex. * c. 11. & 15.

Σύνοψις Ἡρακλείδειων βιβλίων. * c. 9.

ὑπὲρ τῆς Ἡροφίλου περὶ σφυγμῶν τέχνης separatim scripturum se promittit T. 1. p. 129.

περὶ τῆς πλῆθους τῆς ἰατρικῆς. T. 5. p. 38.

περὶ ἰδίᾳ βίᾳ. Vide περὶ διαβολῆς.

περὶ τῶν ἰδιότητι τῆς ὅλης ἀγίας ἐνεργούντων scripturum se pollicetur. T. 2. pag. 148.

περὶ

περὶ τῶν ἰδίων δόξαντας γ'. interpres legit δόξαν quia vertit de propriis opinionibus * cap. 14. Forte legendum περὶ τῶν ἰδεῶν, eo enim loco Galenus refert scripta ad Platonice Philosophiam spectantia.

περὶ Ἱπποκράτους ἀνατομῆς libri VI. ad Boëthum. * c. 1.

In Hippocratem περὶ ἐλκῶν καὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τραυμάτων ὑπομνήματα α'. * cap. 6.

In secundum Ἀπιδημιῶν liber I. III. IV. V. & VI.

In sextum liber VII. & VIII.

In librum περὶ φύσεως ἀνθρώπου libri tres commentariorum hoc titulo: ὅτι καὶ κατὰ τὰ ἄλλα συγγραμμάτα τὴν δόξαν ἔχων ὁ Ἱπποκράτης φαίνεται τῷ καὶ τὸ τῆς φύσεως ἀνθρώπου. * c. 6. Reliqua etiam Hippocratis scripta praecepta commentariis illustraturum se recepit si vita suppeteret, libello de ordine libror. suorum. Et περὶ τῶν γνησίων Ἱπποκράτους συγγραμμάτων scripturum T. 1. p. 300. & T. 8. Paris. p. 509. Commentarios in Hippocratem aggressus est post Methodum medendi, quam vide VI. 6. sub init. ubi singillatim videtur promittere commentarium in Hippocratem de capitis vulneribus.

περὶ τῆς Ἱπποκράτους ἀνατομῆς T. 1. p. 312.

περὶ τῶν κοινῶν καὶ ἰδίων vide ἐν ταῖς τέχναις.

Ἔς τὸ περὶ καθάρσεως καὶ διαφύσεως Θεοφράστου, ὑπομνήματα ε'. Vide Κενεμύρον αἰτίαι. T. 2. p. 41. (Θεοφράστου.)

περὶ τῆς ἐπὶ πνεύμονος καὶ θώρακος κινήσεως, γ'. * c. 2. & de ordine libror. & T. 1. p. 433.

περὶ κλειτομάχου. Vide supra διαποδείξ.

περὶ ἐπὶ κινῶ λόγος. β'. * c. 12.

κατὰ κολάκων, vide supra, δημοσία.

De Cratini vocibus civilibus. infra, ὀνομάτων.

περὶ κρίσεως τῶν διαφωνούντων ἐν τοῖς δόγματι. * c. 12.

περὶ κρίσιμων συμπλημάτων T. 5. p. 67.

Ἐν δυνάμει τις εἶναι κερτικὸς ἢ γραμματικὸς, α'. * c. ult.

Χρονίσκοι (al. χρονίσκοι) ζ'. ἐν ἐνί. * c. 13.

De Comicis vocibus. infra, ὀνομάτων.

Ἐν χερσὶμον ἀνάγνωσμα τοῖς παρδευομένοις ἢ παλαιὰ κωμῳδία. * c. ult.

περὶ τῆς λογικῆς δυνάμεως καὶ θεωρίας ζ'. * c. 16. Vide & infra
σίππ.

περὶ τῆς λογικῆς δυνάμεως καὶ θεωρίας α'. * c. 12. T. 4. p. 41.

ὀπτιμῆς τῶν λύκων πάντων ἀνατομικῶν, βιβλία β'.

τῶν ἀγροχητῶν τῶ λύκῳ κζ' πᾶς ἀνατομῆς. * c. 2.

περὶ τῶν ἐν αὐτῇ Μενάρχει Διὰ τριβῆς πρὸς Βακχίδην καὶ Κύρον, α'. * c. 13.

ὀπτιμῆς τῶν κ'. Μαρίνου βιβλίων ἀνατομικῶν, βιβλία δ'. * c. 13.

Μεθοδικῆς αἰρέσεως, ε'. * c. 10. & T. 5. p. 92.

περὶ τῶν Μηνοδότου, Σεβήρου, ια'. * c. 9. εἰς τὸ Μηνοδοτῆ Σεβήρου. id.

Μητροδότου Ἐπιστολὴ πρὸς Κέλσον τὸν Ἐπικύρειον * c. 17.

περὶ Μηχανημάτων. Oribasii de machinis c. 6. T. 12. Paris. p. 560.

περὶ τοῖς ὁμοιομερῶν σωμάτων Διὰ Φορέας T. 1. p. 323.

περὶ ὁμοιότητος γ'. * c. 12.

περὶ ὁμοειδίας α' * c. 13.

περὶ τῆς κατ' ὄνομα καὶ σημαίνοντον ζητήσεως * c. 12.

περὶ ὀνομάτων ἡρξήθη γ'. * c. 12. & de ord. libror. & T. 1. p. 270. & c.

περὶ τῶν παρ' Ἀριστοφάνει πολιτικῶν ὀνομάτων, ε'. * c. ult.

περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις συγγραφεύσιν ὀνομάτων βιβλία μὴ * c. ult.

περὶ τῶν παρ' Εὐπλιδῇ πολιτικῶν ὀνομάτων, γ'. * c. ult.

Ἰατρικῶν ὀνομάτων πραγματεία in qua totus liber de vocabulo

T. 1. p. 320. liber I. & V. περὶ τῶν ἰατρικῶν ὀνομάτων. T. 5.

pag. 41. T. 3. pag. 31. ubi etiam de Jonicis vocabulis scriptum promittit.

περὶ τῶν παρὰ Κρατίνῳ πολιτικῶν ὀνομάτων γ'. * c. ult.

παρὰ δειγμάτων τῶν ἰδίων κωμικῶν ὀνομάτων α' * cap. ult.

περὶ τῶν ὄντων ἕκαστον ἐν τῇ ἑνί καὶ πολλῇ. * c. 12.

ὀπτικοὶ λόγοι T. 1. p. 476.

Διὰ γνώμης τῶν ἐν ἰφθαλμοῖς παθῶν, α'. * c. 2. & T. 3. p. 284.

Περὶ παρὰ δειγμάτων β'. * c. 12.

Περὶ παρὰ μνησθῆς α'. * c. 13.

Περὶ τῶν παρὰ Περρίνῳ ῥηθέντων, vide supra δημοσίᾳ.

Περὶ τῆς κατὰ Πλάτωνα λογικῆς θεωρίας * c. 14.

Περὶ τῆς Πλάτωνος αἰρέσεως α'. * c. 14.

πρὸς τὰς ἐπιτάξεις, ἢ Πλάτων. * c. 14.

Πλατωνικῶν διαλόγων συνόψεως ἢ. * c. 14.

Περὶ τῶν ἐν (Πλάτων) Φιλήθῳ μετεβλάσεων α'. c. 14.

περὶ πολιτικῶν ὀνομάτων Aristophanis, Cratini, Eupolidis. vide supra ὀνομάτων.

περὶ τῶν πλεοναχῶς λεγόμενων, γ'. * c. 12. bis.

Εἰς τὸ περὶ τῆς ποικίλης ὑπομνήματι γ'. * c. 15.

Επιστολὴ Πυθαγόρειαν εἰς Ἐπικυρεῖαν. * c. 17.

περὶ τῶν ἐνδεχομένων περὶ τῶν α'. * c. 12.

περὶ τῶν ἰσοδυναμῶν περὶ τῶν α' * c. 12.

Vide & ἀποδείξ. & συλλογισμ.

περὶ περὶ τῶν * c. 12.

περὶ τῶν ἐπὶ τῇ ἰατρικῇ. * c. 9. forte non diversus à περὶ τῶν ἐπὶ τῇ τέχνῃ quem supra inter scripta Galeni edita n. 130. recensui.

Εἰς τὸ πρῶτον κινῶν ἀκίνητον * c. 15.

Ὅτι τῆς πρώτης εἰσῆς ἀχώρις ἢ ἢ ποσότης. α' * c. 12.

περὶ πυρῶν. Supra Erasistr.

περὶ σφηνείας καὶ σφηνείας. * c. ult.

περὶ τῶν Σερραπίων πρὸς τὰς ἀρετές, β'. * c. 9.

περὶ τῶν σημειωμένων ἐκ τῆς κατ' εἶδος καὶ γένους φωνῆς καὶ τῶν ὁμοειδῶν αὐτοῖς. * c. 12.

πρὸς τὰς ἡμετέρας τοῖς σολοικίζουσι τῇ φωνῇ ε' (al. ζ.) * c. ult. & de ordine libror.

περὶ τῶν πρὸς τὰς σφηνείας α' * c. 17.

De Stoicorum analytica. Supra in ἀναλυτικῇ.

περὶ τῶν μικτῶν περὶ τῶν καὶ συλλογισμῶν α' * c. 12.

περὶ τῶν εἰς τὰς συλλογισμὰς θεωρημάτων α', β'.

περὶ τῶν ἐνδεχομένων περὶ τῶν καὶ συλλογισμῶν α' * c. 15.

περὶ τῶν ἐκ μικτῶν προτάσεων συλλογισμῶν, α'. * c. 15.

περὶ τῶν συλλογισμῶν εἰς τὸ α'. * c. 12.

περὶ τῶν συλλογισμῶν. * c. 12.

περὶ τῶν εἰς τὰς συλλογισμὰς θεωρημάτων, α', β'. * c. 12. & 15. 16.

περὶ τῶν συνεκτικῶν αἰτιῶν.

πρὸς τὴν ἀρχὴν τῶν σφηνῶν πραγματείαις ἐξήγησιν καὶ ἐξήγησιν ἐκ τῶν βιβλίων ἢ. * c. 5.

περὶ τῶν ἐν τῇ τέχνῃ κοινῶν καὶ ἰδίων. α'. * c. 12. bis.

Aaaa 3

παι

& plenissima omnium nona est, quam decima ad verbum expressit. Plurimum autem debent hæ editiones *Fabio Paulino*, Medico Veneto, qui latinas versiones cum Græcis codicibus impressis & MSS. contulit, tum *Antonio Musa Brasavolo* Medico Ferrariensi, qui locupletissimum indicem adjunxit integro ac bene magno volumine in folio.

* *Græcolatina* editio hæctenus prodiit unica, Parisiis A. 1639. crua *Renati Charterii* Vindocinensis. XIII. Voluminibus in fol. quod elegans ac splendidum opus non Galeni tantum sed & Hippocratis scripta integra & aliorum nonnulla exhibet cum emendatiore versione, textu ad editiones & MSS. recensito & notis hinc inde in calce Volum. adpersis.

Theodorus Gultonus quoq; Medicus Angl⁹ pereruditus Galenum integrū recensere, eodib⁹ variis collatis repurgare, versione accurata, analysi artificiosa, Criticisq; annotationibus à capite ad calcem illustrare constitucrat, sed morte præreptus in natura non absolvit, de quo conqueritur *Tho. Gatakerus* c. 12. Adversar. Quam diligenter in hoc labore versaturus fuisset, conjicere licet è specimine insigni sive scriptis quibusdam Galeni à Gultono recensitis atque illustratis Lond. 1640. 4. *Casparus* vero *Hofmanni* Medici Altdorfini præclarissimi Galenus integer recensitus & emendatus versioneque nova ac commentariis * illustratus XXVI. in folio Voluminibus, latet etiamnum intra privatos forulos Bibliothecæ Clarissimi Christiani Thomasi, Noribergæ, ad quem hæreditatis jure pervenit ex thesauro librario foci ipsius Joh. Georgii Volcameri. Nescio sitne adeo invehendum in Bibliopolarum prudentiam, quod in communi hoc litterarum contemptu non audent sumptu in tantum opus impenso rem familiarem suam disperdere. Sed è re litteraria utique erat præcipuas Hofmanni & Charterii aliisque præteritas annotationes à docto aliquo viro excerpti, & relatas ad illius paginas editionis, cum locis Galeni male hæctenus intellectis enotari, tum descriptis quoque Medicis observationibus quæ in illo opere occurrunt singulares & non contemnendæ, uno mediocri volumine tot tantorumque laborum fructus cum lectoribus communicari.

XXIV.

* Vide Rodolphi Martini Meelführeti V. C. accessiones ad Almelooveenii Bibliothecam promissam & latentem p. 139, 140. Wagenfeilii peram libror. juvenil parte IV. 2. p. 782. Morhofii Polyhist. p. 306, lib. 1.

XXIV. Index Scriptorum & aliorum quorundam à Gale- no memoratorum.

T. notat tomos editionis Græcæ Basileensis, nisi diserte
adjunctum sit Paris.

- A**cademici T. 1. pag. 342. juniores. 383. cum Scepticis & Pyrrhonicis
junguntur T. 5. Paris. p. 284 T. 6. p. 338.
Adraustus in Aristotelem de prædicamentis. T. 4. p. 367.
Adrianus Consul. T. 1. p. 492. leg. Arrianus.
Adrianus ὁ ἑταῖρος ἔπ' αὐτὸν σοφιστεύων. T. 3. p. 455.
Ægimius antiquiss. Medicus. T. 4. p. 243. Ἡλιαῖος an alius scriptor
παλμῶν de pulsibus. T. 3. p. 8. 44. & 49. ubi Ἡλιαῖος legitur.
Ægyptii Astronomi. T. 3. p. 446.
Æneas Medicus (Galenī ut videtur æqualis) T. 2. p. 185. seq.
Æschrion Empiricus Pergamenus Φαρμάκων ἐμπειρικώτατος. Galeni
leni præceptor T. 2. p. 148.
Æsopus T. 2. p. 149. fabula de duplici mantica. T. 6. Paris. p. 521.
Agathinus T. 3. p. 13. 334. 335. 471. T. 4. p. 3. pneumaticus. T. 5.
Athenæi Attalensis sectator 55. Ejus libri de pulsibus. 44. 45.
79. seq.
Albinus Platonicus T. 4. p. 362.
Alcmaeon περὶ φύσεως T. 1. p. 56. T. 5. p. 1.
Alexander Medicus T. 2. p. 180. 184. Philalethes cognomen
philii. T. 3. p. 46. Demosthenis Ophthalmici præceptor
stoxeni Herophilii. 49. non in omnibus cum Herophilo
ἐν τῷ ἑ τῶν δρεσκόντων. 46.
Alexander alius (Trallianus ni fallor) allegatur à Demetrio
no lib. de podagra T. 10. Paris. p. 711.
Alexander Damascenus Flavii Boëthi præceptor, γνώσκων μὲν καὶ τὰ
πλάτωνος, ἀλλὰ τοῖς Ἀριστοτέλους περὶ σοφίας μᾶλλον. T. 3. p. 455.
Alexandrini & Pergameni Reges, libris coëmendis inter se certantes.
T. 8. Paris. p. 509.
Ενιοὶ τῶν ἀνατολικῶν T. 1. p. 73.
Anaxagoras T. 1. p. 56. 87. 283. 288. 367. 502. T. 2. p. 17. T. 6. Paris. p. 101.
T. 8. p. 512.

Anaxi-

- Anaximander T. 1. p. 50. T. 8. Paris. p. 567.
 Anaximenes T. 1. p. 50. T. 8. Paris. p. 567.
 Andocides ἐν τῷ περὶ μυστηρίων T. 5. p. 603.
 Andreas Medicus T. 6. Paris. p. 498. libris περὶ φαρμάκων multas nugas
 intexit T. 2. p. 68.
 Andree instrumenta Chirurgica laudat Oribasius de machinamentis
 T. 12. Paris. p. 558. 559. & Galenus ipse T. 5. Basil. p. 584. 655.
 Andreas ὁ ἔχρυσάορος T. 5. p. 711. b.
 Andromachus T. 2. p. 191. junior T. 2. p. 162. Andromachi libri duo
 περὶ συνήσεως φαρμάκων T. 5. p. 647.
 Andron T. 4. p. 210. 218. Ἀνδρώνειον T. 4. p. 90. Andronis trochiscus sive
 pastillus T. 2. p. 118. 135. 189. 202. T. 4. p. 98. 191.
 Andronicus Rhodius. T. 6. Paris. p. 202.
 Anonymi liber de terra Lemnia sigillata. T. 2. p. 118.
 Anonymus Philosophus qui Galeni ætate in singulari opere docere est
 professus ὁδὸν ἀθανασίας. T. 4. p. 229.
 Antigenes Quinti discipulus. T. 3. p. 453. Anatomica scripsit T. 5. p. 21.
 Antigonus Medicus celebris castrensis. T. 2. p. 180. 184.
 Antiochi Medici diætā qua octogesimum ætatis annum integris sensi-
 bus viribusque superavit. T. 4. p. 269. 270.
 Antipater, (Methodicus) T. 4. pag. 42. Romæ, Galeni tempore. T. 3.
 pag. 295.
 Antipater (Stoicus) T. 1. p. 255.
 Antiphon T. 5. p. 706. καὶ τὸ δέυτερον τῆς ἀληθείας T. 5. p. 423. ἐν τῷ πρῶ-
 τῷ τῆς ἀληθείας. 665.
 Antisthenes Platonicus, ad quem περὶ νῦρων ἀνατομῆς Galenus scripsit.
 Antonii Epicurei liber περὶ τῆς ὅπῃ πῶς ἰδίῳις πάθῃεν ἐφεδρίας. T. 6. Paris.
 p. 519. 520.
 Antonius φιλομαθὴς & φιλόσοφος cui liber de pulsibus inscribitur. T. 9.
 Paris. p. 333.
 Antonius ῥιζοπομ T. 2. p. 180. 184.
 Antylli liber secundus de evacuantibus remediis T. 10. Paris. p. 456. 457.
 458. Oribas.
 Apelas Medicus Galeni æqualis. T. 3. p. 306.
 Apellidis trispastum T. 12. Paris. p. 558. 568. Oribas. de machinam.
 Apæmantes. T. 4. p. 1.
 Apollonius. T. 2 p. 174. seq. 176. 184. 186. T. 5. Paris. p. 328.

B b b b

Apol.

- Apollonius ὁ Βυβλάς, ejus liber περὶ χαρακτήρων contra Zenonem Herophilum T. 1. p. 13.
- Apollonius Cyprius, Methodicus, discipulus Olympii, Juliani præceptor. T. 4. p. 42. ubi prima vice Ἀπολλωνίου legendum pro Ἀπολλωνίου. Senex valde probatus Romæ. T. 13. Paris. p. 1010. a. 1012. b.
- Apollonius Empiricus T. 4. p. 57. T. 5. p. 413. de Hippocrati tribus characteribus adversus Zenonem Herophilum T. 5. pag. 513. ante Apollonium Byblam scripsit. id.
- Apollonius Mus, Herophileus T. 2. p. 189. 190. T. 3. p. 83. ejus ἡμετέρι βοηθήματα T. 2. p. 68. περὶ ἐνπρεΐων Φαρμάκων βιβλίον T. 2. p. 150. 18. ἂ ἐνπρεΐων. 166. sq. 171. sq. 184. liber XXIX. περὶ τῆς Φίλης αἰρέσεως T. 3. p. 49. Alexandria diu vixit. T. 2. p. 173. Archigene antiquior. 174.
- Apollonius Hippocratis discipulus. T. 4. pag. 6. T. 5. pag. 47. 83. 86. 101. Paris. pag. 457. Orisf. nullus ejus liber Galeni ætate forebat. T. 4. pag. 83.
- Apollonius ὁ ἀπὸ Στραύτων, Erasistratus. T. 3. p. 51.
- Apollonius ὁ ὄψις. T. 12. Paris. p. 496. 522. Memoratur etiam Apollonius Abderitanus T. 3. p. 187. ex Hippocrate.
- Aratus T. 3. p. 445. T. 8. Paris. p. 574. καὶ τὰ πλεονεχία τῶν ἐν αὐτῷ μένων βιβλίων T. 5. p. 167.
- Arcesilaus. T. 5. p. 718. b. Dictum: ἔδει πόκον εἰς τὸ γναφεῖν. Paris. pag. 29. Alius Arcesilaus cujus mentio. T. 5. pag. 485. ex Hippocrate.
- Archelaus T. 10. Paris. p. 549.
- Archigenes T. 2. p. 157. 161. 162. 163. 165. 166. 167. 175. 177. 182. 183. 184. 186. T. 3. p. 272. 273. 275. 332. 334. 335. 336. 338. 406. 431. 435. 450. 460. T. 4. p. 3. T. 5. 301. 456. T. 2. Paris. T. 10. Paris. p. 500. 503. Aët. & 549. 578. secta Pneumatica. 32. 50. ἑτῶν τυχόντων ἰατρῶν. T. 2. p. 177. περὶ τῆς περὶ τῆς βακώτατος περὶ τῆς θεραπείας T. 3. pag. 273. 424. 442. ὅτι εἰς τὰ τῆς ἰατρικῆς ἐργα T. 3. p. 262. integræ valetudinis. Ibid. piadem reprehendit. ibid. Apollonio qui περὶ Φασκίαν junior T. 2. pag. 174. Mantia quoque & Heraclide Empirici. Multa reliquit ἀξιώλογα συγγραμματα. ibid. sed oblectra. T. 2. 250. 263. & in verbis novator. 267. reprehenditur T. 3. p. 262. &c. Ejus liber de helleboro propinando T. 8. Paris. p. 1012.

bri undecimi Epistolarum Epistola ad Marsum. T. 3. pag. 272. *περὶ κατὰ τὴν ἰστέως βιβλίον*. T. 2. p. 145. Liber de memoriae laesa restitutione ibid. *περὶ πεπονημένων τόπων* optime scripsit tribus libris. T. 3. p. 270. liber primus 263. seq. 266. liber tertius. 251. 408. *περὶ τῶν πυρετῶν σημειώσεως*. T. 4. pag. 122. liber secundus. T. 3. p. 40. libri decem hujus argumenti, eorumque compendium. 408. liber *περὶ ἐννοίας ὁ πυρετῶν*. ibid. De pulsibus melius prioribus scripsit, etsi non satis distincte nec perspicue T. 3. p. 26. *ἐν μέγα βιβλίον περὶ ὀσφυμῶν*. 50. & p. 3. 21. seq. 24. 25. 26. seq. 29. seq. 31. seq. 39. 40. 62. 77. seq. 85. 86. 146. 326. T. 4. p. 122. respicitur T. 3. p. 5. 6. 15. 37. 54. 93. 108. 131. 134. 153. & T. 8. Paris. p. 313. *περὶ Φαρμάκων*. T. 2. p. 68. *πρῶτον περὶ τῶν κατὰ γένος Φαρμάκων*. 166. 176. 190. seq. *ἐν τῷ πρώτῳ τῶν χρονίων παθόντων μενικῶν*. T. 3. p. 280.

Archigenis sectatores: *Ἐς μὲν δὴ τις τῶν προσβέντων τῶν Ἀρχιγένης ἀγροσιν*. T. 3. p. 266. *Ἀρχιγενείων διδασκάλων* τις id.

Alius est Archigenes cuius apud Hippocratem mentio. id. p. 581.

Archidamus. Vide infra, Diocles.

Archilochus T. 5. p. 618. 630. Ejus jambi T. 4. p. 36.

Archimedes T. 4. p. 36. T. 1. p. 55. naves hostium *ἀπὸ πυλῶν* incendit T. 1. p. 81. Ejus polyspastus sive trispastus T. 5. p. 655. & T. 12. Paris. p. 560. 568. *Oribas. de machinam*.

Aristarchus Mathematicus. T. 4. pag. 36. De Grammatico vide infra in Bacchius. Obelorum ejus quibus Homerum dispunxit, mentio T. 5. pag. 17.

Aristio Pasicratis F. T. 12. Paris. p. 565. 567. 568. *Oribas. de machinam*.

Aristo Chius unam esse virtutem docuit, scientiam bonorum & malorum. T. 1. p. 291. 309. 310.

Aristo antiquus Medicus, cui tributus liber Hippocr. de diata T. 4. p. 306. T. 5. p. 13. *ὕμνος διαιτητικόν*. 302.

Aristogenes Chryssippi Cnidii discipulus. T. 4. p. 8. 17.

Aristophanes T. 2. pag. 189. Ejus *Δαιταλῆς* T. 5. p. 706. *Νεφέλαι*. T. 5. 512. *Ὀκάρες* T. 4. p. 316. *Ταγηνισαί* T. 5. p. 322.

Aristoreles T. 1. p. 51. 56. 61. 63. 70. 78. 87. 100. 103. 104. 107. 215. 262. 263. 271. 275. 279. 284. 288. 289. 290. 293. 297. 296. 298. 299. 310. 317. 318. 319. 321. 322. 324. 367. 369. 370. 379. 416. 440. 441. 450. 451. 452. 453. 492. 522. 551. T. 2. p. 15. 16. 18. 25. 43. 47. 48. 50. 52. 56. 57. 116. 146. T. 3. pag. 21. 39. 45. 101. 336. T. 4. p. 35. 36. 37. 52. 53. 56. 57. 76. 107. 157. 277. 282. 334. 356. T. 5. p. 2. 65. 83. 31. 33. 34.

- 339.340.334.497.510.714.b. T.5. Paris. pag.480.84.85.86.T.6.
p.198.261.520.T.7.p.355.T.8.p.512.513.
- Διαδοτέλει* *ῥεῖν* *προσέχειν* *τὸν νῦν ἐπὶ τὴν ἀλλὰ* T.1. p. 77. Aristotelis &
Theophrasti scripta veluti quidam Physiologiæ Hippocraticæ com-
mentarii. T.3. pag. 36. T.6. Paris. p.264. Multi decepti Medici qui
Aristotelis & Theophrasti scripta *ἀμερόδως* legunt T.2. p.30.
- Ejus Analytica T.1. pag. 253.254. Rhetorica, Topica & de Sophisticis
Elenchis. ibid. Galeni in scripta Aristotelis Logica commentarii
T.4 p.368. in Analytica posteriora T.3. p.42.
- Libri de cœlo. T.1. p.56. De generatione atque interitu. ibid. & T.1.
p.88.111. T.3. p.39.40.
- De somno & Vigilia. T.3. p.227.
- ἐν ταῖς περὶ Ζῴων ἱστορίαις*. T.1. p.112. de partibus animalium T.1. p.67.
T.4. p.38 T.5. Paris. p.84.
- Liber *de lapidibus*. T.10. Paris. p.571.
- Problemata. T.2. p.19. T.5. p.478. Problematum alia ait solutione in-
digere, alia supplicio, alia sensu. T.1. p.452.
- Aristotelis & Platonis non magnus dissensus T.1. p.310.
- Aristoxenus Herophileus T.3. p.47.86. discipulus Alexandri Philalethæ
49. Ejus liber XIII. *περὶ τῆς Ἡροφίλου αἰρέσεως*. id.
- Aristoxenus Musicus 4. p.36.
- Artemidorus Capito scripta Hippocratis recensuit, editionemque suam
Hadriano Imp. & aliis probavit. T.5. p.4. Sed ipse & propinquus
ejus Dioscorides multa ex antiquis lectionibus interpolaverunt. id. &
309.431.442.478.485.488.489.496.572.661.707. b. T.6. Paris.
p.202.204.216.219.280. T.8. Paris. pag.509.516.581. Artemido-
rum & Dioscoridem tacito nomine perstringit Galenus T.5. pag.
484. v. 48. In explicando Hippocrate frequenter lapsus notat
Paris. T.8. pag.535.
- Artemidorus *δίωνισης*. T.5. p.41.
- Asclepiades T.1. p.91. seq. T.2. p.9.14.184.186. T.3. p.33.44.49.50.351.
369.440. T.4. pag.37.50.54.77.173.225.230.247.288.317. T.5.
pag.17. pag.396.397.497.509.520. T.6. Paris. p.245. Sophista. T.5.
p.341. *ἀντιλογίαν* *ἐξ ἡσκησεν* T.3. p.418. manifestis impudenter
contradicit. T.2. p.484. Hippocratis, Herophili, Erasistrati & alio-
rum veterum Medicorum contemtor. T.1. p.436. Veterem Me-
dicinam dixit *μελέτῃν θανάτου* T.4. p.3. Dogmaticus *φιλόσοφος* qui
omnia innovavit in Medicina ibid.

Ἀσκληπιάδαιοι ὄγκοι T. 1. p. 489. *ἀναρμα σιχῆα* five *atomi* T. 1. p. 101. T. 3. p. 199. *ὡς σιχῆων* T. 1. p. 56. 58. Ejus *σιχῆα* à Galeno confutata T. 4 pag. 18. Providentiam conditoris in membris humanis formandis cum Epicuro haud agnoscens impugnatur T. 1. pag. 367. 378. 421. 435. 436. seq. 475. 479. 488. 501. seq. 521. 550. seq. & lib. 7. c. 14. de usu partium (in loco qui T. 1. Basil. p. 447. deest) T. 6. Paris. p. 264. & nomine præterito T. 1. p. 367. seq.

Ejus *ὡς ἀναπνοῆς καὶ τῶν σφυγμῶν βιβλίον* T. 3, p. 51. *ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἐκτίς.* T. 2, p. 180, 184. In obscuriores Hippocratis libros scripsit T. 5, p. 662. in librum *ὡς τῶν κατ' ἡγερίων.* 607, 674, 687. *Περὶ Ἀσκληπιάδου δογμάτων* scripsisse se testatur Galenus T. 3. p. 91. ubi videbis cum Epicuro in multis ad sensum, adde 93. seq. Asclepiadem confutavit invicte Menodotus Empiricus. 94. reprehendit Archigenes. T. 3, pag. 262.

Ἀσκληπιάδαι pro Asclepiadæ sectatoribus. T. 2. p. 485. qui T. 1, p. 91, 96, 97. *Ἀσκληπιάδαιοι.* Vide T. 2, p. 157, seq. & infra in Bithyno seniore & Metrodoro.

Ἀσκληπιάδαι pro præclaris Medicis. T. 3, p. 407, T. 3, p. 428, 451. & pro Æsculapii posteris T. 4, p. 35. Horum duplex genus, Coorum, Cnidiorumque. ibid. De Æsculapio id. p. 67, 226. Deus Pergami ægrotos curans T. 5, pag. 493. somnia duo immisit Galeno ægrotanti T. 4, pag. 27.

Asclepiades cognomine *Φαρμακείων* T. 2, p. 137. multos libros de medicamentis scripsit. id. Ejus *τάνιστον* p. 68.

Asclepiades junior T. 2, p. 157.

Aspasius in Aristot. de prædicamentis T. 4, pag. 366. Aspasii Peripatetici discipulum audivit Galenus T. 6, Paris. p. 532. Alius Aspasius cujus meminit Hippocrates T. 5, p. 202.

Affedus variis in scientiis versatus T. 6, Paris. p. 202.

Atevriski de Medicina ex animalibus. T. 2, p. 131.

Athenæus Attalensis T. 1, p. 52, seq. 61. T. 3, p. 33, 37, 367, 369, T. 4, p. 3, 52, 107, 181, T. 5, p. 17, T. 6, Paris. p. 493. b. adversus Asclepiadem disputans T. 1. p. 56. Ejus liber XXIV. T. 3, p. 231.

ὁ Ἰσὶς Ἀθηναῖος i. e. Pnevmatici. T. 3, p. 49, 50, 51, 55.

Athenæus *ἑωυτοῦ* T. 5, p. 41.

Attali, Pergami Regis, de Medicina ex animalibus T. 2, p. 131.

Attalus Sorani Methodici discipulus T. 1, p. 178, 179.

Attici & Jones veteres. T. 2, p. 15. &c

Ἀττικὸν ζῶντας. T. 3, p. 213. Ἀττικῶν ἀνδρῶν ἐνισι. 332.

Bacchius Herophilus T. 3, pag. 47, 86. Zeuxide posterior. T. 5, pag. 405. Glossas Hippocratis exposuere Bacchius & Herophilus, Aristarcho Grammatico ipsis exemplorum copiam suggerente. 705, 706. In obscuriores Hippocratis libros scripsit. 662. in sextum Epidem. 42 in Aphorismos 328. ejus ἐκδόσεις χαρακτηρῶν Hippocrati tributorum 413. ἀκροάσεις. T. 3, p. 47, & 49.

Barlaam Monachus. T. 4, p. 459.

Βασιλειανὸς ὁ Μελιπνιάτης διαίτα. T. 4, p. 460.

Bassus cui librum de scriptis propriis dicavit Galenus. T. 4, p. 361.

ΒήτινⓄ trochiscus T. 2, p. 118, 135. ubi ΒιτίνⓄ & 189, ubi ΒιτίνⓄ (edit. Paris. Βιθινός) & 202, Βιθινός.

Flavius Boëthius T. 3, p. 453, 455, 467. Vir Consularis, πλὴν Ἀριστοτέλους ἀρῶσιν Φιλοσώφῳ. Obiit praefectus Palaestinae Syriae, cui Galenus aliquot scripta sua dicavit. T. 4, p. 362, 364. In ejus gratiam scripsit libros de Hippocratis & Platonis dogmatibus &c.

Cæcilianus, ad quem de puero Epileptico scripsit Galenus T. 4, p. 28.

Caji Platonici discipulum audivit Galenus T. 6. Paris. p. 532.

Callianax Herophileus ἐν τοῖς δόγμασι μονεύμασιν Ἡροφίλου πηγά τῶν διὰ τῆς οἰκίας αὐτοῦ T. 5, p. 495.

Callicles Empiricus T. 4, p. 57.

Callimachus Poëta T. 3, p. 144. T. 5, p. 455, 715, a.

Callimachus Herophileus T. 5, p. 447.

Capito. Vide supra, Artemidorus Capito.

Ad Celsum Epicureum Epistola Metrodori T. 4, p. 368.

Cercyllius, cujus περὶ δάελον curavit Galenus T. 4, p. 213.

Charicles T. 2, p. 180, 184.

Charilampus T. 3, p. 455.

Chironium πέντακες T. 2, p. 103. ubi & Ἀσκληπείων & Ἡράκλειον. Chironia ulcera. T. 2, p. 128.

CHRISTI mentio T. 3, p. 22, 34. Christianorum T. 4, p. 421.

Chry-

Chrysippus qui Anatomica scripsit T. 5, p. 21, 454. Cnidius T. 4, p. 1. & 8. Erasistrati præceptor id. pag. 4, 5, 8. & Aristogenis ac Medii. ibi. 1. & 17. ab Erasistrato impenſe laudatus T. 4, p. 1, 11, 14. omnia hujus Chrysippi interitura veretur Galenus T. 4, p. 12.

Chrysippus (Philos.) T. 1. p. 87, 215, 217, 253, 254, 260, 261, 263, 264, 269, 271, 272, 273, 274, 282, 290, 291, 296, 321, 338, T. 2, p. 23, T. 4, p. 35, 36, 37, 52, 107, T. 5, p. 331, 339, 340, 344, & T. 5, Paris. p. 78, 79, 80, 81, 86. obscurus est, ut de ejus scriptis valeat illud: *λάβε μὴ δὲ κρείττει καλῶς* T. 1, p. 267, seq. plurima in illis *λήμματα ῥητορικά*. 253. de eadem re disputat bis, ter, quater, quinquies. id. & 268. plurimis poetarum dictis scripta sua replet ad sententias suas confirmandas. 265, seq. 267, 268, 270, 294, 308. quorum sententiis tum demum superpondii loco recte uti quis potest, postquā sententiā suam jam demonstravit. 296. Multa innovavit, in Græco sermone cum non Atticus esset sed Cilix. T. 2, p. 30, 32. sed ipse librum edidit de nominibus quæ in dialecticis finxerat. T. 3. p. 22. Libri IV. *πρὸς τῶν δρετῶν διαφθορᾶς* contra Aristonem Chium. T. 1. p. 309, 311, 319. Libri IV. *πρὸς τῶν ψυχῆς παθῶν* T. 1, p. 289. altero tanto prolixiores Galenicis. 293 ex histres fuere *λογικοί*. 295, 309, 319. tertius optimus *ἡθικός* sive *θεραπευτικός* 280, 287, 288, 295, 309. T. 3. p. 270, T. 6, Paris. p. 520. Idem opus allegatur T. 1, p. 279, 280, 281, 283, 284, 285, 286, 287, 292, 295, 319. *ὑπὲρ τῶν καὶ τὸ πάθος ὁρισμῶν* *χράσμων* T. 1, p. 276, 277, *ἐν τοῖς περὶ τῆς ἰουῆς*. T. 1. p. 278. *ἐν ἐκτῇ τῶν καὶ γένεσιν ὁρῶν*. id. *ἐν τοῖς πρὸς ἑστίας λόγοις* egit de elementis T. 1, p. 56. *περὶ ψυχῆς χράμματα*. 221. *πρῶτον περὶ ψυχῆς*, in quo scripserat *περὶ τῆς ψυχῆς ἡγεμονικῆς* 253, 261, 264, seq. 267, 270, 274. 295. Chrysippi contradictiones singulari opere persequi voluit Galenus 280, 320. Scripsit *περὶ χευσίππου λογικῆς θεωρίας καὶ συλλογιστικῆς*. T. 4, p. 367, 368.

Claudianus Galeſii amicus. T. 2, p. 159, Confer infra, Solon.

Cleanthes T. 1, p. 264, 271. T. 5, p. 340. ejus *χρῶμη δι' ἐπῶν*. T. 1, p. 292.

Cleopatraz *κοσμητικόν*. T. 2, p. 156, 161, 163, 170. T. 10 Paris. p. 571. Confer infra in Criton, *περὶ μετῶν καὶ ἐκδιδῶν* T. 4, p. 467, T. 13. Paris. p. 975. Cleopatraz genesia. T. 7, Paris. p. 873.

Cleopphantia secta. infra, in Pamphilus.

Cni-

- Cnidii Medici. T. 4, p. 74. Vide supra, Asclepiadae, & Chrysippi.
 γνώμη, T. 5, p. 38, 43, T. 6, Paris. p. 282.
- Comici veteres T. 2, p. 15. Comicorum quidam T. 5, p. 43, T. 4, p. 34.
- Comici dictum: λαλῶν ἀρετῶν ἀδυνατώτατοι λέγειν T. 5, p. 13, 81.
 ἔπερ βελὸν ὁρῶντι ἐύλοιο, 34. Comici Periclem μακροφρονέστατον
 ποιόντες. T. 5, p. 445.
- Conchlacis οφίωνικα T. 2, p. 68. liber nugax & commentitius.
- Coriscus pro quovis homine ponitur T. 3, p. 410, T. 4, p. 55, 56, 80.
- Cratevas T. 5, p. 705, 706, a. περὶ ὕλης ἰατρικῆς T. 2, p. 68. peritum
 παλλικῶν Φαρμάκων T. 5, p. 20. in tertio libro eorum quæ erant
 tur. T. 13, Paris. p. 1010.
- Critias T. 1, p. 264. ἐν τῷ πρώτῳ ἀφορισμῷ T. 5, p. 665. ἐν ὁμιλίᾳ
 id. ἐν δευτέρῳ ὁμιλιῶν. id. ἐν τῷ περὶ φύσεως ἐρωτῷ ἢ δευτέρῳ
 Galenus scripsit περὶ τῶν παλαιῶν κρατίνων πολιτικῶν ὀνομάτων T. 4, p. 110.
- Crito T. 2, p. 162, 164, 169, seq. 186. κατὰ τὴν αὐτοκρατορικὴν
 πρέσβειαν 163. Heraclidæ Tarentini, Cleopatraz & aliorum
 καὶ contraxit quatuor libris. ib. ubi singulorum argumenta
 sentur. ἐν α' κοσμητικῶν T. 2, p. 161, 165. ἐν γ'. κοσμητικῶν
 ἐν α' περὶ Φαρμάκων. 185.
- Crito alius antiquior Erasistrati ætate clarus T. 4, p. 8, 10.
- Ctesias Cnidius è gente Asclepiadarum, Hippocratis cognatus,
 prehendit T. 5, p. 652.
- Cynici fugientes τὴν ἐν τῇ λογικῇ θεωρίᾳ γυμνασίαν T. 6, Paris. p. 110.
- Damocrates T. 2, p. 132, 169, 189.
- Damon Mulicus T. 1, p. 292.
- Demetrius Philosophus. Infra, in Magnus. Demetrius Ale.
 Favorini amicus T. 3, p. 455.
- Democritus T. 1, pag. 46, 56, 101. T. 5, p. 478, T. 7, Paris. p. 351,
 p. 355. Ejus dictum, συνέστατον ὁπληψίας εἶναι μικρὰν T. 2, p. 169.
- Demosthenes Philalethes, Alexandri Philalethæ discipulus, Hec.
 patria Bithynus, tres de oculis libros scripsit, qui laudantur
 quo loco male T. 8, Paris. pag. 10. σφυγμῶν legitur pro
 Ejus ἀσφάλβη. T. 12, Paris. p. 558. Oribas. de machinam.

Demosthenes Rhetor T. 1, p. 296, T. 3, p. 44, T. 4, p. 36, T. 5, p. 592.

Dexippus T. 4, p. 6. Hippocratis discipulus T. 5, p. 47, 89. nullus ejus liber 83.

Diagoras T. 1, p. 502.

Dialectici T. 7, Paris. p. 351, 352, &c.

Dievches T. 4, pag. 38, 107. Dogmaticus. id. p. 3. Anatomica scripsit T. 5, p. 21.

Dio (Chrysof.) T. 3, p. 23.

Dionis & Theonis nomina pro quovis homine T. 1, p. 64, 320, 524, T. 2, p. 30, T. 3, p. 8, 27, 31. seq. 65, 450, T. 4, p. 45, 47, 56, T. 5, p. 303, 374. (ubi *Perigenis* nomen similiter) 540, 666, T. 6, Paris. p. 549. ubi nomine *Theodori* quoque ita utitur & T. 7, Paris. p. 350. ubi nomine *Typhonis*. Vide & *Coriscus*, & *Socrates*.

Diocles T. 1, p. 91, 103, 324, 325, 107, T. 2, p. 13, 68, T. 3, p. 218, 417, 424, 425, 428, 431, 439, 444, T. 4, pag. 38, 35, 50, 75, 107, 305, 309, (ubi *παλαιόν* vocat) 312, 317, T. 5, p. 340, 478, 653, T. 6, Paris. p. 276, 493, b. T. 7, Paris. p. 355, T. 9, Paris. 142, T. 12, Paris. p. 477, 478. Erasistrato antiquior T. 4, p. 1, 4, 6. Dogmaticus. id. p. 3, & 303. Carystius Rhetor. 474. Anatomica scripsit. T. 5, p. 21. Diocles ἐν Ἀρχιδάμῳ T. 2, p. 19, 20, 22, 24, 25. περὶ χονακείων T. 5, p. 475. ἐν τῷ περὶ ἐβδόμαδων T. 5, pag. 147. Diocles Carystius ἐν τῷ περὶ Ἰππιδέσμων βιβλίου. 615. περὶ τῶν κατ' ἰητρείον. 661, 667. περὶ λαχάνων T. 5, p. 649. Ejus liber, cui titulus πᾶσι, αἰτία, θεραπεΐα. T. 3, pag. 278, T. 5, p. 301. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν πρὸς Πλείστάρχον ὑγιεινῶν T. 4, p. 303, 312.

Diodorus Grammaticus (interpreti Diodotus) T. 4, pag. 15. idem est νεανίσκος ille Grammaticus T. 3, p. 302.

Diodorus Empiricus T. 4, p. 57.

Diogenis Apolloniatae δέυτηρον περὶ φύσεως. T. 5, p. 473.

Diogenes Babylonius T. 1, p. 258, 259. ἐν τῷ περὶ τῆς ψυχῆς ἡγεμονικῆς T. 1, p. 257. animam sanguinem esse docuit 264.

Diogenes Cynicus T. 3, p. 315, T. 6, Paris. p. 523, T. 7, p. 351.

Diogenianus ad quem περὶ ἀντιμπαλλομένων scripsit Galenus T. 13, Paris. p. 965.

Diomedes Rhetor T. 3, p. 455.

Dionysiodorus Medicus T. 2, p. 157.

Cccc

Diony-

Dionysius T. 4, p. 28, 29. Medicus Methodicus. 42.

Dioscorides Φακᾶς Herophilens T. 5, p. 705.

Dioscorides Anazarbeus T. 5, pag. 333, T. 2, p. 14, 61, 80, 92, 93, 96, 100, 103, 104, 105, 112, 117, 122, 134, T. 10, Paris. p. 572. quem Dioscorides Alexandrinus exscripsit. 705. non satis gnarus Græcæ linguæ T. 2, p. 144. peritus τῶν μεταλλικῶν Φαρμάκων T. 5, p. 20. Ejuslibri quinque περὶ ὕλης ἱατρικῆς commendantur T. 2, p. 68.

ἐν ᾧ περὶ ὕλης T. 5, pag. 710, b. 711, b. 714, a. 715, b. T. 2, p. 23. ἐν β. T. 4, p. 312. ἐν γ. T. 2, p. 69, 76. 80. ἐν δ. p. 91.

Dioscorides περὶ μέτρων καὶ σκευῶν T. 4, pag. 468. περὶ ἀντεμβαλλομένων T. 13, Paris. p. 965.

Dioscorides junior Hippocratis scripta recensuit & obelis disjunxit T. 1, p. 17. Artemidori Capitonis (de quo supra) cognatus. id. 4. multa in antiquis lectionibus immutavit. id. & T. 5, pag. 17, 18, 113, 204, 207, 216, 219, 309, 309, 404, 431, 442, 456, 459, 465, 478, bis. 485, 489, 502. 508, 512, 516, 661, 707, b. T. 6, Paris. p. 280, T. 8, Paris. p. 536, 581, T. 9, Paris. p. 141. reliquis γραμματικῶς περὶ T. 5, pag. 463. parum Galeni ætate clarus, 705, Alexandrinus 711, b. Hippocratis voces exposuit, 705, 706, 707, b. 708, a. b. 712, 714, 716, b. 717, b. 718, b. ἐν τῷ πρῶτῳ ὑγιεινῶν 709, b. ἐν τῷ δευτέρῳ λαχάνων ibid. nisi pro Dioscoride utrobique, quod suspicor, est legendum Diocles.

Diphilus Siphnius περὶ τῶν προσφερομένων τοῖς νοσήσιν καὶ ὑγιαίνουσιν T. 6, Paris. p. 498.

Dogmatici T. 3, p. 3, &c. λογικοὶ T. 3, p. 349, &c.

Draco legislator T. 4, p. 51.

Draconi Hippocratis F. à quibusdam tributum ἐπερρηπικόν T. 5, p. 187.

Elephantides T. 2, p. 158.

Empedocles T. 1, p. 264, 267, 270, 314, 316, T. 2, p. 17, T. 5, pag. 472, T. 7, Paris. pag. 355, T. 8, Paris. p. 513. Medicus T. 1, p. 334. στοιχεῖα quatuor immutabilia esse docuit T. 1, p. 56, T. 5, pag. 6, 8. ejus περὶ Φυσικῆς T. 1, pag. 56, T. 5, p. 1. Schola ejus Medica T. 4, p. 34.

Empirici T. 2, p. 5, 20, 56, 166, 175, T. 3, p. 255, T. 4, p. 40, 51, &c. eos non plane adspernatur Galen⁹, addit tamen quare eos non probet T. 3, p. 271. reprehendit quod summòs se Medicos professi curare morbos

bos nolint. 205. superstitiosis utantur remediis T. 4, p. 420. aliorum inventa ambitiose oppugnent 303.

Ephicianus Stoicus Hippocratem *μετ' ἑμῶν ὄντι τὸ σωτικώτερον*. T. 4, p. 370. Ficianus corrupte appellatur T. 5, p. 407, & T. 8, Paris. p. 581. Galeni præceptor & Quinti discipulus, ibid. & T. 5, p. 665. ubi vocatur *Ἰφικιανὸς* quæ vera videtur esse scriptura.

Epicurus T. 1, p. 16, 47, 93, 94, 101, 276, 279, 288, 290, 317. T. 2, p. 9, T. 5, p. 1, 338, 496, T. 6; Paris. p. 509. quomodo à magnete trahi putarit ferum. T. 1, p. 93. Venerem nunquam prodesse, ac bene actum si non noceat T. 5, p. 398. Providentiam conditoris in membris humanis non agnoscens impugnatur T. 1, p. 219, 367, 378, 489, 502. & libro VII c. 14. de usu partium, loco qui T. 1. Basil. p. 447 desideratur. Epicureorum plures mundi. T. 6, Paris. p. 551. atomi T. 3, p. 199. Quæ adversus Epicureos Galenus scripsit, memorantur T. 4, pag. 368.

Epigenes ad quem de parvæ pilæ ludo scripsit Galenus. T. 4, p. 301. & librum *περὶ τῆς περὶ γινώσκων* T. 3, p. 451. *Φίλπτον* vocat 461.

Epigonus T. 4, p. 217.

Erasistratus T. 1, p. 72, 91, 95, seq. 111, 215, 217, 297, 305, 311, 312, 318, 328, 412, 414, 418, 436, 440, 442, 444, 446, 460, T. 2, p. 13, 173, T. 3, p. 8, 17, 37, 42, 51, 81, 82, 135, 181, 250, 253, 259, 279, 307, 314, 351, 369, 456, T. 4, pag. 37, 38, 52, 53, 62, 83, 94, 97, 107, 225, 303, 484, 485, T. 5, p. 2, 17, 21, (ubi inter eos qui anatomica scripsere) 26, 27, 340, 397, 453, ult. 502, 512, 520, T. 5, Paris. p. 79, 80, 283, 284, T. 6. Paris. p. 245, T. 8, Paris. p. 513, T. 11, Paris. p. 185 semper laudans naturam sapientissimam T. 1, p. 421. aliqua tamen frustra fecisse affirmavit. id. & T. 6, Paris. p. 264. veri non usquequaque studiosus T. 1, pag. 324. Hæstium redarguit. T. 5, Paris. p. 284. alienus à Philosophia Peripatetica, T. 1, p. 100. Chrysippi Cnidii discipulus. Vide supra, Chrysippus. Eum nonnulli Hippocrati conferendum censuere. T. 4, p. 2. ipse Hippocrati se prætulisse videtur. id. p. 3, 4, & c, in minimis etiam diligetissimus. id. p. 1.

Ejus *περὶ αἱμάτων ἀναγωγῆς* T. 3, p. 297, 298, 299, T. 4, p. 1, 5, 6, 8, 13, 14, 16, T. 5, p. 624. Venæsectionem improbavit T. 4, p. 214. *ἐν ποῖς περὶ κατὰ ποσὲως καὶ ἀντὶ δόσεως καὶ πίψεως* T. 1, p. 95, seq. 414. *ἐκ τῶν πρώτων τῶν καθόλου λόγων* T. 1, p. 100, *ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν καθόλου*. 102. *τὰ περὶ δια-*

Euphorion T. 5, p. 455.

Eupolidis de Aristide dictum T. 6, Paris. p. 530. Autolycus secundus ἐν προτέρῃ διεσκευασμένῳ T. 5, p. 38. Galeni περὶ τῶν πολιτικῶν ὀνομάτων ὧσα Εὐπολίδι T. 4, p. 368.

Euripides T. 5, p. 322. Ejus Herculis cum Admeto dialogus T. 1, p. 283. Medea T. 1, p. 267, 268, 271, 282. Menelaus T. 1, p. 281, 282. de Oreste. T. 5, p. 592. de Theseo T. 1, p. 283. Euripides ἐν Ὑψιπύλῃ T. 5, p. 615. Euripidis, Sophoclis & Æschyli tragædiarum antiquos Codices pignore quindecim talentorum ab Atheniensibus mutuatus Ptolemæus Evergetes T. 5, p. 412.

Euryphon T. 2, p. 68. T. 3, p. 378, T. 4, p. 109, 351, T. 8, Paris. p. 509. Anatomica scripsit T. 5, p. 21. Ei quædam tribuuntur quæ sub Hippocratis nomine exstant T. 3, p. 188, 198, T. 5, p. 455. (ubi pro ἰδίας γνώμας leg. κνιδίας) 456. Erasistrato antiquior T. 4, pag. 1. antiquissimus Medicus ad quem nonnulli retulere librum περὶ διαίτης ὑγιεινῆς T. 4, pag. 396. T. 5, pag. 43. Scripsit de succedaneis medicamentis. T. 13. Paris. pag. 965.

Favorinus T. 3, p. 22, 455, impugnatur à Galeno περὶ δέξις διδασκαλίας. Scripserat etiam Galenus librum pro Epicteto adversus Favorinum, qui intercidit.

Ficianus. Vide supra, Ephicianus.

Flavius vir Consularis Aristotelicæ studiosus Philosophiæ T. 3, p. 453. Vide supra, Boëthus.

Galenus ἡνωμάσι καὶ ἰατρὸς T. 8, Paris. p. 358. Theophil. de urin. ἐγὼ Γαληνός, T. 5, p. 443.

Galenus pater T. 3, p. 23, 422. T. 4, p. 352, 356, 370, T. 6, Paris. p. 531. seq. itinera T. 2, p. 117, 118, 123, 125. triginta annis post scripsit libros de simplicibus medicamentis T. 2, p. 127. morbi. T. 3, p. 261, 288, T. 4, pag. 27. ubi somnium duplex salutare ab Æsculapio immissum. Principibus Romæ viris καὶ πᾶσιν ἐφεξῆς ταῖς αὐτοκράτορσιν ob artis suæ præstantiam innotuit. T. 3, p. 271. ἰατρῶν ἀχρεὶ γήραος ἔδαμνεν μέχρι σήμερον ἡχρημόνηκα καὶ θεραπείαν, ibid. Diistestibus invocatis. Prænotiones ejus Medicæ. T. 3, p. 306, 455. in nulla prædictione se offendisse vel aberrasse T. 8, Paris. pag. 548. σὺν Θεῷ δ' εἰπεῖν, ἡμῖς ἐδόποτε ἀπετόχοιμεν ἐν ἐδεμῖα περὶ ῥήτει T. 5, pag. 383. famam se neutiquam captasse T. 4, p. 106. Prolixitatem in scribendo excusat T. 2, p. 29. seq. T. 4, p. 265. non solet idem pluribus li-

Cccc 3

bro-

brorum suorum locis repetere T. 1, p. 321, 326, T. 4, p. 19, non
 adscribere modum quo medicamenta adulterantur T. 2, p. 125, nec
 fœda aut pernicioſa medicamenta T. 2, p. 130, 131, 136, 136. Nec
 luxuriosa pag. 163. Scripta ejus plurima cum templo Pacis Romæ
 conflagnarunt T. 4, pag. 363, 367. Multa animalia viva differat
 T. 1, pag. 311. Lectores cupit à sectarum rabie alienos T. 2, p. 27.
 sectariorum servitutem describit T. 1, p. 338. T. 2, p. 13. T. 3, p. 2.
 eos præ φιλονεικία sensum sæpe communem perdere T. 2, p. 487. Va-
 riarum sectarum præstantissimis Magistris innutrit nullam odit T. 3,
 p. 271. Non vitio vertendum ducit, si quis adversus Hippocratem
 scribere aggrediatur. T. 5, p. 329. Nec Hippocrati nec alii cuiun-
 que simpliciter habendam fidem. 465. De animæ natura negat se
 βεβαίαν ἀποδείξιν habere. T. 1, p. 221, T. 2, p. 58, T. 5, p. 510. Sæpe
 testatur in nominibus se esse facilem T. 2, pag. 57, 141, T. 3, p. 7, seq.
 20, 23, 314, T. 4, p. 45, 47, &c. at perturbato nominum usu res quoque
 confundi. T. 2, p. 34, T. 3, p. 253. obscura & ambigua perinde esse
 ac si non scripta essent. T. 3, p. 62. accentuum rationem, nisi sen-
 sui officiant susque deque habendam T. 5, p. 557. Sensibus parum
 tribuentes Scepticos explodit T. 2, p. 13, 17.

Obtestatio Galeni ad Sophistas T. 3, pag. 55. πάντοτε πρὸς τὸν Διὸς ἤδη πε-
 πτε μηδὲν προσήκησι λήροις ἀπὸ φορτίζεσθαι τῇ τέχνῃ οὐκ εἶναι καθ' ἑαυ-
 τῶν μικρὰν. Desistite, per Deos, tandem aliquando nugis nihil ad rem perti-
 nentibus artem onerare, vel per se satis longam.

Galeni περὶ ἐμφύτης θερμότητος ὑπομνήματα T. 3, pag. 177. περὶ διαπνοίας
 quartum librum promittit in extremo libri tertii T. 3, pag. 198. ἐν
 τοῖς δὲ κοινῇ λόγῳ βιβλίοις T. 5, p. 666. περὶ ἰπποκράτους διαλεκτικῆς T. 5,
 p. 527. ἐν τοῖς καὶ φιλοσοφίαν λόγοις T. 5, p. 541.

ὅτι τὰ Γεωργικὰ χάψαντες T. 3, p. 241.

Glaucias Empiricus T. 4, pag. 57, T. 5, p. 442, 471, 488, T. 6, Paris. p. 297,
 T. 12, Paris. p. 477, 479, 482. librum περὶ χυμῶν tribuit Hippocra-
 ti cuidam juniore T. 8, Paris. pag. 508. In Hippocratis fere omnia
 scripsit 535. à Zeuxide reprehensus 556.

Glauco Philosophus, Platonicus ut videtur, ad quem Therapeutica scri-
 psit Galenus T. 4, p. 197, 208, T. 10, Paris. p. 601.

Glauco Philosophus T. 3, p. 306,

Gor

Gorgias *περὶ φύσεως* T. 1, p. 46.

Gorgias Medicus Galeni æqualis T. 3, p. 306. cui librum de causis procatarteticis dicavit T. 7, Paris. p. 347, 352.

Grammatici in Homerum T. 3, p. 44. enarrantes quid sit *ῥῶν* 33.

Hegetor. T. 3, p. 83.

Heliodori de fasciis liber exstat Græce & lat. T. 12. Paris. p. 518. & Oribasii ex eo excerpta, latine p. 557.

Heraclianus quem Galenus audivit Alexandriæ, scripsit Anatomica T. 5, p. 21.

Heraclas sive Heraclides è quo Oribasius librum de fasciis collegit, qui latine exstat T. 12, Paris. p. 553. Ephesius p. 559.

Heraclides Empiricus. Vide paulo infra, Tarentinus.

Heraclides Erythraeus Herophilus T. 3, p. 48, 83, T. 5, p. 412. Ejus liber septimus *περὶ τῆς Ἡροφίλου αἰρέσεως* T. 3, 49. in secundum & sextum Epidemiorum T. 5, p. 442.

Heraclides Ponticus T. 3, p. 369. ejus liber cui titulus *ἀπὸ πινυς* T. 3, p. 169, 314.

Heraclides Tarentinus T. 2, pag. 121, 156, 158, 161, 163, 164, 185, T. 4, p. 306, 314, T. 5, p. 412, 413, 535, 653, 674, 705. T. 6, Paris. pag. 257, 260, T. 9, Paris. p. 141. Empiricus T. 3, p. 45, T. 4, p. 57, T. 5, p. 488. *ἡ τῶν τυχόντων ἰατρῶν* T. 2, p. 177. Archigene antiquior. T. 3, p. 424. *ἐν οἷς ἀνπλέγει πρὸς τὸ περὶ σφυγμῶν Ἡροφίλου* T. 3, pag. 46. *περὶ σκευασίας καὶ δοκιμασίας Φαρμάκων* T. 2, p. 68. in omnia Hippocratis scripsit. T. 5, p. 662, T. 6, Paris. p. 508. in Aphorismos T. 5, p. 328.

Heraclitus T. 1, p. 50. *περὶ φύσεως* T. 5, p. 1. ejus dictum *εἰς ἐμοὶ μέλει* T. 3, p. 53.

Heras T. 2, p. 166, 189. *ἐν τῷ νάρθηκι* T. 2, p. 155, 156, 160. *Φαρμακίπιδι βίβλῳ* T. 2, p. 185. *περὶ συνθέσεως Φαρμάκων* T. 5, p. 647. Musæ medicamentum in Herae *τομῳ* scriptum T. 4, p. 218.

Hermeti Ægyptio tributus liber *θεύων πρὸς λς' τῶν ὠροσκόπων ἱερῆς βοτάνης* T. 2, p. 68.

Hermogenes Erasistrati sectæ addictus T. 2, p. 13.

Herodicus T. 3, p. 387.

Hero-

Herodotus (Histor.) T. 4, p. 312. T. 5, p. 323, 629.

Herodotus Medicus T. 2, p. 12. (Pneumaticus id. p. 13,) 14, 32. T. 4, pag. 109, 355. libri de vacuantibus remediis. T. 10, Paris. p. 457. *Oratio* liber 12705 T. 5, p. 472.

Herophilus T. 1, p. 217, 297, 324, 417, 433, 459, 465, 521, 527, T. 2, p. 111, 13, 68, 189, T. 3, p. 8, 18, 24, 26, 30, 33, 42, 50, 55, 69, 81, 83, 129, 367, 440, 311, T. 4, p. 437, 515, 520, 833, 64, 443, 278, T. 5, p. 167, 240, 301, 340, 397, 446, T. 5, Paris. p. 78, 86, T. 6, Paris. p. 276, T. 7, Paris. 350, T. 9, Paris. p. 142. Carthaginienſis T. 1, p. 370. dialecticus T. 4, p. 38. Praxagoræ discipulus (cum Philotimo) ibid. & T. 3, p. 41, & 364 ubi Herophilus Praxagoram reprehendit. Dogmaticus T. 4, pag. 3. Anatomes peritus. T. 1, p. 118, 436, T. 5, p. 20. Anatomica scripsit. 22. ipse & Eudemus primi post Hippocratem *Ἀπιδελῶς* scripsere *περὶ νέρων ἀνατομῆς* T. 3, p. 282. De pulſibus optime scripsit T. 3, pag. 26, 87. ejus *πραγματεία περὶ σφυγμῶν* T. 3, p. 41, 45, 175. ab Archigene allegatur id. p. 29. Contra ejus de pulſibus scripsit Heraclides Tarentinus: Etiam ſeparatim ſcribere voluit Galenus T. 3, p. 129, T. 8, Paris. p. 314. in Aphoriſmos Hippocratis Herophilus ſcripsit T. 5, p. 329.

Herophilii T. 3, pag. 30, 42, 44, 45, 79, 344, T. 5, pag. 503. Vide ſuo loco, Alexander. Apollonius Muſ, Ariſtoſſenus, Bacchius, Chryfermuſ, Heraclides Erythraeuſ, & Zeno. *περὶ τῆς Ἡεροφίλου αἰρέσεως πραγματείας* T. 3, p. 45. Vide Heraclides Erythr. & Callianax.

Hefiodus T. 1, pag. 266, 267, 339, T. 4, p. 35, 334, T. 5, p. 11, 16. Theogonia T. 1, p. 273.

Hefſiaeuſ ab Eraſiſtrato reprehenuſ T. 5, Paris. p. 284.

Hiero, cui Methodum medendi inſcripſit Galenuſ, T. 4, p. 34. ubi *Φίλατον*, & 39. ubi *κράππον* appellat. 47. *συνδιὰ τρεῖς* Galeno *ἐνδὺς ἐκ μερακίς*. 61. ante opus à Galeno abſolutum obiit in itinere. T. 4, pag. 106.

Hipparchuſ T. 1, p. 551, T. 4, p. 36. ejus liber quo probavit, menſem non eſſe integrorum dierum XXX. T. 3, p. 445.

Hippio Centauriuſ T. 4, p. 442.

Hippocrates Gnoſidici F. Medicorum Principis avuſ, cujuſ eſſe putantur libri duo *περὶ ἀφροδίων* T. 5, p. 43, & *τὸ κατ' ἡγεσίον* 527.

Hippo-

Hippocrates Magnus Heraclidis F. ὡς περ ἀπὸ Θεῶν Φωίης τῆς ἱπποκράτους
 δεξάμεθα λέξεως T. 1, pag. 370. ὁ τῶν καλῶν τῆς τέχνης ἀπαντῶν ἡμῶν
 ἡγεμὼν T. 4, p. 1. Liper Hippocratis ἐκ μικρῆς πινακίδος, quæ nempe
 Thessalus filius tanquam genuina Parentis sui selegit. T. 3, p. 181.
 Scripta Hippocrati multa abjudicata ὑπὸ Φιλοσοφίας T. 3, pag. 191.
 Hippocrates an Empiricus? T. 5, p. 616. ἱπποκρατέων varia lectio-
 nes in Hippocrate T. 1, p. 49, T. 5, p. 67, 77, 94, 97, 105, 113, 114, &c.
 optimam quæ sibi videtur semper interpretari se ait Galenus T. 5,
 p. 61. ἀμαρτάνοντι & πρῶτος βιβλιογραφὸς καὶ μὴ πῶτα μενίσσης τῆς
 ἀμαρτίας pag. 116. &c. Locus male Hippocrati insertus T. 5, p. 21,
 26, seq. 37, &c. Multi exegetæ Hippocratis T. 5, p. 27, 29, 114. Vi-
 de Artemidorus Capito, Dioscorides, Heraclides Tarentinus, Zeu-
 xis, Bacchius, Glaucias &c. Ionica veteri lingua usus Hippocrates
 sive Attica T. 5, p. 62, 527, T. 8, Paris. p. 517. Galenus libellum scri-
 pserat περὶ τῆς ἱπποκράτους ἀγλῆς. ibid. usitatissimis vocabulis li-
 benter est usus. 422. Singulares Galeni de singulis Hippocratis
 scriptis observationes Criticas ac censuras, quorum alia ab eo ut
 ederentur scripta, alia tantum memoriæ causâ in commentarios
 relata, & à filiis interpolata & edita fuisse observat, retuli supra li-
 bro 2. capite 24.

Filii Hippocratis Thessalus & Draco, quorum amborum filii fuerunt &
 ipsi Hippocratis nomine T. 5, p. 17, 187, T. 8, Paris. p. 509.

Hippocrates Draconis F. habitus à quibusdam pro auctore libri V. ἐπι-
 δημίων. T. 1, p. 181. & libri περὶ ἀγνῶν. T. 12, Paris. p. 272. *Pallad.*

Hippocrates Thessali F. creditus auctor libri περὶ νύκτων T. 5, p. 456.

Hippocratii T. 5, p. 24. ἱπποκρατεὺς ἑαυτὸς ὀνομάζοντες T. 3, p. 168, T. 5,
 p. 504.

Hipponax T. 5, p. 322, 707, b. ejus Jambis T. 4, p. 36.

Homerus T. 1, p. 60, 265, 266, 267, 271, 272, 273, 275, 281, 283, 284, 296,
 308, 309, 310, 339, 407, 413, 446, T. 2, p. 118, 132, T. 3, p. 20, 33, 44,
 375, 455, T. 4, pag. 36, 267, 302, 312, 313, 342, T. 5, p. 1, 3, 21, 41, 111,
 323, 522, 542, seq. 579, 580, 668, 681, 694, 713, b. T. 5, Paris. pag. 87,
 273, 278, T. 7, Paris. p. 192, T. 8, Paris. p. 569. θεῶν περὶ ἡσίοδος ποιητῆς
 T. 4, p. 35. Ποῦτα κατ' ἐξοχήν T. 3, p. 431, T. 5, p. 501, 557, 559, 587,
 598, 599, 601, 617. (ubi Aristophanis nomen male videtur adje-
 ctum) 639, 659, 697, 713, b.

Dddd

Hygie-

Hygieni emplastrum T. 2, p. 169.

Hyperides ἐν τῇ κτ̃ Διοκλέους T. 5, p. 665.

Ibycus T. 5, p. 455.

Ἰωαχὺς Μαρτυροπολίτης T. 4, p. 459.

Jones ponunt φ pro θ, ut φλάσμα pro θλάσμα T. 5, p. 699.

Iphicianus. Vide supra, Ephicianus.

Iphiclus celeritate præstans T. 4, p. 223.

Julianus Alexandria docuit T. 5, pag. 337, 339. Theophilus sectator
Methodicus, Galeni æqualis T. 4, p. 43. Apollonii Cypri
lus. Ejus εἰσαγωγαὶ sæpius recoctæ. ibid. Contra ejus librum
dum (ex libris XLVIII. quos adversus Hippocratis Aphorismos
pferat) pro Hippocrate scripsit Galenus T. 4, p. 366, T. 5, p. 329.
Ejus liber περὶ μεθόδου cui titulus Φίλων T. 5, p. 338.

Justus T. 3, p. 455, T. 10, Paris. p. 500, 503, Aët.

Leontius Aglaionis T. 1, p. 294. (ἐ Platone)

Leucii emplastrum T. 2, p. 169.

Leucippus T. 1, p. 47, 101.

Lucius Martius T. 8, Paris. p. 577.

Lycurgus T. 4, p. 36. legislator T. 4, p. 51.

Lycus Quinti discipulus Anatomica scripsit T. 5, pag. 21. Methodici
pag. 97, 421, T. 4, pag. 363, T. 8, Paris. p. 535. Empiricus T. 4, p. 37
T. 5, pag. 503, T. 8, Paris. pag. 519, 580. Ejus in libris Epidemiarum
p. 395, 396, 400, 406, 465, 467. Hippocratem non recte
T. 4, p. 370. contra eum pro Hippocrate scripsit Galenus T. 4, p. 366,
T. 5, pag. 329. ubi ejus ἐξηγητικὰ in Hippocratis Aphorismis
commemorantur.

Lyricorum sive Μελικῶν σροφή, ἀντίσροφός, ἐκπύδες T. 1, p. 51.

Lysias T. 3, p. 44, T. 4, p. 36. κτ̃ πολύχου T. 5, p. 665.

Machæriion T. 4, p. 217, 219.

Magnus T. 3, p. 31, seq. 51, 85, 87. de pulsibus non male scripsit
Archigenem. Pneumatica sectæ addictus. 33. Male scribitur
pag. 37, & p. 79. μάγος, quod utrumque in Paris. est
Ejus liber III. τῶ ἐΦευρημένων μετὰ τὰς Θεμίστου
metrium Philosophum T. 3, p. 31.

Magnus

Magnus Iatrosophista μετ' Γαληνὸν περὶ ὕρων χράψας T. 8, Parif. p. 359. *Theophil. de urin.*

Mantias T. 4, p. 3, T. 12, Parif. p. 470. ὁ τῶν τυχόντων ἰατρῶν T. 2, p. 177. eius περὶ τῶν κατ' ἰητροίων T. 5, p. 661, 667. περὶ καθαρτικῆς ἢ κλυσμῶν T. 2, p. 68. περὶ Φαρμάκων, τῶν κατ' ἰητροίους. *ibid.*

Marcellus (Medicus) T. 4, p. 444, T. 10, Parif. p. 502. *Ac.*

Marinus T. 1, p. 542. & VII, 14 de usu partium. T. 3, p. 453, T. 5, p. 318, 324. Quinti discipulus Anatomica scripsit T. 1, pag. 318, T. 5, p. 21. XX. libri ανατομικῶν quorum Epitomen quatuor libris scripsit Galenus T. 4, p. 363, seq.

Marsus ad quem Archigenes scripsit. Supra in Archigenes.

Martiani ανατομικῶν libri duo ανατομικῶν T. 3, p. 453.

Martialis Erasistratei, libri II. ανατομικῶν T. 4, p. 362.

Medeus (Μηδεῖ) Chryssippi Cnidii discipulus. T. 4, p. 8, 17. Anatomica scripsit T. 5, p. 21.

Medicus quidam ex uno exemplo tempus formationis foetus assignare aggressus T. 1, p. 94. Qui musculos singulos in homine totidem docuit esse animalia T. 1, p. 219. Qui sensuum iudicium contemnendum esse duxit. T. 2, p. 33.

Μεγάλη @ angventi Megalei auctor T. 2, p. 182.

Meges Sidonius (Medicus ut videtur) T. 4, p. 106.

Melampus acutissimi auditus T. 4, p. 223.

Melissus T. 5, p. 5. ὁ περὶ τῶν ποντικῶν T. 1, p. 50, seq. liber περὶ φύσεως T. 1, p. 56, T. 5, p. 1.

Menander T. 1, p. 282. ἡ βελτίστη Μενάνδρου κωμῳδία. T. 1, p. 96. ἐκ τῆς πικρῆς @ T. 5, p. 192.

Menecritus T. 12, Parif. p. 530. *Heliodor. de fasciis.*

Menemachus T. 2, pag. 191, T. 10, Parif. p. 458. *Oribas. Methodicus.* T. 4, pag. 43.

Menetheus ἐν τῇ ὀνομασίᾳ τῶν Φαρμάκων T. 5, p. 109, 2711, b.

Meno Aristotelis discipulus scripsit libros ἰατρικῆς συναγωγῆς Aristoteli male tributos, quibus veterum Medicorum opiniones exposuit. T. 5, p. 4. Μενώρεα. *ibid.*

Menodotus Empiricus. T. 5, p. 92, 624, T. 4, p. 21, 22, 56, 57. Asclepiadem invicte confutavit. T. 1, pag. 94. Ejus περὶ ἰατρικῆς paraphrasi donavit Galenus T. 1, p. 1.

- Methodici T. 3, p. 45, 205, T. 4, p. 43, 50, 209, T. 10, Paris. p. 593. *θεωαλαιοι* T. 5, p. 92, T. 4, p. 115, 179. *λιδινοι Μεθοδικοι* T. 3, p. 406.
 Galenus eos oppugnari a se ait & λόγους ἀλλὰ ἔργους T. 3, p. 401.
 Metrodorus Asclepiadeus T. 2, p. 13, 14. Sabini discipulus, accuratio-
 prioribus Hippocraticis, licet & ipse non raro Hippocratem perpe-
 ram intellexit T. 5, p. 396.
 Mnasæus (Methodicus) T. 4, p. 42.
 Mnemo Sidetes. T. 5, p. 411, 413. infra, in Pamphylius.
 Mnesicheus T. 1, p. 324, T. 2, p. 15, T. 4, p. 38, 52, 107, T. 4, p. 303, 312, 313.
 T. 5, pag. 331, 340, T. 6, Paris. pag. 498. Atheniensis T. 4, pag. 197.
 Dogmaticus T. 4, pag. 3. Anatomica scripsit T. 5, pag. 21. Medi-
 cus insignis, de generibus morborum scripsit T. 4, pag. 197.
περὶ ἰδεσμάτων T. 4, pag. 334. quæ de radicibus, caulibus, &
 fructibus & feminibus scripsit, non sunt plane fide digna T. 4,
 pag. 306.
 Mōpis T. 5, p. 653. Molpiza T. 12, Paris. p. 478.
 Mochus T. 2, p. 156.
 Monteus cui liber secretorum inscribitur. T. 10. Paris. p. 549.
 Moschionis κοσμηπικόν T. 2, p. 158. Moschio *δορυθωπής* qui Asclepi-
 adæ scripta correxit, non in omnibus ei assensus. T. 3, p. 51.
 MOYSIS *Φυσιολογία* reprehensa quod Divinæ omnia tribuit potestati
 T. 1, pag. 494. *Θάπρον γὰρ αὐτὸς τῆς δόξης Μωϋσῆ καὶ Χριστοῦ*
δείξειν, ἢ τῆς τῆς ἀρεστῆσι πνευματικῆς ἰατρῆς T. 3, p. 34 addit.
 Musa, Medicus T. 4, p. 90, 210, 218.
ὁ Πῆτι τῆς Μουσῆας ἰατρῆς T. 2, p. 139.
 Nicander Poëta T. 1, p. 262, T. 2, p. 125, 137, T. 3, p. 269, T. 5, p. 61.
 Nicodemus T. 6, Paris. pag. 199. leg. Nicomedes ex T. 2, p. 180, 181.
 Nicomede Smyrnxo Medico confer Sponii Miscellanea critica
 antiquitatis p. 131, 132, 133.
 Nicomachus Smyrnaeus T. 3, p. 204.
 Nicomedes. Vide paulo ante, Nicodemus.
 Niger *περὶ Φαρμάκων* T. 2, p. 68. ubi male *ταύτης* pro *τῇ* Niger
 videtur appellari Asclepiadeus. T. 5, p. 705.

Nilei Plinthium T. 12, Paris. p. 558, 559, 560. *Oribas. de machinam.*

Νείλεως medicamentum T. 2, pag. 182. Male ἡλέως pro Νείλεως T. 5, pag. 653.

Nemesianus, Pelopis præceptor, Anatomica scripsit T. 5, p. 21. In Hippocratem pauca scripsit T. 4, pag. 370, T. 5, p. 293. in Aphorismos T. 8, Paris. p. 535.

Nymphodorus T. 5, p. 653. Ejus glossocomum, T. 12, Paris. p. 558, 567. *Oribas. de machinam.*

Olympicus Apollonii Cyprii præceptor, Methodicus T. 4, pag. 43, 45, 46.

Oracula obscura, λογία χρησμοί T. 3, p. 82.

Orestinus T. 2, p. 156.

Oribasii liber de fasciis ex Heracla collectus exstat latine T. 12, Paris. pag. 553. & ex Heliodoro de machinamentis p. 557.

Orpheus T. 1, p. 267, 268.

Osantrus, ὁσωντε περιῖπων ιατρικῆς T. 10, Paris. p. 719.

Otho Sículus T. 2, p. 156.

Pamphilianus ad quem de Theriaca scripsit Galenus. T. 2, p. 469.

Pamphilus T. 5, pag. 705, 706, a. Pamphili Grammatici περὶ τῶν βοτανῶν πραγματεία ordine Alphabetico T. 2, p. 68. plena nugis superstitionis Ægyptiorum & Babyloniorum. id. & 69, 91.

Pamphylius Medicus. Ita enim videtur legendum T. 5, p. 411. ἰατρὲ πρὸς Παμφυλίαν τὸ γένος ἐκ πόλεως Σιδικῆς, κλειοφαντίαν ἣ τὴν ἀρεσιν. Nam infra legitur: εἶσι ἣ αὐτὸν ἐκ Παμφυλίας κεκομικέναι - - καὶ εἶναι πᾶς ὀπτηγραφὰς αὐτῆς τῶν ἐκ πολλῶν - - καὶ τὸν διαρθετῶν μνήμονα Σιδητῶν. Itaque & pag. 431. lege ἢ Παμφυλίαν μνήμονα χαρακτῆρι.

Papias frater, cui liber de virtute Centauræ dicatus est T. 13, Paris. pag. 1010.

Paridis ὀρχηστῆς psilothrum T. 2, p. 164.

Parmenides T. 5, p. 472. περὶ φύσεως T. 1, p. 56, T. 5, p. 1.

Pasicrates T. 12, Paris. p. 564, 565, 568. *Oribas. de machinam.*

Pasion T. 4, p. 210, 218. ejus trochiscus T. 2, p. 118, 135, 188, 202, T. 4, p. 98, 191. emplastrum. 169.

Dddd 3

Pater-

- Paternianus ad quem liber de simplicibus medicamentis T. 13, Paris.
984, a. 1003, b.
- Paulus Medicus T. 10, Paris. p. 521.
- Paulus Sergius urbi praefectus, Aristotelicae studiosus Philosophiae T. 13.
- Pausanias Medicus T. 4, p. 35.
- Pausanias *ἀπὸ τῆς Σουλίας τοφιστής* T. 3, p. 282.
- Pelops Numesiani discipulus Anatomica scripsit T. 5, 21. Galeni prae-
ptor ibid. & T. 1, pag. 300, 302. T. 2, p. 148, seq. T. 3, p. 279, 280, T. 4,
pag. 362, T. 5, p. 172, 305. *ὁ τρίτος τῆς ἀνατομῆς* T. 1, p. 302, 303.
in Hippocratem scripsit T. 4, p. 370. Ejus *ὄργανα καὶ ὄργανα τῶν*
ἰπποκρατέων διαγωγῶν T. 1, p. 302.
- Pericles *πρωτόπατος* ridetur à Cornicis *ὄντι μὲν κεφαλῆς* T. 3, p. 302.
adde Bocharti Hierozoic. p. 689.
- Perigenes T. 12, Paris. p. 478, 482.
- Peripatetici T. 1, p. 217, &c.
- Petronas (*Περωνάς*) Medicus T. 5, p. 40, 41, 42.
- Phalaris tyrannus T. 4, p. 51.
- Phaon antiquus Medicus T. 5, p. 43.
- Pherecydis Syrii morbus T. 9, Paris. p. 156. Pherecydi à quibus
butum quod sub Hippocratis nomine fertur *διατηρηθέν*
T. 5, p. 302.
- Rhidix Jupiter Olympicus T. 1, pag. 402, seq. 535, T. 4, pag. 217, 218.
rif. p. 349.
- Philetas antiquus Medicus T. 4, p. 306.
- Philippus T. 3, pag. 376, 377, 379, T. 4, pag. 146, 376, 377, 379. Philippi-
cus T. 4, pag. 362. è junioribus T. 3, pag. 332. T. 2, p. 68.
- Philistio T. 1, p. 103, T. 4, p. 34, 38, 52. Locrus, antiquus Medicus T. 1, p.
p. 306, T. 5, p. 43, T. 6, Paris. p. 498. De succedaneis Medicamentis
scripsit T. 13, Paris. p. 965. Ei vel Pherecydi vel Aristoteli
quidam *διατηρητικὸν ὑγιανόν* quod est inter Hippocratis opera
302. Philistionis instrumentum T. 12, Paris. pag. 579. *ὄργανον*
αἰνῆς.
- Philo (Methodicus) T. 4, pag. 42. Tarsensis p. 217. Philo-
mentum T. 3, p. 261, 389, T. 4, p. 161, T. 5, p. 72.

Philonidis Siculi liber XVIII. *πρὸς τῆς ἰατρικῆς* T. 3, p. 49.

Philopatoris Stoici discipulum audivit Galenus T. 6, Parif. p. 53 i. seq.

Philosophi versus: *ἦν γὰρ καὶ τὰ μέγιστα τύχη πηλοσμένα, εἰπὼν αὐτὸς ὁμῶς*
οὐκ οἶδε, δοκὸς δ' ὅτι πῶσι πέτυκται T. 3, p. 31.

Philotimus T. 1, p. 104, 305, 324, 453, 460, T. 2, p. 13, T. 3, p. 225, 227, 369,
T. 4, pag. 261, 317, 347, 348, 353, 417, 424, T. 5, pag. 301, 340, T. 6,
Parif. p. 276, T. 10, Parif. p. 513. Dogmaticus T. 4, p. 3, 4, T. 5, p. 653.
παλαιός T. 4, p. 309. Praxagoræ discipulus 311. condiscipulus He-
rophili. 38. Anatomica scripsit T. 5, p. 21. *ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τροφῶν*
T. 4, pag. 311, 312. ubi & Athenis vixisse innuitur. *ἐν δευτέρῳ περὶ*
τροφῆς. 347. *ἐν τρίτῳ* 346. *περὶ τὰν κατ' ἡγερίων* T. 5, p. 661, 667.

Phocas (Φωκᾶς) *ἰωαννῆς* T. 5, p. 41.

Pindarus de Centauris T. 1, p. 392. reprehensus quod fontes appellavit
Oceani folia T. 3, p. 38. ult. tenebras dixit *ψέφας* T. 5, p. 207. ult. *ἐν*
πλειάσιν (an *Παλαιῶν*?) 615. dithyrambi in Bacchum T. 4, p. 36.

Pindarus alius Galeni æqualis cui inscripsit librum de qualitatibus in-
corporeis T. 4, p. 403.

Piso ad quem de Theriaca liber exstat T. 2, p. 469.

Pitholaus T. 3, p. 460, 461.

Plato T. 1, pag. 215, 103, 104, 107, 263, 268, seq. 271, 274, 275, 279, 282,
283, 284, 285, 289, 290, 291, 293, 294, 296, 299, 310, 317, 319, 320,
324, 328, 329, 342, 367, 394, 402, 407, 413, 414, 416, 430, 436, 452,
456, 458, 538, 551, T. 2, p. 44, 50, T. 3, p. 40, 315, 316, 320, 212, 215,
333, 368, 369, 371, 408, T. 4, p. 13, 35, 36, 37, 48, 52, 56, 57, 76, 106,
134, 138, 157, 189, 197, T. 5, pag. 2, 5, 8, 15, 220, 337, 340, 344, 498,
510, 645, 702, T. 5, Parif. pag. 3, 6, T. 6, Parif. pag. 257, 256, 205, 21,
T. 10, Parif. p. 571. Lachete T. 1, p. 311. De legibus, *ἐν τῇ νομοθεσίᾳ*
T. 6, Parif. pag. 243. Phædro T. 1, pag. 298, 331, 334. T. 5, p. 1. Phi-
lebo T. 1, pag. 334, 335, 337, T. 3, pag. 324, T. 4, p. 38, T. 5, pag. 331,
332, 333. ubi quaerit: *ἐστὶ τις ἀν' ἀνθρώπων ὁ ἔλλην ἰατρός, ἡ Γραμ-*
ματικός, ἡ ῥητωρ, ἡ φιλόσοφος, ἡ ὁλως ὅστις ἐν ἄλλῳ αὐτοποιούμενῳ
λόγων, ὅς οὐκ ἀνέγνω πον Πλάτωνος Φίληβον; Politico T. 1. pag. 334,
T. 3, p. 47, T. 4, p. 38, T. 5, p. 332. *ἐν πολιτείᾳ* sive de Rep. T. 1, p. 330,
262, 267, 293, 298, 311, 312, 340, 341, 334, T. 5, pag. 665. libro nono
de Rep. T. 1, p. 298. Sophista T. 1, p. 287, 288, 334, T. 3, p. 40, 47, T.
4, p. 38, T. 5, p. 332. Theæteto T. 1, p. 316, T. 4 p. 333. T. 5, p. 296
297.

brorum & eorum locis repetere T. 1, p. 321, 326, T. 4, p. 19. non vult
 adscribere modum quo medicamenta adulterantur T. 2, p. 125. nec
 fœda aut pernicioſa medicamenta T. 2, p. 130, 131, 136, 486. nec
 luxurioſa pag. 163. Scripta ejus plurima cum templo Pacis Romæ
 conflagrarunt T. 4, pag. 363, 367. Multa animalia viva diſſecit
 T. 1, pag. 311. Lectores cupit à ſectarum rabie alienos T. 3, p. 272.
 ſectariorum ſervitutem deſcribit T. 1, p. 338. T. 2, p. 11. T. 3, p. 10.
 eos præ φιλονεικία ſenſum ſæpe communem perdere T. 2, p. 487. Va-
 riarum ſectarū præſtantiffimis Magiſtris innutrit⁹ nullam odit T. 3,
 p. 271. Non vitio vertendum ducit, ſi quis adverſus Hippocratem in-
 ſcribere aggrediatur. T. 5, p. 329. Nec Hippocrati nec alii quicquam
 que ſimpliciter habendam fidem. 465. De animæ natura præ ſe
 βεβαιὰν ἀπὸδειξιν habere. T. 1, p. 221, T. 2, p. 58, T. 5, p. 510. Sæpe
 teſtatur in nominibus ſe eſſe facilem T. 2, pag. 57, 141, T. 3, p. 27, 109,
 20, 23, 314, T. 4, p. 45, 47. &c. at perturbato nominū uſu res quæ
 confundi. T. 2, p. 34, T. 3, p. 253. obſcura & ambigua perinde eſſe
 ac ſi non ſcripta eſſent. T. 3, p. 62. accentuum rationem, nulli ſen-
 ſui officiant ſuſque deque habendam T. 5, p. 557. Senſibus parum
 tribuentes Scepticos explodit T. 2, p. 13, 17.

Obteſtatio Galeni ad Sophiſtas T. 3, pag. 55. πύσαιδε πρὸς τὸ Διὸς ἱερὸν
 πῖ μὴδὲν πρὸς ἡμῶν λήροις ἐπιφορτίζεσθαι τὴν τέχνην οὐκ ἐσθλὴν τῶν
 τῶν μικρῶν. Deſiſcite, per Deos, tandem aliquando nugis nihil ad præſentia
 mentibus artem onerare, vel per ſe ſatù longam.

Galeni περὶ ἐμφύτης θερμάσιαι ὑπομνήματα T. 3, pag. 177. περὶ ἀπαντοίας
 quartum librum promittit in extremo libri tertii T. 3, pag. 198. ἡ
 πῖς & κοινὸν λόγον βιβλίῳ T. 5, p. 666. περὶ ἵπποκράτους διαλεκτικῶν T. 5,
 p. 527. ἐν πῖς & φιλοſοφίαν λόγῳ T. 5, p. 541.

Οἱ πῖ Γεωργικά γεράσαντες T. 3, p. 241.

Glaucias Empiricus T. 4, pag. 57, T. 5, p. 442, 471, 488, T. 6, Paris. pag. 477,
 T. 12, Paris. p. 477, 479, 482. librum περὶ χυμῶν tribuit Hippocrati
 ti cuidam juniore T. 6, Paris. pag. 508. In Hippocratis fere omnia
 ſcripſit 535. à Zeuxide reprehenuſus 556.

Glaucio Philoſophus, Platonici ut videtur, ad quem Therapevтика ſcrip-
 ſit Galenus T. 4, p. 197, 208, T. 10, Paris. p. 601.

Glaucus Philoſophus T. 3, p. 306,

Gorgias *περὶ φύσεως* T. 1, p. 46.

Gorgias Medicus Galeni æqualis T. 3, p. 306. cui librum de causis procatarteticis dicavit T. 7, Paris. p. 347, 352.

Grammatici in Homerum T. 3, p. 44. enarrantes quid sit *ῥοῖ*? 33.

Hegetor. T. 3, p. 83.

Heliodori de fasciis liber exstat Græce & lat. T. 12. Paris. p. 518. & Oribasii ex eo excerpta, latine p. 557.

Heraclianus quem Galenus audivit Alexandriæ, scripsit Anatomica T. 5, p. 21.

Heraclas sive Heraclides è quo Oribasius librum de fasciis collegit, qui latine exstat T. 12, Paris. p. 553. Ephesius p. 559.

Heraclides Empiricus. Vide paulo infra, Tarentinus.

Heraclides Erythræus Herophilus T. 3, p. 48, 83, T. 5, p. 412. Ejus liber septimus *περὶ τῆς Ἡροφίλου αἰρέσεως* T. 3, 49. in secundum & sextum Epidemiorum T. 5, p. 442.

Heraclides Ponticus T. 3, p. 369. ejus liber cui titulus *ἀπνεύς* T. 3, p. 169, 314.

Heraclides Tarentinus T. 2, pag. 121, 156, 158, 161, 163, 164, 185, T. 4, p. 306, 314, T. 5, p. 412, 413, 535, 653, 674, 705. T. 6, Paris. pag. 257, 260, T. 9, Paris. p. 141. Empiricus T. 3, p. 45, T. 4, p. 57, T. 5, p. 488. *ἡ τῶν τυχόντων ἰατρῶν* T. 2, p. 177. Archigene antiquior. T. 3, p. 424. *ἐν οἷς ἀντιλέγει πρὸς τὸ περὶ σφυγμῶν Ἡροφίλου* T. 3, pag. 46. *περὶ σκευασίας καὶ δοκιμασίας Φαρμάκων* T. 2, p. 68. in omnia Hippocratis scripsit. T. 5, p. 662, T. 6, Paris. p. 508. in Aphorismos T. 5, p. 328.

Heraclitus T. 1, p. 50. *περὶ φύσεως* T. 5, p. 1. ejus dictum *εἰς ἐμοὶ μέλει* T. 3, p. 53.

Heras T. 2, p. 166, 189. *ἐν τῷ νάρθηκι* T. 2, p. 155, 156, 160. *Φαρμακίπιδι βιβλῳ* T. 2, p. 185. *περὶ συνθέσεως Φαρμάκων* T. 5, p. 647. Musæ medicamentum in Heræ τομῳ scriptum T. 4, p. 218.

Hermeti Ægyptio tributus liber *θετέχων πῆς λς' τῶν ἀροσκοπῶν ἱερῆς βοτάνης* T. 2, p. 68.

Hermogenes Erasistrati sectæ addictus T. 2, p. 13.

Herodicus T. 3, p. 387.

Hero-

Herodotus (Histor.) T. 4, p. 312. T. 5, p. 323, 629.

Herodotus Medicus T. 2, p. 12. (Pneumaticus id. p. 13,) 14, 32, T. 4, pag. 109, 355. libri de vacuantibus remediis. T. 10, Paris. p. 457. *Oribas.* liber 12705 T. 5, p. 472.

Herophilus T. 1, p. 217, 297, 324, 417, 433, 459, 465, 521, 527, T. 2, p. 11, 13, 68, 189, T. 3, p. 8, 18, 24, 26, 30, 33, 42, 50, 55, 69, 81, 83, 129, 367, 440, 311, T. 4, p. 437, 515, 52, 63, 83, 364, 443, 278, T. 5, p. 167, 240, 301, 340, 397, 446, T. 5, Paris. p. 78, 86, T. 6, Paris. p. 276, T. 7, Paris. 350, T. 9, Paris. p. 142. Carthaginiensis T. 1, p. 370. dialecticus T. 4, p. 38. Praxagoræ discipulus (cum Philotimo) ibid. & T. 3, p. 41, & 364 ubi Herophilus Praxagoram reprehendit. Dogmaticus T. 4, pag. 3. Anatomes peritus. T. 1, p. 118, 436, T. 5, p. 20. Anatomica scripsit. 22. ipse & Eudemus primi post Hippocratem *Ἀπμελῶς* scripsere *περὶ νῦρων ἀνατομῆς* T. 3, p. 282. De pulsibus optime scripsit T. 3, pag. 26, 87. ejus *πραγματεία περὶ σφυγμῶν* T. 3, p. 41, 45, 175. ab Archigene allegatur id. p. 29. Contra ejus de pulsibus scripsit Heraclides Tarentinus : Etiam separatim scribere voluit Galenus T. 3, p. 129, T. 8, Paris. p. 314. in Aphorismos Hippocratis Herophilus scripsit T. 5, p. 329.

Herophilii T. 3, pag. 30, 42, 44, 45, 79, 344, T. 5, pag. 503. Vide suo loco, Alexander. Apollonius Mus, Aristoxenus, Bacchius, Chrysermus, Heraclides Erythraus, & Zeno. *περὶ τῆς Ἡροφίλου ἀγρίσεως γραμματικῆς* T. 3, p. 45. Vide Heraclides Erythr. & Callianax.

Hesiodus T. 1, pag. 266, 267, 339, T. 4, p. 35, 334, T. 5, p. 11, 16. Theogonia T. 1, p. 273.

Hestæus ab Erasistrato reprehensus T. 5, Paris. p. 284.

Hiero, cui Methodum medendi inscripsit Galenus, T. 4, p. 34. ubi *Φιλατον*, & 39. ubi *κράππον* appellat. 47. *πυνδακτερίψας* Galeno *ἐνθὺς ἐκ μεσεακίης*. 61. ante opus à Galeno absolutum obiit in itinere. T. 4, pag. 106.

Hipparchus T. 1, p. 551, T. 4, p. 36. ejus liber quo probavit, mensem non esse integrorum dierum XXX. T. 3, p. 445.

Hippio Centaurius T. 4, p. 442.

Hippocrates Gnosidici F. Medicorum Principis avus, cujus esse putantur libri duo *περὶ ἀρθρῶν* T. 5, p. 43, & *τὸ κατ' ἰητρῆον* 527.

Hippo-

Hippocrates Magnus Heraclidis F. ὡς περ ἀπὸ τοῦ Φωίης τῆς Ἱπποκράτους
 διδάσκει λέξεως T. 1, pag. 370. ὁ τῶν καλῶν τῆς τέχνης ἀπαντῶν ἡμῶν
 ἡγεμῶν T. 4, p. 1. Liper Hippocratis ἐκ μικρῆς πινακίδος, quæ nempe
 Thessalus filius tanquam genuina Parentis sui selegit. T. 3, p. 181.
 Scripta Hippocrati multa abjudicata ἀπὸ Φιλονεκίας T. 3, pag. 191.
 Hippocrates an Empiricus? T. 5, p. 616. Ἱπποκράτειον varia lectio-
 nes in Hippocrate T. 1, p. 49, T. 5, p. 67, 77, 94, 97, 105, 113, 114, &c.
 optimam quæ sibi videtur semper interpretari se ait Galenus T. 5,
 p. 61. ἀμαρτάνοντι & πρώτῃ βιβλιογραφῇ καὶ μετὰ τῆς μετὰ τῆς
 ἀμαρτίας pag. 116. &c. Locus male Hippocrati insertus T. 5, p. 21,
 26, seq. 37, &c. Multi exegetæ Hippocratis T. 5, p. 27, 29, 114. Vi-
 de Artemidorus Capito, Dioscorides, Heraclides Tarentinus, Zeu-
 xis, Bacchius, Glaucias &c. Ionica veteri lingua usus Hippocrates
 sive Attica T. 5, p. 62, 527, T. 8, Paris. p. 517. Galenus libellum scri-
 pserat περὶ τῆς Ἱπποκράτους διδασκίας. ibid. usitatissimis vocabulis li-
 benter est usus. 422. Singulares Galeni de singulis Hippocratis
 scriptis observationes Criticas ac censuras, quorum alia ab eo ut
 ederentur scripta, alia tantum memoriæ causa in commentarios
 relata, & à filiis interpolata & edita fuisse observat, retuli supra li-
 bro 2. capite 24.

Filii Hippocratis Thessalus & Draco, quorum amborum filii fuerunt &
 ipsi Hippocratis nomine T. 5, p. 17, 187, T. 8, Paris. p. 509.

Hippocrates Draconis F. habitus à quibusdam pro auctore libri V. ἐπεὶ
 δὴ μὲν. T. 1, p. 181. & libri περὶ ἀγῶν. T. 12, Paris. p. 272. *Pallad.*

Hippocrates Thessali F. creditus auctor libri περὶ νῆσων T. 5, p. 456.

Hippocratii T. 5, p. 24. Ἱπποκράτειος ἐαυτοῦ ὀνομάζοντος T. 3, p. 168, T. 5,
 p. 504.

Hipponax T. 5, p. 322, 707, b. ejus Jambi T. 4, p. 36.

Homerus T. 1, p. 60, 265, 266, 267, 271, 272, 273, 275, 281, 283, 284, 296,
 308, 309, 310, 339, 407, 413, 446, T. 2, p. 118, 132, T. 3, p. 20, 33, 44,
 375, 455, T. 4, pag. 36, 267, 302, 312, 313, 342, T. 5, p. 1, 3, 21, 41, 111,
 323, 522, 542, seq. 579, 580, 668, 681, 694, 713, b. T. 5, Paris. pag. 87,
 273, 278, T. 7, Paris. p. 192, T. 8, Paris. p. 569. Θεοπέηδι Ἡσίοδος ποιητῆς
 T. 4, p. 35. Ποῦτα κατ' ἐξοχὴν T. 3, p. 431, T. 5, p. 501, 557, 559, 587,
 598, 599, 601, 617. (ubi Aristophanis nomen male videtur adje-
 ctum) 639, 659, 697, 713, b.

Dddd

Hygie-

Hygieni emplastrum T. 2, p. 169.

Hyperides ἐν τῷ κτ' Διοκλέους T. 5, p. 665.

Ibycus T. 5, p. 455.

ΙώαχⓈ Μαργαροπλίτης T. 4, p. 459.

Jones ponunt Φ pro Θ, ut Φλάσμα pro Θλάσμα T. 5, p. 699.

Iphicianus. Vide supra, Ephicianus.

Iphiclus celeritate præstans T. 4, p. 223.

Julianus Alexandriæ docuit T. 5, pag. 337, 339. Thessali seclator, ibid.

Methodicus, Galeni æqualis T. 4, p. 43. Apollonii Cyprii discipulus. Ejus εισαγωγαί sæpius recoctæ. ibid. Contra ejus librum Methodi

dum (ex libris XLVIII. quos adversus Hippocratis Aphorismos trans-

ferat) pro Hippocrate scripsit Galenus T. 4, p. 366, T. 5, p. 338.

Ejus liber περὶ μεθόδου cui titulus Φίλων T. 5, p. 338.

Justus T. 3, p. 455, T. 10, Paris. p. 500, 503, Aët.

Leontius Aglaionis T. 1, p. 294. (ἐ Platone)

Leucii emplastrum T. 2, p. 169.

Leucippus T. 1, p. 47, 101.

Lucius Martius T. 8, Paris. p. 577.

Lycurgus T. 4, p. 36. legislator T. 4, p. 51.

Lycus Quinti discipulus Anatomica scripsit T. 5, pag. 21. Methodici

pag. 97, 421, T. 4, pag. 363, T. 8, Paris. p. 535. Empiricus T. 4, p. 338,

T. 5, pag. 503, T. 8, Paris. pag. 519, 580. Ejus in libros Epidemiarum

p. 395, 396, 400, 406, 465, 467. Hippocratem non recte tractantem

T. 4, p. 370. contra eum pro Hippocrate scripsit Galenus, T. 4, p.

366, T. 5, pag. 329. ubi ejus ἐξηγητικά in Hippocratis Aphorismis

commemorantur.

Lyricorum sive Μελικῶν στροφῇ, ἀντίστροφῷ, ἐπωδός T. 1, p. 510.

Lysias T. 3, p. 44, T. 4, p. 36. κτ' πολέχου T. 5, p. 665.

Machæriion T. 4, p. 217, 219.

Magnus T. 3, p. 31, seq. 51, 85, 87. de pulsibus non male scripsit, sed

Archigenem. Pneumatica sectæ addictus. 33. Male magis scribitur

pag. 37, & p. 79. μάγος, quod utrumque in Paris. criticis libris

Ejus liber III. τὰ ἐφευρημένω μετὰ τὰς θεμίσιονⓈ χρησιμὰ Di-

metrium Philosophum T. 3, p. 31.

Magnus

Magnus Iatrosophista $\kappa\tau'$ Γαληνὸν $\omega\epsilon\iota$ ἔρῳν $\rho\epsilon\acute{\alpha}\psi\alpha\varsigma$ T. 8, Paris. p. 359. *Theophil. de urin.*

Mantias T. 4, p. 3, T. 12, Paris. p. 470. $\epsilon\iota$ τῶν $\tau\upsilon\chi\acute{o}\tau\omega\nu$ $\iota\alpha\tau\rho\acute{\omega}\nu$ T. 2, p. 177. $\epsilon\iota\upsilon\varsigma$ $\pi\epsilon\rho\iota$ τῶν $\kappa\alpha\tau'$ $\iota\eta\tau\rho\epsilon\iota\acute{o}\nu$ T. 5, p. 661, 667. $\pi\epsilon\rho\iota$ $\kappa\alpha\theta\eta\rho\eta\kappa\eta\varsigma$ η $\kappa\lambda\upsilon\sigma\mu\acute{\omega}\nu$ T. 2, p. 68. $\pi\epsilon\rho\iota$ $\Phi\alpha\rho\mu\acute{\alpha}\kappa\omega\nu$, τῶν $\kappa\tau'$ $\pi\acute{\iota}\pi\epsilon\varsigma$. *ibid.*

Marcellus (Medicus) T. 4, p. 444, T. 10, Paris. p. 502. *Aët.*

Marinus T. 1, p. 542. & VII, 14 *de usu partium*. T. 3, p. 453, T. 5, p. 318, 324. Quinti discipulus Anatomica scripsit T. 1, pag. 318, T. 5, p. 21. XX. libri $\alpha\nu\alpha\tau\omicron\mu\iota\kappa\acute{\omega}\nu$ quorum Epitomen quatuor libris scripsit Galenus T. 4, p. 363, seq.

Marsus ad quem Archigenes scripsit. Supra in Archigenes.

Martiani $\alpha\nu\alpha\tau\omicron\mu\iota\kappa\omega\tau\acute{\epsilon}\tau\epsilon$ libri duo $\alpha\nu\alpha\tau\omicron\mu\iota\kappa\acute{\omega}\nu$ T. 3, p. 453.

Martialis Erasistratei, libri II. $\alpha\nu\alpha\tau\omicron\mu\iota\kappa\acute{\omega}\nu$ T. 4, p. 362.

Medeus ($\text{Μηδεί}\odot$) Chryssippi Cnidii discipulus. T. 4, p. 8, 17. Anatomica scripsit T. 5, p. 21.

Medicus quidam ex uno exemplo tempus formationis foetus assignare aggressus T. 1, p. 94. Qui musculos singulos in homine totidem docuit esse animalia T. 1, p. 219. Qui sensuum iudicium contemnendum esse duxit. T. 2, p. 13.

$\text{Μεγάλ}\odot$ ungventi Megalei auctor T. 2, p. 182.

Meges Sidonius (Medicus ut videtur) T. 4, p. 106.

Melampus acutissimi auditus T. 4, p. 223.

Melissus T. 5, p. 5. $\chi\alpha\iota\epsilon$ ξ $\pi\alpha\nu\tau\acute{\epsilon}\varsigma$ T. 1, p. 50, seq. liber $\omega\epsilon\iota$ $\Phi\acute{\upsilon\sigma\iota\kappa\epsilon\varsigma$ T. 1, p. 56, T. 5, p. 1.

Menander T. 1, p. 282. ξ $\beta\epsilon\lambda\tau\acute{\iota}\varsigma$ $\text{Μένανδρ}\circ\varsigma$ $\kappa\omega\mu\omicron\delta\acute{\iota}\alpha\iota$. T. 1, p. 96. $\epsilon\iota\kappa\eta\eta$ $\pi\iota\omega\rho\acute{\epsilon}\mu\alpha\tau\odot$ T. 5, p. 592.

Menecritus T. 12, Paris. p. 530. *Heliodor. de fasciis.*

Menemachus T. 2, pag. 191, T. 10, Paris. p. 458. *Oribas. Methodicus*. T. 4, pag. 43.

Menetheus $\epsilon\nu$ $\pi\acute{\alpha}\varsigma$ $\delta\omicron\nu\omicron\mu\alpha\sigma\acute{\iota}\alpha\iota\varsigma$ τῶν $\Phi\alpha\rho\mu\acute{\alpha}\kappa\omega\nu$ T. 5, p. 709, 711, b.

Meno Aristotelis discipulus scripsit libros $\iota\alpha\tau\rho\iota\kappa\eta\varsigma$ $\sigma\omega\alpha\gamma\omega\gamma\eta\varsigma$ Aristoteli male tributos, quibus veterum Medicorum opiniones exposuit. T. 5, p. 4. Μενώνεια . *ibid.*

Menodorus Empiricus. T. 5, p. 92, 624, T. 4, p. 21, 22, 56, 57. Asclepiadem invicte confutavit. T. 1, pag. 94. $\text{Εἰ}\mu\varsigma$ $\pi\alpha\rho\alpha\rho\alpha\phi\rho\alpha\sigma\iota$ paraphrasi donavit Galenus T. 1, p. 1.

- Methodici T. 3, p. 45, 205, T. 4, p. 43, 50, 209, T. 10, Paris. p. 591. *Θεσσαλικοί* T. 5, p. 91, T. 4, p. 115, 179. *λίθιοι* *Μεθολικοί* T. 3, p. 406. Galenus eos oppugnari a se ait & λόγους ἀλλὰ ἔργους T. 3, p. 401.
- Metrodorus Asclepiadeus T. 2, p. 13, 14. Sabini discipulus, accuration prioribus Hippocraticis, licet & ipse non raro Hippocratem perperam intellexit T. 5, p. 396.
- Mnasæus (Methodicus) T. 4, p. 42.
- Mnemo Sidetes. T. 5, p. 411, 413. infra, in Pamphylus.
- Mnesicheus T. 1, p. 324, T. 2, p. 15, T. 4, p. 38, 52, 107, T. 4, p. 303, 311, 313. T. 5, pag. 331, 340, T. 6, Paris. pag. 498. Atheniensis T. 4, pag. 197. Dogmaticus T. 4, pag. 3. Anatomica scripsit T. 5, pag. 21. Medicus insignis, de generibus morborum scripsit T. 4, pag. 197. *περὶ ἰδισμάτων* T. 4, pag. 334. quæ de radicibus, caulibus, fructibus & feminibus scripsit, non sunt plane fide digna T. 4, pag. 306.
- Molpis T. 5, p. 653. Molpiza T. 12, Paris. p. 478.
- Mochus T. 2, p. 156.
- Monteus cui liber secretorum inscribitur. T. 10. Paris. p. 549.
- Moschionis *κοσμητικόν* T. 2, p. 158. Moschio *δορυβάτης* qui Asclepiades scripta correxit, non in omnibus ei assensus. T. 3, p. 91.
- MOYSIS *Φυσιολογία* reprehensa quod Divinæ omnia tribuit potestate T. 1, pag. 494. *Θάψον γὰρ αὖτις τὰς δόξας Μωϋσῆ καὶ Χριστοῦ δάξαι, ἢ τὰς τῆς ἀρετῆς περὶ τηκτότας ἰατρίας* T. 3, p. 34 addenda.
- Musa, Medicus T. 4, p. 90, 210, 218. *ὁ πατὴρ τῆς Μουσῆς ἰατρίας* T. 2, p. 139.
- Nicander Poëta T. 1, p. 262, T. 2, p. 125, 137, T. 3, p. 269, T. 5, p. 61.
- Nicodemus T. 6, Paris. pag. 199. leg. Nicomedes ex T. 2, p. 180, 181. Nicomede Smyrneo Medico confer Sponii Miscellanea antiquitatis p. 131, 132, 133.
- Nicomachus Smyrnaeus T. 3, p. 204.
- Nicomedes. Vide paulo ante, Nicodemus.
- Niger *περὶ Φαρμάκων* T. 2, p. 68. ubi male *ταύτης* pro *τῇ* Niger videretur appellari Asclepiadeus. T. 5, p. 705.

Nilei Plinthium T. 12, Paris. p. 558, 559, 560. *Oribas. de machinam.*

Νείλεως medicamentum T. 2, pag. 182. Male ἡλὲς pro Νείλεως T. 5, pag. 653.

Nemesianus, Pelopis præceptor, Anatomica scripsit T. 5, p. 21. In Hippocratem pauca scripsit T. 4, pag. 370, T. 5, p. 293. in Aphorismos. T. 8, Paris. p. 535.

Nymphodorus T. 5, p. 653. Ejus glossocomum, T. 12, Paris. p. 558, 567. *Oribas. de machinam.*

Olympicus Apollonii Cyprii præceptor, Methodicus T. 4, pag. 43, 45, 46.

Oracula obscura, λόγια χερσμοί T. 3, p. 82.

Orestinus T. 2, p. 156.

Oribasii liber de fasciis ex Heracla collectus exstat latine T. 12, Paris. pag. 553. & ex Heliodoro de machinamentis p. 557.

Orpheus T. 1, p. 267, 268.

Osantrus, Ὀσαντρὸς περὶ ἰππων ἱατρικῆς T. 10, Paris. p. 719.

Otho Siculus T. 2, p. 156.

Pamphilianus ad quem de Theriaca scripsit Galenus. T. 2, p. 469.

Pamphilus T. 5, pag. 705, 706, a. Pamphili Grammatici περὶ τῶν βοτανῶν πραγματεία ordine Alphabetico T. 2, p. 68. plena nugis superstitionis Ægyptiorum & Babyloniorum. id. & 69, 91.

Pamphylus Medicus. Ita enim videtur legendum T. 5, p. 411. ἱατρὸς Π. Παμφυλίας τὸ γένος ἐκ πόλεως Σιδικῆς, Κλεοφαντὴς ὃ τῷ ἀρεσιν. Nam infra legitur: ἐνιοὶ ὃ ἔαυτὸν ἐκ Παμφυλίας κεκομικέναι - - καὶ εἶναι τὰς Πιπρυφὰς αὐτῆς τῶν ἐκ πολέων - - καὶ τὸν διορθῶν Μνήμονα Σιδιτῶν. Itaque & pag. 431. lege ὃ Παμφυλίας Μνήμονος χαρακ- τήρσι.

Papias frater, cui liber de virtute Centaureæ dicatus est T. 13. Paris. pag. 1010.

Paridis ὀρχηστὴς psilothrum T. 2, p. 164.

Parmenides T. 5, p. 472. περὶ φύσεως T. 1, p. 56, T. 5, p. 1.

Pasicrates T. 12, Paris. p. 564, 565, 568. *Oribas. de machinam.*

Pasison T. 4, p. 210, 218. ejus trochiscus T. 2, p. 118, 135, 188, 202, T. 4, p. 98, 191. emplastrum. 169.

Dddd 3

Pater-

- Paternianus ad quem liber de simplicibus medicamentis T. 13, Paris. 984, a. 1003, b.
- Paulus Medicus T. 10, Paris. p. 521.
- Paulus Sergius urbi praefectus, Aristotelica studiosus Philosophia T. 14.
- Pausanias Medicus T. 4, p. 35.
- Pausanias *δοτὴ τῆς Σουλίας σοφιστῆς* T. 3, p. 282.
- Pelops Numesiani discipulus Anatomica scripsit T. 5, 21. Galeni praeceptor ibid. & T. 1, pag. 300. 302. T. 2, p. 148, seq. T. 3, p. 279, 280, T. 4, pag. 362, T. 5, p. 172, 305. *ἐν τῇ τῆς ἀνατομῆς* T. 1, p. 301. Pausanias Hippocratem scripsit T. 4, p. 370. *Εἰς συγγραμμάτων ἀνατομῆς ἱπποκρατέων διαγωγῶν* T. 1, p. 302.
- Pericles *συνετώπατος* ridetur à Comicis *ἐπὶ μεγέθει κεφαλῆς* T. 3, p. 301. adde Bocharti Hierozoic. p. 689.
- Perigenes T. 12, Paris. p. 478, 482.
- Peripatetici T. 1, p. 217, &c.
- Petronas (*Περωνάς*) Medicus T. 5, p. 40, 41, 42.
- Phalaris tyrannus T. 4, p. 51.
- Phaon antiquus Medicus T. 5, p. 43.
- Pherecydi Syrii morbus T. 9, Paris. p. 156. Pherecydi à quibusdam butum quod sub Hippocratis nomine fertur *διατητικόν* T. 5, p. 302.
- Rhidiz Jupiter Olympicus T. 1, pag. 402, seq. 535, T. 4, pag. 217, Paris. p. 349.
- Philetas antiquus Medicus T. 4, p. 306.
- Philippus T. 3, pag. 376, 377, 379, T. 4, pag. 146, 376, 377, 379. Empiricus T. 4, pag. 362. è junioribus T. 3, pag. 332. *πρὸς Φερωνά* T. 2, p. 68.
- Philistio T. 1, p. 103, T. 4, p. 34, 38, 52. Locrus, antiquus Medicus T. 4, p. 306, T. 5, p. 43, T. 6, Paris. p. 498. De succedaneis Medicamentis scripsit T. 13, Paris. p. 965. Ei vel Pherecydi vel Aristioni quidam *διατητικὸν ὑγιανόν* quod est inter Hippocratis opera T. 5, p. 302. Philistionis instrumentum T. 12, Paris. pag. 559. *Ὀφθαλμικήν* chinam.
- Philo (Methodicus) T. 4, pag. 42. Tarsensis p. 215. Philonis Medicamentum T. 3, p. 261, 389, T. 4, p. 161, T. 5, p. 522.

Philo

Philonidis Siculi liber XVIII. *ᾠδὴ τῆς ἰατρικῆς* T. 3, p. 49.

Philopatōris Stoici discipulum audivit Galenus T. 6, Parif. p. 53 i. seq.

Philosophi versus: *ἦν γὰρ καὶ τὰ μέγιστα τύχη πεπλοσμένα, εἰπὼν αὐτὸς ὁμῶς*
οὐκ οἶδε, δοκὸς δ' ὅππῃ πᾶσι τέτυκται T. 3, p. 31.

Philotimus T. 1, p. 104, 305, 324, 453, 460, T. 2, p. 13, T. 3, p. 225, 227, 369,
T. 4, pag. 261, 317, 347, 348, 353, 417, 424, T. 5, pag. 301, 340, T. 6,
Parif. p. 276, T. 10, Parif. p. 513. Dogmaticus T. 4, p. 3, 4, T. 5, p. 653.
παλαῖος T. 4, p. 309. Praxagoræ discipulus 311. condiscipulus He-
rophili. 38. Anatomica scripsit T. 5, p. 21. *ἐν τῇ πρώτῃ περὶ τροφῶν*
T. 4, pag. 311, 312. ubi & Athenis vixisse innuitur. *ἐν δευτέρῃ περὶ*
τροφῆς. 347. *ἐν τρίτῃ* 346. *περὶ τῶν κατ' ἡτρεῖον* T. 5, p. 661, 667.

Phocas (Φωκάς) *ἰωνιστῆς* T. 5, p. 41.

Pindarus de Centauris T. 1, p. 392. reprehensus quod fontes appellavit
Oceani folia T. 3, p. 38. ult. tenebras dixit *ψέφας* T. 5, p. 207. ult. *ἐν*
πλεῖστον (an *Παλαιόν*?) 615. dithyrambi in Bacchum T. 4, p. 36.

Pindarus alius Galeni æqualis cui inscripsit librum de qualitatibus in-
corporeis T. 4, p. 403.

Piso ad quem de Theriaca liber exstat T. 2, p. 469.

Pitholaus T. 3, p. 460, 461.

Plato T. 1, pag. 215, 103, 104, 107, 263, 268, seq. 271, 274, 275, 279, 282,
283, 284, 285, 289, 290, 291, 293, 294, 296, 299, 310, 317, 319, 320,
324, 328, 329, 342, 367, 394, 402, 407, 413, 414, 416, 430, 436, 452,
456, 458, 538, 551, T. 2, p. 44, 50, T. 3, p. 40, 315, 316, 320, 212, 215,
333, 368, 369, 371, 408, T. 4, p. 13, 35, 36, 37, 48, 52, 56, 57, 76, 106,
134, 138, 157, 189, 197, T. 5, pag. 2, 5, 8, 15, 220, 337, 340, 344, 488,
510, 645, 702, T. 5, Parif. pag. 3, 6, T. 6, Parif. pag. 257, 256, 520, 521,
T. 10, Parif. p. 571. Lachete T. 1, p. 311. De legibus, *ἐν τῇ νομοθεσίᾳ*
T. 6, Parif. pag. 243. Phædro T. 1, pag. 298, 331, 334. T. 5, p. 1. Phi-
lebo T. 1, pag. 334, 335, 337, T. 3, pag. 324, T. 4, p. 38, T. 5, pag. 331,
332, 333. ubi quærit: *ἐστὶ τις ἀν' ἀνθρώπων ἑλλήν ἰατρός, ἡ Γεα-
μαπικός, ἡ Ἐγῆτωρ, ἡ Φιλότοφος, ἡ ὅλως ὅστις ἐν ἀλλοῖς αὐτιποιοῦμεν*
λόγων, ὡς σὺ ἀνέγνω τὸν Πλάτωνος Φίλητον; Politico T. 1, pag. 334,
T. 3, p. 47, T. 4, p. 38, T. 5, p. 332. *ἐν πολιτείᾳ* sive de Rep. T. 1, p. 330,
262, 267, 293, 298, 311, 312, 340, 341, 334, T. 5, pag. 665. libro nono
de Rep. T. 1, p. 298. Sophista T. 1, p. 287, 288, 334, T. 3, p. 40, 47, T.
4, p. 38, T. 5, p. 332. Theæteto T. 1, p. 316, T. 4, p. 333. T. 5, p. 296

297. Timæo T. 1, p. 5, 217, 261, 265, 298, 307, 368, 315, 321, 322, 340, 372. T. 2, p. 15, 16, 41, 55, T. 3, p. 223, 324. T. 5, p. 339. T. 5, Paris. p. 4. T. 6, Paris. p. 556, T. 8, Paris. pag. 514. Timæum senex Plato scripsit. T. 1, p. 326. Physica Timæo non Socrati, Dialectica Parmenidi ac Zenoni in dialogis suis tribuere solet. T. 1, p. 338. Galenii Timæum Platonis commentarii T. 3, pag. 371, T. 5, Paris. p. 27, seq. 463, seq. Primus *Ἀφραγμα* dixit. T. 3, p. 300. *πὶ περὶ ψυχῆς* T. 1, pag. 21. de tribus partibus animæ sive triplici anima ex sententia Platonis T. 1, pag. 264, seq. Hippocratem laudat Plato T. 5, p. 16 eique suffragatur T. 4, pag. 36. Confer Galenum in libris *de dogmatibus Hippocratis & Platonis*. Hippocratis *ζηλώτης*. T. 1, pag. 369. *ἀρεφά* Platonis dogmata T. 5, p. 11. Attica exemplaria Platonis T. 5, Paris. pag. 277 *ὁ πρῶτος πάντων φιλοσόφων*. T. 1, p. 10. Quæ ad Platoniam Philosophiam spectantia Galenus scripsit. T. 4, pag. 368.

Plato Comicus *πρὶ κινήσεως* T. 5, p. . .

Plistarchus adversus quem scripsit Diocles. Supra in Diocles.

Plistonius T. 1, pag. 324, T. 2, p. 68. T. 3, p. 41, T. 4, p. 4, 38, 52, 75, T. 5, p. 340, 478, T. 6, Paris. p. 276. Anatomica scripsit T. 5, p. 21.

Plutarchi *ὁμηρικῇ μελέτῃ* T. 1, p. 266.

Pneumaticis dogmata Stoicorum placent T. 3, pag. 32. eorum *πνευματικὰ* Athenæus Attalensis, de quo supra.

Poëtæ versus, *πῶς ἔστιν ἡ μέλιτι καλὸν σῆμα οὖροι &c.* T. 1, p. 10. *οὖρος ἦν ὅμοιοι &c.* T. 3, pag. 53. *λύπας* vocant *μελεδόντας*. T. 3, pag. 588.

Polemo Rhetor Romam dixit *Προμὴν τῆς οἰκεμένης* T. 5, p. 585.

Polles *οἰωνιστής* T. 5, p. 41. ubi male *Ἀπόλλητος* pro *πὶ Πόλλητος*. *Πόλλης* ratur Polles iste Ægiensis augur Svidæ in *πόλλης & μελέων*, &c. Marino in vita Procli cap. 10.

Polybus T. 7, Paris. p. 355. genuinus Hippocratis sectator T. 5, p. 188, 198. an *ἰατρικῇ* cui quædam Hippocratis tribuuntur. T. 3, p. 188, 198. an *ἰατρικῇ* *πρὶ χυμῶν* T. 8, Paris. p. 508. de natura hominis T. 5, p. 10. T. 5, p. 2, 17, 27, 29. *περὶ διαίτης ὑγιαίνης*. T. 5, p. 17, 29, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100. *παθῶν* T. 5, p. 302. *περὶ φύτις ποιηδὶς* T. 9, Paris. p. 176.

Polycletus T. 1, pag. 535, 551. Ejus statua *Canon dicta*, quod *πρῶτος* nem membrorum accurate observasset T. 1, p. 67, 550, T. 4, p. 119. Liber hoc titulo de illa statua. T. 1, p. 288.

Polydus

Polyidus T. 4, p. 210, 218. **Ejusstrochiscus** T. 2, p. 118, 135, 189, 202, T. 4, p. 98, 191.

Posidonius T. 1, p. 277, 280, 281, 283, 284, 285, 289, 290, 293, 295, 296, 298, 309, T. 10, Paris. p. 500, 502, 503. *Αἰ. ἐν τῇ περὶ παθῶν πραγματείᾳ* T. 1, pag. 277, 292, 319. *πρώτον ὡς παθῶν σύγγραμμα* T. 1, p. 291. **Chrysippum** impugnavit. 320. *Πησιμονικῆς τῶν σωικῶν διὰ τὸ γεγενησθαι καὶ Γεωμετρίαν.* 319. **Geometria** innutritus & demonstrationibus affvetus se & Zenonem Citicium ad Platonicos cupit adungere. T. 1, p. 279. **Platonem** laudat. 284.

Praxagoras T. 1, p. 91, 103, 104, 460, T. 2, p. 13, 68, T. 3, p. 8, 42, 81, 82, 225, 227, 261, 276, 333, 341, 367, 369, 417, T. 4, p. 4, 6, 35, 50, 317, 348, 351, 258, 261, 297, 305, 324, T. 5, p. 340, 456. T. 5, Paris. p. 80, 82, 84, T. 8, Paris. p. 510, 513, T. 9, Paris. p. 142, 170. **Nicarchi Filius**. T. 3, p. 364. ab **Æsculapio** originem traxit. T. 4, p. 38. **Philotimi** præceptor T. 4, p. 311, 312, 347. & **Herophili** T. 3, p. 45, T. 4, p. 38. ab **Herophilo** discipulo reprehensus. T. 3, p. 364. **Chrysippo** antiquior. T. 5, Paris. p. 81. **Dogmaticus** T. 4, p. 3. **Anatomica** scripsit. T. 5, p. 21. *ἀ τῶν φυσικῶν* T. 5, p. 293. *ἐ τῶν συνεδρευόντων.* 301. *τῶν ὁπ. γενομένων βιβλίων.* 309. **Galen**i liber περὶ τῶν καὶ **Πεξαγόρα** τὸν **Νικάρχη** χυμῶν. T. 1, p. 107.

Premigenes Mytilenæus T. 4, p. 274. *Θεωρία Περιπατητικῆ ἐδενὸς δέυτη* ρ. id.

Proclus (Methodicus) T. 4, p. 42.

Prodicus T. 1, pag. 326, T. 5, p. 645, T. 10, Paris. p. 160. **Ejus** περὶ φύσεως T. 1, p. 56. *περὶ φύσεως ἀνθρώπου* T. 1, p. 106, T. 3, p. 332. **Prodic**i duo, **Leontius** & **Selybrianus** 488.

Protas Rhetor, **Galen**i civis. T. 4, p. 326.

Proverbium *πέτρην κοιλᾷνει ράνις ὕδατος ἐνδελεχέη* T. 3, p. 252. *ἄρχῃ τὸ ἡμῖσι πάντος* T. 4, p. 105. *μηδὲν ἄγαν.* 164. *μεταπεσόντος ἐσθλῆς* T. 3, p. 20. *γλυκὺς πλεμ* αἰπύρα. 52. **albi corvi**. T. 1, p. 97. *ὅτι περ ἀν* ὅτι γλῶτται ἐλθοι. T. 5, p. 341.

Ptolemæi Evergetæ liber T. 5, p. 411. i. e. ex ejus **Bibl. Alexandrina** petitus. **Regis** illius studium in libris colligendis. *ibid.* seq. & 413. **Vide** & **supra**, **Euripides**.

Ptolemæus (Medicus) T. 2, p. 181.

Pudentianus Epicureus. T. 4, p. 368.

Pylades ὀρχηστῆς. T. 3, p. 456.

Eeee

Pyrr-

- Pyrrhō T. 1, p. 289. Pyrrhonii ad antiquissimos auctores referuntur
hæresin. T. 5, p. 665.
- Pythagoras T. 4, p. 36. nihil scripsit T. 1, p. 292, T. 5, p. 11. ejus dogma
de affectibus rationi repugnantibus Plato expolivit. T. 1, pag. 288.
292. ὑγιεινὸν περὶ σκέλης. T. 4, p. 463.
- Τὸ πύθιον, γινώσκει πάντων. T. 6, Paris. p. 520.
- Quintus T. 2, p. 89, T. 4, p. 254, T. 5, p. 395, 396, 406, 495. Medicum
stris tempore Galeni, nihil scripsit. T. 5, pag. 11. & 21. Præceptor
Marini, Lyci, Satyri, Iphiciani &c. ανατομικῶτατος. T. 4, pag. 361.
- Hippocratem non recte intellexit p. 370. Libros Epidem. & Apho-
rismos male interpretatus. T. 5, pag. 345. βελτίων ὡς ἰατρός τοῦ κα-
ταύτων T. 3, p. 451. urbe pulsus, veluti qui homines occideret. ibid.
- Rheginus (Methodicus) T. 4, p. 42.
- Rufus Ephesius T. 10, Paris. p. 498, 500, 502, 503, &c. bene in Hippo-
cratem scripsit. T. 4, p. 379, T. 5, p. 450, 460, 465, 471, 473, 474, 475,
490, T. 8, Paris. pag. 535. φυλάσσειν μὴ αἰεὶ περιώμεναι τὰς νόσους
ἡρώδης T. 5, pag. 188. reprehendit Zeuxidem 189, 207. Pseudo-
secundus de diætâ T. 6, Paris. pag. 492. Oribas. de Melancholia
p. 469. de aquis T. 6, Paris. pag. 489. θεραπευτικὰ βιβλία T. 10, Paris.
libri IV, περὶ βοτανῶν carmine Hexametro. id. Versus quidam
runtur. 160.
- Sabinus Hippocratis ἐξηγητής. in Hippocratem bene scripsit T. 4, p. 379,
T. 5, p. 427, 29, 433, 434, 436, 451, 455, 465, 467, 475, 477, 478, 479,
487, 489, 490, 521, T. 6, Paris. pag. 297, T. 8, Paris. p. 534, 535,
licet & ipse non raro aberravit à Coisenis sententia. T. 5, pag. 188.
præceptor Metrodori id. Ejus in Aphorismos. T. 5, p. 514.
- Salomon Archiater ad quem περὶ ἐμπειρίων scripsit Galenus. T. 10, Paris.
p. 601. lege Solon ex p. 602.
- Satyrus Galeni ante Pelopem præceptor T. 5, p. 172, T. 8, Paris. p. 534.
Quinti discipulus T. 5, p. 406. ejus scripta Anatomica T. 5, p. 11.
Hippocratem scripsit, sed ejus sensa non est assecutus. T. 4, p. 379.
- Sceptici T. 2, p. 5, T. 4, p. 40. ἀρχαῖοι κομπυρῶνται T. 3, p. 43.
ὅτι περὶ σκευασίων βιβλία ἡρώδης. T. 2, p. 23.
- Secundus Gymnastes. T. 3, p. 288.
- Semius Stoicus. T. 5, p. 665.
- Serapio Empiricus. T. 4, p. 56, 57.
- Severus (Σεβηρῶς) Medicus. T. 2, p. 191, T. 10, Paris. p. 540.

Severus COS. *ἐαυταδακῶς πρὸ τῶν Ἀριστοτέλους Φιλοσοφίαν*. T. 3, p. 453.

Siculus quidam Medicus. T. 3, p. 306.

Simonides T. 5, p. 457.

Socrates T. 4, p. 36. nihil scripsit. T. 5, p. 11. Socratis nomen pro quolibet homine T. 3, p. 410, T. 4, p. 56.

Solon legislator. T. 4, p. 51, 36.

Claudianus Solon ad quem *πρὸς εὐπορίων* scripsit Galenus. T. 4, p. 438
Vide supra, Salomon.

Sophocles *ἐν κολχοῖς* T. 5, p. 454. *ἐν Σαλαμῖνι Σατύροις*. id. & 455.

Soranus T. 2, p. 158. Methodicus T. 4, p. 43. ejus discipulus Aetius sub Trajano Imp. 178. *πτάρῳ πρὸς Φαρμακείας & μονοβίβλῳ Φαρμακευτικῷ* T. 2, p. 170. Sorani de fasciis liber Græce & lat. exstat T. 12. Paris. p. 505.

Sottratus T. 12. Paris. p. 493, 496.

Stesianus quem curavit Galenus T. 3, p. 205, T. 8, Paris. p. 576.

Speusippus T. 4, p. 35.

Stesichorus T. 1, p. 267, 268, 269. ejus palinodia T. 4, p. 8.

Stoici T. 5, p. 497. ubi male excusum *στοικητῶν*: novatores in nominibus. T. 3, p. 32, T. 4, p. 473, de solis nominibus (ventorum) disputant. T. 8, Paris. p. 567. vestigiis Philosophiæ Peripateticæ insistant. T. 1, pag. 100. Pnevmaticis Stoicorum dogmata probantur. T. 3, p. 32. Stoici inter se discordes. T. 4, p. 367. Galenus contra Stoicos scripsit. T. 3, p. 344. adde librum ejus, quod qualitates non sint corpora & supra in *Chrysippus*.

Strato Physicus. T. 3, p. 369.

Strabo T. 4, p. 1. *Ἀπὸ παντὸς ἑρασιεράτῳ συγγένομενος χάψας δ' ἥτις ἐκείας αὐτῷ καὶ Ἀπὸ ἑτο λεγόμενος δεδουλευκέναι τῷ ἀνδρὶ*. Semper apud Erasistratum versatus est, & libros suos in adibus ejus scripsit, unde dictus est Erasistrati fuisse servus. Ita reddenda hæc verba, quibus alienum sensum affectum videbis T. 10, Paris. p. 409.

Syri T. 2, p. 101.

Σύριων καὶ τὰ λ T. 1, p. 436.

Telephus Grammaticus T. 4, p. 269, 176.

Teuthras Galeni civis & *συμφοιτητής* T. 4, pag. 8. cui librum de pulsibus inscripsit T. 3, p. 1. & Glossas in Hippocratem T. 5, p. 705.

Thales T. 1, p. 50, 55, T. 5, p. 4. locus ex ejus libro secundo de principiis. T. 8, Paris. p. 513.

Theagenes Cynicus T. 4, p. 178.

Eccc a

The

Thebæi emplastrum. T. 2, p. 170.

Themison T. 4, pag. 40, 42, 46, 77, T. 3, pag. 326, T. 5, p. 338, T. 10. Paris p. 500 *Act.*

Themistium megistrum suum vocat auctor libelli de centaprea virtute T. 13 Paris. p. 1010.

Theo Gymnastes τριτω γυμναστικῶν T. 4, p. 234. πρώτω p. 235. seq. Athleta prius fuit, deinde καταλύσας τὴν ἀσκησιν ἐπὶ τῶν γυμναστικῶν αὐτοῦ κίον περὶ αὐτοῦ. 237. Alexandrinus. 247. quatuor libros scripsit τῶν καὶ μέγιστων γυμναστικῶν. 251. ἐν τῷ 15' γυμναστικῶν. id.

Theocritus T. 2, p. 149, T. 5, p. 618.

Theodas Empiricus T. 4, p. 57.

Theophilus Medicus T. 3, p. 215.

Theophilijunioris liber de urinis legitur T. 8, Paris. p. 359.

Theophrastus T. 1, p. 56, 61. 63, 100, 103, 288, 296, 324, T. 2, p. 14, 15, 44, 46, 47, 48, 50, 53, T. 4, p. 3, 35, 37, 38, 52, 53, 56, 57, 319, T. 5, p. 331, 332. ult. 339, 340, 705, 712, T. 5, Paris. pag. 4, T. 6, Paris. pag. 7, T. 7, Paris. p. 355. περὶ ἀποδείξεως T. 1, p. 253. περὶ θερμότητος T. 5, p. 228. περὶ κόπων T. 4, p. 248. περὶ ὀστέων T. 2, p. 14. περὶ βλεμμάτων T. 2, p. 19. περὶ φυτῶν T. 4, p. 312. T. 5, p. 479, 700, 707. ubi liber octavus laudatus. ἡ περὶ φυτῶν ἱστορία T. 4, pag. 17, 18. τῆς τῶν φυσικῶν δοξῶν ὑπερβολῆς T. 5, p. 4. περὶ χυλῶν. T. 2, p. 15. T. 5, pag. 333. In Theophrastum de affirmatione & negatione scriptum Galenus T. 4, p. 367, 368. Medici multi errant scriptis Theophrastis & Theophrasti ἀμετρώδως lectis. T. 2, p. 30.

Theffalus Hippocratis F. qui ex Patris δ. φέρεται & δέλταις quædam colligit. T. 3, p. 187. ei quædam Hippocratis nomine edita tribuuntur. id. 188, 198. filiorum Hippocratis εὐδοκίμωνται T. 5, p. 407. Ejus an Hippocratis est liber II. IV. & VI. Εἰδησιῶν. T. 3, pag. 438. liber II. IV. V. VI. & VII. T. 3, p. 181. Liber II. T. 9, Paris. pag. 438. liber VI. T. 5, p. 472, 496, 444, 483, 442, 508, 510. Credimus quod libri περὶ χυμῶν T. 8, Paris. p. 508. libri κατ' ἡγεσίον T. 5, p. 407. περὶ ῥητικῆς. T. 5, p. 187.

Theffalus Methodicus T. 4, p. 94, 254, T. 5, p. 47, 337, 338, 340, seq. mensibus artem Medicam docere se professus T. 4, pag. 51. Hippocratis contemptor novam suam sectam prædicans, reprehendit ibid. seq. & 42. seq. 45, 46, 54 60. seq. 65, 95, seq. 391, 394. Theffalus placet Æsculapius T. 4, p. 67. ἀναγομῶνται T. 2, p. 32, 60, 61. τῶν ἰωσεν ἑαυτὸν ἐν ληρώδεσι βιβλίαις T. 5, pag. 341. ἐν τῷ κανόνι T. 2, p. 14.

T.4, p.77. Ejus τὸ περὶ τῶν κοινότερον T.4, p.35. ἐν τῷ περὶ χειρουργίας
T.4, p.74. reprehenditur in seq. συγκερικὰ ad Neronem. T.4, p.35.
Contra Hippocratis Aphorismos scripsit. T.5, p.337.

Θεοσάλευσι δνοι stupidissimi T.3, p.406, T.4, p.37, 90, 179, T.5, p.341. ἀμέ-
θοδοι T.4, p.179, 181, T.5, p.92.

Τῶν ἀπὸ Θεοσαλῆ πρὸς ἰατρῶν T.5, p.187.

Thrasylbulus ad quem de optima secta scripsit Galenus. T.1, pag.16. & de
Gymnastica T.4, p.287.

Thucydides T.1, p.261, 296, 399, 475, T.2, p.120, T.3, p.180, 181. ubi ait
eum pestilentiam Atticam descripsisse ὡς ἰδιώτῃν ἰδιώτῃς. 237, 323,
T.4, p.148, T.5, p.228, 455, 508, 603, 652, 694, T.5, Paris. p.3, T.8, Paris.
p.3, T.8, Paris. p.522. T.9. Paris. p.2, 124.

Timonis versus: τὸ Φαινόμενον πάντῃ δένει ἄπερ ἂν ἔλθῃ T.3, p.54.

Tragici T.1, p.268. Versus è Tragico: μὲν ὦ παλαίπρω' αἰτρεῖμα &c. T.4,
p.36. εἰ πᾶσι καλὸν ἔφυσον ὅφ' ἄμα &c. T.3, p.31.

Tyrtæus 1. p.261, 268, 269.

Versus incerti T.1, p.265. Κύπρις γὰρ εἶδε νεογεμμένη χαλὰ T.1, p.282.

Victor præfectus urbis Romæ T.5, p.86.

Xanthippe Socratis T.4, p.531.

Xenocrates Aphrodisiensis T.2, p.68. proavorum Galeni tempore clarus
de medicamentis ex animalibus scripsit, & in hisquædam illicita,
alia fœda vel periculosa aut inaccessa tradidit. 130. seq. allegatur
T.5, p.711. & T.2, p.132, ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ζώων ὠφε-
λείας. id.

Xenophanes T.5, p.4.

Xenophon T.1, pag.475. Si quisquam alius, Attice scripsit, interdum ta-
men utitur quoque γλῶσση μαπκοῖς & τροπικοῖς T.5, p.597. ἐν τῷ αὐ-
τῷ κύριον ἀναβάσεως T.5, p.714. b. Ejus Oeconomicus est liber ultimus
ἀπομνημονευμάτων Socratis. 578. Socrates apud Xenophontem T.1.
p.338, 370.

Xenophon alter Medicus T.3, p.440.

Zeno T.1, p.87, 254, 257, 258, 259, 260, 261. 264, 269, 271, 272, 276, 277,
282, 285, 286, 292, T.4, p.35, 36, 52, T.5, p.339, 340. Citieus. T.8, Paris.
pag.51. novator in vocabulis T.3, pag.32. jubens ita vivere, tan-
quam pædagogis rationem redditurus. T.6, Paris. pag.523. eum
Platonicis adjungere conatur Posidonius T.1, p.279.

Zeno Medicus Herophilus *T. 2, p. 13, T. 3, p. 47, T. 5, p. 711, b. ἔχ' ὁ πυλὼν ἀνὴρ*. *Ejus expositio characterum in tertium Epidem. *T. 5, pag. 410. seq. . 13.*

Zenodotus ἐν πάσι ἐθνικαῖς λέξεσι. *T. 5, p. 714, b. 715. a.*

Zeuxis *T. 5, p. 711, b. T. 6, Paris. p. 120. antiquissimus Empiricus, in omnia Hippocratis scripsit commentarios T. 5, p. 189, 662, T. 8, Paris. p. 508, 535. in Aphorismos T. 5, pag. 328. in Epidem. T. 5, p. 411, 436, 442, 446, 447, 471, 495, 498, 525. Tarentinus. 442. Glaucia posterior T. 8, Paris. p. 556. & Bacchio T. 5, p. 495. reprehenditur à Rufo Ephesio T. 5, p. 189, 203.*

Zoilus ἐνδοξ' Ὁμήρου μασιζεν εἰκόνα. *T. 4, p. 37. Φιλοδοῖροις ζηλωτός. id.*

CAPUT XVIII. DE SEXTO EMPIRICO.

Ætas Sexti Empirici. 1. Ejus Pyrrhonice Hypotyposes. 2. Libri contra Mathematicos. 3. Scripta deperdita. 4. Catalogus scriptorum ab eo allegatum. 5.

1. SEXTUS MEDICUS a) *Empiricus* à Sexto Chæ-

a Lib. 1. contra Mathematic. c. 12. de Æsculapio Medicorum principe : τὸν ἀρχηγὸν ἡμῶν τῆς ἐπισήμης Ἀσκληπιὸν κεκεραυνῶσθαι λέγουσιν. *Empiricus* dicitur in Codd. MSS. operum Sexti, & in MS Svidæ codice teste Salmasio ad M. Antoninum Capitolini & à Laërtio in Timone, & à scriptore libri qui inter Galeni libros legitur inscribiturque introductio seu Medicus c. 4. Equidem Methodicam sectam sceptico magis quam Empiricam congruere contendit Sextus lib. 1. Pyrrhon. hypotyp. ult. unde Marfilius Cagnatus lib. 3. Variar. Obs. c. 6. audacter affirmavit Sextum fuisse Methodicæ sectæ addictum, quod probatur etiam Viro Clariss. Danielli Clerico parte 2 Hist. Medicinæ p. 88. Sed passim testatur ipse Sextus Scepticos in vita non fuisse Scepticos, adeoque nec in praxi Medica, nihil enim aduros esse, si scepticam rationem sequi vellent. & συνίσχιν ὅτι κατὰ μὲν τὸν φιλόσοφον λόγον & βίωσις ὁ σκεπτικὸς ἀνενέργητος γὰρ ἐστὶν ὅσον ἐπὶ τῷ lib. 1. c. 7. & 10 & 11 & 33. pag 46. e. Idem Cagnatus conjicit Sextum scripsisse Alexandriæ, quia lib. 9, p. 382. ubi de loco agit, exempli instar assert, esse aliquem Alexandriæ & in Gymnasio & in schola, Quam conjecturam confirmare videtur etiam ipsa dictio, nam lib. 1,

Charoneo b) Stoico, Plutarchi nepote diversus, acutissimus defensor sectæ, Scepticæ sive Pyrrhoniæ sub Imperatore

Com-

lib. I. contra Mathematic. c. II. ait quod apud suos dicatur ὑποποδίων, hoc Athenienses & Coos vocare χελωνίδα. Ubi autem sunt vocabulo ὑποποδίων Alexandrini ut patet vel ex græca versione Psalmi CX. r. Nihilominus Alexandria se non scripisse Sextus clare testatur lib. 7. Hypotypof. c. 24. p. 155. c. αἰλικρον ἐν Ἀλεξανδρείῳ τῷ ἡρῶ (an ὅρῳ) ὅτι καὶ ἐν τῇ σιλφῶν, ὁ παρ' ἡμῶν ἐκ ἀν ποιήσῃ τις. Adde lib. 1. adversus Mathematic. pag. 42. d. Itaq; Ionsius lib. 3. de scriptoribus Hist. Philosoph. p. 174. recte scripsit non videri verisimile quod Alexandria Sextus scripserit. Neque Athenis vel Lacedæmone vel Romæ, non magis quam inter Persas, Egyptios, Syros, Coos, Gæulos ac Libyos sive Afros, Cilices, Thracas, Germanos, Scythas, Sarmatasque fuit cum libros suos componeret, horum enim omnium mores à suis distinguit. — Quamobrem nec admitti potest quod apud Svidam legas Σέξτος Λίβυς Φιλόσοφος, σκεπτικός (in Gesneri Bibl. male legitur *Ethica*) ἐν βιβλίῳ. i. πύρρωνια.

- b) Svidas inter scripta Sexti Charonei refert etiam σκεπτικά βιβλία δέκα, quæ mon tribuit itidem Sexto. Philosopho Libyco. Et Sextum Charoneum cum nostro eundem faciunt Casaubonus ad Laërt. Gassendus in Epistola ad Franciscum Valesium p. 136. seq. Gentianus Hervetus Sexti interpres: G. I. Vossius lib. de Philosophia p. 99. alique. Sed rectius sentiunt & melioribus argumentis nituntur idem Casaubonus & Salmasius ad Capitolini Antoninum, Johannes Rualdus in Plutarchi vita c. 5. Marcellus Cagnatus in variis Obf. Andreas Dacierius ad M. Antoninum, Ionsius lib. 3. c. 12. Menagius ad Laërt. p. 444. & alii, quibus diversus à Sceptico & antiquior, sed itaque Stoicus videtur Sextus Plutarchi nepos sive ἀδελφίδης ὁ ἐκ Βοιωτίας quem audivit M. Antoninus Imperator teste Capitolino, Eutropio & Svida in Μάρκῳ celebratque ipse Antoninus lib. 1. §. 9. præclara ab illo vitæ præcepta edoctum se testatus: memorat præter eundem Svidam in Σέξτῳ Apulejus in limine Metamorphos. Philostratus in Herode Attico p. 556. & Dio Chrysostomus. De eodem intelligendum illud Himerii laudat. funebri in filium Rufinum: Σηνῶ νῦν ὄν δεινότερον ἤλπισα Μινυκίαν φθέρῃσθαι, σερμνότερον δὲ Νικαγόρῃ, Πλυτάρχῃ δὲ ἐγγλωττότερον, Μισωνίῃ δὲ φιλοσοφώτερον, Σέξτῳ καρτερικώτερον. Alius ab utroq; Sexto Charonenfi ac Pyrrhonic fuit Sextus Pythagoreus cuius sententia à Rufino latine versæ exstant. Alius Sextus Alius Ictus, auctor juris Eliani. De tribus hisce dixi in Bibl. latina. Alius præterea Sextus quem à se curatum refert Galenus libro ad Epigenem. Alius deniq; Sextus Julius Africanus cæstorum, de quibus lib. III. c. 24. Sexti nostri Pyrrhoni præter Laërtium, Svidam & auctorem introductionis inter Galeni opera meminit Gregor. Nazianzenus Orat. 21. in Athanas. αἴφ' ὅδε Σέξτος ἢ Πύρρωνες ἢ ἡ αὐτίστ' ὅτ' ὕλασσε ὥσπερ τι νόημα δεινὸν ἢ κακίον τις ἐκκλητίας ἡμῶν εἰσφύραρ' &c. & in carmine de Episcopis p. 30. edit. Jac. Tollii: Μὴ μοι τὰ Σέξτε μὴ ἢ Πύρρων' πλεκε. Agathias lib. 2. hist. ubi de Uranio quodam Syro, pseudoph. philosopho p. 64. ἠδύλετο μὲν γὰρ τὴν ἐφεκτικὴν καλῶμεν ζῆλῶν ἐμπειρίαν (à Philosophica hac potius ἐμπειρία, quam à Medica hæresi Empiricus dictus videatur etiam Sextus, nisi pro ἐμπειρία legendum ἀπορία) κατὰ τὴν Πύρρων' καὶ Σέξτον τὰς ἀποκρίσεις ποιεῖσθαι, καὶ τέλ' ἔχεν τὴν αὐτὰ ραζὶαν τῷ μηδὲν ὅτιν αἰεδομὴ ληπλὴν καθεστάναι.

Commodo c) ut videtur, vel paulo post clarus fuit, qui exstant

II. ΠΥΡΡΩΝΕΙΩΝ ὑΠΟΤΥΠΩΣΕΩΝ ἢ ΣΚΕΥΤΙΚΩΝ. *Pyrrhoniani Compendii sive Commentarii libri tres.* Auctor ipse hoc opus Aenesidemi exemplo inscripsεν πάσαις, hoc est compendiosam scriptionem, atque ita passim libro 1. c. ult. ἐν ταῖτοις ἀπαρτιζομένη τόντε καθόλου τῆς σκέψεως λόγον τον τῶν ὑποτυπώσεων σύνταγμα. Et eodem capite: καὶ ἵνα καὶ λέγων ἐκβαίνω τὸν ὑποτυπωτικὸν τρόπον τῆς συγγραφῆς. Praeterea alia complura, in quibus συντημῶς & ὑποτυπωτικῶς & αἰς ἐν ταῖς capita Sectæ Pyrrhoniæ scribere se ait. Svidas simpliciter ἀπὸ ῥώμεια, atque ita etiam ipse Sextus lib. 1. contra Mathematicos περὶ ὧν ἐν ταῖς Πυρρῶνεσι διεξήλθομεν ubi male interpret: ἐν Πυρρῶνεσι. lib. 6. p. 136. περὶ ὧν ἔφη ἐν ταῖς Πυρρῶνεσι ὑπομνήματα διεξήλθομεν. ubi idem interpret recte: in *Pyrrhoniis commentariis*. verat autem Sextus paulo ante p. 135. σκεπτικὰ ὑπομνήματα, hoc opus utroque titulo innuens, quod & ἐμπειρικὰ ὑπομνήματα pellat. Vide lib. 1. cap. 3. & 4. & lib. 2. pag. 82. adversus Mathematicos. Neque dubito idem opus à Sexto denotari lib. 7. p. 143. ἐν τῷ ῥόν ἐν τοῖς περὶ τῆς σκεπτικῆς ἀγωγῆς ἐξεδήμεθα. Atque ex iisdem parere arbitror libros hypotyposeon scriptos esse ante alterum

- e) Ætas Sexti ita colligitur à Joanne Jonsio. Laërtius in successores Pyrrhoni Philosophorum lib. 9. sect. ult. Antiochum Laodiceum affirmat auctoritate docto Nicomediensi Medico Empirico, & Theoda Laodicensi, Menodoti docto Ariei Tarsensis filio Philadelphensi, Herodotum à Sexto, à Suidas. Herodotus δὲ διήκυσσε Σέξτῳ ὁ Ἐμπειρικὸς, & καὶ τὰ δέκα τῶν αἰώνων ἀπὸ τῆς αἰτίας, Σέξτῳ δὲ διήκυσσε Σατυρνίνῳ ὁ Κυθηνῶς. *Εμπειρικὸς* τὸς. Jam Menodotus & Theodas celebrati erant tempore M. Antonii. Iulium suum περὶ ὑποτυπώσεως Ἐμπειρικῆς anno ætatis 37. scripsit Galenus, que in hoc sæpius meminit, nullis memoratis junioribus, licet Sextus egregii assertoris etiam mentio in libro qui Galeni nomine fertur ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἢ ἱατρὸς c. 4. τῆς δὲ Ἐμπειρικῆς προέφησεν Φιλίνῳ καὶ τὴν ἀπολεμνόμενῳ ἀπὸ τῆς λογικῆς αἰρέσεως, τὰς ἀφορμὰς ἡμῶν Φίλῳ & καὶ ἀκυσῆς ἐγένετο. Θέλοντες δὲ ἀπαρχαῖεν ἑαυτοὺς τὴν πρεσβυτέρα τῆς λογικῆς, Ἀκρωὰ τὸν Ἀκραγατίνον Φασὶν. Μετὰ Φιλίνον ἐγένετο Σεραπίων ἀλεξάνδρεϋς, ὅτι Ἀποδώντιος υἱὸς Ἀντιοχείς, μετ' ὧς Μηνόδοτῳ καὶ Σέξτῳ, δι' ἧς αὐτὴν αὐτήν.

versus Mathematicos, ut in Antvverpiensi editione tam male sint his postpositi, quam in Genevensi recte & ex MSti quoq; fide præmissi. Seorsim primus latine ex versione sua edidit & notas in loca quædam addidit *Henricus Stephanus* Huldrici Fuggeri tum typographus A. 1562. 8 Græce ex Bibl. Regis Galliarum hoc opus una cum libris adversus Mathematicos vulgare & commentariis illustrare pollicitus est *Philippus Jacobus Maussæus* p. 1234. & 1236. ad Aristotelem de animalibus, editum Tolosæ A. 1619. fol. Fugit autem ni fallor ratio virum doctum, cum existimavit Sexto elaboratos alios præterea majores commentarios, quorum velut umbra aut compendium essent libri tres Hypotyposeon. Ita enim scribit: Sextus *ὑποτυπώσεις Πυρρωνείων* libros inscripsit, quia in eis ruditer tantum & compendiose informat lectorum animos, ut postea, plenius erudiantur. Sunt enim illi tres quasi umbra & figura reconditoris institutionis, quam pollicetur in libris Scepticis. Et *ὑποτυπωτικῶς*, idem apud eundem quod *συντόμως*, breviter, Græci dicunt *ὡς ἐν πίπῳ*, & *τίπῳ λέγειν, λαμβάνειν, εἰπεῖν, διδάσκειν*, informare breviter apud, Varronem. Verum de his diligentius in commentariis nostris ad illum auctorem.

III. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΥΣ ΑΝΤΙΠΡΗΤΙΚΟὶ ΛΟΓΟΙ δέκα. *Adversus Mathematicos* sive dogmaticos per omne genus disciplinarum libri decem. Hujus sane operis librum septimum innuit Sextus cum lib. 1. Pyrrhonianar. Hypotyp. c. 11. ait *ὅτι ἐν αἰπρήρικῳ λέξομεν λόγῳ*. Et in libris ipsis adversus Mathematicos passim *αἰπρήσεις* appellat, ut lib. 5. pag. 116. c. lib. 6. pag. 127. c. &c. Per Mathematicos autem intelligit non Astrologos, quos ipso libro quarto specialiore sensu Mathematicos vocat, nec quos vulgo ita appellamus Arithmeticos, Geometras aliosque qui in quantitatis consideratione versantur, sed universos illos qui certi aliquid * sciri posse vel scire se profitebantur in quocunque genere disciplinarum d) tum in *παραδείγμασι* tum in Philosophiam ipsam

* Confer Scheferum c. 10. de Natura & Constitut. Philosophiæ Italicæ p. 81. ubi de genere Pythagoreorum qui vocabantur *μαθηματικοί*.

d) Post quatuor artes populares (Grammaticam, Gymnasticam, Musices practicæ elementa & pictoriam de quibus exstat liber G. I. Vossii) passim celebratæ sunt veteribus *liberales* quæ vocantur *disciplina*, Grammatica & Rhetorica, quadrifariæque *Μαθηματικοί*, Arithmetica, Geometria, Musica (Theoretica) & Astronomia. Denique Philosophicæ disciplinæ tres: Logica, Physica & Ethica. Ex his Logica à Marciano Capella, Augustino, Cassiodoro, Ildoro Hisp, aliisque accensetur artibus libe-

ipsam, præcipue autem adversarios sibi elegit è dogmaticis Stoicos, quos diserte passim nominat, etiam in Pyrrhoniis lib. 1. p. 14. κατὰ τὰς πάλαιας ἡμῖν αἰτιδοξήντας νῦν δογματικὰς τὰς ἀπὸ τῆς σοφίας. Post proœmium quo adversus universam disciplinam generatim disputatur,

Liber I. est adversus Grammaticos Criticosque, cujus nonnulla impugnat Claudius Dausquejusz præfat. ad partem posteriorem suæ Orthographiæ. Integrum publicis prælectionibus confotavit Caspar Barleus, ut docet G. I. Vossius lib. 1. Aristarchi c. 3.

Liber II. adversus Rhetoras.

Liber III. adversus Geometras, quem refellendum sibi sumsit Gottfridus Langius libro de veritatibus Geometricis primo. Hafniæ 1656.

Liber IV. adversus Arithmeticos.

Liber V. adversus Astrologos.

Liber VI. adversus Musicos.

Liber VII. & VIII. adversus Logicos.

Liber IX. adversus Physicos, qui vulgo in duos libros male diffrahuntur, ut recte notatum Jacobo Thomasio τῷ μακαρίῳ p. 3. proprium est. Vicissim duo libri Logicis oppositi pro uno libro mutantur contra mentem auctoris, qui alterum adversus Logicos librum pag. 221. incipiens, ait se de criterio veritatis hæcenus esse ἀλλὰ ἔτι παρανοιοῦνται ἡμῖν πομπήματα. Atque ita Sexto contra numerus librorum denarius, Svidæ etiam agnitus.

Liber X. adversus Ethicos, cujus caput secundum inscribitur τὸ καὶ κακὸν καὶ ἀδιάφορον. Hoc ipsum, credo, neque aliud opusculum fuisse quod sub titulo περὶ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ in Bibliotheca Bremensi exstitisse manu exaratum testatur Ampliss. Vir Gerhard Van-Mastricht Epistola ad Burchardum Gothelf Strazmann.

Primus librorum X. adversus Mathematicos latine vertit ediditque Gentianus Hervetus Antvverp. e) apud Plantinum 1569. fol. subiecta H. Stephani versione Hypotyposeon Pyrrhonianarum. Eandem vertit Sextus Hervetus non usque quaque feliciter, nec integre, sed

liberalibus & cum Grammatica & Rhetorica conjungitur. Sed à philosophis & antiquioribus tantum non omnibus refertur ad Philosophiam. Quod etiam etiam puto à Varrone, cujus novem disciplinarum libros laudat librorum Empiricorum lib. 2. Originum c. 23.

e) Non Parisiis, ut est in Catalogo Bibl. Thuanæ.

ubique usus est, ita ut hinc inde lacunæ appareant. Recusa latina Ant-
 verpiensis editio f) Paris. 1601. fol. Denique utrumque Sexti opus
 Pyrrhoniæ hypotyposes cum H. Stephani & libri adversus Mathie-
 maticos cum Herveti versione Græce lucem adspexere Genève apud
 Petrum & Jacobum Chouet A. 1621. fol. additis variis lectionibus ex
 MS. codice & Henrici Stephani in hypotyposes notis. Opera pretium
 esset novam ingeniosi hujus & eruditi quamquam ubi omnia impugna-
 re vult frigidi interdum Sophistæ Scæptici adornari editionem, & colla-
 tis codicibus MSS. qui in Italia, Gallia, Anglia, aque tum in Germania
 quoque nostra Augustæ Vindel. & Uratislaviæ exstant emendari, versio-
 neque accurata & necessariis notis instrui atque illustrari, quam in rem
 non pauca jam congesti, lubenter concedenda ei qui in publicos usus
 hunc in se laborem suscipere voluerit. In Sextum ut Observationes
 scriberet, Menagium olim impensius hortatus est Buningenius, Reip. Ba-
 ravæ ad Regem Christianissimum legatus, teste ipso Menagio in notis ad
 Laërtium p. 444. qui subjungit, doctis viris morem se gerere equidem
 velle, an possit dubitare. Sexti libros elegantissimos & longe acutissi-
 mos vocat Caspar Barhius lib. 60. adversar. p. 3005. nec sine admiratione
 ingenii legendos, omnes Philosophorum decisiones in dubium vocan-
 tes. Quos tamen, inquit, si quis occupare animum velit, nullo negotio inducitur
 contra rationibus & ipsos firmi nihil habere demonstrari possit. Idem lib. 58. c. 5.
 Sexti elusiones aliis insuper introducitis vicissim eludi possunt, ut nos aliquando super
 illis libellis cogitantes experti sumus nostra meditationis exemplo.

IV. Scripsit & alia Scepticus iste Philosophus, quæ intercide-
 runt. Ex his videntur esse *ὑπομνήματα περὶ ψυχῆς* quæ memorat lib. 6.
 adversus Musicos pag. 136. Nisi respexit ibi ad locum *ὑπομνημάτων* suo-
 rum Scepticorum sive Pyrrhoniarum hypotyposeon, ubi de anima
 agit lib. 2. c. 5. Præterea laudat *ἱατρικὰ* sua *ὑπομνήματα* lib. 7. p. 175.

V. INDEX SCRIPTORUM

à Sexto allegatorum,

Longe quam in Genevensi editione plenior & emendatior.

Litera M. libros adversus Mathematicos denotat.

Æ Nesidemus; 138. c. 201. c. d. d. M. 417. a. M. 419. d. M. pas-
 M. 222. b. M. 227. c. M. 262. sim 436. b. Confer infra Onesio-
 c. M. 345. b. M. 363. d. M. 386. demus.

Ffff 2

Ænesi-

f) Hæc editio in eodem catalogo perperam traditur esse Græcolatina.

Ænesidemus in quarto libro Πυρρώνειων λόγων 258. c. M.

Æschines 71. c. M.

Alcæus 59. c. M.

Alexander Ætoliæ de rebus cœlestibus scripsit. 257. b. M.

Alexinus 328. b. M.

Anacharsis Scythæ 146. c. M. 147.

Anacreon 59. c. M. (d. M.)

Anaxagoras 8. b. 164. c. M. Clazomenius 115. c. 309. c. M. 367. d. M. 433. d. M. Φυσικώτατος 153. c. M.

Anaxarchus 153. a. M. (c. M.)

Anaxarchus Eudæmonicus 146.

Anaximander 115. a. 139. a. M. 367. b. M. 432. d. M. (367. b. M.)

Anaximenes 115. a. b. 139. a. M.

Antiochus 48. c. 168. b. M.

Antiochus Academicus 45. b. 48. c. in καλονικῶν secundo 175. c. M.

Antipater 86. a.

Aratus 61. b. M. 125. b. M. 257. b. M.

Arcefilas 48. a. (61. b. M.)

Arcefilaus 48. c. & seq. 166. b. M. 167. c. d. M.

Archædemus 45. b. M.

Antisthenes 45. r. b.

Archelaus Atheniensis 140. c. M. 367. b. M.

Archilochus 154. c. 59. c. M. 162. a. M. 328. d. M. 436. c. M.

Archimedis mathematica 60. c. M.

Aristarch⁹ mathematic⁹ 410. c. M.

Aristarchus 10. a. 328. d. M.

Aristarchi Grammatica 10. a. M.

Aristippus. 152. c.

Aristo, 48. c. Chius 140. b. M. 449. c. M.

Aristo Critolai discipulus 75. c. M.

Aristophanes Comicus 45. d. M.

Aristophanis Grammatica 10. a. M.

Aristoteles 452. a. 1. b. 17. c. 75.

M. 93. c. M. 63. c. M. 135.

155. b. 139. a. b. M. 172. c.

309. d. 311. seq. 386. a. b.

410. d. M. 419. a. M.

b. M. & passim. Peripateticus

115. c.

Aristotelis in 1. lib. artis Rhetoricæ 66. a. M.

Asclepiades 10. c. M. 15. c. M.

M. 208. a. M. 222. b. M.

M. Bithynus 115. c. 367. a.

Asclepiades in suo opere de Grammatica 49. d. M.

Asclepiades medicus. 175.

Asclepiades in primo τὰ φυσικὰ

δόξαις 153. d. M.

Asclepiadarum schola 156. d. M.

Athenæus 75. c. M.

Basilides Stoicus 267. a. M.

Bias 123. c. 387. c. M.

Brison 140. c. M.

ὁ Βυζαντινός Πήτωρ. 71. c. M.

Φοινικικά σημάτα Καδμῶς. 123. c. M.

Callimachus 10. d. M. 62. c. M.

Carneades 1. b. 45. b. 167. a. M.

b. c. M. 212. c. M. 172. b. M.

c. M. 339. d. M. 340. d. M.

sim.

Chaldæi Astrologi. 110. seq. M.

Chares in primo de Grammatica

16. b. M.

Charmidas 45. b. Academicus

Chrysippus 152. a. 155. a. M. 156.

206. M. 301. c. d. 209. a. M.

d. 443. c. M. & passim.

- Chrysippus** in Politia 153, b. 161, b. 470, b. M. in libro de iusticia 470, c. M. in opere de Decoro 161, c. d. 470. c. M.
Chrysippi contemplationes dialecticae 60. M.
Chrysippus Cnidius. 51. c. M.
Cleanthes 152, a. 180, b. M. 206, b. M. 218, c. M. 324, d. 451, b. M. & passim.
Clitomachus 1, b. 45, b. 339, c. M. Academicus 68. a. M.
Corax Rhetor 80, seq. M.
Crantor 447, e. M.
Crates 49, b. M. Mallotes 10, a.
Cratetis Mallotæ Grammatica 10.
Creophylus 10, d. M. (a. M.
Critolaus Peripateticus 67, a. M. 68, a. M.
Critias Atheniensis 155, c. 318, a. M.
Cronus 437, d. M. vide Diodorus.
Cyrenaici 43, d. 173, b. M. 175, b. M. 140, d. M. 135, e. M.
Demades Orator 59, b. M.
Demetrius Lacon 138, c. celebris Epicureus, 285, b. M. 286, b. M. 417, c. M.
Demetrius Chlorus 17, d. e. M.
Democritus 56, b. 115, c. & passim 329, a. M. 159, c. 135, e. 164, c. 209, d. 205, c. 253, d. 316, a. M.
Democritus in *κεκτονητοις* 163, d. M. *ἐν τῷ περὶ ἰδεῶν* ibid. *ὁ τῇ Διὶ Φωνὴ παρειαζόμεν* 186, e. M. adde Vales. ad Ammian. XXII. ult.
Democriti Philosophia 43, b.
Demosthenes 13, a. M. 71, c. M. 20, c. M. 13, a. M.
Diagoras Melius 155, b. 317, d. M. 318. a. M.
Dicaearchus 84, c. M. 201, c. M. Mesenius 57, e.
Diocles è schola Asclepiadarum 156, d.
Diodorus 74, b. 240, d. M. 268, b. M. 396. seq. Cronus 115, c. 567, d. M. 394, c. M. 62, c. M.
Diodori dialectica 48, c.
Diogenes Apolloniates 115, a. b. 367, b. M.
Diogenes Babylonius 332, c. M.
Diogenes Cynicus 29, d.
Dionysius Thrax 12, d. M. 13, d. M. 15, c. M. 49, c. M. 17, b. M. 50, a. M. *ἐν ὁμογενείᾳ* 12. d. M.
Dionysidorus 140, c. M. 146, c. M.
Diotimus 164, c. M. (148, c. M.
Empedocles 60, c. M. 160. seq. M. 154, a. M. 60. seq. 159, 331, 310, 272, c. M. & passim. Agrigentinus 159, b.
Epicharmus 54, b. M.
Epicurus 1, b. 56, & passim 387, c. M. 442, 177, 451, a. 452, a. 454, c. M. Epistola ad Philosophos Mytilenæos 2, a. M. (II, b. M.
Epicurus in libro *περὶ δάσεων καὶ χαρίτων*
Epicurei *οἱ δὲ τῶν κήπων.* 320, d. M.
Eubulides 140, c. M.
Eudoxus 110, b. M.
Eudoxi mathematica 60, c. M.
Eudoxus Cnidius in primo libro *τῆς περὶ δὲ* 30, e.
Euhemerus *ἄνθρωπος* cognominatus 311, b. M. 317, d. M.
Euripides 157, e. 12, e. M. 15, d. M. 53, c. M. 162, a. M. 231, d. M. 62, c. M.
Eff 3

- c. M. ὁ σπηνικός Φιλόσοφος 57.
d. M.
Euripides in Phrixo 54, c. M.
Euthydem⁹ Thuri⁹ 140, 148, c. M.
Euxenus 140, c. M.
Gorgias 63, b. d. 153, a. M. Leontinus 146. c. M. 148, c. M. 151.
c. M. (d. M.
Heraclides Ponticus 115, c. 433.
Heraclitus 42, b. 60, c. M. 161, d. M.
162, d. 419, d. M. & passim
Ephesius 432, d. M.
Heracliti Philosophia 42, a.
Hermagoras 75, c. M. (d. M.
Hermotimus Clazomenius 309,
Herodotus 12, c. M. 158, a.
Herophilus in Διαμητικῶ 447, d. M.
Hesiodus 12, c. M. 135, c. 309, d. M.
59, e. M. & passim.
Hipparchus 110, b. M.
Hippasus 432, d. M. Metapontinus
115, b. 367, b. M.
Hippocrates 15, b. 146, d. M.
HipponRheginus 115, b. 367, c. M.
Hipponax 59, e. M. 54, d. M.
Homerus 12, c. M. 14, e. 128, d. M.
129, a. 162, a. M. 309, c. M. &
passim. (a. M.
Hyperides Phrynen defendens 65.
Idæus Himeræus 367, b. M.
Jon Tragicus 69, a. M.
Isocrates 75, c. M.
Italicorum Philosophorū caterva
Licymnius 447, c. M. (331. b. M.
Linus 41, b. M.
Lycurgus 68, b. M.
Mathematici 115, c. 367, e. M.
Melissus 123, e.
Menander 12, e. M. 37, b.
Metrodorus 133, c. M. 153, c. M.
Metrodorus Chius 146, c. M. medius 51, c. M. Chrylippi Cadii
discipulus. ibid.
Monimus 153, a. M. Canis 149, c.
M Cynicus 221, c. M.
Moschus Phoenix 367, d. M.
Musæus 41, b. M.
Nausiphanes Pyrrhonis apud
b. M. πλεῖστον dictus ab Epistemo. 2. a. M.
Ocellus Lucanus 433, b. M.
Oenopides Chius 115, b. 367, a. M.
Onesidemus 35, b. 42, b. M. & c.
Ænesidemus.
Onomacritus in Orphicis
Orpheus 41, b. M. Theologus
Panætius 451, b. M.
Panthœdes 140, c. M.
Παννασί (interpreti Panæti)
51, e. M. malim Panæti
Parmenides 123, e. 139, a. M.
tes 309, d. M. 310, a. M.
σεως 157, M. seq.
Permedotus 45, d. lege M.
Pherecydes Syrus 367, b. M.
rius 115, a.
Philo 45, b. 48, c. 74, b. M. 268, b. M.
Philolaus 153, e.
Phylarchus in nono
Phyfici ex Italia profecti
Pindarion 41, c. M.
Pindarus 12, e. M. 18, a. M.
Quintuplex à Platone Actus
Plato in Gorgia 64, d. M.
Plato in Euthydem⁹ 140, d. M.
Plato 450, d. M. 26, e. M. 268, b. M.
ram sectus 206, c. M.

- Plato in Timæo 61, c. *M.* 159, d. *M.* 160, a. 154, a. *M.* 164, d. 189, c. *M.* 327, c. sq. *M.*
- Plato in libro de Anima 236, a. *M.* 430, c. *M.*
- Plato poëta veteris comœdiæ 70, c. *M.*
- Platonis interpretes 60, c. *M.*
- Platonici 367, c. *M.*
- Poëta veteris comœdiæ 129, b. c. *M.*
- Polemo 45, a.
- Polyanthes Cyrenæus ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν γένεσιν 51, d. *M.* (d. *M.*)
- Posidonius 141, b. *M.* Stoicus 367, c. *M.*
- Prodicus Chius 311, b. *M.* Κῆρος 317, d. *M.*
- Protagoras 44, a. 209, c. d. *M.* 146, c. *M.* 148, c. *M.* Abderitanus 148, d. *M.* 319, a. *M.*
- Protagoræ liber, περὶ τῆς μὴ ὄντος καὶ περὶ φύσεως 149, c. *M.*
- Ptolemæus 15, c. *M.* Peripateticus 13, b. (Ascalonita.)
- Pyrrho 61, *M.* 2. d.
- Pythagoras 61, c. *M.* 115, c. 331, b. *M.* 367, c. *M.* 424, c. *M.* 128, a. *M.* & passim.
- Pythagoræ Samii sectatores 422, b. *M.*
- Pythagorici 141, b. 142, c. 425, c. *M.* 145, b. *M.* 132, b. *M.* 104, d. *M.*
- Simonides Lyricus 447, c. *M.*
- Socrates 439, a. *M.* 139, c. *M.* 141, c. *M.*
- Solon 154, a. (c. *M.*)
- Sophocles 84, c. *M.*
- Sotion 140, c. *M.*
- Speusippus 165, b. *M.*
- Staphylus ἐν τῷ περὶ Ἀγκάδων 51, c. *M.*
- Stesichorus ἐν Ἑραφύλῃ 51, d. *M.*
- Stoici 145, d. 147, d. & passim.
- Straton Phyliscus 115, c. 138, b. 20, c. *M.* 407, b. *M.* 410, c. *M.* 419, a. *M.*
- Tauriscus 49, b. *M.*
- Telefarchus ἐν τῷ Ἀρχαῖς 52, a. *M.*
- Thales Cretenfis 68, b. *M.*
- Thales 139, a. *M.* 153, b. *M.* 432, d. *M.* Milesius 115, a. 367, b. *M.*
- Theodor⁹ 155, b. 317, d. *M.* Atheos 319, a. in opere de Diis ib. *M.*
- Theognis 157, c.
- Theophrastus 51, c. *M.* 178, c. *M.*
- Thucydides 12, c. 13, a. *M.* 20, c. *M.* 13, a. *M.*
- Timon 138, a. *M.* 139, c. *M.* 143, c. *M.* 61, c. *M.* 11, c. *M.* 439, a. *M.* 462, a. b. *M.* 465, d. *M.* & passim.
- Philiastus 91, c. *M.* in Sillis 46, a. 319, b. *M.* 466, d. c. ἐν τοῖς δῆμοις 442, a. *M.* lege ἐν τοῖς ἰνδάλμοις.
- Timon contra Physicos 84, b. *M.*
- Xeniades 211, d. *M.*
- Xeniades Corinthius 55, a. 146, c. *M.* 147, b. 209, c. 211, d. 221, c. *M.*
- Xenocrates 75, b. *M.* 147, c. *M.* 165, b. *M.* Platonis auditor 65, c. *M.*
- Xenophanes 46, a. 155, c. 279, sq. *M.* 156, c. *M.* 367, b. *M.* 432, d. *M.* & passim. Coiophonius 51, a. *M.* 55, a. 57, d. *M.* 115, b. 140, c. *M.* 146, b. *M.*
- Xenophon 139, c. *M.* Socraticus 325, b. *M.*
- Zeno 153, 139, b. *M.* 180, seq. 198. & passim 443, c. 452, a. 469, c. 470, a. 323, 286, 218.
- Zenonis Ἀλετριβαί 161, a.
- Zeno in diatribis 469, d. *M.* Cittius 327, a. d. *M.*

CAPUT XIX

DE DIOGENE LAERTIO

- *Diogenis Laërtii aetas, secta & Patria. 1. Libri decem Philosophorum. 2. Interpretes & editiones. 3. De laudatione & censure. 4. Num quadam visa ab ipso scripta. 5. Numquam deperdita. 6. Index scriptorum à Laërtio citatorum.*

I.

DIOGENES, à Patria Laërte, a) Ciliciæ originarius, sive ut Vossius in Arte Grammatica appellat, *Laertiensis*. Quis qualisque reliquit, nec adeo exploratum est Epicurum cæteris fuisse. Scripsit post Sextum Pyrronem.

- a) Sunt qui à Patre Laerte vocatum contendunt, ut H. Valesius ad exordium *Diogenes Laërtii filium scribis &c.* quo sensu Ulysses possit dici *Πηλεΐδης Laërta filium*, Διογανὲς Λαερτιάδῃ Πυλαμηνῶν Pindarus de bello Trojano Laertes ipse Ulyssis Pater, Laertius *Laërtium atrox*. Vicissim Diogenes noster Eustathio ad Iliad. 2. ο Λαέρτης. Alterius Q. Laërtii, sub Augusto Imperatore clarior inscriptione ap. Gruterum p. 299. Sive legendum *Laërtium* ut p. 9 nomen est. C. Laërtius Sabinianus in alia Vet. inscriptione ap. Porro Λαέρτιος pro Patronymico, à Laërta Ciliciæ usurpatum Λαερτιάδης apud Galenum VII. de simplic. medic. T. 2. edit. Βασιλείης, ut in Eustathii loco jam laudato rescribebat, præter mentem Rimo, Tan. Faber, vel Λαερτιάδης) quin elegantius etiam dici, quod solum isto in loco memorat, testatur Stephanus Byz. in Λαέρτιος laudatur Diogenes noster ο Λαερτιάδης ἐν δευτέρῳ Φιλοσόφῳ, cuius ni sit corruptus, Laërtium à patria sic dictum esse, cum persuadeo.

- b) Petrus Gassendus ad Lib. X. I. Laërtii pag. 113. edit. Lugd. 1649. „ter, quod Laërtium, & Epicurum circa mores purgaveris, & capere „studiose retuleris, non posse idcirco Laërtium, quasi ab Epicuro „Philosophi partibus steteris, videri suspectum, quando non modo „aliter dicam, idem præsistit, sed dixit etiam faminam, cui libros suos „καίους Platonem sive Platonis mores amare. Forte tamen

remq; Sexti Saturninum Cythenatem, quorum uriusque in Pyrrhone meminit, ut adeo vixerit postremis forte temporibus Imp. Severi c) ac deinceps.

II. Exstat ejus ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ d) ΠΕΡΙ ΒΙΩΝ ΔΟΓΜΑ-

G g g g

ΤΩΝ

cum If. Casaubono & Menagio ad Laert. & Vossio c. 8. de Philosoph. sectis §. 21. dixerit, Laertium ad Epicuri sectam propendisse. Quod vero Samuel Parkerus in diss. de Deo. p. 39. cum Epicureæ sectæ immodice addictum adfirmat, dictum videtur & ipsum immodice. Longe magis tamen à vero aberrarunt, qui Laertium suspicati sunt fuisse Christianum, ex phrasi ἐλεημοσύνην δίδοναι, quam adhibet lib. 5. sect. 17. tritam in libris Novi fœderis, & in scriptis τὸν ἔξω, ut ajunt, inauditam. At enim ἐλεημοσύνην in loco Laertii non reddere necesse est, *stipem*, sed *misericordiam*, quod probant etiam sequentia illic verba: ὃ τὸν τρέπον, ἀλλὰ τὸν ἀνθρώπον ἡλέησα, *non hominibus miseris sum, sed humanitatis*, non illi, sed huic dedi, ut ejus misererer. Sic *dare lacrymas* dixit Virgilius. Video & Aldobrandinum verba Laertii reddere *tribuere misericordiam*: Marcum verum Meibomium probante viro illustri doctrinæ Ez. Spanhemio in notis ad Callimachum p. 426. *misericorditer opem ferre*, non: *stipem dare*, ut Ambrosius Camaldulensis.

- c) Elegantissimus Menagius in limine notarum ad Laertium, sub Marco Aurelio vixisse eum putat: quod si post vixisset, illius in Stoicorum successione meminisset, & Epicteti vitam adjunxisset. Sed hoc levius est, cum ipsius Epicteti in albo Stoicorum non meminerit, licet illum optime noverat, & in Epicuro testetur, ejus in Philosophum Gargettium criminationes sibi non probari lib. 10. sect. 6. præterea frequentissime utitur scriptis Favorini qui Epictetum teste Gellio lib. 17. cap. 19. audit. Possit etiam responderi librum septimum, in quo de Stoicis agit Laertius, extrema parte mutilum esse, ac ne Chrysippi quidem vitam integram ad nos pervenisse, ut jam suboluit Mearsius ad Chalcidicum p. 31. & in Bibliotheca Græca ubi de Chrysippo agit. Cæterum tempus quo vixit Laertius diligenter inquisitum est à Jo. Jonsonio lib. 3. de scriptoribus hist. philos. c. 12. cujus sententiam amplector, licet H. Dodvvello viro doctiss. longe junior videtur, & ad Constantini tempora rejicitur diss. de ætate Pythagoræ §. 22. Idem non majore jure p. 190. quæ Jonsii sunt Gudius tribuit: *Hoc etiam probavit*, inquit, *Cl. Fonsius, vel Fonsii nomine, verius fortasse Marquardus Gudius*. Sane hanc suspicionem falsam esse certissimum est, & Gudius ipse in hisce litteris Jonfio usus est præceptore, quem etiam *anteambulonem suum* vocat Epistola ad Reinesium. In litteris autem ad Petrum Block quibus Jonfii obitum luget Ao. 1659. admodum juvenis, *Neque dubito inquit, quin majora semper præstiterit, sed obiit non quidem ἀκλειῶς ὡς inglorius, ἀλλὰ μέγα ρέξας τὴν ἑσπερμενοις πύθεσθαι*. *Scriptis enim libros IV. de scriptoribus Historia Philosophica, eosq; jam ἐν προόδῳ δανείτω ἀβόλοις*. Natus est Jonfius Rensburgi A. 1624. ubi Recturam Scholæ gesit A. 1652. vocatus deinde Francofurtum ad Mœnum simili munere ibi per breve tempus functus diem obiit anno ætatis trigesimo quinto. Scripsit præterea dissertationem de Philosophia Peripatetica, Menagio etiam ad Laertium laudatam: & diatribam de Sparti quam syntagmati variarum dissertationum præclarus Grævius inseruit Ultrajecti 1701. 4.

- d) Ita vocat Stephanus Byz. tribus in locis in ἐντοί, Δρυΐδαι & χοαΐδαι. Aliis φιλοσόφων βίον ut Photio cod. 161. p. 176. vel Σεφισῶν βίον, ut Eustathio ad Iliad. μ. pag. 854.

ΤΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΙ ΕΥΔΟΚΙΜΗΣΑΝΤΩΝ
 e) βιβλία i. *De vita, placitis & acutis dictis clarorum Philosophorum libri decem*, ab auctore inscripti Arriæ f) illustri foeminae Platonis studiosissimæ, & post prolegomena de Philosophiæ origine & variis sectis, per liberos primores septem agentes de Philosophis sectæ Jōnicæ: libro octavo deinceps de secta Italica, ita ut liber decimus integer tribuatur Epicuro. Hoc opus utilissimum, licet non omnibus numeris absolutum, usque usque accuratum, bene est quod ad nos transmissum tam multa is præclaranos docet, quam multa nos deperditum, eaque jucundissimè scitu jussisset ignorare. Hoc jam olim diligenter legerunt et excerptuntque Sopater Philosophus g) Stephanus Byzantinus. h) Hic

- e) Hic titulus editionum Frobenianæ, Stephanicæ, Aldobrandinianæ, Westfalianæ, duobus MSS. Regis Galliæ teste Menagio. In alio codice *Λαέρτιος Διογένης καὶ γνῶμαι τῶν ἐν Φιλοσοφίᾳ εὐδοκίμησάντων, καὶ τῶν ἐκείνῳ ἀρεσκουσάντων*, ut in codice quodam reperit H. Stephanus.
- f) Eam alloquitur Laert. lib. 3. sect. 47. in Platone, & lib. 10. sect. 29. in Epicuro. Tur etiam operi Epistolam præmisisse dedicatariam, quæ intercidit. Thomas Hurnæ hujus primus felicissima conjectura eruit Reinesius lib. 2. Var. lect. 12. p. 204. ex libro de theriaca ad Pisonem, c. 3. qui inter Galeni opera legitur, & nomen Galeni, certe Scriptoris est Galeno non multo junioris. Similiter Laertii exemplo Eusebius Vitam Isidori & huic intextam plurium *Φιλοσόφων ιστορίαν* à se scriptam, cavet foeminæ Theodoræ, teste Photio Cod. 181.
- g) Sopater Philosophus Constantino Imp. familiaris, & ab eodem infideli in domo Ablabii interfectus, in duodecim libris Eclogarum non pauca repetit, teste Photio cod. 161. *Ἐκ τῶν Λαέρτιος Διογένης Φιλοσόφων βίων βιβλία πρώτῃ καὶ δευτέρῃ ἐννάτῃ τε καὶ δεκάτῃ, ἐν οἷς τὰ περὶ Φιλοσόφων διέξισιν.* Idem Photius non offert ansam conijcendi unde Jacobus Sponius in itineralio suo agens de Sopatre Atticæ, (quem sequitur Harduinus ad Plinii Hist. Natural. T. I. p. 424.) hanc fortassis quod affirmat *Ροιανὴν* Atticæ, fuisse Laertii patriam. Nam in eodem codice 161. ait Photius Sopatrum repetisse quædam ex scriptis Plutarchi, per alium autem libro qui *ἀνδρῶν ἐνδόξων ἀποφθέγματα* inscribitur, *ἐκ τῆς περὶ ποταμῶν*, quibus postremis verbis sive Sponius vir doctissimus aliud agens, sive alius quilibet ille est secutus, non vidit quod videre tamen proclive est, notari librum Plutarchi *περὶ ποταμῶν*, sed suspicatus est tacite notari Laertium, eumque à Plutarcho ita circumscribi. Æque infelici conjectura alii Laertium *Ροιανὴν* Alexandriæ sectatorem esse prodiderunt, qua dere infra.
- h) Stephanus in *Ἑνετοί*, *ἔστι καὶ πόλις Ἑνετῶς, ἀπ' ἧς ἦν Μύρμηξ ὁ Διογένης ὁ φιλόσοφος*, *ὡς Διογένης ἐν δευτέρῳ Φιλοσόφων ιστορίας.* Respicit locum in *ῥοιανῶν*, ubi pro *Μύρμηκα τὸν Ἑξανετῆ* legit *τὸν ἐξ Ἑνετῆ*, minus bene autem Laertium docent uterque Casaubonus, ad Stephanum Holstenius. Nam *Μύρμηκα* usus est ingenio suo, cum utramque lectionem probam esse affirmat.

chius Milesius i) Svidas k) itemque alii. Allegatur etiam ab Eustatio l) in Homerum atque si Menagio ad lib. 2. sect. 105. credimus ab Origene i. contra Celsum.

III. Laertii editiones latinae.

Primus latine vertit Ambrosius Civenius Monachus Camaldulensis & postea Ordinis sui Generalis : rogato Francisco Philelpho ut versus qui passim in Laertio occurrunt versibus redderet latinis. Quod diu Philelphus facere distulit, subinvidens Ambrosii gloriae, ut ex his ejus versibus apparet: — — Si reddere, quaeque latina

Niritur Ambrosius, cur non quoque versibus ornare

Scripseris ? — — — —

Neque morem unquam gessit ejus voluntati Philelphus, licet hoc in Epistola quadam sancte promiserat m) ita ut versus latini post mortem

Gggg 2

tem

cis in uno loco non nisi una proba esse potest lectio. Idem Stephanus in Δρυΐδαυ Δρυΐδαυ ἔστι Γαλατικόν. Φιλόσοφον ὡς Διογένης Λαέρτιος ἐν Φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ. respicit locum in proemio. Idem in χοῦδαυ. Διογένης δὲ ὁ Λαερτιάδης ἐν δευτέρῳ Φιλοσόφῳ ἱστορίας χοῦδαυ φησι. Locus est in vita Platonis lib. 3. sect. 41. ubi memoratur Philippus χοῦδαυ.

i) Hesychie illustris libellus de Philosophis totus, paucis exceptis, fere ad verbum est ex Laertio excerptus, licet nomine tenus non eum laudat nisi semel in Antisthene, ubi refert, ejus Epigramma : Διογένης δὲ Λαέρτιος σκώπτει &c. Eoque nomine Hesychius plagiaris pridem accensitus est à Jacobo Thomasio τῷ μακαρίτη & aliis. Johannes Meursius putat apud Svidam in Ἡσύχιος, Diogenis Laertii nomen excidisse, atque adeo supplet illius locum sic : Ἐγραψεν ἰστοματολόγον ἢ πῖνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομασμένων (ὡς Διογένης ὁ Λαέρτιος) ἢ ἐπιτομήν ἐστι τοῦ βιβλίου.

k) Raro Svidas Diogenem Laertium nominat ut in Τετραλογίᾳ, sed plurima ex Laertio αὐτολεξεί in ejus Lexicon relata lectos eruditus non potest ignorare. Exempli causa, ut alia in praesenti omittam, quae Svidas habet in πᾶν, depromsit ex Laertio sit ex Laertio Zenone lib. 7. sect. 143. seq. & quae in δόγματιζεν ex Laertio Platone lib. 3. sect. 32. Sic loca alia infinita, notata à Laertii interpretibus, & novissime à Svidae doctissimo editore Ludolpho Neocoro.

l) Ad Iliad. μ. p. 814. κομπῆν γῦν χύτραν ἢ λαπαῖδα φησὶν ὁ Λαέρτης ἐν τοῖς τῶν σοφιστῶν βίαις.

m) Verba ejus haec sunt : De Diogeni Laertii versibus, quod perurbane expostulas, me mihi succenscas rogo. Nam partim occupationibus, partim animi molestia factum, ut versus illos latinos facere, ut jufferas, distulerim in hanc diem. Sed geram profecto meam voluntati tuae.

tem demum Ambrosii, additi & inserti sunt versioni Ambrosiana in Brognolo curante; Quamquam vero simplici quodam decore se commendat illa translatio, multa tamen Laertii Ambrosius non est affertus, quædam plane omisit, quin iudice Menagio tanta licentia in his libris vertendis usus est, ut scriptorem potius Historiæ, quam interpretem dixeris. Philelphus ipse o) in Epistola quadam memorata Galat. T. 1. de scriptoribus non Ecclesiasticis p. 282. Ambrosianam versionem ut pessimam & infinitis scatentem erroribus damnavit. Illam tamen mo Medico ab auctore inscriptam post Ambrosii obitum receperunt Benediktus Brognolus, vel ex Scaligeranis satis notus, dicatamque Laurentio Georgio & Jacobo Baduario Patriciis Venetis luci donavit. Venetiis * per Nicolaum Jenson Gallieum Anno Domini 1475. 4. elegantissimo caractere exscriptam, sæpiissimeque ab eo tempore in eadem Norimbergæ Ao. 1476. 1479. Tum in Gallia p) atque in Basileæ apud Valentinum Curionem 1524. 4. in qua editione

- n) Ambrosius in epistola ad Cosmum versioni suæ præfixa: *Sane quædam verba in meos & diversos tum alienos, tum suos auctor interferis, quod abhorreere videtur, sed si de hystoria, illos traducere consulo omisi, ita tamen ut nihil deesse ex scriptura sim passus.*
- o) Verba Philelphi ex epistola ad Donatum Actiolum (Acciolum) profertur Galat. T. 2. p. 256. *Ego Diogenem Laertium cum proxime attentum legimus, qui dicitur, inveni errata prope infinita, adeo, ut nihil esse ineptum, nihil corruptum affirmare, carebam enim Græco codice, proinde utebar eò latino, in præsentia etiam sum natus Græcum. Si quis vero velis rediscere, legat translationem Galatensis Ambrosii. Confer quæ ex alia Philelphi Epistola Clariss. Viri Th. part. XI. Animadvers. p. 205.*
- Ex hac editione deprompta videntur excerpta Laertii latina MSS. quæ cum Galatino non communicavit Galefinius. Vide Jf. Casaub. ad Laertii VIII. 34.
- p) Valentinus Curio in præfat: *Citra Græcorum exemplarium fidem nihil in hoc operi præstitim, quo vix scio an aliud præterea sit infeliciter verborum negligentius excusum, & quidem Venetiis, & ab eo qui se in Epistola quadam præfatus editurum non aliter, quam à fratre Ambrosio fuerat traditum & Galatensi editione, enim ille loquitur. Nam illa editio quam nobis dedit Gallia, portensum est, quod si excusari, venit in manus meas illa editio Parisiensis sine temporis, apud Johannem Petitem sive Parvum in 4. nec characterum neque editionis gloria neque alia re commendari meretur: at Ambrosii, Brognolique editionem habet, quam in suis etiam editionibus recudi curavit H. Stephanus, in speciminibus recognitionis Brugnolianæ.*

radus Heresbachius collato codice Græco Matthæi Aurogalli quædam correxuit, præcipue Epigrammata & versus quosdam ab Ambrosio, & Brognolo etiam omisso latine vertit, & Græce itidem adscripsit. Ab eo tempore iterum latine prodiit Laertius Colonia 1542. 8. Lugd. 1546. 8. & apud Gryphium 1559. 1585. 12. Paris. 1585, 12. Antverpiæ quoque apud Plantinum Anno 1566. (non 1556. ut in Menagii notis ad Laertium pag. 3. perperam excusum est) 8. ex recognitione Joannæ Sambuci Tirnaviensis & Fulvii Ursini, hoc titulo: *Laertius Diogenes plusquam mille locis restitutus, ex fide dignis vetustis exemplaribus & latine quidem editus, sed ita ut inde etiam Græcum exemplar possit restitui.* Etenim, inquit Sambucus, aliquot exemplaribus Græcis vetustissimis illis cum, interpretatione collatis, atque etiam eruditæ observationibus Fulvii, Ursini Romani doctissimi & mihi amicissimi Viri adjunctis, spero me, non parum commendationis lectioni hujus scriptoris industria ista, comparasse, ut & versio nova, cui otium superest, institui, & Græca re, cudi longe emendatius possint.

Editio Laertii Græcæ.

Græce primum lucem adspexit Laertii opus Basileæ A. 1533. ex officina Hieron. Frobenii & Nic. Episcopii. 4. ex MSto Matthæi Aurogalli codice, quo usus etiam fuerat in sua editione latina Valentinus Curio. Equidem jam antea Græce typis exscripta fuerat vita Aristotelis & Theophrasti in editione operum Philosophi Stagiritæ Aldina Venet. 1495. fol. & cum Theophrasto de lapidibus ibid. 1497. quemadmodum etiam ab eo tempore sæpius singulæ quædam vitæ à Laertio consueverunt præfigi editionibus operum Platonis, Aristotelis, Xenophontis, Theophrasti &c. At integer Laertius ante editionem Frobenianam Anni 1533. Græce nondum excusus fuerat, & quemadmodum in multis aliis ita in hoc quoque fallit Bibliotheca Georgii Draudii, quod memorat editionem Græcam Anni 1531. ex officina Jo. Frobenii.

Editiones Laertii Græcolatinæ.

Græcolatinæ editiones Laertii hæcenus senæ prodierunt. Prima Henrici Stephani Ao. 1570. 8. Subjuncta ad calcem voluminis Ambrosii versione & H. Stephani castigationibus, Pythagoræorumque fragmentis ex Stobæo Græce descriptis.

Secunda ejusdem Stephani A. 1594. 8. cum ipsius colligationibus & recognitionis Brugnolianæ recensione, Pythagoræorumque fragmentis, sed versione Ambrosii è regione posita, & adjunctis Isaac Casauboni doctissimis in Laertium notis, secunda hac editione auctioribus atque emendatioribus, quæ prius separatim prodierant sub nomine *Hortiboni*, q) Morgiis Ao. 1583. 8.

Tertia cum notis H. Stephani & Is. Casauboni, fragmentis Pythagoræorum, subjuncto præterea *Hesychii illustris* libello de Philosophis Græce, cum versione Adriani Junii, & hujus atque H. Stephani colligationibus. Coloniae Allobrogum sive Genevæ. 1615. 8. apud Joh. Gignon, Jacobum Stoer, Petrum & Jacobum Chouet & Samuellem Gratum. In quibusdam exemplis hujus editionis vidi etiam adjunctum *Eunapium* de vitis Sophistarum, Græce cum ejusdem Junii versione, & titulum ipsum præ se ferre, qui in aliis ejusdem editionis exemplis non est, nullamque Eunapii in volumine ipso, in his etiam omnibus editionibus nem facit.

Quarta cum versione posthuma *Thoma Aldobrandini* & ejusdem ejusdem in Laertium notis, sed quæ ultra Leucippi vitam libro nono non procedunt, auctore, priusquam opus absolvisset, fatis intercepto.

- q) Vernaculum nomen *Casauboni* prætulit postea vir ille doctissimus, quod præest est cum *Hortiboni* nomine, *Casium* enim apud Delphinates qualis erat *Casimirus* significat *hortum*, ut notavit Menagius in Menagianis T. 2. p. 334. Postea quinque annos natus fuit, cum notas in Laertium edidit, & parenti suo Adriano Casaubono inscripsit, à quo responsum talisse fertur in hæc verba: *Laudo tuum studium, mi fili, verum hoc scito, rem graviorẽ te mihi facturum, si vellemus diu Scriptura difficultatibus aliquibus obstructum explicueris, quam si mille præceptorum scriptorum loca depravata correxeris.* Præter notas editas, quas licet præfatus de vix agnovit pro suis, etiam prolixiori commentario Laertium à se illustratum castigatum testatur Casaubonus in præfat. *Ceterum quam sape in hoc opere vacillans memoria Laertio fuerit fraudi, aut omnium judicium ve ad ea discrevit, quæ satis confuse congesserat, poteris, benevole lector, ex his nostris notis, quibus nimis multo cogniturus si dederis Deum Opt. Max. ut institutum & propositum commentarium, quem in hunc auctorem paravi, absolvere liceat.* Et publicis editionibus illustratum à se Laertium Casaubonus testatur in notis ad lib. 3. *Idem* Fallitur Adrianus Bailletus qui T. 3. judicior. p. 478. affirmat, testare versionem Laertii latinam à Casaubono adornatam. Idem error occurrit in parte prima philosophici diarii Wittiani ad Ao. 1614. Cal. Jul. qui dies Casaubono fuit emendatus. At enim lapsusne memoria etiam Reinseus est, qui versionem Laertii ab Adriano recognitam ait p. 415. Var. Lect. ? an Junii opera usus est in sua editione p. 416. bucus ?

que si quædam & in versione elegante cæteroqui & accurata obelo digna visa sunt Merico Casaubono atque aliis viris doctis, hoc tanto minus Aldobrandini famam lædet, quod ultimam manum addere lucubrationibus suis haud potuit. Nam Mericus ipse fateretur illum fuisse, si vixisset, ea facile correcturum, *qui præter multiplicem in his litteris eruditionem, non vulgarem quoque sermonis Græci peritiam locis difficillimis prodat ac præstet.* In lucem emissa est diu post auctoris obitum ^{r)} à patruele ejus Petro Aldobrandino Cardinali, Romæ apud Aloysium Zannetum A. 1594. fol. & contextum ipsum Laertii Græcum etiam (paucis forte exceptis, quibus vulgatas editiones rectius & plenius habere idem Mericus Casaubonus notavit) longe emendatiorem exhibet castigatum ad fidem vetustiorum codicum, Farnesiani præcipue optimæ notæ ac miræ vetustatis.

Quinta Londini ^{s)} A. 1653. fol. in qua repetitæ Romanæ editionicum Aldobrandini versione & notis, subjunguntur *Egidii Menagii* in Laertium doctæ & laboriosæ observationes Emerico Bigotio ab auctore inscriptæ, cum indice auctorum à Laertio allegatorum. Has ut scriberet ab Octaviano Pulleyno rogatus fuerat, ingentes antea sed vix affectos, ac deinde abjectos deperditosque commentarios Philosophicos molitus. Easdem quo in Angliā emendate ederentur Menagius ipse tribus MSS. Bibl. Regis Galliæ & Florentino codice usus, suo sumtu separatim typis exscribi jussit Parisiis apud Eadmundum Martinum A. 1662. 8. atque ita excusas misit ad Joh. Pearsonum, qui ei gratias agit eique gratulatur humanissima epistola, quæ Menagii observationibus præmittitur. Ac profecto omnium virorum honestorum eruditorumque punctum animadversiones illæ tulerunt, præter unius Jacobi Gronovii, qui longas illas ac tædiosas conquestus est in notis ad Gellium pag. 8. Accesserunt eidem Londinensi editioni præter notas Isaaci Casauboni, non spernendæ quædam *Merici Casauboni* filii ad Laertium ipsum & ex *doctis* Aldobrandinianam animadversiones, quibus inter alia inserta est vita Platonis scriptore *Olympiodoro* cum versione Jacobi Vindeti & notis. Hanc jam supra observavi excerptam esse ex *Olympiodoro*

r) Fallitur itaque Kœnigius in Bibl. qui Thomam Aldobrandinum A. 1594. claruisse affirmat.

s) Non Lngduni, ut legas in pandectis Brandenburgicis, in *Aldobrandinum*. Chimærica quoque est in Lipenii Bibl. laudata Laertii editio, quæ dicitur lucem adspexisse Hagæ Comitris A. 1656. 4. cum notis H. Stephani, Is. Casauboni, Tho. Aldobrandini & Gallendi.

piodori prælectionum in Alcibiadem hæcenus ineditarum prælectione prima. Similiter Menagius observationibus suis vitam ætelis eousque αἰνέσδοτον Græce inferuit & notis illustravit.

sexta denique & ultima priores omnes fere integras implectens, certe elegantia, cura, apparatu quam longissime vincitur Henrico Wetstenio typographo, nostræ ætatis præstantissimo, stelodami A. 1693. t) quarta forma majore, duobus voluminibus priori volumine Græca Laertii accuratissime & nitidissime sunt ad fidem editionis Romanæ, tum à Marco Meibomio V. Cl. in segta distincta ac bene multis in locis ex prioribus editionibus & Arundeliano atque Cantabrigiensi emendata; excusa vero sunt scripturæ compendiis quorum in libris Græcis impressis usus vulgo solet. Tum addita latina versio Ambrosiana, ab eodem Meibomio emendata ac suppleta ut alia prorsus videatur. Icones quoque u) Philosophorum, elegantissime in æs incisæ passim adjunctæ tribus nummis, gemmis, monumentis, nisi quod imago p. 16. adæponendo Cleobuli ænigmati, Meibomiano ingenio deberur. De singulis paginis subjectæ integræ notæ H. Stephani, utriusque Cæsar Aldobrandique & ineditæ antea ejusdem Meibomii, quem jam ante Menagium Laertii illustrandi imperus ceperat. Voluminarius præter Ægidii Menagii observationes x) longe quam in nensi editione locupletiores & magis emendatas exhibet ejusdem *viam mulierum Philosopharum* q) Annæ Daceriæ Tan. Fabri Filiæ.

t) Exempla quædam hujus editionis charta amplissima excusa fuere.

u) Hi sunt : Thales, Solon, Pittacus, Anacharsis, Socrates, Æschines, Aristocles, Plato, Xenocrates, Carneades, Aristoteles, Theophrastus, Antisthenes, Monimus, Chrysippus, Pythagoras, Archytas, Heraclitus, Zeno, Sextus Empiricus, & Epicurus.

x) Has auctiores ea lege Wetstenio concessit Menagius ut seperatim ederet, verum insertas animadversionibus Laertio substerneret.

y) Mirum est ab illo præteriri *Ædesiam* uxorem Hermiæ, de qua Svidas, *Ædesiam* nam Pythagoricam de qua Stobæus, *Helviam*, cujus studium Philosophiæ neca c. 16. consolationis ad eam scriptæ, aliasque. Neque tamen probiora judicium Vignolii Marvillii T. 2. Misc. p. 3c. cujus ex sententia historiam est perjejunus auctoris senium aperte referens. *Un petit livre si intéressant se sent fort de la vivacité de l'auteur.*

ptam quæ cum ejus lectionib⁹ in poemâ quoddam Petrarchæ Hetrusco idiomate scriptis lucem adspexerat Lugduni A. 1692. 12. & eodem anno separatim in 8 vo. cura H. Wetstenii, typis Amstelodamensib⁹ excelsa fuerat. Post hanc offerunt sese breves sed pereruditæ *Joachimi Kuhnii* Argentoratenlis in Laertium animadversiones, quibus lux nova & præclara affertur locis multis & obscurissimis. Hæ nunquam antea lucem adspexerant, uti nec quæ illas excipiunt Variæ Lectiones ex MSS. Codicibus Arundeliano & Cantabrigiensi collectæ à *Thoma Galeo*, viro itidem eruditissimo & duobus vel tribus post Kuhnium annis pari litterarum elegantiorum jactura denato. * Denique præter editionum priorum præfationes (in quibus epistolam Brognoli & Sambuci & H. Stephani recensionem recognitionis Brognolianæ omissam miror) & vitam Platonis scriptam ab Olympiodoro & à Vindero illustratam, opus hoc ornant atque utilius reddunt locupletissimi Indices magno studio confecti, & ad segmenta Meibomiana accommodati à Viro Clarissimo *Johanne Clerico*. z) Omissæ sunt in hac editione propter molem & quia plus simplici vice jam prodissent *Petri Gassendi* notæ & Philosophica commentaria in decimum Laertii librum sive vitam Epicuri, quam nova etiam latina versione donavit & variis in locis castigavit, græceq; ac latine edidit Paris. 1646. fol. recusa Lugd. 1649. & 1675. fol. & inter opera Gassendi ibid. 1658. fol. Cum nemo ignoret quanto apparatu, eruditione & Philosophica præcipue industria Epicuri Philosophiam illustraverit vir ille modestissimus, suffecerit hoc loco observasse notas ejus Criticas hinc inde laudato Gassendi nomine delibari ab *Ægidio Menagio*: reprehendi vero itidem sæpius versionem ejus notasque tum ab eodem Menagio & *Merico Casaubono*, tum maxime à *Marco Meibomio*, quo judice major Philosophus quam Grammaticus fuit Gassendus. Idem p. 663. *Admonere hic lectorem debeo rei ipsius causa, in hujus decimi libri versione sæpe à Gassendo me dissentire. Instructus enim si verum dicere velimus parum fuit iis litteris, quibus eruditi viri maxime confidere solent, quando ad vertendos Græcos Auctores se accingunt.*

H h h h

Præte-

* Debuerunt etiam *Nicasio proxeneta* accedere huic editioni notæ *Lantini* viri docti & in judicio supremo Burgundiæ Consiliarii, sed nescio quomodo perinde ut alia ipsius scripta lucem non adspexere. Vide *Basnagii Bellovallii* Historiam operum eruditum A. 1696. mense Febr. p. 283.

z) Elegans carmen Græcum in laudem hujus editionis à Præceptore meo *Joh. Georgio Herrichio τῷ μακαρίῃ* concinnatum exstat in *Actis Eruditorum* A. 1698. p. 318.

Prætereo quod magnam vitæ Epicuri partem è Laetio Græco descripsit, & cum Lucretio contulit in sua illius Poëtæ præclaræ editione *Obertus Gifanius* Lugd. Batavorum 1695. 8vo. Vitam Diogenis & Aristippi ex Laetio excerpsit & Latine vertit paucis in hoc genere litterarum comparandus *Paulus Leopardus* Antwerp. 1555. 8vo. Varia quoque ex Laetio expressit & latine vertit *Erasmus* in suis apophtegmatibus. Denique *electa Laertiana* sive locos communes Philosophicos è Laetio digessit, & Græce ac Latine edidit *Guillelmus Denaldjonus* Francof. 1625. 8.

Versiones Laertii in linguas Vernaculas.

Italice sive Hetrusco idiomate Laertius bis prodiiit Venetiæ 1535. & 1545. 8. per *Felicem Astolfum*.

Gallice per *Franciscum de Fougerolles* Doctorem Medicum, notis. Lugd. 1602. 8. Iterumque Gallice Parisi. 1668. 12.

Anglice non uno auctore Lond. 1688. 8.

IV. Menagio in notis p. 255. seq. observante plenus est Laetius additamentorum: atque ut idem p. 253. notat, plenus est adiectivis sive plebejo dicendi genere tam in phrasi quam in verbis, quæ notandum à Salmasio pridem observatum in commentario de lingua Latina nistica p. 107. Passim quoque obscurus est & ambiguus quo non omnino comprehenditur à Clarissimo Bælio in Lexico a) tanquam parum ætatis scriptorem traducente. Bartholomæus Keckermannus lib. 1. *Historia Languide & frigide, sæpe tamen non inutiliter* Laertium scripsisse exerat, quod non ferens Gerh. Joh. Vossius lib. 2. de Hist. Gr. c. 13. *linguam* vocat laudem operis utilissimi & auro contra non cari. *Canus* Melchior Canus professus fuit melius in isto & fide dignius tradidisse

- a) T. 2. edit. 1. p. 1258. *Il y a mille endroits obscurs & ambigus dans Diogene Laërce. Ce ne lui fait guere honneur. Un esprit exact auroit évité ces tenebres. Identique. Cet auteur n'ayant guere plus d'exactitude dans ses raisonnemens que dans ses lettres on peut fort bien se tromper en lui imputant les pensées qui semblent avoir la clarté de liaison avec ses phrases.* T. 2. edit. 2. p. 1130. Jo Clericus T. 10. Bibl. Græc. p. 10. *Mr. Doanvel parle avec raison d'une maniere conditionnelle du stile de Diogene. parce que cet Auteur n'écrisoit point exactement, & d'un style que les Grecs appelloient d'écriture idiocrique, qui étoit celui dont les gens sans lettres se servoient, lorsqu'ils écrivoient pour que ce fût un homme d'une grande lecture.* Trajectiones Laertii frequentes observat Jf. Casaubonus ad Polemonis vitam IV. 20.

vitas Philosophorum, quam à multis Christianis Vitas sanctorum. Auctor vitæ Laertii quæ Anglicæ ejus versionis præfigitur, non satis causâ habuit cur dubitaret an Platonis vita, Zenonis dogmatum epitome & tres Epicuri epistolæ ab ipso Laertio fuissent adjectæ. Nullam certe causam cur ita sentiret mentoravit, & quam animo pressisse videtur, alienum & diversum hoc videri à ratione scribendi Laertianæ per reliquum operis corpus servata, tanto minus me movet, quo minus sibi in cæteris omnibus similis est Laertius. Neque exploratissimum omnino est illud fuisse sectatorem Potamonis Alexandrini, ut idem auctor vitæ tradit, etsi nusquam sectæ cujusdam rigidum affectatorem fautoremve deprehendi facile largior. At Potamonis sententiam in præmio sect. 21. ita refert Laertius, ut nullo modo innuat eam sibi probari, neque Potamonis animus fuit nullam amplecti sectam, sed ex quavis illarum certa quædam seligere, ita ut nova inde secta conflaretur, sed nullius nominis illa & nemini fere probata, quoniam libellis Potamonis forte deerat genius, ut notatum Isaac Casaubono in notis ad Dionem Chrysostomum. Mirum quoque ne vitam quidem Potamonis à Laertio referri, quem sub Tiberio floruisse Hesychius illustris testatur, Laertius ipse ait hæresin ejus *ὡς ἐλίσσῃ* introductam. Aut assentiamus Claudio Salmasio affirmanti, plures à Laertio descriptas vitas temporum injuria intercidisse. Ita enim ille p. 888. ad Solin. edit. Paris. *Myrmecis illius (Stephano laudati) nulla quodsciam mentio invenitur in iis libris Diogenis qui hodie exstant. Sed magnus defectus in illa historia Philosophica Laertii, injuria temporum accidit, ut ex indice vetustissimi codicis observatum mihi olim, quo longe plures Philosophorum vitas habemus. In eo laterculo memini legere Ὁ Κερνῆτον Ὁ Πολέμωννα Ὁ Ἀρεῖον Ὁ ἄλιος quam plurimos ut alibi dicam. In his Ὁ Μύρμηξ Philosophus Διαλεκτικός qui fuit ex oppido Eneto Paplagonia oriundus. Verum memoria lapsus est Salmasius, cum Myrmecis mentionem & Polemonis vitam in libris editis exstare non putavit: Sed fortasse τυμχαφικὸς fuit ἀμάτημα Polemonis pro Potamonis. An Cornuti, Arci Ὁ Myrmecis vitas scripserit Laertius, dixerit vates aliquis non ego. Crediderim non scripisse. Aliquid tamen in opere Laertii desiderari nullus dubito. Certe deesse videtur præfatio aliqua ad familiam illam φιλοπλάτωννα cui opus dicaverat. Etiam in catalogo librorum Chrysippi omnes libri physici desunt, alique non pauci ut adeum catalogum ostendimus. Epitomen solum esse hoc opus, vir acerrimi judicii Tanaquillus Faber existimabat. Hæc ad Salmasii locum Menagius in limine suorum in Laertium commentariorum.*

V. Ante Historiam Philosophicam à Diogene Laertio scripta fuerat atq; edita b) ΠΑΜΜΕΤΡΟΣ sive *liber Epigrammatum poetarum in viros claros vario carminis genere*, qui jam pridem intercidit, excerptis epigrammatis quæ ex hoc passim scoptica partim, partim seria produxit in vitis Philosophorum ipse Laertius & post Laertium Hesychius illustris. Exstant etiam Laertii Epigrammata quædam in Anthologia Maximi Planudæ & Johannes Tzetzes Chiliad. 3. hist. 61. affert Laertii epigramma in Democritum, sed quod legitur etiam in vita Democriti Laertio scripta, ut visam à Tzetza ipso Pammetron non sit necesse. Auctorem appellat *Ἐπιγραμματογράφον*, & in ora libri annotatur: *Διογενὲς*, quod idem nomen est ac *Διογένης*. *Ἐπιγραμματογράφος* π. 2. c. 1. &c. Si Ambrosio Laertii interpreti credimus, scripsit is *ὑπομνήματα* sive *commentarios in filios Timonis*, eorumque librorum primum laudat ipse in Timonis vita sub initium. Decepit Ambrosius Geraldum dialogo 3. de poetis p. 271. Thomam Aldobrandinum in Laertii versione, Thomam Pinedo in elencho scriptorum à Stephanis allegatorum aliosque. Sed jamdudum hic error ab aliis Laertii interpretibus Menagio & Meibomio emendatus est, animadvertimus à Vossio lib. 2. de hist. Græcis c. 3. Neque enim affirmat se, sed jam pridem Nicæum *τὸν παρ' ἡμῶν*. c) *qui paulo ante nos*, inquit Laertius, *commentarios in Sillos Timonis Philiassii conscripsisse & Tiberium dicasse*. Vide & Franciscum Patricium lib. I. discussionum Peripateticorum p. 19. Vossium Institutionum Poeticarum lib. 2. c. 20. Laertium Allarium de Simeonibus p. 204. seq. & Joh. Jonsum lib. 3. hist. philosoph. c. 3.

VI. INDEX SCRIPTORUM

quorum meminit DIOGENES Laertius,
depromptus ex editione Wetsteniana.

Α Γρίππας. IX. 88.
Αθήναι. X. 12.

Αθήναι. ὁ Ἐπιγραμματοποιός. VI.

14. VII. 30.

Αθηνόδωρος. VII. 68. 121. 122.

ἐν ἡ. παλαιῶν III. 3. 7. 10. 11.

b) Hoc If. Casaubonus probat ex Laertii Empedocle ubi ait : *Φέρεται δὲ αὐτὸν ἐν τῇ παμμέτρῳ σκιαπτικὸν μὲν, τῶτον δὲ ἔχον τὸν τροχόν. Ἐκείνῳ δὲ Φέρεται.*

c) Ita Vossius probante Menagio, licet ante legebatur *ὁ παρ' ἡμῶν*, quod à Marco Meibomio exponitur: *qui a nobis laudatus est in Pammetro*.

- Αἰνησίδημος. IX. 62, 87, 102, 106,
 107.
 ἐν τῇ εἰς τὰ Πυρρώνεια ὑποτυπώσει
 IX. 78.
 ἐν α. τῶν Πυρρώνειων λόγων. IX.
 106, 116.
 ἐν τῷ κζ' σφίρας. IX. 106.
 Αἰνεσίδημος. Κ' α' σφ. IX. 116.
 Αἰσχίνης. II. 60. & seqq.
 Αλέξανδρος. VII. 1. 36.
 ἐν ταῖς τῶν Φιλοσόφων Διαδοχαῖς,
 II. 19. 106. III. 3. V. 4, 62. VIII.
 24. IX. 61.
 Ἀλεξίνος. II. 110. VII. 163.
 Ἀλέξιος.
 Ἀγκυλίωσι. III. 27.
 Μεροπίδι. III. 27.
 Ὀλυμποδώρῳ. III. 28.
 Παροσίτῳ. III. 28.
 Ἀλέξανδρου.
 ὁ Μύνδιος ἐν θ'. μυθικῶν. I. 29.
 Ἀλκιδάμας. IX. 54.
 ἐν τῷ Φυσικῷ. VII. 1. 56.
 Ἀλκιμος ἐν τοῖς πρὸς Ἀμύνταν. III. 9,
 12, 17.
 Ἀλκμαίων. VII. 1. 83.
 Ἀλκαίος. I. 31, 81.
 Ἀμβροσίαν.
 ἐν τῷ πρὸς Θεοκρίτῳ. V. 11.
 Ἀμφίβιας. II. 28.
 Ἀμφικράτης
 ἐν τῷ πρὸς ἐνδόξων ἀνδρῶν II. 101.
 Ἀμφίς.
 Ἀμφικράτης. III. 27.
 Δεξιδημιδῆ. II. 27.
 Ἀναξαγόρας. II. 6, 11.
 Ἀναξανδρίδης.
 ἐν Θηοῖ. III. 26.
 Ἀναξίλαος. I. 107.
 Ἀναξίλας.
 Βοτρυλίωσι. III. 28.
 Κίρκῃ. III. 28.
 Πλουσίαις. III. 28.
 Ἀναξιλίδης.
 ἐν τῷ β'. πρὸς Φιλοσόφων. III. 2.
 Ἀναξίμανδρος. II. 11.
 Ἀναξίμενης. I. 40. II. 4.
 Ἀνάχαρσις Scripta. I. 101. Episto-
 la. I. 105.
 Ἀνδρῶν Ἐφέσιος. I. 119.
 ἐν τῷ τρίτῳ. I. 30.
 Ἀνταγόρας. IV. 21. 26.
 Ἀντίγονος. IV. 22.
 Ἀντίγονος ὁ Καρύστης. II. 136, 143.
 V. 67. VII. 12. IX. 62.
 ἐν τῷ πρὸς Ζηνωνῶν. II. 66.
 ἐν τοῖς βίοις. IV. 17.
 ἐν τῷ πρὸς Πυρρώνῳ. IX. 62.
 ἐν Τίμωνος βίῳ. IX. 110. 111.
 Ἀντικλείδης.
 ἐν β'. πρὸς Ἀλεξάνδρου. VIII. 11.
 Ἀντιλέων.
 ἐν β'. πρὸς χρόνων. III. 3.
 Ἀντίοχος ὁ Λαοδικεύς. IX. 106.
 Ἀντίπατρος. VII. 54, 55, 68, 84, 92.
 περὶ λέξεων καὶ τῶν λεγομένων.
 VII. 57.
 ἐν τῷ α. περὶ ὄρων. VII. 60.
 Ἀντίπατρος ὁ Τίριος ἐν τῷ ἡ' περὶ
 κόσμου. VII. 139.
 ἐν τοῖς περὶ κόσμου. VII. 140.
 ἐν τῷ ι'. VII. 141.
 ἐν τῷ ζ'. περὶ κόσμου. VII. 148.

Hhhh 3

ἐν

ἐν τῷ β'. περὶ ἑσπας. VII. 150.
 ἐν τοῖς περὶ ψυχῆς. VII. 157.
 Ἀντίπατρος ὁ Σιδωνίῳ. VII. 29.
 Ἀποθένης. IX. 38. 39. 56.
 ἐν ταῖς Διδοχαῖς. I. 40. II. 38.
 134. VI. 77. 87. VII. 168. IX.
 27. 35.
 Ἀντιθένης ὁ Κύων.
 ἐν τῷ Ἡρακλεῖ. VI. 104. 105.
 ἐν Σαθωνί. III. 35.
 Ἀντιφῶν.
 ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν δρετῇ πρωτευσάν-
 των. VIII. 3.
 Ἀπελλᾶς ἐν τῷ Ἀρτίπῳ. IX. 106.
 Ἀππλόδαρος. II. 3. VII. 140. 143,
 157, IX. 24. 50. 56.
 ἐν τοῖς χρονικοῖς I. 37. 74. II. 2. 7.
 44. III. 2. IV. 65. V. 9, VII.
 184. VIII. 52. 58. 90. IX. 25,
 41. 61. X. 13. 14.
 ἐν γ'. περὶ χρονικῶν, IV. 23. 28.
 ἐν β'. περὶ νομοθετῶν I. 58.
 ἐν τῷ περὶ Φιλοσόφων αἰρέσεων. I.
 60.
 ἐν τῇ ἡθικῇ. VII. 102, 118. 121.
 127.
 ἐν τῇ Φυσικῇ καὶ πλὴν δέχαίαν, VII.
 125, 135, 142, 143, 150.
 Ἀππλόδαρος ὁ Ἀθηναῖος.
 ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν δογμάτων.
 VII. 182.
 Ἀππλόδαρος ὁ Λογιστικός. I. 25.
 VIII. 12.
 Ἀππλόδαρος ὁ Κυζικηνός. IX. 38.
 Ἀππλόδαρος ὁ Κηπτύραννος. X. 25.
 Ἀππλόδαρος ὁ Ἐφίλλῳ. VII. 39,
 54, 84.

Ἀππλόδαρος ὁ Ἐπικουροῦ. X. 110.
 ἐν τῷ α'. περὶ τοῦ Ἐπικουροῦ βίου.
 X. 2.
 Ἀππλόφάνης. VII. 92.
 ἐν τῇ Φυσικῇ. VII. 140.
 Ἀππλωνίδης ὁ Νικαεύς. IX. 109.
 Ἀππλωνίος VII. 28. ὁ Τυρρῶς. VII. 16, 24,
 ἐν α'. περὶ Ζήνωνι. VII. 2.
 Ἀρισταγόρας. I. 11.
 Ἀρισταγόρας ὁ Μιλήσιος. I. 72.
 Ἀρίστιππος. VIII. 60.
 περὶ τῆς ἡδονῆς. X. 4.
 ἐν α'. περὶ παλαιᾶς τεύξεως. I. 96.
 V. 3.
 ἐν δ'. περὶ παλαιᾶς τεύξεως. II. 23.
 48. III. 29. IV. 19. V. 39.
 Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναιῖος.
 ἐν τῷ περὶ Φυσιολογιῶν. VIII. 21.
 Scripta. II. 83.
 Ἀριστοξένος. I. 42. II. 19. III. 8,
 37. VIII. 1, 7, 20, 79. 82.
 ἐν τῷ Πλάτωνος βίῳ. V. 35.
 ἐν ἰ. παρθευτικῶν νόμων. V. 11. 15.
 ἐν τοῖς ἰστορικοῖς ὑπομνήμασι. IX.
 40.
 ἐν τοῖς ἀποράδην I. 107. 108.
 ἐν τῷ περὶ Πυθαγόρου καὶ τῶν μα-
 θημάτων αὐτοῦ. I. 118.
 Ἀριστοξένος ὁ Σπινταροῦ. II. 20.
 Ἀριστοξένος ὁ Μουσικός. V. 92. VIII.
 13.
 Ἀριστοτέλης. I. 24. 98. 99. II. 23. 26.
 45. 55. III. 80, VIII. 19. 36. 52.
 63. 74. IX. 25. 82.
 ἐν τῷ μαγικῷ. I. 1. 8.
 ἐν τῷ ζ'. τῶν ἡθικῶν. V. 21.
 ἐν τῷ α'. περὶ ποιητῶν. III. 48. VIII.
 57.

ἐν τῇ γ. περι ποιητικῆς. II. 46.
 ἐν τῷ σοφιστῇ. VIII. 57.
 ἐν Δηλίων πολιτείᾳ. VIII. 13.
 ἐν τῷ περὶ τῶν κυάμων. VII. 34.
 ἐν Ὀπιομῇ τῶν Ῥητορικῶν. II. 104.
 ἐν τῷ περὶ παιδείας. IX. 52.
 ἐν ὕμνῳ. V. 7.
 Διαθήκαι. V. II.
 Scripta. v. 22. & seqq.
 ἄλλοι. v. 35.
 Ἀριστοφάνης. IV. 18, 19.
 Νεφέλαις. II. 18, 20, 27, 28.
 Ἡρώσι. VIII. 34.
 Ἀριστοφάνης ὁ Τραυματικός. III.
 61. x. 13.
 Ἀριστοφῶν Πυθαγορεστῇ. VIII. 38.
 Ἀρίστων. IV. 33. VII. 11.
 ὁ Κείος. V. 64.
 ὁ Χίος. IV. 40. VII. 160.
 ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείτου. IX. V.
 Libri ejus. VII. 163.
 ἄλλοι. VII. 164.
 Ἀρκεσίλαος.
 ἐν Ὀπιγραμμάσι. IV. 30. & seqq.
 Ὀπιστολή. IV. 44.
 ἐν ἱστορίᾳ. V. 42.
 ἄλλοι. IV. 45.
 Ἀρτιμίδωρ ὁ Διαλεκτικός. IX. 53.
 ἐν τῷ πρὸς χρύσιππον. ibid.
 Ἀρχέδημος. VII. 40, 68, 84, 88, 134.
 ἐν τῇ περὶ Φωνῆς. VII. 55.
 ἐν πνὶ περὶ στοιχείων. VII. 136.
 Ἀρχέλαος. II. 17.
 Scripta VI. 15.
 ἄλλοι VI. 19.
 Ἀρχέτιμος ὁ Συρακούσιος. I. 40.
 Ἀρχιλόχῳ. IX. 71.

Ἀρχύτας Ταρραντίνος ἐν Ὀπιστολῇ
 πρὸς Διονύσιον. III. 22, 79.
 πρὸς Πλάτωνα. VII. 80.
 ἄλλοι, VII. 82.
 Ἀσκάσιος ὁ Ἀβδηρίτης. IX. 61.
 Ἀστων Κροτανιάτης. VII. 7.
 Ἀυτοδωρος Ἐπικούρειος. V. 92.
 Ἀχαικός.
 ἐν ἡθικοῖς. VI. 99.
 Ἀχαιός.
 σαιτυρικῇ Ὀμφάλῃ. II. 133.
 Βίαις. I. 85.
 ἀδόμενα. ibid.
 Βίων. IV. 47.
 ἐν τῇ Διατριβᾷ. II. 77.
 ἄλλοι. IV. 58.
 Βόηθος. VII. 54, 142.
 ἐν τῇ περὶ Φύσεως. VII. 148.
 ἐν ἰα. περὶ εἰμαρμένης. VII. 149.
 Γλαῦκος. VII. 52.
 Γλαῦκος ὁ Ῥηγινός. IX. 38.
 Γλαύκων. II. 124.
 Γοργίας ὁ Λεοντίνος. VII. 58.
 Δαίδακος ὁ Πλατωνικός. I. 30.
 Δάμων ὁ Κυρηναῖος. I. 40.
 Δείναρχος.
 ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα Δοκασίᾳ. II.
 52.
 Δείνων.
 ἐν ἑ. ἰσορῶν. I. 8.
 Δημήτριος. I. 114. IX. 40.
 Δημήτριος ὁ Μάγνης. II. 52, 56, 57.
 VI. 84, 88. x. 13.

ἐν τοῖς ὁμωνύμοις. I. 38. 79. 112.
 V. 3. 75. 89. VI. 79. VII. 31.
 169. 183. VIII. 84. 85. IX. 15.
 27. 35. 36.
 Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς. I. 2. 11. 44.
 ἐν τῇ Σωκράτους δολογίᾳ. IX. 15.
 37. 57.
 ἐν τῇ τῶν δρχόντων ἀναγραφῇ. II. 7.
 ἐν τῷ περὶ γήρας. II. 13. IX. 20.
 Scripta. v. 80.
 ἄλλοι. v. 83.
 Δημήτριος ὁ Βυζάντιος. II. 20.
 Δημόδοκος ὁ Ἀλείριος. I. 84.
 Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρείτης. I. 22. 23. IX.
 41. 44. 72. περὶ ἀτόμων. X. 4.
 Scripta. IX. 46. & seqq.
 ἄλλοι. IX. 49.
 Δημόκριτος ὁ Τροχζήσιος. VIII. 74.
 ἐν τῷ κτ' σφισταν βιβλίῳ. ibid.
 Δίδυμος.
 ἐν Συμποσιακοῖς. v. 76.
 Διευχίδας.
 ἐν ἑ. Μεταρχικῶν. I. 57.
 Δικαίαρχος. I. 40. 41. III. 38. 46.
 VII. 40.
 ἐν ἁ. περὶ βίων. III. 40.
 Δισγόνης. VII. 84. 88.
 Διογένης Πτολεμαεὺς. VII. 41.
 Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης. IX. 57.
 Διογένης ὁ Βαβυλωνίος. VII. 39. 55. 57.
 ἐν τῇ περὶ Φωνῆς τέχνῃ. VII. 55. 57.
 ἐν τῇ Διλεκτικῇ τέχνῃ. VII. 71.
 Διογένης ὁ Κυνικός. II. 112. VII. 131.
 ἐν τῷ ποδάλει. VI. 20.
 ἐν Θυσίᾳ. VI. 73.
 Scripta. vi. 80.
 ἄλλοι. vi. 81.

Διογένης ὁ Ταρσνός. X. 1.
 Ἐπιλέκτους σχολαστικῶν.
 Διογένης ὁ Ἐπικούρειος.
 ἐν τῇ α. τῶν Ὀπλητικῶν. X. 1.
 ἐν τῷ ε. X. 119.
 ἐν τῷ εἶ. X. 118.
 ἐν τῷ ιτ'. X. 136.
 ἐν τῷ κ'. X. 137.
 ἐν τῇ Ὀπτιμῇ τῶν Ἐπικούρειων
 κῶν δογμάτων. X. 118.
 Διόδωρος γραμματικός. IX. 1.
 Διόδωρος.
 ἐν ἁ. Δογματικῶν.
 Διόδωρος ὁ Ἐφεσῖος. VII. 1.
 Διοκλῆς. VI. 12. 13. 20. 34.
 99. 103. VI. 166. VII.
 IX. 61. 65. X. 12.
 ἐν τοῖς βίοις τῶν Φιλοσόφων.
 Διοκλῆς ὁ Μάγνης ἐκ τῆ
 Φιλοσόφων. VII. 48. 100.
 Διονύσιος ἐν Κελετικῶν.
 Διονύσιος. VIII. 47.
 Διονύσιος ὁ Στωικός. VI. 4.
 Διονύσιος ὁ Καρχηδόνιος.
 Διονύσιος ὁ Κολοφώνιος. VI. 1.
 Διονύσιος ὁ Μεταγέμενος. VII. 1.
 Διονύσιος.
 Παρθενόποιον. v. 92.
 Διονύσιος Ἀλικαρνασσέως.
 Διονύσιος ὁ Τρέσανος ἐν τῇ
 Διονυσόδωρος. II. 42.
 Διοσκουρίδης.
 ἐν τοῖς Δογματικῶν.
 Διότιμος ὁ Στωικός. X. 1.
 Δίνων.
 ἐν Περσικοῖς. IX. 1.
 Δούρις. I. 19. 74. 82. 89.

- ἐν τῷ β'. τῶν ἱερῶν. I. 119.
 ἐν τῷ περὶ ζωγραφίας. I. 12.
 Ἐκαταί. I. 9.
 ἐν τῇ α'. περὶ τῆς Αἰγυπτίων Φιλοσοφίας. I. 10.
 Ἐκατάων. VI. 2, 91, 182.
 ἐν τῷ α'. τῶν χρειῶν. VI. 32, 25.
 ἐν τῷ β'. τῶν χρειῶν. VIII. 26.
 ἐν τῷ περὶ τελῶν. VII. 87.
 ἐν τῷ α'. περὶ ἀρετῶν. VII. 89.
 ἐν τῷ γ'. περὶ ἀγαθῶν. VII. 101.
 ἐν τῷ ζ'. περὶ τέλους. VII. 102.
 ἐν τῷ β'. παθῶν. VII. 110.
 ἐν γ'. περὶ παραδόξων. VII. 124.
 ἐν τῷ γ'. περὶ ἀρετῶν. VII. 125.
 ἐν τῷ β'. περὶ ἀγαθῶν. VII. 127.
 ἐν τῷ ιδ'. περὶ ἀγαθῶν. VII. 103.
 ἐν ταῖς χρειῶν. VI. 7, VII. 11, 72.
 Ἐλευσις.
 ἐν τῷ περὶ Ἀχιλλέως. I. 29.
 Ἐμπεδοκλῆς. VIII. 19, 61, 65, 66. IX. 73.
 προσίμια πρὸς Ἀπόλλωνα. VIII. 17.
 τὰ Περσικά. VIII. 17.
 ὁ ἱατρικὸς λόγος. VIII. 77.
 τὰ περὶ φύσεως. VIII. 77.
 Τραγωδία. VIII. 19, 77.
 καθαρμοί. VIII. 63, 77.
 Ἐπίκουρος. IX. 52. X. 139.
 βιβλία. X. 27. & seqq.
 ἐν ἐπιστολαῖς. VII. 5, 9. X. 8, 11, 14, 30.
 ἐν τῷ περὶ τέλους. X. 6, 136.
 ἐν τῇ πρὸς τοὺς ἐν Μιτυλήνῃ Φιλοσόφους. X. 6, 136.
 πρὸς Ἀριστοβύλον (Ἀριστόδημον) VII. 9.
 ἐν τῇ πρὸς Λεόντιον ἐπιστολῇ. X. 5, 6.
 ἐν τῇ πρὸς Θέμισταν. X. 5.
 ἐν τῇ α'. περὶ φύσεως. X. 39, 40.
 ἐν λζ'. περὶ φύσεως. X. 7, 30, 91, 119.
 ἐν τῇ β'. περὶ φύσεως. X. 73.
 ἐν τῷ ιδ'. X. 91.
 ἐν τῇ αβ'. X. 74, 96.
 ἐν τῇ ιδ'. & ιδ'. X. 40.
 ἐν τῇ πρὸς Μενοικέα ἐπιστολῇ. X. 29, 122.
 ἐν τῷ α'. Μητροδώρῳ. X. 23.
 ἐν τῷ περὶ αἵρέσεων. X. 136.
 ἐν τῷ περὶ αἵρέσεων καὶ Φυγῆς. X. 136.
 ἐν τῷ α'. περὶ βίων. X. 119, 136.
 ἐν τῷ β'. περὶ βίων. X. 119.
 ἐν τῷ συμποσίῳ. X. 119.
 ἐν ταῖς διαπορίαις. X. 119.
 ἐν μεγάλῃ ἐπιτομῇ. X. 39, 40, 73.
 ἐν μικρᾷ ἐπιτομῇ. X. 85, 135.
 ἐν τῇ πρὸς Ἡρόδοτον ἐπιστολῇ. X. 29, 30, 35.
 ἐν ταῖς κυρίαις δόξαις. X. 29.
 πρὸς Ἰδομενέα. X. 22.
 ἐν αβ'. σταχυσιώσεων. X. 44.
 ἐν τῇ πρὸς Εὐρύδικον ἐπιστολῇ. X. 12.
 Κανόν. X. 14, 30, 31.
 Διαθήκη. X. 16. & seqq.
 πολλοί. X. 26.
 Ἐπίκτητος. X. 6.
 Ἐπιμενίδης.
 Scripta. I. 111, 112.
 ἐπιστολῇ. I. 113.
 Εὔχαρας. Κατωδοποιός. III. 2, 10, 13, 16, 17.
 Scripta. VII. 178.
 Ἐρασίστρατος. VII. 186.
 ἱατρός. I. 119. VI. 82. VII. 47.
 Ἐρατοθένης.
 ἐν τῷ περὶ πλούτου καὶ πενίας. IX. 66.
 ἐν ἡ'. περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. VII. 5.
 ἐν Ὀλυμπιονίκαις. VIII. 51.
 ἐν τοῖς πρὸς Βάτωναι. VII. 89.
 Ἐρμῶν. X. 15.
 βιβλία. X. 25.
 Ἐρμῆς. I. 72, 101, 117, II. 109, 120, 142, III. 2, IV. 44. V. 41, 67, 78, 91. VI. 2, 99.
 IIII VII.

VII. 184, VIII. 1. 40, 41, 51, 56, 69, 87.
 IX 4, 27, 43, X, 2.
 ἐν τῷ περὶ Θεοφράστου. II. 55.
 ἐν β. περὶ Πυθαγόρου. VII. 10.
 ἐν τῷ α. περὶ μάγων. I, 8.
 ἐν τοῖς βίαις. I, 33, II, 13, V. 2.
 ἐν τῷ περὶ τῶν σοφῶν. I, 42.
 ἐν τῷ περὶ Ἀριστοτέλους. V. I.
 ἐν δ'. περὶ σοφῶν. VII. 11, 88.
 Εὐμείδωρ. I, 8, II, 106, III. 6.
 ὁ Πλατωνικός ἐν τῷ περὶ μαθημάτων.
 I, 2.
 Εὐάνθης Μιλήσιος. I, 29.
 Εὐβουλός.
 ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ, Διογένης πρᾶσις.
 VI, 30.
 Εὐβουλίδης. II, 41, VII, 187.
 ἐν τῷ περὶ Διογένης. VI, 20.
 Εὐδημ. ὁ Ῥόδιος. I, 9.
 Εὐδοξ. ἐν γῆς περιόδῳ. I, 8.
 ἐν τῇ α. περίδῳ. IX, 83.
 Οκταετής. VIII, 87.
 ἐν γῆς περιόδῳ. VIII, 90.
 πολλοί. VIII, 90.
 Scripta VIII, 89.
 Εὐδρομ. VII, 39.
 ἐν τῇ ἡθικῇ στοιχειώσει. VII, 39.
 Εὐθύφρων ὁ Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικῆ. I,
 107.
 Εὐκλείδης. II, 107.
 Εὐμηλ. ἐν ἐ. τῶν ἰσορίων. V. 6.
 Εὐπολις.
 ἐν κολαξί. IX, 50.
 ἐν ἀσρατέυταις. III, 7.
 Εὐριπίδης. I, 76, VII, 23, IX, 71.
 ἐν τῇ Ἀλγῇ. II, 33.
 ἐν τῷ Παλαμῆδει. II, 44.
 ἐν Λυκμανίῳ. III, 63.
 ἐν Ἰξίονι. IX, 55.
 Μηδεία. II, 134.
 Βεῆκερφόνη. IV, 16.

Ἀνδρομέδης. IV, 29.
 Φαέθοντι. II, 10.
 Εὐφαντ. ἐν ἰσορίαις. II, 141.
 Εὐφαντ. Ὀλυμπι. II, 110.
 Εὐφορίων. III, 37, IX, 56.
 Εὐφρο. I, 40, 41.
 Εὐφρο. I, 96, 98.
 ἐν κέ. II, 45.
 Ζεύξις.
 ἐν τῷ περὶ διττῶν λόγων. IX, 106.
 Ζηνόδοτος ὁ Στωικός. VII, 30.
 Ζήνων ὁ Κιττιεύς. VI, 91, VII, 108, II, 120,
 148, 149, 157, IX, 72.
 Βιελία. VII, 4.
 περὶ ἐρωτικῆς τέχνης. VII, 34.
 ἐν ταῖς διατριβαῖς. VII, 34.
 ἐν τῷ περὶ τοῦ ὅλου. VII, 136, 142, 143,
 145, 153.
 ἐν πολιτείᾳ. VII, 32, 121, seq. 131.
 ἐν τῷ περὶ λόγου. VII, 39, 40.
 ἐν τῷ περὶ ἀνθρώπου φύσεως. VII, 87.
 ἐν τῷ περὶ παθῶν. VII, 110.
 ἐν τῷ περὶ οὐσίας. VII, 134.
 Ζένων ὁ Ἐλεάτης. IX, 29, 72.
 Σιδάνιος. X, 29.
 ὁ Ταρσεύς. VII, 41, 84.
 πολλοί. VII, 35.
 Ζώιλ. ὁ Περγαῖος. VI, 37.
 Ζώπυρ. ὁ Κολοφώνιος. VI, 100.
 Ἡρακλείδης. I, 25, II, 43, 113, 120, 138, 143,
 144, III, 5, 25, 26, VIII, 72.
 ἐν τῇ περὶ τῆς ἀπικου. I, 12, VIII, 67.
 ἐν τοῖς περὶ νόμων. IX, 50.
 ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν τοῦ Σωτῖαν. διαδο-
 χῶν. V. 79.
 περὶ νόσων. VII, 51, 60.
 ἐν τῇ Σωτῖαν. ἐπιτομῇ. VIII, 53, IX, 1.
 ἐν τῇ τοῦ Σατύρου βίῳ ἐπιτομῇ. VII,
 40, IX, 26.

Ἡρα-

Ηρακλείδης ὁ τοῦ Σεραπίων Θ , VII, 7, 44.
59.

Ηρακλείδης ὁ Ταρσεύς, VII, 121.

Ηρακλείδης ὁ Φυσικός, VIII, 6.

Ηρακλείδης ὁ Ποντικός, V. 86. & 199, VII, 4.
αἰ. 101, V. 93.

Ηράκλειτος, 23, 76, 88, IX, 2, 7, 8. & 199.
• 73.

περὶ Φύσεως, IX, 6.

ὁ Φυσικός, VII, 1, 6.

Πολλοί, IX, 17.

Ηρίλλος, VII, 166.

Ηρόδοτος, 1, 9, 22, VII, 1, 2, IX, 34.

ἐν τῇ πρώτῃ, I, 9, 95.

ἐν τῷ περὶ Ἐπικούρου ἐφηβείας, X, 4.

Ηρόδοτος Ταρσεύς, IX, 116.

ΗΣΙΟΔΟΣ, VII, 25, X, 2.

Θαλῆς.

ναυτική ἀστρολογία, I, 23.

αἰδόμενα, I, 35.

Θεώμητης ὁ ποιητής, IV, 25, VII, 1, 48.

Θεόδοσιος.

ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς κεφαλαῖς, IX, 70.

Θεόδοτος.

ἐν τῷ δ'. τῶν πρὸς Ἐπικούρου, X, 5.

Θεόδωρος ἐν τῷ περὶ αἵρέσεων, II, 65.

περὶ θεῶν, II, 97.

πολλοί, II, 103, 104.

Θεόκριτος ὁ ΧΙ, V, 11.

Θεόπομπτος, I, 109, II, 40, VI, 13.

ἐν τοῖς θαυμασίοις, I, 117.

ἐν τῇ ἡ τῶν Φιλιππικῶν, I, 8.

Θεόπεμπος ἐν Αὐτόχαρι, II, 26.

Θεοφάνης.

ἐν τῷ περὶ γραφικῆς, II, 104.

Θεόφραστος, VII, 1, 55.

ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ, V, 37.

ἐν τῷ Μεγαοικῶν, VI, 22.

ἐν τῇ ἐπιτομῇ IX, 21.

ἐν τοῖς Φυσικοῖς, IX, 22.

διαθήκαται V, 51.

ἑγίρηται, V, 42.

Θέων ὁ Τιθαρεύς ὁ Στωικός, IX, 82.

Θρασύβουλος.

ἐπιστολῇ, I, 100.

Θρασύλλος, 31, Θρασύλατος, III, 1, 50, 61,
IX, 37.

ἐν τοῖς πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημο-
κρίτου βιβλίων, IX, 41.

Ἰδομενεύς, II, 20, 60, III, 36.

ἐν τοῖς περὶ τῶν Σωκρατικῶν, II, 20.

Ἰεράνυμος, I, 17, VII, 1, 20, 57, 58, IX, 16.

ἐν τῷ περὶ ἐποχῆς, II, 105.

ἐν τῷ β'. τῶν σκοραδῶν ὑπαρνημάτων,
I, 26, II, 14.

Ἰεράνυμος ῥοδῖος, II, 26.

ὁ περιπατητικός, IX, 118.

Ἰούστος Τιβεριεύς.

ἐν τῷ στέμματι, II, 41.

Ἰππαρχος, IX, 43.

Ἰππαρσος, VIII, 7, 85.

Ἰππίας, I, 24.

Ἰππόβοτος, V, 90, VI, 85, 102, VII, 85, 38, VIII,
43, 51, 69, 72, IX, 5, 40, 115.

ἐν τῷ περὶ αἵρέσεων, I, 19, II, 88.

ἐν τῇ τῶν Φιλοσόφων ἀναγραφῇ, I, 42.

Ἰπποκράτης, IX, 73.

Ἰππῶναξ, I, 84, 88, 107.

Ἰσίδωρος Περγαμηνός, VII, 34.

Ἰσοκράτης, V, 35.

Ἰστρῶς, II, 59.

Ἴων ὁ ΧΙ, I, 120, II, 23.

ἐν τοῖς τραγωμοῖς, VII, 8.

Καρεύς, IV, 2.

Καλκίος.

ἐν πεδότης, II, 18.

Καλκίμαχος, VII, 17, IX, 23.

ἐν τοῖς πίναξι, VIII, 86.

ἐν τοῖς ἱάμβοις, I, 23, 25, 28, 29.

ἐν τοῖς ἐπηγράμμασιν, I, 79, II, III.

Καρνεάδης, IV, 65, 66.

Κάσσιος ὁ Σκεπτικός, VII, 32, 34.

IIII 2

Κέβης.

Κέλης, II, 125.

Κερκίδας ὁ Μεγαλοπολίτης, ἡ κρήνη ἐν τοῖς
Μελιάμβοις, VI, 76.

Κλεάνθης, VII, 41, 89, 91, 92, 127, 128, 139, 142,
157.

ἐν τῷ περὶ ἡδονῆς, VII, 87.

ἐν τῷ περὶ τῶν αὐτόμων, VII, 134.

ἐν τῷ περὶ χαλκοῦ, VII, 14.

Βιβλία, 174, VII, & seqq.

Κλεάνθης ὁ Ποιτικός, IX, 15.

Κλέαρχος II, 30.

ἐν τῷ Πλάτωνος ἐγκωμίῳ, III, 2.

Κλέαρχος ὁ Φιλόσοφος, I, 81.

Κλέαρχος ὁ Σολεὺς ἐν τῷ περὶ παιδείας,
I, 9.

Κλεινόμαχος ὁ Θούριος, II, 112.

Κλείταρχος ἐν τῇ δωδεκάτῃ, I, 6.

Κλειτόμαχος, IV, 67.

ἐν τῷ α. περὶ τῶν αἰρέσεων, II, 92.

Κλεόβουλός.

ἐπίγραμμα, I, 89.

αἶνιγμα, I, 91.

ἐπιστολή, I, 93.

Scripta, I, 89.

Κλεομένης.

ἐν τῷ παιδαγωγικῷ, VI, 75.

Κράντωρ, IV, 24, 25.

περὶ πένθους, IV, 27.

Κράτης Ἀθηναῖος, II, 126, IV, 23.

Κράτης Θηβαῖος, VI, 85, 86, 98.

ποῖοι, IV, 23.

Κρατὶνός.

ἐν Ἀρχιλόχῳ, I, 12.

ἐν Κλεοβουλίναις, I, 89.

ἐν Πυθαγοριζούσῃ, VIII, 37.

ἐν Ταραντίνοις, Ibid.

ἐν τῇ χειρῶσι, I, 62.

Ψευδοποβολιμαῖα, III, 28.

Κρίνης, VII, 62, 68.

ἐν τῇ διαλεκτικῇ τέχνῃ, VII, 71, 67.

Κρίτων, II, 121.

Κρότων ἐν τῷ Κατακολυμβητῇ, IX, 12.

Κωμικῶν τῆς, II, 108, IV, 20.

Λεκάνδρος Μιλήσιος, I, 28, 41.

Λεύκιππος, IX, 30, & seqq. 46.

Λέων, III, 62.

Λόβων ὁ Ἀργεῖος, I, 34.

ἐν τῷ περὶ ποιητῶν, I, 112.

Λυκοφρων.

ἐν Σατύροις, II, 140.

Μενεδήμων, II, 140.

Λύκαν, V, 16.

διαθήκαι, V, 69.

ἄλλοι, V, 69.

Λυσανίας ὁ Αἰσχυρίωνος, VI, 23.

Λυσίας, II, 40.

ἐν τῷ κατὰ Νικίαν, I, 15.

κατ' Αἰσχύινου περὶ Συκοφαντίας, II, 63.

Λυσίας ὁ Κεφάλου, III, 25.

Λύσις ὁ Ταραντῖνος, VIII, 7.

ἐν ἐπιστολῇ πρὸς Ἱππαρχον, VIII, 42.

Οἱ τὰ περὶ Μάγων γραψάντες, I, 9.

Μάνεοις.

ἐν τῇ τῶν Φυσικῶν ἐπιτομῇ, I, 10.

Μελάνθιος ὁ ζωγράφος.

ἐν τοῖς περὶ ζωγραφικῆς, IV, 18.

Μελέαργος, VI, 99.

ἐν τῷ β' περὶ δοξῶν, I, 94.

Μέλισσος, IX, 24.

Μένανδρος ὁ κωμικός.

ἐν Ἱπποκόμῳ, VI, 83.

ἐν Διδύμοις, VI, 93.

Μένιππος, VI, 99, 100.

ἐν τῇ Διογενέους πράσει, VI, 29.

ἄλλοι, VI, 101.

Μηνόδοτος, II, 104, IX, 115.

Μητρόδωρος.

ἐν τῷ περὶ εὐγενείας, X, 1.

ἐν τῷ Τιμοκράτει, X, 136.

Βιβλία, X, 24.

Μητρό-

Μητροδωρ^Θ, IX, 58.

Μητροκλής.

ἐν ταῖς χρείαις, VI, 33.

Μίμνερμ^Θ, I, 60.

Μινύης, I, 27.

Μνησίλοχ^Θ, II, 18.

Μνησίμαχ^Θ.

Ἀλκμαίωνι. VIII, 37.

Μόλων III, 34.

Μόνιμ^Θ, VI, 83.

Μουσᾶ^Θ, I, 3.

Μυρωνιανὸς Ἀμασρικνός IV, 8.

ἐν ὁμοίοις III, 40.

ἐν τοῖς ἱστορικοῖς κεφαλαίοις κ. 3.

ἐν τῷ αὐτῶν ἱστορικῶν ὁμῶν κεφαλαίων.

IV, 14, V, 36.

Ναυσιφάνης IX, 102.

Νεάνθης III, 3, 4, VI, 13, VIII, 55, 58.

Νεάνθης Κυζικηνός I, 99, III, 25, VI, 72, IX, 4.

Νεόφρων Σικυώνι^Θ II, 134.

Νικόλα^Θ, x, 4.

Νικομήδης IX, 15.

Νικόμαχ^Θ VII, 1, 88.

Νικόστρατ^Θ ὁ Κλυταμνήστρα IV, 18.

Νυμῆνι^Θ IX, 68, 102.

Ξάνθ^Θ VI, 101.

ἐν τοῖς περὶ Ἐμποδοκλέους VII, 63.

ὁ Λυδός I, 2.

Ξενοκράτης IV, II, & seqq. IX, 19.

Scripta IX, 18, 19.

ἄλλοι IV, 15.

Ξενοφάνης I, 23, IX, 72.

ἐν ἐλεγείᾳ VIII, 36.

ἄλλ^Θ IX, 20.

Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνι^Θ I, II, I.

Ξενοφῶν II, 29, 45.

ἐν Συμποσίῳ II, 31, 32, VI, 14.

Συκράτους ἀπολογία III, 34.

Κύρου παρδεία III, 34.

ἡ θητὰ ἀπομνημονεύματα III, 34.

Scripta II, 57.

Ολυμπιόδωρ^Θ ὁ Ἀθηναίων προστατῆσας.
VI, 23.

Ὀμηρ^Θ I, 90, III, 7, VI, 85, VII, 74, IX, 67.

Ὀνεσίκριτ^Θ VI, 84.

Ὀνήτωρ II, 114.

ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἐι χρηματιστῶν
σοφός III, 9.

Ὀρφεύς II, 1.

Παμφίλ^η I, 24, 68.

ἐν ὑπομνήμασι I, 90.

ἐν λβ^β.

ἐν β^β.

ἐν ε^β.

ἐν η^β.

ἐν κε

$\left. \begin{array}{l} \text{ἐν λβ}^{\beta} \\ \text{ἐν β}^{\beta} \\ \text{ἐν ε}^{\beta} \\ \text{ἐν η}^{\beta} \\ \text{ἐν κε} \end{array} \right\}$	$\left. \begin{array}{l} \text{ὑπομνημάτων} \end{array} \right\}$	V. 36.
		I. 76.
		I. 98.
		II. 24.
		III. 23.

Παναίτι^Θ II, 64, III, 37, VII, 41, 92, 141, 163.

ἐν τῷ περὶ τῶν αἵρέσεων II, 87.

ὁ Σταϊκὸς ἐν τῷ περὶ εὐθυμίας IX, 20.

Παρμενίδης I, 107, IX, 22, 23.

ἄλλ^Θ IX, 29.

Πασίφῶν ὁ Ἐρετρικὸς II, 61, VI, 73.

Παυσανίας Ἡρακλειτιστῆς IX, 15.

Πεισίστρατ^Θ ὁ Ἐφέσι^Θ II, 60.

Πεισιγράτου ἐπιστολή I, 53.

Περίανδρ^Θ.

ἐπιστολή I, 99.

Περσά^Θ II, 61, VII, 120.

ἐν ταῖς ἠθικαῖς σχολαῖς VII, 28.

ἐν ὑπομνήμασι συμποσιακοῖς VII, I.

Scripta VII, 36.

περὶ Πινάκων γράψαντες VII, 148.

Πίττα^Θ.

ἀδόμενα I, 78.

ἐπιστολή I, 81.

Scripta I, 79.

Πλάτων I, 29, 41, 77, 99, VII, 131, IX, 72.

ἐν Μένωνι II, 38.

- ἐν Πρωταγόρῃ I, 108. IX, 50, 55.
 ἐν Θεαίτητῳ I, 18, 29. IX, 50, 55.
 ἐν Συμπόσιῳ II, 28, III, 34.
 ἐν Εὐθυδήμῳ II, 30, IX, 52.
 ἐν τῷ σοφιστῇ IX, 25.
 Ἀπολογία II, 39, 45, III, 34.
 Φαίδωνι II, 42.
 ἐν τῷ περὶ ψυχῆς II, 65. III, 36.
 ἐν Ἀντιφατικῇ III, 4. IX, 36.
 ἐν Φαίδρῳ III, 25, 38.
 ἐπιγράμματα III, 29, & seqq.
 διαθήκαι III, 41.
 ἠθικά ἀπομνημονεύματα III, 34.
 πολιτεία III, 34, VIII, 83.
 νόμοι III, 34.
 ἐν Λύσιδι III, 35.
 ἐν Παρμενίδῃ IX, 23, 25.
 Scripta III, 57, & seqq.
 Πλάτωνες πολλοὶ III, 129.
 Πλάτωνος ἔργα IX, 60.
 ἐν τῷ Λυσάνδρου βίᾳ καὶ Σύλλῃ IV, 4.
 Πολέμων I, 104, III, 46. IV, 58, V, 85.
 Πολύανος II, 105.
 Πολυκρίτης ὁ Μενδαῖος ἐν τῷ ἁ.
 τῶν περὶ Διονύσου II, 63.
 Πολύευκτος ὁ Ῥήτωρ VI, 23.
 Ποσειδίππος VII, 27.
 Ποσειδώνιος VII, 39, 41, 62, 84, 92, 142,
 157, IX, 68.
 ἐν γ'. περὶ μετεώρων VII, 135.
 ἐν ιζ'. περὶ μετεώρων VII, 144.
 ἐν τῇ μετεωρολογικῇ στοιχειώσει VII,
 138, 152.
 ἐν τῷ περὶ Θεῶν VII, 139.
 ἐν τῷ γ'. περὶ Θεῶν VII, 138.
 ἐν τῷ α'. τοῦ Φυσικοῦ λόγου VII, 134.
 ἐν τῷ ε'. τοῦ Φυσικοῦ λόγου VII, 145.
 ἐν τῷ η'. τοῦ Φυσικοῦ λόγου VII, 153, 154.
 ἐν ιε'. τοῦ Φυσικοῦ λόγου VII, 140.
 ἐν ιβ'. τοῦ Φυσικοῦ VII, 149.
 ἐν α'. περὶ Θεῶν VII, 148.
 ἐν β'. περὶ εἰκασμένων VII, 149.
 Ποσειδίππος VII, 27.
 ἐν τῷ περὶ κριτηρίου VII, 54.
 ἐν τῇ περὶ λέξεως εἰσαγωγῇ VII, 60.
 ἐν τῷ περὶ τελῶν VII, 87.
 ἐν τῷ περὶ μαθητικῆς VII, 149.
 ἐν τῷ α' τοῦ ἠθικοῦ λόγου VII, 91.
 ἐν τοῖς περὶ περὶ μαθητικῆς VII, 91, 129.
 ἐν τῷ α'. περὶ καθηκόντων VII, 124, 129.
 ἐν τῷ β'. τοῦ Φυσικοῦ λόγου I, 13, 140.
 ἐν τῷ α'. περὶ κόσμου VII, 142.
 ὁ Στωϊκὸς X, 4.
 Ποταμίδια VIII, 63.
 Ποταμῶν ἐν τοῖς χειμῶσι I, 25.
 Πραξιφάνης III, 8.
 Πρύλλος.
 Πρωταγόρας IX, 54.
 ἐν ἀντιλογικῇ III, 37.
 ἐν τῷ περὶ Θεῶν IX, 51.
 Scripta IX, 54.
 ἄλλοι IX, 56.
 Πτολεμαῖος.
 Πυθαγόρας VIII, 6, 7.
 τὰ περὶ Σκύλης VIII, 47.
 ἐπιστολή VIII, 49.
 Libri VIII, 7, 13.
 ἄλλοι VIII, 46.
 Σαρβῖνος περὶ μελετητικῆς ὕλης III, 47.
 Σάτυρος I, 68, 82, II, 26, III, 8, VIII,
 59, 60.
 ἐν τοῖς βίοις II, 12, VIII, 53, 58.
 ἐν τῷ δ' τῶν βίων VI, 80.
 βίων ἐπιτομή. Vide Ἡρακλείδης.
 Σέλευκος.
 ἐν α'. περὶ Φιλοσοφίας III, 109.
 ὁ Γραμματικὸς IX, 12.
 Σέξτος IX, 87.
 ὁ ἐμπειρικὸς IX, 116.
 ἐν τῶν Σκεπτικῶν δέκα βιβλίοις IX, 116.
 Σειληνός.
 ἐν τῇ α' τῶν ἰσχυρῶν II, 12.
 Σιμωνίδης I, 90.
 Σιμμία II, 144.
 Σίμων II, 122, 123.
 πολλοὶ II, 122, 123.
 Σιμωνίδης I, 76, 90, IV, 5, 45, VIII,
 65.

Σπυθῖν⊙ ὁ τῶν ἰαμβίων ποιητῆς IX, 16.

ὁ Στωϊκὸς IX, 16.

Σόλων.

ἐλεγεία I, 47, 49, 50, 52.

ἀδόκιμα I, 61.

ἐπισολαί I, 64.

Scripta I, 61.

Σόφιλος ἐν γάμοις II, 120.

Σοφοκλῆς Οἰνομάω IV, 35.

Σπένσιππ⊙ ἐν τῷ περὶ Φιλοσόφων IX, 23.

ἐν τῷ Πλάτων⊙ περιδείπνῳ II, 2.

Scripta IV, 4.

ὁ ἱατρὸς IV, 9.

Σπίνθαρος⊙ V, 92.

Στησικλείδης ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων καὶ Ὀλυμ-
πιονικῶν ἀναγραφῇ II, 56.

Στίλπων II, 120.

Σράτων V, 58. διαθήκα V, 62.

ἀλλοι V, 61.

Σφαίρ⊙ VII, 159, IX, 15.

Scripta VII, 179.

Σωσίβι⊙ ὁ Λάκων II, 115.

Σωσίβης⊙ ὁ ποιητῆς VII, 172.

Σωσικράτης I, 38, 49, 68, 75, 95, 106, VII, 163.

ἐν διαδοχαῖς VII, 8.

ἐν γ'. διαδοχῶν VI, 13.

Σωσικράτης ὁ Ῥοδί⊙ II, 84.

Σάφρων ὁ Μιμογράφ⊙ III, 18.

Σωτίων I, 98, IX, 5, 18, 20, 21, 115.

ἐν β'. τῶν διαδοχῶν II, 74.

ἐν β'.

ἐν γ'.

ἐν δ'.

ἐν ε'.

ἐν ζ'.

ἐν διαδοχαῖς V, 86, VII, 86.

ἐν β'. τῶν διαδοχῶν.

ἐν τῇ ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν Φιλοσόφων
II, 112.

ἐν τῷ ix IX, 110.

ἐν τοῖς β'. τῶν ἐπιγραφομένων Διοκλεί-
ων ἐλεγχῶν X, 4.

Ταρσικοί IV, 58.

Τηλαυγῆς.

ἐπιστολὴ VII, 53, 74.

ἐν τῇ πρὸς Φιλόλαον VIII, 53.

Τίμαχ⊙ VII, 10, 60, 66, 71.

ἐν ἰ. τῶν ἱστοριῶν VII, 51.

ἐν δ'. VII, 71, 72.

ἐν τῇ α'. καὶ β'. VIII, 66.

διὰ τῆς θ'. VIII, 54.

ἐν τῇ ιθ'. VII, 60.

ἐν τῇ β'. I, 114.

ἐν ἰ τῶν ἱστοριῶν VIII, 11.

Τιμόθε⊙ ὁ Ἀθηναῖ⊙.

ἐν τῷ περὶ βίων III, 5, IV, 4, V, I, VII, 1.

Τιμοκράτης X, 4.

ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις ἐν φραντοῖς X, 6.

ἐν τῷ γ'. X, 23.

ἐν τῷ Δίονι V, 1, 2.

Τίμων II, 55, 62, 66, 107, 126, III, 26,

IV, 13, 34, 42, 67, V, II, VII, 16,

161, 170, VIII, 67, IX, 6, 18, 23,

25, 40, 52, 69, 102, 107, X, 2.

ἐν Σίλλοις I, 34, II, 6, 19, VII, 15, VIII,

36, IX, 65, 112.

ἐν τῷ Πύθωνι IX, 65, 67, 76, 105.

ἐν τοῖς Ἰνδαλμοῖς IX, 67, 105.

ἐν τοῖς περὶ ἀσθήσεων IX, 105.

ἐν τοῖς ἰαμβοῖς IX, 110.

Ἀρεσιλάου περιδείπνῳ IX, 115.

Scripta IX, 110, 111.

Φαρβωρῖ⊙ III, 37, V, 41, IX, 29.

ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ II, 1, 11, 20, 38,

40, III, 3, 19, IV, 54, 63, V, 5, 9, 77,

VI, 25, 73, VII, 15, 83, IX, 34, 50, 87,

ἐν ἡ. παντοδαπῆς ἱστορίας III, 24, VIII,

47.

ἐν α'. ἀπομνημονευμάτων I, 79, II, 23,

39, 40, III, 19, 25, V, 76, IX, 20.

ἐν τῷ β'. ἀπομν. &c. IV, 5, VI, 89.

ἐν γ'. ἀπομνημονευμάτων III, 40,

VIII, 12.

ἐν τῷ γ'. ἀπομ. &c. VIII, 12.

ἐν τῷ ε'. ἀπομ. &c. III, 62, IX, 23.

ἐν ἀπομνημονεύμασι III, 48, VII, 153,
 73, 90.
 Φαίδων II, 105.
 Φανίας ἘρέσιⓈ II, 65.
 ἐν τῷ περὶ Σωκρατικῶν VI, 8.
 ἐν τῷ α. τῶν Ποσειδωνίων σχολῶν VII,
 41.
 ΦανόδικⓈ I, 31, 82, 83.
 Φερεκίδης Σύριος I, 119.
 ἐπιστολή I, 122.
 Φιλήμων ὁ Κωμικός VI, 87.
 ἐν Φιλοσόφοις VII, 27.
 ΦίλισκⓈ ὁ Λιγνῆτης VI, 73.
 ΦίλιππⓈ ὁ Μεγαρικὸς II, 113.
 ΦίλιππⓈ ὁ ΟὔποντιⓈ.
 Ἐπινομίς III, 37.
 ΦιλόδημⓈ VII, 84.
 ΦιλόδημⓈ X, 24.
 ὁ ἘπικούρειⓈ ἐν τῷ ἰ. τῆς τῶν Φιλοσό-
 φων συντάξεως X, 3.
 ΦιλόχορⓈ II, 44, IX, 55.
 Φίλων III, 40. ὁ ἈθηναῖⓈ IX, 67.
 Φλέγων.
 ἐν τῷ περὶ μακροβίων I, III.
 ΦαύνιχⓈ IV, 20.
 ΦύλακⓈ IX, 115.
 Φυσικὸν τις X, 90.
 ΦῶκⓈ.
 καυτική ἀστρολογία I, 23.
 Χαμαιλέων III, 46, V, 92.
 Χίλων.
 ΧοίσιλⓈ I, 24.
 ἐπιστολή I, 73.
 ΧρύσιππⓈ VII, 57, 62, 65, 69, 79, 84, 89, 92,
 102, 127, 129, 151, 157.

ἐν δ. παροιμιῶν VII, 9.
 τῷ περὶ πολιτικῆς VII, 131, 132.
 ἐν τοῖς διαλεκτικαῖς ὁροῖς VII, 67.
 τῷ α. τῶν Φυσικῶν VII, 29, 132, 133,
 143.
 τῇ ιδ. περὶ ψυχῆς VII, 30.
 ἐν τῇ ε. τῶν Φυσικῶν VII, 14.
 ἐν τῇ ε. τῶν Φυσικῶν VII, 11, 117.
 ἐν τῷ περὶ ὄρων VII, 60.
 τῷ α. περὶ λόγου VII, 39, 144.
 ἐν ταῖς διαλεκτικαῖς τέχναις VII, 74.
 ἐν τῷ α. περὶ τελῶν VII, 84, 87, 92.
 ἐν τοῖς περὶ τοῦ καλοῦ VII, 101, 102.
 ἐν τοῖς περὶ ἡδονῆς VII, 109.
 ἐν τῷ περὶ παιδῶν VII, 110.
 ἐν τῷ α. περὶ βίῳ VII, 121, 122, 123.
 ἐν τῷ περὶ τῆς κυρίας χειρὸς.
 Ζήνωνος ὀνόμασι VII, 126.
 ἐν τῷ δ. τῶν ἠθικῶν ζητημάτων.
 120.
 ἐν τῷ α. περὶ δικαιοσύνης VII.
 ἐν τῷ περὶ ἐρωτός VII, 139.
 ἐν τῷ ια. περὶ θεῶν VII, 142.
 ἐν τῷ α. περὶ ἀρετῶν VII, 143.
 ἐν τῷ περὶ κενῶν VII, 140.
 ἐν τοῖς περὶ εἰμασμένης VII.
 ἐν τῷ β. περὶ Μαντινῆς VII.
 ἐν γ. τῶν Φυσικῶν VII, 150.
 περὶ τῶν ἀρχαίων Φυσικῶν.
 περὶ τῶν μὴ δι' ἑαυτοῦ ἀρχόντων.
 ἐν τῷ γ. περὶ δικαίου VII.
 ἐν τῷ β. περὶ βίου καὶ ποσειδωνίου.
 ἐν τῷ α. περὶ προνοίας VII, 124.
 Ἐπιστόλια X, 3.
 Scripta VII, 190, & seqq.
 οἰκῶν VII, 186.

CAPUT XX.

DE OPPIANO ET ATHENÆO.

Oppiani etas. 1. ἀλευτικά & Κυνηγετικά. 2. Horum editiones. 3. Ubi & de Græcis in illa scholiis. 4. ἱζητικά & Eutecni paraphrasis. 5. Athenæus. 6. Plures hoc nomine. id. Athenæi Dipsosophistica. 7. Eorum interpretes & editiones ac Græca Epitome. 8. Scripta Athenæi deperdita. 9. Index scriptorum ab Athenæo allegatorum. 9.

I.

OPPIANUS a) Anazarbeus, b) Cilix, matre Zenodota, patre Agésilao viro opulento & Philosophiæ dedito, qui cum Imperatori L. Septimio Severo Anazarbum venienti cum reliquis civibus obviam ire neglexisset, ab eo in Insulam maris Adriatici Meliten sive Maltam relegatus est. Filius à patre in bonis litteris enutritus ejusque in exsilio comes animum ad Poësin appulit & poëma de piscatione obtulit sive eidem Imperatori Severo, ut Sozomenus c) auctor est, sive ut alii d) testantur & inspectio ipsa

K k k k

ipfa

- a) Alius Oppianus ad quem M. Varronis litteræ apud Gellium lib. 14. c. 7. Alius item malus Poëta Oppianus, quem non uno in loco perstringit Martialis.
- b) Sic autor Anonymus Græcus vitæ Oppiani. Ut adeo Anazarbi incolæ intelligat Poëta 3. ἀλευτ. v. 205. seq. quos distinguere videtur ab incolis Corycii (quæ hodie Turcis Carachisar sive Churcho) quam Oppiani patriam faciunt Svidas & alius vitæ ejus auctor. respicientes forte ad 3. ἀλευτ. v. 8. seq.
- c) Præf. ad Hist. Eccles. Theodosio juniore inscriptam: Τοῦτ' ὁ παλαιὸς ἐγένετο Σεβήρ ὁ Κῆσαρ παρὰ Ὀππιανὸν τὸν ἐν τοῖς μέτροις τῶν ἰχθυῶν τὰ γέννημαί τιν φύσιν καὶ τὴν ψῆφον ἀφ' ἡγησάμενον μετρίως ποιήσεως χρυσῶν κατὰ εἶχον Ὀππιανῶν δαρησάμενον, ὡς χρυσῶν ἐπὶ τὰ 8 Ὀππιανὲ εἰς ἐπὶ νῦν παρὰ τοῖς πολλοῖς ὀνομάζεσθαι.
- d) Svidas &c. Sane Antoninum alloquitur lib. 1. de piscibus v. 3. γαῖης ὑπάτον κράτ' Ἀντωνῶν. Utiqueque vero & Severum & Antoninum lib. 2. v. 683. Ἀμφω Θεοπέσις τε πατὴρ καὶ Φαίδιμος ὅς ἐκ τῶν μοι γλυκὺς ὄνμα ἀνακτορὶς πεπέτασαι & lib. 4. v. 5. αὐτὸς Ἰ' Ἀντωνῶν καὶ ἡγεῖσθαι ἡγάθεον κῆρ. Sic lib. 1. Cynaget. v. 3. Ἀυσονίς ἡνὸς γλυκερὸν θάλασσαν Ἀντωνῶν, ubi per Antoninum f. v. v. v. v. v. Severus adhuc vivens intelligitur. Caracalla à Severo in regni consortium adscitus est A. C. 198. obiit A. 211. Fallitur enim Syncellus qui pag. 352. 353. Oppianum refert ad tempore M. Aurelii Antonini Philosophi.

ipsa poëmatibus evincit Antonino Caracallæ ejus filio, verum superstiti adhuc Severo Patre, in ludis sæcularibus Anno CHRISTI 204. illique elegantiam ingenii sui ita probavit, ut non modo remissionem exilii parenti impetraret, sed & pro singulis versibus (vicies mille f) fuisse Svidas testatur, aureos inde dictos) præmii loco ab Imperatore ferret singulos numos aureos. In patriam reversus extinctus est, non diu post grassante pestilentia, cum annum ætatis non ultra tricesimum attigisset, monumento illius post mortem hoc fuit inscriptum Epigramma:

Ὀππιανὸς κλέειλον αἰδέων, ἀλλὰ με μοίρης
βάσκει ἐξήρπασε μίτη, κρυερὸς δ' αἰδῆς τε
καὶ νέον ὄντα κατέχευε τὸν εὐεπίης ὑπεφύτλιν.
Εἰς ᾧ πλὺν με χρονον ζωῆς μίμνειν φθόνος αἰνὸς
ἔλασεν, ὅσα αἰ μοι πρὶς ἴσον κλέειλον ἔλλαχε φωτῶν.

Quod ita utcunque transtuli, cum acumen poëtæ in primis duobus versibus ab aliis interpretibus præteritum videam:

*Oppianus palmam vacuum rapui, invida sed me
Fati immaturo rapuit vis funere in orcum;
Ac juvenem me morte tenet suadeque sequere.
Nempe peperisset nostris livor malus annis,
Nulli hominum mecum par gloria lausque fuisset.*

II. Exstant hujus Oppiani carmine Heroico scripti ἈΛΙΕΥΤΙΚΩΝ * sive de Piscatione libri quinque, ad Imperatorem Antoninum Caracallam: & ΚΥΝΗΓΗΤΙΚΩΝ sive de Venatione libri quatuor, ita ut quintus sive postre-

a) Hoc Scaliger ad Euseb. p. 222. colligit ex lib. 2. ἀλίου 7. v 618. πολλὰς ἐνδεκάδεσμον ἐλισσόμενων ἐνιαυτῶν, quæ sæculi Romani descriptio est ex decem ἑνδεκάδεσμοι ἀπορῶν constantis. Et quanquam Tillemontius T. 3. Hist. Imperator. p. 229. illam conjecturam (Scaligeri levissimam vocat, nihil tamen assert, quæ illa infringatur. Ibidem ait in græca Oppiani vita tradi quædam, quæ defendi nequeant. Neque tamen subjungit certa, quibus fides illis detrahatur, argumenta.

f) Videtur Svidas computasse omnes versus omnium Poëmatum Oppiani, nam quinque libri Halievticon non plures continent versus quam 5648.

* Alios hujus argumenti scriptores laudat Athenæus lib. 1 p. 13. Svidas in κεκλήθει ubi Seleucum Tarsensem refert inter eos qui ἀλιευτικά scripserunt prosa. At in Σέλευκῳ testatur Seleucum Emisenum scripsisse libros quatuor ἀλιευτικῶν carmine epico. Plures memorant Lylius Gyraldus dialogo 4. de Poëtis, & Rittershusius

postremus interciderit : Nam de hoc aronymo quoque illi quinque libros compositos fuisse auctor Vitz Oppiani diserte testatur. Et nos eadem Antonino Caracallæ ab auctore inscriptos paulo ante observavi.

III. De *Haliæuticon* editionibus dixi in notis : *Cynegetica* latinâ prosa vertisse se testatur *Gesnerus* in Bibl. sed nunquam in publicum prodiiit ejus interpretatio. Latino carmine utcunque g) reddidit *Johannes Bodinus*, notasque addidit in quibus *Adriani Turnebi*

Kkkk 2

lectio-

in prolegomenis ad Oppianum. Demonstrati libros viginti αλιευτικῶν allegat *Ælianus* lib. 15. c. 19. Scriptoribus *Cynegeticon* ab eodem *Rittershusio* memoratis addendus *Arrianus Nicomedienfis*, de quo supra. Versus postremus αλιευτικῶν Oppiani apud *Svid.* in ἀσφάλι. *Haliæutica* Oppiani memorat *Athenæus* lib. 1. dipnosophist. p. 13. laudans τὸν ὀλίγον πρὸς ἡμῶν γενόμενον Ὀππιανὸν τὸν Κίλικα. Hieronymus in Chron. sub M. Antonino Philosopho, quem perperam ponit pro Antonino Caracalla. *Oppianus Cilix Poeta agnoscitur, qui Haliæutica mira splendore scripsit.* Idem in Ezech. 47. *Ajunt autem qui de animalium scriptis naturis & proprietate, qui αλιευτικά tam latino quam græco docuere sermone, de quibus Oppianus Cilix est Poeta doctissimus, centum quinquaginta tria esse genera piscium &c.* Omitto juniores Grammaticos Græcos, qui dictis Oppiani passim utuntur, tantum noto memoria lapsum *Rittershusium*, qui in proœmio de vita Oppiani †† 8. b. affirmat Oppiani carmina laudari etiam ab *Æliano* περὶ ζώων ιδιότητων, *Philem* enim dicere voluit, qui Oppianum passim sequitur, licet nominatenus quod memini nunquam Oppianum compellat. Commentario *Haliæutica* illustravit *Johannes Theszes*, in usum filii sui, ut præmissi ab eo Jambis testantur. Hunc, vel excerpta saltem ejus inter scholia Græca ad *haliæutica* ex tribus Codd. MSS. collecta edidit in sua Oppiani editione *Conradus Rittershusius*. Paraphrasis Græca in *Haliæutica* concinnata ab *Entemio Sophista* hætenus lucem non adspexit. *Johannis vero Diaconi Galeni* scholia Græca in Oppianum de piscibus quæ *MSta* memorat *Labbeus* Bibl. nov. MSS. p. 111. haud diversa esse videntur ab iis, quæ *Rittershusius* edidit:

Haliæutica Græce primum prodire Florentiæ.

Laurentius Lippius Collensis primus transtulit latino Hexametro carmine, quod luci publicæ donatum est in Colle opido municipio Florentino A. 1478. 4. & postea ab Aldo additum *Cynegeticis* Oppiani græce primum vulgatis: Venet. 1517. 8. & forissim iterum Argentorati A. 1534. 4. cum scholiis Jo. Cæsariensis. *Lippius* non modo à sensu auctoris hinc inde aberrasse observatus est *Rittershusio* & *Leopardo* lib. 21. c. 20. seqq. emendationum, sed & in modulis syllabarum turpiter adeo se passim dat, ut non *lippire* sed prorsus cœcutire videatur G. J. Vosio lib. 2. de arte Grammatica c. 40. Oppiani *Haliæuticon* editionem molitus etiam fuit *Jacobus Hertelius*, ut testatur in præf. ad fragmenta Græcorum Comicorum. *Cynegetica* post editionem Aldinam Venet. 1517. 8. prodire Græce Paris. A. 1549.

g) Ita de ejus Metaphrasi sentit *Bochartus* 1. Hieroz. pag. 761. seq. licet *Bodinus* ipse hanc Metaphrasin & commentarium omnibus suis aliis præxulerit scriptis, ut ex ejus Epistola ad Joh. Cosinium, refert *Rittershusius*.

lectiones subiecit, h. dicitur. Ceterum Adrianus Bailletus, qui Metaphrasin ipsam Turnebo per d. u. s. m. s. h. g. e. o. t. a. m. scripsit, reprehensus est ab Ægidio Menagio c. 19. Anxi Bailletus, P. O. n. d. u. s. m. s. h. g. e. o. t. a. m. prodiit Parisiis apud Vascofanum A. 1555. 4. eadem Cynegetica latino carmine expressit Michael Piccartus Professor Noricus, quod excusum est Ambergæ A. 1604. 8. Carmine Gallico, Quintus Septimius Florens Christus Parisi. 1575. 4. Gallica prosa cum Arriani libro de venatione humani spexit Parisi. 1690. 12. Eruditis notis Cynegetica illustravit Johannes Bredius Bas. 1552. 8.

Haliœutica & Cynegetica junctim Græce prodierunt ex emendatione Turnebi typis Regiis, Parisi. A. 1555. 4. Quam editionem ad tres indices MSS. Palatinos recensuit, cumq; nova versione profæica, Commentariis eruditis, indicibus locupletissimis, & Græcis ad Haliœutica scholiis veteribus eo usque ineditis vulgavit Conradus Rittershusius Lugd. Bat. 1597. 8. Versionem tanquam nimis affectatam reprehendit Bigotius in Menagianis pag. 418. laudat Fridericus Taubmanus in diss. de lingua latina pag. 61. Recusus hinc Oppianus Græce non in corpore Poëtarum Græcorum, curante Jac. Lectio Genæ. 1604. fol. *Frischlinum* quoque versionem Oppiani parasse constat ex ejus notis in Callimachum p. 186. Versus quosdam in Rittershusii & aliis editionibus prætermittos, ex codice Salmanticensi & Vaticano supplet Augustus Schottus lib. 2. Obs. human. c. 41. testatus se ex eisdem locis plurimum habuisse & Scholiastem longe uberiores reperisse. Confer ejusd. lib. 27. Parisiis in Bibl. Regis Christianissimi exstat Oppianus Angelus Cretensis, qui & Bergitus dicitur, manu elegantissime scriptus, cuius in margine habentur animalium imagines ad vivum pictæ ab Angelis, & vera referebat Puteanis i) Clarissimus Emericus Bigotius, cum Oppianum istum ostenderet, qui Henrici II. temporibus scriptus est. Oppianum sæpe *λατινίζων* notat Deniel Heinsius ad Nonni Dionysii p. 101. & Scipio Gentilis lib. 1. parergon. c. 4. ubi latinos poëtas, ut Ovidium, Horatium aliosque imitatum esse observat. Si *Antiochus Bootium* audimus lib. 3. Animadversionum sacrarum p. 101. in

b) Vide Colomesti Galliam Oriental. p. 75 & 83. Epistolas Georgii Richteri p. 21. in Ma Scaligerana p. 21. Ceterum in Catalogo Thuanæo T. 2. p. 171. Metaphrasin perperam refertur ad Laur. Lippium, & in pandectis Brandeburgensibus recte dicitur Bodinus libros de piscibus commentario illustrasse. Heinsianæ T. 2. p. 72. male excusum Budæus pro Bodino.

i) In notis ad Scaligerana, Vocæ: *Mellæ Angelæ*.

cras litteras legit Oppianus, & elogium equorum quod lib. i. Cyneget, v. 173. seq. inferuit, ex Jobi capite unde quadragesimo maximam partem expressit. Quod autem Renati Rapini iudicio siccus k) est Oppianus ac jejunus, si omnino verum est, ex argumento provenit, quod doceri contentum negat ornari. Quantum tamen in illo fieri licuit, jam pridem ingenii, doctrinae & floridae eloquentiae ac perspicuitatis laudem ille tulit.

IV. Scriptor Graecus vitae Oppiani testatur eum IΞEUTIKA quoque sive *Poëma de aucupio, quinque libris* composuisse, quod hactenus lucem non adspexit neq; usquam repertum est, licet olim illud habere se jactavit Franciscus Asulanus, & quanquam in Vindobonensi l) & aliis Bibliothecis MS. exstat Eutecni m) Sophistae *Paraphrasis Graeca Prosaica* in Oppiani *Ixeuticon* libros duos, jam olim lecta Gesnero, quae ejus editionem cum variis lectionibus & castigationibus in Oppianum pridem promisit m) & ex illa hinc inde quaedam adducit in opere suo de animalibus, praecipue in avium historia. Novissime Eutecni paraphrasin Ixeuticon Oppiani ex apographo MSti Vaticani per Holstenium recensito cum latina versione sua & erudita praefatione de vocabulis artis Ixeuticæ apud Graecos usitatis in lucem edidit Vir Clariss. Erasmus Vindingius Pauli filius, Hafniae A. 1702. 8. Constat autem non libris quinque ut Svidas, nec duobus ut Gesnerus n) scribunt, sed *libris tribus*, quorum primo agitur de avibus rapacibus ac domesticis earumq; natura, secundo de avibus amphibiiis in aquis pariter ac terra vitam degentibus, ac tertius

Kkkk 3

deni-

k) Rapin reflex. sur la Poëtique p. 176. *Nicander est dur, Oppian est sec.*

l) Lambecius lib. 2. p. 595. testatur in Bibl. Augustissimae Imperatoris exstare Eutecni Sophistae paraphrasin Graecam in Oppiani Ixeutica principio ac fine mutilam, tum in Haliutica ejusdem ac Cynegetica, quam postremam in Cynegetica Gesnero etiam apud Arnoldum Paraxylum Arlenium olim inspectam, miror à Nesselio haud memorari. Praeterea idem Lambecius auctor est in eadem Bibl. exstare quatuor MStos Oppiani codices, & in his unum antiquissimum Membranaceum qui olim fuerit Joh Alex Brasificani, in quo praeter contextum scholia antiqua partim marginalia partim interlinearia, diversa ab iis, quae Rittershusius publicavit.

m) De aetate hujus Eutecni mihi non constat, licet certum est falli scriptorem Ephemeridum Parisiensium qui A. 1703. p. 205. edit. Amsterd. eum ait vixisse sub Anton nis, quibus ipse Oppianus fuit junior.

n) In Bibliotheca p. 527. b. ubi refert Venetiis in Bibl. Bessarionis sive S. Marci servari Oppiani Haliutica & Cynegetica cum figuris aliquot animalium vetustis, quas depingendas sibi curaverit, quantumvis multas ex illis minime convenienter descriptioni Poetae,

denique de variis generibus & rationibus singulas copiose per
græcis versibus scripserat etiam teste Svida. Chrintodorus quoque
rum illud poëma perinde ut Oppiani ad nos non pervenit. Quod
tershusius conjicit præterea ab Oppiano scriptum esse, quod
gestis Severi Imp. levi nimis conjectura nititur. Neque enim
vitæ ejus, qui post commemorationem Halieuticon ab Oppiano
Poemata composita affirmat, alia respexit, quam quædam
Ixmatica & Cynegetica. Et quanquam Herodianus lib. 1. dicitur
ctor est res Severi à Poetis copiosius descriptas esse, nihil tamen
Oppianum concludi potest, in flore pæne ætatis fato interitum.

V. ATHENÆUS a) ex Naucrati urbe Ægypti

- a) Ἀθηναῖος scribitur, cum nomen proprium viri denotat, cum
Ἀθηναῖος, teste Eustathio ad Iliad. β. p. 237 ubi aliâ affert con-
tereunda Varronis observatio, qui lib. 7. de lingua lat. docet trius
quarum ab una dicantur *Athenas*, ab altero *Atheniensis*, à tertia
urbes Athenarum nomine memorat Steph. Byz. quem vide. *Cæcilius*
patriam suam testatur Athenæus noster ipse lib. XI. p. 480. *ἡμῶν Ἀθηναῖς πατρίδι Ναυκρατί.* Svidas: Ἀθηναῖος Ναυκρα-
τικὸς γεγενῶς ἐπὶ τῶν χρόνων Μάρκου, ἔγραψε βιβλίον, ὅπου
Vide & eundem in *Ναυκρατίς*. De hac urbe, quæ etiam *Pattia*
Staphylique in scholiis ad Apollonium laudati, & *Polycharmia* &
Athenæus XV. pag. 674. seq. & Charonis de quo Svidas & *Lyceus*
laudat Athenæus & ex quorundam sententia etiam Apollonii
de animat, & Athenæum VII p. 283) & Philisti atque Aristophani
229.) videndus præ cæteris Petrus Bayle Vir Cl. in Dictionario Hist.
p. 2207. seq. & Athenæus ipse XIII. p. 596. ubi de Naucrati
terea fuere Athenæzi celebres 1) *Athenæus Asiaticus*, Cilix, *Modicus*
maticorum principem memorat Galenus passim, ut lib. 9. de compo-
secundum genera c. 5. lib. de venæ sect. contra Erasistratum c. 5. lib.
pulsuum c. 3. & lib. 4. c. 10, 12. & 14. & lib. 5. de causis symptomatum
huius Athenæzi allegat. Ejusdem forte qui *Nicandrus* Alexipharmicus
quemque Theodori Medici magistrum memorat Laërtius in Aristoteli
& quem Athenæum Tarsensem vocat Cælius Aurelianus lib. 2. de
2) *Athenæus Rhetor* (teste Varrone lib. 7. de lingua lat. non Athenæus
Hermagoræ qui Rhetoricam dixit fallendi ætem Quintil. lib. 1. de
Empiricus 2. adversus Mathematicos, pag. 75. λόγων δυνάμει
ἀκρόντων περὶ δὲ. Vide & Quintilianum lib. 2. c. 15. & Phocam
rem p. 98. ubi affert definitionem schematis Athenæzi Navcratit
tor ille Navcratites fuerit, sive quod Phœbammon nostrum cop
re. 3) *Athenæus περιγραμματοποιός* laudatus Laërtio lib. 6.
4) *Athenæus Seleucensis*, Philosophus Peripateticus, cuius tanquam

Grammaticus b) post Commodum Imp. quin etiam post Oppiani Poëtæ mortem scripsisse se testatur c) licet Svidas affirmat eum floruisse Imp. Marci Antonini temporibus.

VI. Ejus ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΩΝ sive eruditorum convivialium sermonum d) libri XV. licet haud integri ad nos pervenerunt, desunt enim,

minit Strabo lib. 14. p. 670. Eundem esse suspicor, quem in rebus Semiramidis laudat Diodorus Siculus lib. 2. cap. 20. 5) *Athenæus Cyzicenus*, in omni Mathematicum genere, maxime vero in Geometria celebris, teste Proclo lib. 2. in Euclidem p. 19. Hic Archimedis æqualis, de machinis bellicis scripsit ad Marcum Marcellum, ut dixi supra lib. III c. 24. 6) *Athenæus Stoicus*, Porphyrio in vita Plotini memoratus. 7) *Athenæus Byzantius*, quem cum Cleodamo instaurandis urbibus muniendisque præfecit Gallienus Imp. teste Trebellio Pollione in hujus vita c. 13. His adde 8) *Athenæum* Antigoni amicum quem ille ducem adversus Arabes Nabataeos misit Olymp. CXVII. 1. Diodor. XIX. T. 2. p. 730. seq. & 9) *Athenæum* Archini patrem qui Atheniensibus svasit ut Jonum literis uterentur Ol. XCIV. 2. Apostol. XVII. 25. proverb. & Svidas in Σαμίων ὁ δῆμος.

b) Grammaticum vocat Athenæum nostrum Svidas, certe ejus libri Dipnosophiston referunt industriam & institutum critici ac grammatici. Maximam enim partem de verbis, & locis scriptorum explicandis fossiti sunt, & Physica quæ attingunt Grammaticæ potius tractant & Criticæ quam Philosophicæ. Unde & Eustathio ad Iliad. ψ. p. 1394. appellatur κανονιστής. Itaque quod Daniel Clericus vir Cl. parte 3. Hist. Medicinæ p. 204. Athenæum nostrum pro Medico haberi posse ait, laxius ita intelligendum puto, non quod professione Medicus fuerit, sed quod Medica quædam libris suis intexuerit, Medicis etiam duobus Daphno Ephesio & Rufino Nicaensi inter convivas confabulantes inductis.

c) Athenæus lib. 1. p. 13. inter eos qui Halievtica composuerunt laudat τὸν ὀλίγω πρό ἡμῶν γενόμενον Oppianum Cilicem, unde primus quod sciam Athenæi ætatem constituit Tan. Faber lib. 1. Epist. p. 64. Post Commodi Imp. mortem scripsisse jam observavit G. I. Vossius ex hoc ejus loco lib. 12. p. 537: τί ἐν θαυμασόν, εἰ καὶ καθ' ἡμᾶς Κόμμοδος ὁ αὐτοκράτωρ ἐπὶ τῶν ὀχημάτων παρακείμενον εἶχε τὸν Ἡράκλειον ῥόπαλον ὑπερωμένης αὐτῷ λεοντῆς καὶ Ἡρακλῆς καλεῖσθαι εἶθ' εἶλεν. Neq; obstat, quod lib. 15. p. 677. (non Athenæus, sed Ulpianus qui ab Athenæo loquens inducitur) affirmat sibi cognitum fuisse Pancratem Poetam, qui jam floruit tempore Hadriani Imp.

d) Fingit in hoc opere Scriptor πολυμαθέστατος Platonis symposium imitatus se *Timocrati* narrare quæ ipse percepisset in convivio quod *Laurentis* (male Laurentius doctis viris appellatus) Romanus, vir opulentus itemque doctissimus, & magnæ instructor Bibliothecæ paraverat viris præstantissimis *Masurio* Icto, *Monio* poëtæ, *Plutarcho*, Alexandrino (vide VI. p. 241. f. VII. p. 276. a) *Leonida* Eleo, *Emiliano* Maurusio & *Zoilo* Grammaticis: tum Philosophis *Pontiano* ac *Democrito* Nicomedienfisibus, *Philadelphoque* Ptolemæensi, *Theodoro* item *Ἐννίκω* sic Cynico pluribus canibus stipato, Rhetoribusque aliquot, in quibus eminebat *Ἰππικῆς* Tyrius ob assiduam

enim, præter lacunas hinc inde obvias, libri duo primores cum
principio, quæ jactura utcumque in editionibus refarcita est ex epitomæ
opus e) confecta ante annos circiter sexcentos à Grammatico
dam CPolitano (*Hermolaum*, à quo Stephanus Byzantinus contractus
parum accurate appellat Raphaël f) Volaterranus) cujus etiam argu-
mentum libro primo præfigitur. Lacunam bene magnam libro X
non longe à fine in antiquioribus editionibus occurrentem, primus
MS. codice Farnesiano g) supplēvit Guil. Canterus lib. 9. novam
lect. additis Jos. Scaligeri castigationibus. Athenæo licet nominatim
haut laudato, plus simplici vice usus est eidem suppar *Ælianus*, ad ha-

duam inquisitionem *ὀνοματοθήκης & κεινέκετος* ab Athenæo appellatur. Cio
autem male ni fallor confusus cum Ulpiano Jcto lib. 24. cap. 19. Obl. *Ulpiano*
Medicis *Daphno* Ephesio, *Galeno* Pergameno, & *Rufino* Niçæensi, Musicom
Alexandrino. *Arriano* præterea & *Udro* & *Palamedis* ac *Myrtilo* Theſſalo.
occasione potus ciborumque appositorum jucundos & pleqos urbani salu
torum jocorum, sed non minus curiosissimæ ac maxime reconditæ doctri
nes cædunt, ac tot laudant loca scriptorum omnis generis propemodum
torum, (utinam semper accurate,) ut res non adeo spisse coacervari opt
de scriptoribus non Eccles. T. 1. p. 10. seq. & viro acerrimi judicii Ro
sio, hoc ipso nomine fictio Athenæi absurda visa fuerit, quod incredibile
modo & in uno convivio tractata, vel tot auctorum & tanta loca quæqu
tenere Epist. 49. ad Nic. Heinsium p. 222. Simile judicium eodem in loc
etus fert de libris Justii Lipsii, dialogorum more conscriptis, quæ etiam
Begeri scriptis ferret aliquis Maresio similis, licet in utroq; summi ingeni
ditio pariter sit admiranda. De Bassompierii memoriis non minus mer
sum est Busio Rabutino (vide personati Vignolii Marvillii miscellanea
quod præ se ferant ex sola memoria recollecta ac descripta, quicquid dicitur
que per totos retro triginta annos.

- e) Eustathius quoties Athenæo ad Homerum utitur, utitur autem sepius
nomine Athenæi, jam sub nomine *Δειπνοσοφιστῆς*, non ipsum Athenæi op
tomen sive auctorem *παρεκβολῶν* ad manus habuit, ut observatum
diss. de Epistolis Phalaridis pag. 30. & 131. Hæc epitomæ MStæ fait
Musurum primum Athenæi editorem, tum & apud If. Casaubonum, qu
schelio (vide Casauboni Epist. 26.) acceperat, auctoriq; nec eruditio
testimonium, nec excusare interdum negligentiam potest. Delitescit
riis Bibliothecis inedita, exceptis libris primis duobus & parte terti
etum ipsius Athenæi Musurus primus merito supplēvit.
- f) Decepit Volaterranus Carolum Stephanum, Nic. Lloydium, Joh. Jac. He
Moreriumque, ut affirmarent à Svida auctorem Epitomes Athenæi vocari Hier
laum Byz. & quod pejus est nonnulli ex illis traderent solam epitomen
esse atque relictam esse, integro opere Athenæi deperdito. Hall
ante me notavit P. Baylius T. 1. Lexici p. 404. seq.
- g) Vide Hieronymum Mercurialem lib. 1. Var. Lect. c. 21.

us varias historias notatum Viris doctissimis Johanni Scheffero & Jacobo Perizonio. Semel monendum est, inquit Scheferus ad lib. 1. c. 14, videri nostrum pleraq; hujus operis ex Athenæo, recenti tum auctore, fortassis uni tantum alterive noto desumisse, adeo ubique ferme non, sensus modo sed & verba ejus retinet. Quod vero Harpocratio Athenæum exscripserit, vel hunc ille, Svidam auctorem laudans perperam tradit auctor Pandectarum Brandenburgicarum h) nusquam enim hoc Svidas scripsit. Laudatur semel Athenæus noster ab Harpocratio-
ne in *vais*. Sopater quoque Sophista librum secundum Eclogarum magnam partem ex Athenæi Dipsosophistis composuerat teste Photio cod. 161. Prætereo Svidam, Eustathium aliosque recentiores Athenæo frequentius usos, ex quibus Stephanus Niger opus suum de nimio vitæ luxu sive nimia opsoniorum appetentia totum ex hisce libris carptim collegisse animadvertitur.

VII. Paulus Jovius in libello de piscibus Romanis auctor est *Sange* Romani, Poetæ, familiaris sui beneficio latinum Athenæum nos debere. Sed nunquam versio illius, si usquam perfecta fuit, adpexit lucem. Neque *Hieronymi Pariseti*, Jcti, à quo majorem Athenæi partem latine fuisse redditam testatur Jacobus Gaddius T. 1. de Scriptoribus non Ecclesiasticis pag. 51. *Natalis* vero *Comiti* Veneti translatio haut usquequaque probanda prodiit adjunctis ex codice Mediceo locis quæ in græcis editis hæctenus desiderabantur, Venet. 1556. fol. Basileæ eodem A. 1556. 8vo. & Paris. 1557. 8vo. Primus græce Athenæum cura *Marci Musuri* qui & varios MSS. codices & epitomen græcam contulerat, quæque deerant ex hac suppleverat, edidit Aldus Manutius Venetiis A. 1514. fol. Deinde *Jacobus Bedrotus* & *Christianus Herlinus* juvenes Germani, addito scriptorum qui ab Athenæo laudantur elencho, aliisque indicibus, & annotationibus in loca quædam, collectis ex Budæi, Erasmi aliorumq; doctorum hominû lucubrationibus. Basil. 1535. fol. Libri decimi quinti lacunam ingentem à p. 674. a. ad p. 696. a. ex Farnesiana Bibl. primus supplevit Gvilelmus Canterus IX. 1. novar. lect. c. 21. ubi alterius MSti codicis à Fulvio Ursino sibi monstrati meminit. Ex accuratiore *Jac. Dalechampii* Cadomensis Medici translatione, cum brevibus ad oram

LIII

notis

- h) Quod in iisdem Pandectis ex appendice Bibl. Gesneri traditur Athenæum Philosophum scripsisse libros decem Theogoniæ, & de rerum principiis librum, idque teste Eliano, itidem error est, neque usquam hoc testatur Elianus. Cæterum Pherecydes Philosophus Atheniensis, sive ut alii Syrius, scripsit de rerum principiis & libros decem Theogoniæ, Vide quæ, supra lib. 2. in Hesiodo,

notis Athenæus latine emendatus recusus est Lugd. A. 1563. fol. 411. non omne punctum tulit Dalechampius, à Casaubono etiam hinc inde non præter rem reprehensus, majorem tamen longè industriam præstitit Veneto interprete, & per triginta paulo minus annos hunc satum suum quantum per frequentissimas ægrotantium visitationes facere contuit horis subsicivis expolivit. Postea A. 1597. fol. versione Dalechampii notisq; à Commelino recusus accessit præter græcum textum ex Coll. Palatinæ, Vaticanæ aliarumque Bibliothecarum MSS. ab H. Grotio emendatum, eruditissimus in Athenæum ejusdem Casauboni commentarius. Atque ita Athenæus cum Dalechampii versione notis à Casauboni commentariis iterum præla subiit Lugduni 1611. fol. 211. iterumque A. 1657. in qua editione accessit præter observationes et culas virorum illustrium L. I. & Pauli Fermat Senatorum Tolosani in quædam loca Athenæi, index scriptorum Athenæo laudatorum à prioribus græco latinis omissus, & longè quam in græca Bædæ plenior.

Denique quinque primos libros Gallice à se translator *Marollesius* Parisi. 1680. 4to.

VII. Scripsit & alia Athenæus, ex quibus lib. 5. p. 21. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

VIII. Mich. Neander in prolegomenis ad Gnomonem Stobæo collectam p. II. affirmat extare etiam Athenæi nostri sin in Nicandri Alexipharmaca, & de machinis bellicis. Sed Nicandrum ab aliis tribui Athenæo Attalensi Medico jam supra lib. 1. liber de machinis longè antiquiorem auctorem agnoscit Athenæum æqualem Archimedis, qui librum suum inscripsit M. Marcello farum expugnatori. Vide supra lib. 3. cap. 24.

IX. INDEX SCRIPTORUM

quos laudat Athenæ⁹, depromptus ex editione Lugdunensi A. 1657.
& aliarum etiam Græcolatinarum editionū paginis respondens,
locisq; aliquot emendatus & auctus.

Abderites (Democritus)

μέγας διακόσμος, Magnus ornatus
168. b.

πὶ τοῖς ταῖν ἐν ἄδῃ, Quæ fiunt apud
inferos, ibid.

Acatu Argivus.

ἰλιόπερος, Ilii vastatio 610. c.

Achæus Eretrienſis. 63. b. 427. c.

ἄβλα, Ludorum præmia 417. f.

ἄθων σατυρικὸς, Æthon Satyri-
cus 270. c. 368. a. 376. a.

ἀλκμαίων σατυρικὸς, Alcmaeon Sa-
tyricus 173. d. 480. f.

ἡφαίστος σατυρικὸς, Vulcanus Satyri-
cus 637. c.

λινός, Linus 663. a.

ὀμφάλη, Omphale 267. d. 466. f.

ἱρίς σατυρικὴ, Iris Satyrica 534. b.

κύκλος, Circulus 270. e.

μοῖραι, Paræ 277. b.

Acestias.

ὀψαρτυπὰ, De/condiendis obſo-
niis 516. d.

Acestius.

ὀψαρτυπὰ, De/condiendis obſo-
niis 516. d.

* Achilleus Eretrienſis. Lege
Achæus 414. c.

Actides Chius.

ὀψαρτυπὸς, condiendorum obſo-
niorum scriptor 662. d.

Adæus Mytilenæus.

περὶ διαθέσεως, De dispositione, si-
ve affectione 471. f.

περὶ ἀγαλματοποιῶν, De statua-
riis 606. a.

Adrastus 459. f.

Ælius Asclepiades.

περὶ στεφάνων, De coronis 676. f.

Æthlio attribuentur

σαμίων ὅροι, fines, sive limites Sa-
miorum 650. d. 653. f.

Paulo post Alexidi historico.

ὡραῖα σάμια, Samiorum pulchra
652. c.

Vide infra, Duris.

Ægimius.

πλακοιωτικὰ συγγραμμάτα, De
conficiendis placentis 643. f.

Æmilianus Grammaticus (quem
colloquentem inducit Athe-
næus) 83. b. 662. f.

Æschines Rhetor.

κατὰ πμάρχου, contra Timarchum
327. c. 572. d.

Æschines Socraticus.

ἀλκιβιάδης, Alcibiades 656. f.

Ἀσπασία, Aspasia 220. b.

Ἀξίοχος, Axiochus 220. c.

Καλλίας, Callias 220. b.

LIII 2

214-

Διάλογοι, Dialogi 611. d.

ηλαύτης, 220. a.

Æschylus Alexandr. 37. f. 67. f. 76.

b. 177. a. 347. c. 491. a. 573. c.

601. a. 632. c. 617. c.

ἀγαμέμνων, Agamemnon 700. e.

ἄθᾶμας, Athamas 316. b.

αἰμύμων, Amymon 690. c.

ἀμφιτρυῶν, Amphitryo 599. f.

γλαῦκος πῆνις, Glaucus marinus 87. a.

δαναΐδες, Danaides 424. d. 469. f.

ἡδονοί, Hedoni 479. b.

θεωροί, Theori 629. f.

κάβειροι, Cabiri, Samothracum dij 428. e.

κρήσσαι, Cressæ 51. e.

καμικοί, Camici ibid.

Λυκῆργος, Lycurgus 447. c.

Μεσσηνιακά ἐπη, Messeniaca carmina 599. f.

Μυρμιδόνες 602. e.

νεανίσκοι, Adolescentuli 503. c. d.

ὀστρολόγοι, Ostologi 667. c.

περραιῶσι, Perrhæbi, Thessaliæ populi 476. c.

περραιῶδες, Perrhæbides 499. a.

πέρσαι, Persæ 86. b.

πρωμηθεὺς δεδωμένος, Prometheus alligatus 165. d. 394. a. 674. d.

πρωπύς, Protens 394. a.

σφίγξ, Sphinx 674. e.

Φιλοκτήτης, Philoctetes 394. a.

Φινεύς, Phineus 421. f.

Φόρκιδες, Phorcides, marinæ Deæ 402. b.

Φρύγες, Phryges 51. e.

Æschylides.

γεωργικά, Georgica 649. a.

Æschrion Samius.

ἱαμβοί, Jambi 296. e. 335. c.

Agasthenes 78. c.

Agathon 185. b. 445. c. 584. a.

τήλεφος, Telephus 554. c.

Θυέστης, Thyestes 528. d.

Agatharchides Cnidius.

Ἀσιατικά, Asiaticæ historiæ 155. a.

251. f. 539. b.

Ἑωπικά, Europicæ historiæ 165. a.

d. 246. e. 272. c.

Libro VI. 298. d. 387. c. 550. b.

ἱστορίαι, Historiæ 527. b. f.

Agathocless Babylonius.

περικυκλικά, de Cyclico 375. 515. a.

Agathocles Rhodius.

κορωνισαί, Coronistæ 360. b.

Agathocles Cyzicenus.

περιπατριδικά, De patria historiæ

649. f.

Agelochus.

Agis. 543. b.

οὐρανιτικὰ, De parandis historiæ

516. c.

Agnon 602. c.

Alcaeus Lyricorum carminum

scriptor, 38. e. 311. a. 478. b.

674. d. 678. e. 694. a.

ἀδελφαὶ μοιχευόμεναι, Sorores

præ 316. b.

γανυμήδης, Ganymedes

ιερός γάμος, Sacramentum 408. a.

424. c.

καλλισὼ, Callisto 399. f.
 παλαίστρα, Palæstra 107. f. 370. f.
 396. c.
 Alcetas.
 περὶ τῶν ἐν δελφοῖς ἀναθημάτων, De
 iis quæ Delphis consecrata
 sunt 591. c.
 Alcidas Elaites
 τὴν ναῖδον ἐγκώμιον, Naidis laus
 592. c.
 Alcides Musicus 174. b.
 Alcimus Sicularius 518. b.
 ἰταλικὴ βίβλος, Liber Italicus
 442. b.
 σικελικά, Siculorum res gestæ
 322. a.
 Alcimnius Chius.
 διθύραμβοι, Dithyrambi 603. d.
 Alciphron Mæandrius 31. d.
 Alcman 39. a. 81. d. f. 110. f. 140.
 c. 373. e. 646. a. 648. b.
 ᾄδαι, cantica 678. b.
 Alcibiades 182. a.
 Alexamenus Tejus 505. c.
 Alexandrides.
 ἐπὶ μάχῃ, Hoplomachus 182. d.
 634. e.
 μελίλωτος, Melilotus 461. e.
 φαρμακόμαντις, Pharmacomantis
 201. f.
 Alexander Ætolus 412. f.
 αἰλιεύς, Piscator 296. e.
 ἐλέγεια, Elegia 699. b.
 κρικαῖς, fortassis κίρκη, vel κικραῖη,
 vel κρίκοι, Cricæes, εἰ γήπτον
 τὸ ποιημάτιον 283. a.
 πότης, Potatio, fabula 170. c.

πῶν, Tigon, fortass. τευγῶν vel
 ἀντιπῶν 496. c.
 Φυγάς, Profugus 229. c.
 Alexander Myndius 57. c. 390.
 e. 394. d.
 ἰσορία κτηνῶν, Quadrupedum, hi-
 storia 221. b.
 περὶ τῶν πτερυγίων ἰσορίας, de histo-
 ria volucrum 388. d. 398. d.
 περὶ ὀρνίθων, de Avibus 65. a.
 περὶ ζώων, De Animalibus 394. c.
 Alexandrinus (Pamphilus)
 περὶ ὀνομάτων καὶ γλωσσῶν, De vo-
 cabulis & linguis 387. d. & e.
 Alexis.
 περὶ αὐταρκείας, de frugalitate sua
 sorte contenta 418. e. & f.
 Alexis Dialecticus.
 ποῦλος καὶ κρατὴρ τὴν μακεδόνα,
 Pæan in Craterum Macedo-
 nem 696. f.
 Alexis historicus Samius.
 σαρμίων ὄροι, Samiorum fines 540.
 d. 572. f.
 Alexis 39. b. 40. c. & e. 46. a. 47. d. &
 e. 49. e. 54. f. 59. f. 63. e. 67. c.
 235. f. 700. f. Comicus.
 ἄγων ἢ ἰππόσις, Certamen aut
 equuleus 678. d.
 ἀδελφοί, fratres 223. e.
 ἀθλα, Certamina 613. c.
 ἄσωπος, Æsopus 431. d.
 ἀντία, Anteia 127. c.
 ἀπεγλαυκόμενος, glaucomate cœ-
 cutiens 117. d. 301.
 δότικος ἐμῶν, Relegatus

685. f.

LIII 3

ἀπὸ

ἀποβάτης, qui desultoriis equis cer-
 tat 638 c.
 ἀποκοπήμιον, Abscissus 431. c.
 562. d.
 ἀρχιλόγος, Archilochus 644. b.
 ἀσκληπιοκλείδης, Asclepioclidēs,
 169. d.
 αἰσωνοδιδάσκαλος, intemperans &
 luxuriosus magister 336. b.
 αἰθίς, Atthis 335. f. 386. a.
 βρυτία, Bruttia 650. b.
 γαλατεία, Galatea 544. e.
 γραφή, Pictura 605. f.
 γυναικοστρατία, Gynæcostratia, mu-
 liebris exercitus 125. b.
 δαιτύλιος, Conuiuator 443. d. & e.
 δρωπίδης 125. f. 165. b.
 δορκίς ἢ ποπυυζέση, Dorcis aut Pop-
 pyzusa, adblandiens 431. a.
 δημήτριος ἢ φιλέτιμος, amicorum
 studiosus 107. f. 241. b. 314. d.
 338. d. 663. c.
 δις πενήτων, Bis lugens 441. d.
 δίδυμοι, Gemini 446. f.
 ἐκπωματοπιός, Poculorum opifex
 691. d.
 ἐλένη, Helena 563. d.
 ἐλλωίς, Hellenis 226. f.
 ἐπιδάυριος, Epidaurus 119. f.
 ἐπικλήριος, Epiclerus 227. b. & e.
 ἐπιτροπός, Procurator 443. f.
 ἐπὶ ἀπὸ τῆς ἑβας, Septem ad Thebas
 294. a.
 ἐρετρικός, Eretricus 326. d.
 ἐρμαιοί, Lanifici, Mercenarii 483. e.
 ἵππακος, vel ἵππακη, Hippacus, vel
 Hippace 471. f.

ἡσιόνη, Hesione 367. f. 476. e.
 θεσπρωτοί, Thesprothi 552. d.
 θεοφόρητος, Numine afflatus, Epi-
 ticus 396. d. 700. a.
 θηβαῖοι, Thebani 159. d.
 θράσων, Thraeo 133. b.
 ἵππιδες, Eques 471. e. 481. f.
 ἵππος, Equus 610. e.
 ἵππίσκος, Hippiscus, equuleus
 b. 230. b. 327. d. 502. b.
 ἰσοστάσιον, Isofation, id est, aequi-
 britas 127. c. 134. d. 508. f.
 κλεοβουλία, Cleobulina 586. f.
 κνιδίη, Cnidia 165. d.
 κοινιάτης, Albator, tector 503. f.
 κραπίνας, ἢ φαρμακοπινας, Crapi-
 vas, aut Medicamentarius
 a. 107. a. f. 254. a. 341. f.
 678. b.
 κύκνος, Cygnus 472. a.
 κύπριος, Cyprius 116. f.
 κνέρις, Novacula, vel vitula
 bit 362. c. 422. d.
 κυβώται, Aleatores 96. f.
 κυβερνήτης, Gubernator
 652. c.
 λεβίτιος, Parvus lebes
 λαμπάς, Lampas 654. f.
 λέβης, Lebes 76. d. 383.
 λωκαδία ἢ δραπία, Locadia
 498. e.
 λευκή, Leuce 322. d.
 λίνος, Linus 164. b.
 λόκροι, Locri 123. e.
 λυκίσκος, Lyciscus 552. f.

- μανδραγορίζομένη*, Mandragorizomene 123, f. 365, d. 552, c. 621, c.
μάντις, Vates 558, f.
μίδων, Midon 700, a.
μίλκων, Milcon 554, d.
μιλησία, Milesia 240, c. 379, a.
μίνως 289, f.
μνηστῆρες, Proci 650, f.
ὀδυσσεύς ὑφαίνων, Ulysses textor 240, c. 303, a. 421, a.
ὀπώρα, Opora, scorti id nomen est 567, d.
ὀρίζομεν, in sedem restitutus 502, d.
εἰσοικίζομεν, in coloniam deductus 613, c. 691, e.
ὀλύνθιος, Olynthius 75, b.
ὀμύθια, Omythia 240, c.
ὁμοίαι, Similes 642, c.
ὀρέστης, Orestes 247, e.
ὀρχηστρίς, Saltatrix 441, d.
παμφίλη, Pamphila 356, e. 380, e.
παννυχίς, ἡ ἐρεῖσι, Pannychis, id est peruigil, live Erithi, id est, Lanifici 96, a. 170, a. 248, a. 386, a. 516, d.
πανκρατιαστής, Pancratiastes 242, d.
παράσιτος, Parasitus 123, f. 421, d.
παροῖν, Vinosus 244, d.
ποίηται, Poetæ 241, d. 74, f.
πολυκλεία, Polycleia 642, c.
πονηραί, Improbæ 117, d. 127, c. 170, c. 324, b. 385, b.
ποντικός, *δεῦμα*, Ponticus, fabula 100, c.
πύραν, Pyranus, poculum quo ardens pruna fertur 258, c.
πυρὸς τὸ φρεῖαρ, fabula inscripta, ad Puteum 109, b. 340, b. 364, f.
πυθαγορίζουσα, Pythagorizula 122, f. 161, b.
πυλαῖαι, Pylææ. 225, f.
πρωτόχορος, 287, f.
ρόδι, ἡ ποπυῖς, Rhodius aut scæmina poppyfemis adblandiens 395, b.
σραπώτης, Miles 223, e.
συναπθνήσκοντες, Commorientes 165, a. 422, b.
συντρέχοντες, Concurrentes 137, c. 340, a. 395, a.
συντροφοί, Simul educati 419, b.
σώρακοι, Soraci, vasa quibus histri-
 num supellex recondebatur 120, b.
ταραντινί, Tarantini 134, a. 161, b. 463, c. 587, b.
τήθυς, Tethys 426, c.
τιθή, Avia, Nutrix, Mamma 241, c.
παιστής, Fœnerator 431, a. 692, f.
τροφώνιος, Trophonius 242, c. 417, f.
ὑποβόλιμος, Subditicius 431, b. 502, b.
ὑπόνοια, suspicio
ὑπνός, somnus 449, d.
Φαίδρος, Phædrus 165, a. 562, a.
φαίδων ἢ φαίδρια, Phædon live Phæ-
 dria 340, a.
Φίλισκος, Philiscus 642, f.
Φιλᾶσαι, Amanæ scæmina 419, f. 574, c.

Φιλό-

Φιλέκαλος ἢ νύμφαι, Elegantiæ stu-
 stiosus, aut Nymphæ 365, c.
 γὰ Φρυγίᾳ Δασκῶν, Phrygii ap-
 paratus 429, c.
 Φρύξ, Phryx 307, c.
 Φυγᾶς, Exul 164, c.
 χορηγίς, fortassis χορηγός, qui hi-
 strionibus ornamenta suppe-
 ditat 287, f.
 ψευδόμυθος, Mendax 255, b. 419, b.
 431, a. 692, f. Eodem titulo
 scripsit Crobylus.
 ψευδοπολιμαῖος, qui falso habe-
 tur pro subditio 107, f.
 Amaranthus Alexandrinus:
 περὶ τῆς σκηνῆς, De Scena 343, c.
 414, f.
 Ameipias 86, c.
 ὀτακοτταβίζοντες, Cottabo luden-
 tes 307, c. 426, f. 473, d.
 κακοδίω, Lurco 316, c.
 κόνις, Barba 327, d. 368, e.
 πρὸ κοινόν, fabula inscripta Publi-
 cum 218, c.
 σφενδόνη, funda 270, f.
 φείδων, Parcus 446, d.
 Amerias 52, a. 267, c. 369, a. 425,
 c. 701, a.
 γλῶσσαι, Glossæ 176, c.
 Amerias Macedo.
 ῥιζοτομικόν, De excindendis radici-
 bus 681, f.
 Ammonius.
 περὶ βωμῶν, καὶ θυσιῶν, De altari-
 bus & sacrificiis 476, f.
 περὶ τῶν ἀγέλῃσιν ἐταυρίδων, De Athe-
 nien sib⁹ meretriculis 567, a.

Amphicles.
 ιστοριογράφος, Historiarum scri-
 ptor 100, c.
 Amphicrates.
 περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, Deviris illu-
 stribus 576, b.
 Amphion Thespiensis.
 περὶ τῆς ἐν ἑλικῶνι μουσείου, De mu-
 seo quod in Helicōne fuit
 629, a.
 Amphip Comicus 44, a. 47, f. 50,
 c. 57, b. 67, b. 168, c.
 ἀθάμας, Athamas 559, a.
 ὀτογλαυκέμυθος, glaucomate co-
 cutiens 224, f.
 βαλανεῖον, Balneum 123, c.
 γυναικομαρία, Furor mulierum
 386, f. 642, a.
 γυναικοκρατία, Muliebregitima-
 rium 336, c.
 διθύραμβος, Dithyrambus 153, d.
 563, c.
 ἐπὶ ἑπτὰ θῆρας, Septem apud The-
 bas 295, e.
 ἔριθοι, Erithi, Lanifici 426, a.
 ἰάλεμος, Jalemus 69, b. 336,
 336, c.
 κνέρις, Novacula 567, f.
 λευκάς, Leucas 277, c.
 Ὀδυσσεύς, Ulysses 691, a.
 οὐρανός, Cælum 100, b.
 πλάνος, Planus 224, d. 421, f.
 Φιλάδελφοι, Philadelphii 427, f.
 Φιλέτινος, Philetærus, amicorum
 studiosus 295, f.

Amyntas.

συνδοίαι, Mansiones sive stationes Persicæ 67, a.

σταθμοί, Stationes 442, b. 514, f. 529, c.

πῆς αἰτίας συνδοίαι, Alia mansiones 500, c.

Anacreon Τεῖος 182, c. 306, c.

427, d. 433, f. 446, f. 461, c. 463,

a. 475, f. 564, d. 635, c. 646, d.

671, c. 674, c. 687, c. 690, c.

μέλη, carmina 671, c.

σκόλια, Convivalia carmina 693, f.

Ananitis 282, b. 370, b.

ἰαμβοί, Iambici versus 78, f.

Anaxagoras.

Φυσικά, Physica, sive de Natura 57, d. (688, f.

Anaxandrides 48, a. 68, b. 222, b.

ἀγροικοί, Rustici 463, f. 481, f. 642, a.

αἰσχερά, Turpis foemina 455, f.

ἀντερωῶν, Redamans 654, b.

ἄγχιστος, Anchises 263, b.

ζαροτομανία, Senum Amentia 570, c. 614, c.

Διθύραμβος, Dithyrambus 374, a.

Ἡρακλῆς, Hercules 638, c. d.

Θησαυρός, Thesaurus 176, a. 700, a.

κέρκις, Cercis, poculi genus 106, a.

κυνηγάται, Venatores 247, f.

λύκουργος, Lycurgus 105, f. 329, c.

μέλιλωτος, Meliloton 655, a.

νηρεὺς, Nereus 295, c.

νηρηίδες, Nereides 482, d.

Ὀδυσσεύς, Ulysses 227, b. 242, c. 307, f.

πίνδαρος, Pandarus 105, f.

πῆλεις, Civitates 209, f.

προτεισίλαος, Proctilans 131, a. 553, d.

σαμία, Samia 263, b.

σατυρός, Satyrus 75, c.

τηρεὺς, Tereus 166, d. 373, f. 691, a.

Φαληφόρος, qui phialas gestat 176, a.

Anaxilas 63, b. 68, d. 254, c.

αὐροπιός, ventum faciens 548, c.

αὐλητής, Tibicen 124, f.

εὐάνδρεια, Evandria 214, a.

καλυψά, Calypso 165, f.

καμψά, Campso 95, c.

κίρκη, Circe 95, c. 374, f.

λύροποιός, Lyrarum opifex 183, b.

μάγειρος, Coqui 95, b.

μονότροπος, Simplex 307, c. 342, c.

νεοττίς, Neottis, puella 558, a. 572, b.

πλούσιοι, Divites 416, c.

υἰάκινθος ποροβοσκός, Hyacinthus Ieno 385, f. 623, f.

χαρίτης, Gratia 416, c.

χρυσόχρηστος, Aurifusus 416, d.

Anaxila⁹. (idem cum superiore)

ὀρνιθοκόμοι, Avium curatores 655, a.

Anaximander.

ἡρωολογία, De Heroibus 408, b.

Anaximenes Lampfacenus

217, c.

βασιλέων μεταλλάξεις, Regum mutationes 531, d.

ἱστορίαι πρώται, primæ Historiæ 231, c.

Anaxippos.

κέρκινθος, fulmen 416, f. 610, f.

κεραυνόμυθος, fulguritius 610, f.

M m m m

κίθαρ

κιθαρωδός, Citharædus 169, b.

Φρέαρ, Putcus 488, f.

Andrantus πρὸ τῶν ὠδῶν τοφρα-
ση, ἐν ταῖς πρὸς Φυτῶν καθ' ἑσ-
ρίαν καὶ λῆξιν ζήτησέων βιβλία
πέντε, libri quinque de iis quæ
apud Theophrastum libris de
Plantis, & in earum historia,
& in Philosophi verbis dubia
sunt 673, e.

περὶ τῆς τῶν ἐν ταῖς ἡθικαῖς νικομαχειαῖς
ἀρεσποίλους ἀμφιβάλλας ὠδῶν
ζητήσεων ἐννοίας. De intellectu
eorum quæ in libris Aristote-
lis de moribus ad Nicoma-
chum perplexe, & ancipiti
sensu, disputantur, &c. ibid.

Andreas 115, f. 675, b.

πρὸς δακτύλων, De his quæ moris ve-
nenata sunt 312.

πρὸς περὶ τῶν ψευδῶς πεπιστευομένων, De
iis quæ falso creduntur. 312, e.

Andreas Panormitanus.

σικελικά, Siculæ res gestæ 634, a.

Andriscus 78, c.

Androcles Medicus 258, b.

Andron Alexandrianus.

χρονικά, Chronica 184, b.

καβειροί, Cabiri 373, d.

Andrion Medicus 680, d.

Andronicus Ρεγαυδός.

Ἐπίγονοι, Epigoni 584, d.

Androtion 375, c.

γεωργικοί, De agricultura 81, e.

Anthippus.

ἐγκαλυπτομένοι, Abditus 403, f.

Androsthenes.

τῆς ἡλικίας τῶν ὠδῶν, Navigatio Ia-
dica 93, b.

Anticleides.

νόσοι, Reditus 157, f. 384, d. 466, c.

ἐξηγητικὸς, Expositorius liber 473, c.

Antidotus.

πρωτόχορος, Protochorus 109, d.
240, b.

μεμψιμοίρα, Querula 656, e.

Antigonus Carystius 44, e. 547,
c. 565, d.

ἀντίπατερ, Antipater 82, b.

πρὸς βίων, De vitis 162, e.

πρὸς λέξεως, de Dictione 88, a. 297,
c. 303, b.

ζήνωνος βίος, Zenonis vita 563, f.
603, c. 607, e.

μενέδημος βίος, Menedemi vita
419, c.

Antilochus 52, f.

Antimachus.

δελτοί, Pugillares 300, d.

θηβαῖς, Thebais 468, a. 475, d. 482, f.

Antiochus Alexandrinus.

πρὸς τῶν ἐν μέσῃ καμαδία καμαδία-
μένων ποιητῶν, De poetis qui in
media comœdia perstrin-
guntur 482, c.

Antipater Tarsensis Stoic.

πρὸς ὀργῆς, De ira 643, f.

πρὸς δεισιδαιμονίας, De superstitione
346, c.

Antiphanes 38, b. 40, b. 43, b.

44, a. 45, a. 47, b. f. 49, b. 56, c.

60, c. 63, a. 66, d. 98, f. 433, d.

686, c.

αχ

ἀγροῖκⓄ ἢ βατυλίαν, Agrestis sive
 bubulcus 304, b. 358, e. 394, f.
 396, b. 445, f. 567, d. 692, f.

αἰολⓄ, Varius, 444, c. 552, f.

ἀκεστρία, Acestria, id est, sartrix
 304, b. 402, d. 586, a.

ἀκοντιστομένη, Jaculatrix 441, b.

ἀλιδοομένη, Piscatrix 338, e. 586, a.

ἀλκηστis, Alcestis 122, e. 553, c.

ἀντήⓄ, Antæus 544, f.

ἀντεία, Anteia 690, a.

ἀρκάς, Arcas 586, a.

ἀρκαδία, Arcadia 444, b.

ἀρπαζομένη, Rapta 401, f.

ἀρχεστράτη, Arcestrata, dux 322, c.

ἀρχων, Archon, summus magistra-
 tus 264, f.

ἀσκληπιός, Æsculapius 487, b.

αὐλητής, Tibicen 618, b.

αὐλητρίς ἢ διδυμαι, Tibicina sive
 Gemellæ 343, d.

ἀφροδίτης γοναί, Veneris profapia
 489, e. 666, f. 667, d.

ἀφροδίσιⓄ, Aphrodisius 449, b.

βακχαί, Bacchæ 441, c.

βοιωτία, Bœotia 474, e. 650, f.

βοιωτίⓄ, Bœotius 84, a. 367, f.

βομβύλιον, Bombylion 125, f.

βαταλίον, vide ἀγροῖκⓄ

γάμοι, Nuptiæ 95, a. 160, b.

γανυμήδης, Ganymedes 459, a.

γόητες, Præstigiatores 658, a.

γοργυθός, Gorgythus 340, c.

γηρυπάδης, Nugator, circulator

δευκαλίον, Deucalion 118, d. 646, f.

δίδυμοι, Gemini 127, d. 237, f. 380, f.

Διόνυσος, Bacchus 658, a. (423, c.

διπλάσιοι, Duplices 503, e.

δραπεταγωγός, Drapetagogus, fugi-
 tivorum magister 161, e.

δυσέρωτες, Dyserotes, infelices
 amores 100, f.

δυσπρακίⓄ, Infortunatus 262, d.
 661, f.

δωδώνη, Dodone 526, d.

ἐαυτῶν ἐρῶν, sui amator 455, f. 678, c.

εὐθύδικⓄ, Euthydicus, qui recta
 controversia litigat 169, d.

323, c.

ζάκυνθος, Zacynthus 553, c.

θαμύρας, Thamyra 300, c.

θορύκιⓄ, Thorycius, Vinosus, libi-
 dinosus 553, d. 689, c.

θομβυκίων, Thombycion 161, c.

ιατρός, Medicus 175, a.

ἵπποις, Equites 503, b.

καινέος, Cæneus 433, d.

κάρες, Cares 134, b.

κάρνη, Carna, Appollinis festum
 503, b.

κηπουρός, Olitor 586, a.

κιθαρωδός, Citharædus 342, d.

κλεοφάνης, famosus 90, f.

κνισά, ἢ γαστρῶν, concisa olera, aut
 ventrosus 448, f.

κορίνθια, Corinthia 95, f.

κρήεις, Novacula 120, a. 303, f.

κρήτες, Cretenses 75, c.

κυησιδεία, concipiendi metus
 287, e.

κύκλωψ, Cyclops 295, f. 402, e.

κώρυκος κυρίε, Heri pera, vel Bulga
 161, a. 366, c. 409, c.

λαμπάς, Lampas 486, f. 487, b.

M m m m 2

Λ α μ

λάμπων, Lampon 307, d. 423, d.
 Λεονίδης, Leonides 422, c.
 Λεπτινίσκος, Leptimiscus 637, c.
 Λήμναι, Lemnæ 230, c. 258, d.
 Λυδός, Lydus 445, c.
 Λύκων, Lycon 299, c.
 μεσικός, Inquilinus 170, d.
 μελανίων, Melanion, nigriusculus
 423, d.
 μετραγύρτης, Metragyrtis, Mendi-
 cus Cereri stipem cogens
 553, c.
 μισοπόνηρος, Ofor mali 226, c.
 μνημάτα, Monumenta 161, a.
 μοιχοί, Adulteri 225, c.
 μύστις, Mystis 441, c. 424, c.
 νεανίσκοι, Adolescentuli 224, c.
 νεοτίς, Neortis, puella 108, c. 223, c.
 586, c.
 οινόμαθος, ἢ πέλωψ, Oenomaus, si-
 ve Pelops 130, c.
 ὅμοιαι, similes 158, c. 471, c. 641, a.
 ὁμπατρίαι, Conterraneæ 655, b.
 ὀμφαλή, Omphale 98, c. 123, b.
 125, a.
 περὶ ὁμωνύμων, de Homonymis
 74, d.
 παδιδραστής, Pædico 303, f.
 παράσιτος, Parasitus 96, b. 118, c.
 169, c. 358, d. 370, c.
 παρρημία, fabula inscripta, Adagium
 60, c.
 ποήσις, Poësis 212, d.
 ποντικός, Ponticus 302, f.
 πλάσιοι, Divites 342, c.
 πρῶτα, Probatas 295, c.

πρόβλημα, Problema, quæstio di-
 via 450, c.
 πρόγονοι, Progenitores 218, d.
 προτρεπτικός, Exhortatorius 656, f.
 σάμος, Samus 169, c.
 σαρπώ, Sappho 450, c.
 σκληραί, duriores 77, d.
 σκυθία, Scythia: (quidam σκυθία λε-
 γουσι) 247, f.
 στρατιώτης ἢ πύχων, Miles sive Ty-
 chon 103, c. 257, d. 397, a.
 654, c.
 τήμων, Timon 308, f.
 τραυματίας, Vulneratus 446, a.
 τριταγωνιστής, Tritagonistes 649, f.
 τυρρηνός, Tyrrhenus 246, f. 397, a.
 τυχών, Tychon 397, a.
 υδρα, Hydra 572, a.
 ὑπνός, Somnus 671, d.
 φαινίδος, παχύν, pilæ lusus, Harpe-
 stum 15, c.
 φιλέταρος, Philetarus, amicus
 studiosus 396, d.
 φιλοθηβαίος, Philothebæus 225, f. 622, f.
 φιλοπάτωρ, Philopater, pater
 amans 559, d.
 φιλομήτωρ, Philometor, matridi-
 lectus 100, d.
 φιλότις, Philotis 295, c. 662, b.
 φοινίσκος, Phoenissæ 67, d.
 φρεάρρες, Phreartes, vel εἰς πύλας
 manans aqua 691, c.
 φυσιογνωμικός, Physiognomicus
 656, f.
 χρύσις, Chrysis 171, c. 300, c.

Anti-

Antiphanes Colophonius.

θηβαίς, Thebais 304, c.

πρὸς τὰν ἐν Ἀθλοῦσιν ἐπιγρίδων, De
Atheniensibus meretriculis
586, b. & f.

Antiphon rhetor.

κατ' ἀλκιβιάδα λοιδορία, in Alcibiadem criminatio 525, b.

περὶ θηῶν λόγος, De pauonibus
oratio 397, c.

περὶ γεωργικῶν, De agricultura
650, d.

πολιτικός, Politicus 423, a.

Antiphon Tragicus.

πλήξιππος, Plexippus 673, f.

Anthippus Comicus.

ἐγκαλυπτόμενος, Abditus 403, f.

Antisthenes Socraticus 157, b.
216, b.

τῶν κύρων γάτρος, Alter Cyrus
220, c.

πολιτικός διάλογος, de rep. dialo-
gus 220, d.

Ἀσπασία, 220, d.

Ἀρχέλαος, 220, d.

σάθων, Sathon dialogus 507, a, 220, d.

Aphanes.

αἰρίτων, Ariston 281, d.

Apollas.

πρὸς τῶν ἐν Πελοποννήτῳ πόλεων, De
urbibus Peloponnesi 369, a.

Apollodorus ἐν τῷ πρὸς μύρων καὶ
εὐφάνων 675, c.

Apollodorus Arithmeticus 418, f.

Apollodorus Atheniensis 583,
d. 646, c. 648, c. 497, f.

τῶν κατέλογος, Navium catalogus
82, b.

παρθικά, Parthicae res 682, c.

πάφιοι, Paphii 482, c.

περὶ δηλίων, de Deliis 172, f.

περὶ θηρίων, De venenatis animalib.
681, d.

περὶ θεῶν, De diis 325, b. 571, c.

περὶ ἐτυμολογιῶν, De etymologia
63, d. 483, a.

περὶ κρατῆρος, De cratere 501, a.

τὰ περὶ σωφρονῶν, De Sophrone
commentaria, vel libri 89, a.
281, c. 309, c.

πρὸς πλὴν δεῖσιν κλέεις Ἐπιστολῇ αὐτοῦ
γραφή, Ad epistolam Aristo-
clis responsio 636, f.

περὶ τῶν ἀθλοῦσιν ἐπιγρίδων, De me-
retoriculis Atheniensibus 586,
a. 591, b. 573, b. respicitur:

Apollodorus Carystius 654, a.

γραμματιδιοποιός, Grammatidopæ-
(Leopardus legit γραμματιδιο-
ποιός, Gyraldus γραμματοδείπ-
νος 280, d.

ἱερεῖα, Sacerdos foemina 243, d.

ὡς οἰκίζομένη ἢ ἱματίῳ πωλίσ, Quæ gra-
tis se prostituit, vestiaria, vel
Mendica vestiaria 76, a.

σφαπτομένη, Jugulata 243, c.

Apollodorus Cyrenæus XI. 487.

Apollodorus Gelous 646, a.

ὑπολείπασαι, animo defecta

ὑποκαρπεῖν τις, Inedia mortem sibi
consciscences 472, c.

Φιλάδελφοι, Philadelphi, ibid.

M m m m 3

Apol-

Apollonius Rhodius.
 περὶ σωπιδῶν ποιημάτων, De Sotadis
 poematibus 620, f.
 περὶ αἰγυπτίων, De Aegyptiis 191, f.
 περὶ δ' ἀρχιλόχου, De Archilocho
 451, d.
 τριημικός, De Triremibus 97, e.
 Apollonius Rhodius vel Nau-
 cratites ἐν ναυκρατίᾳ κτίσται.
 283, d.
 Apollonius Herophilus.
 περὶ μυρῶν καὶ στεφάνων, De unguen-
 tis & coronis 688, c.
 Apollonophanes.
 δαλνίς, Dalnis 114, f. sed leg.
 δαυλίς, Daulis ut 467, f.
 κρήνης, Cretenses 487, f.
 Appion Grammaticus.
 περὶ τῆς ἀπικίας τρυφῆς, De Apicii lu-
 xu 294, f.
 Apion.
 περὶ ῥωμαϊκῆς διαλέκτου, De lingua
 Romana 680, c.
 Araros 47, d.
 ἀδωνίς, Adonis 95, c.
 καμπυλίων, Campylion 86, d. 105, f.
 μέναι, Menæus 237, a.
 πανός γοναί, Panis Dei soboles 175, f.
 Aratus Sicyonius.
 διάλογοι πρὸς Ζήνωνα, Dialogi ad
 Zenonem 162, d.
 Aratus 489, d. 490, a.
 περὶ ἀστέρων, De Astris 489, d.
 Φαινόμενα, Quæ in cælo apparent
 ibid.
 Archagathus 158, a.
 Archedicus.

Ἀρχαμαρτίνων, Peccans, aberrans
 467, e.
 θησαυρός, thesaurus 293, c. 294, a.
 Archelaus Cherlonites.
 ἱαμβοί, Iambi 514, c.
 ἰδιοφυῆς, sua propriaque stirpe ge-
 niti 409, c.
 Archemachus.
 εὐβοϊκά, Res Euboicæ 264, b.
 Archestratus Gelous ἀρκεστρά-
 τος 285, b. 286, a. quidam
 napali vitam vixit 294, c. Py-
 thagoricus scilicet 288, a. α-
 λος ἔστι ὁ περὶ ἡγῆται 294, a.
 γαστρονομία, sive γαστρολογία Gastro-
 nomia 4, c. 56, b. 92, d. 104, f.
 111, f. 116, f. 162, b. 278, b.
 293, f. 320, a. hunc librum in-
 telligit Athenæus cum facit
 Archestratum ἐν πρὶν κούρῃ
 ἱστορίαις 284, c.
 γινώμαι, Sententiæ 286, d.
 ἡδυπάθεια, Hedypathia, voluptu-
 ria 285, f. 306, b. 314, d.
 ὀψολογία, Orfologia, sive sermo de
 obsoniis 335, c.
 περὶ αὐλητῶν, βιβλία δύο, De tibic-
 nibus libri duo 634, d.
 Archebulus 502, d.
 Archilochus 86, b. 122, b. 167, d.
 180, c. 388, f. 617, c. 628, a.
 635, d. 688, c.
 ἔλεγχοι, Elegi 483, c.
 τετραμέτρα, Tetrametra
 τηλεφῶν, Telephus 1114, c.
 Archip-

Archippus 86, c.
 ἀμφιτρυῶν, Amphitryon 95, c.
 426, b. 499, b.
 Ἡρακλῆς, Hercules 640, f. 656, b.
 Ἡρακλῆς γαμῶν, Hercules uxorem
 ducens 307, d. 640, f.
 περὶ ἰχθύων δράμα, De piscibus, fa-
 bula 90, f. 277, f. 301, a. 311, e.
 315, b. 328, a. 329, c. 343, c.
 424, a.
 ἰππεῖς, Equites 227, a.
 ῥινῶν, Nafutus, limator 678, d.
 Archytas Harmoniacus 600, f.
 ὠψαρτυπικά, De condiendis obso-
 niis 516, d.
 Arianus Ἀρειανός
 ἡ Ἡρακλείας, Heraclea 82, b.
 Arrianus Epicus poeta.
 Ἐπιγράμματα, Epigrammata 499,
 d. in vetusto exemplari legi-
 tur ῥιανός ὁ ἐποποιός, Rhianus
 Epicus: sicque scribendum.
 Arrianus grammaticus 99, a.
 Aripbronis Sicyonij Pæan in
 Sanitatem 702, a.
 Aristagoras.
 μαμμακύθος, Mammacythus 355,
 a. 571, b.
 Aristarchus 39, d. 53, a. 180, c.
 188, f. 498, f. 671, f.
 Tragicus 612, f.
 Aristæas 60, b.
 περὶ κιθαρῶδων, De Citharædis
 623, d.
 Aristæus Philiæus.
 πῆγες, (al. κρήναις, vel κρησὶ,
 686, a.

Aristides.
 γ' ἀεὶ παροιμιῶν, de Adagiis 641, a.
 περὶ τῆς μουσικῆς, De musica 462,
 40.
 Aristobulus Cassandreus 43, d.
 251, a. 513, f. 530, a.
 ἱστορίαι, Historiæ 434, d.
 Aristocles 621, b.
 πολιτεία τῶν λακωνίων, Laconum
 resp. 140, b.
 περὶ χορῶν, De Choris 620, d. 174, c.
 αὐτὸ περὶ Μουσικῆς 620, d.
 Aristocrates.
 λακωνικά, Laconica 82, c.
 Aristodemus.
 γελῶσα δόξα μνημονεύματα, De jocis
 commentaria, 244, f. 246,
 338, a. 345, b. 585, a.
 περὶ πινδάρου, De Pindaro 495, f.
 Aristomenes Atheniensis.
 τῶν πρὸς τὰς ἱερουργίας, Liber de iis
 quæ ad Sacra requiruntur
 115, b.
 γόητες, præstigiatores 287, d. 384, c.
 δῖον σῶμα, Bacchus 658, a. 650, c.
 Aristogeiton.
 κατὰ Φρυγῆς, Contra Phrynen
 591, d.
 Aristo Chius 38, f.
 Aristo Cens Peripateticus.
 ἐρωτικά ὅμοια, Amatoria similitu-
 dines 419, c. 563, f. 674, b.
 Aristonymus.
 ἥλιος ῥιγῶν, Solrigens 284, f. 285, c.
 287, d.
 θεσπύς, Theseus 87, b.

Aristo-

- Aristophanes Grammaticus
664, a.
ἀπικυῖ λέξεις, Atticæ dictiones
619, b.
γλωτταὶ λακωνικαί, Laconicæ glos-
sæ, sive linguæ 77, a.
περὶ τῆς ἀχρυμνῆς σκοτάλης, De
anxia Scytale 85, c.
περὶ ἡλικιῶν, De ætatibus 375, b.
πρὸς τῆς καλλιμάχου πίνακας, Ad
Callimachi tabulas 408, f.
Aristophanes Byzantius 228, d.
287, a. 408, f.
περὶ προσώπων, De personis 659, b.
Aristophanes 48, c. 49, d. 55, c.
56, b. 57, a. 57, d. 62, d. 66, b.
652, f. 701, b.
ἀγῆρ, Non senescens 650, a.
αἰολοσίκων, Æoloficon 95, f. 112, e.
276, d.
αἰολοσίκων δεύτερ, Secundus Æo-
loficon 372, a.
ἀνάγυρ, Anagyrus 133, b. 301, a.
385, f.
ἀμφιάρ, Amphiarus 158, e.
δοτακοτταβίζοντες, Cottabo ludentes
494, c.
ἀχαρνῆς, Acharnenses 112, f. 130,
f. 299, a. 374, f. 388, b. 395, c.
479, b.
βαβυλωνιοί, Babylonii 86, f. 478, c.
494, c.
βάτραχοι, Ranæ 636, c.
γεωργοί, Agricola 75, a. 111, b. 461,
d. 650, e.
θηρυτίδης, Fabulator 95, f. 99, f.
112, f. 158, b. 261, f. 307, a.
365, b. 551, a.
ἡρεῖς, Senectus 109, f. 133, a. 187, c.
δαίδαλ, Dædalus 316, b. 367, a.
368, b. 374, c. quidam hie-
gendum putant ἐν δαϊδαλί-
δαι, à tribu quadam Æve
Atheniensis populo, quem
δαϊδαλίδας Stephanus appel-
lat.
δαυτλης, Epulones 119, b. 127, a.
169, c. 185, f. 184, e. 299, b.
386, d. 486, f. 527, c. 646, b.
667, f. 690, c. 693, f.
δαναΐδες, Danaides 57, a. 114, c. 323,
c. 324, b. 400, a. 422, f. 645, c.
δελία, Delia 373, a.
διόνυσ, Bacchus 658, a.
δράματα, ἡ Νόβη, Fabula vel Noë
301, b. 496, a.
εἰρήνη, Pax III. a. 119, d. 343, c. 393, c.
424, b. 487, a. 488, c.
ἐκκλησιαζουσα, Concionatrix 7,
d. 110, a. 691, b.
ἥρωες, Heroes 409, c.
ἑσμοφορεῖαζουσα, foemina Cetera
festum celebrantes 104, a.
117, c. 324, b. 619, a. 690, f.
680, c.
διούτεροι ἑσμοφορεῖαζουσα, foeminae
quæ cerelia celebrant
29, a.
ἵππῆς, Equites 94, c. 299, b. 314, f.
328, c. 461, f. 483, d. 503, b.
700, c.
κένταυρ, Centaurus 629, d.
κιθαρῆς, Citharista 681, f.

κακαλῶ, Cocalus, animalium
quorundam testa 156, b.
478, d.
λήμναι, Lemniæ 299, b. 302, d.
366, d.
λυσιγράτη, Lysistrata 90, b.
νεφέλαι, Nubes 64, f. 94, f. 165, c.
374, c. 387, a.
δεύτεραι νεφέλαι, Secundæ nubes
299, c. 345, f.
ελκάδες, Holcades, vel naves one-
rariæ 91, c. 111, a. 117, c. 329, b.
ὄρνιθες, Aves 325, b. 386, f. 388, b. c.
397, c. 398, c.
πυλαργὸς, Ciconiæ 368, c. 387, f.
247, a.
πλῦτ, Plutus, Deus divitiarum
67, c. 170, d. 228, d.
δεύτερ, πλῦτ, Secundus Plutus
368, d.
ἐν ταῖς ἀνθήνῃσι μετρηταῖς, * De Athe-
niensibus meretriculis 567, a.
προάγων, Proagon 80, a. 95, d. 380, d.
422, e. 478, f.
πρόγονοι, Progenitores 238, d.
πυθαγόρειοι, Pythagorici 161, f.
σκληραὶ καταλαμβάνουσαι, Tentoria
incautos opprimenda 286, f.
σκούη, Scythia 243, c.
σφῆκες, Vespræ 90, a. 179, a. 299, c.
315, c. 329, b. 385, d. 396, a.
424, c. 637, d.
πυρηνισαί, Tagenistæ, frigentes
96, c. 107, f. 110, f. 165, a. 269,
c. 285, e. 374, f. 410, b. 418, d.
422, f. 677, c.

πλημίσσοντες, Telmiffenses 308, f.
690, f.

τριφάλης, ter mendicus 525, a.

φιλονίδης, Philonides 337, f.

φαινίσσαι, Phœnissæ 90, a. 154, c.

ὥραι, Horæ 372, b. 653, f.

Aristophon 63, a.

ιατροίς, Medicus 238, b.

καλωνίδης, Calonides 559, d.

πειρήθ, Pirithous 303, a.

πλάτων, Plato 552, c.

πυθαγορείης, Pythagorista 238, c.
563, b.

Aristoteles 44, b. 178, f. 186, b.

272, c. 278, a. 310, c. 315, c.

391, c. 435, c. 653, c.

ἀπολογία, Defensio sui ipsius 697, a.

δῆπνον, Convivium 674, f.

ἐρωτικά, Amatoria 674, b.

περὶ ζώων, De Animalibus 63, c.
88, c. 281, c. 286, b. 294, c. 300,
f. 305, d. & f. 306, c.

περὶ τῶν ζώων ἡθῶν, De moribus ani-
malium 282, c. 307, c. 327, f.

περὶ ἡθῶν πρὸς Νικόμαχον, De mo-
ribus ad Nicomachum 673, f.

περὶ ἰχθύων, De piscibus 303, c.
320, f.

περὶ μακροβιότητος, De longitu-
dine vitæ 353, a.

περὶ μέθης, De ebrietate 429, d.
447, a. 464, c. 496, f. 637, a.
& d.

περὶ ποιητῶν, De Poetis 505, c.

Αἰγινητῶν πολιτεία, Æginetarum
respublica 272, c.

Nnnn

δηλίων

* Grammatici Aristophanis hoc videtur, non Comici.

θηλίων πολιτεία, Deliorum respub.
296, d.

θησαλῶν πολιτεία Thessalorum
respub. 499, d.

κολοφωνίων πλ. Colophoniorum
respub. 618, f.

κροταφιατῶν πλ.

μασσαλιωτῶν πολιτεία, Massilien-
sium politia 576, a.

μεθωναιων πολιτ. 235, c.

ναξίων πολιτ. Naxiorum resp. 348, a.

περὶ τῆς πολιτείας συβαριτῶν, De Syba-
ritarum politia 520, d.

περὶ ἐλημάτων φυσικὰ, Quaestiones
Phylicae 434, f.

περὶ συγγενείας, De cognatione 516.
a. (legendum περὶ τῆς ἀλφ-
νείας: qui liber citatur à Plu-
tarcho in vita Aristidis.)

περὶ τρυφῆς θαυμασία, admiranda
de luxu 529, a.

περὶ φυτῶν, De Plantis 652, a

περὶ τῶν χορῶν, De choris 620, b. &
d. 630, c.

τροιζηνίων πολιτεία, Træzeniorum
respublica 31, c.

τυρρηνῶν νόμιμα, leges Hetrusco-
rum 23, c.

ὕμνος ἢ σκόλιον εἰς ἑρμείαν, Hym-
nus sive scolion in Hermeiam
696, a.

Aristoxenus 174. c. 182. f. 556. a.
620. e. 621. c. 624. b. 630. b:

τὸ δρχυτά βίος, Archyta vita 545, a.

περὶ αὐλητῶν, De tibicinibus 634, d.

περὶ αὐλῶν καὶ ὀργάνων, De tibiis ac
instrumentis ibid.

περὶ ἀνλῶν τρήσεων, De ubi
perforatione 634, f.

περὶ μουσικῆς, De Musica 619, d.

πολιτεία, Respublica 648, e.

σύνμικτα συμποσκα, Miscellanea
convivalia 632, a.

συκρίσεις, Comparationes 611, d.

ὕψιμον, Compendiosae

ves commentarii 619, f.

Aristus Salaminus 436, e.

Artemidorus Aristophanes

c. 165. b. 487. e.

γλῶσσαι ὁψάρτυπαι, expositio

cum difficiliu de re cogno-

scantia 662. c. & f. 663, c. & d.

περὶ δωρίδος, De Doride 182, d.

Artemidorus Ephesius.

γεωγραφία, Geographia 31, a.

ἰωνικά ὑψιμόνια, Ioni-

mentaria 111, d.

Artemon Cassandrea.

περὶ διονυσιακῆς θεότητος, De

Bacchica intelligenda 11, a.

περὶ συναγωγῆς βιβλίων, De

librorum collectione 15, d.

περὶ χρηστέων τῶν περὶ τῶν

ἀποδιδόντων, De usu cantantium

quæ in hominum

convictu cantantibus

Ælii Asclepiadis

Asclepiades Arci filius.

περὶ δημοτικῆς φιλίας, De

Phalereo 567, d.

Asclepiades Myricani

474 f. 490. b. 501. b. 674, b.

αἰγυπιακά ἑγυπτιακά, Egyptiaca

περὶ κρατίνης, De Cratino 501, a.

περὶ νεστορίδου, De Nestoride
477. b. 498. f. 503. e.

τραγωδιῶν, Liber de iis quorum
nomine editæ sunt tragœdiæ
456. b.

Alius poeta Samius 125. b. 525. e.

Afopodorus Philiasius.

Ἀπολλοῦ ἐρωτικῶν, Amatoria episto-
læ 639. a.

Ἰάμβοι, Jambi 445. b.

περὶ πν ἐρωτα, De amore 639. a.

Astydamas 40. b.

Ἑρμῆς, Mercurius 496. e.

Ἡρακλῆς σκυταλκός, Hercules Satyri-
cus 411. a.

σικελικά, Rerum Sicularum libri
90. d.

Athenæus.

περὶ τῆς Συρίας βασιλείων, De regi-
bus Syriæ 211. a.

Athenocles Cyzicenus 177. f.

Athenion.

Σαμίθρακες, Samothraces 660. a.

Athenodorus.

περὶ ἀσθεῖς καὶ παιδείας, De studiis
& institutione 519. b.

πλὴν τῶν Ἀτρεΐδων ποιήσας κάθον
281. b.

Autocrates.

ἀχαιικά, Achaica 395. a. 461. d.

Axionicus.

τυρρηνικός, Tyrrenicus 244. f.

τυρρηνός, Tyrrenus 166. c.

Φιλέυριπιδης, Phileuripides 175. b.
342. b.

Φιλίνη, Philine 442. a.

χαλκιδικός, Chalcidicus 239. f.

χαλκίς, Chalcis 95. c.

Axiopistus natione Locrensis
aut Sicyonius.

νόμοι καὶ κανόνες, Sententiæ & re-
gula 648. c.

Bæton 442. b.

ἑβδόμο, τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας, Station-
es expeditionis Alexandri

Bacchylides 39. e. 174. f. 178. b.

498. e. 631. c.

ἐρωτικά, Amatoria 667. c.

Bacis 461. c.

Basilis.

περὶ τῶν ἰνδικῶν, De rebus Indicis
390. b.

Baton Sinopenis rhetor.

περὶ Ἰωνῶν, ἔπαιγται, De poëta Jone
436. e.

περὶ θύσσεως καὶ αἰμωνίας, De Thef-
salia & Hæmonia 639. e.

Baton Comicus.

ἀνδροφόνου, Homicida 163. a.

ἑεργετίας, Benefici 662. c.

περὶ τῶν ἐν ἐφέσῳ τυράννων, De Ephe-
si tyrannis 289. c.

Berosus.

βαβυλωνιακά, Babylonica 639. c.

Bion Borysthenites 45. c. 421. f.

Bion.

αἰθιοπικά, Æthiopica 566. c.

Biton.

περὶ ὀργάνων, πρὸς Ἀττάλον, De instru-
mentis ad Attalum 634. e.

Bœus.

ὀρνιθογονία, Avium generatio
393. c.

Nann 2

Boco-

Bocotus.

πρωδιαί, Parodia 698. b.

Blepsias 99. c.

Blelus.

μεσότης, Mesotriba 111. c.

σατῆρ, Saturnus 489. c.

Cacilius rhetor in Attica natus
pulchra.

περὶ τῶν θαλικῶν πολέμων, De bellis
servilibus 272. f.

ἱστορία, Historia 466. a.

Caelus Argiurus.

αἰετόπικα, piscium capiendorum
ratio 13. b.

Callias.

ἱστορία, Historia 530. a.

κύκλωες, Cyclopes 285. c. 286. a.
489. a.

πενήτης, Vincti 176. f. 344. c.

Callias Atheniensis tragicus, ex
quo Euripides in Medea ar-
gumentum suae fabulae, & So-
phocles in Oedipode, sum-
pserunt 276. a. 577. c.

γραμματική τραγωδία, Grammati-
ca tragœdia 488. b.

Callias Mytilenæus.

περὶ τῆς παρ' Ἀλκαίου λεπίδος, De
Alcæilepade 85. c.

Callicrates.

μοσχίων, Moschion 586. a.

Callimachus 71. a. 447. c.
668. e.

παραγραφή τῶν ῥητορικῶν, Epitome
Rhetoricorum 669. e.

γαλατρία, Galatea 284. c.

ἐθνικῶν ὀνομασίαι, Gentium notum
clatura 329. a.

ἡκάλη, Hecale 56. c.

ἀνιχνεύματα, 284. c. 669. d.

περὶ ὀρνίθων, De Avibus 388. c. 394.
d. 395. f.

πῖναξ παντοδαπῶν συγγραμμάτων, In-
dex omnifarioꝝ librorum
244. a. 643. f.

τῶν νόμων πῖναξ, Legum Index
585. b.

πρὸς πρῶτον ἀντιγραφῶν, Adversus
Timæum contradictiones
172. b.

Callinus.

ἐλεγεία, Elegia 525. c.

Callippus.

πενυχίς, Pernoctans 654. c.

Callisthenes 341. f. 344. d. 345. a.
ἐλληνικά, De rebus Græciæ libri
452. a.

περὶ ἱερῶν πολέμων, De sacro bello
560. c.

Callistratus.

περὶ ἐπαφῶν, De scoris 501. d.
δεσφῶν κερτίνων τομῆματα, com-
mentarii in Cratini de
Thressas 495. a.

σύμμικτα, Miscellanea 11. b.

Callixenus Rhodius 200. f.
περὶ Ἀλεξανδρείας, De Alexandria
libro quarto 106. a. libro
nono 203. c. 360. a. 516. a.
387. d. 472. a. 474. c. 475. a.

Cantharus 11. c. 81. c.

Capito Alexandrinus 425. d.
ἐρωτικά, Amatoria 425. d.

πρὸς Φιλόππτον ὑπομνήματα, Ad
Philopappum commentarii
350, c.

Carcinus 566, f.

Ἀχιλλεύς, Achilles 189, d.

Σημέλη, Semele 559, f.

Σκόλιον, Scolion 695, a.

Carneus Megarensis 156, e.

Carystius Pergamenus.

περὶ διδασκαλιῶν, De doctrinis
235, e.

περὶ Σωτῆδος, De Sotade 620.

ὑπομνήματα, commentarii 434, f.

508, e. 530, e. 577, b. 603, b.

610, d. 639, b. 620, b. 684, f.

Castrion Solensis.

εἰς πάντα πῆμα, In Pana poemā
464, f.

Cato Sinopenfis.

περὶ τῆς Ἱερωνύμου τυραννίδος, De
Hieronymi tyrannide 251, e.

Caucalus rhetor Chius, frater

Theopompi 412, b.

Ἡρακλέους ἐγκώμιον, Herculis laus

Cebes Cyzicenus 156, d.

Cephalus rhetor.

τῆς Λαγίδος ἐγκώμιον, Lagidis laus
591, b.

Cephisodorus Comicus Theba-
nus 165, e. 459, e. 548, f.

Ἀμαζόνες, Amazones 629, c.

τροφῶνι, Trophonius 667, d.
689, f.

εὖχης, Bene habens 701, a.

ὕς, Sus 119, d. 345, f.

Cephisodorus Iococratis discipulus.

ὀψέγραμματα Ἀριστοφάνους, Inecti-

va adversus Aristotelem 60, c.
122, b. 354, c.

Cercidas Megalopolitanus 347, c.

Ἰάμβοι, Jambi 554, d.

Cercops 557, b.

Ceus Simonides.

Ἰπνίκιον λεόφρονος, Laus Leophro-
nis 3, e.

Chareas 32, b.

Chæmon tragicus 43, c. 562, c.

Ἀλυσίβοια, Aleusibœa 608, d.

Διόνυσος, Bacchus 608, e.

Θυέστης, Thyestes 608, f.

Ἰώ, Io 608, e.

Ὀδυσσεύς, Ulysses 608, f.

Οἰνεύς, Oeneus 608, a.

Κένταυρος, Centaurus 608, e. 676, e.

τραυματίας, Saucius 562, f.

Chamæleon Heracleotes Por-
ticus 390, a. 430, a. 623, f.
628, e.

πρὸς Αἰσχύλῳ, De Æschylo 428, f.
375, f.

Διόνυσος, Bacchus, fabula 407, e.

πρὸς Ἀνακρέοντα, De Anacreonte
531, c.

πρὸς ἠδονῆς, De voluptate 273, c.

πρὸς ἀρχαίας κωμῳδίας, De veteri
comœdia 374, a.

περὶ ἑλάσσης, De Lalo liber 338, b.

περὶ μέθης, De temulentia 427, c.
461, a.

περὶ Πινδαροῦ, De Pindaro 573, c.

παρατραιπτικός, Exhortatorius 184, d.

περὶ Σαπφῆος, De Sapphone 599, c.

σατύροι δικάρυλοι, Satyri bicipites
407, c.

Nnnn 3

περὶ

περὶ στήσιχόρου, De Stesichoro 620, b.

περὶ σιμωνίδου, De Simonide 456, c.

611, a. 656, d.

Chares Mytilenæus 277, a. 513, f.

περὶ Ἀλέξανδρον ἱστορίαι, De Alexandro historia 93, c. 124, c. 165, c.

434, c. 436, f. 514, f. 538, c.

575, a.

Charicleides.

αλύσεις, Catena 325, d.

Charon Lampfacenus.

ὅροι, Limites, termini 465, b. 520, d.

τὰ περσικά, Persica 394, c.

Chærephon 164, f.

δῆπνα, Cœna 244, a.

Charinus Syracusius 4, a.

Chion.

Chionidæ attribuantur

πλωχοί, Mendici 119, c. 638, d.

Chœrilus 464, b. 529, f.

Chrysippus Solensis 278, c. 659,

a. 686, f.

εἰσαγωγὴ εἰς τὴν περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν

πραγματείαν, Introductio ad

considerationem eorum quæ

bona & mala sunt 259, d.

464, b.

περὶ τῆς καλῆς καὶ τῆς ἡδονῆς, De honesto & voluptate 89, d. 373, a.

565, a. 616, a. & b.

περὶ καλῆς, De honesto 158, b.

335, c.

περὶ ὁμονοίας, De consensione

267, b.

περὶ τῶν δι' αὐτὰ αἰρετῶν, De iis quæ

per se expetenda sunt 285, d.

περὶ τῶν δι' αὐτὰ μὴ αἰρετῶν, De iis

quæ per se non expetenda sunt 159, b.

Chrylippus Tyaneus,

δερματοποιός, Opificium panarium

647, b.

δερματοποιός, Artopœicus de panis

faciendi ratione 99, a. 647, b.

Chrysogonus Tibicen tradente

Aristoxeno, autor poematum falso Epicharmo adscriptorum 648, c.

Clearchus peripateticus Solensis 488, a. 540, f. 620, c. 637, c.

τῶν βίων, Vitarum libri 157, c. 344, b. 396, f. 514, d. 515, d. 525, c.

522, d. 530, c. 539, a. 541, c.

548, b. 681, b. 687, c.

περὶ γεργίθου, Gergithius 255, c.

περὶ γρίφων, De Griphis 740, c.

ἐρωτικά, Amatoria 57, f. 255, b.

553, c. 564, a. 582, d. 592, b.

619, c. 639, a. 669, f.

ὁρισμός, Definitio 457, c.

περιγραφαί, Circumscriptiones

275, c. 648, f.

περὶ θινῶν, De arenosis locis 345, c.

παροιμίαι, Adagia 160, c. 215, c.

317, a. 337, b. 347, f. 352, c.

555, c. 701, c.

περὶ τάρχεως, De torpedine 719, c.

περὶ τῆς πανικῆς, De Panice 385, c.

περὶ σκελετῶν, De cadaveribus siccatis 390, b.

περὶ τῶν ἐνυδρίων, De aquatilibus 317, c. 332, b.

περὶ τῶν ἐν τῇ παλαιοῦ πολιτείας
μαθηματικῶς εἰρημνίων, De iis
quæ in Platonis rep. tractan-
tur mathematicis rationibus
393, a.

περὶ παιδείας, De institutione 697, 7.

περὶ Φιλίας, De amicitia 349, f.
533, e. ubi male Φιγαλίας.

Clearchus Comicus.

κιθαροῦδος, Citharædus 426, a.

κορίνθιοι, Corinthii 613, b.

πανδρόσος, Pandrosus 642, b.

Cleanthes Philosophus.

περὶ μεταλήψεως, De sumptionibus
467, e. 471, b.

μυθικά, fabulosa 572, f.

Cleidamus.

ἐξηγητὴς, Enarrator 408, e.

Cleidemus 425, f.

ἄτθης, Atthis 235, a.

ρεσσι, Reversiones 609, c.

πρωτογονία, Protogonia 660, a.

Cleitarchus Æolensis 1475, d.
576, d.

ἱστορίαι Ἀλεξάνδρου, Alexandri Histo-
ria 148, d. 530, a. 586, e.

γλῶσσαι, Lingua 267, b. liber VII.
284, d. 307, f. 468, a. 473, b.
495, e. 700, f.

Cleobulina Lindia.

αἰνίγματα, Ænigmata 448, b.

Clitomachus Carthaginiensis
Philosophus 402, c.

Cleomenes Laminthus 605, e.

Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀλεξάνδρον, Epistola
ad Alexandrum 393, c.

Cleomenes Rheginensis dithy-
rambicus.

μελέαρος, Meleager 402, a.

Cleostrati Tenedii γεωγραφία 278, b.

Cleitus Milesius Aristotelicus.

περὶ μιλῆτος, De Mileto 1540, c.
655, e.

Codrus 111, e.

Corinna poetria 174, f. 283, c.

Cotta.

περὶ τῆς Ῥωμαίων πολιτείας, De Ro-
mana rep. 273, b.

Crates Criticus.

Ἀττικὴ διαλεκτός, Attica dialectus
114, a. 235, b. 366, e. 495, a.
497, f. 653, b.

Herodicus Cratetius infra He-
rodic.

Crates Comicus 50, e. 422, c.
690, e.

γείνους, Vicini 396, e.

θήριοι, feri 119, c. 267, e.

λαμία, Lamia 418, c.

παιδία, Lusus 478, f.

ῥήτορες, Rhetores 369, e.

σάμιοι, Samii 117, b.

συναρμισσῶσαι, simul prandentes
248, a.

τίλμαι, Audacia 247, f. 619, a.

χειρόνες, Cheirones 394, f.

Crates Thebanus 158, b.

Cratinus 49, a. 67, b. 676, f.
685, f.

ἀρίλοχοι, Arilochi 86, e. 92, f. 164, e.
375, a. 410, d.

βυκί-

βυβούλοι, Bubulci 638, f.
 γλαύκος, Glaucus 68, a.
 δηλιάδες, Deliades 396, b.
 διονυσάλεξανδρος, Dionysalexander
 119, b. 364, b.
 δραπέταις, fugitivi 344, e. 501, d.
 ευνόιδαι, Eunœdæ 698, c.
 θεσσαλων πολιτεία, Thessalorum
 respub. 663, a.
 κλεοβουλῖναι, Cleobulina 165, b.
 μαλθακοί, Mollæ 111, f. 638, c.
 681, a. b. & c. 685, c.
 νέμεσις, Nemelis 373, c. & c. 629, c.
 666, c. 667, f.
 νόμοι, Leges 496, e. 502, b. 646, e.
 Ὀδυσσεύς, Ulysses 99, f. 315, d. 385, c.
 446, b. 68, e. 545, f. 657, a.
 πλούτῳ, Pluti, sive divites 94, e. 138,
 d. 267, e. 299, b. 303, e.
 πυτίνη, Pytine, dolium vinarium
 picatum 94, f. 426, b. 495, a.
 τροφώνιος, Trophonius 325, c.
 χείρωνες, Cheirones 553, e.
 ὥραι, tempestates anni 374, d. 638, f.
 Cratinus Junior.
 γίγαντες, Gigantes 661, e.
 θεραμένη, Theramene 177, a.
 ὀμφάλη, Omphale 669, a.
 τιτάνες, Titanes 241, c.
 χείρων, Cheiron 460, f.
 Creophylus.
 τῶν ἐφεσίων ὅροι, Ephesiorum fines
 361, c.
 Critias Callæschri filius 463, f.
 608, d.
 ἔλεγχοι, Elegi 432, d. 666, b.

λακεδαιμονίων πολιτεία, Lacedæmo-
 niorum politia 483, b. 488, c.
 Criton.
 ἐψαρτυπῆς, De condiciendis obso-
 niis 516, c.
 Criton comicus.
 φιλοπράγμων, Curiosus 173, b.
 Crobylus comicus.
 ἀπαγχονισμῶς, strangulatus 109, d.
 248, b.
 ἀνολεῖπτος, Animo defecta 429, c.
 443, f.
 ψευδοποβολιμαῖος, Pseudhypobo-
 limæus 107, f. 364, f. 384, d.
 Ctesias 45, b. 67, a. 434, d. 529, a.
 περσικά, Persica 528, c. 146, c. 639, d.
 περὶ τῶν κατὰ τὴν ἀσίαν πόλεων, De tri-
 butis Asiæ 442, b.
 Ctesicles.
 τὰ χρονικά, Chronica 272, b. 433, f.
 Ctesiphon Atheniensis, eorum
 versuum poeta, quos Colabos
 vocant 697, c.
 Cyrebion.
 περὶ δείπνων, De cœnis 244, a.
 Cyrenæus Poëta. Vide Calli-
 machus.
 Cytherius poeta 691, a.
 Daimachus,
 τὰ ἰνδικά, Indica res gestæ 397, c.
 Damoxenus.
 ἑαυτὸν πενήτων, seipsum lugens
 468, f.
 συντροφῶι, Syntropho 101, f.
 Damon Atheniensis (Musici)
 628, c.

Da-

* Colabos legit Gyraldus dialogo IX. de Poëtis.

Damon.

ὡς βυζαντίου, De Byzantio 442, c.

Daphnus 51, a. 79, a. 120, b.

Demarata adscribitur

τριφυλλον, Trifolium poematium

685, b.

Demades rhetor 99, d.

Demetrius 56, a.

ἀρεοπαγίτης, Arcopagita 405, e.

Demetrius Byzantius.

ὡς ποιητῶν, De poetis 452, d.

περὶ ποιημάτων, De poematis 548, e.

633, b.

Demetrius Ixion 51, f.

περὶ τῶν ἀλεξανδρῶν ἀγλέκτων, De

consuetudine loquendi Alex-

xandrinorum 393, b.

ἐτυμολογῆμα, Etymologia 59, a.

74, b.

Demetrius Magnesius.

ὁμώνυμα, Homonyma 611, b.

Demetrius Phalereus 177, f. 233,

e. 556, a.

δράμα Πιτταγόρου, Σικελία, Fabu-

la inscripta Sicilia 108, f.

Demetrius Scepheus 44. e. 167, d.

τρωϊκὸς ἀγρός, Troianus ap-

paratus 80, d. 91, c. 141, e. 155,

b. 173, f. 300, d. 346, c. 425, c.

697, c.

τρωϊκὸς ἀγρός, Troicus ager 658, c.

περὶ αἰγυπτιακά, Egyptiarum rerum

libri 680, a.

Demetrius Træzenius 139, e.

Demochares Demosthenis ora-

toris consobrinus.

ἱστορία, Historia 252, f.

Demochares Rhetor.

ὡς σοφοκλέους πρὸς φίλωνα, De So-

phocle ad Philonem 508, f.

Democles 174, f.

Demodamas.

περὶ ἀλικαρνασσῶν, De Halicarnasso

682, d.

Democritus Ephesius 83, c.

271, b.

ὡς ἐν ἐφέσῳ ναῦ, De templo

Ephesiae Dianae 525, c.

Democritus Abderita.

μέγας ἀγκοσμός, Magnus orna-

tus 168, b.

τὰ περὶ τῶν ἐν ᾧ δον, De iis quæ apud

inferos geruntur ibid.

Demon 341, f.

Demonicus.

ἀχιλῆος, Acheloniæ 410, d.

Demophilus. vide infra in

Ephoro.

Demophon.

εἰς κοτύλῳ, De cotyla 482, d.

Demosthenes.

κατὰ ἀνδροπίων, Contra Andro-

tionem 585, f.

κατὰ Εὐέργους, Contra Evergem

oratio 481, f.

κατὰ κτησιφῶντος, Contra Ctesi-

phontem 633, e.

κατὰ Μνησιβέλη, Contra Mnesibu-

lum 481, f.

κατὰ Τιμόθεον, Contra Timotheum

488, c.

κατὰ Μείδην, Contra Midiam 267, a.

481, f.

Οοοο

κ

κατὰ Νεαίρας, Contra Nearam
573, b. 594, a.

πρὸς τῆς τῶν περὶ εὐσεβείας, De legatione perperam obita 242, d.

πρὸς ἀπλείων, Oratio de immunitatibus 166, b.

περὶ τῆς σφάνης, De corona 488, c. 645, b.

Φιλιππικά, Philippica 614, f.

πρὸς χρυσέας, De auro 641, d.

Demoxenus 15, b.

Demus.

Ἀθῆναι, Atthis 660, c.

Dexicrates.

πρὸς αὐτῶν πλανώμενοι, à seipsis errantes 124, b.

Dicæarchus 667, b.

πρὸς Ἀλκμᾶνος, De Alcmane 668, c.

περὶ τῆς εἰς τροφῶν κατὰ βάσεως, De descensu in Trophonium 594, f. 641, c.

πρὸς τῆς ἐν ἰλίῳ θυσιᾶς, De sacrificiis quæ ad Ilium fiunt 603, a.

πρὸς τῆς ἐλλὰδος βίης, De moribus Græcorum 557, b. 636, c.

τριπολιτικόν, Tripoliticon 141, c.

Dicæarchus idem Messenius Aristotelis discipulus.

πρὸς τῆς ἀλκμᾶς, De Alcxo 461, a. & 665, b. ubi male Milesius.

Dicæarchus.

ὀλυμπικός, Olympicus 620, d.

Dicæocles Cnidius.

διατριβαί, Commentationes 508, f.

Didymus grammaticus, cognomine βεβηλολάθης, ter mille

ac quingentos libros edidit

70, c. 139, c. 371, f. 468, d. 477, c. 481, f. 689, a.

περὶ παρὰ φύσιν λέξεως, De abortiva dictione 368, b.

πρὸς ἰῶνα ἀντισηγήσεις, Joni contrariæ expolitiones 634, c.

Dieuchis medici discipulus.

δείπνων ἀναρχαφαί, De coenis 5, a.

Dieuchidas.

μεγαρικὰ, Megaricæ res gestæ 262, c.

Dinon.

τὰ περὶ τῶν, De rebus Persicis 674, a.

146, c. 503, f. 560, c. 609, a. 633, d.

Deinias.

περὶ εὐρημάτων, De rerum inventis 471, b.

Diocles 68, f.

θάλαττα, Thalatta (meretriciosum) 567, c.

μέλισσαι, Apes 426, d.

Diocles Carystius.

ὕμναι, De tuenda bona valetudine

61, c. 68, c. 86, b. 110, b. 116, c. 120, d. 305, b. 316, d. 320, d. 371, c.

περὶ θανασιμῶν φαρμάκων, De medicamentis lethalibus 681, b.

ὀψαρτυκὰ, Opsartytica 516, d.

Scriptit & Dionysius & Euthydemus, Glaucus, Philistion, Philotimus.

πρὸς κλείαρχον, ad Clitarchum libri 324, f.

Diodo-

- Diodorus Aspendius, & ejus vita 163, c.
 Diodorus Aristophanus 180, f.
 Diodorus.
 γλῶσσαι ἰταλικαί, Linguæ Italianæ 479, a.
 πρὸς Λυκόφρονα, Ad Lycophrontem liber 478, b.
 Diodorus Sinopenfis comicus.
 αὐλητής, Tibicina 431, c.
 Ἐπικλῆς, Epiclerus 235, c. 239, a.
 Diodorus Sículus.
 βιβλιοθήκη, Bibliotheca 529, f.
 Diodorus Erythræus.
 περὶ Ἰ. ἀλεξάνδρου ἐφημερίδες, De Alexandro Ephemerides 434, b.
 Diogenes Babylonius.
 περὶ εὐγενείας, De nobilitate 168, c.
 περὶ νόμων, De legibus 526, d.
 Diogenes Tragicus.
 σέμελη, Semele 636, a.
 Dionysius Æneus cognomine 702, c.
 ἐλεγχοί, Elegi 443, d. 668, e.
 πρὸς ἀθηναίους, Ad Athenienses oratio quam numero æreo uti eis suavit 669, e.
 Dionysius cognomine λεπτός sive Gracilis 475, f.
 Dionysius Heracleotes 281, d.
 Dionysius cognomine Jambus.
 περὶ διὰλέκτων, De dialectis 284, b.
 Dionysius Iticæus.
 γεωργικά, Georgica 648, f.
 Dionysius Leuætricus 609, f.
 Dionysius Sarnius.
 περὶ κύκλων, De Cyclope 479, d.
 περὶ Ἰ. κύκλου, De Cyclo 481, c.
 Dionysius Scythobrachion.
 ἱστορίαι, Historiæ 515, d.
 Dionysius Sículus. Epistolæ ad Speusippum 279, e.
 Dionysius Sinopenfis comicus.
 ἀκοντιζόμενος, Acontizomenus 654, d.
 ὁμῶνυμοι, Cognomines 381, c.
 Διονύσιος, Dionysius, fabula sui nominis 616, c.
 σὺν ἑσπερῇ, Servatrix 467, d. 497, d.
 Dionysius Thracius.
 Dionysius Tryphonis filius.
 περὶ ὀνομάτων, De nominibus 255, c. 503, c.
 Dionysius Tyrannus.
 ἄδωνις, Adonis 401, f.
 Θεσμοφόρος, Thesmophorus, sive legislator 404, e.
 ὀψαρτυτικός, Opsartyticus 326, f.
 Dionysocles 96, d. 116, d.
 Dionysodotus Lacedæmonius.
 παιᾶνες, Pæanes 678, b.
 Diðscorides Iſocratis discipulus p. 11.
 πολιτεία Λακεδαιμονίων, Respublica Laconum liber II. 140, b.
 ὑπομνήματα, Commentarii 507, d.
 Diotimus Atheniensis 436, e.
 Diotimus Olympicus.
 αἰνίγματα, Ænigmata 448, e.
 Ἡρακλεία, Heracleia 603, d.

- Dioxippus.**
 ἀντιπορνέβοσκⓈ, Antiporno-
 boscos, lenonis adversarius
 100, c.
 ἱστοριογράφⓈ, Historiographus
 ibid.
 ΦιλάργυρⓈ, Philargyrus, avarus
 472, b. 496, f. 502, d.
 Diphilus Carystius 47, b.
 Diphilus Comicus 47, b. 52, f.
 55, c. 67, d. 156, b. 168, c. 189,
 c. 236, b.
 ἄγνοια, Ignorantia 700, c.
 ἀδελφοί, fratres 499, c.
 ἀνδροστέιχος ἢ εὐνύχⓈ, Murorum
 expugnator, aut Eunuchus
 496, f.
 ἀνασωζόμενοι, liberati à periculo
 499, b.
 ἀπληστος, Infatiabilis 370, c.
 ἀπολείψεις, Animo defecta 132, c.
 βαλανεῖον, Balneum, 446, d.
 βωσώτιⓈ, Bæotius 417, c.
 γάμοι, Nuptiæ 254, c.
 ἀσάμαρθάνεσσι, Aberrans fœmina
 111, c.
 ἡκάτη, Hecate 649, a.
 ἑλενηφορένης, Elenophori 223, a.
 ἔμποριον, Emporium 227, c.
 ἔμπορⓈ, Mercator 226, c. 227, c.
 316, f.
 ἐπαγίζοντες, Parentantes 165, f.
 εὐνύχⓈ, ἢ σερατιώτης, Evnuchus.
 five miles 496, f. 700, c.
 ζωγράφⓈ, Pictor 230, f. 291, f.
 ἥρακλῆς, Hercules 421, c.
 ἥρας, Heros 371, a.
 ἡσεύς, Theseus 262, a. 45, b.
 λήμνιαι, Lemniæ 307, f.
 μνηματίων, Mnemation, id est, exi-
 guum monumentum 224, c.
 παρασιτⓈ, Parasitus 238, f. 247, d.
 422, b.
 παιδερασῶν, Puerorum amatores
 423, f.
 πελιαῖδες, Peliades 156, f.
 πιθραύτης, Pithrausta 486, f.
 πολυπράγμων, Curiosus 225, a.
 σαπφώ, Sappho 489, a. 599, c.
 συνωρίς, Synoris, Biga 247, a. 657, c.
 τηλεσία, Telefia 258, c. 640, d.
 Diphilus Laodicensis.
 τὰ περὶ τῶν Νικάνδρου θηριακῶν, in
 Nicandri theriaca commen-
 tarii 314, d.
 Diphilus Siphnius.
 περὶ τῶν προσφερομένων τῆς νοσήσεως καὶ
 τοῖς ὑγιαίνουσιν, De iis quæ
 agrotis & bene habentibus
 vescenda dantur 61, a. & f.
 82, f. 90, a. 106, d. 650, a.
 Διφίλιος Κυρηνεύς, 504, b.
 Διύλλος Ἀθηνιεύς, 593, f.
 ἱστορίαι, Historiæ 155, a.
 Dorion.
 γεωργικός, De agricultura 98, a.
 περὶ ἰχθύων, De Piscibus 118, b.
 282, d. c. 287, d. 297, c. 300, f.
 304, f. 306, f. 309, f. 312, d.
 315, b. 319, d. 320, d. 322, f.
 327, f. (679, c.)
 Dorotheus Ascalonites 658, c.
 περὶ ἀλεξάνδρου ἱστορίαι, De Alexan-
 dro historiæ 276, f.

περὶ ἀντιφάνε καὶ ματίης, De An-
phano & Mattya 662, f.

περὶ τῆς λέξεως συναγωγῆς, De di-
ctionis collectione 329, d.

Dorotheus Sidonius 497, c.

Dosiades.

ἱστορίαι κρητικαί, Historiæ Creten-
sium 143, a. 264, a.

Draco.

περὶ λίθων, De lapidibus 692, d.

Dromon.

ψαλτρία, Psalteria 240, d. 409, e.

Duris Samius 231, b. 504, b. 525,
e. 529, a. 532, f. 560, f.

ἱστορίαι, Historiæ 155, c. 253, d. 434,
e. 530, b. 546, c. 560, b. 605, d.
606, c.

μακεδονικά, Macedonicæ res 167,
c. 249, c.

περὶ ἀγοσκληῆς, De Agathocle hi-
storia 529, f. 618, c.

περὶ Εὐεπίδου καὶ Σοφοκλέους, De Eu-
ripide & Sophocle 184, d.

περὶ τραγωδίας, De tragœdia 636, f.

συμίων ὅροι, Samiorum fines 696, f.

Ecataeus Milesius.

γενεαλογιών, Genealogiarum libri
148, f.

Echemenes.

κρητικά, Cretica 601, f.

Ephantides.

σατύροι, Satyri 96, c.

Eicadistes * Epicureus 298, d.

Empedocles 423, f. 510, c.

καθαρμοί, Expiationes 620, c.

Empodus.

ἐπισημάνματα, Commentarii 370, c.

Eparchides 61, b.

Epænetus poeta Samius 673, c.

ὄψαρτυπικός, Opsartyticus, sive de
condimentis 58, b. 88, c. 294,
d. 297, c. 304, e. 312, b. 371, f.
387, e. 662, e.

περὶ ἰχθύων, De piscibus 328, f.

Ephantus.

ἱστορίαι, Historiæ 251, d.

Ephemus.

σαῖθων διάλογος, Sathon, dialogus,
id est Plato nomine mutato
220, e.

Ephippus comicus 38, b. 48, c.
57, e. 58, a. 61, a.

ἀρτεμις, Diana 112, f.

βύσιρις, Busiris 442, d.

γέρων, Geryon 346, f. 365, c.
370, c.

ἐμπωλή, Negotiatio 363, c. 617, f.

ἐφεβός, Ephebus 423, c. 482, c.
642, d.

κύδων, Cydon 322, d. 642, e. 646, f.

κίρκη, Circe 430, f.

ναύαγος, Naufragus 509, c.

ὁμοιοί, ἢ ὀβελιαφόροι, similes sive
Obeliaphori 482, d.

πελταστής, Peltastes sive scutatus
289, b. 347, c. 380, f.

σαπφώ, Sappho 572, c. (571, b.

φίλυρα, Philyra, scortum 286, c.

Ephippus Olynthius.

περὶ ἀλεξάνδρου καὶ ἡφαίστιου,
De Alexandri & Hephæstio-
nis

Oooo 3

nis

* Ἐπικλιδῶν dicti Epicurei, quod natalem Epicuri celebrabant vigesimo mensis die, ut
notavi lib. 3, c. ult.

- nis exequiis 120, c. 146, c.
 434, a. 537, c.
 Ephorus 105, d. 311, c. 515, d.
 εὐρήματα, Inventionum liber 182, c.
 352, c. (626, b.
 ἱστορίαι, Historiæ 154, d. 500, b.
 Ephorus sive Demophilus ejus
 filius libro trigesimo Historiarum
 232, d.
 Epicharmus 59, c. 56, a. 57, e. 58,
 d. 59, d. 60, f. 63, c. 65, b. & c.
 70, f. 210, b. 318, e. 479, a.
 ἀγροστίνου, Agrostinus rusticus
 120, d. 682, a.
 αἰκύνων, Alcyon 619, a.
 ἀταλάνται, Atalantæ 618, e.
 βάκχαι, Bacchæ 106, a.
 βύσιρις, Buisiris 411, b.
 γῆ καὶ θάλασσα, Terra & mare 105,
 b. 106, e. 120, d. 313, a. 323, a.
 370, b. 645, f. 648, c.
 διονύσοι, * Dionysi 158, c.
 ἑλπίς, ἡ πλεῖστος, Spes aut Plutus
 139, b. 235, c.
 ἑορτή, Festum 160, d.
 ἥβης γάμος, Hebes nuptiæ 85, c.
 91, c. 92, f. 105, a. 282, a. 286, b.
 287, c. 288, b. 295, b. 305, c.
 306, d. 308, e. 313, d. 315, f.
 319, c. & c. f. 320, c. 321, a. & b.
 323, a. 324, c. 327, f. 398, d.
 646, a.
 θεωροί, Theori 106, f. 362, b. 408, d.
 κύκλωψ, Cyclops 366, b. 498, e.
 κωμασαι, Commestationes 387, a.
 λόγος, Logus 106, e.
 μέγαις, Megaris 286, c. 366, b.
 μέσση, Musæ 85, d. 110, b. 184, f.
 282, c. 297, c. 303, c. 307, b.
 308, c. 323, a. 328, b.
 νᾶσοι, Insulæ 160, d.
 ὀδυσσεύς αὐτόμολος, Ulysses transfu-
 ga 121, b. 374, c.
 ὀδυσεύς ναύαρχος, Naufragus Ulysses
 619, b.
 ὄρυα, Orya sive lactes fabula 94, f.
 περιάλος, Perialus, sive Erro 183, c.
 139, c.
 προμηθεύς, Prometheus 86, a.
 πύρρα, Pyrrha 86, a. 424, d.
 σειρήνες, Seirenes 277, f.
 σφίγξ, Sphinx 76, c.
 φιλοκτήτης, Philoctetes 371, f. 628, b.
 Epicharmo attribuitur: at falso,
 ut & alia multa,
 χείρων, Cheiron 648, d.
 Epicrates comicus 59, d. 229, c.
 ἀμαζόνες, Amazones 422, f.
 ἀντιλαίς, Antilais 570, b. 605, c.
 δυστυχής, Infortunatus 262, d.
 ἔμπορος, Mercator 655, c.
 Epicurus 278, f. 279.
 περί της διδασκαλίας των ἀποστόλων, De vi-
 tæ rationibus epistola 354, b.
 πρὸς ἑρμαχὸν ἀποστολὴν, Ad Herma-
 chum epistolæ 588, b.
 περί τῶν τελῶν, De finibus, bonorum
 scilicet & malorum 280, a.
 546, c.
 Epigenes.
 βάκχαι, Bacchantes 384, a.
 βραγχία, Branchia 75, d. 498, c.
 ἡρώνη, Heroine 474, a. 502, c.

* Antiquissimum hoc exemplum est Bailletto omissum in libro des satyres qui portent le titre d' *Anti*.

- μνηματίον, Paruum monumentum
472, f. 480, a. 488, b.
- Epilycus.
κοραλίσκος, Coraliscus, sive adolescentulus: alias cypressus 133, b. 140, a.
- Φορκαλίσκος, Fur deprehensus
650, c.
- Epinicus.
ὑποκαλλίμματα, Puellæ supposititi-
tiæ 500, f. 469, a. 500, f.
497, a.
- μνησιπτόλεμος, δρᾶμα, Mnesticptole-
mius fabula 432, b.
- Erasistratus 46, c. 298, c.
- ὄψαρτυκός, Opfartyticus, sive de
obsoniis parandis liber 324, a.
516, c.
- ἐν τῇ περὶ τῶν καθ' ὅλα πραγματείᾳ,
De universa medicina 665, f.
666, a.
- Eratothenes 588, a.
Cyrenæus 24.
- ἀντεριννύς, Anterinnys 376, b.
- ἀρίστων, Ariston 281, c.
- δρᾶσις, Arfinoë 276, b.
- ἑρμῆς, Mercurius 189, d. 284, d.
- περὶ κωμῳδίας, De comœdia
501, d.
- Eratothenes.
ἐπιστολαί, Epistolæ 418, a.
- πρὸς ἡγήτορα τὸν λάκωνα ἐπιστολή, Ad
Hegetora Laconem epistola
482, a.
- ὀλυμπιονικῶν πρῶτον, Olympionica-
rum primo libro 154, a.
- Eretriensis sive Erythræ⁹ 604, a.
Ergeas Rhodius.
- περὶ πατριδῶν, scilicet ιστορίαι, De
patria sua historiæ sive com-
mentarii, hoc est, περὶ ῥόδου,
De Rhodo 360, d.
- Eriphanis 619, c.
- Eriphus comicus 58, a.
- αἶολος, Æolus, id est, vaser 134, c.
- μελιβόια, Melibœa 84, c. 302, c.
693, c.
- πελταστής, Pelstatus 137, a.
- Erylichthon 394, d.
- Erxias.
- κολοφωνιακά, Colophonica 561, f.
- Euacles.
- ἐφεσιακά, Ephesiaca 573, a.
- Evangelus.
- ἀνακαλυπτομένη, Anacalypptomene
644, d.
- Euanthes ὁ ἐμπυός.
- εἰς τὴν γλαῦκον ὕμνον, in Glaucum
Hymnus 296, c.
- Eubæus Parius.
- παρωδίαί, Parodia 698, a. & b. 699, a.
- Eubulides.
- κατὰ δριςτέλης, Contra Aristote-
lem 354, c.
- κωμασαί, Comeffabundi
- Eubulus 47, b. 49, c. 52, b. 65, c.
& c. 66, d. 623, c. 668, d.
- ἀγκύλων, Ancyron 362, d. 646, b.
668, d.
- ἀμαλθεία, Amalthea 63, d.
- ἀντασφαζόμενοι, Conservati 340, c.
- ἀντιώπη, Antiope 417, c.
- ἀστυί, Astyti 69, c.

αὐγή,

αὐγή, Auge 622. c. 679. d.
 βελλεροφόντης, Bellerophontes
 666. c.
 γανυμήδης, Ganymedes 110. a. 248. c.
 δαίδαλ@, Dædalus 247. a.
 δευκαλίαν, Deucalion 100. f. 107. f.
 δόλων, Dolon 100. a. 471. d.
 εὐρώπη, Europa 417. c.
 ἠχώ, Echo 300. b.
 ἰάλεμ@, Jalemus 106. a.
 ἰξίαν, Ixion 347. d.
 ἰων, Jon 169. f. 300. c. 302. d. 417. d.
 κάλλαισχος, Callæschros, id est,
 turpi honestus 106. a.
 κάμπυλίων, Campylion 295. d. 571.
 f. 642. b.
 κατακολλώμε@, Adglutinated
 396. a. 442. c.
 κέρκωπις, Cercopes, simii caudati
 417. d. 567. c.
 κλεψύδρα, Clepsydra 567. d.
 κνέστωι, Aleatores 471. d.
 λάκωνες, Lacones 108. a. 330. c.
 380. f.
 λέδα, Leda 330. c.
 λυδία, Lydia 460. e.
 μετακολλώμενος, Metacollōmenus,
 adglutinated 500. e.
 μεδεία, Medea 300. c.
 μύλωθρις, Mylothris, pistrinaria
 494. f.
 μυσοί, Myli 417. e.
 νάννιον, Nannium 568. f.
 ναυσικάα, Nausicaa 295. d.
 νεοτρίς, Neottis, Gallina, sive iuven-
 cula 467. b.
 οἰδίπος, Oedipus 239. a.

ὀδυσσεύς, ἢ πανόπαι, Ulysses sive Per-
 spicaces 478. c.
 ἰλιεία, fortunata 640. b.
 ὀρθάνη, Orthannes 105. f. 108. a. &
 d. 112. f. 228. f. 424. b.
 πᾶμφιλ@, Pamphilus 473. e.
 παννυχίς, Pernoctans 568. e.
 πέλωψ, Pelops 678. c.
 προνοσοστός, Leno 108. d. 371. f.
 προκρίς, Procris 422. e. 553. b.
 σεσυσία, ἢ κύκν@, Cygnus 301. a.
 σήμελη, ἢ διόνυσ@, Semele sive Bac-
 chus 460. e.
 στεφανοπώλιδες, Coronas vendentes
 557. f. 679. b.
 σφίγγοκαρίων, Sphingocarion, pla-
 centa è nucibus 80. b. 499. e.
 553. a.
 τηταί, vel rectius πιταί, Nutrices
 106. a. 311. d. 685. e.
 τιτᾶνες, Titans 229. a.
 τύραν@, 260. c.
 φαινίξ, Phoenix 397. b.
 χάριτες, Gratiae 519. a.
 χρυσίλλα, Chryzilla 559. b.
 ψάλτρια, Psaltria 460. e.
 Eucrates 111. c.
 Euctæo attribuuntur
 περιηγήσεις ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Peregrina-
 tiones in Asia, sive Asia de-
 scriptio 410. e.
 Εὐδემος Αθηνιενσίς.
 περὶ λαχόνων, De olcribus 369. e.
 371. a.
 Εὐδοξός.
 τῆς περιόδ@, Terræ ambitus libro
 VI. 288. c. 394. d.

Euceme

Eumerus Ceus.
 περὶ ἱερῶν ἀναγραφῆς, De sacris per-
 scriptionibus 658, f.
 Euenus Parius 367, e. 429, f.
 Eumachius Neapolitanus.
 ἱστορίαι, τῶν περὶ ἀντίβαν, De Anni-
 bale Historiæ 577, a.
 Eumachus Corcyræus.
 ριζοτομικός, Rhizotomicus 567,
 38.
 Eumenes Cardianus.
 ἐφημερίδες ἔ' Ἀλεξάνδρου, Alexan-
 dri Ephemerides 434, b.
 Eumolpus 483, a.
 Euphanes.
 μῦσαι, Musæ 343, b.
 Euphantus.
 ἱστορίαι, Historiæ 154, c.
 Euphoriion Chalcidensis 44, f.
 263, d. 340, f.
 ἱστορίαι, Historiæ 251, d.
 Euphoriion hexametrorum scri-
 ptor.
 ἀποδιδόναι, Ea quæ reddidit 503, a.
 περὶ ἰσθμίων, De Isthmiis 182, c.
 633, f. 635, a. & f.
 περὶ μελοποιῶν, De poetis Lyricis
 182, e.
 χιλιάδες, Chiliades 436, f.
 Euphorus.
 εὐρηματὰ, Inventa 182, c.
 Euphranor Pythagoricus.
 περὶ αὐλῶν, De tibiis 182, c. 184, c.
 περὶ αὐλητῶν, De tibicinibus 534, d.
 Euphronius.
 Euphron comicus.
 ὑπομνήματα, Commentarii 495, c.

ἀδελφοί, fratres 379, c.
 θεωροί, speculatores 399, b.
 παροδιδόμην, Tradita 100, d.
 συνέφεβοι, Synephebi 377, d.
 • Eupolis 52, d. 53, a. 56, c. 68, a.
 658, d. 667, d.
 αἰγες, Capræ 94, f. 106, b. 287, c.
 301, a. 380, f. 426, f.
 ἀσπράτδοι, Immunes militia, vel
 potius imperiti 397, c.
 αὐτόλυκος, Autolycus 89, f. 216, e.
 368, d.
 βάπται, Baptæ 183, f. 370, b.
 δῆμος, Populi 106, b. 123, a. 316, c.
 373, e.
 εἰλωτες, Eilotes 138, e.
 κόλακες, assentatores 100, b. 286, b.
 328, b. 328, c. 400, b. 535, a.
 630, a. 646, f.
 μαρική, Marica 691, c.
 πόλεις, Urbes 394, e. 425, a.
 πρῶτοι, Novi 326, a.
 σφαιροπώλιδες, fœminæ quæ corol-
 las vendunt 384, c.
 ταξίαρχοι, Ordinum præfecti
 170, d.
 φίλοι, Amici 266, f.
 χρυσὸν γένος, Aureum seculum
 375, a. 406, c. 408, e. 657, a.
 Euripides 38, f. 40, d. 66, a. 158, e.
 413, f. 421, f. 466, b. 501, a. &
 b. 619, b. 652, d. 665, a. 677, b.
 ἀνδρομέδα, Andromeda 476, f.
 αὐτόλυκος πρῶτος, Autolycus pri-
 mus 413, c.
 βάκχαι, 40, b.

P p p p

δισμα-

δισμῶτις ἢ μελανίππη, Captiva live

Melanippe 523, e. 613, d.

εὐρυθρία, Eurythia 498, c.

ἥρακλῆς, Hercules 409, a.

θησεύς, Theseus 454, b.

ἰκέται, supplices foeminae 158, f.

250, c.

ἵππολύτος, Hippolytus 600, b.

κρησαι, Cressae 97, a. 504, b. 640, b.

κύκλωψ, Cyclops 23, e. 650, a.

618, c.

μήδεια, Medea 453, e.

οἰνέυς, Oeneus 466, c.

πλεισθίνης, Pleisthenes 668, b.

σθενεβοία, Sthenebœa, uxor regis

Argivorum 421, f. 427, c.

σκέιρων, Sceiron 76, c. 368, d.

φαιθων, Phaëthon 503, d.

φρίξ, Phrixus 264, c.

Eurypylus 508, f.

ἀνατριβαί, Commentationes.

Eufchemus.

ἐμπορεῖ, Mercator 571, e.

Euthycles.

ἄστωτοι, ἢ ὀππιολῆ, Prodigii, vel epi-

stola 124, c.

Euthydemus Atheniensis 116, d.

ὀψαρτυπικά, De coriendiis obso-

niis 516, e. idem argumen-

tum tractatum est à Diocle, &

Dionysio, Glauco, Philistio-

ne, Philotimo.

περὶ λαχάνων, De oleribus 58, f.

74, a.

περὶ παρίων, De salsamentis 116, a.

& c. 307, a. 308, f. 328, d.

Euthynus salsamentarius 120, a.

Euxitheus Pythagoricus 157, c.

Galena Smyrna 679, c.

Galenus 115, c.

Georgius.

περὶ τῶν ἐν ῥόδῳ θυσιῶν, De Rho-

diorum sacrificiis 697, a.

Geryon poeta 346, f.

Glaucides 81, a.

Glaucôn.

γλώσσαι, Linguae 480, f.

Glaucus Locrensis 81, d.

ὀψαρτυπικός, Opsartyticus 324, a.

369, b. 516, c. 661, e.

Gnesippus Atheniensis 191, d.

Gorgias Atheniensis.

περὶ ἐπαρῶν, De scortis 596, f. 567, a.

Hagnocles.

κορωνισαί, Coronistae 360, b.

Hannon 83, c.

Harmesianax Colophonius.

ἐλεγειακά τεῖα βιβλία, Elegiaci tres

libri 597, a.

Harmodius Lepreates.

περὶ τῶν κτ' φηγαλίαν νομίων, De Phi-

galensium legibus 148, f.

442, b. 465, c. 479, c.

Harpalus 245, f.

Harpocraton Mendesium.

περὶ πλακύντων, De placentis 648, b.

Hecataeus 114, c. 418, e.

περίηγησις, Orbis totius descriptio

447, d.

Hecataeus Milesius.

τῆς ἀσίας περίηγησις, Asiae descriptio

70, a.

Cor.

Confer supra, Ecataus.

ἡς ευρώπης περίοδοι, Europa lustratio 447, b.

Hedyle Poëtria Moschines Atticæ Jamborum poëtriaz filia, mater Hedylogi.

σκύλλη, Scylla carmine elegiaco, 297, b.

Hedylogus Samius vel Atheniensis, Poëta 297, a.

Hedylus.

Ἐπιγράμματα, Epigrammata 176, c. 344, f. 472, f. 488, a. 497, d.

Ὁ πῦρ ἡδυνάθειαν χάψας 285, f. Vide supra in Archestrato.

Hegemon Thasius, Lenticula dictus 406, e. 698, c.

γίγαντομαχία, Gigantomachia 699, a.

δείπνων ἀναγραφαί, De oënis 5, b.

παρωδίαί, Parodiaz 406, e. 699, a.

Φιλίνη, Philinna 108, e. 699, a.

Hegesander Delphus 19, d. 44, c. 51, f. 132, c. 174, a. 249, d. 260, a. 477, c.

ἀρπύισσα, Dianæ festi Dies 325, c.

δελφοί, Delphi 290, b.

ὑπομνήματα ἀνδριάντων ἢ ἀγάλματων, commentaria statuarum & imaginum 210, b.

ὑπομνήματα, Commentaria 83, a. 107, e. 108, a. 162, a. 249, e. 337, f. 365, e. 400, d. 419, d. 431, d. 479, d. 507, a. 564, a.

Hegesiæ attribuantur à quibusdam κύπρια ἔπη 682, d.

Hegesianax Alexandrinus

516, b.

ἱστορίαι, Historiaz 80, e.

πὶ κεφαλίων, Πιπρηαφόρμνα πρῶτα καί, Cephalionis Troica inscripta 393, d.

Hegelippus Tarentinus.

ἀδελφοί, fratres 405, d.

ὁψαρτυπικά, De condiendis obsoniis 516, e.

πλεκεντοποικὰ συγγράμματα, De placentis conficiendis 643, f.

Φιλέπαιροι, Amici & necessarii 279, d.

Hellanicus 635, f.

αἰγυπτικά, Egyptiaca 470, d. 679, f.

γλῶσσαι, Linguz 489, a.

δεκαλιώνεια, Deucalionia 404, d.

ἔθνων ὀνομασίαι, Gentium nomenclaturæ 462, b.

ἱστορίαι, Historiaz 410, f.

ἑμμετρα, Metra 635, f.

κρήσεις, Prædia 447, c.

Φαρωνίς, Phoronis 410, f.

Hellanico attribuitur.

• ἀνάβασις εἰς ἄμμων, Ad Ammonem ascensus 632, a.

Heliodorus Periegetes. Atheniensis 45, c.

ὡς ἀκροπόλει, Dearce 229, e. 406, c.

Heniochus.

γόργινες, Gorgones 483, e.

πλὺ δόκησι, multum desideratus 396, d.

πολυπράγμων, Curiosus 271, a.

Pppp 2

ἡς

τροχίλος, Trochilus 408, a.

Hephæstion ex Menodoti commentariis sibi attribuit:

περὶ τῆς λυγνῆς παρ' ἀνακρεοντι στέφανον, De corona ex Amerina salice apud Anacreontem 673, d.

idem Andranti libros sibi adscripsit 673, e.

Heracleon Ephesius 52, b. 76, a. 308, f. 503, a. 647, b.

Heracledes comicus 624, c.

Heracledes Cumanus.

πὲρ περσικά, Persica 145, a. 514, b.

πὲρ ἐπιπορευτικόν, de Epulorum apparatu 145, a. 517, a.

Heracledes Lembus 566, a.

ἱστορία, Historia 90, e. 333, a.

Heracledes Mopseates 234, d.

Heracledes Ponticus 701, c.

περὶ ἀδικαιοσύνης, De justitia 521, f. 523, f.

περὶ ἐρωτικῶν, De amoribus 602, b.

περὶ ἡδονῆς, de voluptate 528, f. 531, c. 536, f. 552, f. 554, c.

περὶ τῆς μουσικῆς, De Musica 445, d. 624, b.

Heracledes Syracusanus.

ὀψαρτυτικός, Opsartyticus 58, b. 105, c. 114, a. 328, d. 621, e.

περὶ θρασυμῶν, De vetustis & sanctis moribus 647, a.

Heracledes Tarentinus 53, c. 532, c.

σμπυσιον, Convivium 120, b. 642, a. 67, c. 74, b. 72, c.

Heraclitus 134, c. 178, f. 470, a. 620, b.

Heraclitus.

ἑλῶν ξενίων, Helenæ hospes 414, d.

Hermeias 279, f.

περὶ τῆς ἀπολλωνίου χρωμῆς, De Apolline Gryneo 149, d.

Hermeias Curientis.

ἱάμβοι, Jambi 563, e.

Hermeias Hermodori filius Samius 606, c.

Hermeias Methymneus.

πὲρ σικελικά, Siculorum res gestæ 438, c.

Hermelianax 599, c. 599, e.

ἑλεγειακά βιβλία τρία περὶ ἐπιγραμμάτων, De meretricibus libri tres 599, e. Supra, in Harmolianax.

Hermippus Astrologus 478, a.

Hermippus Comicus Parodus 56, e. 59, c. 162, d. 163, c.

ἀρτοπολίδης, Artopolides 119, c. δημοταί, Populares 285, e.

θεοί, Dei 426, f. 478, c. & f. 636, e.

ἱάμβοι, Jambi 76, c. 667, d. 700, d.

κέρκωπες, Cercopes, veteratores 123, f. 502, b. 551, a.

μύθαι, Fata 344, c. 418, d. 488, a. 688, a.

μύρα, Unguenta 476, d.

οἰδίππος, Oedippus 451, f.

στρωπῶται, Milites 77, a. 423, a. 480, f. 524, f. 649, c.

φορμαφόροι, sportas ferentes 700, d.

Her-

Hernippus Callimachus Smyrnaeus 58. c. 213. f.

παρωδίαι, Parodiae 699. a.

περὶ ἀριστοτέλους, De Aristotele 589. c. 696. f.

περὶ γοργίας, De Gorgia 505. e.

περὶ τῶν ἐπὶ ἑπτὰ σοφῶν, De septem sapientibus 443. a.

περὶ ἰσοκράτους, De Isocrate 592. d.

περὶ τῶν ἰσοκράτους μαθητῶν, De Isocratis discipulis 342. d. 451. c.

περὶ νομοθετῶν, De legislatoribus 154. d. 555. c. 619. b.

ὑπομνήματα περὶ ἵππων ἀνακτοῦ, Ad Hipponactem commentarii 327. c. 224. b.

τῶν Φιλιππικῶν δευτέρα, Altera Philippica 443. a.

Hermocles.

παῖδες ἐπ' ἀντιγόνην καὶ δημοκρίτην, Pænes de Antigona & Demotrio 697. a.

Hermion.

γλωττίαι κρητικαί, Glossæ Cretenfes 81. f. 269. c.

Hermonax.

περὶ γλωττίων, De linguis 53. c. 76. f.

Herodes Atticus rhetor 99. c.

Herodicus Babylonius 222. a.

Herodicus Cratetius 219. c.

234. d.

περὶ κωμωδομυθίων, De iis quæ à comicis perstringuntur 591. c.

586. a.

περὶ ὠδασίων, De parasitis 234. d.

σύμμικτα ὑπομνήματα, Miscellanea 340. c.

πρὸς τὸ φιλοσοφικόν, ad Philosophicratem 215. f.

Herodorus Heracleotes 231. c. 504. b. 474. f.

Herodotus Halicarnass. 45. b. 114. c. 143. f. 146. a. 148. e. 210. b. 231. d. 261. c. 488. d. 517. a. 529. 603. a. 613. b. 627. d. 640. f.

ἱστορίαι, Historiæ 78. e. 110. c. 138. b. 399. c. 436. e. 502. c. 651. c. 651. d. 701. a.

Herodotus Lycius.

περὶ σκύων, De scibus 75. f. 78. d. ὁ κατ' Ἡρακλῆα λόγος, De gestis Herculis 410. f.

Φοινίκη, Phœnice 473. b.

Herondas.

συνεργαζόμεναι, Coadiutrices 86. b. Heropythus.

ὄροι τῶν κολοφωνίων, Colophoniorum fines 297. c.

Heliodus 41. e. 58. c. 489. f. 557. a.

ἀσπίς, Aspis 180. e.

γάμος Ἐκθύκη, Nuptiæ Ceycis 49. b.

ἡμέραι καὶ ἔργα, Dies & opera 364. b. μεγάλαι ἡοίαι, Magnæ Eoæ 364. b.

428. b.

μελαμπодία, Melampodia 40. f. 498. a. 609. c.

Heliado adscribitur:

περὶ ἀστρονομίας, De Astronomia 491. c.

Helperius Cynicus 307. f.

Hicesius 321. a. 323. a.

Pppp 3

πρὶ

περὶ ὕλης, De alimentorum materia 116, f. 294, c.

Hierocles 646, b.

Hieronymus 48, b. 206, d. 217, c.

περὶ ποιητῶν de poëtis 638, b.

περὶ κιθαριῶδων, De citharædis septimus liber de poëtis 635, f.

Hieronymus Rhodius Aristotelis discipulus.

ὡς τῶν γυναικῶν, De uxoribus 556, a.

Ὑπομνήματα, Commentarii 557, c. 604, d.

Ἐπιστολαί, Epistolæ 435, a.

περὶ μεθύσεως, De ebrietate 424, f.

Hippagoras. (299, f.

ὡς τῶν καρθηγιονίων πολιτείαις, De Carthaginienſium repub. 630, a.

Hipparchus,

αἰγυπτιακὴ ἱλιάς, Ægyptiaca Ilias 101, a. 393, c.

ἀνασωθῆναι, Sospites 477, f.

Θαίς, Thais 486, d.

παννυχία, Pernocatio 691, c.

Hippias Erythræus.

ἱστορίαι, Historiæ 258, f.

Hippias Sophista.

συναγωγή, Collectio 609, a.

Hippocrates 46, b.

περὶ διαίτης, ἢ περὶ ὀξέων νοσημάτων,

ἢ περὶ πτισάνης, ἢ ὡς τὰς κνι-

διας γνάμας, De ratione vi-

ctus, aut de morbis acutis, aut

de Ptisana, aut adversus Gni-

dias sententias 45, f. 57, c.

ὡς τόπων, de locis 46, c.

ὡς ὕδατι, De aquis 46, b.

Hippolochus Macedo Eresii

Theophr. discip. 127, c.

402, a.

Ἐπιστολὴ πρὸς λυγκέα, Ad Lynceum

epistola 126, c.

τῶν παρὰ τὴν μακεδονικὴν γάμον, Ca-

rani Macedonis nuptiæ 127, c.

614, d.

Hippon atheus 610, b.

Hipponactes 49, c. 78, c.

Hipponax 304, b. 375, a. 495, d.

546, c. 645, c. 690, a.

ἑξάμετροι, Hexametri versus 698, b.

ἱάμβοι, Jambis 324, a. 370, b. 624, b.

συνώνυμα, Synonyma 480, f.

Homerus 8, c. 9. d. 13, b. 35, c.

22, c. 23, c. 25, c. 35, c. 38, a. 39,

d. 54, c. 66, c. 76, c. 173, a. 179,

b. 180, b. & ib. 185, b. 188, a.

191, c. 199, c. 228, d. 276, d.

363, d. 373, b. 408, c. 409, a.

412, b. 425, d. 433, c. 458, a.

498, f. 499, f. 513, d. 566, b.

604, c. 647, d. 674, f. 701, a.

Homeri

Ἐπικιχλίδες, Epicichlides 65, a.

ἱλιάς, Ilias 18, c. 498, c. 627, c.

Ὀδυσσεύς, Odyssea 18, c.

ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, Ad Apollinem

hymnus 22, c.

Hybriæ Cretensis scolion 695, f.

Hyperides Rhetor Atheniensis

120, a. 266, f. 616, d.

Δηλιακός, Deliacus 424, d.

κατὰ Δριμαγόρα, Contra Aristago-

ram 586, a.

- κατὰ δημάδου, Contra Demadem 424, d.
κατὰ δημοσθένους λόγος, Contra Demosthenem oratio 424, d.
48, f.
κατὰ μαντιθέου λόγος, Contra Mantitheum oratio 266, f. 586, b.
κατὰ πατροκλέους, Contra Patrocleum 566, f. 587, c.
κατὰ φιλιππίδου, Contra Philippi-
dem 552, d.
ὕπερ Φρυγῆς, De Phryne oratio
590, d.
Hyperocko attribuantur:
κυμαϊκά, Cumana historia 528, c.
Jason:
περὶ τῶν ἀλεξάνδρου ἐν ἀλεξανδρείᾳ
ιεῶν, De Alexandri in Ale-
xandria sacrificiis 620, d.
Iatrocles 646, f.
ὅτι πλακόντων, De placentis 646, a.
647, b.
Ibycus Rheginus 86, b. 564, f.
601, b. 681, a.
μέλη, Carmina 57, f.
Icesius 87, b. 116, e. 285, b.
περὶ ὕλης, De Alimentorum mate-
ria 278, a. 282, d. 689, c.
περὶ φυτῶν ὕλης, De Plantarum
sylva 681, c.
Ichthyas Philosophus Megaren-
sis 335, a.
Ichthyon ibidem.
Idomenens 590, d. 592, f.
Ion Chius 68, b. 63, a. 478, b.
ἀγαμέμνων, Agamemnon 468, b.
ἐλεγχοί, Elegi 447, d.
ἐλεγεία, Elegi 496, c.
ἐπιδημῖαι, Epidemix, sive Peregri-
nationum libri 93, a.
εὐρυτίδης, Eurytides 495, b.
λαέρτης, Laertes 267, b.
ὀμφάλη, Omphale 258, f. 411, b.
498, c. 634, c. & f.
περὶ χιῶ, De Chio 426, e.
Φοίνιξ ἡ καινὴ, Phoenix, aut Cæ-
neus 91, d. 184, f.
Φρουροί, Custodes
Iphicrates 184, f.
Isidorus Characenus.
τὴ παρθίας περιηγητικὸς, Parthia de-
scriptio 93, d.
Isocrates.
ἀρεοπαγητικὸς, Areopagiticus 566, f.
περὶ τοῦ ζεύγους, Oratio de Jugo
215, e.
Istrus Callimachus.
ἀργολικά, Argolica 650, b.
ἀντιφασεῖς, Contradictiones 272, b.
ἀττικὰ, Attica 557, a.
περὶ πτολεμαίδος τῶν ἐν αἰγύπτῳ, De
Ptolemaide Ægypti urbe
478, b.
Iuba rex Mauritanix. 183, τ.
229, c.
θεατρικὴ ἱστορία, Theatralis histo-
ria 175, d.
ὁμοιότητες, Similitudines 170, b.
ὑπομνήματα τῆς λιβύης, Libya com-
mentaria 83, b.
Laches 73, e.
Lampon vates gulosus 344, e.
Lam-

- Lamprocles Dithyramborum
scriptor 491, c.
Lafus Hermionensis 624, e.
ὕμνος εἰς τὴν δημητρεᾶ καὶ ἑρμιονείαν,
Hymnus in Cererem & Har-
mionem 455, d. 624, e.
ὥδῃ ἡ Πηγεράφεται κένταυροι, Ode
quæ inscribitur Centauri
455, d.
Laurentius 50, f.
Leonides Byzantinus.
ἀλιόπικα, De piscium captura 13, b.
Leonides Grammaticus 116, d.
367, e. 504, b.
Leonides.
δῆμος ἀττικῶν, Tribus Attica 96, d.
Leontes Argivus tragicus.
ὕψιπύλη, Hipsipyle 343, e.
Lesbia, Salpe cognominata.
παύγνια, Lusus 321, f.
Leucon.
φραγίδες, Contribules 343, e.
Licymnius Chius 564, c.
Lupinus 55, e.
Lyceas Naucratis 616, d.
αἰγυπιακά, Egyptiaca 560, e.
περὶ συμβολαίων, De accepta pecu-
nia 611, e.
Lycan Iaseus.
περὶ πυθαγόρα, De Pythagora 418, f.
Lycophron Chalcidensis 501, a.
περὶ κωμωδίας, De Comœdia 278,
b. 487, e. 555, a.
σάτυροι, Satyri 420, a.
δράμα σατυρικὸν εἰς μενέδημον, Saty-
rica fabula in Menedemum
55, d.
Lycophronides 670, e.
Lycurgus rhetor.
κατὰ δημιάδου, Contra Demadentem
476, d.
κατὰ λεωκράτους, Contra Leocrate-
tem 586, f.
κατὰ λυκοφρονος λόγος, Oratio
contra Lycophronem 267, a.
Lycus 47, a. l.
Lynceus Samius 62, e. l. 101, e,
241, d. 245, d. 583, f.
αἰγυπιακά, De rebus Egyptiorum
150, b.
Σπομνημονεύματα, Commentarii
434, d.
Σποθθείματα, Apophthegmata
245, a. d. 337, d.
ποίημα περὶ γαλέα 286, a.
δείπνον τῆς λαμίας, Cœna Lamiz
128, b.
δείπνον ἔαντιγόνα, Antigonici cœna
128, b. 401, f.
Ἐπιστολαί, Epistolæ 75, e. 330, a,
496, f.
πρὸς Διογέαν Ἐπιστολή, Ad Diogo-
ram epistola 109, d. 285, f.
295, a. 499, c. 654, a.
δείπνον ἔπτολεμαίαις, Ptolemæi cœ-
na 128, a.
πρὸς ποσειδίππου Ἐπιστολή, Ad Posi-
dippum epistola 652, d.
κένταυρος, Centaurus 131, f.
πύχνη οὐψωνητικὴ, Ars struendarum
epularum 228, c. 313, f.
περὶ μενάνδρου, De Menandro 242, b.
Lyfander Spartanus 431, d.
Lyfania

περὶ

περὶ ἱαμβοποιῶν, De Jamborum
scriptoribus 304, b. 620, c.

Lysias.

Ἐπιστολαί, Epistolæ 592, c.

κατὰ ἀλκιβιάδου λόγος, Oratio in
Alcibiadem 408, c. 574, f.

κατὰ θεοπόμπου λόγος, Oratio con-
tra Theopompum 67, f.

κατὰ μίκινου, Φόνος, Contra Mici-
num cædis insimulatio 365, b.

κατὰ φιλωνίδου, Contra Philonidem
586, c. 592, c.

περὶ ἐγγυθήκης, De Engytheca, ora-
tio 209, f.

περὶ ξείνου, De ære alieno 611, c.

περὶ ξένου τρίποδος λόγος, De au-
reo tripode oratio 231, b.

πρὸς λαΐδα, Ad Laidem oratio 586,
c. 592, c.

πρὸς μέδοντα, Ad Medontem oratio
586, c.

ὡς ἐρὶ Φανίας ὁρῶντων, De trans-
gressionibus Phaniæ oratio
551, c.

Lysimachus.

περὶ νότων, De reversionibus 158, d.

Lysimenes orator 209, c.

Lysippus.

βακχαί, Bacchæ 124, d. 344.

Macareus.

κωακὰ, Coacorum libri, commen-
tarii 639, d.

Machon Sicyonius comicus 44,
d. 243, c. 245, d. 557, d.

ἄγνοια, Ignorantia 654, a.

Ἐπιστολή, Epistola 345, f.

ξείναι, Sententiosa dicta 577, d.

Magneti attribuitur:

διόνυσος πρῶτος, Bacchus primus
367, f.

διόνυσος δεύτερος, Bacchus secun-
dus 646, c.

Malacus.

σιφνίων ὄροι, Fines Siphniosum
267, a.

Mardonius 394, c.

Marfyas Herculis sacerdos 467,
c. 477, a.

Marfyas Junior 217, c.

Marfyas.

μακεδονικά, Macedonica 629, d.

Masurius 185, b.

περὶ ἀλεξανδρείας, De Alexandria
196, a.

Maton Sophista gulosus 307, c.

Matris.

Ἡρακλέους ἐγκώμιον, Herculis laus
412, b.

Matron.

τὸ δαῖπνον, Cœna 62, c.

παρωδαί, Parodi 64, c. 73, d. 134, d.
183, a. 656, c.

Mattyas scriptor comœdiæ,
quam mediam vocant 663, b.

Magacles.

περὶ ἐκδοξάνων ἀνδρῶν, De viris illustri-
bus 419, a.

Megacleides 513, b.

Megasthenes.

πὶ ἰνδικὰ, Indicorum libri 153, d.

πολιτικά, Politica 494, b.

Melanippides 429, c.

μαρσίαι, Marfyas 616, c.

Qqqq

Mela-

Melanippides Mileſius.
 δαναΐδης, Danaides 651, f.
 Melanthius.
 ἐλεγίαι, Elegiæ 343, c.
 περὶ τῶν ἐν εὐβοίᾳ μυστηρίων, Demy-
 steriis Eleusiniis 315, c.
 Meleager Cynicus.
 συμπόσιον, Convivium 502, c.
 Meleager Gadarenſis.
 χάρις, Gratiæ 157, b.
 Menander 189, c.
 ἀδελφοί, fratres 431, b.
 ἀλιεύς, Piscator 486, c. 500, e. 549, e.
 ἀλιεῖς, Piscatores 303, c.
 ἀνδρόγυνος ἢ κρῆς, Androgynos
 aut Cretensis 243, b.
 ἀνεψιοί, Conſobrii 700, b. & c.
 ἀρρητοφόρος, ἢ αὐλητρὶς, Inaudita
 nuncians aut tibicen 442, c.
 559, c.
 αὐλητρεῖς, Tibicines 446, d.
 δάκτυλος, Dactylus 247, f.
 δημιουργός, Demiurgus 172, d.
 δίδυμοι, Gemini 373, d.
 δύσκολος, Dyscolus, morosus 146,
 e. 383, f.
 ἐαυτοντιμαρμένον, seipsum excru-
 cians 231, a. 651, a.
 ἐνχειρίδιον, Encheiridion 446, f.
 ἐμπροσθεν, Accensa 559, f.
 ἐπιτροποι, Tutores 659, b.
 ἐπικληρὸς πρώτη, Prima Epiclesus
 373, c.
 ἐφέσιος, Ephesius 385, f.
 ἐφέσιοι, Ephesii 309, c.
 ἥρως, Heros 426, c.
 θάϊς, Thais 567, d.

θεοφορέμνη, Numine percita 504, a.
 θεοφορούμενος, percitus Numine
 472, b.
 θρασυλεων, Thrasyleon 248, b.
 καρίνη, Carina 175, a.
 καρχηδονίος, Carthaginiensis 385, b.
 κεκρυφαλός, Cecryphalus 241, f.
 243, a. 245, c. 691, c.
 κιθαρῆσις, Citharista 247, f. 510, d.
 κόλαξ, Adulator 434, b. 587, d.
 659, d.
 κολωνίς, Clivi 301, c.
 λήμναι, Lemniæ 258, c.
 μισόγυνος, Mulierum osor 691, c.
 μέθη, Temulentia 146, d. 243, a.
 247, c. 364, d.
 ναυκληρός, Naclerus 166, b. 474, c.
 νομοθέτης, Legislator 247, c.
 ὄρη, Ira 166, a. 242, b. 247, d. 552, e.
 πελλακὴ, Pellex 654, a.
 ποταπὸς, Depositum 571, e.
 πεδῖον, Campus 94, b.
 περίνια, Perinthia 301, c. 504, a.
 ππραμνία, Venalis 365, d.
 πωλέμνοι, Venales 248, d.
 τροφώνιος Trophonius 99, c. 132, e.
 517, a.
 τρέποντες, Vertentes 119, f.
 ὑδρία, Hydria 408, f.
 ὕμνις, Hymnis 231, a.
 υποβολιμαῖος, Subditicius 644, f.
 φανίας, Phania 165, a.
 φανός, Phanos 314, b.
 φάννιον, Phannium 567, d.
 φάσμα, Spectrum 661, f.
 φιλάδελφοι, Philadelphi 486, c.
 χαλκῆα, Erariæ officinæ 502, c.

ψευδής

ψευδερκλής, falsus Hercules 172, a.
587, b. 644, c. quo titulo drama scripsit & Pherecrates.

Menæchmus 638, a.

σικυονιακά, Sicyoniaca 271, d.

περὶ τεχνιτῶν, De artificibus 65, a.
635, b.

Menecles Barcæus scriptor.

χροικά, Chronica 184, b.

πὶ τῷ συλλογῆς, Collectaneorum libri 390, b.

Menecrates Syracusius medicus Jupiter cognominatus
289, a.

Menesthenes.

πολιτικά, Politica 494, b.

Menetor.

περὶ ἀναθημάτων, De Anathematibus aut donis sacris 594, d.

Menippus Cynicus.

ἀρκεσίλαος, Arcesilaus 654, c.

συμπόσιον, Convivium 629, c.

Menodotus Samius.

τῶν κατὰ σάμιν ἐδόξαν ἀναγραφεῖν, Eorum quæ præclara Sami videntur descriptio 672, a.
673, d.

περὶ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Σαμίας ἡρᾶς, De iis quæ videntur in Junonis Samiæ templo 655, a.

Metagenes.

αὔροι, Auri 355, a. 385, c. 571, b.

Θυριοπέρσαι, Thuriopersæ, id est, de bellicosæ Persis 228, c. 269, c. 327, d.

μαμμάκυθος, Mammacythus 501, c.

Φιλοθύτης, Philothytes 700, f.

Metreas Pitaneus Parodus.

δείπνων ἀναγραφαί, De cœnis 5, a.
Metrobius.

παρασκευαστικὰ συντάγματα, De conficiendis placentis 634, f.

Metrocles 341, f.

Metrodorus 279, f.

περὶ συνήθειας, De consuetudine 391, d.

Metrodorus Chius.

ἐπιστολαί, Epistolæ 665, b.

τρωικά, Troica 184, a.

Metrodorus Epicureus 279, f.

Metrodorus Scepsius.

περὶ ἀληθείας, De re unctoria 552, c.

Mimnermus 174, a.

νάνοι, Pumiliones 470, a.

Mithæcus.

ὀψαρτυκός, Opsartyticus 282, a.
325, f.

ὀψοποιία σικελική, Siculus obsoniorum apparatus 112, c. 516, c.

Mnasalces Sicyonius.

ἐπιγράμματα, Epigrammata 163, a.

Mnasæas Patrensis 301, c.

ευρωπαϊκά, Europicorum libri p. 158, d. liber III. 296, b. 530, c.

λόκρος ἢ κολοφώνιον, παρῖνα ἔως ἐπιγραφομένη, Locrus & Cophonius, Iusus ita inscriptus 321, f.

περὶ τῆς ἀσίας, De Asia 346, d.

περίπλους, Circumnavigatio 331, c.

Mnasæon Phocensis 272, b.

Mnesimachus comicus.

βύσιρις, Busris 417, f.
 δύσκολος, Morosus, fabula 359, c.
 ἵπποιστόφωτος, Equiso 301, d. 322, c.
 402, f.
 Φίλιππος, Philippus, fabula 338, b.
 387, b. 418, b. 421, c.
 Mnesiptolemus.
 ἀνάγνωσις ἱστοριῶν, Historiarum re-
 cognitio 432, b.
 Mnesitheus Atheniensis medi-
 cus 59, b. 419, c.
 οὐδὲ ἐδεῶν, Deeduliis 54, b. 57, b.
 80, d. & f. 92, b. 96, d. 106, d.
 121, d. 357, a.
 περὶ καθωνισμοῦ ἐπιστολή, De Cotho-
 nismo epistola 483, f.
 Mochus.
 Φοινικικά, De reb⁹ Phoeniciae 126, a.
 Mæro Byzantia.
 μνήμη, Memoria 490, d.
 Μολπίς Λακεδαιμόνιος 140, c.
 156, d. 654, c.
 πολιτεία λακεδαιμονίων, Lacedæmo-
 niorum-respublica 140, b.
 Moschion.
 περὶ νηὸς ἱέρωνος, De nave Hie-
 rononis 206, d.
 Moschus.
 ἐξηγήσεις ῥοδιακῶν λέξεων, Expositio
 Rhodiacorum vocabulorum
 487, e.
 μηχανικά, Mechanica instrumen-
 ta 634, a.
 Myron Prienensis.
 μεσσηνιακά, Messeniaca res 271, f.
 657, d.
 Myronides.

περὶ μύρωνος καὶ στεφάνου, De unguen-
 tis & eoronis 691, f.
 Myrtilus Theffalus 83, a. 106, f.
 127, a.
 ἱστορικὰ ὡς ἰστορία, Historiæ rari-
 probabiles 610, b.
 Naucrates comicus.
 περὶς, Persis 399, f.
 Nausicrates.
 ναυκληροί, Naviculatores 296, a.
 325, c. 330, b.
 Νεαμβες Κυζικηνός, Neambes Cyzicen⁹ 311, c. 699, c.
 ἑλληνικῶν, Rerum Græcarum liber
 111, d. 311, e. 576, c.
 οὐδὲ πλετῆς, De initiationis ritu 376,
 a. 602, a.
 οὐδὲ ὥραν, De Horis 175, c.
 Neoptolemus Parianus.
 γλῶσσαι, Linguae 476, f.
 διονυσίας, Dionysias 82, d.
 ἐπιγράμματα, Epigrammata 454, f.
 Nestor.
 θεατρικὰ ὑπομνήματα, Theatrica
 commentaria 403, c.
 Nicænetus Abderites aut Sa-
 mius.
 γυναικῶν κατάλογος, Mulierum
 index 590, b.
 ἐπιγράμματα, Epigrammata 673, a.
 Nicander 684, c. Colophonius
 126, b. 487, c.
 αἰτωλικά, Aetolicae res liber 1, 296, f.
 477, b.
 βοιωπακός, Boeotiacus 329, a.
 τὰ γεωργικά, Georgica 51, d. 52, f.
 54, d. 60, f. 72, a. 92, d. 126, b.
 133, d.

133, d. 366, d. 369, b. & f. 371,
c. 395, e. 681, d. 683, a.

γλωσσαι, Glossæ 69, b. 111, e. libro

III. 288, c. 306, e. 369, a. 394,

a. 475, d. 679, c. 681, b.

ἐπιοίμενα, mutantia sese 305, d.

ἐπρέμνοι, Transformati 82, a.

θηριακά, Theriaca 66, e. 649, e.

θηριακός, Theriacus 312, d. 366, d.

μελισσορρηκὰ, De curandis apibus
68, c.

κολοφωνιακά, Colophoniacæ res
49, f. liber III. 296, f. 569, d.

οἰταικά, Oetaica 282, f. 411, a.

πεπιτεισθῆναι, sexto de fortuitis
606, b.

Nicander Chalcedonius.

περυσίου συμπύματα, Prusiæ quæ
contigerunt 496, e.

Nicander Thyatirens 76, a.

114, d. 320, c. 461, f. 487, f. 503,

c. 691, c. 679, c. (678, f.

ἄττιναι λέξεις, Attica vocabula

Nicanor Cyrenæus.

μετονομασίαι, Transnominata
296, d.

Nicias Nicæensis 505, c.

ἀρκαδικά, Arcadica 609, e.

διαδοχαί, successiones 273, d.

περὶ τῶν φιλοσοφῶν ιστορία, Historia
de Philosophis 162, e.

Nicobula 434, c. 573, d.

Nieochares.

ἀμυμώνη, Amymone 426, e.

Ἡρακλῆς χορογός, Hercules Cho-
ragus 619, a.

λάκωνες, Lacones 667, e.

λημναι, Lemniæ 328, e. 426, f.

χειρογαστροί, Chirogastrores 62, f.

Nicocles Lacon 140, d. 141, a.

ἀκάρει, Acarii 327, d.

Nicolaus Damascenus Peripa-
teticus.

ιστορίαι, Historia 153, e. 249, a. 252,

d. & e. 261, c. 266, e. 274, e.

332, e. 543, a. 593, a. 652, b.

682, a. ubi liber CVIII. alle-
gatur.

Nicomachus 58, a.

εὐκλειδῆς, Lucina 290, f.

περὶ ἐορτῶν αἰγυπτίων, De Ægyptio-
rum festis 478, a.

Nicomedes.

περὶ Ὀρφέως, De Orpheo 637, b.

Nicomedes Acanthius 217, e.

Nicon.

κιθαρῳδός, Citharædus 489, c.

Nicophon.

πανδώρα, Pandora 323, c.

σειρῆνες, Sirenes 80, b. 269, e. 368, b.

χειρογαστροί, Chirogastrores 126, f.

387, a. 645, e.

Nicostratus 47, e. 517, a. 654, b.

ἄδρα, Ancilla, puella 133, c.

ἀντερᾶν, Mutuo amans 489, c.

ἀπελαυνόμενος, Expulsus 654, b.

βασιλεῖς, Reges 230, d.

διαβολῆς, Calumniator 474, b.

ἑκάτη, Hecate 499, d.

ἱεροφάντης, Hierophanta, sacrorum
antistes 110, a.

ἥσιος, Heliodus 301, c.

ἰοκιστής, Iocistes 685, e.

κλῖνη, Lectus 111, c. 499, e.

Q999 3

παύσι

μάγειρⓄ, Coquus 654, c.
 νομοθέτης, Legislator 247, c.
 πάνδροσⓄ, Pandrosus 587, d. 693, a.
 πατριώται, Conterranei 700, b.
 πλάτⓄ, Divitiæ 247, c.

σύρⓄ, Syrus 615, f.
 ψευδοπυματίας, Pseudostigmatia,
 falsis notis compunctus 685, d.

Nothippus 344.

Numenius Heracleotes.

αλιευτικόν, Halieuticon 13, b. 282,
 a. 287, c. 295, b. 304, d. 305, c.
 306, c. 313, e. 320, d. 322, b.
 327, a. & f. 371, b.

περὶ δειπνῶν, De Cœnis 5, a.

Nymphodorus Syracusius.

περιῶλοι, Circumnavigationes
 331, e.

τῆς αἰτίας τῶν ὁρίων, Asia præter-
 navigatio 265, d. 321, f. 609, e.

περὶ τῶν ἐν σικελίᾳ θαυμαζομένων,
 De iis quæ in Sicilia admiran-
 da sunt 588, f.

Nymphis Heracleotes.

περὶ Ἡρακλείας, De Heracleia 549,
 a. 619, f.

περιῶλους τῆς αἰτίας, Asia circumna-
 vigatio 596, e.

περὶ τῆς πατρίδοςⓄ, De patria historia
 536, a.

Olympias.

Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀλέξανδρον, Ad Ale-
 xandrum epistola 659, f.

Ophelion 66, d. & f.

Oppianus Cilix.

αλιευτικά, piscium captandorum
 ratio 13, b.

Opfodædalus Arcestratus
 110, a. Supra, Arcestratus.
 Oracula 232, e. f. & c.

Palamedes Eleaticus Onomato-
 logus cognominatus 397, a.

Pamphilus Alexandrinus 165, b.
 48, c. 572, c. 645, c. 653, b.
 678, a.

περὶ ὀνομάτων πλοκῆς, De nomi-
 numplexu 677, b.

περὶ γλωττῶν καὶ ὀνομάτων πλοκῆς, De
 linguis & nominibus 650, d.

γλῶσσαι, Linguae 470, d.

περὶ ὀνομάτων, De Vocabulis 89, d.
 121, b. 360, b. 471, e. 677, b.

ἁττικῶν λέξεων, Atticæ dictiones
 Pancrates Alexandrinus.

ποίημα, Poëma 677, e. & f.
 Pancrates Arcas.

Θαλάσσια ἔργα, Marina opera 283,
 a. 305, c. 321, f.

κογχορείδος πρώτου, primo Concho-
 Pancrati Arcas. (reidis 478, a.

αλιευτικά, Piscium captandorum
 ratio 13, b.

Panætius Rhodius 556, b.

Panyasis. (d. 524, e.

Ἡρακλεία, De Hercule historia 498,

Parmeniscus 156, c. & d.

Parmeno Byzantius 203, d. 221, a.

Ἰαμβοί, Jambis 75, f.

Parmenon Rhodius.

μαγειρικὴ διδασκαλία, Coquinaría
 disciplina 308, f.

περὶ

- περὶ Διαλέκτων, De Dialectis 500, b.
 Parthenius Dionysii filius 501, a.
 περὶ τῶν παλαιῶν ποίεσιν ἱστορικοῖς λέξεων,
 De vocabulis apud Historicos
 quæsitis 680, d. 467, e.
 Paxamus 376, d.
 Perianther Corinthius elego-
 rum scriptor 632, d.
 Perseus.
 πολιτεία λακωνῶν, Laconum respub.
 140, c.
 Persæus Philosophus Citienſis.
 διάλογοι συμποτικοί, Dialogi convi-
 vales 162, e. 607, a.
 Peteus 459, f.
 Pausanias sophista fabis delectatus
 408, b.
 Phædimus.
 περὶ Ἡρακλείας, De Heraclea 498, f.
 Phærus.
 παλακουντοπιικὰ συγγραμματα, De
 conficiendis placentis 643, f.
 Phalæxus.
 ἑπὶ συγγραμματα, Epigrammata
 440, d.
 Phantias Eresius Aristotelis disci-
 pulus 51, e. 64, e. 231, f.
 β' περὶ ποιητῶν, De poetis 352, c.
 περὶ φυτῶν, De plantis 54, f. 58, d.
 61, f. 70, d. 84, d. 371, d. 406, c.
 περὶ τῶν ἐν σικελίᾳ τυραννῶν, De ty-
 rannis Siciliæ 232, b.
 πρὸς τὰς σοφistas, Adversus sophi-
 stas 638, b.
 πρυτανεῖς ἐρείσιοι, Prytaneis sive sum-
 mi Magistratus Eresii 333, a.
 τυραννῶν ἀναίρεσις ἐκ πτωχείας, Ty-
 rannorum in quos vindicata
 est cædes 90, e. 438, c.
 Phanodemus 437, c. 464, f.
 ἀτθίς, Atthis 114, d. 394, d.
 Phanocritus.
 περὶ εὐδοξίας, De Eudoxo 276, f.
 Pherecydes.
 ἱστορίαι, Historiæ 470, c.
 Pherenicus Heracleotes.
 ἔπη, Carmina hexametra 78, b.
 Pherecrates 55, b. 56, f. 464, f.
 644, f. ἀπικαίται 268, e.
 ἀγροί, Agrestes 165, d. 218, d. 263, b.
 316, e.
 ἀντιμόλοιοι, Transfugæ 90, a. 119, d.
 385, e. 396, c.
 γράς, Vetula 246, f.
 γραφεῖς, Pictores 395, b.
 δουλοδιδάσκαλος, Dulodidascalus,
 id est, Magister servus 262, c.
 305, f. 396, c. 486, b.
 ἀπλήσμων, Obliviosus 111, b.
 308, f. 365, a.
 θάλασσα, Mare 365, a.
 κοριαννῶ, Corianna 159, e. 430, e.
 479, b. 481, b. 567, d. 653, a.
 κραπατάλλοι, Crapatalli 75, b. 366,
 d. 487, e.
 λειροπλάφανεμῶναι, 269, e. non vi-
 detur esse dramatis nomen.
 λήροι, Nugæ 95, d. 424, b.
 μιδμηροί, Menderi 228, e.
 μεταλλεῖς 269, c.
 μυρμηκάνθρωποι, formicæ homines
 287, a. 335, a. 690, f.
 Πέροισι 269, c.
 πιτάλη, Juvencula 343, c. 395, c.
 τριπλό-

τριπόλεμος, Triptolemus 67, b.
 τυραννίς, Tyrannis 460, c. 481, c.
 ύπνος ἢ παρηνυχίς, Somnus aut per-
 vigil. 612, a.

ψευδοῦρακλῆς, Falsus Hercules, (qua-
 lem scripsit & Menander)
 122, c.

Pherecrati attribuantur:

μεταλλεύς, Metallici 96, a. 268, c.
 πέρση, Persæ 78, d. 228, c. 269, c.
 502, a.

χείρων, Cheiron 368, b. 388, f. 653, f.
 Philarchus 43, f. 44, b. 73, b.
 150, d.

ἱστορίαι, Historiæ 81, e. 141, f. 249, d.
 251, c. 254, f. 271, c. 344, a.
 401, d. 412, f. 438, d. 528, c.
 536, d. 539, b. 606, c. 610, d.
 614, f. 673, 693, f.

Philemon Atheniensis.

ἄττικὰ ὀνόματα ἢ γλῶσσαι, Attica
 nomina sive linguæ 469, a.
 483, a.

ἄττικαὶ λέξεις, Attica vocabula 76, f.
 646, b. (652, f.

ἄττικὰ ὀνόματα, Attica nomina
 πανταπαπῶν χρηστηρίων, libri de om-
 nigenis oraculis 114, c.

Philemon comicus.

ἀγροίκος, Rusticus 81, c.

ἀνδροφόνος, Homicida 663, f.

ἀνανεωμένη, Renovata 262, a.

ἄρπαξιμότης, Raptus 663, f.

βαβυλωνίος, Babylonicus 595, d.

δέλφοι, Delphi 569, d.

θησαυρός, Thesaurus 385, c.

ἱατρός, Medicus 231, a.

κορινθία, Corinthia 123, c.

μοιχός, Moechus 242, c.

μετιών, ἢ ζώμεν, Transiens sive Ju-
 sculum 133, a. 340, c.

νέαιρα, Neaira 590, a.

παρεισίαν, Irrepens 170, f.

παρών, Præteriens 516, f.

πλῶχη, Mendica 654, d.

πλῶχος, Mendicus 645, a.

σικελικόν, Siculum 658, b.

στρατιώτης, Miles 288, d.

συναποδνήσκοντες, Commorientes
 307, c.

φάσμα Spectrum 481, c.

χήρα, Vidua 497, f.

Philemon Junior 291, c.

Philanides 457, d.

Philenis.

περὶ ἀφροδισίων ἀκόλαστον σύγγραμμα,
 De venereis turpissimus liber
 355, c.

Philetærus.

ἄταλάντη, Atalanta 416, f.

ἄσκληπιός, Aesclepius 342, b. 489, a.

οἰνοπίων, Oenopion 169, c.

κορινθιαστῆς, Corinthiafles 559, a.

κυνηγίς, Cynegis, venatrix 280, c.
 570, f. 572, d. 587, c.

λαμπαδῆφοροι, Lampades gestantes
 418, d.

τηρέυς, Terens, 106, f.

φίλαυλος, Philaulus 633, c.

Philetas Cops 71, a. 327, c. 401, c.

Philetas 677, c. 678, a.

ἄτακτοι, Inordinata sive Miscellanea
 II, c. 467, c. 495, f. 496, c. 645,
 d. 640, d. 678, c.

ἄττικα,

αἰθικά, Attica 467, f.
 ἰαμβικά, Iambica 43, f.
 Philistion. Supra, Diocles, Dionysius, Euthydemus, Glaucus, Philotimus, Parmenon Rhodius.
 ἀψαρτυτικόν, De parandis obsoniis 516, d.
 Philiinus orator 681, b. 682, a.
 κροκανιδῶν διδασκαλία, Crocanidarum, id est, de publicis muneribus, iudicium 425, c.
 Philippides 658, e.
 ἀμφιάρα, Amphiarus 90, b.
 ἀνανέωσις, Renovatio 262, a. 384, f.
 ἀργυρίε ἀφανισμός, Argenti dispenditio 230, a.
 αἰυλοί, tibiae 658, e.
 συμπλέεσσι, simul navigantes, foeminae 700, b.
 φιλάργυρος, Avarus 640, c.
 Philippus.
 ὀβελιαφόροι, Obeliaphori 359, a.
 Φίλυρα, Philyra 358, f.
 Philippus Theangelensis.
 περὶ καρῶν καὶ λελεγῶν σύγγραμμα, Opus de Caribus & Lelegibus 271, b.
 Philippi Regis Maced. Epistola ad Menecratem 298, d.
 Philiscus poeta 198, b.
 Philistion Locrus 115, d.
 ἀψαρτυτικά, De condiendis obsoniis 516, d.
 Phylillus 52, b. 63, a. 700, f.
 αὐγή, Auge 110, f. 408, c. 487, c.
 ἥρακλῆς, Hercules 165, c.

πόλεις, Urbes 104, f. 381, a.
 Φρεῶρυχος, Patearius 640, f.
 Phyllis Delius.
 περὶ αὐλητῶν, De tibicinibus 634, d.
 περὶ μουσικῆς, De musica 636, b.
 Philochorus 38, c. 168, a. 189, c. 217, c. 464, f. 628, a. 656, a. 697, a.
 αἰθίς, Atthis 245, e. 637, f. 693, e.
 βόϊος, Bæus 393, c.
 γέραν, Geranus, Grus ibid.
 περὶ μαντικῆς, De divinatione 648, e.
 τεράπις, Terrapolis 235, d. 495, f.
 Philocles 66, b.
 Philocrates.
 Θεσσαλικά, Thessalica 264, a.
 Philodemus.
 περὶ τῶν ἐν ῥόδῳ σμινθίων, De Sminthiis Rhodiis 445, a.
 Philomnestus.
 περὶ τῶν ἐν ῥόδῳ σμινθίων, De Sminthiis Rhodiis 74, f.
 Philo 697, b.
 τὸ μεταλλικόν, Metallicum, five metallorum liber 322, b.
 Philonides 67, d.
 κόθουροι, Cothurni 228, f. 247, c. 700, f.
 Philonides medicus.
 περὶ στεφάνων καὶ μύρων, De coronis & unguentis 675, a.
 Philotimus medicus 687, f.
 ἀψαρτυτικός, Opsartyticus, five de obsoniorum præparatione 308, f. Scripsere & Diocles, Dionysius, Glaucus, Euthydemus.

Rrrr

- demus, Philistion, Parmenon, Stephanus, Tyndaricus, πρὶ τροφῆς, De alimentis 53, f. 79, a. 81, b. 82, f. 355, a.
- Philostraphus Cyrenæus Calimachi familiaris 331, c.
- δηλιος, Delius 292, f.
- περὶ τῶν ἐν τῇ ἀσίᾳ πόλεων, De Asiæ civitatibus liber I. 297, f.
- περὶ τῶν ἀξιοδοξῶν πατημῶν, De iis quæ mira & inopinata in fluviis observantur 331, c.
- Philoxenus Cytherius Dithyrambicus poëta 53, a. 156, c. 241, e. 564, e.
- δείπνον, Coëna 146, f. 409, c. 476, c. 489, b. 641, f. 685, d.
- Phocylides 428, a. 632, d.
- Phocus 168, c.
- Phœnicides.
- μισαλγύη, Odiosa 652, d.
- Φίλαρχος, Philarchus 404, a.
- Phoenix Colophonius 421, d.
- ἱάμενοι, Jambis 359, c. 495, e. 530, d.
- Phormus comicus.
- ἁτταλάντη, Atalanta 652, a.
- Phormesius 129, f.
- Phrynich⁹ 44, d. 47, f. 52, c. 53, a. 59, c. 564, f. 603, f.
- ἐπιάλτης, Ephialtes, id est, Incubus 165, b. 184, f.
- πρόν, Saturnus 371, f.
- πωμασαι, Comestabundi 474, b.
- μονόσιτος, Monositus 248, c. Phrynichi versus è Monotropo citat Josephus Scaliger Lib. de Emendat. temporum p. 53.
- μῦσαι, Musæ 319, a.
- παύστρια fœmina ludææ 240, c.
- πάσχα, Pascha 110, c.
- σάτυροι, Satyri 87, b.
- τραγῶν, Tragæ 173, a. (d. 54, b.
- τραγῶδι, Tragediæ 294, 287, c.
- φονίσσαι, Phœnissæ 335, b.
- Phrynys 638, c.
- Pindarus 154, f. 191, f. 411, c. 455, c. 467, b. 480, c. 496, f. 512, d. 561, b. 631, c.
- κένταυροι, Centauri 476, a.
- ὀλυμπονίκαι, Olympionices 641, a.
- σολῶν ἱερῶν σχολίων, Ad Hieronymum scolion 635, b.
- Pinon.
- ἑπιστολαί, Epistolæ 240, f.
- Pisander.
- ἡρακλῆα, Hercules 460, a.
- Plato poëta comicus.
- ἄδωνις, Adonis 456, a.
- ἀνδροφόνος, Homicida 179, c.
- αἰεφ' ἱερῶν, Victimæ quæ sacris cantur 446, c.
- ἄτλαντικός, Atlanticus 641, a.
- γρύπες, Gryphes 565, c.
- ἑορταί, feriæ 308, b. 367, c.
- εὐρώπη, Europa 318, f. 367, d.
- ζεύς πατὴρ, Jovis pater 119, b. 667, b. 677, a.
- ἰώ, Io 506, e. 677, b.
- κλεοφών, Cleophon 681, a.
- λαί, Laius 68, e.
- λάκων, Lacon 360, e.
- λάκωνες, Lacones 360, e.
- λάχης, Lachæ 377, c.

μενέλαος, Menelaus 110, e. 170, f.
641, a. (700, f.

νύξ μακρά, Longa nox 110, d.

πῦς, Puer 316, c.

πεισάνδρῳ, Peisander 385, d.

πενιαιαλγίς, Dolore confectus 387, a.

πρεσβείας, Legati 287, e. 229, f. 424, a.

ποιητής, Poëta 375, b. 644, a. 657, a.

σχόλιον, Scolion 694, f.

σοφιστής, Sophista 422, f.

σοφισαί, Sophistæ 279, a. 312, b.
678, f.

συνεξαπατών, Deceptor, sc. νεανίσκος
279, a. 103, c.

σύμφαξ, Populi fæx 344, d. 446, f.

ὕδρια, Hydria, 104, a.

ὕπερβολον, Hyperbolon 56, f.

Φάων, Phaon, 146, f. 325, a. 367, d.
424, a. 441, e.

χαρμίδης, Charmides 215, e.

Plato Philosophus 48, a. 179, d.

186, e. 217, b. 365, b. 688, b.

702, c.

γοργίας, Gorgias 112, d. 217, d.
506, e.

ἐπιστολαί, Epistolæ 527, c.

εὐθύδημος, Euthydemus 506, b.

θεαίτητος, Theætetus 21, b.

κίμων, Cimon 506, e.

κράτυλος, Cratylus 35, b.

μένων, Menon 314, a. 371, f.

κρίτων, Criton 216, b. 506, d.

πρὸς ἀνδρείας, De fortitudine 506, b.

πρὸς νόμων, De legibus 155, f. 264, d.
431, f. 444, a. 452, c. 504, c. &c.
f. 505, b. 670, f.

πρὸς νῦν, De Anima 679, a.

πρὸς πολιτείας, De repub. 92, f. 123, c.

138, a. 182, f. 233, a. 433, f.

443, f. 511, e. 527, e.

πρὸς ψυχῆς, De anima 504, f.

πρωταγόρας, Protagoras 97, a. 218,
c. 505, d. (502, d.

συνπῆσιον, Convivium 23, d. 178, a.

τιμαῖος, Timæus 92, f. 94, e.

Φαίδρος, Phædrus 92, f.

Φιλήβος, Philebus 97, c. 423, a.
424, e. 511, e,

Plethagoras 270, d.

Polemarchus III, e. (606, a.

Polemon 39, c. 55, e. 139, c.

κάνανδρον τοῦ ξενοφάντος, Xeno-
phontis Canathrum 138, d.

μώρυχ, Morychus 109, a. 462, e.

πρὸς ἀρτεα, De Arto Rege Messapio-
rum 108, f.

Polemon Periegetes.

ἐλλαδικὰ, Helladicæ res 479, f.
606, a. (552, b.

πρὸς θαυμασίων, De admirandis

πρὸς ὀνομάτων ἀδόξων ἐπιστολή, De
nominibus obscuris epistola
409, d. (372, a.

πρὸς συμμοθράκης, De Samothracia

πρὸς τῆς Ἀθήνησιν ἀκροπόλεως de Athe-
narum arce 472, c. 486, d.
587, c.

πρὸς τῆς ποικίλης σοφίας ἐν σικυῶνι,
De varia in Sicyone porticu
253, b. 577, e.

πρὸς ἑὸς κωδῆ, De ovio villosa
pelle 478, d.

πρὸς τῶν ἐν σικελίᾳ ποταμῶν, De
fluminibus Siciliæ 307, b.

Rrrr 2

πρὸς

- περὶ τῶν ἐν σικυῶνι πίνακων, De tabulis Sicyoniis 567, b.
 περὶ τῶν ἐν πόλεσι πολιγραμμάτων, De civitatum inscriptionibus X. 436, e. 442, b.
 περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἀναθημάτων, De iis quæ Lacedæmone diis dicata sunt 574, d.
 πρὸς ἀντίγονον, ἡ ἀδελφὴν συγγραμμάτων, Ad Antigonum & Adæum 210, a. 338, b. 410, c. 462, a. 483, c. 486, c. 497, f.
 πρὸς ἀντίγονον περὶ ζωγραφῶν, Ad Antigonum de pictoribus 474, d.
 πρὸς ἀράνθιον ἐπιστολή, Ad Aranthium epistola 696, f.
 πρὸς τιμαῖον, Ad Timæum 81, f. 109, a. 588, c.
 πρὸς τὴν νεάνθειαν ἀντιγραφῆναι, Ad Neanthen rescriptiones 602, f.
 Polybius Megalopolitanus 626, a.
 ἱστορίαι, Historiæ 78, f. 95, d. 193, d. 251, e. 272, a. 974, f. 302, c. 330, f. 332, a. 400, f. 418, a. 424, c. 439, a. 527, b. 615, a. 634, b. 651, d.
 Polycharmus.
 λυκιῶν, Lyciæ res gestæ 333, d.
 Polycharmus Naucratis.
 περὶ ἀφροδίτης, De Venere 675, f.
 Polycletus Larissæus.
 ἱστορίαι, Historiæ 539, a.
 Polycrates.
 θεσσαλικά, Res Thessalicæ 264, a.
 λακωνικά, Laconica 139, d.
 Poliothus 60, c.
 κορινθιακῆς, Corinthiæ 112, c.
 Polycidus 459, f.
 Polyzelus.
 μυσῶν γοαί, Musarum fortis 370, f.
 τὰ ροδιακά, Rhodiaca res gestæ, Polihistoriæ 361, c.
 Pompejanus Philadelphensis 97, f.
 Pontianus 109, b. 123, c. 234, b. 445, c.
 Ponticus garrulus fabulator 649, c.
 Posidippus.
 αἰθιοπία, Ethiopia 596, c.
 πρὸς ἀντίγονον ἐπιστολή, Ad Antigonum epistola 364, b.
 Posidippus comicus 652, d. 659, c.
 ἀναβλεπων, suspiciens 601, f.
 αποκλεισμένη, Exclusa 308, c.
 ἐπιγράμματα, Epigrammata 414, c.
 ἐφεσία, Ephesia 591, c.
 λοκροί, Locri 87, f.
 μεταφορόμενον, Translatum 112, c.
 πεδῖον, Campus 94, c.
 πορνοδοσκός, Leno 154, f.
 συντροφόν, Coalimentum 679, c.
 χορεύουσα, Saltatrix 176, c.
 Posidonius Stolicus.
 Rhodius etiam pictus.
 ἱστορίαι, Historiæ 451, f. 112, c. 154, a. 168, d. 176, b. 210, c. 211, e. 245, a. 252, c. 266, c. 272, d. 302, f. 303, f.

466, b. 494, f. 127, c. 540, a.
549, c. 594, f. 649, d.

Pofidonius Corinthius.

ἁλιωτικά, Piscium captandorum
ratio 13, b.

ἡ ἐμὸς Ποσειδών, 233, d.

Pofsis Magnesius.

ἁμαζονίς, Amazonidis liber III.
296, d.

μαγνητικά, Magnesia 531, d.

Pratinas Philiastius poeta 461, c.
617, c. 624, f.

δυναίαι * ἡ καρίταις, Furiosæ, five
Carites, aut Caritides 392, f.

Praxagoras medicus 81, c. 687, f.

Praxilla Sicyonia 603, a.

Promathidas Heracleotes.

ἡμίამβοι, Semiambi 296, b.

Protagorides Cicyzenus.

ἁπλοῦσαις ἐρωτικαῖς, Narrationes
amatoriae 162, c.

δῶφνικὸν ἀγῶνες, Daphnici ludii 150, c.

ἱστορίαι κωμικαῖ, Historiæ comicæ
124, c.

πρὸς τῶν πρὶ δῶφνι πανηγύρεων, De
festis ad Daphnen conventi-
bus 179, a. 183, f.

Proxenus.

πρὸς Λακωνικῆς πολιτείας, De Laco-
nica Repub. 267, c.

Ptolemæus Ægypti rex Everge-
tes cognomine.

ὑπομνήματα, Commentarii 43, c.

71, b. 174, d libro octavo 229.
d. 375, d. 387, c. 438, e. 518, f.
518, f. 576, d. 654, c. 677, f.

Ptolemæus Agestarchi filius Me-

galopolitanus.

περὶ τὸν φιλοπάτορα ἱστορίαι, Histo-
riæ de Philopatore 246, c.
425, f. 577, f.

Pylades.

περὶ ὀρχήσεως, De saltatione 20, c.

Pyrgion.

μοιχός, Mæchus, adulter 175, d.

νόμιμα κρητικά, Cretensium instituta 143, c.

Pythænetus.

πρὸς αἰγίνης, De Ægina 589, f.

Pythagoras.

περὶ τῆς ἐρυθρῆς θαλάσσης, De rubro
mari 183, f. 634, a.

Pytheas 44, c.

Pythærmus Ephesius 44, c. 51, f.
ἱστορίαι, Historiæ liber VIII. 289, f.

Rhianus ἱποποιός.

ἑπиграμματα, Epigrammata
499, d.

Rhinthon.

ἡ ἀμφιτρυών, Amphitruo 111, c.

ἡ ἑρкулῆς, Hercules 506, f.

Rutilius Rufus Romanus.

πρὸς ῥωμαϊκῶν ἱστορίαν ἐλλείων φωνῇ
ἐκδίδωκε, Romanam histo-
riam Græce edidit. 168, c.
274, c.

Sæus.

πολιτεία Λακεδαιμονίων, Lacedæmo-
niorum respub. 140, b.

Sannyrion.

ῥίλος, Rifus 286, c.

Rrrr 3

Sap-

* Titulus corruptus.

Sappho 39, a. 54, f. 192, c. 391, f. 425, d. 450, c. 475, a. 564, c. 674, d. & c.

μῆλν, Carmina 687, a.

Satyrus Peripatericus. 556, a.

βίη, Vita 250, f. 529, c. 584, a.

περὶ χαρακτῆρων, De Characteribus 168, c.

τῆ Φιλίππου βίη, Philippi vita 248, f.

Satyrus Olynthius.

πικροφύλη, Pamphila 591, e.

Scamon.

περὶ εὐρημάτων, De inventionibus 630, b. 637, b.

Sciras Italus comicus.

μελέαγε, Meleager 402, b.

Scythinus Teius.

ἱστορία, Historia 461, f.

Seleucus 40, c. 114, d. 188, f. 430, c. 658, e. 678, c.

γλῶσσαι, Linguae 50, a. 52, c. 76, f. 77, c. 645, d. 678, a.

Seleucus Tarsensis.

αἰλιθτικά, De piscium captura 13, b. 320, a.

περὶ ἐλλεισμῶν, De Graecae Linguae proprietate 367, a. 398, a.

Semus Delius 38, a. 109, f.

δηλιάς, Delias 173, c. 331, f. 335, a. 469, c. 614, a. 637, b. 645, b. 676, f.

νησιάς, Nefias, de Insulis 123, d.

περὶ παιάνων, De Pæanibus 618, e. 622, a.

Silenus.

γλῶσσαι, Linguae 468, a. 644, f. 677, c. 699, e.

Silenus Aëolensis 475, d. 482, f.

Silenus Calatianus.

σικελικά, Sicilia historia 530, a.

Simachus.

περὶ τῆς ἑατιάλου παιδείας, De Attali educatione 252, c.

Simaristus 478, c. 483, a.

συνώνυμα, Synonyma 29, d. 399, a. 496, c.

Simarus (idem ut videtur cum priore)

συνώνυμα, Synonyma 395, f.

Simmias 327, f. 677, d.

γοργώ, Gorgo 491, c.

Simonides Amorgin⁹ poeta 106,

f. 121, e. 125, b. 144, c. 172, e.

210, b. 318, f. 396, c. 424, c.

456, c. 460, b. 604, a. 659, f.

680, d. 690, d. (658, c.

ἵαμβοι, Jambi 57, e. 299, c. 460, b.

πέρσεύς, Perseus 396, e.

Socrates Sophronisci filius 162, d.

Socrates Rhodius 628, f.

ἑμφύλιον πόλεμον, Bellum civile 147, f.

ῥήκηλησις, Liber cognominatio-
num 111, b.

περὶ ὁρῶν καὶ πυρὸς καὶ λίθων, De finibus,
igne, & lapidibus 388, a.

Solon 632, c.

ἵαμβοι, Jambi 645, f.

Sopater comicus.

γαλάται, Galatae 160, e.

ἵππολύτης, Hippolytus 101, a.

κνιδία, Cnidia 109, e.

μητῶν.

μνηστῆρες βακχίδῃ, Proci Bacchi
64, c.

νεκῆα, Funus 160, e.

σίλφαι, Blattæ 101, b.

Φακῆ, Lens 230, e.

Φυσιολόγῃ, Physiologus 101, a.

Sopater Phacius (pag. 175, b. Paphius) Parodus: idem ut videtur cum sequenti Phlyacographo.

βακχίς, Bacchis 176, a. 213, c.

μύσαι, Mystæ 183, c.

μυστακὸς θηπὼν, Mystaci servulus
119, a. 175, c.

ὀρέστis, Orestes 230, e.

πόλαι, Portæ 175, b.

Sopater Phlyacographus.

βακχίδῃ γάμῃ, 656, f.

βακχίδῃ μνηστῆρες, Bacchidis proci
160, a. 644, c.

δράμα Πηγαφάδρον εὐβουλοθεόμ-
βροτος, Fabula Eubulotheom-
brotos inscripta 86, a.

πόλαι, Portæ 649, a.

Sophilus comicus 158, a.

ἀνδροκλῆς, Androcles 123, c. 228, c.

ἐγχαερίδιον, Enchiridion 431, a.

παρακαταθήκη, Depositum 640, d.

συντρέχοντες, Concurrentes 125, e.

Φύλαρχος, Phylarchus 100, a. 126, e.

Sophocles 39, f. 51, d. 67, f. 277,

b. 433, e. 564, b. 668, b. 688, a,

αἶας μαστιγοφόρῃ, Ajax flagellifer
277, c.

αἰθίοπες, Ethiopes 122, c.

ἄμυκῃ σατυρικός, Amycus Saty-
ricus 400, b. 428, a.

ἄμυκῃ, Amycus 94, e.

ἀμφιαράῃ, Amphiararus 454, e.

ἀνδρομέδῃ, Andromeda 482, e.

ἀντηνόριδαι, Antenoridae 373, d.

ἀντιγόνη, Antigone 280, b. 547, b.

ἀχαιῶν συνδείπνον, Achæorum con-
vivium 17, d.

Ἀχιλλέως ἐρασταί, Achillis amatores
401, c.

ἑλένης γάμῃ, Helenes nuptiæ 76, c.

θαμύρη, Thamyra 175, f. 183, f.
637, a.

ἰναχῃ, Inachus 658, b.

ἰρίς, Iris 646, d.

ἰφιγένεια, Iphigenia 513, d.

ἰχθυοί, Venatores 62, f.

καμικοί, Camici 86, d. 388, f.

κηδαλίων, Cedalion 164, a.

κοχλίδες, Cochleæ 70, a.

κρήτες, Cretenses 687, d.

λαρισταῖσι, Larissæi 466, b.

μυρμιδόνες, Mymidones 602, e.

μυσοί, Myli 183, c. 635, e.

νιόβη, Niobe 176, f.

οἰνόμας, Ocnomaus 410, c.

πανδώρα, Pandora 476, c.

παιδῆρες, Pastores 587, a. 319, b.

σαλμονεύς, Salmoneus 489, d.

σκήβαι, Scythæ 189, d.

συνδείπνον, Syndeipnon, fabula
365, b. 678, f. 685, f.

ταράριοι, Tænarii 371, d.

τραχινίαι, Trachiniæ 66, b.

τριπόλεμῃ, Triptolemus 110, e.
447, b.

τυμπανισταί, Tympanistæ 176, f.

τυρόν, Tyro 99, f. 475, a.

ἕβρις;

ἰβρία, Injuria 617, a.
 Φοῖνιξ, Phoenix 70, a.
 Sophron 44, b. 48, c. 479, b.
 αἰχρίωτης, Rusticus 309, c.
 αἰλιεύς, Piscator 288, a.
 αἰλιδικόν, ἡ αἰχρίωτης, Halienticum,
 five Agriotes 86, a.
 μίμῳ, Mimus 480, b. 505, c.
 μίμοι γυναικεῖοι, Mimi muliebres
 86, e. 106, e. 110, c. 219, f. 306,
 d. 324, e. 380, e. 409, a.
 μίμοι ἀνδρεῖοι, Mimi viriles 286, d.
 287, c. 323, b. 324, c.
 συμφότον, Pronuba 362, c.
 παῖς, Puer 324, f.
 πενθερά, Socrus 110, d.
 Sosibius 621, d. 648, b.
 περὶ ἀλκμᾶν, De Alcman 114, f.
 περὶ θυσιῶν, De sacrificiis 678, b.
 περὶ θυσιῶν τῶν ἐν Λακεδαιμόνῃ, De
 sacrificiis quæ Lacedæmone
 peragebantur 674, a.
 ὁμοια, Similitudines 690, f.
 Soficrates 561, f.
 Διαδοχαί, Successiones 422, e.
 τῶν φιλοσόφων Διαδοχή, Philoso-
 phorum successio 163, f.
 κρητικὰ, Res Cretensium gestæ 161,
 e. 263, f.
 Φα. ἀδελφοί, Philadelphi 474, a.
 Soficrates Phanagorites.
 οἶοι, Soli 590, b. sunt qui suspican-
 tur carmina hujus poëmatís
 habuisse primam dictionem
 οἶοι, veluti Hesiodi carmina in
 poëmate quod appellant με-
 γάλας αἰῶας.

Solinus.
 περὶ χρόνων, De temporibus
 635, f.
 Solipater.
 καταψευδόμενος, Mentis 377, f.
 Sositheus tragicus.
 δάφνης, ἡ λιπώδης, Daphnis five Li-
 tyerfa 415, b.
 Sostratus.
 περὶ ζώων, De animalibus 379, f.
 Sotades Jonicarum canthorum
 poeta, Maronites 293, a.
 Sotades comicus 621, b.
 ἐκλειρόδμαι, Inchoare 291, a.
 πῶς αὐτοῦ ἐμδύμενος, Iniquus Relem-
 ptus 368, a.
 Soterion 505, c.
 Sotion Alexandrinus 343, f.
 Διαδοχαί, Successiones 161, e.
 περὶ τῶν πῦμων, De Timo-
 nis Sillis 336, d.
 Souniæthon.
 Φοινικὰ, Phoenicæ res gestæ 161, a.
 Speusippus.
 ὁμοια, similitudinum 161, c. 68, f.
 86, c. 105, b. 133, b. 301, e. 308,
 e. 313, a. 319, b. 324, f. 327, c.
 329, f. 393, d. 569, a.
 Sphærus.
 περὶ λακωνικῆς πολιτείας, De Lac-
 edæmonum republica 135, d.
 Sphodrias.
 τέχνη ἐρωτική, Ars amatoria 162, b.
 Staphylus 45, d.
 Stalimo attribuitur.
 κύπρια ἐπη, Cyprii versus 482, d.
 Stapha-

Stephanus.
 ὀψαρτυπικὰ, De condiendis obso-
 niis 516, c. Vide supra Phi-
 lotimus.

Stephanus comicus.
 Φιλολάκων, Philolacon 469, b.
 Sthenelus tragicus 367, b. 428, a.
 Stefichorus 81, d. 154, f. 457, a.
 499, a. 619, e.

ἑλένη, Helene 451, d.
 παιδικὰ, ἢ παιδία, Puerilia 601, a.
 συοθήραι, suis venatio 95, d.

Stesimbrotus Thasius.
 περὶ Θεμιστοκλέους, Θουκυδίδου, ἢ περὶ
 κλέους, De Themistocle, Thu-
 cydide, & Pericle 589, e.

Stilpon Cynicus.
 ὑπομνήματα, Commentaria 162, c.
 Strabo.

γεωγραφικὰ, Geographica 121, a.
 657, f.

Stratocles 135, b. 137, c.
 Straton comicus.

ληπνομέδα. Lepnomena 473, c.
 Φοινικίδης, Phœnicides 382, b.

Strattis 68, f. 299, c. 324, b.
 592, d.

ἀνθροπώραϊστος, Anthroporrhæstes
 127, d.

ἀταλάντη, Atalanta 302, c. 399, c.
 καλλιπίδης, Callipides 304, c.
 656, b.

κίνησις, ἢ κινήσεσις, Venatio 396, a.
 sed legendum, Cinesias.
 Fuit is comicus poeta, supra
 fidem macilentus, pag. 551, d.

λιμνομέδα, Limnomeda 327, e.
 μακεδόνες, Macedones 302, e. 396, a.
 μακεδόνες ἢ παυσανίας, Macedones
 five Pausanias 589, a.

μηδεια, Medea 467, e. 690, f.

νεκρὰ, Funus 160, b.

παυσανίας, Pausanias 654, f.

τροίλῳ, Troilus 76, e.

Φιλοκτήτης, Philoctetes 327, e.

Φοίνισσαι, Phœnissæ 160, b. 621, f.

χρύσιππος, Chrysippus
 169, b.

ψυχασαί, Psychastæ 124, d. 373, f.
 502, f.

Sylla Roman. Imperator.

καμωδίασαιτυρικῇ, Comoediæ Sa-
 tyricæ 261, c.

Teleclides 56, d. 64, f. 644, f.

ἀμφικύονες, Amphictyones 75, c.
 82, b. 619, a.

ἀμφικύων, Amphictyon 268, a.
 335, a.

ἑταῖροι, Amici, socii 656, e.

ἡσιόδοι, Hesiodi 87, a. 344, d. 436, f.

πρυτανίς, Prætores 170, c. 370, b.
 553, e.

στέργοι, Solidi 399, c. 639, a. 648, e.

Telephanes.

ἐπὶ ἀστεος, De civitate 614, e.

Τελεσίλλα Argiva 627, e.

Telestes.

ὕμναι, ἢ θύραμα, Hymenæus
 dithyrambus 637, a.

Telestes Selinuntius 625, f.

ἀργὼ, Argo 616, f.

Ἀσκληπιός, Asclepius 617, b.

§§§

ϑη

ὁ πλὺ Τελχινικήν ἰστορίαν συνθεῖς
282, c.

Tenarus 672, a.

Terpsicles 391, f.

περὶ ἀφροδισίων, De venereis 325, a.

Teucer.

τέλειμοι, Definitiones 455, c.

Thales Cretensis.

ῥοδαί, Odæ, cantica 678, b.

Themison.

παλλήνη, Pallenis 235, a.

Themison Cyprius 289, f.

Themistagoras Ephesius.

χρυσὴ βίβλος, Aureus liber 681, a.

Theocles.

ἰθὺφαλλοί, Ichthyphalli 497, c.

Theoclitus.

περὶ ὠρῶν, De tempestatibus 470, c.

Theocritus Syracusius 49, f.

Βερενίκη, Berenice 284, a.

φδομακέντριον, Venefica 475, c.

Theodectes Phaselites 454, d.

Theodectus 134, c.

Theodoridas Poeta 229, b. 302, c.

κένταυροι, Centauri 699, f.

εὐρόδους, ἡ ῥωππαλῆς, Tridens, sive

Seplasiarius ibid.

Theodorus 122, c.

ἀττικὴν γλῶσσαν, Atticæ linguæ

646, c. 677, b. 678, c.

Theodorus Hierapolites.

περὶ ἀγώνων, De certaminibus

412, c.

Theognetus.

φάσμα, ἡ Φιλαργύριον, Spectrum

aut avarus 104, b. 671, b.

Φιλοδέσποτος, Amans domini 616, a.

Theognis poet. 428, c. 457, b.
513, d. 633, d.

περὶ τῶν ἐν ῥόδῳ θυσίων, De sacris
Rhodiis 360, b.

Theognis Megarensis poeta.

ἔλεγος, Elegi 317, a.

Theolytus Methymnæus.

βακχικά ἐπη, Bacchica carmina

Theophilus.

βοιωτία, Bœotia 472, d.

ἐπίδαυρον, Epidaurus 417, a.

ιατρός, Medicus 340, d.

νεοπτόλεμος, Neoptolemus 560, a.

639, a.

πανκρατίας, Pancratiastes 95, a.

417, b.

προϊπτιδες, Proetides 472, c.

Φιλαυλόν, Philaulus 563, a.

587, f.

Theophrastus 50, a. 69, c. 391, c.

435, c. 676, d. 679, c. 680, c.

684, c.

αἵτια φυτικά, Causæ plantarum

55, c. 77, c.

ἔρωτικός, Amatorius 562, c. 567, b.

606, c.

περὶ βασιλείας πρὸς Κάσανδρον 441, c.

περὶ γελοῖς, De ridiculo 348, a.

περὶ δακτυλῶν καὶ βληπικῶν, De iis quæ

morsu venenata sunt 314, c.

περὶ ἐνθουσιασµῶν, De Enthusiasmo

624, a.

περὶ ἐπρωφωσίας τῶν ὁµογενῶν, De va-

ria voce animalium conge-

nerum 390, a.

περὶ εὐδαιµονίας, De felicitate 543,

ἢ 507, a.

περὶ

περὶ ἡδονῆς, De voluptate 511, c.
526, e.

περὶ κολακείας, De adulatione
254, d.

περὶ κωμωδίας, De comœdia 261, d.

περὶ λίθων, De lapidibus 93, a.

περὶ μεθης, De temulentia 423, f.
465, b. 497, c. 681, f.

περὶ ὀσμῶν, De odoribus 70, a.

περὶ πνιγμῆς, De suffocatione 66, f.

περὶ τῶν ἐν τῷ ξηρῷ διατρωδῶν, De
piscibus qui in sicco perdu-
rant 312, b. 317, e.

περὶ τῶν ζώων, De animalibus 387, e.

περὶ τῶν καὶ πόπυς διαφορῶν, De
locorum differentis 317, f.

περὶ τῶν μεταβαλλόντων τὰς χροάς,
De iis quæ colorem mutant
317, e.

περὶ τῶν πνιγμένων ἀπὸ χειμῶνα, De
suffocatis propter hyemem
331, d.

περὶ υδάτων, De aquis 41, f.

περὶ τῶν φωλαδόντων, De animalibus
quæ latent 63, c. 105, d. 314, c.

περὶ φυτῶν ιστορίαι, Historia de plan-
tis 31, c. 50, b. 54, f. 56, f. 61, e.
64, d. 66, e. 77, a. 82, e. 470, f.
673, e. 681, b.

τραυματίας, Vulneratus, saucius
562, f.

Thepompus comicus.

ἄδμητ' ἢ ἡδυχαρῆς, Admetus, si-
ve Hedychares 690, a.

ἀλγαι, Morborum curationes 501, f.

ἄφροδιτη, Venus 324, b.

εἰρηή, Pax 368, c. 374, b. 652, f.

θησεύς, Theseus 82, c.

καλλαισχρον, Turpe honestum 302, f.
399, c. 423, a.

μηδ' , Medus 481, c. 487, e.

νιμεία, Nemea 470, f.

ὀδυσσεύς, Ulysses 165, a.

παμφίλη, Pamphila 487, c.

πηνελόπη, Penelope 183, f. 657, b.

σειρῆνες, Sirenes 399, d.

στρατιώτιδες, Fœminæ militantes
483, e.

φινεύς, Phineus 649, b.

Theopompus Chius 45, c. 50, e.

67, f. 68, d. 217, e. 73, c. 616, d.

627, d. 700, f.

ιστορίαι, Historiæ 77, d. 85, a. 144, f.

166, d. 249, c. 252, a. 260, d.

265, c. 271, c. 435, a. &c. 444, e.

517, c.

ἑλληνικά, Rerum Græcarum libri
271, f. 384, a.

κατὰ τῆς παλάτων' ἀσκητικῆς, De
Platonis institutis ac exerci-
tatione 508, c.

περὶ τῆς χίης ὀπισθοῆς, De Chia epi-
stola 586, c.

περὶ τῶν συληθέντων ἐκ δελφῶν χρη-
μάτων, De pecuniis quæ ex
Delphis compilatæ sunt
605, a.

πρὸς Ἀλέξανδρον συμβουλαι, Ad Ale-
xandrum consilia 230, f.

σὺν γράμμα, Commentarius 531, a.

φιλιππικά, Philippica 145, a. 149, d.

157, e. 166, d. 213, f. 384, a.

476, d. 526, e. 531, a.

Σημ. 2

Theo-

- Theopompus hexametrorum poeta.
 αἰματίον, Curriculum 183, b.
 Θεοτίμος, Theotimus.
 παρ' Ἐπικύρου βιβλία, Contra Epicurum libri 611, b.
 Θουκυδίδης 108, f. 189, d. 215, d. 478, f.
 Τιμαχίδης Rhodius 369, a. 677, d. 678, c. 699, c.
 γλῶσσαι, Linguae 678, a. 53, c.
 πὶ δειπνόν, Liber cœnarum 5, a. liber IX. 283, c.
 Τιμαῦς Tauromenites, Epitimaus dictus 206, d. 272, a. 522, a. 523, c. 573, d. 602, f.
 ἱστορίαι, Historiæ 153, d. 163, e. 250, a. 264, c. 327, b. 471, f. 589, a.
 Τιμαρχος, Timarchus.
 περὶ Ἐρατοσθένους ἐρμῆ, De Eratosthenis Mercurio 501, f.
 Τιμοκλῆς, Timocles.
 αἰγυπῖοι, Egyptii 300, a.
 δάκτυλος, Digitus 295, b. 385, a.
 δῆλος, Delus 341, f.
 δημοσάτυροι, Populares satyræ 165, f.
 δονουσίαζουσι, Menades 223, b.
 δορεὺς ταυτοκλείδης, Doreus Tauto-
 cleides 567, f.
 δρακόντιον, Dracontium 237, d.
 ἐπιστολαί, Epistolæ 240, f. 243, b.
 Ἐπιχαρέκακος, Epichareccacos,
 gaudens alienis malis 241, a.
 ἥρωες, Heroes 224, a. 455, f.
 ἱκάριοι, Icarii 342, a.
 καύνιοι, Caunii 240, c.
 κένταυρος, ἡ δὲ ξάμνη, Centaurus,
 five Labrus 240, d.
 κοῖσαλλος, Conisalus, unus ex ministris Priapi 430, f.
 μαραθωνίαι, Marathonizæ 570, f.
 νεκρά, Neçra, 567, e. 591, d.
 πολυπράγμων, Curiosus 327, f.
 πρὸς Ἀλέξανδρον Ἐπιστολή, Ad Alexandrum epistola 595, a.
 πύκτης, Pugil 246, c.
 σάπφω, Sappho 327, c.
 Φιλοδικαστής, Philodicastes, five rabula forensis 245, b.
 ψευδολεστᾶ, Pseudolestæ, falsi latrones 109, c.
 Τιμοκράτης Lacedæmonius.
 περὶ τῆς σφαίρις, De lusu pilæ 15, c. 29, f.
 Τιμομαχος.
 κυπριακά, Cypriaca 638, a.
 Τιμόν Πυρρώνιος Φιλίας.
 158, a. 281, e. 558, e.
 σίλλοι, Silli, id est, mordaces joci liber secundus 160, a. liber tertius 251, c. 279, f. 424, b. 445, e.
 Τιμόν, (ὁ δὲ c. πρὸ δειπνόν, Prodiptonon, (merendam interpretari licet) 406, e.
 Τιμόθεος Μιλήσιος poeta 122, d.
 κινάριον, Catulus 243, d.
 κυκλώπια, Cyclopia, Cyclopyum officina 465, c.
 ναύτιλος, Nauta 338, a.
 Τρύφων Ἀλεξανδρινός 182, e. 299, a. 400, a.
 περὶ ἀττικῆς προσηφίας, De Atticis accentibus 53, b.

πρὶ

περὶ ὀνομασιῶν, De rerum appella-
tionibus 174, c. 50, d. 63, 4, d.
618, c.

Φυτῶν ἱστορίαι, Plantarum historia
78, a. 109, 114, b.

Typhon.

περὶ ζῴων, De animalibus 324, f.
Tyndarus Sicyonius.

ὁψαρτυτικά, De condiendis obso-
niis 662, d. Vide supra Phi-
lotimus.

Varro, Menippeus cognomina-
tus 160, c.

Vder Grammaticus 118, d.

Xanthus.

Λυδιακά, Lydiorum res gestæ, vel
commentarii 404, a.

Xenarchus 63, f.

πένταθλος, Quinquertio 440, c.
411, c. 569, a.

περὶ πορφύρας, Purpura 225, c.

πρίαπ, Priapus 473, f.

σκύθα, Scythæ 367, b. 418, c.

υπνός, Somnus 559, a.

Xenochartus.

ἄδευμοι, Gemini 426, b.

Xenocles orator Atheniensis:
134, c.

Xenocrates 186, b.

Xenophanes Colophonius 413,
f. 476, d. 526, a. 576, c. 632, c.

ἐλεγικά, Elegiacæ carmina 368, f.

παροδαί, Parodæ 54, c.

Xenophon 177, b. 179, d. 186, c.
217, f. 510, c. 613, b. 673, f.

αἰγσίλα, Agesilaus 144, b.

ἀνάβασις Κύρου, Ascensus Cyri 16, a.
49, b. 71, c. 150, f. 252, a. 390, c.

397, a. 390, c. 397, a. 476, b.

ἑλλενικά, Rerum Græcarum libri
217, f.

ἱερόν ἢ τυραννικός, Hieron, sive Ty-
rannicus 121, d. 144, b. 165, f.

κυνηγετικός, Venatori 368, c. 400, a.

περὶ ἵππων, De Hippice, sive
equestrum educatione 24, c.

οἰκονομικόν, Oeconomicon 203, c.

περὶ στέγων, De Vestigalibus 272, c.

τῶν περὶ τὴν παιδείαν, Persarum insti-
tutio 465, c.

περὶ τῆς παιδείας κύριον, De Cyri in-
stitutione 368, a. 373, d. 410,
c. 424, b. 433, f. 496, c. 515, a.

συμπήσιον, Convivium 504, c. d. 8c.
f. 614, d.

ὑπομνήματα, Commentaria 54, c.
124, c. 165, a. 220, f. 544, d. 588, d.

Zenis sive Zeneus Chiüs 186, c.

περὶ πατρίδος, De patria Chio
601, f.

Zeno Citienfis.

περὶ πολιτείας, De republica 561, c.

Zeno Cynicus.

ὑπομνήματα, Commentaria 162, c.

Zenodorus.

ἑπιτημῶν, Compendia 412, a.

Zenophanes.

συγγενικός, Congenitus 424, c.

Zopyrius.

ὁψαρτυτικά, De obsoniis condiendis
662.

Ssss 3

Incer-

**Incertorum auctorum opera, iis quibus adscribuntur
auctorum nominibus subiectis.**

ἀγαθοί, Boni 248, c. 685, b.
 Pherecrates, Strattis.
 ἀγυῖο δράμα αὐτοεμὸν, Agen, fabu-
 la Satyrica 50, f. 586, c. 595, c.
 Python Catanzus, Byzantius
 Python. Alexander Rex.
 ἀγνοία, Ignorantia 401, a.
 Diphilus, Calliades.
 ἀθλα, Certamina, fab. 171, e.
 Stesichorus. Ibycus.
 αἰγίμιος, Aegimius 503, d.
 Hesiodus. Milesius Cecrops.
 ἀλῖπρία, Aliptria 123, c.
 Alexis. Antiphanes.
 ἀνθεία, Antheia 567, a. 586, e.
 Eunucus. Philyllius.
 αἰσῆς περιήγησις, Aesae descriptio
 70, a.
 Hecataeus Milesius, Nesiota,
 ἀντεία, Antea 127, b.
 Antiphanes. Alexis.
 ἀντυλλῶ, Antyllus 108, c. 118, e.
 Philetarus. Nicostratus, Philo-
 stratus.
 ἀπολείπασα, Animo defecta 133, f.
 Diphilus. Sossippus.
 ἀργολικά, Argolica 86, f.
 Argias. Dercylus.
 ἀργυρεὶς ἀφανισμός, Argenti obscu-
 ratio 409, d.
 Epigenes, Antiphanes.
 ἑρῶν, Grus 82, a.
 Euphorion. Archytas.
 ῥωγεῖς, Rusticus 75, d.

Androcion, Philippus. Hegemon.
 γεωργικά, Georgica
 Quintilii Fratres 649, e.
 δειπνον, Coena 146, f.
 Philoxenus Cytherius. Leuca-
 dius.
 ἡδυπάθεια, Vitae mollicies, incerti &
 innominati est auctoris.
 ἱστορία, Historia 95, f.
 Callimachus. Zenodotus.
 ἱστορίαι, Historiae 232, c.
 Ephorus, sive Demophilus ejus
 filius.
 ἱστορίαι, Historiae 515, d.
 Xanthus Lydius. Dionysius Scy-
 thobrachion.
 καμπύλιον, Campylion 471, c.
 562, c.
 Araros, Eubulus.
 κύκλωπες, Cyclopes 140, c. 524, f.
 667, d.
 Callias. Diocles.
 κύπρια ἐπη, Cyprii versus 334, b.
 682, d.
 Hegesias. Stasimus. Halicarnas-
 seus quidam. Cyprius.
 ναυκρατίας κτίσις, Naucratis adifi-
 catio 283, d.
 Apollonius Rhodius. Nancra-
 tites.
 ὁμοία, Similitudines 643, e.
 Alexis. Antidorus.
 πεϊρήθη, Peirithous 496, b.

Cri-

Critias. Euripides.
 πρὸς ἡδονῆς, De Voluptate 387, f.
 Theophrastus. Chamæleon.
 πόλεις, Urbes 86, c. 92, f. 140, a.
 Philyllius. Phrynichus. Aristophanes, vel quispiam alius.
 πρὸς Φύρα, Purpura 319, a. 431, a.
 Timocles. Xenarchus.
 πρὸς κάσσανδρον πρὸς βασιλείας, Ad
 Cassandrum de regno 144, c.
 Theophrastus. Sosibius.
 σκηνά, Tentoria 628, c.
 Plato. Aristophanes.
 συμμάχια, Symmachia 312, d.
 314, a.
 Plato. Cantharus.
 πλῆξι καὶ ἰσχυρία, Telchiniaca historia 282, f.

Epimenides Cretensis, Teleclides.
 πτανομαχία, Titanomachia
 277, d.
 Eumelus Corinthius. Archæus.
 ὑπομνήματα, Commentaria 173, c.
 654, d.
 Aristoteles. Theophrastus.
 ὕπνῳ, Somnus 572, c.
 Alexis. Antiphanes.
 χείρων, Cheiron 364, a.
 Nicomachus rhythmicus, Phecrecrates.
 Drama incertum & vers. ex eadem fab. 702, b.
 Incertus poëta 613, a.

Incertorum Auctorum absque operum nomine
 & indicatura.

Alexis, sive Antiphanes 66, f.
 Aristophanes, seu Plato 613, c.
 628, c.
 Callias sive Diocles 306, a.
 Cantharus sive Plato 68, b.
 Crates sive Demochares 215, c.
 Hedylogus Sanius vel Atheniensis
 197, a.

Philarchus Atheniensis, sive Nau-
 cratites 58, b.
 Plato, seu Aristippus 628, c.
 Nicosthratus, sive Philetærus
 65, d.
 Silenus, sive Clitarchus, sive Zeno-
 dorus 478, e.
 Scylax, sive Polemon 70, b.

CAPUT

CAPUT XXI

DE CLAUDIO ÆLIANO.

Æliani ætas & Vita. 1. Variæ Historia. 2. Historia animalium. 3. Testes antiquioris ut videtur Æliani. 4. Epistola rustica. 5. Scripta Æliani deperdita. 6. Index scriptorum in Varia & animalium Historia allegatorum. 7.

II.

CLAUDIUS ÆLIANUS, Politiano & aliis male Helianus, Prænestinus a) vix unquam fines Italiæ patriæ suæ egressus b) sed Græcorum c) Græcæque eloquentiæ amantissimus fuit. Audivit Paulaniam Rhetorem d) & Nicostrati simplicem venustatem, Dionisque Chrysostomi dictionem imitatus, Herodem Atticum tanquam suavissimum Rhetorum præ cæteris admiratus est. Magnam inde dictionis Atticæ facultatem & elegantiam sibi comparavit, ita ut Philostrato iudice ipsis posset cedere Atheniensibus, & *μελίγλωσσος* sive *μελίφθογγος* h. e. *melis phthongos* sit, teste Svida, qui *δεξιτέρας* quoque; sive Pontificem e) fuisse, & Rhetori-

a) Svidas: *Ἀλιανὸς ἐπὶ Πρανήτης τῆς Ἰταλίας, ἀρχαῖος καὶ σοφιστὴς ὁ χρηματιστὴς Κλαυδίου*. Ὁς ἐπικλήθη *μελίγλωσσος* ἢ *μελίφθογγος* καὶ ἐσώθησαν ἐν Ρώμῃ αὐτῇ ἐπὶ τῶν μετὰ Ἀδριανὸν χρόνων. Quia vero Prænestini in civitatis Romanæ habebant (Vide Jo. Mariae Svarefii libros 3, de Præneste antiqua, editos Romæ A. 1680. 8.) hinc Romam patriam suam vocat Ælianus lib. 5. Var. Hist. c. 38. lib. 12. c. 25. & lib. 14. c. 45. & Philostratus de Sophist. p. 118. *Ἀλιανός* (male in codice meo MS. Philostrati bis legitur *Φιλανός*) δὲ *Ραρήνης* μὲν ἦν, ἡγλίκε δὲ ὥσπερ οἱ ἐν τῇ μεσογείᾳ Ἀθηναῖος.

b) Idem Philostratus testatur Ælianum ipsum de se prædicasse quod *οὐκ ἔμελλεν αὐτὸν* conscenderit, neque mare noverit, neque usquam profectus sit ultra *Ἰταλίαν*. Atque ideo pluris etiam Romæ habitum esse *ὡς τιμῶντα τὰ ἔθνη* ut quoniam patriis unice duceretur. At ipse Ælianus auctor est fuisse se *ἄλλοτε* animal.

c) Vide Var. Hist. lib. 9. c. 32. & lib. 12. c. 27.

d) Philostratus: *ἡ μὲν ἐπίπαιν ἰδέα ἡ ἀνδρὸς ἀφέλεια προσβαλυσά τι τῇ Νουφράτῃ ὥρας*. Ἡ δὲ ἐνίστε πρὸς Δίωνα ὁρᾷ καὶ τὸν ἐκείνου τόνον - - Παιανί μὲν ἔν ἀκροατῇ ἐγένετο, ἔδωκε δὲ τὸν Ἡρώδη ὡς ποικιλοτάτων ῥητόρων.

e) Alius fuit 1) *Πλάνσιος Ἀλιανός*, Pontifex, sub Vespasianō clarus, quem memorat Tacitus lib. 4. hist. c. 52. Mentio fit & 2) *C. Æliani* in plerisque editionibus Historie

cam Romæ professum esse memorat. Declamationibus faciendis parum aptum se expertus, f) ad scribendum se contulit, sub Imp. Elegabalo

T t t t

historiæ naturalis Plinianæ, inter auctores ex quibus composuerit Plinius librum tertium. Sed Jo. Harduinus ex MSS. recte ibi reposuit *Gellianum* qui allegatur lib. 3. c. 12. 3) *Æmilius Ælianus* qui Cos. fuit sub Trajano A. U. C. 868. & versus à 4) *Cassio Æliano* præfecto prætorio sub Nerva Imp. apud Dionem lib. 68. p. 770. qui rusticorum tumultuantium sub Domitiano caput fuit, teste Eutropio IX. 10. Confer Barthium p. 2481. Advers. 5) *Ælianus* patria (ut ipse videtur in præf. innuere) Græcus, Græcæque rei militaris quam Romanæ peritus, qui ad Adrianum Imp. *Tactica* scripsit, & in illis testatur se de hoc argumento olim sermones fecisse Nerva Trajano imperante cum Frontino viro consulari. Huic Tacticorum scriptorem cum Cl. Æliano nostro confundunt Vossius de Hist. Gr. & alii viri docti: sed antiquiorem atque adeo diversum esse probe post H. Vossium & Tillemontium T. 2. hist. Imperatorum p. 995. seq. notavit Jacobus Perizonius Vir clariss. in prolegomenis ad varias historias Æliani. Non plane constat idemne cum hoc Tacticorum scriptore sit 6) *Facundus Ælianus* laudatus Martiali lib. 12. Epigr. 24. vel 7) *Ælianus* amicus Apollonii Tyanensis, de quo Philostratus in hujus vita lib. 7. c. 8. seq. 8) *Ælianus Platonicus* cujus *hypomnemata in Timæum Platonis* laudat Porphyrius in Ptolemæi Harmonica & Proclus ad Timæum, H. Vossius de viribus rhythmi p. 82. 88. & III. 9) *Papyrius Ælianus* Cos. sub fratribus Antoninis, A. U. C. 915. nisi potius cum fastis à Norisio editis legendum *Lollianus*. 10) *Ælianus* qui A. U. C. 936. & 939. Cos. fuit sub Imperatore Commodus. 11) *Ælianus* qui Cos. fuit A. U. C. 975. idem forte cum *Flavio Æliano* qui Præf. prætorio sub Alexandro Severo, memoratur in inscriptione veteri apud Gruterum p. 491. ut conjicit Jo. Glandorpius in Onomastico Rom. p. 20. 12) *Celsus Ælianus* de quo Julius Capitolinus in Maximo & Balbino c. 17. 13) *L. Ælianus* unus è sex Tyrannis qui inter initia Diocletiani imperium usurpavere, cujus mentio apud Eutropium lib. 9. sect. 20. & cujus numus à Foucault nuper inventus refertur in memoriis literariis Gallicis Trivultinis Anni 1702. pag. 35. Vide & Tillemontii notam 12. ad vitam Gallieni T. 3. Historiæ Imperator. ubi è numis mentio alterius *Auli Pompeii Æliani*. 14) *Ælianus*, Probiani in proconsulatu Africæ sub Constantino M. successor lib. 1. codicis Justiniani tit. 38. & Augustin. Epist. 68. sive 88. edit. benedictinor. 15) *Ælianus* ad quem Gregorius Thaumaturgus scripsit expositionem fidei laudatam Basilio Magno Epist. 64. 16) *Ælianus* Dux bellicus sub Imp. Valente, de quo Svidas in *Αἰλιανός*. 17) *Ælianus* Prætorio præfectus sub Imp. Zenone. Vide Cujacii observationes. lib. 16. c. 14. 18) *Ælianus Meccius* (Μέκκιος) Galeni præceptor qui cum laudat libro de Theriaca ad Pamphilianum T. 2. p. 470. Hisce omnibus ætate prior 19) *Æmilius Ælianus* Cordubensis, de quo Suetonius in Augusto c. 51.

f) Philostratus de Æliano nostro : *ἑαυτὸν ἐν διασκηψάμενθ' ὡς μελέτην ἐπιτήδευον, τῇ συγχρότῃ ἐπέθετο, καὶ ἐδιδυμάθη ἐκ τῆς*

balo vel primis annis Alexandri Severi, g) ac colubae (serpentinae)
 ultra aetatis annum vixit. h)

II. Ex ejus scriptis exstant ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ βιβλία ιβ.
 Variae Historiae sive Historiae per saturam lib. XIV. i) quod opus Johan-
 ni Stobaeo k) laudatur sub titulo *ισορία* vel *συμμετρητοῦ ἰστορία*, Stepha-
 no Byz. l) *ισορικῆς Διαλέξεως*, Svidae m) *περὶ μυθολογίας ἀποφαισεως*.
 Quanquam verò parum verisimilis videtur sententia virorum doctissi-
 morum, qui vel ob styli minus quam in historiis animalium finatum
 extremam operi manum auctoris accessisse negant n) imperfectum-
 que relictum o) esse aut excerpta tantum illius extare conten-
 dunt p): Non absurde tamen suspiceris prologo & Epologo &
 quibusdam forte libris truncatum ad nos pervenisse. Nam Sto-
 baes & Svidas nonnulla ex eo proferunt quae in editis deside-
 rantur, & liber quintus in binos à librario divisus esse videtur, cum
 sextus liber interciderit. Præterea quod libri decimi quatuor extre-
 ma varie turbata sunt in codicibus & editionibus: & quod librum
 XVII. in Bibl. Casarea extare illatum à Jo. Sambuco ex Magni Pre-
 decimviri Argentoratensis fide tradidit Scheferus & Kuhnus. De Ma-
 re Lambecii & Nesselii silentium jubet nos addubitare. *Ποικίλης ἱστορίας*
 ab ipso Eliano non esse disputat Gisbertus Cuperus in *variis obser-*
vationibus p. 302. seq. in quibus plura istorum librorum loca erudite
 illustravit, tum Scheferus ad præf. & lib. 3. c. 24. ac Perizonius ad IV. c. 29.
 Lectum hoc Eliani opus etiam ab Eusebio, qui illud in suo
 suo ad Homerum commentario, locis ad minimum decem. *Ποικίλης ἱστορίας*
 mus edidit cum Heraclide de politis, Polemonis, Adamantidis, & Philo-

g) Hoc ex eo probant viri docti, quod æqualis fuerit Philostrati juniori, qui cum
 Dipnosophistas subinde sit in variis suis historiis secutus, quod perstrinxit in primis
 observavit & luculegger demonstravit præstantissimus Perizonius. *De philo-*
sophis lib. 4. c. 53. de idololatria merito: Jac. Grevinum reprehendit, qui in suis pos-
 ter Plinio Nat. historiae scriptore antiquior est lib. & capite 3. de philosophis.

h) Philostratus: *Ἐβίω γὰρ ὑπὲρ τὰ ἐξήκοντα ἔτη, καὶ ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πόλει τῇ
 δαυσίαν γὰρ παρητήσατο, τὴν μὲν γῆμαι ποτε.*

i) Licet phares fortasse auctor scripsit, ut statim dicam.

k) in Florileg. l) in *Χερρόνησος*.

m) in *ἱστορίαις*. Idem tamen *ποικίλην ἰστορίαν* vocat in *Διαλέξεως* & *Ποικίλης ἱστορίας*.

n) G. J. Vossius de Hist. Gr. p. 218.

o) Jo. Clericus 1. artis Criticæ p. 89. o) Jo. Scheferus in *ad præf. & lib. 3. c. 24.*
 Elianum.

p) Vide Kuhnii præfat. & Perizonii notas ad librum 6. c. 1.

gnomicis & Melampode Camillus Peruscius Romæ 1545. 4. Latine vertit Justus Vulteius Wetteranus Basil. ap. Oporin. 1548. 4. & Lugduni 1567. 12. apud Joh. Tornasium. *Græce & latine* in collectione auctorum qui exempla virtutum & vitiorum conscribere, per Jo. Heroldum Basil. 1555. Porro cum versione Vulteji à *Conrado Gesnero* hincinde emendata, & illustrata quibusdam notulis Tiguri, inter *Æliani opera* A. 1556. fol. & cum versione Vulteji ad Græcum denuo collata Lugduni apud Jo. Tornasium 1587. 1610. & 1625. 12. & Genev. 1599. 1630. Paril. 1618. 12. in quibus editionibus Gesneri observationum ratio habita, sed *If. Causauboni* emendationes ac conjecturæ paucissimæ insertæ. Multis annis post, egregie de hoc opere promeritus est *Joh. Scheferus*, qui denuo recensitum cum Vulteji versione edidit, notisque & indice rerum phrasiumque græcarum illustravit Argentorat. 1647. 8. & secundis accuratioribus curis ibid. 1662. 8. Equidem MStis codd. destitutum se faretur vir doctus, multa tamen ex ingenio feliciter castigavit, & erudita luce perfudit, ostensis etiam interpretis erroribus, quanquam est ubi in Schefero quoque Græcismi peritiam non ab re desiderarunt Kühnius & Perizonius. Editionem hanc Scheferi alteram omiſſis ejus notis atque indice, appositisque in horum locum paucis suis emendationibus & conjecturis ex ingenio profectis recudi curavit *Tan. Faber* Salmurii A. 1668. 8. professus se græcum *Æliani* contextum quanta maxima fieri potuerit diligentia recensuisse, & ubi res postulabat emendavisse. Sed hoc minime factum in editione illa deprehendit *Perizonius*, qui in nulla editione vitiosum magis contextum *Æliani* affirmat exhiberi. Scheferus editione secunda hanc contentus, quam male à typographo habitam queritur in commentario ad Phædrum p. 227. amissis plerisque schedis in quibus annotaverat quæ addi quæ demi immutarique vellet; Varias *Æliani* historias tertiis curis illustrare est conatus, quas post ejus fata q) in lucem edidit Vir Græce doctissimus *Johannibus Kühnius* Professor Argentoratensis ante paucos annos & ipse non sine magna elegantiorum litterarum jactura denatus. In hac insigni editione quæ prodiit Argentorati A. 1685. 8. non modo contextus longe emendatior cum Vulteji versione passim castigata & Scheferi notis auctioribus exhibetur, sed & *Georgii Matthiæ Kanigii* & Kühnii doctissima notæ sunt adjunctæ, in quibus & scriptor illustratur, emendaturque, dictioque ejus explicatur, & errores Vulteji, Scheferi ac *Tan. Fabri* notantur, tum præter fragmenta *Æliani* à Kühnio collecta indicemque

Tttt 2

græ-

q) obiit Upsaliæ 7. Cal. April. 1679.

Græcum longe locupletiore & elenchum auctorum ab Æliano allegatorum accedunt variæ lectiones ex tribus Codd. MSS. Parisiensibus, quas à Norcopenſi Scheferus acceperat. Denique vir doctissimus & accuratissimus *Jacobus Perizonius* præclaram hujus operis editionem curavit Lugd. Bat. 1701. 8. ad quam concinnandam usus est binis Codd. MSS. uno Fred. Sluiskenii altero Bibl. Lugdunensis Batavorum Academia: præterea à clariss. Viro Joh. Boivinio edoctus de lectionibus locorum dubiorum ex tribus Codd. Bibl. Reg. Paris. 2083. 3064. & 3132. (quas negligentius collectas Scheferus habuit) & à Grævio nactus variationes quas ex duobus MSS. Mediceis & uno Mediolanensi notaverat Marquardus Gudius. His subsidiis instructus, collatisque superioribus editionibus, Romana præsertim & Gesneri, quas reliquæ fere omnes (exceptis non adeo multis ex conjectura modo vera modo falsa per editores immutatis) insequuntur, contextum Æliani multo quam ante exhibuit correctiorem, versionem Vulteji ita emendavit integramque recensuit ut nova possit videri, deinde totum opus commentario luculento ornavit, quo & dictio græca & historia atque antiquitates erudite & jucunde illustrantur. In hoc subinde lector ad Scheferi & Kühnii notas remittitur, quas ne suæ editioni adjungeret, typographi Argentoratensis precibus suo Æliano metuentis impeditus fuit. Sed & fragmenta Æliani adjunxit, monens Kühnium non pauca præter rem & facili nimis suspicione ad Ælianum auctorem retulisse. Indices quoque Perizonianæ editioni locupletissimi subjiciuntur, præcipue utilissimus ille & singulari plane studio atque accuratatione confectus, quo Græca Æliani dictio explicatur. *Epitomâ* ex Æliani variis historiis & historia animalium usum esse Michaëlem Apostolium, notat passim ad hujus proverbialia Petrus Pantinus. *Germanice* quoque Varias Æliani editas esse Stetini 12mo, interprete *Gotfrido Wilhelmo Sacerio*, legas in Pandectis Brandenburgicis Christophori Hendreichii.

III. ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ τ) ἢ ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΟΣ s) β. *Græcia* ? *Historia Animalium, sive de animalium sollertia ac proprietatibus libri XVII.* τ) in quibus similiter ut in libris Variarum fecerat, jucunde ac breviter res

τ) Ita hos libros compendii causa laudat Svidas.

σ) Ita in MSS. & in editionibus & ab Eustathio in *Iliad.* α. p. 44. hi libri inscribuntur. Neq; alium titulum Emānuel Phile præfixit suis jambis quos de animalibus Æliano fere collecta materia composuit.

τ) Non tantum XVI. ut scribit Hendreichius in pandectis Brandenburgicis, sed & Æliano collectanea secutus.

quæ sibi notatu dignæ videbantur ζηματοποιῶν more, nullo servato re-
 rum ordine, interdum etiam in uno brevi capite admodum diversa
 (confer VII. 45.) describit, tractans ad alliciendum varietate ipsa lecto-
 ris animum ποικίλα πικίλως, ut in Epilogo ait. Præcipua collegit non
 modo ex Aristotele & aliis qui ante eum de animalibus scripserant, cete-
 risque scriptoribus omnis generis, sed & ipse nonnulla nova à se obser-
 vata attulisse se profitetur u), selectumque ac styli suavitatem addi-
 dit, atque narratis mutarum animantium virtutibus homines * dat in
 ruborem, aut ab illis exempla capere docet sibi. Nonnulla etiam fabu-
 losa exponens, testatur se iis non temere habere fidem ut XII. 21. 38. Sic
 XVII. 14. Εγὼ μὲν δὲ πεπίστευκα, εἰ ὃ ἐπεὶ Εὐδόξῳ πείθεται, πσεύετω. &c.
 & 18. εἰ φαίνεται τῷ πιστὰ πσεύετω, εἰ ὃ ἦσαν τριαῦτα, μὴ περσεχέτω. & XV.
 8. ubi de muliere in mustelam versa ab Hecate, ἡ μὲν ἔνθεος ἱλαὸς ἔσω,
 μύθους ὃ ἐὼ καὶ μυθολογίαν ἄλλοις. & 16. Ἡρόδοτος ὃ ἀξίῳ μὴ μοι μητιέινει μύ-
 θοις ἐγγραφεῶν ὅσα ὑπὲρ τῆς τῶν ἔχρων ὠδίνου λέγει. & XIV. 18. ubi de
 Hippomane: καὶ ἴσως λέγασσι τοὶ λέγοντες, ἴσως ὃ ἔδεν λέγασσι. Ἀ δ' ἔν
 ἡκαστα, ὑπὲρ τῶν ἔπον. XIV. ult. καὶ μέντοι καὶ Διαιτυολογείσθαι μικροῖς
 ἅπαντα ἐν μακρῇ τῇ συγγραφῇ, ἔδεν ἄλλ' ἢ Διαναπύσαι τι πλὴν ἀκοήν, ἐφη-
 δέναι τὸν λόγον. Adde VII. 22. & 40. IX. 14. XI. 11. & ult. λέγει δὲ Ἀπίαν,
 εἰ μὴ περσεύεται &c. XII. 3. λέγασιν Αἰγυπτιοὶ καὶ ἐμὲ μὲν ἡκίστα πείθουσι. Affir-
 mat autem se maluisse in hujuscemodi rebus tempus atque otium suum
 impendere, cum ad multo majora adspirare, gravitatem auctoritatemq;
 apud vulgus sibi comparare, atque inter potentes in aulis Principum vi-
 ros censerī, magnasque divitias sibi conquirere potuisset. Ἀλλ' ἔμοι
 φίλον, inquit, σὺ τοῖς πλεῖστοις δεῖξαι μέθοδον καὶ σὺ ἐκείνοις ἐξετάζεσθαι. Εἰ
 ὃ ὦν καὶ πηται σοφοί, καὶ ἄνδρες φύσεως ἰδεῖντε ἅμα καὶ κατασκευάζεσθαι δεινοὶ
 καὶ συγγραφεῖς ἐκ πείρας εἰς τὸ μήκιστον περελθόντες αὐτοὺς ἡλίωσαν, τῶν τοι
 καὶ ἐμαυτὴν ἀμωστέπως ἕνα πειρῶμαι δεῖξαι καὶ ἐθέλω, δῆλον ὡς ἀμείνων
 ἐμαυτῷ σύμβελός εἰμι τῆς ἐξ ἐκείνων κρίσεως. Βυλομένην δ' ἀν' ἡμάθημα ἐν
 γέν πεπαυμένον περιγινεσθαι μοι, ἢ τὰ αἰδόμενα τῶν πάντων πλεονῶν ζηματοποι-
 ἅμα καὶ κτήματα. Copiosis & locupletibus adnumerari ex illorum ordine cen-
 seri non libet. Quod si de numero hominum natura studiosorum, inter quos &

Tttt 3

Poeta

u) ζῶα γὰρ αὐτὸς ἅπαντα πλάσσει ἐκ ἐδυνάμην, ὅτι δὲ ἔγνω παλαιὰ ἐπεδείξαι μὴν.
 ἤδη μέντοι καὶ ἔπον τίνα ὦν ἐκ ἀλλ' εἶπε διαγε τῆς πείρας τῆςδε ὁ αὐτὸς
 εἰδῶν. XVII. ult.

* hujus rei exemplum vide VI. 2. VII. 10. seq. VIII. 3. 9. IX. 7. &c. Vitia quoque bruta-
 rum animantium persequitur ut VII. 19. seq.

Poëta sunt eruditi & Philosophi ingeniosi & alii scriptores rerum experientia clari, etiam ipse unus esse cupio & enitor, multo sane honestiore loco & dignitate majori quam pro illorum consilio futurum me confido. Ita enim sentio, ut vel unam alicujus egregia discipline portiunculam potius quam celeberrimas ditissimorum quorumvis opes atque possessiones mihi accedere optarim. Quod If. Vossius in appendice observationum ad Melam p. 38. Ælianum historia animalium auctorem scriptore variarum historiarum integro seculo juniorem esse pronunciat, merito à clarissimo Perizonio reprehenditur, eundem utriusque operis parentem confirmante variis argumentis probabilibus à scribendi genere & phrasi petitis. Suspicio autem If. Vossium lapsum memoria & Tacticorum auctorem pro scriptore variarum historiarum dicere voluisse. De capitum distinctione hæc Conradus Gesnerus: *per capita ipse Ælianus suos libros diviserit (ita sane videtur) an alius quispiam, non habeo quod affirmem. Ego ut in vetustissimo codice MS. capitum numeros & argumenta reperi, ita curavi describenda. Ælianus quidem an ipse distinxerit & inscripserit capita, dubitari potest: quum & argumenta in capitibus proximis, ut nunc sunt distincta, interdum plane coherent: & ipsa etiam dictionis ratio alicubi, non capituli novi initium fieri, sed cum precedente continuari sermonem loquatur. Nam & alibi plures ejusdem argumenti historie in unum caput recte sunt conjuncta. Utique est, sic esse divisum librum non inutile fuerit. Primus librorum de animalibus ex MS. codice Cardinalis Georgii Armaignaci latine vertit Petrus Gyllius Albiensis. Sed ejus versionis duplices exstant eaque longe inter se discrepantes editiones. Una Lugd. 1535. 4. apud Gryphium, cum libro ejusdem Gyllii de piscium Massiliensium Gallicis & Latinis nominibus. In hac ampliora excerpta tantum ex Æliano contineri dixeris, ita quæ de singulis animantibus ille pluribus locis scripserat per XVI. digessit libros & ordinem plane mutavit, & multa omisit, & ex Oppiano aliisque plura adjecit. Itaque Conradus Gesnerus cum hoc opus ex duobus MSS. primum Græce ederet inter Æliani opera, Tiguri 1556. fol. Gyllii quam addidit versionem se in ordinem revocasse & supplevisse testatur, alienaque ab Æliano omisisse & in suum de animalibus opus suis quæque locis transtulisse. Postea vero Lugduni A. 1562. 8. apud Gvil. Rovillium excusa est versio Gyllii integra nullis omissionibus interpolationibusve inquinata sed suo ordine libros XVII. Æliani integros latine exhibens, cum ejusdem Gyllii descriptione elephantum & Demetrii CPol. libris de cura accipitrum canumque latine translatis. A eo tempore Ælianus de animalibus ex græcolatina Gesneri editione recusus est Lugduni apud*

Joh.

Jo. Tornasium. Nonnulla hujus Operis loca feliciter illustrat accuratissimus scriptor Lambertus Bos in Observationibus Criticis cap. XXXIV.

IV. Inter Aeliani hujus opera à Gesnero quoque edita sunt TAKTIKA sive de instruendis aciebus liber ad Adrianum Imp. qui à Sixto Arcerio aliisque quam plurimis sine controversia ei tribuitur. At enim jam supra ex Tillemontii & Perizonii verissima observatione monui alium atq; historiarum scriptore integro prope seculo antiquiorem esse auctorem Tacticorum, qui Græcæ rei militaris peritia inprimis pollere se prædicat, Romanæ non item; & cum Nerva Imp. cumque Frontino Formiis de hoc argumento sermones contulisse se scribit k) cum alter Aelianus nec militaria curasse nec frequentasse aulas Imp. videatur, & præterea Romanus fuerit, scripseritq; circa tempore Alex. Severi. Non alienum tamen erit ab hoc loco etiam de Tacticis illius quisquis fuit Aeliani breviter agere, qui in MSS. & prioribus edit. simpliciter dicitur Αἰλιανὸς non Κλαυδ. Αἰλιανὸς, ut in Scriverii & Arcerii editionibus, Franciscus Robortellus primus edidit sub titulo quem Gesnerus est secutus, περὶ στρατηγικῶν τάξεων Ἑλληνικῶν: de instruendis copiis more Græcorum: quod argumento sane perquam respondet, videtur tamen vocabulum Ἑλληνικῶν in MSto reperisse Robortellus, certe in ipso libri titulo interiore omisit, uti Theodorus Gaza quoque in sua versione vulgata Colon. 1524. 8. Paris. 1532. &c. Aeliani de instruendis aciebus opus ad Divum Hadrianum à Theodoro Thessalonicensi latinum factum & Antonio Panormita Alphonso Regis Praeceptoris dicatum. Robortelli perquam elegans editio, in qua seorsim Græca Aeliani ex tribus MSS. recensita & variis picturis atque imaginibus partim è MSS. partim à Robortello adjectis, illustrata: seorsim ejusdem Robortelli latina versio ac denique translatio latina Theodori Gazæ exhibentur, prodiit Venetiis A. 1552. 4. & in Soceri mei Bibliotheca exstat

x) Verba ejus in proœm. τὴν παρὰ τοῖς Ἕλλησι Τακτικὴν θεωρίαν ποιοῦν τῶν πρὸ ἡμῶν συνεγράψαν ἐκ ἔχοντες ἢ ἡμεῖς ἐν τοῖς μαθημασιν ἐπισειδῆμεν ἔξιν ἔχειν. Ἐμαυτὸν δὲ πείθων ἐβλήθη ταύτην συντάξαι τὴν θεωρίαν, ὅτι τοῖς ἡμετέροις οἱ μετ' ἡμᾶς πρὸ τῶν ἀρχαιωτέρων προσέξουσιν συγγραμμάσι. Τῆς δὲ παρὰ Ῥωμαίοις τὸ μερὸς τῆτο δυνάμεως καὶ ἐμπειρίας ἐκ ἔχων γινώσκων (δεῖ γὰρ ὁμολογεῖν ἀληθῆ) ὅκνη κατεχόμην περὶ συγγραφῆν. - - - Ἐπεὶ δὲ τῷ θεῷ πατεῖ σὺ Νέρβα συμβαλὼν παρὰ Φροντίνου τὰν ἐπισήμων ὑπατικῶν ἐν Φορμίσαις ἡμέρας τινας διέτριψα δόξαν ἐπεγεκαμένῳ περὶ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις ἐμπειρίαν, συμβαλὼν τ' ἀνδρὶ ἔυρον ἐκ ἐλάττονα σπῆδὴν ἔχοντα εἰς τὴν παρὰ τοῖς Ἕλλησι τε θεωρημένην μάθησιν, ἠρέα μιν ἐκ ἑτι περιφρονεῖν τῆς τῶν Τακτικῶν συγγραφῆς. &c.

exstat referta quam plurimis annotationibus MSS. viri docti. Ultramque versionem in sua Græcolatina Æliani operum editione recudi curavit *Conradus Gesnerus* Tiguri A. 1556. fol. Ab eo tempore Gaza translatio sapius recusa est cum Vegetio, Frontino & aliis scriptoribus rei militaris à Godeschalco Stevvechio & Petro Scriverio illustratis Lugd. Bat. 1592. 8. & 1607. 8. Denique Æliani liber græce cum nova versione & animadversionibus *Sixti Arcerii* editus est Lugd. Batav. 1613. 4. adjectis ex Xenophonte, Diodoro Sic. Polybio aliisque pugnarum quarundam descriptionibus. Ex hac Arcerii versione libellus Æliani latine recusus legitur in scriptoribus rei militaris ex recensione Petri Scriveri Lugd. Bat. 1632. & 1644. 12. & Vesalia Cliviorum 1670. 8. *Isaacus* quoq; *Cassaubonus* Æliani *Tactica* ex codice Regis Galliarum emendata & notis à se illustrata editurum ferecepit præfat. ad Polybium. Codicis illius MS. ex H. Stephano & Rigaltio meminit etiam Arcerius in notis p. 155. ipse alioqui ad editionem suam adornandam nullo manu exarato codice usus. Gallice Æliani *Tactica* transtulit *Ludovicus de Machault* Paris. 1615. fol. Anglice *Johannes Bingham* Lond. 1616. 8. Ælianum laudat *Leo Imp.* in *Tacticis* p. 62 90. & 91. edit. Meursii. *Constantinus Porphyrogenetus* c. 1. καθὼς Ἀλιανὸς ἐν οἱ λοιποὶ οἱ γραψάντες τὰ Τακτικά λέγουσι. Porro cap. 2. testatur Ælianus se singulatim acturum quoque fuisse de instructionibus classicis. Περὶ μὲν τῶν ἐν τῆς ναυμαχίας συντάξεων ὑπερὸν ἐρεῖμαι. Et fuerunt qui Gesnero affirmarent librum hujus argumenti Æliano auctore exstare in Bibliotheca Christianissimi Regis & Palatina quæ in Vaticanam transiit. Sed nemo hæcenus fuit qui ex tenebris proferret & in lucem ederet.

V. Ad Ælianum insuper referuntur *Epistola XX.* quibus inscribitur titulus : ΕΚ ΤΩΝ Αἰλιανοῦ ἀγροικικῶν ἐπιστολῶν, Ex Æliani *Epistolis rusticis* : ita ut de pluribus hæc sint selectæ, scriptæ nominibus agricolarum Atheniensium, ut diserte prodit *Epistola ultima* his verbis : εἰ ᾧ σφάπερ πῦρ ἐπέσκαπῃ σοὶ ἢ καπὶ τῶν ἀγρῶν, οὐ μὴ θωμάσης. Οὐ γὰρ ἐσμὲν ἄπὸ Λυδοῦ, ἀλλ' Ἀθηναῖοι. *Epistolæ* Græcarum Venet. 1499. 4. deinde latine versæ à *Sebastiano Goldenbergo* Tigurino, & cum ejus versione recusæ inter Æliani opera *Conradus Gesnerus* curante junctim edita Tiguri A. 1556. fol. Deniq; in collectione *Epistolarum Græcarum* Græce & latine sub falso *Jacobi Cypriani* prælis subjectarum Genev. 1606. fol. p. 417. seq. quod propriè non quia

In illius editionis indice Æliani nomen video prætermis-
Eruditor. A. 1696. p. 101. pro *Achano* legendum *Æliano*.

VI. Scripta Æliani deperdita sunt liber περὶ προνοίας de divina
providentia, ex quo proferuntur quædam à Svida in ἀεσαίνιος & alibi: at-
que ab Eustathio ad Homerum & ad Dionysium Periegetem, ut nota-
tum Kühnio & Perizonio in Æliani fragmentis. Diversusne, an (quod
clarissimo Perizonio videtur) idem cum hoc de providentia fuerit li-
ber περὶ θεῶν ἐναργειῶν, de divinis sive divina providentia declarationibus ma-
nifestisque documentis, non plane exploratum est. Laudatur à Svida in
ἀνεμάξατο, ἐνστάτης, καλλιγόλας, ὠψιόδη. In hoc opere adversus * Epi-
curum passim disputaverat Ælianus, itaque illud respicitur à Casaubono
cum in commentariis ad Athenæum memoratur Ælianus de doctrina
Epicuri, qui qualis sit aut quando vixerit scire se potuisse negat Schefe-
rus in limine notarum ad varias historias.

Fuit præterea scripta Æliano κατηγορία ἔ γυνιδῶ, ac-
cusatio Gynnidis, ** sive hominis effæminati, de qua hæc Philostratus in
Æliani vita: Εὐτυχῶν δὲ ποτε αὐτῷ Φιλόστρατος ὁ Λήμιος βιβλίον ἐπὶ
προχείρων ἔχοντι καὶ ἀναγνώσκοντι αὐτὸ πρὸς ἑργὴν καὶ ἡπικίσει ἔ φθέρμα-
τῶ, ἤρετο αὐτὸν ὅ, τι παρὰ τοῖς καὶ ὅς, ἐκπεποιηταί μοι, ἔφη, κατηγορία
ἔ γυνιδῶ. Καλῶ γὰρ ἔτα τον ἀρεπὴ κατῆμενον Τύραννον, ἐπεὶ δὲ ἀσελγεία
πίσι καὶ Ῥωμαίων ἤχυνε. Καὶ ὁ Φιλόστρατος, ἐγὼ σε, εἶπεν, ἐθαύμαζα ἀν-
εὶ ζῶντῶ κατηγορήσας. Εἶναι γὰρ δὴ τὸ μὲν ζῶντα τον Τύραννον ἡπικίπειν ἀν-
δρὸς, τὸ δὲ ἐπεμβάλλειν κειμένῳ, παῖς. Hunc olim Lemnius Philostratus
librum quendam in manibus habentem reperit, quem cum indignatione ἔ vocis in-
tentione lectitabat. Et cum ille quid esset quæreret, Gynnidis accusationem à se elabo-
ratam dixit. Sic autem vocare se Tyrannum, qui paulo ante Romanum imperium te-
nuerit, eique omni genere libidinis turpem inusserit maculam. Cui Philostratus:
admirarer, inquit, si viventem accusasses. Siquidem viventem Tyrannum stylo
perstringere, viri opus esse censeo: in jacentem vero invchi, cujusvis. Tyran-
num cujus accusationem scripsit Ælianus, non Domitianum, ut Vossio &
aliis viris doctis videbatur, sed Elegabulum fuisse pulchre probat de scri-
ptore nostro præclare promeritus Jacobus Perizonius.

Uuuu

VII. In

* Epicureos tangit idem Ælianus VII. 44. animal. Ἐλέφαντες μὲν ἐν θεῶς προσκυνῶσι,
οἱ δὲ ἀνδρῶν εἰ ἀεργε εἰσι θεοὶ, καὶ ὄντες εἰ φροντίζουσιν ἡμῶν, διαπορεύει.

** De hac voce confer Svidam in ἀντίκω,

VI. *Index Scriptorum in Aeliani Variis Historiis
allegatorum, depromptus ex editione Perizoniana.*

- Æ** Sopus X. 5.
 Alcman I. 27. XII. 36. & 50.
 Alexis X. 6.
 Anaxagoras de regno IV. 14.
 Anaxilas Comicus I. 27.
 Androtion VIII. 6.
 Archilochus IV. 14.
 Aristophanes I. 18. II. 13.
 Aristophanes Byzant. XII. 5. 1.
 Not.
 Aristoteles I. 14. & 15. II. 26. V. 3.
 Callimachus I. 15.
 Charon Lampfacenus I. 15.
 Cratinus II. 13. p. 88.
 Critias X. 13. & 17.
 Damon III. 14.
 Dinon VII. 1.
 Ephorus XIII. 23.
 Epitimidus IV. 7.
 Eumenes Cardianus III. 23.
 Eupolis in Marica XII. 30.
 Euripides II. 12. XII. 15.
 Herodotus II. 41. ubi ejus fides
 quasi dubiam videtur ad-
 struere.
 Hesiodus IX. 28. XII. 20. & 36.
 Homerus III. 9. VI. 9. VII. 2. & 8.
 X. 18. XII. 1. XIV. 27. 36. 44.
 & 64. XIV. 23.
 Lasus XII. 36.
 Menander III. 14.
 Mimnermus XII. 36.
 Pausanias XII. 61.
 Philippides XII. 31.
 Pindarus IX. 15. XII. 36.
 Plato IV. 15. VIII. 2. XII. 25.
 Posidippus I. 26.
 Theophrastus II. 38. IX. 11.
 Theopompus III. 18. 13. Not. VI.
 12. VII. 2.
 Thucydides XII. 50.
 Timæus XII. 29.
 Xanthus IV. 26.
 Xenophon VII. 14. XIII. 32.

*Index scriptorum in historia animalium ab Aeliano
laudatorum, recens à me additas.*

- Achæ⁹ ὁ τῆς τραγωδίας ποιητής VII.
 Αἰγύπτιος λόγος XI. 10. II. &c. (47.
 Æschylides ἐν τοῖς περὶ γεωργίας
 XVI. 32.
 Æschylus IX. 42. XII. 8. Eleusinius
 VII. 16. ubi de ejus morte.
 Ἀγαμέμνων VII. 41.
 Ἀμφιαργῶ XII. 9.
 Γηρολόγῳ XII. 9.
 Δικτυαλοῖς VII. 41.
 Σισύφῳ XII. 4.
 Agatharchides V. 27. XVI. 27.
 Alcman Homerum imitatus XI. 3.
 Alexander ἐν τῷ περί τῆς ἐν-
 θεῶς θαλάσσης XVII. 1. Myn-
 dius III. 23. IV. 33. V. 27.
 Amometus (Ἀμώμητ) XVII. 6.
 Amyntas V. 14. ἐν σαθροῖς XVII. 7.
 Anacreon IV. 2. VII. 39.
 Anaxagoras VII. 8.
 Anaxippus ἐν Πιπταζομένων XIII. 4.
 Antenor ἐν λόγοις Κρητικοῖς XVII. 35.
 Anti-

Antiphon ἐν τῷ πρὸς Ἐξαίσητον.

Apelles pictor IV. 50. (V. 21.

Apicius III. 42.

Apion XI. ult.

Apollinis oraculum fide dignum
omni cuiusque πᾶς πυγμαῖος
ἢ ἔρρωται ἢ Φρὴν XIII. 21. εἰ τοί-
νυν ἐ πάντα εἰδὼς Τελίωνα εἶναι
Φησι, ἡμᾶς ὑπὲρ τῆς διαπο-
ρεῖν ἢ 22ῃ. id. (VIII. 7. 12.

Apollodorus ἐν τῷ Θελακῷ λόγῳ

Apollonius Rhodius (ἡ Ναυκραπί-
της) XII. 23. locus est ex Athe-
næi VII. p. 283.

Apollophanes Comicus VI. 51.

Archelaus II. 7.

Aristeas VI. 51. (III. 40.

Aristippus à matre Arete edoctus

Archilochus XII. 9.

Arionis Methymnæi hymnus in
Neptunum, & Epigramma
statuæ Arionis subscriptum
XII. 45. adde II. 6.

Aristagoras XI. 10.

Aristocles Poëta Eleg. XI. 4.

Aristophanes XII. 4.

ἐν ὄρνισιν IV. 42. XVI. 5.

Aristophanes Byzant. I. 38. VII. 47.
& 39. ex quo loco colligas in
Anacreontem scripsisse.

Aristoteles II. 39. 49. 52. III. 40. 45.
IV. 6. 58. V. 8. 11. 14. 27. 34.
42. VI. 3. 14. VII. 7. 13. 40.
VIII. 1. 9. IX. 6. 7. 20. 39. 42. 64.
XI. 12. 18. XII. 6. 12. 14. 35. 40.
XIII. 4. XV. 28. XVI. 33. 41.
XVII. 15. 20.

ὁ Ἰ. Νικομαχῆς II. 34. VIII. 64.

ἐ τῇ ἢ περὶ ζώων XVII. 7.

Aristoxenus II. II. VIII. 7. (XII. 38.

Artemo ἐν τοῖς ὁροῖς τῶν Κλαζομένων

Autocratis Τυμpanισαί XII. 9.

Babylonii & Chaldæi Astrologi. I. 22.

Brachmanes XIII. 18. XVI. 201
XVII. 5.

Callias ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν περὶ τὸν Συ-
ρακῶσιον Ἀγαθοκλέα λόγων XVI.

Gallimachus IX. 27. XV. 28. (27.

Chaldæi XII. 21.

Charmides Massiliensis V. 37.

Charondæ leges VII. 61.

οἱ πᾶς ὑπὲρ ἑ καὶ συγγραψάντες ἴσθη-
ρίαι XVI. 39.

Cleanthes IV. 45. VI. 50.

Clearchus Peripateticus XII. 34.

Clitarchus XVII. 2. 22. 23. 25.

Crates ὁ ἐκ τῆς Μουσικῆς Πέρραμος XVII.
9. Περραμηνός 37.

Cratinus ἐν ταῖς δραπέσι XII. 10.

Critici XIII. 6. (VII. I. XVII. 29.

Ctesias III. 3. IV. 26. 27. 36. 46. 52.

Cnidius IV. 21. V. 3. XVI. 37. 42.

ἐν λόγοις Ἰνδικαῖς XVI. 23. (XII. 10.

Demetrius ἐν τῇ Σικελίᾳ τῷ δράματι

Democritus V. 39. VI. 40. IX. 64.

XII. 16. 17. 18. 19. 20.

Abderites XII. 7.

Damon Musicus II. 11.

Demonstratus XVII. ult. ἀνὴρ ἀλιευ-
τικὸς σοφίας ὁμοσημάτων, ναὶ μετὰ

Δία, καὶ ἐρμηνεύσας χρηστικὸς XV.

4. 9. Senator Romanus XV.

19. ἐν λόγοις ἀλιευτικαῖς XIII. 21.

Diagoras Atheus VI. 40.

Dinolochus. infra, Epicharmus.

Dinon XVII. 10. (VI. I.

Diogenes ὁ τραγωδίας ὑποκριτής

Dion ἐν συγγραφῇ X. I.

Uuuu 2

Empe-

Empedocles IX. 64. XII. 7. ὁ Φυσικὸς περὶ ζώων ιδιότητων λέγων XVI. 29.

Epicharmus ἐν Ἡρακλῆει XIII. 5.
Epicharmi adversarius Dimo-
lochus VI. 51.

Epimenidis ἐπη XII. 7.

Eratostrhenes VII. ult.

Euclides VI. 57. (56. V. 7.

Eudemus III. 120. 21. IV. 8. 45. 53.

Eudoxus X. 16. XVII. 14. 19.

Euphorion VII. ult. ἐν τοῖς ὑπομνή-
μασι XVII. 28.

Euripides III. 15. 17. IV. 54. V. 2. 34.
VI. 15. VII. 28. XII. 7. 44. XIV. 6

ἐν Βακχαῖς V. 42.

ἐν Ἰφιγένειᾳ VII. 39.

ἐν Πελοπιδῇ VII. 47.

ἐν τοῖς Τημενίδαις VII. 39.

Hecataeus Abderita XI. 1.

Hecataeus Milesius XIII. 22. ὁ λο-
γοποιός, μύθων δὲ χαλκίων συνθε-
ταῖς accensetur IX. 23.

Hegemon ἐν Δαρδανικοῖς VIII. 11.

Hermetis ὑφήγησις XI. 10.

Hermippus VII. 40.

Herodotus II. 53. V. 8. VI. 15. 60. VII.

II. X. 3. 4. XI. 10. XV. 5. 16. XVII.

21. ἐν τοῖς Λιγυπτιοῖς λόγοις

VIII. 25.

Hesiodus VI. 50. XIV. 28.

Hipparchus Bithynus, Neronis
tempore, diversus ab antiquo
illo VII. 8.

Hippias ars memoriae VI. 10.

Hippo Atheus VI. 40. memoratur
cum Herostrato & Diagora.

Hipponax VII. 47.

Hippys συγγραφεὺς ὁ Ῥηγίνος IX. 33.

Homerus I. 34. 42. 43. 52. II. 4. 13.

21. 30. III. 27. IV. 2. 6. 23. 43. 49.

54. V. 39. 45. 54. & 38. ubi Va-

ria lect. VI. 1. 4. 6. VII. 7. IX.

23. X. 1. 8. 11. XI. II. 17. XII. 3.

XIII. 7. 17. XIV. 8. 25. 28. &

ult. XV. 24. XVII. 6. 37. 43. ὁ

ποιητής VIII. 18. ἐν Ἰλιάδι XI. 10.

XIV. 28. 29. XVI. 25. ἐν Ὀδυσ-

σείᾳ V. 16. XI. 50. XV. 28.

Ibycus Rheginus VI. 51. (goras

Ἰνδικὸς λόγοι VIII. 1. infra in Ortho-

δόβας (Juba) XV. 8. Rex IX. 28.

ὁ Μαυρούσιος ὁ ἑστὶν ἑσπερίος

δημιουργοῦσθαι περὶ VII. 25.

Ischomachus & Socrates περὶ τοῦ

ἀξιολόγου οἰκονομίας ἀποδοῦναι

πρὸς VI. 43.

Ister V. 27.

Lacydes Peripateticus VII. 11.

Lafus in dithyrambis VII. 27.

Leonides XII. 42. Byzantius II. 6. 50.

III. 18. Metrodori filius XVII.

Lycurgi leges VI. 61. VII. 15. (ult.

Manetho Aegyptius σοφίας ἐν αἰσθη-

ἐληλακῶς X. 16. (ult.)

Megasthenes VIII. 7. XVI. 4. XVII.

Menander ἐν τῇ Θαιδῇ XII. 10. &

Μεσσηνία XIII. 4. ἐν τῇ ἑσπερίᾳ

χρῆσι VII. 19. ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ XII.

10. Theron parastus apud

Menandrum IX. 71.

Metrodorus Byzantius XVII. ult.

Mnaseas ἐν τοῖς ἑρωτικῶς XVII. 46.

Mnesimachus Poeta ἐν Ἰσοκράτει,

XIII. 4.

Mytilenzi cuiusdam Ἀλίου non

μέτρα XIV. ult.

Neocles Medicus XVII. 15.

Nican-

Nicander Colophon⁹ V. 12. VII. 8.
IX. 20. X 9. XV 18. XVI. 28. &
ipso non nominato XV. 13.

Nico pictor IV. 50. VII. 38.

Nicochreon Cyprius XI. ult.

Nymphis ἐν τῷ 9 τῶν περὶ Πτολε-
μαῖον XVII. 3.

Nymphodorus XI. 20. XVI. 33.

Onesicritus XVII. 6. Astypalaus
XVI. 39.

Oracula XII. 5. 31. 35. &c. Vide su-
pra, Apollo.

Orthogoras XVI. 6. ἐν Ἰνδοῖς λόγοις
XVI. 35. ex eo videntur petita
quæ XV. 21.

Pammenes ἐν τῷ περὶ θηρίων XVI. ult.

Philemon XII. 10.

Philo XII. 37.

Philochorus XII. 33.

Φοίνικες λόγοι XVI. 33.

Phylarchus VI. 29. ἐν τῇ β. XV. 11. 5.

Pindarus VII. 19. ὁ Θηβαῖος μασ-
ποῖος ἐν πνι τῶν Ὀπινικίων VII. 39.

Plato V. 13. VI. 1. ubi de Icco Taren-
tino.

Poëta I. 15. II. 32. VI. 25. 43. 61. 64.

VII. 2. 19. 47. IX. 23. XII. 30. XIV.
14 XV. 5. ἄσμασιν ἀδᾶσιν IX. 17.

Polemo XII. 40.

Polus τῆς τραγωδίας ὑποκριτὴς
VII. 40.

Polycritus (Πολύκριτος) XVI. 41.

Προφητῶν Αἰγυπτίων λόγος XI. 10.

Ptolemaus VIII. 4. (IX. 10.

Pythagoras V. 11. XVII. 9. Samius

Pythagoras ἐν τοῖς περὶ Ἐρμούσεως
λάσσης XVII. 8.

Simonides ἐκ παντοδαπῶν θηρίων λέ-
γων πῶς θηράσκει θηρία τε καὶ

διὰ πλοσθήναι XVI. 24. ἐν τοῖς
ἱάμβοις XI. 36. ejus ars me-
morizæ VI. 10.

Socrates ap. Platon. V. 34. vide &
supra in Ischomacho.

Solonis leges I. 13. II. 42. VI. 61. IX. 1.

Sophocles II. 10. VI. 51. ὁ 8 Σοφίλῃς
ἐν τοῖς Ἀλεάδαυς VII. 39. ἐν τῇ Τύ-
ρῳ τῇ δράματι XI. 18.

Sophon XV. 6.

Sostratus V. 27. VI. 51.

Spintharus Musicus II. 11.

Stesichorus ἐν τινι ποιήματι ὅσα ἐκ-
φοιτήσαντι πρὸς πολλὰς XVII. 37.
ἀδᾶσιν οἱ συγγραφεῖς I. 22.

Syrorum λόγος ἱερὸς XII. 30.

Thales Milesius VII. 42.

Θηβαῖοι μῦθοι XII. 7.

Theocles ἐν τῇ δ'. XVII. 6.

Theocritus ὁ τῶν νομειτικῶν ποι-
ητῶν πατρὸς XV. 19.

Theodectis ars memorizæ VI. 10.

Theodorus ψάλτης VII. 40.

Theophrastus III. 17. 32. 35. 37. 38.
V. 29. IX. 27. 37. (τὰ αἴτιον φυ-
σικὰ τὰ ἀνιχνεύσας ibid.) 64.
XI. ult. XII. 36. XV. 16. 26. δακ-
μυνώτατος V. 27.

Theopompus V. 27. XI. ult. XVII. 16.

Timæus XVII. 15.

Τραγωδοί I. 24. III. ult.

Τοιὰς αἰτέρας VII. 1.

Xenophilus Musicus II. 11.

Xenophon VI. 25. VIII. 3. XII. 10.

aureus scriptor II. 11. de ve-
natione XIII. 24. Alius Xe-
nophon Solensis I. 6.

Zeno IV. 49.

Zenothemis XVII. 30.

ADDENDA

ET EMENDANDA QUÆDAM.

- P**Ag. 2. v. 16. Patria fuit Apamea *lege* Amasea lib. XII. p. 547.
 37. ante v. 7. à fine, adde: His adjungi fas fuerit *Joannis* Grammatici
Gazai ἐκφραστὶς & κοσμικὴ πινακὸς & ἐν Γάλλῃ ἢ ἐν Ἀντιοχείᾳ ver-
 sibus constantem 726. jambicis. Eam Græce vulgavit è Codi-
 ce Scaligeri qui exstat in Bibl. Leidenſi, Janus Rutgersius lib. 2.
 Var. Lect. p. 98. Versibus pæne Nonniacis descriptam ait Bar-
 thius ad Gvil. Britonem p. 747.
126. v. 4. omnium consensu, *lege*: omnium ferme consensu primus.
144. v. 14. *lege*: quem *JESUS* amavit plurimum.
152. v. 11. à fine, *lege*: Prophetas ac Psalmos.
204. v. 25. *lege*: Veteris Theologi Græci Theoduli succincta in Epi-
 stolam ad Romanos exegesis Jo. Lonicero interprete edita,
 Oecumenium auctorem habet.
228. v. 11. *Josephi* γὰρ *Hebraice* scripsere, *lege*, qui *Græce*.
259. v. 5. promoveret, *lege* permoveret.
265. adde, quod paraphrasis Christiana Enchiridii Epicteti Nilo
 Monacho auctore legitur etiam latine in Tomo XXVII. Bibl.
 Patrum p. 231. seq. edit. Lugdunensis.
333. v. 20. *lege*: Deinde præmissus est editioni Plutarchi Francot.
 1620. & inde Parisiensi Græcolatinæ A. 1624. fol. Quoniam
 vero in aliis editionibus haud exstat &c.
361. v. 2. à fine *lege*: etiam de illis horum decem &c.
372. v. 17. *post* sex volum. 1572. 8: *adde*: subnexis ad calcem notis
 Cruſerii, Xylandri & H. Stephani.
374. In Indicibus auctorum à Plutarcho & Galeno allegatorum
 sunt quædam omiſſa, festinante typographo, quæ alibi à me
 supplebuntur.

408.v.12. à fine *post verba* ut ipse postea, *adde*, in Annalibus Turcicis.

Ibid.v.5. à fine *post mapuē*, *adde*: Jacobus Tollius V. C. Rigaltianam Achmetis editionem cum Codicibus quatuor Vindobonensib⁹ contulit ex iisq; supplevit lacunas, & ad bis mille loca emendavit, quod Tollii exemplar apud fratris ejus filios hærere testatur egregius vir Henninius animadvers. ad Epist. VI. Tollii itinerariam p. 188.

409.v.20. *post Sirin*, *adde*: Thomam Morum maximam partem Alphabeti sui compendiarii Propheticonum iconismorum ex hoc Achmete composuisse notat Laurentius Lundius in limine Bibliothecæ suæ Græcæ.

411. in argumento capitis XIV. omissus est liber Ptolemæi de judicandi facultate & animi principatu, qui in capite ipso neutiquam est omissus.

448.v.7. à fine *pro collectione lege* collatione.

559.v.22. *pro Christiani lege* Gothofredi.

Cetera ingenio & humanitati
Lectoris permittuntur.

F I N I S.

